

မဂ္ဂဗဒ္ဒဇော

ရာဇဗွန်

မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၂၉၆)၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဝက်တင်ဘာလ

အောင်စည်အောင်မောင်:

ယဉ်ကျေးမှုများတွင် အောင်ပွဲရစေသော ဓာတ်ပန်းချီ

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်စီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ် ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

မွေးလာတဲ့ ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစ၍ လူမှုရေး၊ ပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ပြုစေမယ့် နာမည် ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ ရက်သားကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲရွှေ့လက်တဲ့ ရမယ့်အဆောင်

မင်္ဂလာရက်မြတ် လက်ထပ်ရက်ရွေး

အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီး ကမ္ဘာကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

BURMESE
CLASSIC
.COM

ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ

အိမ်ဆောက်ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ

နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့် ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပို့ပေးနေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြတ်စေ.....

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ် - ၂၀၅(က) ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၀၁ - ၆၄၃၀၃၀၊ ၀၉ - ၇၈၉၉၅၉၅၆၇

ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့ရေးရာ သုတအခြာဖြာကို ထည့်သွင်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များကို ထည့်သွင်းကောင်း၊ ပြည်တွင်း ပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းအရာများ၊ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်း သံဃာများအကြောင်း၊ ဗေဒ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ အကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် မဆိုင်ဘဲ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်များကိုလည်းကောင်း ဗဟုသုတဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာပေပေးပို့လိုလျှင်

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ - တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊
မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

လာဘ်မိုးစွေဂီတသမ္မတစာပေ

ဂီတဝေဒ ၈ သမ္မတ၊
ဒေဝတီ မနုဿဟိ စ၊
၆၇-၄၇၁၂၆၆၈

အာဘတော နန္တလာဘောမေ၊

သဒါဟောတု ဘဝါဘဝေ။

မဂ္ဂပစ္စယော

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၀၁၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၉၆)

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဒေါက်တာစောယုနွယ်

ထုတ်လုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)

အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ - နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္တရာဇင်

ပထမဦးအောင်သူ၊ အင်ကြင်းဖြူ

အယ်ဒီတာရုံးအဖွဲ့ - စိုးစိုး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(၀၀၉၅၆)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဦးဘုန်းတော် (၀၁၃၇၅) အရှောက်ကောင်းကင် ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၊ ရာဇဓိရာဇ်လမ်း၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

အုပ်ချုပ်မှု - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

စာအုပ်ချုပ် - စိုးလပြည့်၊ အတွင်းဖလှယ် - မျိုးဝင်းကျော်

အတွင်းပန်းချီ - အောင်နိုင်လတ်၊ စံလွင်မောင်၊ ဖိုးအောင် တို့က ပန်းချီဆွဲ၍ မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ကို မသန်းသန်းဌေးမှ ပြုလုပ်သည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

ရာဇပြန်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၉၆)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

မင်းတည်တံ့၊ လူတူလူ(အေဒိုင်တော်)၊ စာယေ၊
မောင်မောင်မျိုးသစ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)၊ ဘုန်းမြင့်ချို(သာယာဝတီ)၊
ဖျာပုံ-ရည်လွင်အောင်၊ ငှက်ပြာမောင်မောင်(ချောက်)၊
အင်ကြင်းမေ၊ ရွယ်အို

ရောင်ပြန် ကလေးကဏ္ဍ

အတုယူမှ ချစ်ရာကျမည်(ကဗျာ)

မောင်ကျော့လူး _____ ၂၂၃

အသက်ဘေးကြုံမှ နောင်တရ(ပုံပြင်)

မောင်ကျော့လူး _____ ၂၂၄

မနုဿကျော်ဝင်း
ကလေးကဏ္ဍအတွက် စီမံရေး

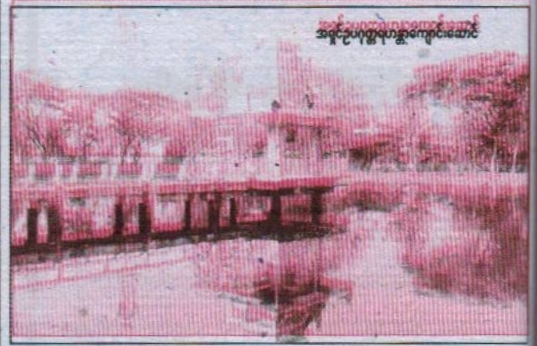
၈-၁၁၀

အရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်ဦး

မူးသည့်နဂါး

ဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေး

၈-၃၄

ပထမိတစ်ဦး၏ ဘဝခရီး(၁)

သတိုးမင်းအောင်

၈-၆၉

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

ဘဝဖျက်ခဲ့ရသူ၏ စိန်ခေါ်သံ(၁)

မနုဿကျော်ဝင်း _____ ၂၁၀

သမီးနန္ဒီ(၂) ၁၁၅

မြဝီ _____ ၁၁၅

ဓမ္မိကကသောင်းထိုက်နှင့် ဆွမ်းခံရင်းငွေ့ငွေ့(၁)

ရွှေဥဒေါင်း _____ ၁၂၃

ကျောင်းဆောင်ပေါ်က အထီးကျန်သရေမလေး(၂)

မင်းဟိန်းထိန် _____ ၁၅၀

နဂါးရစ်တောင်
ဆွပါလတောရကျောင်း (သက်သတ်လွတ်နယ်မြေ)
ဘရာတော်သင် ကျေးဇူးရှင် အရှင်ဦးစိသုဒ္ဓ

ပန်းတနော် နောင်လတ်

၈ - ၂၉

ရောင်ပြန် ရာသ

မိတ်တလန်စံအိမ်	
မင်းဝင်း	၁၂၃
သာမဉ္ဇူတ်ခန်း	
မြို့	၁၃၆
သယအပိုက်တရား	
သန်းအောင်(မြင်းခြံ)	၁၄၂
မန်ပွဲတဲ့ ကျိန်စာ	
မိုင်း(Oasis)	၁၆၀
မိုင်းအောက်ကစောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်	
သိင်္ဃ	၁၈၁

ကယ်ဒီတာအဖွဲ့/ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ
လူတိုး(စိတ်ပညာ)

၇၇

မောရစ်ကောလစ်နှင့် ဂန္ထီရ(၂)
လူတိုး(ပညာရေး)

၂၄၃

သမိုင်းကောင်းတဲ့
ငါးသိုင်းချောင်းက မဟာဗေဓိပင်

ကိုရွှေသိမ်းအေး(ငါးသိုင်းချောင်း)

၈ - ၂၃

မာနီနီ (Gastel)
မြို့မအောက် ကျိန်စာ

၈ - ၁၆၀

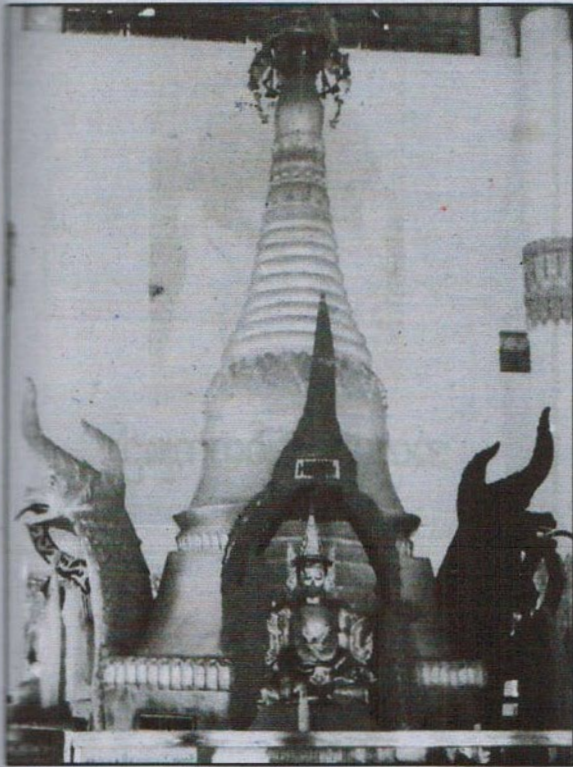

လောကီရေးရာ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်၅၀	
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ)	၅၀
သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်	
နွယ်သာကီအောင်	၅၁
စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ	
တောကကိုရင်	၅၃
စက်တင်ဘာလမှာ ဆောင်ရွက်ပါ	
နေမျိုးထွင့်ခေါင်	၅၄
နေသားအလိုက် အောင်မြင်ဖို့	
မဟိန္ဒီကျော်ခေါင်	၅၅
သည်လမှားအတွက် ကံဇာတာ	
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်	၅၆
နက္ခတ္တဗေဒ ဆရာမကြီးဒေစီ၏ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဟောစာတမ်း	
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)	၅၇
ပွဲတော်သစ်ဆင်း လတော်သလင်း	
တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ	၆၁
မိုးရာသီနှင့် မိုးကြိုးအန္တရာယ်	
တင့်ထူး(ယေယျဝတီ)	၆၃
နိဗ္ဗာန်လမ်းပြ ဝိပဿနာတရားတော်(၁၉)	
မဟာထွန်း	၆၆

ပထမံတစ်ဦး၏ ဘဝခရီး(၁)	
သတိုးမင်းအောင်	၆၉
မီးရှူးမီးပန်းနှင့် အခြားတစ်ဖက်မှာ	
မောင်ကောင်းမြင့်	၇၅
အောင်နိုင်ခဲသောတိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်ခြင်း	
တက္ကသိုလ်သစ်	၈၃
လောသကတိဿဇာတ်	
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)	၈၅
လူသစ်စိတ်သစ် ကြံတိုင်းဖြစ် မနောလိပ်ပြာစိတ်ကမ္ဘာစာစုများ(၁)	
သက်လုံ	၉၉
ဇာတ်နိပါတ်တော်လာ ဆင်ဖြူတော်များ(၂)	
ဦးညွန့်မောင်(ဓမ္မာစရိယ၊ B.A., R.L.)	၁၀၃
မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်	
အရာခံဗိုလ်သစ်လွင်	၁၇၄
အိမ်ရှင်ကောင်းလျှင် အိမ်ဖော်မဆိုးပါ	
ခင်ယော(ရူပ)	၁၇၇
အဘိုးကျား	
မောင်တော်ထိန်	၁၈၆
ထွင့်ခေါင်သော်တာ	
ရည်ရည်မွန်(မန္တလေး)	၁၈၉

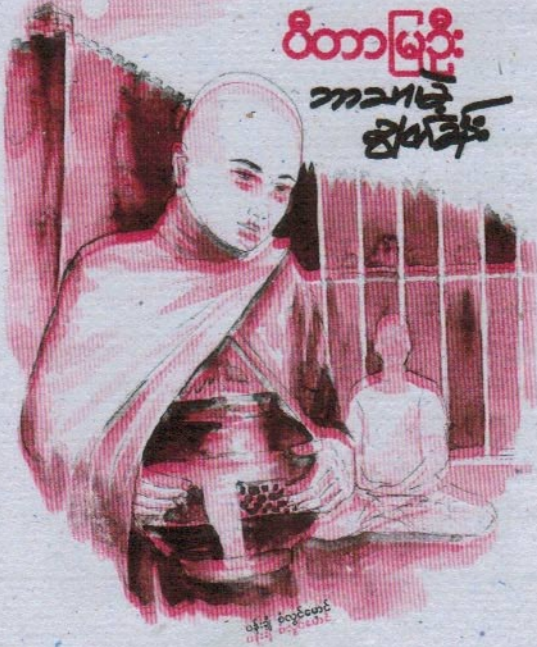
လောကီရေးရာ

မုက်ရည်၏ အဓိပ္ပာယ်	
စံထိုက်သူ	၁၉၃
တိုက်ဆိုင်မှုလေလား စိတ်မှာပိုးတဝါး	
ဆွေကြည်အေး	၁၉၈
ဗိဇ္ဇာတစ်ပါး၏ သင်ကြားချက်များ	
နေပင်လုံ	၂၀၃
စကြဝဠာသီအိုရီမှ လောကဓာတ်ဒေသနာတော်သို့	
အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို)	၂၀၉
လူကြမ်းနတ်ကြမ်း	
ကေတုမောင်ညိုလင်း	၂၁၅
စွန့်စွန့်စားစား စတန်းမင်းသားများ	
မောင်ချိုမင်း(ကန္တာရဝတီ)	၂၂၀
စန်းတူ-လက်ပူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးနှစ်ယောက်	
ဂုရုအောင်	၂၂၅
သူပုန်ခိုလှုံပေါ်အိုးကြီးအား အသေပစ်သတ်၍ ကျွန်ုပ်ဖမ်းခဲ့စဉ်က(၂)	
ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်	၂၃၁
ကျွန်တော် လူထုပညာရေးမှူး(၅)	
သုတော်စင်မင်းအောင်	၂၃၆

လှပခေတ်မှီ မြို့တော်ဆီသို့(၁၃)	
မောင်အေးသန်း	၂၄၇
မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)နှင့် အိယန်သင်းစုန်၏ မေ့ခရီး	
ဆလှိုင်းရွှေလင်း	၂၅၁
တန်ခိုးရှင်	
မောင်အောင်မြင်(မိတ္ထီလာ)	၂၅၆
ပူဖောင်းယတြာ လုပ်ကြည့်ပါ	
တက်လူမျိုးသစ်	၂၆၆
အစွမ်းထက်သော ဘဲဥယတြာ	
ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)	၂၆၉
အခါရွေး၍ ဓာတ်စာပေးပါ	
မန်းသိုက်ဝင်	၂၇၂
ပဋ္ဌာန်းအကျိုး ကားမတိုး ပဋ္ဌာန်းယဓိကံ ကားမတိုက်	
ကြည်တင်နိုင်	၂၇၅
ကံတက်မြန်စေရာ နဝင်းကနက္ကဇာဏ်ထီးလှူပါ	
မော်တင်သိန်းဇော်	၂၇၇

စာ - ၁၃၆

စာ - ၂၂၃

အတုယူမှ ချစ်ရာကျမည်

မောင်ကျေးဇူး

ရောင်ပြန် ကဗျာကဏ္ဍ

ကြက်သားဟင်း

မြင့်မြင့်အေး _____ ၂၇၉

ပြိုင်ကြသည်ဆိုရာဝယ်

သူရိန်မင်း _____ ၂၇၉

စာ

သွေးရည် _____ ၂၈၀

စေတနာသစ်ပင်စိုက်ကြစို့

နင်းပန်းဖြူ(မန္တလေး) _____ ၂၈၀

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

၀၂ လရာသီ ဓာတ်စာ(ဝါဆို-ဝါခေါင်)

ဒေါက်တာသက်ဆွေ _____ ၃၀

သိထားသင်သော အသည်းခြောက်ရောဂါ

ဒေါက်တာခိုင်(ဆေး-၂) _____ ၄၀

ဇံဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစမ်းကောင်းများ(၁၄)

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို) _____ ၄၃

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ

မွန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ)

ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။

စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်း မရှိပါက တာဝန်ယူမည် မဟုတ်ပါ။

မြန်မာ့ရေးရာ

- မီးကိုးကောင်ဆရာတော်၏ အောင်စည်အောင်မောင်း
အောင်ကြောင်းဝေဖြာ ဓာတ်ယတြာ
- မင်းကုန်က(ခေတ္တစစ်ကိုင်းတောင်တန်း) ----- ၁၉
သမိုင်းကောင်းတဲ့ ငါးသိုင်းချောင်းက မဟာဗောဓိပင်
- ဘိက္ခုသိမ်းအေး(ငါးသိုင်းချောင်း) ----- ၂၃
မင်းရစ်တောင် ဓမ္မပါလတောရကျောင်း (သက်သတ်လွတ်နယ်မြေ)မှ
ဆရာတော်သခင်ကျေးဇူးရှင် အရှင်ဦးပိသုဒ္ဓ
- မင်းတနော်နောင်လတ် ----- ၂၉
ရွတ်ဂုံစေတီတော်ရှိ လှူငှက်ဆန်းကြယ်သော
နေရာထူးနေရာမြတ်များ
- ထပ်ဆရာကြီးဦးအောင်သူ ----- ၈၈
ရွတ်ဂုံဘုရားရှိခိုးနည်းနှင့် ကျိုက်ထီးရှိဘုရားရှိခိုးနည်း
- မင်းဥတ္တရ(သာပေါင်း) ----- ၉၃
ရွတ်ဂုံဘုရားကြီး၏ ကြေးစလောင်းမှာ ကောင်းမှုပြု
နေလှူထားသည့် အဆောင်ဂီတ
- ဦးရဆရာငြိမ်း ----- ၉၇

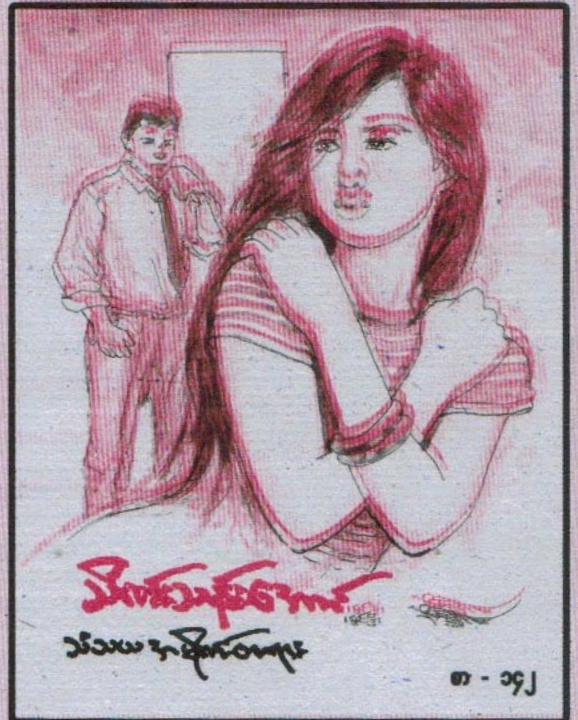
မွန်မွန်စားစား စတုန်မင်းသားများ

ဖောင်ချိုစင်း(စန္ဒာရဝတီ)

သရုပ်ဆောင်မင်းသား ရွှေဘို

စ - ၂၂၀

စ - ၁၄၂

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၈၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း
ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၉၄

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ ----- ၂၉၆

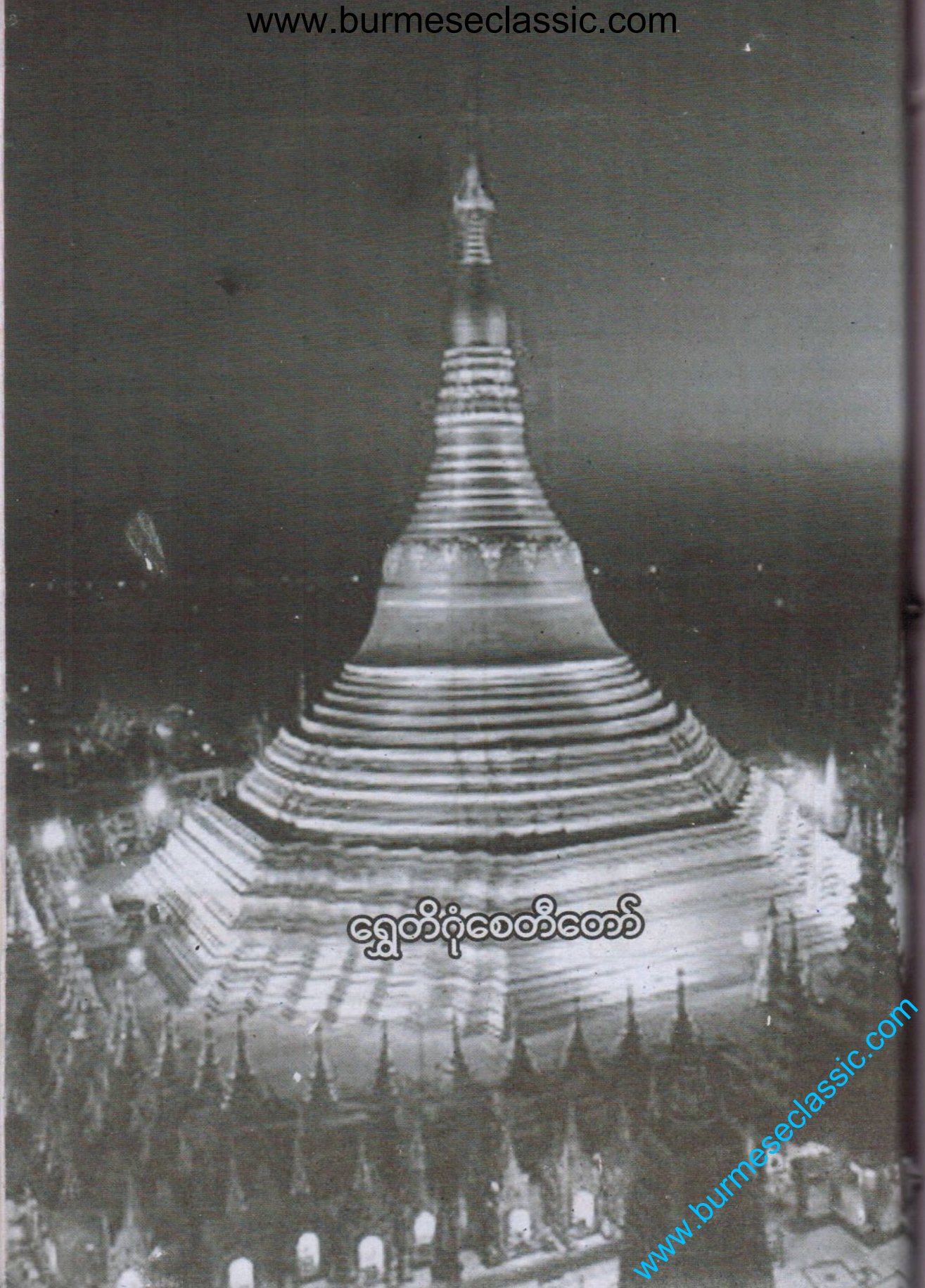
ဘယ်ဒီတောသမီး/ကြော်ငြာနှင့် မြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

ရွှေတိဂုံစေတီတော်

သံသယနောက်ဆက်တွဲ

မင်းတည်တံ့

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

● ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်ကိမှ
ကြိုးမျှင်တွေ အထပ်ထပ်
ရစ်ပတ်ကာ နောင်ငင်တုပ်လို့
အပြုတ်နဲ့ ဝေဒနာပွား
မဟုတ်မမှန် ဒေလတာများနဲ့
လုပ်ကြံနေတာလား။

● ကလိမ်စေ့ ငြိမ်းဆင်လို့
ဝက်နွဲ့ ဝက်ပါမှာတော့
မြင်သမျှ အဆင်တန်ဆာတွေက
ရင်ခံစရာ အာဟာရ
ခါးလှတကား။ ။

စိတ်ကို...

အိတ်လို လှန်ရှင်း

ပြောင်တလင်းခါအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ
လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

စိတ်ထဲကို

အိတ်ထဲသို့ ထည့်သလိုမျိုး

ဆိုးဆိုး...ကောင်းကောင်း

ဟောင်းဟောင်း...သစ်သစ်

ညစ်ညစ်...နွမ်းနွမ်း

ဆန်းဆန်း...ရိုးရိုး

အကုန် တိုးထည့်လို့ မဖြစ်

သေချာစစ်ကြ၊ ဒေသနာသစ်သမျှ

ထွေတလာမညစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ။

လူတူလူ (အေပိုင်ဇက်)

စိတ်မာတိကာ

• လောဘရမ္မက်
ခေါင်ပေါ်တက်တော့
အပျက်သံသရာ လည်ချေ၏။

• ဒေါသမာန်တင်း
လွန်ကဲခြင်းကြောင့်
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပျက်ရ၏။

• မောဟစုံမက်
သောကဖျက်၍
ရတက်မီးတို့ လောင်မြိုက်၏။

• မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
သာစွကြည်လင်း၊ ရေစင်သီတာ
ဓာတ်မေတ္တာဖြင့်၊ ဗျာပါမောရ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကျန်
မာန်မာနလွှမ်း၊ သွေခြောက်ခန်း၍
အေးချမ်းခဲ့ရပါသည်။ ။

မေတ္တာ၏ အာနိသင်

ဇာယျ

မောင်မောင်မျိုးသစ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဂျာနယ်

- ဥပေက္ခာ ပွားကာပ
“အမြော်မြင် တရားမဲ့စွာ
မခေါ်ချင်ထားခဲ့တာပေါ့...” လို့
ရင်ကော့ကာ သဘောရိုးနဲ့
ကျောခိုင်းခြင်း မပြုခဲ့ပါ။
- “မနေ့ချင် သွားပေါ့...
ဘယ်ခါမှ မတားဘူး” လို့လည်း
တူးခါးစွာ ဒေါသနော
ပြောမထွက်သာ။
- ဒါကိုပင် ရောင့်တက်လို့
ထွက်ချင်ထွက်၊ ဝင်ချင်ဝင်
ဝင်ချင်ဝင်၊ ထွက်ချင်ထွက်
သာလာယံ ဇရပ်ပျက်လေလား
စည်းကမ်းဖျက် လူမိစ္ဆာ
သေချာစွာ နာခံလော့။
- အတိုင်းထက် လွန်လျှင်ဖြင့်
နဂါးသွင် ပကတိကိုလ
သိသာစွာ အမောက်ထောင်လို့
လန်ကြောက်အောင် ရုပ်သွင်ပြလိုက်မယ်
ဘုရားသခင်ကို သတိတရ
တကြပေရော...။ ။
(နိုင်ငံမဲ့ ခိုးဝင်ဘင်္ဂါလီမင်းလို့...)

- အစေ့ကလေး ပေါက်တာနဲ့
အညောက်က တလူလူထွက်။
မြေကထူ နေပူသပေါ့
ရေမကူတော့ မတိုးတက်။
- ပေါင်းမြက်ကိုသင်
လောင်းရိပ်ပင်ခုတ်လှဲ။
ဩဇာမြေ ရေပက်ဖျန်းတော့
လန်းဆန်းဖွံ့ကဲ။
- အမြစ်က မြေမှာစွဲ
ပင်စည်လည်း ကြီးထွားရှင်။
ဘယ်အမျိုး ဘာပင်
သိလိုချင် မေးလိုထောက်။
အများအပြေပေးတာက
စိတ်လေးစရာ ဖြစ်ရရှာပေါ့
အနှစ်မပါတဲ့အခင်း
အတင်းဝင်ကာ မင်းမူရောက်တဲ့
ကြက်ဆူပင်ပေါက်။ ။

မိုးကျရွှေကိုယ်များ

ဘုန်းမြင့်ချို(သာယာဝတီ)

ဖျာပုံ-ရည်လွင်အောင်
စေတနာအာနာတရ

• တစ်ခါတစ်ခါ
ငါဟာ...
အရာရာကို
သာယာစေရေး၊ မျှော်လင့်တွေးလည်း။

• တစ်ခါတစ်ခါ
ငါဟာ...
စာနာအပြုံး၊ ညှာတာသုံးပြီး
ပန်းထမ်းလို့၊ တင်ခဲ့လည်း။

• တစ်ခါတစ်ခါ၊ စေတနာသည်
မစာနာခံခက် ဟန်တွေပျက်...။

တစ်ခါတစ်ခါ၊ စေတနာသည်
အရာမထင်၊ နာကျင်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ
တစ်ခါတစ်ခါ၊ စေတနာသည်
အထာမကျ၊ ဗျာမလှ
အနာတရတွေနဲ့ ခရီးဆက်။ ။

- အပစ်အခတ်ရပ်စဲတာနဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီလား...
ဆူနာမီ
ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်
ငလျင်ဘေး
ရေဘေး
လေဘေး။

- သဘာဝဘေးတွေအေးလို့
ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီလား...
စားရေး
ဝတ်ရေး
နေရေး။

- အရေးအားလုံး ပြည့်စုံလို့
ငြိမ်းအေးကြပြီလား...
ဘဝက
ဒုက္ခကို အမြဲမျက်စိကျနေတာ
အကြားမလပ်
လူဖြစ်ရတာ ဒုက္ခ
နတ်ဖြစ်ရတာ ဒုက္ခ
မြဟွာဖြစ်ရတာ ဒုက္ခ
ဘယ်မှာလဲ သန္တိသုခ
တကယ်က
ဘဝမရှိမှ
ငြိမ်းချမ်းရာ ရောက်တာ။ ။

ငြိမ်းချမ်းရေးမှ ငြိမ်းချမ်းရာသို့

ငှက်ပြာမောင်မောင် (ချောက်)

အိပ်မက်ထဲက တေးသွားတစ်ပုဒ်

အင်ကြင်းမေ

- ညအိုငိုက်လျက်၊ လရောင်သက်နေ
ပွေ့ဖက်လေသည်။ သစ်ရွက်ချင်းခတ်
ဖျတ်ဖျတ်သံစဉ်၊ ပွတ်သဘင်ပွဲ
ရွက်လွှာနှံပေါ့၊ မရဲမဝံ့
စိတ်ကိုစွန့်၍၊ လူးလွန်လှုပ်ရှား
အရိပ်များကို တစ္ဆေလိုမြင်
ချောက်ချားထင်မိ။
- သိစိတ်ထဲမှာ၊ ရစ်ဝဲကာခို
ညည်းဆိုတေးသွား
“သစ်ရွက်ကြွေသံများ
ချစ်သူခြေသံတွေလား
လေတိုးသံကြား
ချစ်သူခေါ်သံလေလားကွယ်”...တဲ့။
- ငြိတွယ်စီးမျော၊ ဖွဲ့ဆိုသော တေးသွား
လွမ်းတေးချစ်တေး၊ မတွေးမိဘဲ
သံစဉ်စွဲ၍၊ နှံ့ပျော်ဖို့ဖိတ်
မသိစိတ်က၊ အိပ်မက်အတွင်း
ခံစားရင်းသာ၊ သီချင်းတေးသွား
နှလုံးသားသို့၊ စေစားညွှန်းဆို
နွမ်းမှုပိုစေ၊ လွမ်းလိုက်လေတဲ့။
- နွေညအိပ်မက်၊ စိတ်မသက်သာ
နိပ်စက်လာတော့၊ ချိုသာသီချင်း
ဆွေးရင်တွင်းမှာ၊ ခင်းကျင်းဟစ်ကြွေး
အလွမ်းတေးဖြစ်၊ မှေးစက်သံစိတ်
နိုးတစ်ဝက်နှင့်၊ အိပ်မက်ရှည်စွာ
နွေညဝယ်...။

လူ့လောကမှာ ယောက်ျားဆိုတာ ရဲရင့်ဗျတ်လတ်ရတယ်။
 အဲဒီ အရည်အချင်းမျိုး ရရှိဖို့ဆိုရင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ အိပ်ရာနေရာမှာ မအိပ်ရဘူး။
 အထူးသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆိုတာ
 လူတွေကို သွေးလေးအောင်၊ ထိုင်မိတဲ့သူကို အပျင်းကြီးအောင် လုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။
 အသက်(၆၀)အရွယ်အထိ မအိုမင်းသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ပက်လက်ကုလားထိုင်ဟာ
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနစ်နာခံနိုင်မှု၊ ဇွဲရှိမှု၊ ရဲရင့်မှု၊ ဗျတ်လတ်မှုတွေကို
 စုတ်ယူလေ့ရှိတယ်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိတဲ့ လူဟာ ဆေးလိပ်သောက်ဖို့
 မီးခြစ်လောက်ကိုတောင် ထပြီး မယူချင်တော့ဘူး။ သူတစ်ပါးကို ယူခိုင်းချင်လောက်အောင်
 အသက်သာခိုစိတ်တွေ ဝင်လာတော့တယ်။
 ဒီတော့ လူကလေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ကျားရဲတစ်ကောင်လို
 သေမင်းလို စက်ဆုတ် ရွံရှာပေတော့ကွယ်။ ။

မင်းသိင်္ခ
 [ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် သေသောသူသည် သုသာန်သို့သွားသည်]

ကောင်းမှုလုံစေတီတော်

ရေခဲတောင်နှင့်၊ လူဂုဏ်ဝင့်သည့်
မြင့်လှပေဟန်၊ ဖြစ်ဆိုရန်ခက်
အတက်အဆင်း၊ တိမ်စီးနင်းသို့

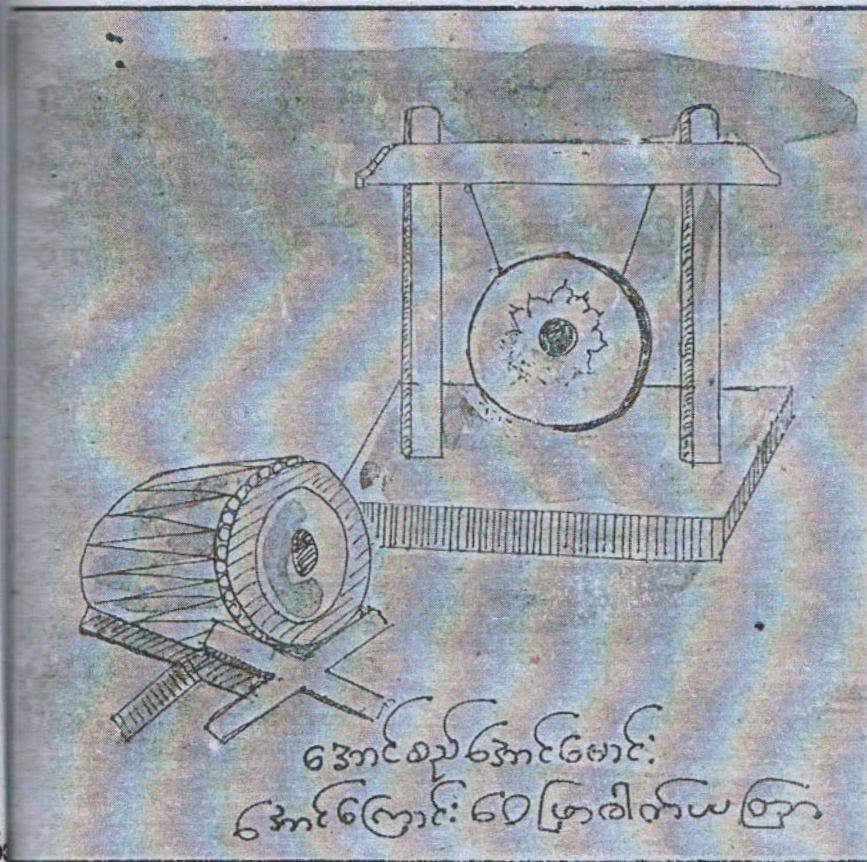
မြို့ပူတာအို၊ မိုးစိုစိုလမ်း
တောင်တန်းတောင်စွယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍
ချောင်းငယ်တံတား၊ လွန်ပေါများစွ
ရှေ့ဖျားဆက်လျှင်၊ မကြာခင်မှာ
ပင်စင် ထဝါဒမ်း၊ ရွာနမ်းခမ်းငဲ့
မြစ်ကမ်းနဖူး၊ ရွှေရည်လူးသို့
ထူးအံ့ဖွယ်ကြုံ၊ မြင်မှယုံလိမ့်
ကောင်းမှုလုံဘုရား၊ တည်ရှိထားခဲ့
မြတ်တဲ့စေတီ၊ သူ့ဂုဏ်ရည်ကြောင့်
ရှေ့နောက်ခရီး၊ ဘုရားနီးဝယ်
ခန္တီးရှမ်းရွာ၊ လှမ်းမကွာ၍
ဘာသာကြည်ညို၊ လူထိုထိုနှင့်
တင့်တယ်အံ့မော၊ ကုသိုလ်နှောလျက်
မြတ်သောဒေသ၊ ရောက်ခဲ့ရစဉ်
စိတ်တွင်ကြည်နူး၊ ရိုကျိုးဖူးမိ
မြစ်၏အထက်က စေတီတော်။

ထိုစေတီတော်၊ ဂုဏ်ရည်ကျော်လျက်၊
အတိတ်ဆက်ရှိ၊ ထူးမြတ်ဘိတော့
“အထက်မှာ ကောင်းမှုလုံ
အလယ်မှာ ရွှေစည်းခုံ
အောက်မှာ ရွှေတိဂုံ” ဟု
ကောင်းမှုကျော်ကြား၊ လွန်ထင်ရှားသည့်
ဘုရားသုံးဆူ၊ ဖူးတော်မူလျှင်
လိုအင်များစွာ၊ ပြည့်စေရာမို့
နောင်လာစကား၊ မြတ်တရားနှင့်
ဘုရားဖူးမျှော်၊ ဆန္ဒပေါ်က
ဖိတ်ခေါ်ပါသည်၊ စိတ်ထားညီသည့်
တော၏ရိပ်ညို၊ ပူတာအိုလမ်း
ဓမ္မလွမ်းခြံ၊ မြစ်ကမ်းဘုံထက်
ကောင်းမှုလုံဘုရား၊ အရောက်သွား၍
ဆုများချွေလို့၊ ဖူးမြော်စို့နော်။ ။

နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော်၏ အောင်စည် အောင်မောင်း အောင်ကြောင်းဝေဖြာ

မာတ်ယတြာ

မင်းကုဏ္ဍက (ခေတ္တစစ်ကိုင်းတောင်တန်း)

တစ်ခုသော ပြာသို
လပြည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်
မန္တလေးသို့ အမေနေ့ အခမ်း
အနား တက်ရောက်ရန်
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အမေနေ့
အခမ်းအနားတွင် စာရေး
ဆရာ၊ ကဗျာဆရာများ၊ ရဟန်း
စာဆို လူစာဆို မြောက်များစွာ
နှင့် တွေ့ဆုံ၍ စကားပြောဆို
ဆွေးနွေးခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့တိုင်
ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီး
ခင်မင်သော မြို့သစ်သား
စာရေးဆရာကို မတွေ့၍ မေး
မြန်းရာ အိမ်နေရာ အပြောင်း
အရွှေ့လုပ်နေ၍ မလာရောက်
နိုင်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့်
ူးစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့သစ်သား စာရေးဆရာနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆယ်နှီးပါးမျှ ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူ ရွှေအောင်လံမဂ္ဂဇင်း တွင်လည်းကောင်း၊ ဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းတွင်လည်းကောင်း၊ နက္ခတ္တ ရောင်ဗြည်မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်းကောင်း မကြာခဏ ဆိုသလို အတူပါဝင်ရေးသားခဲ့ဖူးပြီး လူချင်းလည်း မကြာခဏ ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ဖူး၏။ ခရီးလည်းအတူထွက်ဖူး ၏။ ထမင်းလည်း အတူလက်စုံစားဖူး၏။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ ဒုက္ခဒုက္ခကို ဝေမျှခံစားတတ်သူ၊ စာနာ တတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး၏ အခက်အခဲကို ကူညီဖြည့်စွမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သို့တိုင် သူကိုယ် တိုင် အခက်အခဲတွေ့သောအခါတွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟ ပြောကြားခြင်း၊ တိုင်ပင်ခြင်း၊ အကူအညီတောင်းခံခြင်း မရှိဘဲ သူ့ဒုက္ခကို သူ့ဘာသာသူ ခါးစီး၍ခံလေ့ရှိ၏။

သူသည် (၅)ကြွင်း တနင်္ဂနွေသား၊ မရဏဗြာဟ္မာ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ ခဲ့ရ၏။ ဒုက္ခဆိုတာ ချိနဲ့လားဆိုသည့် လူစားမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် (၉)ဂဏန်းသမားဖြစ်၍ ဘဝတွင် အတိုက် အခံလည်းများ၏။ သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသော အရည် အချင်းမှာ ရိုးသားမှုနှင့် အမှန်တရားမြတ်နိုးမှုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ရိုးသားမှုနှင့် အမှန်တရား ချစ်မြတ်နိုးမှုက ပင် တစ်ခါတစ်ရံ လူအများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၍ မလိုမုန်းထားမှု ခံရတတ်သည်။ မိုးခါးရေမသောက်တတ် သဖြင့် အမြဲလိုလို အထီးကျန်ဆန်နေတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ ဘုကလန်နိုင်မှု၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောတတ်မှုကြောင့်ပင် သူ့ကို ပို၍ခင်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပင် (၉)ဂဏန်းသမားဖြစ်၍ သူ၏ဘဝနှင့် ရုပ် တည်မှုအပေါ် စာနာနားလည်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အမေနေ့ စာပေဟောပြောပွဲ မပြီးခင်မှာပင် အဆိုပါ စာရေးဆရာရှိရာ မြို့သစ်သို့ ဆိုင်ကယ် တက္ကစီငှား၍ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသော အခါ သူသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကာ သစ်ပင်အောက်၌ နှစ်ယောက်သား ခုံချ၍ ထိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူ၏အိမ်သည် ဆောက်လက်စဖြစ်၍ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး ဖြစ်သည်။ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေချင်စဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရ သည်။ သူ့သားဖြစ်သူကို လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်အား တိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ စာရေးဆရာ၊ အိမ်တွေဘာတွေ ဆောက်လို့ပါလား၊ တော်တော်အဆင့်ပြေနေပုံရတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုသောအခါ စာရေးဆရာက ခပ်ယုယဲ့လေး ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်စွမ်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နဂါးကိုးကောင် ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

ဟု ဆို၍ သူ့အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

“ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် မြို့သစ်က မြေကွက်ကိုရောင်းပြီး ပြင်ဦးလွင်ကို ပြောင်းနေခဲ့တယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်လောက် နေပြီးတော့ ဝယ်ထားတဲ့ မြေကွက်လေး အသိမ်းခံရတာနဲ့ မန္တလေး ပြန်ရောက်ပြီး အိမ်ငှားဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတာ၊ ဝယ်ထားတဲ့ မြေကွက် ဆုံးရှုံးရုံတင်မကဘူး၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ရော စာအုပ်တွေရော ဟိုကရွှေ၊ ဒီကရွှေနဲ့ နုလန်ကိုမထူနိုင် ခဲ့ဘူး”

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ဆရာအဖြစ်က မလွယ်လှ ပါလား၊ ပြင်ဦးလွင်မှာကော နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရလား”

“ပြေပြီလား ဆရာရယ်၊ ပြင်ဦးလွင်ရာသီဥတုက လည်းကောင်း၊ တောင်ကုန်းအနိမ့်အမြင့်လေးတွေပေါ်မှာ လည်း နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်ဖြစ်တော့ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်း၊ ဟိုကစာပေမိတ်ဆွေတွေကလည်း နွေးနွေးထွေး ထွေးဆိုတော့ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်၊ စာတွေလည်း အများကြီး ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်ဗျာ”

“မန္တလေး ပြန်ရောက်ပြီးတော့ရော”

“စာရေးဆရာဆိုတာ စာရေးလိမ့်ရင် အဆင်ပြေ

ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေးရသမျှ စာမူခလေးတွေက
အပေါ်တင်ရတာနဲ့၊ အပြောင်းအရွှေ့စရိတ်နဲ့ ကုန်ရုံတင်
တော့၊ စိတ်ပန်းလူပန်းဆိုတော့ စာမရေးဖြစ်ဘူး၊ စာမရေး
ဖြစ်တော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့၊ တစ်ခါ တစ်ခါ အိမ်အပြောင်း
အရွှေ့လုပ်ပြီး တစ်လ နှစ်လလောက် အခြေမကျသေးတော့
အကောင်းကောင်းမရေးဖြစ်ဘူးဗျာ၊ တော်တော်လေး အရှိန်
မြန်လှတာ”

“ဒါနဲ့ နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော်အကြောင်း
ဆက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုပါ ဆရာ၊ တစ်နေ့တော့
ကျွန်တော်လည်း မဂ္ဂဇင်းတွေ စာစောတွေထဲမှာ ဖတ်ရတဲ့
အောင်ပင်လယ်က စောမွန်လှ မြတဘက်စေတီကို သွားပြီး
ဆရာတော်မြတ်ကို ဆုတောင်းခဲ့တယ်၊ ခုလို စက်ဘီး
လေး ချောက်ချက်နဲ့ ပြေးလွှားရတဲ့ဘဝက လွတ်ရပါစေ
ဆိုပေါ့၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော်ကပဲ
ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နဲ့ စက်ဘီးကလေးစီးပြီး ရုန်းကန်
နေတာ မကြည့်ရက်လို့ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးလာ
တယ်ဗျ”

“ဒါတော့ ဆရာရယ်၊ ဆရာ မြတဘက်ဘုရား
ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်တာသိလို့၊ အဓိဋ္ဌာန်လည်းအောင်ရာ
ရောက်အောင် ဆရာလည်း အဆင်ပြေပါစေဆိုပြီး ချီးမြှင့်
တာနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြ
တာ သေချာနားထောင်ပါဦး၊ စောမွန်လှ မြတဘက်စေတီ
မှာ ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့လူတွေ အောင်မြင်တာ
တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပဲ ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နဂါးကိုးကောင်
ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကနေ မြတဘက်ဘုရားမှာ
ရွှေ (၄၅)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း ရောက်ရာကနေ အစ်မတော်က
လည်း ဖြန်မလွှတ်တော့ဘဲ ခုလို သာသနာပြုနိုင်အောင် နတ်ကောင်း
တော်မြတ်တွေ ကူညီပိုင်းမတယ်ဆိုတော့ တခြားလျှို့ဝှက်ချက်
ရှိရဦးမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း အမြဲတမ်း ဆရာတော်နား
ဆင်ခြင်းကပ်ပြီး လေ့လာနေခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ ဘာထူးခြားလဲ”

“ထူးခြားတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာတော်က
နေ့စဉ် နံနက် ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်း၊ မေတ္တာပွား အမျှ
အတန်းပေးဝေပြီး အောင်စည်အောင်မောင်း တီးလာတာ
နှစ်(၂၀)ကျော်ပြီဗျ”

“အင်း ဆက်စမ်းပါဦး”

“အစတော့ ကျွန်တော်လည်း အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ပါပဲ၊
နောက် ဆရာတော်နဲ့အတူ ရန်ကုန်မြို့ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတန်း
က အောင်ချမ်းသာ ဆန်ပွဲရုံရောက်တော့လည်း ခုလိုပဲ
ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးတာနဲ့ အောင်စည်အောင်
မောင်း တီးတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့
နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော် ချီးမြှင့်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဓာတ်လို့ သိရ
တယ်၊ အောင်ချမ်းသာပွဲရုံ ဆိုတာက မကြည်ကြည်ညွန့်၊
မကြည်ကြည်မြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဦးစီးပြီး သာမန်
ဆန်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းလေးကနေ ဆန်ပွဲရုံကြီးဖြစ်လာ
တာ၊ ခုဆို ဆန်ပွဲရုံ၊ ဆန်ရောင်းဝယ်ရေးမကတော့ဘဲ
ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ရုံမက ဇမ္ဗူထိပ်အောင်ချမ်းသာ အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီလီမိတက် ဖြစ်နေပြီ၊ ချမ်းသာလိုက်
တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ လှူတဲ့တန်းတဲ့နေရာမှာလည်း
မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံး သူတို့ မလှူဖူးတဲ့နေရာ မရှိတော့
ဘူး၊ ဒါတင်မက အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘီဟာပြည်နယ်မှာထိ ဘုရား
တွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ ရိပ်သာတွေ လှူတန်းထားတာကလား။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း နဂါးကိုးကောင်ဆရာ
တော်ကို လျှောက်တော့တာပေါ့၊ ဆရာတော်ဘုရား သူများ
တွေကိုတော့ ချမ်းသာအောင် မ၊တယ်၊ တပည့်တော်လည်း
မ၊ပါဦး၊ အောင်ချမ်းသာလို အောင်စည်အောင်မောင်း လုပ်
လို့ရမလားမေးတော့ ဆရာတော်က “ဒါက တောင်းမှပေး
လို့ရတာ၊ မေးမှဖြေလို့ရတာ၊ ခင်ဗျား ဒီအရင်က မေးဖူး
တောင်းဖူးလို့လား၊ မတောင်းဘဲ ပေးလို့မရဘူး၊ အခု
ခင်ဗျားတောင်းတော့ ကျုပ်ပေးမယ်၊ မနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊
ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ အမွှေးတိုင် ပူဇော်၊ မေတ္တာဘာဇာ
ပွားများပြီး မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ရွတ်၊ ပြီးရင် ဝိဇ္ဇာနန်း
ပုတီးစိပ်၊ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ နိုင်သလောက်လုပ်၊ ရှိသလောက်

ဆုတောင်း၊ မပျက်စေနဲ့လို့ မိန့်တယ်ဗျ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက အဲဒီအတိုင်း လုပ်သေးလား”

“နေဦး ဆရာရဲ့၊ မပြီးသေးဘူး၊ အဲဒီလို မေတ္တာသုတ် ရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်းပုတီးစိပ်ပြီး အောင်စည်(၉)ချက်တီး၊ အောင် မောင်း(၉)ချက် ခေါက်လို့ ခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာတော်ဘုရား မေတ္တာသုတ် ပရိတ်ရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်းပုတီးစိပ် တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ တပည့်တော်မှာက အောင်စည်လည်း မရှိ၊ အောင်မောင်းလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဆရာတော်က ၉ လက်မ အောင်မောင်းလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဆင် ပြေလာတော့ သည့်ထက်ကြီးတာ ဝယ်ပေါ့လို့ပြောပြီး အောင်စည်အောင်မောင်း ဝယ်ဖို့ ငွေကျပ် သုံးသောင်းထုတ် ပေးတယ်ဗျ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပဲ မဟာ မြတ်မုနိဘုရားကြီးဈေးတန်းသွားပြီး အောင်စည် အောင် မောင်း ဝယ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာတော် မိန့်တဲ့ အတိုင်း နံနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့ပြီး အောင်စည်အောင်မောင်း တီးခဲ့တာ ခုဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အိမ်လေးတစ်လုံးလည်း ဆောက်နိုင်ခဲ့ပြီ၊ ဆိုင်ကယ်လည်း တစ်စီးမဟုတ်တော့ဘူး၊ နှစ်စီး သံ၊ ဒီး စီးနိုင်နေပြီ၊ ဆရာ တော်ရဲ့ မေတ္တာကြောင့် သားသမီးတွေလည်း လိမ္မာပြီး အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေလာတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင် အင်းလိုက်ရင်း စာရေးဆရာ အိမ်မှာ ဘုရားခန်းကို ကြည့်ခွင့်ရမလားဟု မေးရာ၊ အိမ်မှာ ဆောက်လက်စတန်းလန်း ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားကျောင်း ဆောင်ကို ဦးစားပေး ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အား အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် အောင်သပြေယန်းများ၊ ရွက်လှပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ တွေ့ရပြီး သောက်တော် ရေခွက်များလည်း ကပ်လှူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထွန်းလက်စ အမွှေးနံ့သာတိုင်များ၊ ဆီမီးအလင်းတိုင်များ လည်း တွေ့ရ၏။ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မှာလည်း ပလ္လင်

တော်နှင့်တကွ ရွှေဆိုင်းချထားပြီး ရောင်ခြည်တော် မီးများ ပူဇော်ထားလေရာ လွန်စွာကြည်ညို သပ္ပာယ်လှသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးစွာ ဘုရားဝတ်ပြု၍ ဘုရားကျောင်းဆောင် ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ၉ လက်မ အောင်စည်တော်နှင့် အောင်မောင်းကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ အမျှဝေပြီး ကြေးစည်ထူရင် ကြေးစည်တစ်လုံးကို လည်း အလယ်မှာ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထို့ပြင် ဘုရားကျောင်း ဆောင်ရှေ့တွင် ကျေးဇူးရှင် နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော်၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း မှန်ဘောင်သွင်း၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ စာရေးဆရာရေ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျား ဆီလာရတာ လာရကျိုးနပ်သွားပြီ၊ ကျုပ်လည်း ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး ရေးခွင့်မပြုလို့ ငြိမ်နေခဲ့ရတဲ့ နဂါးကိုးကောင်ဆရာ တော်အကြောင်း ရေးနေတာ၊ ခုဆိုရင် အောင်စည်အောင် မောင်း ယတြာပါ ရေးလို့ရသွားပြီ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စစ်ကိုင်းမှာ ဘုရားတစ်ဆူတည်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတာရှိ တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီကပြန်တာနဲ့ ဘုရားကြီးစောင်းတန်းဝင် ပြီး အောင်စည်အောင်မောင်း ဝယ်သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စာရေးဆရာမှာ ကျေနပ်အားရ စွာဖြင့်...

“ရေးပါ ဆရာ၊ ရေးပါ ရေးပါ၊ ဒါလည်း ကုသိုလ်ပြုခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ၊ သူများအကြောင်းလည်း ကိုယ် ရေးတာပဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်းလည်း သူများ ရေးပါစေပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာပါ”

ဟူ၍ ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း စာရေးဆရာ အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

စာရေးဆရာထံမှ ပြန်လာရင်း ‘မေတ္တာ’(၅-၇) ‘ပဋ္ဌာန်း’(၅-၇)၊ ‘ပုတီး’(၅-၇) ဖြစ်၍ ဓာတ်တူနာမ်တူ အကျိုးထူးပေးလေသလားဟု စဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

မင်းကုဏ္ဍက(ခေတ္တစစ်ကိုင်းတောင်တန်း) (မှတ်ချက် - ၎င်းအောင်စည်အောင်မောင်း ဓာတ်ပုံနှင့်ချိန်ကို ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်၏ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ရွှေမင်္ဂလာ ပြက္ခဒိန်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်)

သမိုင်းကောင်းတဲ့ ငါးသိုင်းချောင်းက မဟာဗောဓိပင်

ကိုရွှေသိမ်းအေး(ငါးသိုင်းချောင်း)

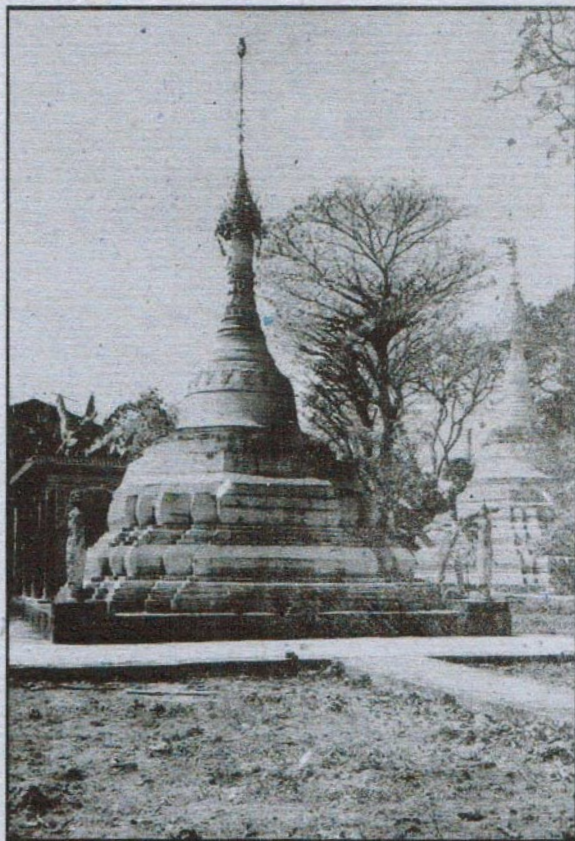
ဗောဓိပင်အဓိပ္ပာယ်

ဗောဓိပင်ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်တို့သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူရာ သစ်ပင် ထူးသစ်ပင်မြတ်ပင်ဖြစ်၏။ ဗောဓိပင်ဟူသော ပါဠိတော် သည် သိမြင်တော်မူခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ယင်း အဓိပ္ပာယ်အရ ပါဠိစာပေ၌ ဗောဓိသည် အရိယာမဂ်၊ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်သည် ဗောဓိပင်ဟူသော အနက်သုံး မျိုးတို့ကို ဟော၏။

အရိယာမဂ်သည် သစ္စာလေးတန်တရားမှန်ကို သိ မြင်တတ်သောကြောင့် ဗောဓိမည်၏။ သိသင့်သမျှ ဧညျတရားတို့ကို သိမြင်နိုင်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ် တော်သည် ဗောဓိမည်၏။ ဘုရားရှင်တို့ပွင့်တော်မူရာ သစ်ပင်ကိုကား သစ္စာလေးပါး ဧညျတရားတို့ကို ပိုင်းခြား ထင်ထင်သိမြင်တော်မူရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဗောဓိပင်ဟု ခေါ်ပေသည်။

ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပဘုရား ရှင်တို့ပွင့်တော်မူရာ သစ်ပင်များမှာ အင်ကြင်းပင်၊ ကုက္ကိုလ် ပင်၊ ရေသဖန်းပင်၊ ပင်ညောင်ပင်တို့ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းအပင် များသည် အဆိုပါဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်၌ ဗောဓိ ပင်တို့ မည်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်သစ်ပင်ကိုမဆို ဘုရားရှင်တို့ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်တော်မူရာ သစ်ပင်ဖြစ်လျှင် ဗောဓိပင်ဟူသော အမည်ထူးကိုရပေ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဂေါတမဘုရားရှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိမြင်တော်မူရာသစ်ပင်မှာကား ညောင်ဗုဒ္ဓ

ရေတံခွန်ကျောင်းရှိ ဗောဓိပင်

ဟေ (ညောင်နီ)ပင် ဖြစ်၏။ ထိုညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်သည် ဂေါတမဘုရားရှင် သာသနာ၌ ဗောဓိပင်မည်၏။ ယင်း ဗောဓိပင်သည် ဂုဏ်အားဖြင့်ကြီးမြတ်သည့် သဘောရှိသော ကြောင့် မဟာဗောဓိပင်ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။

ရေတံခွန်ကျောင်းရှိ မဟာဗောဓိပင်

**မဟာဗောဓိပင်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်စား
လူအများကိုးကွယ်ခွင့်ပြုပုံ**

အခါတစ်ပါး၌ ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါများကိုချီးမြှောက်တော်မူရန် ဒေသကင်္ဂါကြွချီတော်မူနေ၏။ ထိုစဉ် သာဝတ္ထိပြည်သူတို့သည် ပန်းနံ့သာစသည်တို့ကို ကိုင်ဆောင်ကြလျက် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြော်ကြရန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကြရာ ဘုရားရှင်ကို မဖူးကြရပေ။ ဤတွင် ပူဇော်ရန်ယူဆောင်လာသော ပန်းနံ့သာစသည်တို့ကို ဂန္ဓကုဋ်တံခါးဝ၌ ပစ်ချကြပြီး စိတ်လက်မကြည်မသာဖြင့် ပြန်သွားကြရ၏။ ဤအကြောင်းကို အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသိရှိ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား အကြောင်းစုံလျှောက်ထား၏။ ဤတွင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားခွင့်ပန်လေရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား “မဟာ

ဗောဓိပင်”ကို လူအများ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြရန် ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် မူလမဟာဗောဓိပင်မှ အစွေကိုယူဆောင်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမူ၌ အခမ်းအနားဖြင့် စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။ ထိုစိုက်ပျိုးပွဲအခမ်းအနားသို့ ရဟန္တာမထေရ်ကြီးများ၊ ကောသလမင်းကြီးအနာပိဏ်သူဌေးကြီး၊ ဝိသာခါစသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ ဘုရားရှင်သည် တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး သမာပတ်ချမ်းသာ ခံစား၍နေတော်မူသည်။ ထိုမဟာဗောဓိပင်ကား အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကြီးမှူးစိုက်ပျိုးသော ဗောဓိပင်ဖြစ်သောကြောင့် အာနန္ဒာဗောဓိပင်ဟု အမည်တွင်လေသည်။ ဘုရားရှင်သက်တေထင်ရှား ရှိစဉ်ကပင် မဟာဗောဓိပင်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်စား လူအများကစတင် ကိုးကွယ်ပူဇော်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒွါရဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့သော
အုတ်ဖိုဆရာတော် ကုဋ္ဌန္တကံသမာလာ

ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ ရေတံခွန်ကျောင်းဆရာတော်
ဦးပညာပလ

**ဗောဓိပင်ကို ကုသိုလ်ပြုပုံအမျိုးမျိုးနှင့်
ရရှိသော အကျိုးကျေးဇူး**

ဗောဓိရောပကထေရ်သည် တိဿဘုရားရှင်အပိုပြု
ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကို စိုက်ပျိုးပူဇော်ခြင်းကြောင့်
အပါယ်လေးပါးသို့ကျရောက်ကျင်လည်ခြင်း မရှိတော့ပေ။
နတ်မင်း၊ စကြာဝတေးမင်းအဖြစ် ခံစားရလေသည်။
ဂေါတမဘုရား ပွင့်ဘော်မူရာကာလဝယ် ခုနစ်နှစ်သား
အရွယ်တွင် အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဗောဓိသဉ္ဇကထေရ်သည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏
အမှီသဟဲပြုပွင့်တော်မူရာ သခွတ်ဗောဓိပင်ကို ကြည်လင်

သန့်စင်သော ရေလောင်းပူဇော်ခဲ့သောကြောင့် အပါယ်
လေးပါး ပိတ်၍ မင်းအဖြစ်ရခဲ့ကာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်
သာသနာဝယ် ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဝိပဿီမြတ်စွာ
ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးနောက် သခွတ်ဗောဓိပင်ကို
မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် အာရုံတန်းတူထား၍ ဝတ်မပျက်
ယုံကြည်လေးနက်စွာဖြင့် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ဗောဓိ
စန္ဒကထေရ်သည်လည်း ၉၁ ကမ္ဘာမျှကာလပတ်လုံး
အပါယ်လေးပါး မကျရောက်တော့ဘဲ ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အသား
တူပင် ဗောဓိပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်သူ ဗောဓိဥပဋ္ဌာကထေရ်နှင့်
သဲဖြူဖြင့်ပူဇော်သူ ပုလိနပူဇော်ကထေရ်တို့သည် သေလွန်

သော် အပါယ်မကျရောက်ဘဲ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗောဓိပင်များကို ရေမွှေးလောင်းသူ ဂန္ဓောဒကိယမထေရ်၊ ဆီမီးငါးတိုင်ထွန်းညှိပူဇော်သူ ဒီပကထေရ်နှင့် ပန်းလှူသူ ဥတ္တတိပုပ္ဖိယထေရ်တို့သည်လည်း အပါယ်ကံခါးပိတ်ကာ နတ်စည်းစိမ်များ ခံစားပြီး ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် သာသနာမှာ ရဟန္တာများဖြစ်ကြလေသည်။ ဗောဓိပင်ကို အကာအရံလှူသူ ဗောဓိကာရထေရ်၊ စံကျောင်းလှူသူ ဗောဓိကရဒါယကမထေရ်နှင့် ဗောဓိပင်ကို သမံတလင်းခင်းသူ ဇာကတိဒါယကထေရ်တို့သည်လည်း အပါယ်လေးပါး မကျရောက်သည့်အပြင် ရန်သူမျိုးငါးပါး ဘေးအန္တရာယ်များမှ လွတ်ကင်း၍ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ဘဝများစွာ ကျင်လည်ခံစားကြပြီး ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင် ရဟန္တာအသီးသီး ဖြစ်ကြရလေသည်။

ရေတံခွန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း

အလားတူပင် တိဿဘုရားရှင် အပိုပြုပြင်တော်မူရာ ပိတောက်ဗောဓိပင်ကို ရှိမိုးပူဇော်ယပ်ခပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်စေတနာကြောင့် ဗီဇိယထေရ်သည် အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရောက်တော့ဘဲ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်တွင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရရှိခဲ့လေသည်။ ဗောဓိပင်ကို ကုသိုလ်ပြုပုံအမျိုးမျိုးနှင့် ရရှိသော အကျိုးကျေးဇူးများကား ရေးသားလို့ပင် မကုန်နိုင်ပေ။ ဗောဓိပင်ကို အလေးအမြတ် ပူဇော်ခြင်းသည် ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သွယ်ဝိုက်သောသဘောအားဖြင့် ပူဇော်ခြင်းလည်း မည်ပါသည်။

ဗောဓိကိုင်းကို ဖြတ်ကောင်းပုံ

ဗောဓိပင်ကို ပရိဘောဂစေတီအဖြစ် ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ထိုက်သလို ဗောဓိပင်စည်ပင်သာယာအောင် ပြုပြင်ဖြတ်တောက်ကောင်းပါသည်။ ဓာတ်တော်နှင့် တကွ စေတီမတ်၊ ရုပ်ပွားတော်၊ ဆင်းတုတော်တို့ကို ထိုးဖျက် နှိပ်စက်နေသော ဗောဓိကိုင်းကိုဖြတ်ကောင်းသည် ထိုဗောဓိကိုင်းကို နားနေကြသောငှက်တို့သည် စေတီတော်၌ ကျင်ကြို။ ကျင်ယေစွန့်ချအံ့။ ထိုဗောဓိကိုင်းကို ဖြတ်ကောင်းသည်။

ဓာတ်တော်ကျောင်းကိုထိုးနေသော ဗောဓိကိုင်းကို ဖြတ်ကောင်းသည်။ စေတီတော်၏ဖိနပ်အကြည်ကို ဖျက်ဆီး၍သွားသော ဗောဓိမြစ်ကိုလည်း ဖြတ်တောက်ဖယ်ရှားကောင်းပါသည်။ ဗောဓိပင်ကို စည်ပင်အောင် ပုပ်ဆွေးနေသော နေရာများကို ဖြတ်တောက်ပြုပြင် စီရင်သင့်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းများသည် ဘုရားရှင်အား ပြုစုသကဲ့သို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တိုးပွားအကျိုးများစွာရပါသည်။

မဟာဗောဓိပင်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့

စတင်ရောက်ရှိလာပုံ

မဟာဗောဓိပင်ပွားများသည် မြန်မာနိုင်ငံသားသာသနာရောက်စကပင် ရောက်လာခဲ့သည်ဟု ယူဆကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ မဟာဗောဓိပင် စိုက်ပျိုးသည့်အကြောင်းကို အစောဆုံးတွေ့ရသည့် အချိန်ကား သက္ကရာဇ် ၉၁ ခုနှစ်တွင် ပုဂံ၌နန်းတက်တော်မူသည့် အလောင်းစည်သူ

ြေးတော်) နရပတေ့စည်သူမင်းလက်ထက် ဖြစ်သည်။ ထိုမှစ၍ မင်းအဆက်ဆက်တို့ မဟာဗောဓိပင်များကို စိုက်တော်မူခဲ့ကြသည်။ ပြည်သူတို့လည်း စိုက်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက် မြန်မာလွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏ရင်ပြင်တော် အနောက်မြောက် (ရာဟုထောင့်)မှာ အိန္ဒိယပြည်ရှိ မဟာဗောဓိပင်မှ အကိုင်းကိုယူ၍ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြောင်း မှတ်သားခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့တောင်ထောင့် (အင်္ဂါထောင့်) အတွင်းဘက်တွင် ဗုဒ္ဓဂယာရှိ ဗောဓိညောင်မှအစွေကိုယူ၍ ပျိုးထားသော ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ရှိသေးသည်။ ဤညောင်ပင်ကား ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်၌ နှစ်စဉ်ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ခမ်းနားစွာကျင်းပရာ ဗောဓိပင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်သို့ မဟာဗောဓိပင်များ ပြန့်ပွားသယ်ယူစိုက်ပျိုးကြရာ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး ပုသိမ်ခရိုင်တွင် သမိုင်းကောင်းတဲ့ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့က မဟာဗောဓိပင်ကြီးမှာ ရွှေတိဂုံစေတီရှိ မဟာဗောဓိပင်ထက်ပင် သမိုင်းစောကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ မြန်မာပြည်ရှိ ဒွါရဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့သော အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တဣတ္ထိသမာလသည် ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူရာ မဇ္ဈိမတိုက် ဗုဒ္ဓဂယာမြို့ရှိ မဟာဗောဓိပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ရန် သွားရောက်လိုပေသည်။

ထိုအခါ ပုသိမ်မြို့သား ဒါယကာတို့က စရိတ်ကြေးငွေ အလုံအလောက်စုဆောင်း၍ ဆရာတော်ကြီး၏ကပ္ပိယအား အပ်နှင်းကြသည်။ “အရှင်ဘုရား အလိုရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ကြွတော်မူပါ” ကပ္ပိယကာရကတို့က သဘောလက်မှတ်၊ ရထားလက်မှတ်နှင့်တကွ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ကပ်လှူကြပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးက လိုက်လိုသော တပည့်သံဃာတော်ရှစ်ပါးနှင့် ဒါယကာသုံးယောက်တို့နှင့်အတူ ၁၂၄၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ မဟာဗောဓိသို့ ကြွရောက်တော်မူသည်။ ထိုအခါ မဟာဗောဓိပင်ကြီး ကွယ်လွန်တော်မူ၍ ထိုနေရာ၌ မဟာဗောဓိပင်ငယ်သာ ထင်ရှားရှိလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျမ်းဂန်၌ လာရှိသော အမှတ်အသားအတိုင်း တပည့်များနှင့် တိုင်းထွာ၍ သတ္တ

စာရေးသူ

ဌာန သီတင်းသုံးရာဌာနတို့ကို ရည်မှတ်တော်မူလျက် “သတ္တဌာန ဗောဓိဝိဇ္ဇာနာရိခိုးဂါထာ”တို့ကို စီကုံးတော်မူကာ မဟာဗောဓိပင်တွင် ငါးရက်တိုင်တိုင် ရှိခိုးပူဇော်တော်မူလေသည်။

အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီး မဟာဗောဓိပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ရန် ကြွရောက်ကြောင်း သင်္ဂဓာဆရာတော်ကြီးသိလေလျှင် “မင်းတို့ဆရာ အုတ်ဖိုမောင်ဥက္ကံသမာလက မဟာဗောဓိပင်ကို ရှိခိုးသွားကြောင်း သိရပါတယ်။ ဆိတ်စားညောင်ပင်ကိုပါ ရှိခိုးပူဇော်ရမှာပဲ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

မဟာဗောဓိပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ကြောင်းများကို နောင်လာနောက်သားတို့သိစေရန် “ဗောဓိရောင်ရောင်ကို ရေးသားတော်မူခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မဟာဗောဓိ

ပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင် ဗောဓိကောင်းများကို မြန်မာပြည်တွင် စိုက်ပျိုးရန် သယ်ဆောင်လျက် ကာလကတ္တားသို့ကြွရောက်၍ သင်္ဘောစီးရန် စောင့်ဆိုင်းနေတော်မူလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းကွန်းမင်းသားကြီး သုမဟာသီရိ ဓမ္မရာဇာသည် ဗာရာဏသီမြို့၌ အစောင့်အကြပ်များနှင့်မြို့ချုပ်ခံနေရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြင်းကွန်းမင်းသားကြီးက ဆရာတော်ကြီး မဟာဗောဓိပင်သို့ ကြွလာတော်မူသည်ကို သိရှိလေလျှင် အကြီးတော်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လျှောက်ထားလေသည်။ “တပည့်တော်သည် ယခုအခါ သွားလိုရာ မသွားရ၊ နေလိုရာမနေရ အလွန်းကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်း လှပါတယ်ဘုရား။ အရှင်သူမြတ်ထံ ကိုယ်တိုင် လာရောက် မရှိခိုးနိုင်ပါ။ အရှင်မြတ်ကဲ့သို့ သီလဝန္တသိက္ခာ ကာမပုဂ္ဂိုလ်များကို ရှိခိုးပါက ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှလွတ်ကင်း လိမ့်မည်ဟု နှလုံးပိုက်၍ အပင့်စေလွှတ်ရပါသည်။ ကြွလာတော်မူ၍ တပည့်တော်၏ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကို ခံတော်မူပါဘုရား”ဟု ပင့်လျှောက်လွှာမှာ ပါရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက “ယခုမြန်မာပြည်သို့ ပြန် ရန် တပည့်အပေါင်းနှင့်တကွ သင်္ဘောလက်မှတ်ယူပြီး သည်ကတစ်ကြောင်း၊ နာမကျန်းသော တပည့်များရှိသည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဆရာတော် မလိုက်နိုင်ပြီ။ ဆရာ ကို ရှိမခိုးရသော်လည်း ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှလွတ်ကင်းအောင် ဘုရားဟောဂါထာကိုပေးလိုက်မည်။ ယင်းဂါထာကို နေ့ဥ မပြတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်လေ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဒေဝတာ သံယုတ်ပါဠိတော်လာ ရာဟုဖမ်းသော နေ့နတ်သား၊ လနတ်သားတို့ ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှလွတ်မြောက်သော နမောတေဗုဒ္ဓ ဝိရတ္တ၊ ဂါထာတော်၊ ဗုဒ္ဓကိုရောသသရာဇာ စသော ယုန်မင်းရှိခိုးဂါထာတို့ကို ချက်ချင်းရေးသားပေး တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းကွန်းမင်းသားကြီးလည်း ဆရာ တော်ကြီး မိန့်မှာတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာတော်မူသော ကြောင့် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ဆရာ တော်ကြီးလည်း ကာလကတ္တားမြို့ ဗဟုဗောဓိရပ် တိုက် အမှတ် ၂၃ ပွဲစားကြီး ဦးထွန်းအောင်ဖြူတိုက်၌ ခြောက်ည သီတင်းသုံးတော်မူကာ ‘ကုဒ္ဒိလာ’မည်သော မီးသင်္ဘော ဖြင့် စစ်တွေသို့ကြွတော်မူပြီး စစ်ကဲကျောင်းတိုက်၌ တည်းခို လျက် တရားဓမ္မများ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။ ထို့

နောက် ‘ယက္ခ’မည်သောမီးသင်္ဘောကို စီးနင်း၍ ရန်ကုန်မြို့ သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှတစ်ဆင့် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ် ဒွါရဂိုဏ်းကို ဦးစီးတည် ထောင်ရာဖြစ်သော ရေတံခွန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရောက်ရှိ၍ ဗုဒ္ဓဂယာမှ မဟာဗောဓိပင်ကို ၁၃၄၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလတွင် စိုက်ပျိုးခဲ့လေသည်။ ယခုပုံတွင်မြင်ရသော ဗောဓိပင်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ဟင်္သာတနှင့် အခြားမြို့များ တွင်လည်း ဗောဓိပင်ခွဲများ စိုက်ပျိုးသွားပါကြောင်း လက်ရှိ ရေတံခွန်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ‘ဦးပညာဗလ’က ရှင်း လင်းမိန့်ကြားပါသည်။

ခပ်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့၏ အမှီပြု၍ ပွင့်တော်မူ ရာ ဗောဓိပင်တို့သည် ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိသိကစေ တီ၊ ပရိဘောဂစေတီ အစရှိသော စေတီလေးရပ်တွင် ပရိ ဘောဂစေတီ ထိုက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရှိ မဟာဗောဓိပင်ထက်ပင် ၆၇ နှစ်စောနေပါသော “သမိုင်း ကောင်းတဲ့ငါးသိုင်းချောင်းမြို့က မဟာဗောဓိပင်ကြီး”မှာ ကဆုန်လပြည့် - ဗုဒ္ဓနေ့ရောက်တိုင်း မြို့ပေါ်နှင့် အနယ် နယ်အရပ်ရပ်မှ ရဟန်းရှင်သူများက ကဆုန်ညောင်ရေသွန်း ပွဲအား ခြံခွံခြံစိုက်သည့် အထူးစည်ကားစွာ ကျင်းပလျက်ရှိနေ ပါကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါ သည်။

(လိုအပ်သောအချက်အလက်များကို မိန့်ကြားပေး သော လက်ရှိ ရေတံခွန်ဆရာတော် ဦးပညာဗလကို အထူး ပင် ကျေးဇူးဦးတင်ပါသည်။)

ကိုရွှေသိမ်းအေး (ငါးသိုင်းချောင်း)

၀၉-၂၅၀၁၁၇၇၆

မိန့်ခြင်း

- မဟာဒွါရနိကာယ သာသနာဝံသဒီပနီ။
- ဦးတင့်ဆွေ (ပေါရဏကထာ သဘာဝကျမ်းပြုသူ)။
- အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၇၊ ဇူလိုင်လ၊ ပရိဘောဂစေတီ အရာထိုက်သော ဗောဓိ၊ လှသန့်(ပြည်)။
- မြတ်မင်္ဂလာစာဆောင်၊ ၂၀၁၄၊ မေလ။

နဂါးရစ်တောင် ဓမ္မပါလတောရကျောင်း (သက်သတ်လွတ်နယ်မြေ) ဆရာတော်သခင် ကျေးဇူးရှင် အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓိ

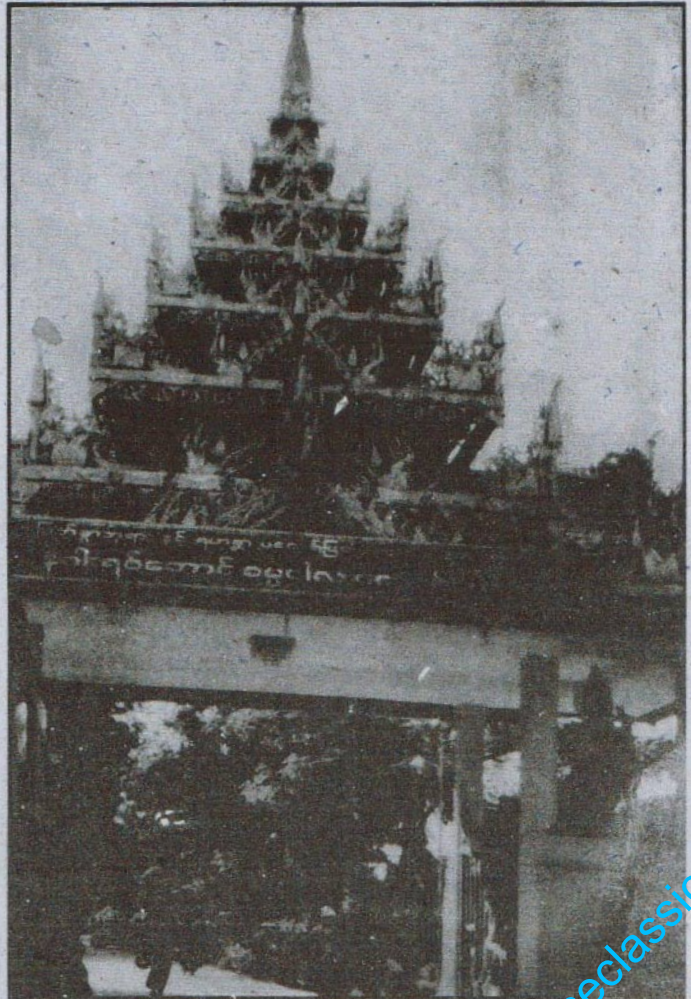
ပန်းတနော် နောင်လတ်

ရောဂတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကျုံပျော်မြို့နယ်၊ မိချောင်းအိုင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏ ဦးစီးပဓာနနာယကဆရာတော်မှာ 'ဘဒ္ဒန္တစန္ဒာဝရ' ဖြစ်သည်။ 'ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တစန္ဒာဝရ' သည် 'မိချောင်းအိုင်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း' တွင် ရှင်သာမဏေဝတ်ခဲ့သော်လည်း ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်သောအခါ ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ ခရပ်လှကြီးကျေးရွာ၊ ပုဗ္ဗာရုံဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ဖြစ်သည်။

ဦးမင်းလည်းဖြစ်၊ ဆရာသမားလည်း ဖြစ်သော 'ပုဗ္ဗာရုံဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း' ၏ ဦးစီးပဓာနနာယကဆရာတော် 'ဦးစန္ဒီမာ' ပျံလွန်တော်မူပြီးသောအခါ 'ဘဒ္ဒန္တစန္ဒာဝရ' သည် မိချောင်းအိုင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လျက် မိချောင်းအိုင်ကျောင်း၏ ဦးစီးပဓာန နာယကတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တစန္ဒာဝရနှင့် ခရပ်လှကြီးကျေးရွာရှိ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမများ နှာ ဆရာနှင့်အကာအဖြစ် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်။

“ဆရာမ လိုက်မယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာလည်းလိုက်ပါလား”

မိချောင်းအိုင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏ ‘ပထမ အကြိမ်မြောက် မဟာပဝါရဏာပွဲတော်ကြီး’ကို (၁၃၇၈)ခု နှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ကားဖြင့်သွားရာတွင် လိုက်ပါရန် တပည့်ဟောင်း များဖြစ်ကြသော မစန်းအေးနှင့် မအေးအေးစောတို့က ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ကြည်နှင့် စာရေးသူတို့အိမ်သို့ လာရောက်ကာ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လာရောက် ခေါ်ချိန်က ၁၄ ရက်နေ့ နံနက် ၄ နာရီ ဝန်းကျင်။

ဒေါ်တင်တင်ကြည်က အားနာစွာ ငြင်းဆိုခဲ့ရသည်။

“သွားနှင့် သင်တို့ကို လာခေါ်တယ်။ နဂါးရစ် တောင်ကို ဒီနေ့သွားပြီး ဒီညအရောက် ပြန်လာမယ်၊ ငှက် ပျောရွှေကြည်ဖုတ်ပြီး လှူဖို့လိုတာတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ မုန့်အိုးကင်းပါယူသွားနှင့်”

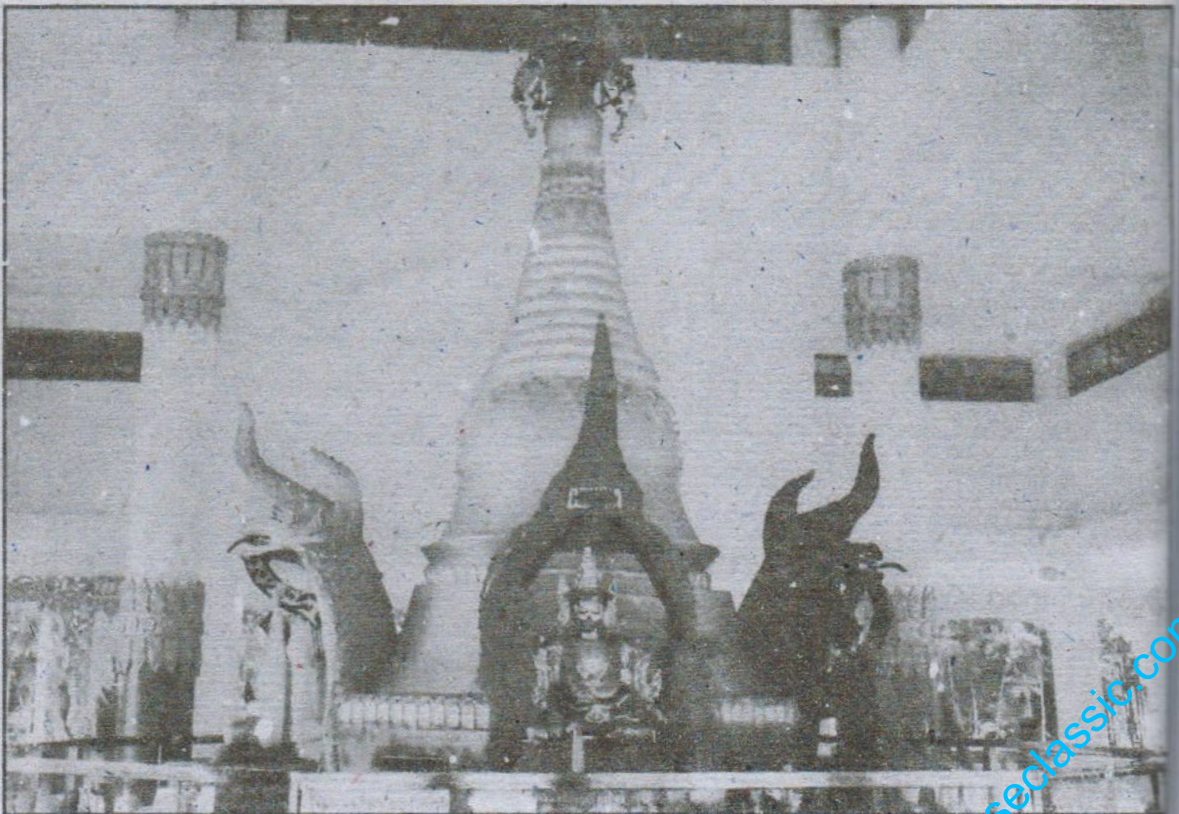
ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့နံနက် ၉ နာရီခွဲတွင် နိဗ္ဗာန်ကျူးတို့ပို့ လှူသော ‘ဇော်ကြီး’ဟုခေါ်သည့် ‘ကိုဇော်လင်းထွန်း’နှင့် ဇနီး ‘မသင်ခက်’တို့၏ အော်ဒါလိုက်သော ‘ခန့်’ဒိန်းဒေါင်

ဖြင့် နဂါးရစ်တောင်တွင် တည်လှူပူဇော်လျက်ရှိသည့် ‘မိဘကျေးဇူးမြင်းပိုင်ဦး စေတီတော်မြတ်ကြီး’ကို ဖူးမြော် ရန်နှင့် နဂါးရစ်တောင် ဆရာတော် ‘ဦးဝိသုဒ္ဓိ’ကို ကန်တော့ ရန် စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင် ဦးထွန်းအေး၊ ဒေါ်ယဉ်မေ၊ ဒေါ်ထွေးကြည်၊ ဒေါ်ဝင်း၊ ဒေါ်မြင့်ကြည်၊ ဒေါ်စန်းရီ၊ ဒေါ်ခင် ဝင်း၊ ဒေါ်တင်တင်ကြည်၊ ဒေါ်ဌေးဌေး၊ ဒေါ်မကျင်၊ မသင် ခက်၊ မောင်မင်းခန့်ဇော်၊ မောင်အောင်ခန့်ဇော်၊ မအိအိ လင်း၊ မမြင့်စံ၊ မမိုးမိုး၊ မလှဝင်းတင်၊ မပန်းဝေ၊ မစိုးပြည် သင်၊ မအာဝါးမ၊ မောင်သက်နိုင်စိုး၊ မနန္ဒာထွေးနှင့် စာရေးသူတို့ ပါဝင်သည်။

‘ခန့်’ဒိန်းဒေါင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်သူမှာ ဒိန်းဒေါင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ‘ဇော်ကြီး’ဟုခေါ်သည့် ကိုမော် လင်းထွန်း ဖြစ်သည်။

+ + + + +

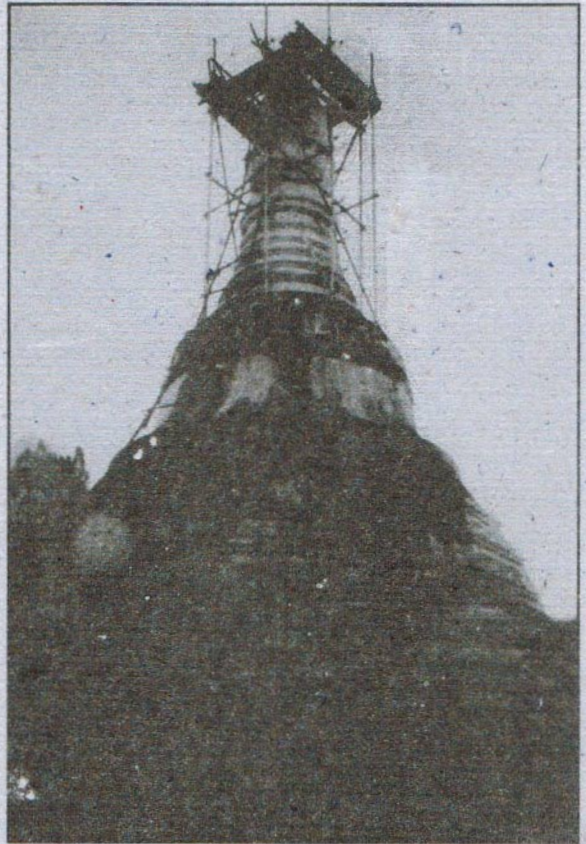
ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ်၊ နဂါးရစ်တောင် မွေပါလတောရကျောင်း၏ ဦးစိပဓာနနာယက ဆရာတော် 'အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓ' သည် ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် သိပ္ပံဘွဲ့ကိုရပြီး ၁၉၈၀/၁၉၈၁ ခုနှစ်မှ စ၍ သရဏာဂုံ ဖုတ်းစိပ်ခြင်း၊ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခြင်းတို့ အားထုတ်ပြီး ၁၉၉၁ ခုနှစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၃ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ရှေးယခင်က နဂါးရစ်တောင်ကို သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်များ ဖုံးအုပ်နေခဲ့ပါသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၂ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်းတွင် တောရှင်းခြင်း၊ ခြက်ရှင်းခြင်း၊ သစ်မြစ်များ ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းခြင်းများ ပြုလုပ်၍ 'မွေပါလကျောင်းတိုက်ကြီး' ကို ဆောက်လုပ်ကာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့တွင် ကျောင်းအပ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ပရဟိတအကျင့်သီလ ကြီးမားစွာဖြင့် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ဗြဟ္မဝိဟာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဝိသုဒ္ဓိကျမ်းတော်အား ဖတ်ရှုလေ့လာဆည်းပူး ပွားများကာကြိုးစား မယုတ်အားထုတ်ရင်း သာသနာ့တာဝန် ကျေပွန်သော သာသနာ့အာဇာနည်ဘဝဖြင့် မွေပါလ တောရကျောင်းတော်ကြီး၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိပါသည်။

+ + + + +

ကုန်းသာကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သံဃာ့နာယက ဆရာတော်များ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ရေကြည်မြို့နယ် သံဃာ့နာယက ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ဖြစ်သော အောင်သိဒ္ဓိကျောင်းတိုက် ဆရာတော်နှင့် မြို့နယ်သံဃာ့နာယက ဆရာတော်များ၏ ကူညီစောင့်ရှောက် ဆုံးမလမ်းညွှန်ချက်တို့ဖြင့် နဂါးရစ်တောင်တော်ပေါ်တွင် 'မွေပါလကျောင်းတော်ကြီး' ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဆရာတော် အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓသည် ဘဝပေါင်းများစွာတို့မှ မိခင်၊ ဖခင် ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့နှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီး အပေါင်းတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် မိဘကျေးဇူးမြင်းမိုင်ဦး စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၀/၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ပဇ္ဇကတော်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန္တာ

အရှင်မြတ် ၁၀၈ ပါးတို့ကို လစဉ်လတိုင်း 'မဟာဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှူပူဇော်ပွဲကြီး' ဆင်နွှဲကျင်းပလျက် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။

+ + + + +

နဂါးရစ်တောင် မွေပါလတောရကျောင်း သက်သတ်လွတ်နယ်မြေမှ ဆရာတော်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓသည် ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့အား ကျေးဇူးဆပ်ကြရန်အတွက် ဝတ်ရွတ်စဉ် စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ဆိုဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ်တွင်-

- (၁) ဆွမ်းတော်ကပ်ရန်တိုက်တွန်းလွှာ
- (၂) သဗ္ဗဒွေဘုရားရှိခိုး
- (၃) သဗ္ဗယေမေ၊ လာဘုရားရှိခိုး
- (၄) သီရသ္မိဘုရားရှိခိုး
- (၅) နဝဂံသီလခံယူဆောက်တည်ပြီး

- (၆) ပရိတ်တော်၊ သုတ်တော်တို့ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြရန် တိုက်တွန်းလွှာ
- (၇) မေတ္တာသုတ်တော်
- (၈) ခန္ဓသုတ်တော်
- (၉) ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်
- (၁၀) နဂါးရစ်တောင်တော်မြတ်မှ အမျှဝေ မေတ္တာ ပို့ရန် တိုက်တွန်းလွှာ
- (၁၁) ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နှင့်
- (၁၂) ဆွမ်းတော်စွန့်ရန် ပါရှိပါသည်။

++++

နှစ်စဉ်သီတင်းကျွတ်လ၏ အမိတ်ဇေ၊ လပြည့်နေ့ နှင့် လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် မိဘကျေးဇူး မြင်းမိုရ်ဦး စေတီတော်ကို ဆီမီး ၄၀၀၀ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း၊ ဆရာတော်အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓိထံ ဝါဆိုသင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ရပ်နီး၊ ရပ်ဝေးမှ ကြွရောက်တော်မူလာကြသော သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များအား လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများလှူဒါန်းခြင်း၊ ဆွမ်းဗောဇ္ဈင် အာဟာရများ ကျွေးမွေးကပ်လှူခြင်း၊ ရပ်နီး၊ ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာကြသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအား အာဟာရဒါနများ၊ ထမင်းဟင်းများ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခြင်းတို့အပြင် အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓိက ညစဉ်တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးတိုက်ကျွေးပါသည်။

++++

စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ နဂါးရစ်တောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ ည ၇ နာရီခွဲတွင် ဓမ္မဝိလာသတန်ဆောင်း၌ ဆရာတော်အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓိက တရားချီးမြှင့်ပါသည်။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာဆိုတဲ့ အနန္တငါးပါးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သိတယ်။ သိတဲ့ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ရတယ်။ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို မပြစ်မှားရဘူး။ ပြစ်မှားတာက အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ပြစ်မှားတာ ဘုရားကိုပြစ်မှားတာနဲ့ အတူတူပဲ။ လူတိုင်းက အတိတ်ကဘဝတွေနဲ့ လူဖြစ်နေတဲ့ ခုဘဝမှာ အနန္တငါးပါး၊ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ပြစ်မှားမိကြမှာပဲ။ ပြစ်မှားမိတဲ့ အပြစ်တွေပြေပျောက်အောင် ဘုရားကိုရည်မှန်း ကန်တော့တောင်းပန်ပြီး လျှောက်ထားရမယ်။ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရား၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါ

ဘုရား၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရားဆိုတဲ့ သရဏဂုံသုံးပါးကို တကယ်ပဲ စိတ်ထဲစွဲနေအောင်၊ အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်နေအောင်၊ ထာဝရတည်နေအောင် ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစား၊ ရိုရိုသေသေ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြရမယ် စွဲတာက အကျင့်၊ အထုံရောက်တာက မြဲတာ၊ ပါရမီမြောက်တာက တည်တာ၊ တည်တော့ သရဏဂုံရဲ့ ကျေးဇူးအစွမ်းကြောင့် သာသနာတော်ကို တည်သလိုဖြစ်တယ် သာသနာတော် တည်လာတော့ဉာဏ်စဉ် မြင့်လာတာပေါ့ သရဏဂုံတည်တဲ့အခါ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ ရလာတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတော့ သူများအသက်ကို မသတ်ရက်တော့ဘူး၊ မသတ်ရဲတော့ဘူး၊ မသတ်တော့ဘူး၊ ပါဏာတိပါတာကံကို ထိန်းပြီးသားဖြစ်သွားတယ် ဒီလိုစိတ်ထားနဲ့ အသက်သတ်လွတ်စားရတာဖြစ်တယ် ကိုယ်ချင်းစာတော့ ကျန်တဲ့ကံတွေကိုလည်း မကျူးတော့ဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာအောင် သရဏဂုံသုံးပါးကို လုံခြုံအောင်ဆောင်ရွက်တာနဲ့ သီလဆောက်တည်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ သံပုရာသီးဆောင်ပြီး အိပ်စရာမလိုပါဘူး

မှတ်တမ်းတင် ဓမ္မပါလစောစောကြွေးခေါ်၊ ဓမ္မတ္တာရှင်ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓိ
(အဆုံးသတ်လွှတ်မယ်ခေါ်)

သရဏဂုံဆောင်ပြီးအိပ်ပါလို့ပြီပါတယ်။ မှားယွင်းတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ယုံကြည်အားထား ကိုးကွယ်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အချိန်တန် ပါပြီ”

ဆရာတော် ဟောကြားဆုံးမသော တရားတော် အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြခြင်းဖြင့် မကောင်းမှုများ ကင်း ဝေးပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာများ ရရှိလာမည်မှာ သေချာပါသည်။

+ + + + +

လွန်တာရှိ ဝန္တာမိဆိုသော စကားအတိုင်း ဆရာ တော် အရှင်ဦးဝိသုဒ္ဓိ၏ ဝတ်ရွတ်စဉ်တွင် အဓိကပါရှိသည့် ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့အား ရှိခိုးကန်တော့ခြင်း၊ ဂုဏ် ကျေးဇူး အထူးကြီးမားသော ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဘုရားရှိခိုး ကို ကြည်ညိုရှိသေစွာ ရွတ်ဆိုပူဇော်နိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓေါ၊ အရဟာ အပ္ပသာဝကာ၊ မာတာပိတု ဂရုသတ္တာ၊ ဓမ္မဒေသကာစ ဒါယကာ၊ ဣမေ ဒဿ မဟာဂုဏေ၊ အဟံဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ”

ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ဘုရားရှင်ကို လည်းကောင်း၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓေါ-ကိုယ်တိုင်သစ္စာ သိပြီးပါ လည်း ဟောကာမပြ သီးခြားရသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓေါတို့ကို လည်းကောင်း၊ အရဟာစ-အာသဝေါကုန်ခမ်း ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အပ္ပသာဝကာစ-လက်ဝဲ လက်ယာခြံရံကာဖြင့် ပညာတန်ခိုး စိုးမိုးထက်လှ အဂ္ဂသာဝ ကတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာတာစ-ကိုးလလွယ်ရ ဆယ်လ ဖွားကာ အစာဆီမိအေး နို့ချိုပေး၍ မွေးသည့်မိခင် ကျေးဇူး ရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပိတုစ-လူလားမြောက်အောင် လုပ် ဆောင်ကျွေးမွေး ရှာဖွေပေးသည့် ကျွေးသည့်ဖခင် ကျေးဇူး ရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂရုစ-ချမ်းသာရန်တွေး ပညာပေး သဖြင့် အလေးအမြတ် လွန်ပြုအပ်သော ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာစ-လိမ္မာစေကြ ကျိုး ကြောင်းပြလျက် ဆုံးမပေးတတ် ဆရာမြတ်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ဓမ္မဒေသကာစ-သံသရာစခန်း သွားရာလမ်း၌ ပင်ပန်းကင်းရန် ရည်သန်ညွှန်ကြား မမှောက်မှားရအောင် တရားတော်မြတ် ဟောဖော်တတ်သူကိုလည်းကောင်း၊ ဒါယကာစ-စားရေးနေရေး မနှောင့်နှေးရအောင် ပေးကမ်း ခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣမေဒဿ မဟာဂုဏေ-ကျေးဇူးစုံပုံ ဆပ်မကုန်သည့် ဂုဏ်အင်မြင့်ကျူး ဤဆယ်ဦးသော ကျေးဇူးရှင်တို့ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ သဗ္ဗဒါ-နေ့ညမပြတ် အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဝန္တာမိ-ကျေးဇူး ယှက်မှေး စိမ့်စိမ့်တွေးလျက် မြတ်လေးကြည်ယုံ သဒ္ဓါဟုန် ဖြင့် လက်စုံချီမိုး ပျပ်ဝပ်ကျိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

+ + + + +

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအပေါ် ကျူးလွန်မိသော အပြစ် များ ပြေပျောက်ကာ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားကြပြီး သရ ဏဂုံစွဲအောင်၊ မြဲအောင်၊ တည်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ ခြင်းဖြင့် သီလကိုအခြေခံလျက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများကြိုးစား အားထုတ် နိဗ္ဗာန်ဆုလဒ် မွန်အမြတ်ကို ရအပ်သူများဖြစ်ကြပါစေ။

ပန်းတနောင် နှာငံလတ်

အရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်ဦး မူးသည့်နဂါး

ဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေး

ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေတို့တွင် နဂါးနှင့်ပတ်သက်သည့် အခန်းကဏ္ဍ အတော်ပင်တွေ့ရပါသည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဌ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်တိုင် ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အဂ္ဂသာဝကကြီးများ တာဝတိံသာကြွစဉ် လမ်းဖျောက်ထားသော နန္ဒောပနန္ဒနဂါး၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် မုဉ္ဇလိန္ဒာအိုင်၌ ဈာန်သမာပတ်ဝင်စားစဉ် ပါးပျဉ်း

မိုးပေးသောနဂါး၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ မဏိအက္ခိကနဂါး စသည်ဖြင့် အများအပြား တွေ့ရှိရပါသည်။

မဟာဗုဒ္ဓဝင်၌ ပါရှိသောနဂါးတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြရသော် ဝေသာလီပြည်တွင် ကပ်ဘေးကြီးသုံးပါးဆိုက်၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ကြုံရောက်ကာ ရတနာ့သုတ်ပရိတ်တရားတော်ဖြင့်

ငြိမ်းသေးစေပြီး ရာဇဂြိုဟ်သို့ အပြန်ခရီးတွင် ဂင်္ဂါမြစ်၌ နေထိုင်ကြကုန်သော နဂါးမင်းတို့က ရွှေလေး၊ ငွေလေး၊ ပတ္တမြားလှေတို့ဖြင့် ပင့်ဆောင်သဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ နဂါးပြည်သို့ လိုက်ပါကြရောက်ကာ တရားရေအေး တိုက်ကျွေးခဲ့ကြောင်း ပါရှိပါသည်။

နဂါးတို့သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ဤကဲ့သို့ မိမိတို့နိုင်ရာအခန်းကဏ္ဍမှ ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင် ကုသိုလ်ယူတတ်ကြသည်ကို စာပေကျမ်းဂန်တို့တွင် အထင်အရှားတွေ့ရှိရလို၊ ယနေ့မျက်မှောက်ကာလတွင်လည်း ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် စသော ကိစ္စတို့တွင် နဂါးတို့ ပါဝင်ကူညီသော ဖြစ်ရပ်များ ကြားသိနေရပါသည်။

လူဦးရေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်များပြားလာသော မြို့တော်ရန်ကုန်ကို မြို့သစ်များ၊ အကွက်ဖော်တိုးချဲ့ ချထားရာတွင် ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၏ မြေကွက်ကြီးအမှတ် (၄၄)သည် သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာန မြေကွက်ဖြစ်၍ (၄၄) ရပ်ကွက်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုမြေကွက်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ လူနေအိမ်ခြေများ၊ စာသင်ကျောင်း၊ ပန်းခြံ၊ ရေကန် စသည်ဖြင့် အကွက်ရိုက်စဉ်အခါက ကျွန်တော်သည် ဘူမိ

ဗေဒလေ့လာရေးနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးဦးစီးဌာနကြီးတွင် လ/ထ မြေတိုင်းအရာရှိတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။

အမှတ်(၄၄) မြေကွက် အကွက်ရိုက်စဉ်က အချို့နေရာတွင် ထူးခြားဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံဖူး၏။ မန်ကျည်းကိုးပင် ဟုခေါ်သော နေရာတွင် တကယ်လည်း မန်ကျည်းကိုးပင် ရှိ၏။ အခြောက်အလှန့်များသည်ဟုဆိုသော နေရာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မန်ကျည်းကိုးပင်ဝန်းကျင်၌ သီအိုဒိုလိုက် Theodolite မှန်ပြောင်းတိုင်းတာရေးကိရိယာဖြင့် အကွက်ဖော်နေစဉ် ကျင့်တော်၏ သီအိုဒိုလိုက်မှန်ပြောင်းထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို မြင်ရသဖြင့် ဘယ်ကရောက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း မှန်ပြောင်းမှခွာ၍ မြင်ရသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။ ငါပဲ အမြင်မှားလေသလားဟု။

ထိုနေရာ၌ အမှန်ပင် မန်ကျည်းကိုးပင်ရှိ၍ တောင်ဘက်နားတွင် အင်းကောယောင်ယောင်၊ ရေကန်ပျက်ယောင်ယောင် မြေနှိမ့်ပိုင်းတစ်ခုရှိနေသည်။ သို့အတွက် ထိုနေရာကို အိမ်ကွက်မချဘဲ ရေကန်၊ သို့မဟုတ် ပန်းခြံ အဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်၏။ မန်ကျည်းကိုးပင်ကွက်၏ မြောက်

အရှင်ဥပုတ္တထေရ် ကျောင်းအဝင်နတ်လမ်း

နဂါးကြီး ပူးမြော်သောနေရာ
စက်ဝိုင်းပြထားသည်။

ဘက်တွင် ရွှေစင် (၃)လမ်း၊ တောင်ဘက်တွင် ဖိုးရာဇာလမ်း၊ အရှေ့ဘက်တွင် ရွှေစင် (၅)လမ်း၊ အနောက်ဘက်တွင် ရွှေစင် (၄)လမ်းတို့က စတုရန်းပုံ ဝိုင်းရံထား၏။

ကျွန်တော်တို့ (၄၄)ရပ်ကွက်တွင် ပထမဆုံးအုပ်ချုပ်ရေးမှူး (ထိုစဉ်ကဥက္ကဋ္ဌ) ဖြစ်ခဲ့သော ဦးချစ်စိန်က မန်ကျည်းကိုးပင်အကွက်အား ရေကန်တူးမည်ဟု ပြောခဲ့၏။ နောင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့ အဆင့်ဆင့်တက်လာသောအခါ ထိုအကွက်အား ရေကန်ကြီးတူးဖော်ခဲ့ကြရာ ယခုဆိုလျှင် စိမ်းလွှဲကြည်လင်နေသော ရေကန်ကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

ရေကန်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှ ရွှေစင် (၅)လမ်းတွင် သက်ကြီးပိုင်း အဘဦးထွန်းဆိုသူ ရှိ၏။ တစ်ညတွင် မန်ကျည်းကိုးပင်မှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး -

“ဟေ့ ... မောင်ထွန်းလင်း၊ မင်းနဲ့ငါက ဟိုဘဝက ပဌာန်းဆက် ညီအစ်ကိုတော်ခဲ့တယ်။ ဥက္ကလာပဒဂုံမှာ မွန်ဘုရင်အုပ်စိုးစဉ်က တို့ညီအစ်ကိုဟာ မင်းမူထမ်းလုပ်ခဲ့တယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း နတ်လားကန်တော်နဲ့ ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော် ပြုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ငါ့ညီ

ပြန်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ပါ။” ပဌာန်းဆက်ရှိသူတွေ ကူညီကြလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အဘထွန်းသည် ထိုကိစ္စအား အခြားသူများကို မပြောပြဘဲ (၄၄)ရပ်ကွက်တွင် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး လုပ်ငန်းများကို တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်နေသည် ဦးမိုးကျော်ရွှေနှင့် ဦးမောင်ဌေးတို့အား ပြောပြ၏။

ဦးမိုးကျော်ရွှေနှင့် ဦးမောင်ဌေးတို့ကလည်း နဂါးမူထကပင် မန်ကျည်းကိုးပင်၌ အရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော် တည်ထားကိုးကွယ်ချင်နေသူများ ဖြစ်ပေရာ အဘထွန်း၏စကားကြားရသောအခါ ပိုမိုသဒ္ဓါပေါက်၍ ဖောင်တော်မျှမဟုတ်တော့ဘဲ အရှင်ဥပဂုတ္တ နှစ်ပေါင်းရာချီ သီတင်းသုံးနိုင်မည့် R.C သံဃာ့ကွန်ကရစ်ကျောင်းတော် ပူဇော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မိမိဘုံချွေးနဲ့စာငွေ၊ သံသရာပဌာန်းဆက် ဆွေတော်မျိုးတော်များ လှူဒါန်းငွေတို့ဖြင့် မန်ကျည်းကိုးပင် မင်္ဂလာကန်တော်အလယ်တွင် ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး၏ R.C ကွန်ဇာရစ်ကျောင်းတော်

ရှင်ဥပဂုတ္တ
ကျောင်းဦးတွင်
နဂါးတွေသူ
ဒေါ်သန်းအေး

ဆောက်လုပ်ကြသည်။ ရွှေစင် (၅)လမ်းဘက်ခြမ်း ကန်ပေါင်
မှ အရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းတော်အထိ ရေပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်
သန်းရမည့် နတ်လမ်းကိုလည်း R.C သံကူကွန်ကရစ်ဖြင့်
နတ်လမ်းခင်းကြသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝအတွက် ငွေ
ကြေးမလုံလောက်သဖြင့် အချို့တစ်ဝက်ကို အကြွေးဖြင့်
ပြုလုပ်ထားရသည်။ (၄၄)ရပ်ကွက် ဈေးလေးတွင် ဦးမိုး
ကျော်ရွှေနှင့် ဦးမောင်ဌေးတို့အဖွဲ့ အလှူခံရသည်။ သတင်း
ကြားသိသော ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေတော်မျိုးတော်တို့လည်း
လာရောက်လှူဒါန်းကြသည်။

အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်၏ ကျောင်းတော်နှင့်
နတ်လမ်း ဆောက်လုပ်ရာတွင် ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုကြောင့်
မပြီးနိုင်သေးဘဲ (ဤဆောင်းပါးရေးချိန်အထိ) ရှိစဉ် ရွှေစင်
(၅)လမ်းနေ ဒေါ်သန်းအေး (သတ္တုတွင်း-ငြိမ်း)သည် နေ့စဉ်
နံနက်စောစောထ၍ ကန်ပေါင်ပေါ်ရပ်ကာ ဆောက်လုပ်ဆဲ
ကျောင်းတော်အား လက်အုပ်ချီမိုးရှိခိုးရင်း ဤကျောင်း
တော်ကြီး မြန်မြန်ပြီးမြောက်စေရေး ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေတော်
မျိုးတော်တို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါဟူ၍ နေ့စဉ်ဆု
တောင်း၏။

ဒေါ်သန်းအေးလည်း ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်
ဆောက်လုပ်ရေးတွင် အမှုဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ခုသောနေ့ မနက်တွင် ထုံးစံအတိုင်းဆုတောင်းနေဆဲ
ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်ဦးအနီး ရေကန်အလယ်မှ ရေ

များဆူပွက်ထလာကာ ဝန်းခနဲ ရေလွှာခွဲ၍ လုံးပတ်လူကိုယ်
လုံးခန့်ရှိသော စိမ်းပြာရောင် နဂါးဦးခေါင်းပိုင်းကြီး ပေါ်ထွက်
လာကာ ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်ဦးဆီသို့ ဦးညွှတ်နေ
သည်ကိုမြင်ရသဖြင့် မှတ်တက်မိကာ ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ
သတ်ဝင်လာရင်း အိမ်မှလူများပါပြရန် ပြေး၍ခေါ်၏။ အိမ်
သားများနှင့် ကန်ပေါင်ပေါ် ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ကျောင်း
ဆောင်ဦးနားတွင် ဝလုံးသဏ္ဌာန် လှိုင်းဂရက်များ ထနေ
သည်ကိုသာ တွေ့ရပြီး နဂါးကြီးကို မမြင်ရတော့ချေ။

ထိုနဂါးကြီးသည် ဒေါ်သန်းအေးဆုတောင်းမေတ္တာ
ရပ်ခံသည့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေတော်မျိုးတော်ပေလော၊ သို့
မဟုတ် ဆွေတော်မျိုးတော်ပဋ္ဌာန်းဆက်များ ရှင်ဥပဂုတ္တ
မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ကျောင်းတော် အမြန်ပြီးမြောက်ရေး
အတွက် ကိုယ်ထင်ပြန့်နှံ့ဆော်ခြင်းပေလား ...။

ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေတော်မျိုးတော် သူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့ သဒ္ဓါပေါက်၍လာရောက်ဖူးမျှော် ကုသိုလ်တော်
ယူနိုင်ကြပါစေကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။။

နဂါးကြီးအား မြင်တွေ့ရပုံဖြစ်ရပ်မှန်အား ပြောပြပါ
သေး ဒေါ်သန်းအေး (သတ္တုတွင်း-ငြိမ်း)အား ကျေးဇူးတင်
ရှိကြောင်းပါခင်ဗျား။

ဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေး
၀၉-၁၅-၀၀၂၆၄၄၄

၁၂ လရာသီ စာတတ်စာ

ဝါဆို-ဝါခေါင်

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ (ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)

ဒီတစ်ပတ်စာတတ်စာ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်များ (ပထမပတ်)

ဝါခေါင်လသည် မိုးဥတုတွင်ပါဝင်ကာ မိုးများစွာ ရွာသွန်းတတ်ပြီး မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်များတွင် ရေများ ပြည့်လျှံသော ကာလဖြစ်သည်။ ဝါတွင်း ၃ လတွင် အလယ် ခေါင်တွင် တည်ရှိသဖြင့် ဝါခေါင်လဟုလည်း တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ တိုင်းရင်းဆေး အလိုအားဖြင့် ဝါခေါင်လ တွင် အပုပ်ဆောင် ဝါယောဒိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဖြစ် တတ်သော ရောဂါတွေကတော့ ခေါင်းမူးဝေကိုက်ခဲခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း၊ ကြို့ထိုးခြင်း၊ အစာမကြေ၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင် ဝေဒနာများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

စားသုံးသင့်တဲ့အစာအာဟာရတွေကတော့ ဆိတ် သား၊ နွားသား၊ သိုးသား၊ ခါးသား၊ ခိုသား၊ စာကလေး သား၊ ချေသား၊ သမင်သား၊ ယုန်သား စသည်တို့အပြင် ရှောက်သီး၊ ရှောက်ရွက်၊ ဒန့်သလွန်ရွက်၊ ကုက္ကိုရွက်၊ ရဲယိုရွက်၊ မြင်းခွာရွက်၊ ပိုးစာရွက်၊ ကြိတ်မှန်ရွက်၊ လဲ့လူရွက်၊ ကြာဟင်းရွက်၊ ထနောင်းရွက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်၊ သက်ရင်း ကြီးရွက်၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ ဂုံခါးရွက်၊ ပဲကြီး၊ ကုလားပဲ၊ ပဲစင်းငုံ စသည်တို့ စားသုံးပြီး အအေးစာ၊ အချုပ်စာများ ရှောင်ကြဉ်ရမှာ ဖြစ်သောကြောင့် **ရှောင်ရမည့်အစာများ**က တော့ မန်ကျည်းရွက်၊ မဲလေီရွက်၊ ဉာဏ်ရွက်၊ သနပ်ရွက်၊ ကုန်းကန်စွန်းရွက်၊ ပီလောရွက်၊ ဆီးဖြူရွက်၊ ကင်းပုံရွက်၊ မုန့်လာရွက်၊ မုန့်ညင်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကင်ပွန်းရွက်၊ ရွှေဖရုံရွက်၊ ကန့်ကလာ၊ ကြက်ဟင်းခါး စသည်များအပြင် ဘဲသား၊ ဝက်သား၊ ပုစွန်အမျိုးမျိုး၊ ငါးအမျိုးမျိုး၊ ကြက်ဥ၊ လိပ်ဥ၊ ငုံးဥ၊ ဖွတ်ဥ၊ မြေဥ၊ နွားနို့၊ ကျွဲနို့၊ ဆိတ်နို့ စသည် များကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ဝေဒနာများ ကင်းကွာကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီတစ်ပတ်စာတတ်စာ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်များ (ဒုတိယပတ်)

ဝါခေါင်လသည် ရာသီအားဖြင့် သိဟ်ရာသီခေါ်၍ နက္ခတ်အားဖြင့် သရဝဏ်နက္ခတ်ခန်းယှဉ်သည်။ ရာသီပန်း အနေနှင့် ခတ္တာပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်သောလဖြစ် သည်။ “ပန်းခတ္တာ ဝတ်မှုန်ကျင်း သင်းတဲ့လကို”ဟု စာဆို နှင့်အညီ မွေးကြိုင်သင်းယုံသော ခတ္တာပန်းများ ဘုရားပန်း အိုးတွင် ဝေဆာစွာထိုး၍ ကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။ ရာသီပွဲ တော်ကား ရှေးခေတ်က စာရေးတံမဲပွဲများ ကျင်းပလေ့ ရှိကြသည်။

စားသုံးရမည့်အစာအာဟာရတွေကတော့ တညင်း သီး၊ ဥသျှစ်သီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ ဒန့်သလွန်ရွက်၊ ကုက္ကိုရွက်၊ ရှောက်ရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ မိုးနံရွက်၊ ရဲယိုရွက်၊ ဥနံရွက်၊ မြင်းခွာရွက်၊ လဲ့လူရွက်၊ ကြိတ်မှန်ရွက်၊ ပိုးစာရွက်၊ ထနောင်းရွက်၊ ကြာဟင်းရွက်၊ ကြက်ဆူရိုးနီရွက်၊ ကြောင် ပန်းရွက်၊ မုရားကြီးရွက်၊ ဂုံခါးရွက်၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ တမာ ရွက်၊ သဘောရွက်၊ ကြောင်လျှာရွက် စသည်များအပြင် ကြက်သား၊ ခိုသား၊ ခါးသား၊ ချိုးသား၊ စာကလေးသား၊ ဖွတ်သား၊ ပုတတ်သား၊ ဂျီသား၊ သမင်သား၊ နွားသား၊ သိုးသား၊ ဆိတ်သား၊ ယုန်သား စသည်တို့ကို စားသုံးနိုင် ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရမည့် အစားအစာတွေကတော့ အအေးစာ၊ အချုပ်စာများဖြစ်သော ဝက်သား၊ ဘဲသား၊ ဗျိုင်းသား၊ ရေစစ္စလီသား၊ ငါးပျံ၊ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးပြေမ၊ ငါးမြေထိုး၊ ငါးသလဲထိုး၊ ငါးပတ်၊ ငါးဖန်းမ၊ ပုစွန်တုပ်၊ ပုစွန်ဆိတ်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥ၊ ငုံးဥ၊ ဖွတ်ဥ၊ ငါးဥများ၊ ကိုင်းဥ၊ အင်ဥ၊ မြေဥ၊ ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ၊ ကန်စွန်ဥ၊ အာ တာလွတ်ဥ၊ ပဲမြစ်၊ ထန်းမြစ်၊ အာလူး၊ ပြောင်းဖူး၊ နွားနို့၊

ကျွဲနို့ ဆိတ်နို့ မြင်းနို့ ထောပတ်၊ ဘူးသီး၊ ဖရဲသီး၊ ကျောက်
ဖရဲသီး၊ ရွှေဖရဲသီး၊ သခွားသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ကျီးအာသီး၊
ပုံလုံသီး၊ အုန်းသီးနု၊ ငှက်ပျောသီး၊ သရက်သီး၊ ခရမ်းသီး၊
ပိန္နဲသီး စသည်တို့ရှောင်ရပါမည်။

ဒီတစ်ပတ်ဓာတ်စာ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန် (တတိယပတ်)

ရှေးခေတ်စာဆိုတစ်ဦးက ဝါခေါင်လကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်
မှာ “ထက်အာကာ ဘုံစွန်းက တောက်ထွန်းလို့ထိန်ပါ
သရဝဏ်ရွှေကြယ်မင်း လင်းတဲ့အချိန်ခါ လေညင်းငယ်လာ
သိဟ်ရာသီမို့ ရှုတိုင်းငယ် ဘယ်ညာက ပန်းခတ္တာဝတ်မှုန်
ကျင်းတယ် သင်းပုံလှိုင်လို့” ဟု စာဖွဲ့ခဲ့သည်ကို ဖတ်ဖူးမှတ်
ဖူးခဲ့ပါသည်။ တိုင်းရင်းဆေးပညာ အလိုအားဖြင့် အပုပ်
ဆောင်သောလ ဖြစ်သဖြင့် အချုပ်စာများ ရှောင်ကြဉ်ပြီး
ဖန်၊ ချို၊ အေး၊ ခါး အရသာရှိသော အစာများ စားသုံးသင့်
တဲ့အတွက် စားသုံးရမည့်အစာတွေကတော့ ဆိတ်သား၊
သိုးသား၊ နွားသား၊ ယုန်သား၊ ကြက်သား၊ ခါးသား၊ ခိုသား၊
ချိုးသား၊ ဖွတ်သား၊ ပုတတ်သားများနှင့် ဒန့်သလွန်သီး၊
ဒန့်သလွန်ရွက်၊ တညင်းသီး၊ ဥသျှစ်သီး၊ ရဲယိုသီး၊ ရဲယိုရွက်၊
ကုက္ကိုရွက်၊ ရှောက်ရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ မြင်းခွာရွက်၊ လဲ့လူ
ရွက်၊ ကြိတ်မှန်ရွက်၊ ပိုးစာရွက်၊ ထနောင်းရွက်၊ ကြာဟင်း
ရွက်၊ ကြက်ဆူရိုးနီရွက်၊ သက်ရင်းကြီးရွက်၊ ကြောင်ပန်း
ရွက်၊ ဖျောက်ဆိပ်ရွက် စသည်တို့ တည့်ပါသည်။

ဤရာသီ ရှောင်ကြဉ်ရမည့်အစားအစာတွေက
တော့ ကျောက်ဖရဲသီး၊ ကျောက်ဖရဲရွက်၊ ရွှေဖရဲသီး၊ ရွှေဖရဲ
ရွက်၊ ဖရဲသီး၊ ဖရဲရွက်၊ သခွားသီး၊ သခွားရွက်၊ ကျီးအာသီး၊
ကျီးအာရွက်၊ ပုံလုံသီး၊ ပုံလုံရွက်၊ ရုံးပတီသီး၊ အုန်းသီးနု၊
အုန်းသီးရင့်၊ သရက်သီးစိမ်း၊ သရက်သီးမှည့်၊ မရမ်းသီးစိမ်း၊
မရမ်းသီးမှည့်၊ ပိန္နဲသီးကင်း၊ ပိန္နဲသီးမှည့်၊ သပြေသီး၊
မင်းကွတ်သီး၊ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ နာနတ်
သီး၊ သိဟိုဠ်သီး၊ ကနစိုသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ရှောက်သီး၊
သံပရာသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ ရှောက်ချိုသီး၊ သဘော်သီးစိမ်း၊
သဘော်သီးမှည့်၊ မာလကာသီး၊ ဩဇာသီး၊ တလည်းသီး၊
စောင်းလျားသီးများအပြင် ဝက်သား၊ ဝမ်းဘဲသား၊ ခြေကြက်
သား၊ ရေစစ္စလီသား၊ ငါးအမျိုးမျိုး၊ ငါးဥများ၊ ပုစွန်ဆိတ်၊
ပုစွန်တုပ်၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ၊ ငှက်ဥ၊ ဖွတ်ဥ၊ မြေဥ၊ မျောက်ဥ၊
ပိန်းဥ၊ ကန်စွန်းဥ အတာလွတ်ဥ စသည်တို့ မတည့်သဖြင့်
ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။

ဒီတစ်ပတ်ဓာတ်စာ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်များ (တော့ပတ်)

မြန်မာပြည်၏ ရာသီဥတု ပထဝီဝင်အနေအထား
အရ အထက်မြန်မာပြည် အညာဒေသသည် မိုးခေါင်ရေရှား
ရပ်ဝန်းဒေသဖြစ်သဖြင့် ဝါခေါင်လမိုးရေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်း
သောလသို့ ရောက်မှသာလျှင် တောင်သူဦးကြီးများ လယ်
ယာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ကြရပေသည်။ တောတောင်၊ ရေ၊
မြေ သဘာဝစိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ သာတောင့်သာယာ ရှိလှ
ပေတော့သည်။ ပူသော အစာများစားသုံးကာ အအေးစာ
များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ရပေမည်။

စားသုံးသင့်သည့်တွေကတော့ တမာရွက်၊ ခွေး
တောက်ရွက်၊ ဂုံခါးရွက်၊ သဘောရွက်၊ ပင်စိမ်းရွက်၊ ကြောင်
လျှာရွက်၊ ဇီရာရွက်၊ နံနံပင်၊ စပါးလင်၊ မဆလာ၊ ချင်း
(ရှင်း)၊ ငရုတ်ပု၊ ငရုတ်ရှည်၊ ကုလားအော်ငရုတ်၊ မိုးမျှော်
ငရုတ်၊ လသာငရုတ်၊ ငရုတ်ကောင်း၊ မိဿလင်ဥ၊ နန္ဒင်း
စိမ်း၊ ကြာဟင်းဖူး၊ ဂုံမင်း၊ ဆိတ်ဖူး၊ သရက်ကင်းဥ၊ ချိုးသား၊
ခါသား၊ ကြက်သား၊ စာကလေးသား၊ ဖွတ်သား၊ ပုတတ်
သား၊ သမင်သား၊ ဂျီသား၊ နွားသား၊ သိုးသား၊ ဆိတ်သား၊
ယုန် သားများအပြင် ဆိတ်သားဖြင့်ပြုလုပ်သော မုန့်များ၊
ကြက်သားဖြင့် ပြုလုပ်သောမုန့်များ၊ တညင်းသီး၊ ဥသျှစ်
သီး၊ ခူးရင်းသီး၊ ဒန့်သလွန်သီး၊ ဒန့်သလွန်ရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊
ကုက္ကိုရွက်၊ ရှောက်ရွက်၊ မိုးနံရွက်၊ ရဲယိုရွက်၊ မြင်းခွာရွက်၊
လဲ့လူရွက်၊ ကြိတ်မှန်ရွက်၊ ပိုးစာရွက် စသည်တို့ကို စားသုံး
ကြရပေမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရမည့် အစာအာဟာရတွေကတော့
ပုစွန်တုပ်၊ ပုစွန်ဆိတ်၊ ငါးဥများနှင့် အခြားဥအမျိုးမျိုး၊
ဝမ်းဘဲသား၊ ဗျိုင်းသား၊ ခြေကြက်သား၊ ဝက်သား၊ နွားနို့၊
ကျွဲနို့ ဆိတ်နို့ မြင်းနို့ အုန်းနို့ ထောပတ်၊ ဘူးသီး၊ ဖရဲသီး၊
ကျောက်ဖရဲသီး၊ ရွှေဖရဲသီး၊ သခွားသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ကျီး
အာသီး၊ ပုံလုံသီး၊ အုန်းသီးနု၊ ငှက်ပျောသီး၊ သရက်သီးစိမ်း၊
သရက်သီးမှည့်၊ ပိန္နဲသီးကင်း၊ ပိန္နဲသီးမှည့်၊ သပြေသီး၊
စပျစ် သီး၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ နာနတ်သီး၊ သိဟိုဠ်သီး၊
ကနစိုသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ကျွဲကောသီး၊ ရှောက်သီး၊ သံပရာ
သီး၊ ရှောက်ချိုသီး၊ သဘော်သီးစိမ်း၊ သဘော်သီးမှည့်၊
မာလကာသီး၊ ဩဇာသီး၊ သလဲသီး၊ စောင်းလျားသီး၊ ခရမ်း
ချဉ်သီး၊ ခရမ်းချိုသီး၊ ခရမ်းကစော့သီး၊ ဆီးသီး၊ ဖန်ခါးသီး၊
ဂွေးသီး စသည်တို့ကို မစားသင့်ပါ။

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ (ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)

သိထားသင့်သော အသည်းခြောက်ရောဂါ

ဒေါက်တာခိုင်(ဆေး-၂)

အသည်းခြောက်ရောဂါဆိုတာဘာလဲ

အသည်းခြောက်ရောဂါဆိုတာ နာတာရှည် အသည်းရောဂါတချို့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ပုံမှန်အသည်းဆဲလ်တွေအစား ပြန်မကောင်းနိုင်တော့တဲ့ အနာရွတ်အသည်းဆဲလ်တွေ အစားထိုးလာတာကို ခေါ်ပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ

အသည်းဟာ ညာဘက်နံရိုးအောက်၊ ဝမ်းဗိုက်ရဲ့ ညာဘက်အပေါ်ဘက်ခြမ်းမှာ တည်ရှိတဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အရေးကြီးတဲ့အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ တော်တော်များများကို လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလဲဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အကွက် လိုအပ်တဲ့အရာတွေ ထုတ်လုပ်ပေးသလို (ဥပမာ-ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့သွေးခဲတဲ့ ဖြစ်စဉ်အတွက် လိုအပ်တဲ့သွေးခဲစေတဲ့ ဓာတ်တွေထုတ်ပေးနိုင်သလို)၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွက်မလိုအပ်တဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့အရာတွေ (ဥပမာ-ဆေးဝါးများ) ကိုလဲ ဖယ်ရှားပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အပြင် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ သကြားဓာတ်နဲ့ အဆီဓာတ်တွေကို ထိန်းညှိပေးတဲ့နေရာမှာလဲ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင်တဲ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ ပေါင်းများစွာကို လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် အသည်း ဆဲလ်တွေဟာ ကျန်းမာနေဖို့ လိုအပ်သလို အသည်းဆီကို သွေးလုံလုံလောက်လောက် ရရှိဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသည်းဟာသွေးကနေတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်တဲ့အရာ၊ မလိုအပ်တဲ့အရာ စတာတွေကို ပို့ဆောင်ပေး၊ ဖယ်ရှားပေးရလို့

ဖြစ်ပါတယ်။

အသည်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တခြားအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ မတူတဲ့အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသည်းဟာ တခြားအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေလို သွေးလွှတ်ကြောဆီကနေ သွေးကို အဓိကရတာမဟုတ်ဘဲ နှလုံးဆီကို ပြန်သွားတဲ့ အူတွေနဲ့ သွေးပြန်ကြောကနေ သွေးထောက်ပံ့မှုကို အဓိကရလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အသည်းဟာ ပုံမှန်အားဖြင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ ဆဲလ်တွေကို ပြန်လည်ကောင်းမွန်စေနိုင်တဲ့ စွမ်းအင်သတ္တိရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသည်းဟာ အသည်းထိခိုက် ပျက်စီးစေနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိတွေ့လာရတဲ့အခါမှာ အသည်းဆဲလ်တွေဟာ ထိခိုက်ပျက်စီးလာပြီး အနာရွတ်တွေဖြစ်လာပါတယ်။ ထိခိုက်ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပုံမှန်အသည်းဆဲလ်တွေဟာ အနာရွတ်ဆဲလ်တွေနေရာမှာ အစားထိုးဖို့အတွက် ကြိုးစားလာကြတဲ့အခါ အနာရွတ်တစ်ရှူးတွေကြားမှာ အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အသည်းဆဲလ် (regenerative nodules)တွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက်တွေ့လာရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသည်းခြောက်ရောဂါဖြစ်တဲ့ အသည်းရဲ့မျက်နှာပြင်ဟာ ကြည်လိုက်ရင် ညီညာချောမွေ့မှုမရှိဘဲ အဖုတွေထနေရတာလဲဖြစ်ပါတယ်။ အနာရွတ်ဖြစ်လာတဲ့ အသည်းဟာ ပုံမှန်လုပ်ဆောင်ရမယ့် လုပ်ငန်းတွေ မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးအသည်းခြောက်ရောဂါအဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါမှာ အသည်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှုံ့တွလာပြီး မာကျောလာတဲ့အတွက် အသည်းဟာ သွေးထောက်ပံ့မှုကောင်းစွာ မရတော့သလို၊ သွေးကြောတွေဟာလည်း မာကျောလာတဲ့ အသည်းတစ်ရှူးတွေ

ကြော့ ပိတ်ဆိုကာ သွေးတွေက သွေးကြောအတွင်း အတင်း
ဆိုးကာ စီးဆင်းရတဲ့အတွက် သွေးကြောတွင်းဖိအားတွေ
ဆည်း များလာပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက
ဘာတွေလဲ

အသည်းခြောက်ရောဂါ အဓိကဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်း
အရာတွေကတော့ -

- (၁) အရက်
- (၂) အသည်းရောင်အသားဝါ "B"ပိုး
- (၃) အသည်းရောင်အသားဝါ "C"ပိုး
- (၄) အရက်ကြောင့် မဟုတ်သော အသည်းအဆီ
ဖုံး ရောဂါဖြစ်စေတဲ့ အဝလွန်ခြင်း၊ သွေးချို၊
ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးတွင်းအဆီဓာတ်များသော
ရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ

စတာတွေဖြစ်ပြီး တခြားအကြောင်းအရာတွေအနေ

- (၁) ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပဋိပစ္စည်းတွေက မိမိအသည်း
ကို ပြန်တိုက်ခိုက်၍ဖြစ်သော အသည်းရောင်
ရောဂါ
- (၂) သည်းခြေပြွန် ထိခိုက်ပျက်စီးသောရောဂါ
- (၃) တချို့သော ဆေးဝါးများကို ရေရှည်စွဲသောက်
ခြင်း

စတာတွေကလည်း အသည်းခြောက်ရောဂါရစေပါ
တယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဘာ
တွေလဲ

အသည်းခြောက်ရောဂါမှာ အသည်းဟာ လုပ်
ဆောင်ရမယ့် လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ မလုပ်ဆောင်နိုင်
တော့တဲ့အခါ ရောဂါလက္ခဏာတွေ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရောဂါအရမ်းဆိုးဝါးလာမှ
သာ ရောဂါလက္ခဏာ ခံစားရတာမျိုးလဲရှိတတ်ပါတယ်။
အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် အသည်းခြောက်ရောဂါနဲ့ ရောဂါ
လက္ခဏာတွေက -

- (၁) အစားအသောက်ပျက်ခြင်း

- (၂) အသားဝါခြင်း၊ မျက်သားဝါခြင်း
- (၃) ကိုယ်အလေးချိန်ကျခြင်း
- (၄) အရေပြားယားယံခြင်း
- (၅) မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း
- (၆) အရေပြားတွင် ပင့်ကူပုံစံ သွေးမျှင်လေးများ ပေါ်
လာခြင်း
- (၇) ခန္ဓာကိုယ်တွင် အညှိအမည်းဖြစ်လွယ်ခြင်း၊ သွေး
ယွက်လွယ်ခြင်း
- (၈) လက်ဖဝါးတွင် အနီပြင်များဖြစ်လာခြင်း
- (၉) ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်ခြင်း
- (၁၀) ဝမ်းဗိုက်တွင် အရည်များစုလာခြင်း (အရပ်အခေါ်
ရေဖျဉ်းဆွဲခြင်း)
- (၁၁) ခြေထောက်များ ဖောရောင်ခြင်း
- (၁၂) အမျိုးသားများတွင် ရင်သားများကြီးထွားလာခြင်း
စတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါ ခံစားနေရမှန်း ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ

အထက်ဖော်ပြပါ ရောဂါလက္ခဏာများ ခံစားနေရ
ပါက ဆရာဝန်နှင့် ပြသကာ ဆရာဝန်မှ ရောဂါရာဇဝင်
မေးမြန်းခြင်း၊ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အသည်း
ခြောက်ရောဂါရှိသည်ဟု သံသယရှိပါက အာထရာဆောင်း
ရိုက်ခြင်း၊ သွေးစစ်ခြင်း၊ အသားစယူခြင်း၊ CT, MRI
ရိုက်ခြင်း၊ မှန်ပြောင်းကြည့်ခြင်းစသော နည်းလမ်းများဖြင့်
သေချာအောင် စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေ
က ဘာတွေလဲ

(၁) ဝမ်းဗိုက်နှင့် ခြေထောက်တွင် အရည်များ စု
လာခြင်း၊ (၂) ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ အမြှေးပါး ဘက်တီးရီးယား
ပိုးဝင်၍ ရောင်ရမ်းခြင်း (ရောဂါလက္ခဏာများအနေနဲ့ ဖျား
ခြင်း၊ ချမ်းတုန်ခြင်း၊ ဗိုက်နာခြင်း၊ ဝမ်းလျှောခြင်း)၊ (၃)
အစာမျိုးပြွန်အောက်ပိုင်းနှင့် အစာအိမ်အပေါ်ပိုင်း ဆက်
သောနေရာတွင် သွေးကြေးထုံးနိုင်ပြီး ထိုနေရာမှ သွေးယို
စီးနိုင်သော အန္တရာယ်ရှိခြင်း၊ (၄) အသည်းခြောက်ရောဂါ
ကြောင့် ဦးနှောက်ရဲ့လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ထိခိုက်ပျက်
စီးခြင်း (Hepatic encephalopathy) အသည်းခြောက်

ရောဂါမှာ အသည်းဆဲလ်တွေ ထိခိုက်ပျက်စီးသွားပြီး ပုံမှန် လုပ်ဆောင်ရမယ့် လုပ်ငန်းများ မလုပ်နိုင်တော့သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိသောပစ္စည်းများ (toxic substances)ကို မဖယ်ရှားနိုင်သောအခါ သွေးထဲတွင် ထိုပစ္စည်းများ စုပုံလာကာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးနှောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကိုပါ ပျက်စီးလာစေပါတယ်။ ရောဂါလက္ခဏာများအနေနဲ့ အိပ်စက်မှုပုံစံ မမှန်ခြင်း၊ စိတ် တိုလွယ်ခြင်း၊ သတိမေ့ခြင်း၊ မေ့မြောခြင်းနှင့် နောက်ဆုံး အသက်သေဆုံးသည်အထိ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

(၅) အသည်းခြောက်ရောဂါကြောင့် ကျောက်ကပ် ထိခိုက်ပျက်စီးခြင်း (Hepatorenal syndrome)

အသည်းခြောက်ရောဂါ တဖြည်းဖြည်းဆိုးဝါးလာ တဲ့အခါမှာ ကျောက်ကပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာပိုင်းမှာ လည်း ပုံမှန်မလုပ်ဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သွေးထဲတွင် စုပုံလာ သော toxic substances များကြောင့် ကျောက်ကပ်ဟာ ထိုပစ္စည်းများကို မဖယ်ရှားနိုင်တော့သလို လုံလောက်သော ဆီးပမာဏလဲ မဟုတ်နိုင်တော့ဘဲ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးနိုင် ပါတယ်။

(၆) အသည်းခြောက်ရောဂါကြောင့် အဆုတ်၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများပါ ထိခိုက်ပျက်စီးခြင်း (Hepato-pulmonary syndrome)၊ (၇) သရက်ရွက်ကြီးခြင်း၊ (၈) အသည်းကင်ဆာဖြစ်နိုင်ခြင်း စတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါကို ဘယ်လိုကုသမလဲ

အသည်းခြောက်ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာတွေ ခံစားနေ ရပြီဆိုတာနဲ့ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ပြသဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အသည်းခြောက်ရောဂါကို ကုသရာမှာ

(၁) ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတွေ သက်သာ ဖို့ကုသခြင်း၊ (၂) အသည်းထိခိုက်ပျက်စီးမှုကို ကာကွယ် ဖို့ကုသခြင်း၊ (၃) အသည်းခြောက်ရောဂါရဲ့ နောက်ဆက် တွဲဆိုးကျိုးများကို ကုသခြင်း၊ (၄) အသည်းကင်ဆာမဖြစ် အောင် ကာကွယ်ခြင်းနှင့် အသည်းကင်ဆာရှိမရှိ စောစီးစွာ စစ်ဆေးခြင်း

စတဲ့ခေါင်းစဉ်တွေအတိုင်း လူနာအခြေအနေပေါ် မူတည်၍ သောက်ဆေး၊ ငှီးဆေးစတာတွေအပြင် လိုအပ် ပါက သွေးကြောတွင်းပိုက်ထည့်ကာ သွေးဖိအားနည်း

အောင် ပြုလုပ်ခြင်းစသော နည်းလမ်းများနှင့် ကုသနိုင်ပါ တယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါဟာ အသည်းပုံမှန်အတိုင်း ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘဲ ရောဂါတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အသည်းခြောက်ရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ တချို့လူနာတွေမှာ ကုသမှုခံယူနေရင်းနဲ့ အသည်းရဲ့လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယိုယွင်းလာကာ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုး များ ပိုဆိုးလာပြီး ကုသရခက်ခဲတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အသည်းအစားထိုး ကုသနည်းဟာ လွယ်ကူတဲ့ နည်းလမ်းမဟုတ်ပေမဲ့ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ ကုသ နည်းတစ်မျိုးလဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အသည်းခြောက်ရောဂါ ပိုဆိုးမလာ အောင် တားဆီးဖို့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးများ မဖြစ်ပေါ် အောင် ကာကွယ်ဖို့နဲ့ စောစီးစွာကုသဖို့ဟာ အရမ်းအရေး ကြီးပါတယ်။

အသည်းခြောက်ရောဂါမဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကာကွယ် မလဲ

အသည်းခြောက်ရောဂါ ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အဓိကတရား ခံဖြစ်တဲ့ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တခြားအဖြစ်များတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေဖြစ်တဲ့ အသည်းရောင်အသားဝါ "B" ပိုးနဲ့ "C" ပိုး မဖြစ်အောင် လိင်အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းမှ ရှောင်ရှား ခြင်း၊ မလိုအပ်ဘဲ ဆေးထိုးခြင်း၊ သွေးသွင်းခြင်း စတာတွေ ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းအပြင် အသည်းရောင်အသားဝါ "B"ပိုး ကာကွယ်ဆေးထိုးနှံခြင်းစသော နည်းလမ်းများဖြင့် ကာ ကွယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အငန်လျော့စားခြင်း၊ အဆီများ သော အစားများလျော့စားခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန် ထိန်းသိမ်းခြင်းစသော အချက်များကလည်း ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရေးအတွက် မရှိမဖြစ်အရေးပါတဲ့ အချက်တွေမို့ လိုက်နာကျင့်သုံးကြရင်း ကျန်းမာသောခန္ဓာ၊ ချမ်းသာသော စိတ်တို့ဖြင့် လူနေမှုဘဝလှပနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ရပါတယ်။

ဒေါက်တာခိုင် (ဆေး-၂)

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း သေးစွမ်းကောင်းများ

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

ဩဇာသီး၏ ဆေးပက်ဝင် အစွမ်းထက်မှုများ

ဩဇာသီးမူည့်၏ အရသာသည် လွန်စွာမှ ထူးကဲချိပြန်လှသည်။ သည့်အတွက် လူကြီးလူငယ်မရွေး နှစ်သက်စွာ စားသုံးလေ့ရှိကြသည်။ ယိုး၊ ဂျယ်လီ၊ ရေခဲမုန့်၊ ဖျော်ရည် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကိတ်မုန့်များတွင် အရသာပိုမိုကောင်းမွန်စေရန်အတွက်လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးပြုလုပ်စားသုံးကြပေသည်။

ဩဇာပင်သည် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင် ပေါက်ရောက်လေ့ရှိပြီး ပူနွေးစွတ်စိုသော မြေမျိုးတွင် ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းပေသည်။ ဩဇာပင်သည် အစေ့မှ အပင်ပေါက်နိုင်သည့်အပြင် ကိုင်းကူးကိုင်းဆက်နည်းဖြင့်လည်း ရှင်သန်အောင် စိုက်ပျိုးနိုင်ပေသည်။ အစေ့မှစိုက်သော အပင်သည် အသီးနောက်ကျတတ်ပြီး ကိုင်းကူး၍ စိုက်ပေးပါက အပင်သည် တစ်နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ အသီးသီးတတ်ပေသည်။ အပင်လောင်းရိပ်မိနေလျှင် နှစ်အစောင့်အတန်ကြာသည်အထိ အသီးမသီးတတ်ပေ။ ရှင်သန်ရာ ရာသီဥတုအပေါ် မူတည်၍ အသီးအရွက်အစား ကွဲပြားတတ်ပါသည်။ ဩဇာပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းဒေသများတွင် သဘာဝအလျောက် အလေ့ကျပေါက်ရောက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်၊ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ တောင်ကြီးနှင့် ကရင်ပြည်နယ်တို့တွင် မိုးလယ်ကာလမှစ၍ အသီးလှိုင်လှိုင် ထွက်ရှိပေသည်။

ဩဇာသီးတွင် သိုင်ယာမင်ဘီဝမ်း၊ ဗီတာမင်အေ၊ ဗီတာမင်ဘီ၊ ဗီတာမင်စီ၊ ကစီဓာတ်၊ အက်ဆစ်ဓာတ်၊ ပရိုတင်း၊ ငွေ့၊ ကော့ပါး၊ ပိုတက်စီယမ်၊ သဘာဝသကြာ၊ နိုင်ယာစင်၊ သံဓာတ်၊ ဆိုဒီယမ်၊ ကယ်လစီယမ်၊ မဂ္ဂနီစီယမ်နှင့် အမျှင်ဓာတ် စသည်များပါဝင်ပေသည်။ ဩဇာသီးသည် နှလုံး

နှင့်ဆိုင်သော ရောဂါများကို တားဆီးပေးနိုင်ခြင်း၊ ကြွက်သားအားနည်းခြင်းများနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို သက်သာစေခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်းနှင့် သွေးတိုးရောဂါတို့ကို ကာကွယ်စေနိုင်ခြင်း၊ အဆစ်အမြစ်ရောင်ရမ်းနာ ရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့် ဂေါက်ရောဂါတို့ကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းလျှော့ခြင်း၊ လေရောဂါနှင့် အစာအိမ်ရောဂါတို့အတွက် ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဩဇာသီးကို စားခြင်းဖြင့် ဆံပင်၊ မျက်စိ၊ ခြေသည်းလက်သည်းနှင့် အသားအရေတို့အတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေပါသည်။

ဆေးလိပ်သောက်သူများအတွက် အဆုတ်မှ နီကိုတင်းဓာတ်ကို ဖြေဖျောက်ပေးကာ အဆုတ်သန့်စင်စေပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များအတွက်လည်း အားဖြည့်အစာအဖြစ် စားသုံးနိုင်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဩဇာပင်သည် ဩဇာသီးသာမက အရွက်၊ အခေါက်၊ အမြစ်၊ အစေ့ စသည်ဖြင့် တစ်ပင်လုံး အသုံးဝင်ပါသည်။ အရွက်ကို ကြိတ်၍ စားခြင်းဖြင့် သန်နှင့် တုတ်ကောင်များကို ကျစေသည်။ အကြောငုပ်ခြင်း၊ တက်ခြင်းများကို အံ့ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ဩဇာသီးအစေ့သည် အဆိပ်ရှိသောကြောင့် စားသုံးရန်မသင့်ပေ။ ဩဇာခေါက်ကို အားဆေးဖော်စပ်ရာတွင် အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဩဇာသီးကို ပျားရည်နှင့် တွဲဖက်စားပါက အော့အန်တတ်ပြီး အခန့်မသင့်ပါက အသက်အန္တရာယ်ရှိပါသည်။ သဘာဝသကြားဓာတ် ကြွယ်ဝသည့်အတွက်ကြောင့် ဆီးချိုရောဂါရှင်များ ရှောင်ရှားသင့်ပါသည်။ ခွဲသလိပ်ကို အားပေးသည့်အတွက်ကြောင့် ပန်းနာရောဂါဝေဒနာရှင်များ မစားသုံးသင့်ပါ။ အသီးသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အုပ်ထား

သော်လည်း မမည်ဘဲ မှီတက်၍ မည်းသွားတတ်သည်။ သို့ ဖြစ်၍ ဩဇာသီးကို ကိုင်ကြည့်လျှင် အလေးချိန်စီးပြီး မျက် ကွင်းကျယ်သော အသီးရင့်များကိုသာ ရွေးချယ်ဝယ်ယူသင့်ပါ သည်။

အာယုဗ္ဗေဒအလိုအားဖြင့် ဩဇာသီးသည် ရောင်ရဲ ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ သွေးအားကို တိုးပွားစေ၏။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ ၏။ နှလုံးကို အကျိုးပြု၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။ အသားကို ပွားများစေ၏။ ပူလောင်ခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်း၊ သွေးကျရောဂါ ဖြစ်ခြင်းနှင့် လေပူရောဂါများကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ အော့ အန်ခြင်းကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေ၏။ ဩဇာမြစ်သည် ဝမ်းကို လျှောစေတတ်၏။ အသီးသည်ချို၏။ သွေးအားကိုဖြစ်စေ၏။ သလိပ်ကို ထုတ်ဆောင်တတ်၏။ ဩဇာစေသည် ကြေကျက်ခဲ ၏။ ဖျားနာ၊ အနာ၊ မီးလျှံနာတို့ကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ဩဇာ စေအမှုန် မျက်စိထဲဝင်ပါက မျက်စိကို ထိခိုက်စေတတ်၏။

(၁) ဦးခေါင်းတွင် သန်းများတွယ်နေပါက

ဩဇာစေကို အမှုန်ပြု၍ ဦးခေါင်းတွင် လိမ်းကျံပေးပါ က သန်းများသေကျေပျက်စီးသွားပါလိမ့်မည်။

(၂) ကလေးများ တက်နေပါက

ဩဇာရွက်ကိုကြိတ်၍ အုံပေးပါက အတက်ကျသွား စေပါသည်။

(၃) အမူးအမော်နှင့် ထိပ်ကပ်နာများအတွက်

ဩဇာရွက်ကိုချေ၍ အုံပေးပါက အတက်ကျသွားစေ ပါသည်။

(၄) အင်းဆက်ပိုးများ ကာကွယ်လိုလျှင်

ဩဇာသီးစေ့မှ အမှုန်များကို အနာပေါ် ဖြူးပေးပါက အင်းဆက်ပိုးမွှားများကို နှိမ်နင်းကာကွယ်စေနိုင်ပါသည်။

(၅) ဆီးချုပ်၍ အခဲရခက်နေလျှင်

ဩဇာမြစ်ကို ရေနဲ့သွေး၍ သောက်သုံးပေးပါက ဆီးချုပ်ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၆) အပူအားကြီး၍ ဖျားနေလျှင်

ဩဇာသီးအမှည့်ကို ညဉ့်ဦးပိုင်းခွဲ၍ လေတိုက်ရာ တွင်ထားပါ။ နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ အဆိုပါဩဇာသီးကို စားပါ။ အပူအားကြီးသူများနှင့် ဖျား၍ အပူလွန်သူများ၏ အပူကို လျှင်မြန်စွာ ငြိမ်းအေးစေနိုင်ပါသည်။

(၇) ကလေးများ ဖင်နီတာ (အူကျ) ထွက်လျှင်

ဩဇာရွက်ကိုပြုတ်၍ (သို့မဟုတ်) ဩဇာရွက်ကို တစ်ညသိပ်၍ထားသော ရေဖြင့် ဖင်နီတာ(အူကျ)အား တစ် နေ့ ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်တိုင်အောင် ဆေးကြောပေးပါက အူ များ စအိုမှ(ဖင်နီတာ)ထွက်ခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်း သွားပါလိမ့်မည်။

(၈) အဖုအကျိတ်တွေ ထွက်နေသလား

ဩဇာသီးမှည့် အတွင်းသားများကိုကြိတ်၍ အုံဆေး ပြုလုပ်ပေးပါ။ အဆိုပါအုံဆေးကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အဖုအကျိတ်များအပေါ် အုံပေးပါက အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၉) အနာမှာ ပိုးတွေစွဲနေလျှင်

ဩဇာရွက်၊ ဆေးကြီးရွက်အမှုန်(ဆေးရွက်ကြီးအမှုန်) မဖောက်ထုံး၊ ပျားရည်စစ်စစ်တို့ကို စုဆောင်းပြီး ဆေးရွက်ကြီး မှုန်နှင့် မဖောက်ထုံးအားနယ်လျက် ဩဇာရွက်တွင် ကပ်ပေး ပါ။ အဆိုပါ ဩဇာရွက်ကို အနာပေါ်ကပ်လျက် ပတ်တီးစည်း ထားပေးပါက ၃ ရက်ခန့်ကြာလျှင် အနာတွင်ရှိသည့် ပိုးမွှား များ ကင်းစင်သွားပါလိမ့်မည်။

(၁၀) အနာအုံဆေး ဖော်မလား

အနာပြည်တည်ခြင်း (သို့မဟုတ်) အနာတွင် ပိုးများ ကျရောက်ပါက ဩဇာရွက်ကိုကြိတ်၍ ချဉ်ဖတ်ပြုလုပ်ပါ။ ထိုချဉ်ဖတ်တွင် သိန္နောဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ အနာကို အုံစည်းပေးပါက အနာတွင်ရှိသော ပြည်နှင့်ပိုးများ ကင်း ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

(၁၁) ကျွဲ၊ နွားတို့၌ ကျရောက်တတ်သော သန်ရောဂါအတွက်

ကျွဲငယ်၊ နွားငယ်များ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းတွင် အလွန် ရှည်လျားသော သန်ပိုးများ ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဩဇာ ရွက်ကို အရည်ရအောင်ညှစ်ပါ ထိုအရည်အား သန်ကောင် ပိုးများရှိသည့် ကျွဲငယ်၊ နွားငယ်များအား တစ်ပတ်ခန့် တိုက် ကျွေးပေးပါက ထိုသန်ပိုးများ သေကြေ၍ ကျွဲချေ၊ နွားချေ များနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်သွားပါလိမ့်မည်။

(၁၂) ဝက်ရူးပြန်နှင့် စိတ်ချောက်ချားခြင်းများအတွက်

ဩဇာရွက်ကိုကြိတ်၍ အရည်ညှစ်ယူပြီး ရောဂါရှင် ၏ နှာခေါင်းနှစ်ဖက်အတွင်းသို့ နှစ်စက်စီခန့် ထည့်ပေးပါက ဝက်ရူးပြန်ရောဂါနှင့် စိတ်ချောက်ချားခြင်းများ ကင်းစင်ကွယ် ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

သတိပြုရန်မှာ...

ဩဇာစေ့၌ အဆိတစ်မျိုးပါရှိ၏။ ထိုအဆိဓာတ်သည် အဆိပ်နှင့် မခြားပေ။ အကယ်၍ ဩဇာအမှုန့်သည် မျက်စိ အတွင်းသို့ အနည်းငယ်မျှ ဝင်သွားသည်ရှိသော် မခံမရပ် နိုင်အောင် ပူလောင်ပြီး မျက်စိကို လွန်စွာမှ ဒုက္ခပေးတတ်ပါ သည်။

ကွမ်းရွက်၏ ဆေးဖက်ငင် အစွမ်းထက်မှုများ

ကွမ်းရွက်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ သုတေသနပညာရှင်များ က “အစိမ်းရောင်ရွှေ” ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ကွမ်းရွက်၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှစွာသော အာဟာရတန်ဖိုးများ၊ ဆေးဖက်ဝင်မှုများ ပါဝင်နေသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကွမ်းရွက်ပင်ကို မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဒေသအနှံ့ အပြား၌ စိုက်ပျိုးနိုင်ပေသည်။ ၎င်းကို အနုစား၊ အလတ်စား၊ အကြမ်းစားနှင့် အရိုင်းစားဟူ၍ လေးမျိုးခွဲခြားထားပေသည်။

ကွမ်းရွက်၌ ဖန်၊ ခါး၊ ပူစပ်သော အရသာရှိသည့်အတွက် နှုတ်ကို ဖြိန်စေပါသည်။ ထို့အပြင် သလိပ်ကြေး၊ လေနိုင်ပြီး ခွန်အားကိုလည်း တိုးပွားစေပါသည်။

ကွမ်းရွက်ကို ပါဠိဘာသာဖြင့် “မုခဘုသန”ဟုခေါ်၏။ ကွမ်းရွက်၌ ရေဓာတ်၊ အသားဓာတ်၊ အဆီဓာတ်နှင့် သတ္တု ဓာတ်တို့အပြင် အမျှင်ဓာတ်၊ ကစီဓာတ်၊ ဗီတာမင်ဘီ၊ ဗီတာ မင်စီ၊ ကယ်လ်စီယမ်၊ ကာရိုတင်း၊ ရိုင်ဘိုဖလင်ဗင်၊ နိုင်ရာစင်၊ သိုင်ယာမင်းနှင့် သံဓာတ် စသည့် အာဟာရဓာတ်များ ပါဝင် ကြောင်း သုတေသနပြုချက်များအရ သိရပေသည်။ ကွမ်း ရွက်ခြောက်၌ ပါဝင်သည့် ဗီတာမင်နှင့် သတ္တုဓာတ်များ သည် နွားနို့ ၃၀၀ စီစီတွင် ပါဝင်သည်နှင့် ပမာဏချင်း တူညီပေသည်။ ဓာတ်မတည့်မှုကြောင့် ယားယံခြင်းဖြစ်လာ ပါက ကွမ်းရွက်နှင့် ကုသနိုင်သကဲ့သို့ ၎င်း၌ပါဝင်သော အမျှင် ဓာတ်များကလည်း သန်ကောင်၊ တုတ်ကောင်များအား သေ စေနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ကွမ်းရွက်သည် နို့တိုက်မိခင်များ ရင်သားရောင်ရမ်း ခြင်း၊ အဖြူဆင်းခြင်း၊ စသည်ကိစ္စများနှင့် အသုံးပြုကုသ ပေးရသော ဆေးတစ်ခွက်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါချေ။ ၎င်း သည် ဘတ်တီးရီးယားနှင့် ရှိကြောင့်ဖြစ်သည့် အရေပြား ရောဂါတို့အား သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ကွမ်းရွက်တွင် ကစီဓာတ်ကို ချေဖျက်နိုင်သော အင် ဇိုင်းများလည်း ပါရှိပေသည်။ အဆုတ်ထိခိုက်မှုဝေဒနာမှ သက်သာစေပြီး အေးမြသည့် အာနိသင်နှင့် ကင်ဆာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သော ဓာတ်ပစ္စည်းများလည်း ပါဝင်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် သွေးကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်မည်ဟူ၍ သုတေသနပညာရှင်များ မျှော် လင့်ထားကြပေသည်။

ဤ၌ သတိပြုရန်ကား ဆေးဖက်ဝင်သော ကွမ်းရွက် ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကွမ်းသီး၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှလာ သော (စင်ဂနယ်၊ ဟန်ဒရက်၊ ဖော်တီဖိုက်၊ နိုင်တီတူး၊ မြေပုံ၊ မူစကီ၊ ဆေးပေါင်း၊ နုပ်ဆေး၊ ဘုရင်မ၊ ဆာဂါး အစရှိသည့်) ဆေးများ၊ ထုံး စသည်တို့ကို ရောစပ်ပြီး ကွမ်းယာအဖြစ် စားသုံးပေးမည်ဆိုပါက အန္တရာယ်ကို လက်ယာ ခံစားခေါ် သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကွမ်းယာစားသုံးခြင်းသည် မူးယစ်

ဆေးသုံးသကဲ့သို့ စွဲလမ်းမှုကို ဖြစ်စေသည်။ ကွမ်းယာတွင်း ထည့်ထားသော ဆေးများနှင့် အခြားပါဝင်ပစ္စည်းများကြောင့် ကင်ဆာရောဂါကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ပါးစပ်၊ နှုတ်ခမ်း၊ သွားဖုံး၊ လျှာ အစရှိသော ခံတွင်းကင်ဆာတို့ အဖြစ်များခြင်းကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ယခုအခါ၌ ကွမ်းစိုက် ခင်းသမားများသည် ပိုးသတ်ဆေးများဖျန်းကာ စိုက်ပျိုးကြ သည့်အတွက် ကွမ်းရွက်ကို အသုံးမပြုမီ ရေဖြင့် စင်ကြယ် စွာ ဆေးကြောဖို့လိုကြောင်း သတိချပ်ရပေမည်။

(၁) လိပ်ခေါင်းရောဂါ ခံစားနေသလား

လိပ်ခေါင်းရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေကြသူများအနေ ဖြင့် ၎င်း၏ဒွါရပေါက်၌ ကွမ်းရွက်ကပ်ပေးပါက ခံစားနေရ သည့်ဝေဒနာ သက်သာသွားစေပါလိမ့်မည်။

(၂) မွေးကျွတ်နာ (သို့မဟုတ်)

အနာစိမ်းများအတွက်

မွေးကျွတ်နာ (သို့မဟုတ်) အနာစိမ်းများပေါ်သို့ အပူ ပေးပြီး ကြက်ဆူဆီသုတ်လိမ်းထားသော ကွမ်းရွက်အား မကြာ ခဏ အလဲလဲအလှယ်လှယ် ကပ်ပေးပါက အနာပေါက်ကာ ပြည်များစိမ့်ထွက်ပြီး ဝေဒနာ သက်သာလျော့ပါးသွားပါလိမ့် မည်။

(၃) ထိခိုက်ရှုနာဖြစ်နေသလား

ထိခိုက်ရှုနာဝေဒနာများအတွက် အနာပေါ်သို့ ကွမ်း ရွက်ကပ်ပေးပါက နှစ်ရက်အတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းပါ လိမ့်မည်။ ကွမ်းရွက်ကပ်၍ မရနိုင်သော နေရာများ၌ ထိခိုက် ရှုနာဖြစ်ပွားပါက ကွမ်းရွက်ကို အရည်ညှစ်ကာ မကြာခဏ သုတ်လိမ်းပေးနိုင်ပါသည်။

(၄) ခါးနာနေသလား၊ အဆစ်အမြစ်တွေ

နာကျင်ကိုက်ခဲနေသလား

ခါးနာခြင်း၊ အဆစ်အမြစ်များ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါ က ကွမ်းရွက်ကို အပူပေး၍ အုန်းဆီဆွတ်ပါ။ ပြီးလျှင် ဝေဒနာခံစားနေရသော နေရာများ၌ ကပ်ထားပေးပါက ရောင်

ရမ်းမှုကို သက်သာသွားစေပြီး နာကျင်မှုကိုပါ သက်သာသွား စေနိုင်ပါသည်။

(၅) ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားနေရလျှင်

နားထင်၌ ကွမ်းရွက်ကပ်ပေးပါ။ ကွမ်းရွက်၏ အေးမြ သော သတ္တိက ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို သက်သာလျော့ပါး သွားစေပါလိမ့်မည်။

(၆) နှလုံးဝေဒနာ ခံစားနေရလျှင်

ကွမ်းရွက်တွင် နှလုံးခုန်နှုန်းကို စည်းချက်ညီစေသော ဂုဏ်သတ္တိပါရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ နှလုံးရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရပါ က ကွမ်းရွက်ကို ရေအနည်းငယ်ဆွတ်ပြီး နှလုံးနေရာ၌ ကပ်ပေးပါက ဝေဒနာသက်သာလျော့ပါးသွားပါလိမ့်မည်။

(၇) အာရုံကြောတွေ အားနည်းလျှင်

ကွမ်းရွက်ညစ်ရည်ကို ပျားရည်နှင့်ရောပြီး တစ်နေ့နှစ် ကြိမ် သောက်ပေးသွားပါက အာရုံကြောအားနည်းဝေဒနာရှင် များ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၈) အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ဝေဒနာခံစားနေရလျှင်

ကွမ်းရွက်ကို မှန်ညှင်းဆီဆွတ်ကာ အပူအနည်းငယ် ပေးပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ကပ်ထားခြင်းဖြင့် အသက်ရှူလမ်း ကြောင်း၌ ဖြစ်ပွားတတ်သောရောဂါဝေဒနာကို သက်သာ လျော့ပါးသွားစေပါလိမ့်မည်။

(၉) ဆီးသွားတာတွေ နည်းနေသလား

ကွမ်းရွက်၌ ဆီးသွားစေနိုင်သည့် သတ္တိရှိ၏။ သို့ဖြစ် ၍ ဆီးချုပ်ခြင်း၊ ဆီးနည်းခြင်းတို့ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရပါက ကွမ်းရွက်ရည်ကို နွားနို့နှင့်ရောပြီး သကြားစွက်ကာ သောက် သုံးပေးပါ။ ဆီးရွှင်သွားပါလိမ့်မည်။

(၁၀) အစာမကြေဖြစ်နေလျှင်

အစာစားပြီးနောက် ကွမ်းရွက်စားပေးပါက ခံတွင်း ကောင်းပြီး အစာကို ကြေညက်စေပါသည်။ အာဟာရကြောင့် ဆိုသော် ကွမ်းရွက်၌ပါဝင်သော ဂုဏ်သတ္တိတစ်ခုသည် အူ

လမ်းကြောင်းလှုပ်ရှားမှုကို ကောင်းမွန်စေပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် ကူညီပေးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၁၁) ကိုယ်နဲ့ကောင်းလိုသလား။

သွားနှင့်သွားဖုံး ကျန်းမာလိုသလား။

ကွမ်းရွက် ၁၀ ရွက်ကို ပါးပါးလှီးပြီး ပွက်ပွက်ဆူသည့် ရေထည့်ထားသော ခွက်အတွင်းထည့်ပါ။ ၁၀ မိနစ်ခန့်အုပ်ဆိုင်းပြီး ခပ်နွေးနွေးကလေးရှိပါမှ သောက်သုံးပေးပါ။ ကိုယ်နဲ့ များကောင်းမွန်ပြီး သွားနှင့်သွားဖုံးတို့ ကျန်းမာလာပါလိမ့်မည်။

(၁၂) ကလေးများ နာစေးနေလျှင်

ကွမ်းရွက်ကို မီးကင်၍ နာစေးနေသော ကလေးငယ်၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ အုန်းဆီဆွတ်ကာ ကပ်ထားပေးပါ။ နာစေးဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၃) အပူလွန်ပြီး ဖျားနေလျှင်

အိုးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ကွမ်းရွက်၊ ချင်း၊ ထန်းလျက်၊ ဆားတို့ ရေနင့်ပြုတ်ကာ သောက်သုံးပေးပါက အပူလွန်ပြီး ဖျားနေသောဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

(၁၄) ချောင်းဆိုး၊ ပန်းနာ၊ ရင်အောင့်ရင်ကယ်ဖြစ်နေလျှင်

ကွမ်းရွက်ညစ်ရည်ကို ချင်းပြုတ်ရည်နှင့်ရောပြီး သိန္ဓောဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ သောက်ပေးပါက ချောင်း ဆိုး၊ ပန်းနာ၊ ရင်အောင့်၊ ရင်ကယ်ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၅) မျက်စိနာပြီး ကိုက်ခဲနေလျှင်

ကွမ်းရွက်ညစ်ရည်နှင့် မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါက မျက်စိနာခြင်း၊ မျက်စိကိုက်ခြင်း ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၆) မီးယပ်ကြောင့် စိတ်ရောဂါထနေလား

မွေတာမမှန်ဘဲ မီးယပ်ကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သော

စိတ္တနာအတွက် ကွမ်းရွက်ညစ်ရည်ကို နွားနို့နှင့် သောက်သုံးပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၇) အစာမကြေ၊ လေပွ၊ ဝမ်းသွားပြီး

ဖျားနာနေလျှင်

အစာမကြေခြင်း၊ လေပွခြင်း၊ ဝမ်းသွားပြီး ဖျားနာနေခြင်းတို့အတွက် ကွမ်းရွက်ညစ်ရည်နှင့် ပျားရည်တို့ကို တိုက်ကျွေးပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၈) ကလေးများ ကျောပူ၊ ခေါင်းပူထနေလျှင်

ကွမ်းရွက်သတ္တုရည်နှင့် ကြက်ဟင်းခါးရွက် သတ္တုရည်တို့ကိုရော၍ ကလေးငယ်၏ ဝမ်းပြင်၊ ကျောပြင်တို့အား အထက်မှအောက်သို့ လိမ်းသပ်ပေးပါက ကျောပူ၊ ခေါင်းပူဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

စပါးလင်၏ ဆေးဖက်ဝင်အစွမ်းထက်မှုများ

စပါးလင်သည် မီးဖိုချောင်ကို စီမံကွပ်ကဲရသည့် အိမ်ရှင်မများ လက်စွဲဖြစ်ချေ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ရှိသော စပါးလင်သည် ရန်ပွေးပျံ့ရှာသမက ဆေးစွမ်းကလည်း ထက်မြက်လှပါသည်။ ၎င်းသည် မြက်မျိုးအနွယ်ဝင်ဖြစ်ပြီး စပါးလင်မွေးနှင့် ဟင်းစားစပါးလင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။

ထိုနှစ်မျိုး၏ ကွာခြားပုံမှာ စပါးလင်မွေးသည် ဟင်းစားစပါးလင်ထက် ပို၍ ရွက်ပြားကြီးကာ ရှည်လျားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့သော စီးပွားရေးဈေးကွက်များတွင် စပါးလင်မွေးက ပို၍ မျက်နှာပန်းလှတတ်ပေသည်။

စပါးလင်သည် စိုက်ပျိုး၍ရနိုင်သော အပင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအနှံ့အပြားတွင် စိုက်ပျိုး၍ ပေါက်ရောက်နိုင်ပြီး သီတင်းကျွတ်လကုန်လောက်တွင် ဖူးတံထွက်၍ ပြာသို့ တပို့တွဲလများတွင် အပွင့်ပွင့်၏။ အရသာမှာ ဖန်၍ခါး၏။

စပါးလင်၏ အရွက်နှင့်အဆီကို တိုင်းရင်းဆေးဝါးများ ထုတ်လုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ရောဂါကုသရာတွင်လည်းကောင်း ပရဆေးအဖြစ် ပရဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြပေသည်။

အိန္ဒိယဆေးကျမ်းများ၌ စပါးလင်သည် အစာမကြေခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်းနှင့် အစာအိမ်အတွင်း ဝိုးနောင်ယက်သော ရောဂါဝေဒနာများအတွက် အကောင်းဆုံးဆေးတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ မြန်မာ့ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ၌လည်း စပါးလင်ကို ချန်လှပ်၍မရပေ။

စပါးလင်သည် ပဉ္စငါးပါးလုံး အသုံးဝင်သော အပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် လေသလိပ်ကို ကြေစေခြင်း၊ သွေးကို ကြည်လင်စေခြင်း၊ အစာကိုကြေစေ၍ သည်းခြေကိုပျက်စေခြင်း စသော အစွမ်းသတ္တိများရှိပေသည်။ စပါးလင်ကို နှလုံး၊ လည်ချောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါများ ကုသရာတွင် အသုံးပြုနိုင်ပြီး ချောင်းဆိုးခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်း၊ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် သလိပ်ရောဂါတို့ကို နိုင်နင်းစွာ ကုသပေးနိုင်၍ အူသိမ်၊ အူနု၊ အူအကာနှင့် အမြှေးများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို ပိုမိုကောင်းမွန်စေသည်ဟု သိရသည်။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများအလိုအရ အဖျားရောဂါသည် များ ချွေးထွက်စေရန်အတွက် စပါးလင်ကို ချင်း၊ သကြားတို့နှင့် ရောစပ်၍ အသုံးပြုနိုင်သည်။ စပါးလင်သည် ဆီးပူခြင်း၊ ဆီးအောင့်ခြင်းနှင့် ဆီးလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာများအတွက်လည်း ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် အေးဝါးကုမ္ပဏီကြီးများသည် စပါးလင်မှ အဆီကို ပေါင်းခံကိရိယာဖြင့် ထုတ်ယူ၍ စားဆေး၊ သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးအမျိုးမျိုး ဖော်စပ်ရောင်းချနေပြီ ဖြစ်သည်။ စပါးလင်ဆီသည် ပူနွေးစေသော ဂုဏ်သတ္တိရှိသဖြင့် ၎င်းအဆီနှင့် နှမ်းဆီ ရောစပ်လိုက်လျှင် ပရုတ်ဆီကဲ့သို့ပင် အကျိုးအာနိသင်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ၎င်းကို ခါးနာ ခြင်း၊ ခါးကိုက်ခြင်း၊ အဆစ်အမျက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အကြောဆွဲခြင်း၊ အကြောတုန်ခြင်းတို့အပြင် ပွေး၊ ဝဲ စသော အရေပြားရောဂါများအတွက်ပါ လိမ်းဆေးအဖြစ် သုံးစွဲနိုင်သည်။

စပါးလင်ဆီတွင် သွေးကိုကြွစေသော လေတက်ခြင်းကို ကျဆင်းစေနိုင်သော ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ထွက်စေသော အစွမ်းအာနိသင်များရှိပြီး ဝမ်းဗိုက်ရစ်နာခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်းနှင့် ပျို့အန်ခြင်းဝေဒနာများကို ကုသရာ၌ အစွမ်း

ထက်လှသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မြန်မာ့ရေမြေ၌ လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေရယူနိုင်သော စပါးလင်သည် တန်ဖိုးစရိတ်နည်းပါးသော်လည်း ရောဂါပျောက်ကင်းအစွမ်းထက်လှသဖြင့် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို အသုံးပြု၍ ကျန်းမာခြင်းဆုလာဘ်ကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

(၁) ဆံပင်ကျွတ်တာ သက်သာစေဖို့

စပါးလင်ဆီကို အုန်းဆီစစ်စစ်နှင့် ရောစပ်၍ ဦးရေပြားအတွင်း စိမ့်ဝင်သွားအောင် လိမ်းပေးပါက ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းများ ရပ်တန့်သွားပါလိမ့်မည်။

(၂) ကလေးများ သန်ထိုးနေပါလျှင်

ကလေးငယ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို စပါးလင်ဆီ လိမ်းကျံပေးပြီး အဝတ်ဖြင့် ပတ်ထားပေးပါက သန်ထိုးခြင်းဝေဒနာ သက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

(၃) ခြင်ကိုက်နေသလား

စပါးလင်ဆီပါဝင်သော ဖယောင်းလိမ်းဆေးကို လိမ်းပေးပါက ခြင်မကိုက်တော့ဘဲ ငှက်ဖျားအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးသွားပါလိမ့်မည်။

(၄) လေဖြတ်၊ လေငန်းနှင့်

ကြွက်တက်ဝေဒနာရှင်များအတွက်

စပါးလင်ဆီကို နှမ်းဆီ(သို့မဟုတ်) အုန်းဆီနှင့်ရော၍ လိမ်းကျံပေးပါက လေဖြတ်ခြင်း၊ လေငန်းဆွဲခြင်းနှင့် ကြွက်တက်ခြင်းဝေဒနာတို့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၅) အဆစ်တွေ ရောင်ရမ်းနေလျှင်

အဆစ်များ ရောင်ရမ်းလျက်ရှိသော နေရာများပေါ်သို့ စပါးလင်ဆီအား စိမ့်ဝင်အောင် ခပ်နာနာပွတ်လိမ်းပေးပါက အဆစ်ရောင်ရမ်းခြင်းဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၆) မီးယပ်ကြောင့်

ကိုယ်လက်နာကျင်ကိုက်ခဲနေလျှင်

အမျိုးသမီးများ မီးယပ်ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါလျှင် စပါးလင်ရည်တွင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့်အနည်းငယ်ထည့်ကာ လိမ်းကျံပေးပါက ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၇) ထိခိုက်မှုကြောင့် အကြောတင်နေသလား

ရုတ်တရက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ၍ အကြောတင်နေခဲ့ပါက အကြောပြေဒဏ်ကြောသွားစေရန်အတွက် ထမင်းဖြူနှင့် စပါးလင်ကို ထုထောင်းကာ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၈) ဆီးရောဂါနှင့် လည်ချောင်းနာတို့အတွက်

စပါးလင်ပွငါးပါးကို သကြားအနည်းငယ်နှင့်ကျိ၍ တစ်နေ့ ၂ ကြိမ် သောက်သုံးပေးသွားပါက ဆီးရောဂါသာမက လည်ချောင်းနာဝေဒနာတို့ကို သက်သာပျောက်ကင်းသွားစေနိုင်ပါသည်။

(၉) နာတွေစေး၍ ချောင်းဆိုးနေလျှင်

ပွငါးပါးပါဝင်သော စပါးလင်တစ်စည်းကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး ပြုတ်ပါ။ ရရှိလာသော အရည်ထဲတွင် မီးဖုတ်ထားသော ဆားခတ်၍ သောက်သုံးပေးပါက နာစေးခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်းဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၀) အစာမကြေ ခံတွင်းမလိုက်လျှင်

ပွငါးပါးကို ကြိတ်ညှစ်၍ရသော စပါးလင်ရည်အား သောက်သုံးပေးပါက အစာမကြေခြင်းများ ခံတွင်းမလိုက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၁) ငှက်ဖျားရောဂါ ထနေသလား

စပါးလင်ခေါင်းနှင့် ငရုတ်ကောင်းစေ့တို့ကို ရော၍ ကြိတ်ပါ။ ရလာသည်တို့ကို အခြောက်လှန်း၍ နေ့စဉ် ငရုတ်ကောင်းစေ့ခန့် သောက်သုံးပေးပါက ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာ

သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၂) ဆီးကြောင့်ဖြစ်သော အသားဝါရောဂါအတွက်

စပါးလင် လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို အပြီးနှင့်ခေါင်းအား ဖြတ်၍ ရေနံ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိပါ။ ထိုဆေးရည်အား တစ်နေ့သုံးကြိမ်သောက်ပါ။ အနည်းဆုံး သုံးရက်ခန့် သောက်ပေးပါက ဆီးကြောင့်ဖြစ်သော အသားဝါရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၃) ရောင်ရမ်းနာကျင်လျှင်

ရောင်ရမ်းနာကျင်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရပါက စပါးလင်ကို ထုထောင်း၍ အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ပြီး ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးပါက နာကျင်မှုများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၄) လေရောဂါသည်များအတွက်

လေကြောင့် စိတ်သောကရောက်နေကြရသော ဝေဒနာရှင်များအဖို့ ငရုတ်ကောင်း၊ ပူဒီနာနှင့် သကြားတို့ကို စပါးလင်နှင့် ရောစပ်ကာ ပြုတ်၍ သောက်ပေးပါက လေရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

နေ့စဉ် ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်နေကြရသော အိမ်ရှင်မများအဖို့ စပါးလင်သည် ဟင်းလျာအတွက်သာမကဘဲ ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ အထောက်အကူပြုလျက် ရှိပေသည်။

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)။

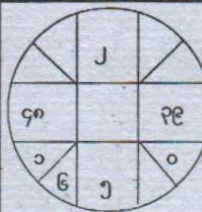

ရောင်ပြန်ဟူင်း ပြက္ခဒိန်

၁၃၈၀ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လ - တော်သလင်းလ

2018 SEPTEMBER

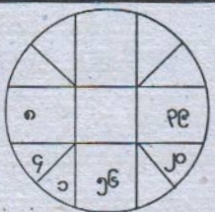
စနေ	1 ၆	
Saturday		
တနင်္ဂနွေ	2 ၇	
Sunday		
တနင်္လာ	3 ၈	
Monday		
အင်္ဂါ	4 ၉	18 ၉
Tuesday		
ဗုဒ္ဓဟူး	5 ၁၀ ဂုဏ်	19 ၁၀
Wednesday		
ကြာသပတေး	6 ၁၁	20 ၁၁ ဂုဏ်
Thursday		
သောကြာ	7 ၁၂ ဂုဏ်	21 ၁၂
Friday		
စနေ	8 ၁၃	22 ၁၃ ဂုဏ်
Saturday		
တနင်္ဂနွေ	9 ဝါခေါင်လ	23 ၁၄
Sunday		
တနင်္လာ	10 ၁ ဟောဂုဏ်	24 ၁၅ တော်သလင်းပြည့်
Monday		
အင်္ဂါ	11 ၂	25 ၁
Tuesday		
ဗုဒ္ဓဟူး	12 ၃	26 ၂ အပြည့်စုတ်ရက် ဟောဂုဏ်
Wednesday		
ကြာသပတေး	13 ၄ ဂုဏ် အပြည့်စုတ်ရက်	27 ၃ ဂုဏ်
Thursday		
သောကြာ	14 ၅	28 ၄
Friday		
စနေ	15 ၆ ဂုဏ်	29 ၅ ဂုဏ် အပြည့်စုတ်ရက်
Saturday		
တနင်္ဂနွေ	16 ၇	30 ၆
Sunday		
တနင်္လာ	17 ၈	
Monday		

၁. ၉. ၂၀၁၈

စန်းပြောင်းရက်စွဲ

၁၇. ၉. ၂၀၁၈

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွင်း ပြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၇. ၉. ၂၀၁၈ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၃၇ မိနစ်တွင် ကန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၂. ၉. ၂၀၁၈ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၉ နာရီ ၅၃ မိနစ်တွင် သိဟ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၁၉. ၉. ၂၀၁၈ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၇ မိနစ်တွင် ကန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၂. ၉. ၂၀၁၈ တနင်္ဂနွေနေ့ ၀ နာရီ ၇ မိနစ်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- စနေသည် - ၇. ၉. ၂၀၁၈ နေ့အထိ ဝါခေါင်လသို့ ပြောင်းသည်။
- ၈. ၉. ၂၀၁၈ နေ့တွင် သမပြန်သွားသည်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်ချိန်

(၂၁. ၉. ၂၀၁၈)သောကြာနေ့၊ ညနေ ၁ နာရီ ၃၃ မိနစ် ၀ စက္ကန့်။

(၁၃. ၉. ၂၀၁၈)၊ (၂၆. ၉. ၂၀၁၈) နှင့် (၂၉. ၉. ၂၀၁၈) ရက်တို့သည် အမြဲတ္တစုတ်ကျ၍ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အပြည့်စုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။
တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။
အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။
ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။
သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။
စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပါ။

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နယ်သာကီအောင်

မြစ်ပြင်မှာတော့ ရေလှိုင်းကလေးတွေက သင်ဖြူးခင်းထားသည့်အလား ညီလာပြန်ဖြူးနေပေ၏။ နေ့ကာလဆိုလျှင် အပူဒဏ်သည် လွန်စွာမှ စူးရှပြင်းထန်လွန်းလှပါဘိ။ သို့ဖြစ်၍ “တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ”ဟူ၍ စကားအဆိုရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ရေမြေတောတောင်အနှံ့မှာတော့ ယင်းမာပန်းရနံ့တို့က ဝေစည်ကြိုင်လှောက်နေပေ၏။ သည်ကာလသည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အတွက် မိမိတို့ ကျောင်းဝိဟာရမှာပင် နေထိုင်သီတင်းသုံးနေရသေးသည်။ ဝါကပ်ရသောကာလပင် ဖြစ်သည်။ ရဟန်းသံဃာတော်တို့မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာအမွန်ရှည်တည်တံ့ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေကြသကဲ့သို့ မိမိတို့လူသားများမှာလည်း လောကီစီးပွားရေးကို အားထုတ်ရင်း သာသနာတော်ကြီးအတွက် ချီးမြှောက်နေကြလေရာ မြန်မာပြည်၌ လူဖြစ်ရခြင်းသည်ပင်လျှင် လွန်စွာမှ ထူးကဲလှပါသည်ဟု...

၁။ နေအိမ်တိုက်တာ ဝယ်ယူရန်

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၆)

စသောရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ယူရန်

စက်တင်ဘာလ (၇)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊

(၃၀) စသောရက်များသည် ကားများ၊ ယာဉ်များ ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ ရွှေ/ကျောက်တွင်း တူးရန်

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၂)၊

(၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်

ရွှေ/ကျောက်တွင်းတူးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၇)၊

(၃၀) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ ကျောင်း/အိမ် ဆောက်လုပ်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊

(၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ကျောင်းများ၊ အိမ်ဂေဟာများ ဆောက်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ပဉ္စဉ်းခံ၊ ရှင်ပြု၊ နားသမင်္ဂလာ ကျင်းပရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသခြင်း စသော ကောင်းမှုကိစ္စများပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိမ်သစ်ဆောက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ အမည်ပေးရန်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ ရေသတ္တဝါ ဖမ်းဖို့ရန်

စက်တင်ဘာလ (၁၄)၊ (၂၂)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် မြစ်ချောင်း၊ ပင်လယ်ရှိ ရေသတ္တဝါများအား ဖမ်းဆီးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ ခရီးသွားဖို့ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ခရီးသွားရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ကျင်းပရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် လယ်ထွန် မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖော်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များ တူးဖော်ခြင်းရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ပညာသင်ကြားရန်

စက်တင်ဘာလ (၅)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၁)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် အတတ်ပညာများ သင်ကြားရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန်

စက်တင်ဘာလ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ မင်္ဂလာအခါ ပေးဖို့ရန်

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် မင်္ဂလာအခါပေးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သားပို့အောင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည့်လမှာ

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အားလျော်
စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ဩဇာမြေဆီ ကြွယ်ဝသဖြင့်
စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရာကိစ္စ၌
နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက်
ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေ စိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ
အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)
(၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၇) ရက်များ၌ အပွင့်၊ အသီးအနှံ
အရွက်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကျွန်းစိုက်ခြင်း၊ နေရာ
ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၂။ စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၃)
(၁၄)၊ (၂၂)၊ (၂၃) ရက်များ၌ ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်
များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်းအခက်များကို ခုတ်ထွင်
ရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၃။ စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၃)
(၁၄)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၃၀) ရက်များ၌ ထွန်ယက်
ခြင်းစိုက်ပျိုး၊ ဝိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချုံနွယ်
တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ဥ၊ အမြစ်များ
တူးဖော်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၄။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)
(၂၂) ရက်များ၌ သီးနှံများ မျိုးစေ့ကြရန် သင့်လျော်
လှပါကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါသည်။

တောကကိုရင်

ဧရာဝတီ ၅၃

စက်တင်ဘာလ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

စက်တင်ဘာလ (၅)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊
(၃၀) စသောရက်များသည် “နန္ဒာတိထီ”တွင် ကျရောက်၏။
ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊
တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူး
ဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၁)၊
(၂၆) စသောရက်များသည် “ဘဒြာတိထီ”တွင် ကျရောက်
၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်း
မင်္ဂလာပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်းတို့ကို
ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊
(၂၇) စသောရက်များသည် “ဇယာတိထီ”တွင် ကျရောက်
၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊
ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော
အမှု ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၃)၊
(၂၈) စသော ရက်များသည် “ရိတ္တာတိထီ”တွင် ကျရောက်
၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုး
ခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊

လှေကားထောင်ခြင်း စသော အမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်
ကြပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၄)၊
(၂၉) စသော ရက်များသည် “ပုဏ္ဏာတိထီ”တွင် ကျရောက်
၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြု
ခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်း စသောအမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ
ပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၁၃)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသော ရက်
များသည် “အဗ္ဗိတ္တစုတိ”တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌
မည်မျှပင် မကောင်းကြံစေကာမူ မည်သည်ကိစ္စမဆို ဆောင်
ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၅)၊ (၇)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊
(၂၂)၊ (၂၇)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် “ရက်ရာဇာ”တွင်
ကျရောက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေးကိစ္စများ၊
ဘာသာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပါက ကိစ္စအလုံးစုံ ပြီး
မြောက်နိုင်ပြီး နာမည်ဂုဏ်သတင်းလည်း ထင်ရှားကျော်စော
တတ်ပါသည်။

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

သော့သားအလိုက် အောင်မြင်ဖို့

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၅)၊ (၇)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

တနင်္လာနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၆)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၉) (၃၀) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

အင်္ဂါနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၂၀)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

ကြာသပတေးနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

သောကြာနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၃)၊ (၂၇) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

စနေနေ့ မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

ရာဟုအချိန် မွေးဖွားသူများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေလိုပါသည်။

လောက၌ စာပေဗဟုသုတ လေ့လာဆည်းပူးလေ့ရှိသူတို့မည်သည့် အရာရာ၌ သူတစ်ပါးထက် နှာတစ်ဖျားမက သာရစမြဲဖြစ်လေသည်။ သိသူတိုင်း ဖော်စား၍ အခက်အခဲမှန်သမျှကို ကျော်လွှားကာ အောင်မြင်မှု ဝိသေသများနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေကြောင်း ဆုမွန်သလိုက်ရပါတော့၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ■

သင်္ချာလောကအတွက် ကံကောင်း

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးမိုးကြွယ်

ဖခင်နှင့်ပတ်သက်၍ ငွေကြေးများ ရရှိမည်။ အောင်
ဘာလေထိ ပေါက်တတ်သည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ရရှိမည်။
အလှူဒါနပြုရတတ်သည်။ သားသမီးများအတွက် ခရီးသွားရ
တတ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။ တိုင်းရင်း
သားများနှင့် အလုပ်လုပ်ရတတ်သည်။ လစာ၊ ရာထူး၊ လုပ်
ပိုင်ခွင့်များ တိုးတက်မည်။ မျက်စိ၊ မျက်နှာတို့တွင် ဒဏ်ရာ
အနာတရ ဖြစ်တတ်သည်။ ပစ္စည်းများ အခိုးခံရတတ်၏။
ခရီးသွားမည်ဆိုပါက ရေလမ်းခရီးကို ရှောင်ကြဉ်သင့်၏။

ဆေးဝါး အဝတ်အထည်၊ ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မည်။
မိဘများအတွက် ကောင်းသောကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရ
တတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်သည်။
လူမျိုးခြားတို့၏ မစမှုကို ခံရလိမ့်မည်။ အစွပ်အစွဲခံရကိန်း
ရှိသည်။ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အပေါက်အလဲမဲမတည့်ဘဲ
လွဲချော်နေတတ်သည်။ လူလိမ်ခံရကိန်းရှိသည်။ ရပ်ဝေးသို့
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတတ်သည်။ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်
သည်ဖြစ်စေ မိဘအုပ်ထိန်းသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှသာ လုပ်
ကိုင်သင့်၏။ ငွေ၊ ပစ္စည်းများအပ်နှံခြင်းကို လက်မခံသင့်ပါ။
ရင်းနှီးခင်မင်သူသည် ရန်သူဖြစ်လာတတ်၏။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းများ ရောက်လာတတ်
သည်။ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် ပြေလည်မှုရရှိမည်။ ပျိုချယ်
သူများ အပျော်အပါးများခြင်း၊ အလည်လွန်ခြင်းတို့ကြောင့်
ဒုက္ခတွေ့ရတတ်သည်။ အမျိုးသမီး မိန်းမလည်များကြောင့်
အမှုအခင်းဖြစ်ရတတ်သည်။ သွေးထွက်သံယိုမှု ဖြစ်တတ်
သည်။ အလုပ်အကိုင်သစ်များ ရရှိမည်။ လက်အောက်ငယ်
သားများ၏ ကျေးဇူးကန်းခြင်းကိုလည်း ခံရမည်။ လူငယ်လူ

ရွယ်များအတွက် ပညာရေးကောင်းမွန်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်
ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်းများ၊ မင်္ဂလာသတင်း
များ ကြားရတတ်သည်။ ဥစ္စာငွေကြေးများ ရရှိမည်။ လူမျိုး
ခြားဧည့်သည်တို့ ရောက်ရှိလာတတ်၏။ အစာအိမ်နှင့်
ပတ်သက်၍ ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ တစ်ပါးသူ၏ ကိစ္စ
အတွက် အာမခံခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ပါ။

ငွေကြေးအခက်အခဲရှိပါက ကူညီမည့်သူများ ပေါ်လာ
တတ်၏။ လူမျိုးခြားတို့၏ ကူညီမှုများ ကြုံရတတ်၏။ ကွန်ပျူ
တာလုပ်ငန်း၊ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဲယားကွန်းလုပ်ငန်းများ
ကောင်းပါ၏။ အပူအအေး မညီမျှမှုကြောင့် ထုံနာကျင်နာများ
ခံစားရတတ်သည်။ မဟူရာရတနာကို ဆောင်ထားသင့်၏။
ပျိုရွယ်သူများအနေဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အဆော
တလျင် မဆောင်ရွက်သင့်ပါ။ သို့မဟုတ်ပါက စလယ်ဝင်
ဖင်မမည်းခင်က ကွဲရကိန်းကြုံမည်။ ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ
ကို လုပ်ဆောင်ပါ။ အပျော်အပါးရှောင်ပါ။ လူကြီးမိဘများ
အား အလှူဒါနပြုပါ။

လက်ရှိ နေအိမ်၊ နေရာ၊ အလုပ်အကိုင်တို့ ပြောင်းလဲ
မှုကြုံမည်။ ရဟန်း၊ သံဃာများကို လှူဒါန်းခွင့်ကြုံမည်။
ဘာသာရေးစာအုပ်စာတမ်းများ လှူရတတ်သည်။ အကြီး
အကဲများ၏ မစချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ အိမ်၊ ခြံ၊
မြေ၊ ရွှေ ထည်များ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ကြုံရလိမ့်မည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက မေမြို့ပန်းကို ဘုရားလှူပါ။
ကောက်ညှင်းပြန်ပေါင်းကို လှူပါ။ အညံ့အခိုက်များ ခြေ
ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

ဆရာမိုးမိုးကြွယ်

နက္ခတ္တဗေဒ သရဖယ်ကြီးဒေစီ

၂၀၁၈ ခုနှစ် ဟောစာတမ်း

ဩဂုတ်လ

• ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Aries မိသရသိဖွား

(မတ်လ ၂၁ ရက် မှ ပြီလ ၁၉ ရက်) (သိုးထီးရပ်)

ဆယ့်နှစ်လရာသီခွင်တွင် သင်သည် အစဦးပထမ ဖြစ်သည်။ Star Trele ကဲ့သို့ သင်သည် မရောက်ဖူးသေး သည့်နေရာကို လှည့်လည်သွားလာနေပေမည်။ ရှေ့ဆောင် လမ်းပြချင်ရင် လမ်းပြပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် နောက်လိုက် လုပ် ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် ငါသွားမယ့်လမ်းက ဖယ်ပေးဟူသည် သင်၏အယူအဆ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စိန်ခေါ် လိုက်သော် နောက်ထပ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ သင်သည် အသေးစိတ်မသိ၊ အရည်အချင်းလည်းမရှိသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနှစ်မျိုးစလုံး အားမသန်သူ ဖြစ်သည်။

ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အသီးအပွင့်ပေးသော ကန်ရာသီထဲသို့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြစ်သည့် သင်၏စောင့်ရှောက် သော နတ်သားကြယ်သည် ဝင်လာခဲ့သဖြင့် သင်သည် သိပ် မြန်ဆန်လွန်းနေ၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမိဖမ်းရန် အရှိန် နှုန်းကို နှေးပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့နှစ်နှစ်တစ်ခါ ကြုံမည် ဖြစ်၍ သင်လိုလားသလိုဖြစ်လာရန် အစီအစဉ်ဆွဲထားပါ။

အသေးစိတ် အာရုံစိုက်ခြင်းသည် သင့်အလုပ်မဟုတ် ပေ။ သင်၏တီထွင်မှုသည် အသုံးကျပြီ။ အခြားသူများအတွက် ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်သောကြောင့် သင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ရာအသစ်နှင့် စိန်ခေါ်မှုကို တွေ့ရပေမည်။ သင်လုပ်နေကိုင်နေ ကျမှ ထွက်ခွာ၍ သင်၏စိတ်ကူးအိပ်မက် အကောင်အထည်

ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

Taurus ပြီသရသိဖွား

(ပြီလ ၂၀ ရက် မှ မေလ ၂၀ ရက်)(ခွားလားဥသဘရပ်)

သင်တကယ် သဘောကျသည့်အတိုင်း၊ တန်ဖိုးထား သည့်အတိုင်း၊ နှစ်သက်သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးတွင် ရှင်း ရှင်းလင်းလင်းကြီး ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ သင့်အတွက် ရွှင်လန်း အားရမှု ဖြစ်စေမည်။ ဩဂုတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် သင့်အား စောင့်ရှောက်နေသော သောကြာဂြိုဟ်သည် မေထုန်ရာသီ၏ ၂၆ ဒီဂရီသို့ ပြန်လာပြီး မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားပါလိမ့်မည်။ ပိုက်တစ်ဆွဲသကဲ့သို့ ငါးတစ်ပုံကြီး ရက်ိန်း ရှိနေသည်။ သည်းခံနေပါ။ တည်မြဲအောင်နေပါ။ သင့်ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေပါစေ။ သောကြာဂြိုဟ် သည် မေထုန်ရာသီသို့ လေးလခရီး ပြီးဆုံးမည်။ ၎င်းသည် ဆက်သွယ်ရေးသင်္ကေတဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်သည် စကားပြောကောင်းခြင်း၊ စာရေးကောင်းခြင်း စသည့် ပါရမီများ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မည်။

ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် သောကြာဂြိုဟ်သည် ကရကင်ရာသီသို့ စီးဝင်သွားမည်ဖြစ်ရာ အလွန်အသိတရား ရှိခြင်းနှင့် မြေတောင်မြှောက်ပေးသော ဂြိုဟ်ကြောင့် သင် သည် မိသားစုနှင့်လည်းကောင်း၊ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများ နှင့်လည်းကောင်း အချိန်ဖြုန်းလိုနေပေမည်။ တစ်အူထုံဆင်း

ညီရင်းအစ်ကိုမောင်ရင်းနှမများနှင့် ဆက်ဆံရေးညံ့နေခဲ့သည်
ကို ချောမွေ့လာစေပါလိမ့်မည်။

Gemini မေထုန်ရာသီဖွား

(မေလ ၂၀ ရက် မှ ဇွန်လ ၂၀ ရက်) (အမြွှာရုပ်)

လွန်ခဲ့သည့် ငါးလခန့်က သင်၏ချစ်မေတ္တာရေး အစွန်း
အထင်းရှိခဲ့သည်ကို ယခု အကောင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပါ
ပြီ။ ၎င်းသည် လေသင်္ကေတဖြစ်သဖြင့် အရာရာကို အလင်း
ရောင်အောက်တွင် ရှိစေချင်နေသည်။ သင့်ချစ်သူ၏ စိတ်
အတွင်းနက်နက်ရိုင်းရိုင်းဝင်၍ကြည့်ပါ။ သို့သော်လည်း လက်
တွဲဖော်သည် သင့်ထံမှပိုမိုရယူလိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ
ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

၇ ရက်နေ့တွင် ပလူတိုဂြိုဟ် နောက်ပြန်ဆုတ်သဖြင့်
လေးလေးနက်နက် ချစ်ကြမည်။ အရာရာကို ထိန်းချုပ်မရဘဲ
ပြောစကား မထိရောက်ခြင်းသည် လက်တွဲဖော်က သင့်
ထက် အားကြီးနေသောကြောင့် ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း
လကန်ဆုံးလျှင် သင်၏ချစ်မေတ္တာရေးသည် ထင်ထင်ရှားရှား
ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာပါလိမ့်မည်။

Cancer ကရကဏ်ရာသီဖွား

(ဇွန်လ ၂၁ ရက် မှ ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်) (ပုစွန်လုံးရုပ်)

သင်၏တကယ့်အစစ်အမှန် လုံခြုံရေးနှင့် စိတ်ချရမှု
သည် ဘယ်ကလာကြောင်း သင်ယူရာတွင် အထင်မှားစရာ
မလိုပါ။ သင့်အဖေနှင့် အမေတို့က သင့်အား စောင့်ရှောက်
နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ့်နှစ်လရာသီတွင် သင်၏ဖွား
ရာသီသည် စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။
စနေဂြိုဟ်သည် နှစ် ၃၀ တွင် သာတစ်ကြိမ် ကရကဏ်ရာသီ
သို့ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိရာ သင်သည် ကိုယ်တိုင်အကြီး
အကျယ် စည်းကမ်းတင်းကျပ်ပြီး သင်၏ခံစားမှုတွင် ပိုမို
တာဝန်ရှိနေပေမည်။ သင်၏ ခံစားမှုအားလုံး၏ အပေါ်တွင်
လွှမ်းခြုံထားမည်။

သင်၏ဂြိုဟ်သို့ ၇ ရက်နေ့တွင် သောကြာဂြိုဟ်ဝင်
ရောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်ရန် သင်ယူမည်။

သင်၏ ပြုစုပျိုးထောင်မှုကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေမည်။
သဘာဝ၏ စိတ်ခံစားမှု ခပ်ပြင်းပြင်းကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြုံနေ
ရမည်။ သောကြာဂြိုဟ်ခွင် ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ်တို့သည် ဖက်
လုံတကင်း ကခုန်နေကြ၍ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ချစ်မေတ္တာသစ်
ရရှိမည်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသူသည် သင့်ဘဝထဲ
ရောက်ရှိလာပါမည်။ သင့်အနေဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာတီထွင်မှုကို
ဖွင့်လှစ်ခဲ့သလို နည်းလမ်းသစ်များကိုလည်း ဖွင့်ထားပေး
လိုက်ပါ။

Leo သိဟ်ရာသီဖွား

(ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်မှ ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်) (ခြင်္သေ့ရုပ်)

ယခုလတွင် သင်သည်တောက်ပနေပါလိမ့်မည်။ ဤ
ရာသီတွင် သင်သည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဖြစ်သကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်
သရုပ်ဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ သင်၏အတွင်းစိတ်၏ ပစ္စလက်
ကို ဘယ်သူမှ သိမည်မဟုတ်ပါ။ ချစ်မေတ္တာ၊ ရက်ရောမှုကို
နှလုံးသားဖွင့်၍ သဘာဝအတိုင်း ခံယူလိုက်ပါ။

သင်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသောအခါ သင့်နှလုံးသား
ပွင့်နေပြီး အလိုလို အသိစိတ်ဖြင့် သိနေပါမည်။ လူအုပ်ထဲ
တွင် သင့်အားထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မြင်တွေ့နေရမည်။ ဩဂုတ်လ
၁၅ ရက်တွင် သင့်ဘဝကို အောင်ပွဲခံရမည်။ သင့်ဘာသာ
တီထွင်လိုသော မေခွန်းနှစ်ခုမေးလိုက်ပါ။ ဤဟာသည် ပျော်
ရွှင်ရမည်လား။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နီထက် ပိုမိုပေါ်လွင်
လာပါမည်လား။ မေးခွန်းနှစ်ခုစလုံးအား yes ဟု ဖြေပါက
ဆက်လုပ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်နေစေ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါ။

Virog ကန်ရာသီဖွား

(ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်မှ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက်)

(အပျိုစင်ရုပ်)

သင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှ မကောင်းခဲ့လျှင် သင်ကြိုးပမ်းခဲ့
သမျှ ပြည့်စုံမှုမရှိ၊ မမှန်ကန်ဟု တစ်ခါတစ်ရံ သင်ခံစား
တတ်ပါသည်။ ယခင်က အချိန်မျိုးမဟုတ်တော့ပါ။ သင်သည်
ဒုက္ခရောက်နေကြသူများကို ကူညီပေးနေသူ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။
လွန်ခဲ့သည့် ဩဂုတ်လမှစတင်၍ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည်

ပြီးထားမှုနှင့် တိုးချဲ့မှုကိုပေးနေရာ ၁၂ ခန့် စိုက်ပျိုးခဲ့၍ စိတ်သိမ်းပြီး ဝင်ငွေပေါ်၍ အခွင့်ကောင်းပေါ်လာပါပြီ။ သင့် ထက်မြင့် ထိလိုက်သမျှ ရွှေဖြစ်လာကြောင်းကို ယုံကြည် ထိုက်ပါ။ အထူးသဖြင့် ယခုလ ၁၀ ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခေါ် စစ်မက်ကြယ်သည် ဤ ဂြိုဟ်သို့ ဝင်လာသော် ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လျှင်လည်း “အိုကေ” လုပ်သာလုပ်ပါ ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် ဝန်ဆောင်မှုအတွက် ထူးခြားသော နည်းလမ်းသစ်ဖြင့် စွမ်းအင် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

Libra တူရာသီဖွား

(စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက် မှ အောက်တိုဘာလ ၂၂ရက်)
(ချိန်ခွင်ရပ်)

မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် သင့်အားစိုးမိုးထားသော သောကြာဂြိုဟ်သည် ပြန်ဆုတ်သွား၍ ဩဂုတ်လ ၂ ရက်နေ့ သည် သင့်အတွက် အထူးနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လာပါသည်။ သင် ၏ချစ်မေတ္တာရေးတွင် အရေးပါကြောင်း ထင်ရှားလာမည်။ သင့်အား စိတ်ချမ်းမြေ့စေမည်။ စိတ်ထဲမတွေ့သည်များကို လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာပါမည်။ မည်သူနှင့် မည်သို့ ဆက်၍ ချစ်ခင်သင့်သည်ကို သိရှိလာမည်။ သင်၏ချစ်မေတ္တာ ရေးသည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းနှင့် တန်ဖိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ပေး မည်။ ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် သောကြာဂြိုဟ်သည် မေထုန်ရာသီမှ စွန့်ခွာသွားမည်ဖြစ်၍ လေများသော မေထုန် ရာသီမှ ကရကဋ်ဂြိုဟ်သို့ စီးဝင်သွားပါမည်။

ချစ်သူများ၊ မိသားစု သို့မဟုတ် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ များ ပိုမိုချစ်ခင်လာကြပေမည်။

Scorpio ပြိစ္ဆာရာသီဖွား

(အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက် မှ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်)
(ကင်းမြီးကောက်ရပ်)

စွမ်းအင်ပြောင်းလဲမှုနှင့် သင်၏စောင့်ရှောက်ဂြိုဟ်

ဖြစ်သော ပလူတို ဩဂုတ်လ ၃၀ ရက်တိုင်အောင် မရွေ့ ပြောင်းသေး၍ ယခု တစ်လလုံးလိုလို ကြည်နူးဖွယ်ရာ ပြန် လည်မွေးဖွားခြင်းအဖြစ် ခံစားရမည်။ ပလူတိုသည် နောက် ပြန်ဆုတ်သည့် ခရီးစတင်တော့မည်ဖြစ်၍ မတ်လ ၂၄ ရက် နေ့ကတည်းက ဂူအောင်းနေရာမှ အပြင်ထွက်ရန် အချိန်ကျ လာပြီ ဖြစ်သည်။ သင့်အတွက် ကုစားပြီး ပြန်လည်မွေးဖွား ပေးလိုက်ပါပြီ။ လကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် သင်၏ချစ်မေတ္တာ ရေးကို ကောင်းမွန်စွာထိန်းသိမ်း၍ အင်အားအပြည့် ဖြစ်လာ ကြောင်း ရှင်းလင်းလာမည်ဖြစ်သည်။ သင့်တွင် တီထွင်ရန် စွမ်းရည်များ ငါးလခန့် ရှိနေပါသည်။ သင့်သက်မွေးမှုဘဝတွင် သို့ ၁၅ ရက် နေ့တွင် သိပ်ရာသီသို့ လဝန်းသစ် ထွန်းလင်း တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် သင်ကျွမ်းကျင်သောလုပ်ငန်းတွင် အကြီးအကဲအဖြစ် ပိုမိုခံစားလာရမည်။ သင်၏လစာနှင့် ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရမည့် အချိန်အခါဖြစ်သည်။ ဘယ် အခါ သင့်လျော်ကြောင်း သင်ကိုယ်တိုင်သိရှိပါမည်။ ဘယ်သူ ကမျှ ငြင်းဆိုမည်မဟုတ်ပေ။

Sagittarius ဓနုရာသီဖွား

(နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက် မှ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်)
(လေးစွဲယောက်ျားရပ်)

သင်၏ စိုးမိုးဂြိုဟ်ဖြစ်သော ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် ကန်ရာသီသို့ ရောက်ရှိနေပေရာ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ထုတ်လုပ် နိုင်စွမ်းနှင့် အသေးအမွှားအချက်အလက်မှ ကြီးကြီးမားမား လက္ခဏာဆောင်လာရန် သင်လိုလားနေပါလိမ့်မည်။ သင့် အလုပ်အကိုင်တွင် ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် နည်းပညာသစ်များကို သင်ယူခွင့်ရပါလိမ့်မည်။

စွန့်စားရမှုသည် ယခုမှ အသေးစိတ်ဖြစ်လာပါလိမ့် မည်။ ပလူတိုဂြိုဟ် ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရှေ့သို့တိုးသွားမည်။ သင်၏စွမ်းအားကိုပြ၍ ပိုမိုအားရလာခဲ့သဖြင့် သင့်အပိုင်းဖြစ် ပါပြီ။ ဧပြီလကတည်းက သင့်အိမ်သို့ သောကြာဂြိုဟ် ချဉ်း ကပ်လာခဲ့၍ သင့်ချစ်မေတ္တာရေးတွင် ငွေတော်တော်များများ ကုန်ကျနေရပါမည်။

သို့သော်လည်း စိတ်မပူပါနှင့်။ သင်၏ သဘာဝ

အကောင်းမြင်ယုံကြည်မှုနှင့် သဘာဝအတွေးအခေါ်မှ ထောင်စေ့အောင် ကူညီပေးပါလိမ့်မည်။

Capricorn မကာရ ရာသီဇာတ
(ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက် မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်)
(ဆိတ်ရပ်)

စိတ်ခံစားမှုရှိသော ကရကဋ်ရာသီသို့ သောကြာဂြိုဟ်သည် ၇ ရက်နေ့တွင် ဝင်သွားသောအခါ သင့်ချစ်မေတ္တာရေးလည်း စတင်လာပါပြီ။ ယခု သင်၏စိတ်ခံစားမှုကို သဘာဝတရားမှ ထိန်းသိမ်း၍ စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြသရန် အချိန်ကျပါပြီ။ ၎င်းသည် ရည်လျားနေသော်လည်း ချိတ်မိပါတော့မည်။

သို့သော်လည်း တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် မယူသင့်ပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့် သီးသန့် စည်းကမ်းတကျနှင့် သဘာဝများတစ်စုံတစ်ရာ စီးပွားရေးဆန်နေသော်လည်း သင်ကြိုက်နှစ်သက်ပါလိမ့်မည်။ ၎င်းသည် တစ်မှုထူးခြားနေ၍ ပထမပိုင်းတွင် သက်သောင့်သက်သာရှိမည် မဟုတ်ပေ။ သဘာဝအတိုင်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဖြင့် ဖြစ်နေပါစေ။

၁၅ ရက်နေ့တွင် သိဟ်ရာသီလထွန်းပေါ်ရာတွင် အခြားသူများနှင့် မည်သို့ဆက်ဆံမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပါ။ အခြားသူများနှင့် နက်နက်နဲနဲ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ပညာသားပါပါ၊ အတွေးအခေါ်ရှိရှိ၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်းနှင့် ဘဏ္ဍာရေးဖြင့် သင့်သလို ဆက်ဆံရပါမည်။

Aquarius ကံရာသီဇာတ
(ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက် မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်)
(ရေထမ်းယောက်ျားရပ်)

စနေဂြိုဟ် ဖြတ်သန်းသွားစဉ် သင့်ဘဝလမ်းကြောင်းဦးတည်ချက်နှင့် ပန်းတိုင်များ တစ်ပုံကြီးရှိနေပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်သီတင်းပတ်များက ရွံ့နွံလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း ချွေးမပြန်သင့်ပေ။ ပြောင်းလဲမှုပေးသော တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်များမှ အကောင်းဘက်သို့ လုပ်ဆောင်

ပေးပါလိမ့်မည်။

၁၄ ရက် ၁၅ ရက်တွင် သင့်အတွက် အရာရာသည် ရှင်းလင်းသွားပါလိမ့်မည်။ ဆိုင်းငံ့ထားရမှုများရှိမည်။ သင့်အနေဖြင့် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြုလုပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သင့်နည်းသားအေးစက်နေသည်မှ ထွက်လာခဲ့ပါ။ ပြောင်းလဲမှုရှိမည်။ ဤတတာရှင်အတွက် စုပေါင်းညှိနှိုင်းမှုဖြင့် အကျိုးရလဒ်များ ရရှိမည်။ သင့်အကူအညီယူသူများသည် အကျိုးရှိသဖြင့် ပျော်ရွှင်ရမည်။ ၂၄ ရက်နှင့် ၂၅ ရက်နေ့များသည် မီးစိမ်းပြလာပြီဖြစ်၍ လုပ်ဆောင်ရန်အသင့်ဖြစ်နေပါစေ။

Pisces မိန့်ရာသီဇာတ
(ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက် မှ မတ်လ ၂၀ ရက်)
(ငါးနှစ်ကောင်ရပ်)

စနေဂြိုဟ်ဖြတ်သွား၍ သင်ကိုယ်တိုင်တီထွင်နိုင်မှုကို ဖော်ပြခွင့်ရရှိမည်။ တီထွင်နိုင်မှု စွမ်းအားဖြင့် ဖော်ပြပေးနိုင်မည်။ သို့သော်လည်း အမောတကော မလုပ်ပါနှင့်။ အချိန်ယူပြီးမှန်တာကို လုပ်ဆောင်ပါ။ သင့်နှင့်သင့်တော်မည့် အသစ်အဆန်းကို စနေဂြိုဟ်မှ ကြာသပတေးဂြိုဟ်များ ဖြတ်သန်းသွား၍ ချစ်မေတ္တာရေးတွင် စိန်ခေါ်မှုများရှိမည်။ အထူးသဖြင့် လလယ်လောက်တွင် ဖြစ်မည်။

ဆွေးနွေးရန်လိုအပ်သည့် ကိစ္စရပ်များ မပြီးဆုံးစေဘဲ တန်နေမည်။ သင့်ပါတနာနှင့် သင့်အတွက်ဘာလုပ်ရန် မလုပ်ရန်နှင့် ဘာတွေညှိနှိုင်းရန် စသည်တို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တာဝန်ခွဲဝေယူပါ။ ပြဿနာရှာမိတတ်သည်။ အကယ်၍ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်နေလျှင် မိတ်ဆွေသစ်ရှာပါ။ ထောက်ခံမည့်၊ ထောက်ပံ့မည့်သူများကို ရှာသင့်သည်ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုထားပြီး လုပ်ဆောင်ပါ။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ပွဲတော်သစ်ဆင်း လတော်သလင်း

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

မြစ်ရေကမ်းပြည့်၊ ထန်းလည်းမှည့်၍
စည်စည်မိုးလ၊ ဘဒ္ဒရနှင့်
ပြည့်ဝအညီ၊ ကန်ရာသီဟု
အာနိမြဲခိုင်း၊ ရင်းမာလှိုင်းက
မွှေးကြိုင်ပျံ့ရွှင်း၊ တော်သလင်းဝယ်
မြစ်တွင်းရတု၊ ပန်းလှသဘင်
သစ်ဆင်းယင်လျက် ...

(ဆီသည်ရွာစား ဦးအောင်ကြီး)

အခါကာလကား ... မြစ်ရေတွင် ရေများပြည့်
လျက် ထန်းပင်နှင့် ထန်းသီးများ ရင့်မှည့်ကာ မိုးဒေဝါတို့
ပြီးစွေရွာလို့ ကောင်းနေသည့် သမယဖြစ်ချေ၏။ သည်
ရာသီကို 'ကန်ရာသီ'ဟု အဆိုရှိကြသည်။ လအားဖြင့်
တော်သလင်းလ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ပန်းရင်းမာတွေက ထုံဝတ်
လွှာမွှေး မှုန်ဆွတ်ခွာနွေးနေကြကုန်သည်။ သည်လ သည်
သမယ၌ မြစ်အတွင်း၌ ရတုသဘင် ဆင်ယင်ကြကုန်၏။
ထိုသဘင်ကား ပန်းလှသည့် လှေပြိုင်ပွဲသဘင်ပါတည်း။
သည်လအား ရှေးပညာရှိကြီးများက 'သစ်ဆင်းလ'ဟူ၍
ဝိဂြိုဟ်ပြုကြကုန်၏။ အင်းဝခေတ် ရဟန်းစာဆိုအရှင်
ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက အခါတော်ပေးမေတ္တာစာ၌ "နယုန်
နွယ်တာ၊ နံကာရေပြင်း၊ တော်သလင်းဟု၊ သစ်ဆင်း
သဘင်"ဆိုကာ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သည်။

သစ်ဆင်းလဆိုသည်မှာ သစ်တုံးများ မြစ်တွင်း၌
အညှာဒေသမှဆင်းလာသော တော်သလင်းလဖြစ်ကြောင်း
'တွင်းသင်းပေါရာဏ'တွင် 'သစ်ဆင်း-ဝုစ္စတိ-တော်
သလင်း'ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရချေ၏။ သစ်ဆင်း
သဘင်နှင့် ပတ်သက်၍ လှေသဘင်ပွဲကို ဆိုလိုကြောင်း

လည်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ပေရာ တော်သလင်းလအား
လှေပြိုင်ပွဲ (သို့မဟုတ်) ပန်းလှပွဲ၊ မြစ်ယံပွဲ စသဖြင့် ရေခင်း
သဘင်သဘော သက်ရောက်ကြောင်း မှတ်ယူရပေမည်။

လှေပြိုင်ပွဲ (သို့မဟုတ်) ပန်းလှပွဲကို ရှေးမြန်မာဘုရင်
များ လွန်စွာမှ နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသဖြင့် ဘုရင်နှင့်တကွ
မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများ ကြပ်မတ်၍ လှေပွဲတော်
များကို ခင်းကျင်းပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်
သာလျှင် ထိုသို့သော ပွဲတော်ကို ပြုလုပ်ကြသဖြင့် မိုးလေ
ဝသရာသီဥတုအခြေအနေနှင့် မြစ်ပြင်အနေအထားကို
အ(ဲ)ခတ်ကာ တော်သလင်း မြစ်တွင်းသင်ဖြူးခင်းရာ
တော်သလင်းလအား ရွေးချယ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
လှိုင်းလေကင်းစင်သောလကို ရွေးချယ်ခြင်းမှာလည်း
လွန်စွာမှ သဘာဝကျပေသည်။

တော်သလင်းလသည် ကန်ရာသီအတွင်း ကျ
ရောက်၏။

သက္ကတဘာသာဖြင့် ကနျ၊ မြန်မာအနက်အားဖြင့်
'ကန်'သည် 'ကညာ'ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ လှေစီးသော
မိန်းကလေးသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ရာသီဖြစ်ချေ၏။ အကြောင်းမူ
ကညာသည် တော်သလင်းလ လှေပြိုင်ပွဲနှင့် ဆက်နွယ်
ပတ်သက်နေသည် မဟုတ်ပါကလား။

လှေပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုကြသူအပေါင်းတို့ ရွှင်လန်း
တက်ကြွသော ရသကို ခံစားကြရ၏။ ရင်တဖိုနှင့် ခံစား
ကြရ၏။

လှေပြိုင်ပွဲကြီးကား ခြိမ့်ခြိမ့်သံမျှ စည်ကားလှပါပေ
စွ။

ပြိုင်ပွဲဝင်လှေအပေါင်းတို့ကို ပွဲကိုင်လျက် တက်ညီ
လက်ညီ လှေထိုးသားအပေါင်းက မဆုတ်မနပ်သော ဇွဲ

လုံ့လ၊ တက်ညီလက်ညီ အားကြီးမာန်တက် စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပန်းတိုင်ရှိရာ ဦးစွာဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြရသည်။ ရှေးခေတ်က ပန်းတိုင်ကို 'ရွှေသားစက်ကွင်း' ဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ ရွှေသားစက်ကွင်းမှာ အဝါရောင်စက္ကူတွင် အလယ်၌ အမည်းကွက်ပြုလုပ်ထားသော စက်ကွင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစက်ကွင်းကို ပန်းဝင်ရာအရပ်၌ ထားသဖြင့် 'ပန်းတိုင်' ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်အဖွဲ့များမှာ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်အဖွဲ့များ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ နာမည်ရအဖွဲ့များ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရကြသည်။ လှေပြိုင်ပွဲတော်ကို လှော်ကားမှူးကြီးများက ကြီးကြပ်၍ ဆင်ယင်ကျင်းပကြသည်။ လှေပြိုင်ပွဲကြီးပြီးဆုံးပါက ရေတပ်မတော်က လှေခွင်လှေကွင်းပြုလုပ်ပြီး မင်းစီးလှေကားတော်ကို ရှေ့ဆုံးမှ ထားပြီး နောက်ပိုင်းမှ ရာထူးရာခံအလိုက် အရာရှိလှေတော်များ လိုက်ပါ၍ 'လှေချင်း' တို့ကို သီဆိုကြကုန်၏။ တက်ရေး ၃၄ ပါးအလိုက် သိုက်မြိုက်စွာ ရေစုန်ရေဆန် လှေတပ်ဖွဲ့ကြီးမှ လှော်ခတ်သံနှင့် တေးသီချင်းသံတို့ မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာရာ ကြားရသူအပေါင်းမှာ နှစ်မြိုက်စွာ နားဆင်ခံစားကြကုန်သည်။

“လောင်း ... ကနက်ပျော် ... စကြာတော် လွှမ်းတယ်လေလေ ... ထက်အာကာနန်းမှာလ ... တိမ်တန်းတွေစီလို့ ... တိမ်နီ တိမ်ပြာ တိမ်ဝါ ဆန်းဆယ်လှေ တိမ်ပန်တွေဆိုင်း ...”

မြန်မာတို့ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း ပြိုင်ပွဲဝင်လှေများကို အမည်အမျိုးမျိုးပေးလေ့ရှိကြသည်မှာ ပုဂံခေတ် အလောင်းစည်သူမင်းလက်ထက်မှ အစပြု၍ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ဆုံးမင်းဆက် သီပေါမင်းလက်ထက်ထိ ဖြစ်ပေသည်။ အမရပူရမည်သော အင်းဝမြို့တော် ကောင်းစားစဉ် ခေတ်ကာလက ပြိုင်လှေများစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ 'ရွှေလဲလှေတော်'၊ 'နတ်မြားလှေတော်'၊ 'သောင်းတင်းလှေတော်'၊ 'ရွှေတုံးလှေတော်'၊ 'ရွှေလောင်းလှေတော်' စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

“တိုင်းပူရပြည် ... တည်တည်ထောင်ထောင်ပါတဲ့ 'ရွှေခဲ' လှေတော်သွားဟာန့် ... ပြည်သူလေ လူအများ ရယ်နဲ့ ... လှော်တက်ချီလို့ ... ကိုယ်စီကိုင်ကာ ... စမ်းတယ်လေ ... ရေပန်းတွေဖွေး ...”

ဝင်းလှည့်အိပ်ဖန် ... ကိုယ့် ကိုယ်ရံသားငယ်တို့ သန်းခေါင်ချိန် ကြောငြားလျှင်လ ... ရွှေတားတွေနဲ့ ... ရွှေလှေကို စီးတယ်လေ ... ရွှေလောင်းလှေကြီး”

ဤကား ရွှေခဲလှေတော်နှင့် ရွှေလောင်းလှေကြီး လှေတော်တို့မှ ပေါက်ဖွားဖြစ်တည်ခဲ့သည့် လှေတော်သံတေးချင်းများပင် ဖြစ်၏။ 'နတ်မြားလှေတော်' ကလည်း အားကျမခံပါပေ။

“နတ်မြားလှေတော် ... ပေါ်လာလျှင် ... ချိုးမယ်လေလေ ... ရှေ့ရစ်တံထိုးပါလို့ ... တူရိုးလား ...”

ပြိုင်ဘက်ကက်ကယ်ကွာ ... မင်္ဂလာဆို 'သောင်တင်း' ပါတဲ့ ... မြင်မြင်သူကွင်းကြပ ... လှေမင်းစော်မို့ ပြိုင်ပေါ်သူ ရှားတယ်လေး ... နတ်မြားလိုပဲ ...

ခွင်းရန်အောင်ဖြို ... မြင်းမိုရ်ကို ဖျက်မယ့်မောင်မောင် ... စိန်သန်လျက်လိုပဲ ... လှော်တက်ချီလို့ ... ပြိုင်ညီညီ စမ်းတယ်လေး ... ရေပန်းတွေဖွေး”

'ရွှေတုံးလှေတော်' ၏ လှေချင်းသံကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပါပေ။

“ရွှေတုံးလှေတော် ... ရေပေါ်ပျံကာပဲပါလို့ ... နဒီရောထဲမှာလေ ... အောင်ပွဲတော်ရ ... လှေ ... လှေရန်ကင်းကိုလေ ... အို ... ကွင်းပါကြ ...”

မိုးသက်ကယ်ဝေ ... ရွှေလှေ ရွှေလှေလောင်းကို လှ ... ယှဉ်တယ်လ ... ယှဉ်မစောင်းကြနဲ့ ... သူကောင်းတော်ရ ... အို ... အသျှင် ... မြှောက်စားတယ်လေ ... လှေသွားခေါင်ပဲ ...”

ခေတ်ကာလတွေကား တစ်စထက်တစ်စ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါချေပြီ။ ခေတ်မီတိုးတက်ခြင်းများနှင့်အတူ ရှေးရိုးစွဲအယူဝါဒများလည်း တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ရိုးရာတို့မည်သည့် ဆက်လက်မကိုင်စွဲချင်ကာမှနေ အမှတ်သညာအဖြစ် ရှိသင့်ရှိကောင်းသည့် အမွေအနှစ်များ ဖြစ်လေရကား ... မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ရပ်အနေဖြင့် ကန်ရာသီတော်သလင်းလ၏ ရိုက်ခတ်ခဲ့သော ရိုးရာအဋ္ဌေအသက်များကို ဖော်ထုတ်တင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ ကျမ်းပြု)

မိုးရာသီနှင့် မိုးကြိုးအန္တရာယ်

တင့်ထူး(ဂေယျဝတီ)

“သည်နေ့ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော မုန်တိုင်းငယ်သည် ပိုမိုအားကောင်းလာကာ မိုရာမုန်တိုင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုမုန်တိုင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် မိုးသက်လေပြင်းများ တိုက်ခတ်ကာ ဒေသအချို့တွင် မိုးကြီးနိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် မိုးသက်လေပြင်းတိုက်ခတ်စဉ်တွင် လှိုင်းကြီးနိုင်ပါသည်။ မိုးသက်လေပြင်းတိုက်ခတ်ချိန်တွင် တစ်နာရီလျှင် ၃၅ မိုင်မှ မိုင် ၄၀ အထိ တိုက်ခတ်နိုင်ပါသည်။ ထိုမုန်တိုင်းသည် နောက် ၇၂ နာရီအထိ ဆက်လက်အားကောင်းနေမည်ဖြစ်သည်”

နွေကာလ တစ်လျှောက်လုံး အလွန်ပူပြင်းခဲ့လေရာ အနောက်တောင်မှတ်သုတ်လေ စတင်ဝင်ရောက်ချိန်တွင် မိုးတွေ ထစ်ချွန်းပြီး ရွာလာသည်နှင့် လူအများ အပူဒဏ်မှ သက်သာလာကြကာ ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ တောင်သူလယ်သမားများက လယ်ကွင်းတွေထဲ ရေရောက်လျှင် မိုးစပါစိုက်နိုင်ရေးအတွက် သူထက်ငါ ထွန်ယက်ကြကာ ပျိုးထောင်ကြမည်။ ပျိုးပင်သက် ၂၅ ရက်ခန့်ရှိလျှင် ပျိုးနုတ်ပြီး လယ်ကွက်များတွင် ပြန်စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် ထွက်ယက်ကြရတော့သည်။

မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ မိမိတို့၏ လယ်ကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ထယ်ထိုးကြရ၏။ ထယ်ကျွတ်သော လယ်ကွက်ကို ကန်သင်းလုံအောင်ပိတ်ဆို့၍ ရေလှောင်ထားပေးကြရသည်။ ရေလှောင်ပေးထား၍ ထယ်ခဲဖတ်များ ရေနစ်မြုပ်နေလျှင် ထယ်ခဲများ နူးအိလာ၏။ ပျိုးရ၍ စိုက်ခါနီးလျှင် ထိုလယ်ကွက်များကို ရေလျှောထုတ်၍ ထွန်မောင်းကာ သမန်းလူးပြီး စပါးစိုက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

တချို့က တစ်နေ့လုံး ပူအိုက်နေခဲ့သဖြင့် မိုးရွာလာလျှင် အပူသက်သာတော့မည်ဟု ဝမ်းသာနေကြ၏။ ကလေး

များကတော့ မိုးရွာတော့မည်ဆိုလျှင် သူတို့ ဆိုလေ့ဆိုထတေးဖြစ်သော “မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်။ မေမေလာရင် နို့စို့မယ်။ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ်”ဟူသော တေးကို သံပြိုင်သီဆိုကြကာ ဘောင်းဘီတိုလေးများ ဝတ်ကြကာ မိုးရွာထဲ ထွက်လာကြပြီး ပြေးလွှားဆော့ကစားကြတော့သည်။ လေတိုက်ပြီး မိုးရွာလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှ သရက်ပင်ရှိသော အပင်အောက်သို့ ပြေးသွားကြပြီး ကြွေကျသည့် သရက်သီးမှည့်များကိုကောက်၍ စားသောက်ကြလေသည်။ ကလေးများမှာ မိုးရွာထဲတွင် အချိန်အကြာကြီး ဆော့ကစားနေကြသော်လည်း မမောပန်းကြပါ။ မိဘတို့က အအေးမိပြီး ဖျားမည်စိုးသောကြောင့် အတင်းပြန်ခေါ်ပြီး အဝတ်အစားလဲခိုင်းရသည်။ ကလေးများကိုကြည့်လျှင် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနမ်းနေ၏။ လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းများ ပဲကြီးခွံလိုက်ကာ အေးပြီး ရှုံ့တွနေကြလေသည်။

စာရေးသူ ငယ်စဉ်အခါကလည်း မိုးရွာလျှင် အလွန်ပျော်သည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကစားကွင်းထဲ ထွက်လာကြကာ ဘောလုံးကန်ကြ၏။ တစ်ညနေပိုင်းမှာတော့ ကွင်းထဲတွင် ဘောလုံးကန်နေကြရင်း ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးကြောင်းများ လင်းလက်လာပြီး မကြာမီ မိုးထစ်ချွန်းလာလေသည်။

“ဂျိမ်း...ဒိန်း...ဒလိန်း...ဂျိမ်း”

“ဟာ...မိုးတွေ တအားထစ်ချွန်းလာပါလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ လျှပ်စီးတွေကလက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်မှာ ကြောက်ရတယ်ဟေ့”

ထိုစဉ် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်လှသော မိုးထစ်ချွန်းသံကြီးကို ကြားလာကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒိုးတအားထစ်ချွန်းပြီး လျှပ်စီးကြောင်းတွေ တအားလက်နေတော့ မိုးကြိုးပစ်မှာ ကြောက်

ရတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ငါတို့တော့ ကြောက်တယ်။ အိမ်ကို ပြန်ပြေးကြမယ်ဟေ့”

“ဒိန်း...ဒလိန်း...ဂျိမ်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ...မြေမှာဝပ်နေကြဟေ့”

မိုးချိန်းသံကြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထစ်ချုန်းလိုက်သဖြင့် ဘောလုံးကွင်းထဲတွင်ပင် မြေမှာ ပြားနေအောင် ဝပ်နေကြရသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ငါတို့ အိမ်ရောက်အောင် ပြေးကြလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဟေ့။ ကွင်းဘေးက မွှာရုံထဲပြေးဝင်ပြီး နေကြရအောင်ဟေ့”

အကာအရံမရှိသော မွှာရုံထဲမှ သမံတလင်းပေါ်တွင် စုထိုင်ကြကာ မိုးချိန်းသံပေးပြီး လက်ခနဲ ထစ်ချုန်းလာလျှင် ဘုရားတနေကြရတော့သည်။

မိုးဦးကျအခါတွင် လေပြင်းတိုက်၊ မိုးထစ်ချုန်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကြိုးပါပစ်သဖြင့် သစ်ပင်အမြင့်များ ပြတ်ကျ၏။ တချို့သစ်ပင်၏ထိပ်မှ ဇောက်မြေသို့ရောက်အောင် မိုးကြိုးထိမှန်ကာ မိုးကြိုးသွားအရာကြီးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

“ဟာ...ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်ခဲ့တာပဲကွ။ ဒီမှာ ကြည့်ကြပါဦး။ ဟိုထိပ်ဖျားကနေပြီး အရင်းအထိ မိုးကြိုးသွား ထိမှန်သွားတဲ့ အက်ကြောင်းကြီးလေ”

“ဟုတ်ပါကွ။ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ခြမ်းတော့ ခြောက်သွားတော့မှာပဲကွ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ဘကြီး ပြောဖူးတယ်ကွ။ သစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်လို့ မိုးကြိုးသွားမြေကြီးထဲဝင်သွားရင် သုံးနှစ်ကြာရင် မိုးကြိုးသွား ပြန်ထွက်ပေါ်လာတယ်တဲ့ကွ”

“ဟေ့...ဟုတ်လားဟာ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီး မိုးကြိုးပစ်ခံရတဲ့နေ့ရက်ကို မှတ်သားထားပြီး သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မိုးကြိုးသွား လာရှာကြမယ်ဟေ့”

ထိုအဖြစ်အပျက်များက မိုးဦးကျ အချိန်ရောက်တိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

သင်းမောင်က ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်လာ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးအလုပ် လုပ်နေလေသည်။

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ စားသောက်သူများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စံတော်ချိန်၊ ကြေးမုံနှင့် အားကစားဂျာနယ်ကို နေ့စဉ် ဝယ်ပြီး ထားပေးရသည်။

တကယ်တော့ သင်းမောင်မှာ ရွာတွင် မိဘနှင့် ညီအစ်ကိုများ ကျန်ခဲ့သည်။ သူက လယ်ထဲအလုပ်ကို ဝါသနာမပါသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ တက်လာခဲ့ကာ ရရာအလုပ်ကို လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာတွင်တော့ သူ့ဖခင်နှင့် သူညီများက လယ်လုပ်ကိုင်နေကြလေသည်။ တကယ်တော့ သင်းမောင်စိတ်ကူးက အိမ်ရှိ လယ်များကိုချည်း စုပြီးလုပ်နေလည်း ဝင်ငွေက စပါးပေါ်မှသာ ရလာမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှလယ်ကို တချို့က လုပ်ကြပြီး သူက ဝင်ငွေအပိုရအောင် မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်းမောင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လုပ်ရင်း ရလာသော လုပ်ငန်းငွေမှ စားစရိတ်နှင့် သူ့အတွက် သုံးစရာအချို့ချန်ပြီး ကျန်စုမိငွေများအား မိဘများထံ ပို့ပေးလေသည်။

“ဟာ...ဒီနှစ်မိုးဦးမှာ မုန်တိုင်းတွေကလည်း ခဏခဏ ဖြစ်ပေါ်နေပါလား”

“ဟင်...ညဘက် လယ်ကွင်းထဲ ဖားထွက်ရိုက်လို့ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေရတာပါလား”

“ဟော...ဒီသတင်းက လယ်ထဲအလုပ်လုပ်ပြီး ရွာကို ထမင်းပြန်ယူရင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရတာပါလား”

“ဒီသတင်းက လယ်ကွင်းထဲ နွားကျောင်းရင်း မိုးတွေ လစ်ချုန်းလာတော့ သစ်ပင်အောက်မှာ ဝင်ခိုနေရင်း မိုးကြိုးပစ်ခံခဲ့ရတာပါလား”

“ဟင်...ဒီသတင်းက အဆန်းပါလား။ အိမ်ရှေ့မှ ရှိတဲ့ ကျောက်စည်မှာ ခြေထောက်ထွက်ပြီးအဆေးမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေသွားတာပါလား”

သင်းမောင်လည်း စံတော်ချိန်သတင်းစာကို နေ့စဉ် ဖတ်မိခဲ့ရာ မိုးဦးလေဦးကာလတွင် မိုးကြိုးထိမှန်ကာ သေဆုံးကြရသည့် သတင်းမှာ နေ့စဉ်လိုလိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်။

“အင်း...ငါ့မိဘတွေနဲ့ ငါ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဟာ တောရွာမှာ နေနေကြပြီး လယ်လုပ်ကိုင်နေကြရတာ”

ဆိုတော့ လယ်ထဲမှာ လုပ်ကိုင်ကြရင်း လယ်ထဲကို သွားလာ ကြရင်း မိုးကြိုးထိမှန် သေဆုံးကြရမှာ စိုးရိမ်ရပါလား။”

“ဪ... ရွာမှာက ငါ့မိဘတွေတင် လယ်ထဲဆင်း ရတာမဟုတ်ပဲ။ ငါ့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေး၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ အစ်မဝမ်းကွဲ၊ ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတွေ ပါမကျန် လယ်ထဲဆင်းနေကြရတော့ မိုးကြိုးပစ်ခံရမှာ စိုးရိမ် ရောပါပဲလား။”

“အခု သတင်းစာတွေထဲ ပါလာတဲ့ မိုးကြိုးထိမှန် သေဆုံးရတဲ့ သတင်းတွေဟာ လယ်ကွင်းထဲ တစ်ယောက် တည်းသွားရင်း၊ နွားကျောင်းရင်း၊ သစ်ပင်အောက်ဝင်ခိုနေရင်း၊ ငါးရှာရင်း၊ ထယ်ထိုးရင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရတာတွေချည်းပါလား။”

သင်းမောင်မှာ မိုးဦးလေးဦးကာလတွင် မိုးတွေ ထစ် ချန်းပြီး လျှပ်စီးတွေ လင်းလက်ကာ မိုးကြိုးပစ်တတ်သည် ကို သိလာရသည်။ ယခင်က မိုးကြိုးထိမှန်သေဆုံးရသည်ကို ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကြားရသည်။ ထိုသို့ မိုးကြိုး ထိမှန်သေဆုံးခဲ့သူကိုလည်း မိဘကိုစော်ကားလို့၊ မိဘစကား နားမထောင်လို့ သိကြားမင်းကြီးက လက်တွေ့ ပြခဲ့တာဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးများကို မိဘ စကားနားထောင်ကြရန်၊ မိဘကို မပြစ်မှားကြရန် ပြောဆို ဆုံးမခဲ့ ကြလေသည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သတင်းစာ များတွင် မိုးကြိုးထိမှန်သေဆုံးရခြင်း သတင်းများက နှစ်ရက် ခြား၊ သုံးရက်ခြား တွေ့မြင်ဖတ်ရှုနေရလေသည်။

“ဪ... ငါမေ့နေလိုက်တာ။ ငါ့ဘကြီး အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက မိုးကြိုးလွှဲဂါထာကို ရွတ်ပွားရင် မိုးကြိုး လွဲတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးကြိုးလွှဲဂါထာကို ငါမှ မရတာဘဲ။ တွေ့တဲ့လူတွေကို မေးစမ်းကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ အဲဒီ မိုးကြိုးလွှဲဂါထာကို ရတဲ့လူ မရှိကြပါလား။”

“ငါ အဲဒီဂါထာကို ရအောင်ရှာရမှာပဲ”

တစ်နေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အသက်ခြောက် ဆယ်ကျော်ခန့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် လက်ဘက်ရည်လာ သောက်သဖြင့် ထိုဦးလေးကြီးကို မေးမိ၏။

“အင်း... ဒီဂါထာဟာ တိုတိုလေးပဲကွ။ ဦးလေး မြင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဂါထာကို မရဘူး။ မင်း အဲဒီဂါထာ

ကို လိုချင်ရင်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကျောင်းကို သွားပြီး လျှောက်ထားတောင်းခံရင်တော့ ရနိုင်မှာပဲကွ”

သင်းမောင်လည်း ထိုဦးလေးကြီး အကြံပေးသည့် အတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားကာ ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားလေသည်။

“တပည့်တော် မိုးကြိုးလွှဲဂါထာတော် လိုချင်လို့ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း မိုးကြိုးကလွတ်အောင် တပည့် တော်ရဲ့ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက ရွာမှာ လယ်ထဲဆင်းနေကြလေတော့ သူတို့ကို ဒီလိုမိုးကြိုးလွှဲဂါထာ ကို ရွတ်ပွားစေချင်လို့ပါ ဘုရား။”

“အင်း အင်း... ဒီဂါထာကို အမြဲရွတ်ပွားနေရင် မိုးကြိုးလွှဲပါတယ် ဒကာ။ ဆရာတော် ရေးပေးပါ့မယ်”

ဆရာတော်လည်း စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် မိုးကြိုးလွှဲဂါ ထာတော်ကို ရေးပေးလေသည်။

မိုးကြိုးလွှဲဂါထာတော်

နတ် ဖရေယျ၊ ပထဝီ စရေယျ၊
သဗ္ဗေဝိ ပါဏာ ဥဒသုံသဘောယျ၊
တံလံပီစေဝ ဥပရိယံ ကရေယျ၊
နကရောန္တိ ဗုဒ္ဓိ။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဒီမိုးကြိုးလွှဲဂါထာကို အရကျက်မှတ်ပါ့မယ်ဘုရား။ ရွာက လူတွေကိုလည်း မိုးကြိုးဘေးက လွတ်ကင်းအောင် ပေးပြီး အလွတ်ကျက်မှတ်စေပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ပွားစေမှာ ပါ ဘုရား။”

သင်းမောင်လည်း ထိုမိုးကြိုးလွှဲဂါထာကို ရခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်အား ကန်တော့ကာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန် လာခဲ့ပါတော့သည်။

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

[ခန္ဓာငါးပါး-ဝေဒနက္ခန္ဓာ-၂]

■ မဟာထွန်း

66 **expens**

ဆည်၍ဆို) (....)ကြပါစေ။

၆။ ဤကမ္ဘာအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ။

၇။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ။

၈။ စကြာဝဠာအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ။

၉။ စကြာဝဠာ အနန္တ၌ ရှိကြကုန်သော အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ နိဗ္ဗာန်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကို ရွတ်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ထိုင်ပုံထိုင်နည်း

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ ဘယ်ခြေအောက် ညာခြေအပေါ် ဘယ်ဘက်ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးကြားမှာ ညာဘက်ခြေဖဝါးကို ထား၊ ဘယ်လက်အောက်၊ ညာလက်အပေါ် လက်မထိပ်ချင်း ထိကပ်ထား။ ခါးကိုဆန့်ထုတ်ထား။ ခေါင်း၊ မျက်နှာကိုလည်း ကိုယ်နှင့်တစ်ပြောင်တည်းထား (အားလုံးကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါစေ) ထို့နောက် ကိုယ်က အကြောများကို လျှော့ချထား။ (ခါးကိုချခိုင်းခြင်းမဟုတ်)။

ဤကား တရားရှုမှတ်သည့်အခန်းဖြစ်သည်။ ဤ တရားကိုယ်သည် ဝေဒနာဖြစ်၍ ဝေဒနာကို ပရမတ်သို့တင်ရန် သင့်သည်။

ပညတ်ဟူသည်မှာ မရှိတရား။ ပရမတ်ဟူသည်မှာ အရှိတရားဟု သိထားရန်လိုသည်။ ခြေကျည်သည်၊ ခါးကိုက် သည်၊ ဗိုက်အောင့်သည် စသည့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း များ၏ နာကျင်ကိုက်ခဲကို သိသည်မှာ ဝေဒနာကို ပညတ်၊ ပရမတ် မကွဲပြားဘဲ သိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအသိမျှဖြင့် တရားရှုမှတ်၍ မရနိုင်သေးပေ။ အရှု ခံတရားအပေါ်၌ ပညတ်၊ ပရမတ် မကွဲပြားသေးသမျှ ကာလ ပတ်လုံး တရားရှုမှတ်၍ မရသေးဟု နားလည်နိုင်သည်။

ပညတ်၊ ပရမတ်ကို ကွဲပြားပြီးနောက် ပရမတ်စစ်စစ် ကို ရှုမှတ်ပွားပါမှ တရားထူးကို ရနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတင်ပြထားသည့် ကိုက်ခဲခြင်းဝေဒနာကိုပင် ပညတ်၊ ပရမတ် ခွဲခြားပြီး ကြည့်ကြစို့။

ခြေ၊ ခါး၊ ဝမ်းဗိုက် စသည်များမှာ ပညတ်သာဖြစ် ကြောင်းကို ပညတ်ပိုင်း၌ ကြေညက်စွာ ပြခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပညတ်ကို မရှိတရားဟု သိနိုင်သည်။ အရှိတရားသည်သာ

ပရမတ် စစ်စစ်ဖြစ်သည်။

ဤ၌ တင်ပြခဲ့သည့် သုံးမျိုးတွင် နားလည်လွယ်စေ ရန်အတွက် ခြေကျည်သည် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ယူကြစို့။ သမာဓိကို မြဲမြံပါစေ။ ရှုမှတ်သို့သည့် နေရာ၌ စိတ် ကို စူးစိုက်ထားပါ။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားပါစေနှင့်။

ခြေကိုခြေဟု ခေါ်ရပြီး ကျည်သည့် ဝေဒနာကိုလည်း ဝေဒနာဟု ခေါ်သည်။ ဤမျှလောက်သိလျှင်ပင် ခြေတခြား၊ ဝေဒနာတခြားဟု သိနိုင်လေသည်။ ကျည်ခြင်းဝေဒနာသည် ခြေထောက်ကို မှီပြီးသာ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြေထောက်ကို ကြည့်၍ မြင်ရသော်လည်း ကျည်ခြင်း ဝေဒနာကို ကြည့်၍မမြင်ရပေ။ ကျည်ခြင်းဝေဒနာသည် ပရ မတ်ဖြစ်သောကြောင့်ဟု သိနိုင်သည်။

ဤဝေဒနာကိုလည်း ခြေထောက်ထဲ၌ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ၍ မရပေ။ အပြင်က ကြည့်၍လည်းမမြင်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြလိုသလို မရ။ ကြည့်၍ရှု၍ မမြင်။ ခြေထောက်၌ ထုံကျဉ် နေခြင်းမှာလည်း အမှန်။

ဤသို့ သိနေသည်ကိုပင် ပရမတ်ဟု ခေါ်ရသည်။ ပရမတ်တရားဟူသည်မှာ ဉာဏ်ဖြင့်သာ သိကောင်းသော အရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။ အသိမှန်၊ အသိစင်၊ အသိဆုံးဟုလည်း ဆိုရသည်။ နောက် သိစရာ မကျန်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အသိဆုံးသည် ဟု ဆိုရသည်။

တစ်ယောက်က မဂ္ဂဇင်းမှ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းကာ အသိဆုံးသည်ကို နားမလည်၍ မေးဖူးသည်။ သိစရာ မကျန် သည်ကို အသိဆုံးသည်ဟု ခေါ်ကြောင်းကို ရှင်းပြရသည်။

ဥပမာ - အမေကို အမေဟု သိခြင်းသည် အမေနှင့် ပတ်သက်၍ အသိဆုံးပြီ။ အမေ့နာမည်၊ အမေ့ကျေးဇူး၊ အမေ့အဆင့်အတန်း အမေ၏ ဂုဏ်ဒြပ်များမှာ အမေ၏ ဝိသေသနများသာဖြစ်သည်။ သိရန်လိုရင်းကား အမေသာ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဝေဒနာကို ပရမတ်ဉာဏ်/အမြင်မှန် ဉာဏ်ဖြင့် သိပြီးဖြစ်သည်။ အရှုခံတရားအဖြစ် ရှုမှတ်၍ရပြီ။

ဤစာရေးသူအား ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံ ရိပ်သာ၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်း စသည်တို့မှ ဝိပဿနာတရားတော်ကို ပရမတ် ပေါက်အောင် လည်လည်ပတ်ပတ် ရှုမှတ်တတ်သော ပင့်ဖိတ်

ပြီး တရားလိုက်စားကြရာ၌ ဤကဲ့သို့ပင် ပရမတ်ကို တိုတို ကျဉ်းကျဉ်း လိုရင်းကိုသာ ဟောကြားပြသပေးသည်။

ထိုအကျဉ်းပရမတ် တရားကိုပင် ထည့်ပါဉ်/ပရိယာယ် ပုဒ် မြောက်မြားစွာတို့ဖြင့် ဟောကြားပြသပေးသည်။ အလွန် မှ နားလည်လွယ်လေသည်။

ယခုလည်း ဤဝေဒနာကိုပင် အရှုခံတရားအဖြစ် ရှုမှတ်ကြဦးစို့။

ထိုင်ပုံထိုင်နည်း

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ ဘယ်ခြေအောက်၊ ညာခြေအပေါ် ဘယ်ဘက်ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးကြားမှာ ညာဘက်ခြေဖဝါးကို ထား၊ ဘယ်လက်အောက်၊ ညာလက်အပေါ် လက်မထိပ်ချင်း ထိထပ်ထား။ ခါးကိုဆန့်ထုတ်ထား။ ခေါင်း၊ မျက်နှာကိုလည်း ကိုယ်နှင့် တစ်ဖြောင့်တည်းထား(အားလုံး ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါစေ) ထို့နောက် ကိုယ်က အကြောများကို လျော့ချထား။ (ခါးကိုချခိုင်းခြင်း မဟုတ်။)

ထို့နောက် လွင့်/ပျံနေသော စိတ်အစဉ်ကို နှာသီးဝ မှာ စုထား။ လွင့်လျှင် ပြန်စု/လွင့်လျှင်ပြန်စု၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စိတ်၏ငြိမ်သက်ခြင်းကို ရရှိလာ အောင် ရှုမှတ်ပြီးနောက် အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း လေနှာသီးဝ မှာ တိုးနေသည်ကို မှတ်။

၁။ လေ၊ ၂။ နှာသီးဝ၊ ၃။ တိုး။

ဤသုံးမျိုးတွင် လေသည်လည်း ပညတ်၊ နှာသီးဝ သည်လည်း ပညတ်၊ တိုး-သည်သာ ပရမတ်စစ်စစ်ဖြစ်သည်။

တိုး-ဟူသည်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြု၍သ၍ မရပေ။ တို့ ၍ ထိ၍ ကိုင်၍ ယူ၍လည်း မရပေ။ ကြည့်၍လည်း မမြင်။ အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း နှာသီးဝမှာ တိုးနေရုံမျှသာဖြစ်သည်။

ဤကား ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ရှုမှတ်နေကျ မူလဘူတ အရှုခံတရားကြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာတတ် သည့် ထုံကျဉ်းကိုက်ခဲခြင်း စသောဝေဒနာကို ဆက်ရှုကြဦးစို့။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေထောက်၌ ထုံကျဉ်းကိုက်ခဲခြင်း ဝေဒနာကိုပင် အာရုံပြုပါ။ အခြားနေရာမှာဖြစ်လျှင်လည်း ထိုကဲ့သို့ အာရုံပြုပါ။ ထို့နောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဝေဒနာ ကိုသာ စိုက်၍ရှုမှတ်ပါ။ အာရုံကို မလွင့်စေဘဲ ထိုနေရာတစ် ခုတည်းကိုသာ ကွက်ပြီး ရှုမှတ်ပါ။

စိုက်၍ရှုမှတ်ရာ၌ ပျောက်သွားသည်လည်း ရှိသည်။ မပျောက်ဘဲလည်း နေတတ်သည်။ သမာဓိအားကောင်းလျှင် ပျောက်သွားသည်က များသည်။ ပျောက်သွားလျှင် ခန္ဓာကိုယ် သည် အလွန်အမင်း ပေါ့ပါးသွားတတ်သည်။ သမာဓိမှ စွာန်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ရာ၌ ပုံသေစွဲမှတ် ထားရန် မသင့်ပေ။ ပျောက်သွားလျှင် အလွန်အမင်း ပေါ့ပါး သည်အထိ ဝီတိကိုရသော်လည်း မပျောက်လျှင်ကား သည်း မခံနိုင်သည့်အဆုံး ထိုင်နေဆဲ ဣရိယာပုတ်ကို ဖျက်လိုက်ရ သည်။

သည်းမခံနိုင်ဘဲ စွတ်ထိုင်နေလျှင် ပိုဆိုးတတ်သည်။ တရားထိုင်ရမည်ကို စိတ်ပျက်သွားတတ်သည်။ တချို့ စိတ် ဖောက်သွားတတ်သည်အထိလည်း ရှိတတ်သည်။ တရားထိုင် ၍ ရူးသည်ဟု ဆိုကြခြင်းမှာ ဤသည်နှင့် ပတ်သက်သည်ဟု ဆိုချင်သည်။

ဤသည်မှာ ဝေဒနာကို အကြမ်းစားဖြင့် ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ အနာစားဟူသည်ကား ရှိနေပြီ ဝေဒနာကွနွာ(ဝေဒ နာ)ကို ပေါ်ရာအတိုင်း ရှုမှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နိဂုံး

၁။ မြေ၌ ရှိကြကုန်သော၊ ၂။ ရေ၌ ရှိကြကုန်သော၊ ၃။ လေ၌ရှိကြကုန်သော အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ ဘေးရန် ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်း ကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွက်ဆောင်နိုင် ကြပါစေ။

ယနေ့တိုင်အောင် ပြုလုပ်ရသော အားထုတ်ရသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ပါက ရသမျှကို သုံးဆယ်တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား အမျှ-အမျှ-အမျှ ပေးဝေငှပါကုန် ၏။ အမျှရ၍ ကျန်းမာကြသည် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကြပါ စေကုန်သတည်း။

(ဆက်ရန်...)

မပြောထွန်း

ပထမံတစ်ဦး၏ ဘဝခရီး (၁)

သတိုးမင်းအောင်

အခြေပြစ်စဉ် အမှတ်(၁)

အညာ-ခန့်မံ မှတ်တမ်း

မဏိမေခလာစေတီတော်

(မှန်ကူတောင်၊ သိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက်၊ ဝင်းကကျေးရွာ၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်)

ပထမံဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဘိုးတော်ဦးပိုင်းတို့၏ သင်ပုန်းချေခန်း

(က)မဏိမေခလာစေတီတော်

မဏိမေခလာစေတီတော်သည် မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ဝင်းကကျေးရွာ(ရှေးယခင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့တော်)၊ မှန်ကူတောင်(နတ်များတောင်) မဟာသိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက်တွင် တည်ရှိပါသည်။

မဏိမေခလာစေတီတော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်တစ်ဆူ ကိန်းဝပ်တော်မူသည့် စေတီတော် ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဝါတော်(၆)ဝါအရတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်သောဘိတ၊ အရှင်ပဒုမ္မတ္တရာ၊ အရှင်ဂုဏသာဂရာ၊ အရှင်ဉာဏပဏ္ဍိတနှင့် အရှင်ရေဝတ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ခြောက်ပါးတို့သည် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍-

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား...ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အနီးအနား၌နေသော သတ္တဝါတို့မှာ အရှင်ဘုရားအား ဖူးမြင်ရ၍ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော အကျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပါပြီ။ မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့် မနီးမဝေးသော ပစ္စန္နရာဇ်အရပ်၌ များစွာသောလူတို့ နေကြပါသည် ထိုသူတို့အား သနားစွာဖြင့်

ပူဇော်စရာ ပေးသနားတော်မူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာ ခြောက်ပါးအား ဆံတော်ခြောက်ဆူကို ပေးသနားတော်မူပါ သည်။

ထိုစဉ် အနီးအနား၌ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာက -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ထိုဇနပုဒ်သားတို့သည် ရှင် တော်မြတ်ဘုရား၏ ဆံတော်မြတ်တို့ကို မှီ၍ အန္တရာယ်ကင်း ခြင်းသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်လော”

ဟု မေး၍ မြတ်စွာဘုရားက -

“ချစ်သားအာနန္ဒာ...ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး နောက် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် အနှစ်(၅၀၀၀) ပတ်လုံး တည်ရစ်လတ္တံ့။ ဤခြောက်ဆူသော ဆံတော် ဓာတ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀) လွန်သောအခါ ကြီးစွာ သော ပူဇော်သက္ကာရဖြစ်လတ္တံ့။ တစ်ဆူ တစ်ဆူသော စေတီသည် လူပေါင်းများစွာ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်အပ်သော စေတီဖြစ်လတ္တံ့”

ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ရဟန္တာခြောက်ပါးသည် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော် ခြောက်ဆူကို ဦးခေါင်းထက်၌တင်ကာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော်ကာ သင့်လျော်သော ပစ္စန္ဒရာဇ် အရပ်တို့၌ ဆင်းသက်ပြီး ‘ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဆံတော် သည် ဤအရပ်၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူမည်ဆိုပါက ဒါယိကာ ပေါ်ပါစေသတည်း’ ဟု အဓိဋ္ဌာန်ရာ တစ်ခု သောအရပ်၌ သိကြားမင်း ပေါ်လာပြီး သက္ကတပူဇော်တော် ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခုသောအရပ်၌ မိုးနတ်သား ပေါ်လာ ပြီး ပစ္စုန္ဒတူပူဇော်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခုသော အရပ်၌ လှေကုန်သည်တို့အား ဆံတော်တစ်ဆူပေး၍ အဒ္ဓိကနာဝိကတူပူဇော်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခုသော အရပ်၌ ဝရုဏနဂါးမင်း ပေါ်လာပြီး ဝရုဏနာဂရာဇတူပဝင် စေတီကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခုသောအရပ်၌ ဒဓိဋ္ဌလူမျိုး (ကျေးကုန်သည်)များအား တွေ့၍ ဆံတော်တစ်ဆူပေး သဖြင့် သတ္တနာဝိကတူပူဇော်တော်ကိုလည်းကောင်း တည်ထား

ခဲ့ကြလေသည်။

သာသနာ(၂၅၀၀) နီးကပ်လာသောအခါ ဆရာ တော်ကြီးများ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ဝိဇ္ဇာကြီးများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ သည် ထိုစေတီခြောက်ဆူကို ရှာဖွေကြရာ မွန်ပြည်နယ် ဘီးလင်းမြို့နယ် ဝင်းကကျေးရွာ မွန်ကူတောင်(ခေါ်)နတ် များတောင်ထိပ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ကိုင်းတန်းရပ်နေ ကုန်သည် ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ကြသော အဘဦးစောနှင့် အမေကြီးဒေါ်ဝင်း တို့သည် မဏိမေဓလာစေတီတော်ကြီးနှင့် မွန်ကူတောင် အား စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြသော တန်ခိုးရှင် အဘဦးသူ တော်ကြီး၏ အကူအညီဖြင့် မဏိမေဓလာတူပူဇော်တော် ကြီးအား ရှာဖွေတွေ့ရှိကာ ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဦးနန္ဒ၊ ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဦးသီဟနှင့် ဆရာတော်ကြီး အရှင် ဦးအာစိဏ္ဏတို့နှင့်အတူ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို လုပ် ကိုင်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။ အဘဦးစောနှင့် အမေကြီးဒေါ်ဝင်း တို့ ကွယ်လွန်သွားကြပြီးနောက် (၂)နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် အဘဆရာ ဦးတင်ဦး ဦးဆောင်၍ ရန်ကုန်မြို့ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်နေ ဦးထွန်းလွင်၊ ဦးထွန်းရွှေ၊ ဦးကြင်သိန်း၊ ဦးဖေမြင့်၊ ဦးတင်အောင်ထွန်း စသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် မဏိမေဓလာတူပူဇော်တော်မြတ်ကြီး၌ သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ အဘဆရာဦးတင် ဦး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထိုစေတီတော်ကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇနီယ ဘုရားပွဲတော်ကြီးကို နှစ်စဉ် သင်္ကြန်အကြတ်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ သင်္ကြန်နှင့် လပြည့်နေ့ တိုက် ဆိုင်ပါက လပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

(ခ) အဘဆရာဦးတင်ဦးနှင့် တပည့်သားမြေးများ

ဗုဒ္ဓပူဇနီယပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ကြခြင်း

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ည။

နေရာကား မွန်ကူတောင်၊ သိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက်

အချိန်ကား ည ၇း၀၀ နာရီခန့်။

အဘဦးတင်ဦးနှင့် တပည့်သားမြေးများဖြစ်ကြ သော ဦးထွန်းလွင်၊ ဦးကြင်သိန်း၊ ဦးထွန်းရွှေ၊ ဒေါ်တင်တင်

မဏိမေခလာမယ်တော်ပုံ

“အဘ...အဘ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ထွက်
မှာလဲဟင်”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ် နောက်လေးနှစ်လောက်ကြာ
ရင် ပြန်ထွက်မယ်”

ထိုအခါ ဒေါ်သန်းနှင့်အတူ ကျန်တပည့်မကြီးများ
ကပါ ဝင်၍-

“အဘ...အဘပြန်ထွက်ရင် သမီးတို့လည်း
လိုက်ချင်တယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း လိုက်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်သွားလို့ မရဘူးဗျ”

ဒေါ်သန်းက...

“ဒါဆို အဘက မောင်ထွန်းရွှေတို့ မတင်တင်
သန်းတို့ကို ခေါ်သွားမှာလား”

“သူတို့ကိုလည်း ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊
သူတို့က အတွဲကြီးနဲ့”

“ဒါဆိုရင် အဘက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်သွားမှာလဲ”

“မောင်ကြင်သိန်းကို ခေါ်သွားမှာကွဲ့”

ဦးထွန်းရွှေက...

“အဘ အစ်ကိုဦးကြင်သိန်းကို ဘာကြောင့်
တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမှာလဲ”

“သူ့ကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့၊ သူက သူ့ကိုယ်
သူ သမထလိုလို၊ ဝိပဿနာလိုလို လုပ်နေတယ်၊ ဘာမှ
မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့၊ မင်းတို့ကတော့ ငါခိုင်းသမျှလုပ်တော့
မင်းတို့အတွက် ငါစိတ်မပူတော့ဘူးကွဲ့၊ သူ့ကို ငါ စိတ်မချ
ဘူး၊ သံသရာလည်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင်
ပြန်ရှာဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါ တစ်ခါ
တည်း ခေါ်သွားတော့မယ်”

“တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတော့မယ်ဆိုတော့
ဘယ်လိုခေါ်သွားမှာလဲ အဘ”

“ငါလည်းသေ၊ သူလည်းသေပေါ့”

“အဘရယ်...သူ့အသက်ကို အဘက ဆွန့်တံ့ပြီး
ခေါ်သွားလို့ ရလို့လား အဘရဲ့”

နန်းနှင့် တပည့်သားမြေးများသည် မဏိမေခလာစေတီ
တော်ကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော် ကျင်းပရန်အတွက် မှန်ကူ
သောသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ညနေစာ စားသောက်ပြီး
အောက် အဘဦးတင်ဦးအနားတွင် တပည့်များ ဝိုင်းထိုင်ကာ
အတူ သိရှိလိုသမျှကို မေးမြန်းနေကြပါသည်။ အဘက
တည်း မျက်စိကလေးမှိတ်၊ ခေါင်းကလေး တစ်ချက်
ချက် ခါရမ်းကာ အာရုံပြုပြီး တပည့်များ မေးသမျှကို
အကြားပေးနေပါသည်။ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် (၅)ရပ်
တွက်နေ အသက်(၆၀)ကျော်ခန့်ရှိ တပည့်မကြီး ဒေါ်သန်း
အဘအား လှမ်း၍မေးလိုက်ပါသည်။

“ရတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့မှ နားမလည်တာ၊ ငါ ခေါ်ပြပါ့မယ်”

“အဘကရော ဘာဖြစ်လို့ အရှင်မထွက်ဘဲ အသေထွက် ထွက်မှာလဲ”

“မင်းတူမတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ သူတို့စိတ်မပြတ် ရင် ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေကြရမှာ၊ ဒါကြောင့် အသေပြရ မှာကွဲ့”

“ဪ...”

ဦးထွန်းရွှေနှင့် ကျန်တပည့်သားမြေးများသည် အဘပြောစကားများကို နားထောင်ကာ စဉ်းစားတွေးတော ရင်း ဆိတ်ငြိမ်သွားကြပါတော့သည်။

(ဂ) ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း လူပြည်မှာ ရောက်နေတယ်

မဏိမေခလာထူပစေတီတော် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော် ကျင်းပပြုလုပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ရောက်သည့်အခါ အဘ ဦးတင်ဦးက ဦးထွန်းရွှေအား...

“မောင်ထွန်းရွှေ”

“ခင်ဗျာ အဘ”

“မောင်ဝိုင်း လူပြည်မှာ ရောက်နေတယ်ကွဲ့”

“မောင်ဝိုင်းဆိုတာ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကို ပြောတာ လား အဘ”

“အေးပေါ့၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းပေါ့”

“သူက ဘယ်မှာနေလဲ အဘ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွဲ့၊ ငါ ပြန်မထွက်ခင် တစ်နှစ်အလိုလောက်မှာ ငါနဲ့ သူနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်စိအောက်မှာပဲ တွေ့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

ကိုထွန်းရွှေကလည်း အဘပြောစကားကို မှတ် ထားလိုက်ပါသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ၈ လပိုင်း၊ ၈ ရက်နေ့ တွင် ဒီမိုကရေစီအရေးအခင်းပြီး ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဦးထွန်း ရွှေသည် ဝန်ကြီးချုပ်ကောင်း ဦးနု၏ ဒီမိုကရေစီနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးပါတီဝင်၍ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်

အမှတ်(၉၄)နေအိမ်ပုံ
(ဦးတင်လတ် နှင့် ဦးတင်ထွေးတို့၏ နေအိမ်)

ခဲ့သော ပါတီစုံအထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီးတွင် ရန်ကုန် တိုင်းဒေသကြီး၊ သန်လျင်မြို့နယ်၊ မဲဆန္ဒနယ်အမှတ်(၃-က)တွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊ သမိန်ဗရမ်းလမ်း အိမ်အမှတ် ၉၄ တွင် Unicenter Services Interprisa Co.Ltd.,နှင့် Tea Lover လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ကို ဖွင့်လှစ်ကာ စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ သည့် အမတ်များ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၍ အလှည့်ကျ ရုံးတာဝန်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောင်တာထိုင်သည့် တာဝန်ကို ခွဲဝေယူကြရပါသည်။ ဦးထွန်းရွှေနှင့် ဒေါ်တင်တင် သန်းတို့သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် တာဝန်ကူ သည်။ ‘ကောင်းမြတ်ကျော်’ ပရိဘောဂဆိုင်ထဲတွင် အ နှင့် အဘနှင့် ဆရာဦးထိန်ဝင်းတို့ ဆုံတွေ့ကြပါသည်။ ဦးတင်လတ်၏ အခန်းဖြစ်ပါသည်။ ‘သစ္စာအောင်’ ဘောဂဆိုင်ထဲတွင် Unicenter Services Interprisa နှင့် ထားပါသည်။ ရှုဘိတိုက်နေရာတွင် Tea Lover လက် ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

(ဃ) ပထမံဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းတို့ ကွေ့ဆုံခန်း

ဦးထွန်းရွှေနှင့် ဒေါ်တင်တင်သန်းတို့သည် တ

အတစ်ရက်တွင် Tea Lover လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ကောင်တာ
 ဆိုင်သည့်တာဝန်ကျနေပါသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်ခန့်
 တွင် ခရမ်းမြို့မှ အဘဆရာ ဦးတင်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 သို့ ရောက်လာပါသည်။ အဘသည် ခရမ်းမြို့၊ အမှတ်
 (၄)ရပ်ကွက်၊ စနေလမ်း၊ အမှတ်(၁၄၂)တွင် နေထိုင်ပါ
 သည်။ ထိုအချိန်က ကားတစ်စီး၊ သင်္ဘောတစ်စီး
 ထားရပါသည်။ အဘက...

“မောင်ထွန်းရွှေ၊ ငါ မင်းတို့အိမ် ရောက်သွား
 ဘယ်၊ သော့ခတ်ထားတာတွေတော့မှ ဪ...ဒီနေ့ ရုံး
 ဒီတိုက်ပါလားဆိုတာ သတိရတယ်၊ မင်းတို့ ဒီမှာရှိမယ်
 ဆိုတာသိလို့ ငါလိုက်လာတာ”

ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနေ့က အဘကို တွေ့ရ
 သည်မှာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပို၍လှနေပါသည်။ ရုပ်
 အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ စင်္ကြာရုပ်ကလေးများပါသော
 ဂန့်ဂေါလုံချည်အညိုကလေး ဝတ်ထားပြီး ခန့်ခန့်ညားညား
 လှပနေပါသည်။

အဘရောက်လာသည့်အချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်
 ဆိုင်ထဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်သူများ များပြားနေပြီး
 Sound box သံကလည်း ဆူညံနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်
 ဦးထွန်းရွှေက အဘအား...

“အဘ ဒီထဲမှာ လူတွေလည်း များနေတယ်၊
 Sound box သံကလည်း ဆူညံနေတယ်၊ ဟိုဘက်က ကုမ္ပဏီ

ပထမဦးဘိုးအောင်(ခ)အဘဦးတင်ဦး

ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း(ခ)အဘဦးဝိုင်းထိန်

ရုံးခန်းထဲမှာ စကားသွားပြောရအောင်”

ဟု ပြောကာ ကောင်တာကို တစ်ဦးအားလွဲကာ ကပ်လျက်တိုက်ထဲရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ အဘအား ခေါ်သွားပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် အခန်းမှာ ဦးတင်လတ်အခန်းဖြစ်ပြီး ထိုအခန်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် ဦးတင်ထွေး ပိုင်သောကုမ္ပဏီဖွင့်ထားသည့်အခန်း ရှိပါသည်။ အများက ဦးတင်လတ်အား ကိုကြီးဟုလည်းကောင်း၊ ဦးတင်ထွေးအား ကိုငယ်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြပါသည်။ အမွှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတင်လတ်အခန်းထဲရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှင် ဦးတင်လတ်နှင့်အတူ ဆရာဦးထိန်ဝင်းအား တွေ့ရပါသည်။ ဦးထိန်ဝင်းသည် အိမ်ရှင် ဦးတင်လတ်၏ ဆရာဖြစ်ပါသည်။ ဦးထိန်ဝင်းသည် ဦးထွန်းရွှေနှင့်လည်း စစ်တူရင်ထိုးဖော်ထိုးဖက်ဖြစ်၍ မဆွကပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းရွှေက ဆရာဦးထိန်ဝင်းနှင့် အဘဆရာဦးတင်ဦးတို့အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာဦးထိန်ဝင်းလည်း ရောက်နေတာကိုး၊ ဆရာဦးထိန်ဝင်း ဒါ ခရမ်းမြို့က ကျွန်တော့်ဆရာ အဘဦးတင်ဦးပါ။ အဘ ဒါ ဒီအိမ်ရှင် ဦးတင်လတ်ရဲ့ဆရာဦးထိန်ဝင်းပါ”

ဦးထိန်ဝင်းနှင့် အဘဦးတင်ဦးတို့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ စကားမပြောကြသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြရာမှ အဘဦးတင်ဦး၏ မျက်လုံးများက အရောင်တလက်လက် ဖြစ်လာပါသည်။ နောက်မှ မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ကာ...

“မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့ မောင်ဝိုင်းပါလားဟေ့၊ ဟေ့ကောင်မောင်ဝိုင်း၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါဘယ်သူလဲ”

ဆရာဦးထိန်ဝင်းက အဘစကားကြားရ၍ အဘအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဟာ...မောင်အောင်၊ မင်း မင်းအောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ် မောင်အောင်ပါပဲ၊ ဟေ့ကောင် မောင်ဝိုင်း၊ မင်းဟာ ငါ့အပေါ် တစ်စက်မှကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ မကောင်းကြံစည်ခဲ့တာ၊ မကောင်းလုပ်တာတွေ မင်းမှတ်မိရဲ့လား”

ထိုအခါ မိတ်ဆက်ပေးသူ ဦးထွန်းရွှေက ဆရာဦးထိန်ဝင်းအား လွန်စွာအားနာသွားပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာဦးထိန်ဝင်း Sorryနော်၊ ကျွန်တော့်အဘက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုမပြောဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဆရာ့ကို ဒီလိုပြောလိုက်တာ အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ဆရာဦးထွန်းရွှေ၊ ကျွန်တော့်ကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူပြောတာက နည်းပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်လုပ်ခဲ့တာတွေက ပိုဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ သူပြောချင်သလိုပြောပါစေ၊ ဆရာတို့ မတားပါနဲ့၊ နားသာထောင်နေကြပါ”

ထိုအချိန်က ၎င်းတို့အနားတွင် ဦးထွန်းရွှေ၊ ဒေါ်တင်တင်သန်း၊ ဦးတင်ထွေးနှင့် လူဆယ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိပါသည်။ အားလုံးကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြားရ၍ စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်နေကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာဦးထိန်ဝင်းက အဘအား...

“မောင်အောင် မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ မသိနားမလည်လို့ ပြစ်မှားမိခဲ့တာပါ၊ မင်းအပေါ်မှာ ပြစ်မှားမိခဲ့လို့ ငါခံခဲ့ရပါတယ်၊ အခုဘဝမှာလွတ်ပြီး ငါပုတီးပြန်စိပ်နေပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

အဘက အသာပင် နားထောင်နေပါသည်။ ဆရာဦးထိန်ဝင်းက အဘအား ဆက်၍ပြောပြန်ပါသည်။

(ရှေ့လဆက်ရှန်)
သတိုးမင်းအောင်

မီးရှူးမီးပန်းနှင့် အခြားတစ်ဖက်မှာ

မောင်ကောင်းမြင့်

ဖို့(တ်)ဝိန်းမြို့က ည ၉ နာရီလောက်အထိ အလင်း ရောင်မပျောက်သေး။ ထို့ကြောင့် ည ၁၀ နာရီကျမှ မီးရှူး မီးပန်းဖောက်မည်ဟု ကြေညာထားသည်။ ဖောက်လွှတ်မည့် နေရာက မြို့တွင်အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော Indiana Michigan Power အဆောက်အအုံကြီး၏ အပေါ်ဆုံးမှဖြစ်သောကြောင့် အဝေးကပင် မြင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ သည်နေ့သည် အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စု၏ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ဇူလိုင် ၄ ရက်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် ၂၃၉ နှစ် (၁၇၇၆) က သည်နေ့တွင် “အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စု လွတ်လပ်ပြီ”ဟု ကမ္ဘာတွင် ကြေညာ ခဲ့သော၊ သို့မဟုတ် အင်္ဂလန်ဂျော့ဘုရင်အား အသိပေးခဲ့သော ကြေညာစာတမ်းကြီး ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့်နေ့။

“ဗြိတိန်ရဲဝန်ကြီးဌာနကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့လွတ်လပ် ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို မျက်မှန်မတပ်ဘဲ ဖတ်နိုင်ကြ လိမ့်မယ်ဗျ။ ဂျော့ဘုရင်ကလည်း ဒါကို ဖတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

လွတ်လပ်ရေးနေ့ ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ပထမဆုံး လက်မှတ်ထိုးလိုက်သော လွတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဂျွန်ဟန်းကော့ (John Hancock)က ဆိုလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူက -

“ကျုပ်တို့အားလုံး အတူတူကြိုးပေးခံရလိမ့်မယ်ထင် တယ်”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ။ အတူတူကြိုးပေးခံရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သီးခြားစီလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”ဟု မစ္စတာဘင် ဂျမင်ဖရန်ကလင် (Mr. Benjamin Franklin) က ထင် မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့က အမေရိကန် ကိုလိုနီ ၁၃ ပြည်နယ်လွတ် လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကို ကိုယ်စားလှယ် ၅၆ ဦးတို့က

လက်မှတ်ရေးထိုးထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ ဗြိတိသျှတို့၏လက် အောက်မှ လွတ်လပ်ပြီ။

ထိုလွတ်လပ်ရေးရအောင် စစ်ပွဲအဆင့်ဆင့်၊ တော် လှန်မှုအဆင့်ဆင့်ကို သူတို့ ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ အမေရိကန်တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲ (American Revolution- ary War) (၁၇၇၅-၁၇၈၃)ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ လွတ် လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းကို ရေးသားနိုင်ရန် ထိုနှစ် ၁၇၇၆ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၁၁ ရက်တွင် John Adams (နောင်အဲဒါ ဒုတိယမြောက် သမ္မတဖြစ်လာသူ)၊ Benjamin Franklin (နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရှင်၊ တီထွင်သူနှင့် ပြင်သစ် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်လာသူ)၊ Thomas Jefferson (တတိယမြောက် သမ္မတ ဖြစ်လာသူ)၊ Robert R. Livingston (ပထမဆုံးနိုင်ငံခြား ရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာသူ)နှင့် Roger Sherman (ရှေ့နေ၊ နိုင်ငံရေးသမားနှင့် ဆီနိတ်တာ)တို့ ပါဝင်သော ငါးဦးကော်မတီ (Committee of Five)ကို တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များကို American Founding Fathers ဟု ခေါ် ခဲ့လေသည်။ ယခုနှစ် ၂၄၀ သို့ ချဉ်းလေပြီ။

အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြုံဖူးသော မိမိသည် မြို့တော်ဝါရှင်တန်တွင် မဟုတ်မူဘဲ ဖို့(တ်)ဝိန်းမြို့ကလေးတွင်သာဖြစ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော လှည့်လည်ပွဲများ၊ ကပွဲများနှင့် မကြုံရသော်လည်း မီးရှူး မီးပန်းလွှတ်ပွဲကို ကြုံခဲ့ရသည်။ မြို့၏အမြင့်ဆုံး အဆောက် အအုံ IMP ထိပ်မှ လှပဆန်းကြယ်သော ရောင်စုံမီးများသည် ကောင်းကင်ထက်သို့ ပြာထွက်နေသည်။ မြို့လယ်တွင်ဖြစ် သဖြင့် ကားများဖြင့် ညနေစောင်းကပင် ရောက်ရှိလာကြ သည်။ အပန်းဖြေပန်းခြံများ၌ ပြည်နေသည်။ Baseball ကွင်းကြီး၌လည်း ကစားပွဲရှိ၍ ထောင့်လေးဖက်မှ လူမောင်

များ ထိုးထားပေသည်။

ရပ်ကွက်အသီးသီး၊ အိမ်အသီးသီးနှင့် မီးပွဲလာကလေးများကလည်း မီးပန်းမျိုးစုံ ဖောက်ကြ၊ ရှိကြသည်။ ယမ်းနဲ့များ၊ ယမ်းခိုးများသည် လေထဲတွင် ဝေနေသည်။ သည်မတိုင်မီရက်များစွာကပင် မီးရှူးမီးပန်းဆိုင်များရှေ့ Fire works ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများနှင့် အလံတိုင်းများကို တွေ့နေခဲ့ရသည်။

“မီးပန်းတွေဖောက်သလောက် တရုတ်က ငွေသွဲယူနေတာပဲ” ဟု မီးရှူးမီးပန်းပွဲသွားသော မိတ်ဆွေက ဆို၏။ မီးရှူးမီးပန်းလုပ်ငန်း စီးပွားရေးသည် တရုတ်၏ ထိပ်တန်းဝင်ငွေတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အရှေ့တောင်အာရှ အားကစားပွဲတန်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင် လွှတ်ခဲ့သော မီးရှူးမီးပန်းများနှင့် ဖွင့်ပွဲပိတ်ပွဲ၌ တရုတ်ကကူညီခဲ့သည့်သတင်း၊ ငွေသန်းပေါင်းများစွာ ကုန်ကျခဲ့သည့်သတင်းကို သတိရမိ၍ စိတ်တွက် တွက်မိသေးသည်။

“အမေရိကန်တွေက လွတ်လပ်ရေးနေ့လိုခေါ်တာ မကြိုက်ဘူး” ဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောဖူးသော စကားကို သတိရ၏။ “သူတို့က “4th July” လို့ပဲခေါ်စေချင်တယ်” ဟု ဆက်ပြောခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော်က “စာအုပ်ထဲမှာရော အင်တာနက်က Wikipedia ထဲမှာပါ Independence Day လို့ရေးထားတာပဲ” ဟု ထောက်ပြ၏။ သူက ဘယ်အကြောင်းဖြင့် ဆိုသည်ကို မမေးတော့ပါ။ ဘယ်လိုမှ အငြင်းမပွားနိုင်တာကတော့ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီဘဝက လွတ်မြောက်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သော ထုတ်ပြန်ချက်က သက်သေပင်တည်း။

အမေရိကန်တို့သည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်လာစဉ်က ၁၃ ပြည်နယ်သာရှိခဲ့၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ မူလတိုင်းရင်းသားများ ထိုဇာတိဖွားကို Native America ဟုပဲခေါ်ခေါ်၊ လူနီများ Red Indian ဟုပဲဆိုဆို ရှေးဦးမျိုးနွယ်စုများစွာသည် ခရစ္စတိုဖာကိုလံဘတ်(စ်) စတင်ရောက်ရှိသည်မှစ၍ မိမိတို့၏နယ်မြေများ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် နယ်ပယ်သစ်များ တိုးချဲ့လာရာ ယခု မိမိရောက်ရှိနေသော ဖို(တ်)ရိန်းမှ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင် “လိပ်ကလေး” Little Turtle နှင့် ထိုဇာတိဖွား တိုင်းရင်းသားများ၏ နယ်မြေကို

လည်း ဗိုလ်ချုပ်မိန်းက သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးတော့ India Removal Act ကို ၁၈၃၀ ပြည့်နှစ်၊ မေ ၂၀ ရက်တွင် သမ္မတ Andrew Jackson လက်ထက်၌ ပြဋ္ဌာန်းကာ လူနီများသည် မစ္စစ္စီပီမြစ်အနောက်ဘက်အထိ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

နယ်ချဲ့သမားကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သော သူတို့ သည် အင်အားတောင့်တင်းကာ အခြေကျလာသောအခါ နယ်ချဲ့တတ်သည်ပင် တမ့်။

ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသော လူနီများထံမှ ရှေးဦးဆုံးနယ်ပယ်ချဲ့ခဲ့သော ကိုလံဘတ်(စ်)ကိုပင် ပြည်နယ်အချို့က အမြင်ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ကိုလံဘတ်(စ်)နေ့ Columbus Day ဟု ဂုဏ်ပြုခဲ့သောနေ့အမည်အစား “တိုင်းရင်းသားများနေ့” Indigenous Day ဟုပြောင်းလဲသူက ပြောင်းလဲနေပေပြီ။ သမိုင်းအမြင်၊ နိုင်ငံရေးအမြင် ပြောင်းလဲခြင်းပေတည်း။

အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ နံနက်စောစော ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ google ၏ Logo အသစ်တွင် မြက်ခင်းပြင်များ၌ခင်းကာ နေရာယူသည့် အလူမီနီယံ ထိုင်ခုံများနှင့် မိသားစုလူပုဂ္ဂိုလ်တစ်စားသောကလေးပုဂ္ဂိုလ် ပြင်ဆင်သည့် အားလပ်ရက်လွတ်လပ်ရေးစားသောက်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုတံဆိပ်ဒီဇိုင်းကို Brian Kaas က ရေးဆွဲသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ မိမိတည်းခိုရာ အိမ်ဘေးမှ အခြားအိမ်ဘက်မြက်ခင်းပြင်၌ မိသားစုတစ်ခုသည် အသားကင်ရန်ပြင်ဆင်ရင်း အလူမီနီယံခုံများချထားသည်ကိုမြင်နေရ၏။ မကြာမီ အသားကင်နံရံလှ၏။

အမေရိကန်သို့ သုံးကြိမ်မြောက် ရောက်ခဲ့ရာ ဤအကြိမ်၌ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် ကောင်းစွာဆုံရာ ကြုံရာ မြင်ရဖတ်ရသည်။

အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် မီးရှူးမီးပန်းများကို မြင်ရကြားရ၏။ အခြားတစ်ဖက် ကမ္ဘာမြေပုံထဲရှိ မြန်မာပြည်မှ သတင်းများတွင် တိုက်ပွဲသေနတ်သံများကို ကြားနေသေးသည်။

မောင်ကောင်းမြင့်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

ရေကန်ကို အသေအချာရှာဖွေမည်

သုတေသနပညာရှင်များအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဆစ်စ် စတုရန်းဦးဆောင်သည့် အင်ဂျင်နီယာတပ်ဖွဲ့များ ပါရှိလာသည်။

ဆစ်စ်ယိုဗိုလ် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လုပ်ငန်းစကြတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးနီကိုလိုင်းမီဆီယက်စ်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဗလာဒီမာကော့စတင်ကိုတို့က ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်းစေပြီး လမ်းဖောက်ကြသည်။ ရှာဖွေနေရာများကို စတုရန်းပုံသတ်မှတ်ပြီး တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ခေတ်မီရှာဖွေရေးကိရိယာဖြင့် ရှာဖွေကြသည်။ သို့ရာတွင် ရှာဖွေရေးကိရိယာက မည်သို့မျှ အချက်မပြု။

ရေကန်၏ ကမ်းစပ်ဟောင်းတစ်လျှောက်တွင် ပိုင်ယာကြီးဖြင့် ရေအနက်ကို တိုင်းတာကြည့်ကြသည်။

ကမ်းစပ်မှာပင် ရေမှာနက်လှသည်။ ရေကန်အောက်ခြေကြမ်းပြင်ရောက်ရှိသည်အထိ ရှာဖွေရေးကိရိယာများဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေရန်ကား ခက်လှသည်။

သို့ရာတွင် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သည် ငွေမလျော့၊ ယခုတစ်ကြိမ် မအောင်မြင်လျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံကြိုးစားကြည့်ကြဦးမည် ဖြစ်သည်။

ရေကန်အနီးတွင် နဂိုလီယံ၏ ရတနာများရှိနေသည်ကား အမှန်ပင်ဟု ဆိုကြသည်။ သုတေသနပညာရှင်များ ပါဝင်သော ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် အခြားရတနာသိုက်တူးဖော်ရှာဖွေသူများကဲ့သို့မဟုတ်။

အကယ်၍ ရေကန်အတွင်းမှ နဂိုလီယံ၏ ရတနာများ

ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လျှင် မော်စကိုမြို့သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာကြမည်။ မော်စကိုမြို့တော်ရှိ ပြတိုက်တွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဖွယ်ရာ ရတနာများအဖြစ် ပြထားလိုကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။

x x x

အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက်ဆုံးမှုကြီး

ကမ္ဘာကျော် မူခင်းစာရေးဆရာမကြီး အာဂါသာခရစ္စတီး (Agatha Christie) သည် စာရေးသက် နှစ် ၅၀ အတွင်း စာအုပ်သန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်ဝေခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်သည်အထိ သူမ၏ဘဝမှ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သော ၁၁ ရက် ကာလကို အဖြေပေးမသွားနိုင်ခဲ့ချေ။

နာမည်ကျော် မူခင်းစာရေးဆရာမကြီး အာဂါသာခရစ္စတီးသည် စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ရေးသား၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစပြုချိန် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် သူသည် နေအိမ်မှ ၁၁ ရက်ကြာတိတိ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ဖူးသည်။ သူပျောက်ဆုံးနေစဉ်အတွင်း သူဖြစ်ရပ်မှာလည်း ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သတင်းစာကြီးများတွင် “ဆရာမကြီး ခရစ္စတီး အသတ်ခံရပြီလား၊ ပြန်ပေးဆွဲထားခံရသလား” စသည်ဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့ကြီးကလည်း သူ့ကို ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် မတွေ့ခဲ့ကြချေ။

အာဂါသာခရစ္စတီး၏ဘဝ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်ကာလအတွင်း ဗြိတိသျှမူခင်းရေးဆရာများအနက် “အာဂါသာခရစ္စတီး”သည် နာမည်အကျော်ကြားဆုံး အောင်မြင်မှုအရဆုံး စာရေးဆရာမ ကြီးဖြစ်သည်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် အာဂါသာခရစ္စတီးကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ၏ဖခင်မှာ အမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ့အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

အာဂါသာခရစ္စတီးသည် ချမ်းသာသောမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့သော်လည်း ပညာကို ကောင်းစွာသင်ကြားခွင့်မရခဲ့။ သို့ရာတွင် ခရစ္စတီးသည် စာအုပ်များအကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူနေထိုင်ခဲ့ရသော အိမ်တစ်ခုလုံးမှာ စာအုပ်များနှင့် ပြည့်လျှံနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှဘုရင့်လေတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခရစ္စတီးက အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် သမီးလေး ရှိစ်လင်းကို မွေးခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး စစ်ထွက်နေစဉ် ခရစ္စတီးသည် သူ့နာပြု ဆေးစပ်ဆရာသင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းပညာကို အခြေခံပြီး နောင်အခါတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဆေးဝါးဗေဒကို အခြေခံသော ဝတ္ထုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုများ

အာဂါသာခရစ္စတီးသည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် စာကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုတို့ကို စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ၁၆ နှစ်အကြာတွင်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ (၁၉၂၀) ပြည့်နှစ်တွင် သူ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု (The Mysterious Affair at Styles) ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

စာရေးဆရာမကြီး အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ဘဝတွင် မူခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုံးချင်းဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ပြဇာတ် စသည်တို့ကို မြောက်မြားစွာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ သူ့စာအုပ်များမှာ အလွန်လူကြိုက်များပြီး အရောင်းသွက်လှသည်။ ဆရာမကြီးသည် မူခင်းဝတ္ထု ၇၈ ပုဒ်၊ ပြဇာတ်ပုဒ်ရေ

၂၀၊ ရိုးရိုးဝတ္ထုစာအုပ် ၄ အုပ်၊ ဝတ္ထုတို ၁၅၀ ပုဒ်တို့ကို ရေးသားခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာမကြီး အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ဝတ္ထုများမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အုပ်ရောင်းတစ်ထောင်ကျော် ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင်လည်း အုပ်ရောင်းတစ်ထောင်ကျော်ကို ဘာသာစကား ၆၃ မျိုးဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီး၏ ဝတ္ထုများအနက် 'Murder On the Orient Express' (အိုရီးယင့် အမြန်ရထားပေါ်မှ လူသတ်မှု)နှင့် 'Death On the Nine' (နိုင်ငံခြံပေါ် သေဆုံးမှု)တို့မှာ နာမည်ကျော် ကြားသည်။

အိမ်တွင်းရေးအဆင်မပြေမှုများ

၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် အာဂါသာခရစ္စတီးသည် လန်ဒန်မြို့အနီးတွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ထိန်းသိမ်းပြုပြင်စရိတ် များပြားလွန်းသဖြင့် မတတ်စွမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်တွင်းရေးအဆင်မပြေမှုများနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက လေတပ်မတော်မှ အနားယူခဲ့ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ မအောင်မြင်ဘဲ ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အာဂါသာခရစ္စတီးအဖို့ ပြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမိခင်ကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ အာဂါသာခရစ္စတီးအဖို့ အကြွေးတင်၊ မိခင်ဆုံး၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မကောင်းမွန်၍ အထောက်အကူမရသည့် အဖြစ်မျိုးဖြင့် ကြုံတော့သည်။ ထိုသို့ ခရစ္စတီးတစ်ယောက် အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေစဉ် ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြောင်း ကြားသိလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ ခရစ္စတီးသည် ဒုက္ခဝန်ထုပ်ကြီးကို ရွက်မထားနိုင်တော့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းစွာပျောက်သွားသော အာဂါသာခရစ္စတီး

အာဂါသာခရစ္စတီးသည် စိတ်ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်။ ရာသီဥတုအလွန်အေးမြသောကာလ ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်၊ သောကြာနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် နေအိမ်မှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ မိသားစုများနှင့်

ကို မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအားလုံး ဗျာများကြရတော့သည်။ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသဆီသို့ ထွက်သွားသည်မသိ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်လောကမှ သတင်းထောက်များ ထည်း အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် အလုပ်များ ထုတ်ပြန်ကြသည်။ ခရစ္စတီး၏ သမီးခမျာ ကျောင်းသွားလျှင် ခဲအစောင့်အရှောက်ဖြင့် သွားနေရသည်။ ခရစ္စတီး ပျောက် ဆုံးမှုမှာ ထူးဆန်းလှသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နေအိမ်မှ အတန်ငယ် ဝေးသော တစ်နေရာတွင် အာဂါသာခရစ္စတီး၏ မော်တော် ကားကို အလွန်နက်သော ချောက်ထဲကျနေသည်ကို တွေ့ကြ သည်။ သူ့ကိုမူ ရှာမတွေ့။ သူဝတ်ဆင်ခဲ့သော အနွေးအင်္ကျီ ကြီးမှာ ကားထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ကားမှာ ရေကန်စပ်အနီး တွင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရေကန်ထဲမှ ရေများကို ခပ်ထုတ် ထစ်ကြသည်။ ရေများ ကုန်ခန်းသွားသော်လည်း ဘာမျှမတွေ့ ရ။ ရဲအဖွဲ့ဝင် လူတစ်ရာကျော်၊ အရပ်သား လုပ်အားပေး တစ်ရာကျော်နှင့် ပိုင်းရှာကြသည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်ချုံ ဖုတ်များကို ခုတ်ထွင် ရှာဖွေကြည့်ကြသည်။ မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူး။ စာရေးဆရာမကြီး ဤသို့ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်သတင်းမှာ သတင်းစာများတွင် ပါလာ ပြီး နာမည်ကျော်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စာရေးဆရာမကြီးမှာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပြီဟု သတင်းထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အလောင်းကိုမူ ရှာမတွေ့ကြ။ အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကမူ သူ့ဇနီးအသတ်ခံရပြီး အလောင်းကို ဖျောက် ဖျက်ခြင်းခံရပြီဟု ယူဆထားသည်။ ဘယ်ကိုလိုက်၍ ဘယ် မှာရှာရမည်ကို မသိကြ။

အာဂါသာခရစ္စတီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီဟုလည်း ပြောသူကပြောကြသည်။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမကြီးမို့ ထူးအများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်စားအောင် “စတန့်” ထုပ်ပြသည်ဟုလည်း အချို့က ဝေဖန်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ ၁၁ ရက်တိုင် ကြာသွားခဲ့ရသည်။

ပြန်တွေ့ပြီ

နိုင်ငံနှင့်အဝန်း စိတ်ဝင်စားသော အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက်ဆုံးနေသော သတင်းဖြစ်ပေါ်နေစဉ် နေအိမ်မှ ပိုင် ပေါင်း ၂၅၀ ကျော် ဝေးကွာသော မြောက်ယော့ရှိုင်းယား နယ်၊ ဟာဂိုဂိတ်မြို့ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အာဂါသာခရစ္စတီး ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အာဂါသာခရစ္စတီးဟု သော အမည်ဖြင့် မဟုတ်ပေ။ မစ္စက်ထရီဆာနယ်လီဟူသော မိန်းမပျိုအမည်ဖြင့် ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမည်မှာ ခရစ္စတီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး(အငြိမ်း စား)၏ ဇနီးလောင်းအမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်အာ ဖရိကတိုက်မှ လာခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ပထမတွင် ဟိုတယ်ဝန်းထမ်းများနှင့် အခြားသူများ က အာဂါသာခရစ္စတီးမှန်း မသိကြ။ အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက်ဆုံးသည့် သတင်းကို ဖော်ပြထားသည့် သတင်းစာ များကို အာဂါသာခရစ္စတီးကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်နေတတ် သည်။ သတင်းစာထဲတွင် သူ့ဓာတ်ပုံပါသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်မပြ။ ဟိုတယ်စာရေးမတစ်ဦးက သူ့ရုပ်ကိုမြင် လိုက်ရာ ပျောက်ကွယ်နေသော စာရေးဆရာမကြီး အာဂါသာ ခရစ္စတီး ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင် ရာ ရဲအဖွဲ့မှတစ်ဆင့် သူ၏ခင်ပွန်း ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခေါ်စေ သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက အဆိုပါ မိန်းမပျိုမှာ သူ၏ဇနီးအစစ် အာဂါသာခရစ္စတီး ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟိုတယ်သို့ လိုက်လာရာ အာဂါသာခရစ္စ တီးက ဗိုလ်မှူးကြီးကို စကားမပြော၊ အရေးမစိုက်၊ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်၍ ဟုတ်ဟန်မတူ။ အာဂါသာခရစ္စတီးက ခင်ပွန်း ဖြစ်သူဗိုလ်မှူးကြီးကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ဟု ဆိုသည်။

ဤတွင် ပြဿနာက ပို၍ကြီးထွားလာသည်။ စာရေး ဆရာမကြီးကို ရဲအား အလုပ်ရှုပ်စေမှုနှင့် လျော်ကြေးငွေ ပေါင် ၃၀၀၀ တောင်းခံသည်။ လူထုကလည်း သူ့ကို ထင်ပေါ် ကျော်ကြားသည်ထက် ကျော်ကြားအောင် စတန့်ထွင်သည် ဟု ဆိုကြသည်။

အမှန်တော့ အာဂါသာခရစ္စတီးသည် အတိတ်က မေ့သွားသည့် ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရဟန်ရှိသည်ဟု သား တော်ကြီးများက ဖွင့်ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီးက အာဂါသာခရစ္စတီးကို အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ဖြင့် ပြုစုထားခဲ့ရသည်။ အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ညီမဖြစ်သူ မက်ဂီ၏အိမ်တွင် ထားရှိပြီး ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ရသည်။

နောက်နှစ်နှစ်အကြာတွင် သူနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ကွဲ သွားကြသည်။ ကွဲပြီးလေးနှစ်အကြာတွင် အာဂါသာခရစ္စ တီးသည် မက်မော်လိုဝန်း (Max Mallowan) ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မက်မော်လိုဝန်းသည် သူ့ထက် ၁၅ နှစ် ငယ်သည်။

အာဂါသာခရစ္စတီး၏ ပင်ကိုသဘာဝမှာ အေးအေး ဆေးဆေး နေတတ်သည်။ လူအများရှေ့မှောက် ထွက်ခဲ သည်။ လူတွေမေးမြန်းမှုများကိုလည်း မလုပ်ဆောင်ခဲ့။

နောက်ပိုင်းကာလတွင် အာဂါသာခရစ္စတီး ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့သော ၁၁ ရက်အကြောင်းကို သတင်းထောက် များက သူ့ကိုပိုင်းမေးကြသောအခါ သူ့မပျာ တိကျသော အဖြေကို မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ သူသည် ထိုအချိန်က စိတ်ရှူးပေါက် သလိုဖြစ်သွားပြီး သွားမိသွားရာ သွားခဲ့ဟန်ဖြစ်သည်ဟုသာ အဖြေရသည်။

- ဤသို့ဆိုလျှင် သူ ဟိုဘယ်သို့ ဝတ်ဆင်လာသော အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို မည်သည့်ငွေဖြင့် ဝယ်ခဲ့သနည်း။

- သူ၏ခင်ပွန်း သူ့အပေါ် စိတ်ပြန်လည်လာစေရန် စတန်လွင်ခြင်းလော။

- သူ့ယောက်ျားကို ဖောက်ပြားနေသူအဖြစ် လူများ သိရန် ပြုလုပ်ခြင်းလော။

ဟူသော မေးခွန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် အဆိုပါ ၁၁ ရက်အတွင်း “ဘယ်ကို သွားခဲ့လို့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိသလည်ကို မသိရပါ”ဟုသာ ဆိုနေ သည်။ ဂန္ထီရဆန်ဆန် အတွေးနယ်ချဲ့ခဲ့ကြသူများ အဖြေရှာ မတွေ့ခဲ့ကြချေ။ ယခုအခါ အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး ကွယ် လွန်ခဲ့ကြပြီ။ အဖြေမှန်ကို ပေးနိုင်မည့်သူ မရှိတော့ပါ။

အာဂါသာခရစ္စတီး ရေးသားခဲ့သော စုံထောက်စာအုပ် များမှာ နိုင်ငံတကာ ဘာသာမျိုးစုံဖြင့် ပြန်ဆိုရသည်အထိ ကျော်ကြားမှုရခဲ့သည်။ သူ၏စာအုပ်များသည် ရိုတ်စပီးယား၏ စာအုပ်များထက်ပင် ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားနေသေးသည်။ ယခု အခါ သူ၏စာအုပ် အုပ်ရေ သန်းတစ်ထောင်ကျော် ရိုက်နှိပ်ပြီး

ကမ္ဘာကျော် မှုခင်းစာရေးဆရာမကြီး အာဂါသာခရစ္စတီး

ပြီဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူ၏ဘဝထဲမှ ၁၁ ရက်ကို အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်နေဆဲပင်။

အာဂါသာမော်လိုဝန်း

၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အာဂါ သခရစ္စတီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူမကွယ်လွန်မီက ကြိုတင်

ချက်အရ သူ၏အုတ်ဂူတွင် အမည်ကမ္ဘည်း ထိုးထားရာ၌ “အာဂါသာမော်လိုဝန်း” (Ageatha Mallowan) ဟု ရေးထိုးခဲ့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်များက ချစ်မြတ်နိုးကြသော “အာဂါသာခရစ္စတီး” ဟူသော အမည်ကို သူငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

Ref:

- (1) The World Greatest Mysteries.
- (2) Agatha's lost eleven days, Bangkok Post, 6-4-97.

x x x

ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်းနှင့် နာမ်လောက

ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်းကို ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုန်းကို ဖန်တီးသူ ဂျွန်လ်ကြီးအဖြစ် လူသိသူသိများကြပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကို နာမ်လောကလေ့လာသူ၊ မှော်အတတ်ပညာ လေ့လာလိုက်စားသောသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သိသူနည်းပေလိမ့်မည်။

ကိုနင်ဒိုင်း (Arthur Conan Doyel) သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ကို ၁၈၅၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် စကော့တလန်ပြည်နယ်၊ အီဗင်ဘာရာမြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့၏။ သူ၏ဖခင် ချားလ်စ်ဒိုင်းသည် အနုပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ဦးလေး ရစ်ချ်ဒိုင်းမှာ ပန်းချီကျော်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကျော် Punch ပန်(ချ်)ဂျာနယ် မျက်နှာဖုံးရေးဆွဲသူ ဖြစ်၏။

ကိုနင်ဒိုင်းသည် ဖခင်၊ ဦးလေးတို့၏ အသက်မွေးမှု လိုင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး ဆေးပညာကို သင်ယူခဲ့လေသည်။ သူသည် ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် ဆီဒင်ဘာရာတက္ကသိုလ်မှ ဆေးပညာဘွဲ့ “အမ်၊ ဘီ”ဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် အမ်ဒီဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြန်သည်။ ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ ဆောက်ဆီမြို့တွင် ဆရာဝန်လုပ်ခဲ့၏။ သူသည် ဆရာဝန်လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ရှားလေးခြင်း စာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာထူးကဲစွာ ပါလှ၏။ ဤသို့

ဖြင့် သူသည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်၌ နောင်တွင်ထင်ရှားလာမည့် စုံထောက်ရှားလော့ဟုန်းနှင့် အဖော်ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်တို့ကို ဇာတ်ကောင်အရာထားပြီး စုံထောက်ဝတ္ထုကို စတင်ပြီး ရေးသားလေသည်။

ကိုနင်ဒိုင်း၏ ရှားလော့ဟုန်းဝတ္ထုများမှာ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်လှ၏။ စုံထောက်ဝတ္ထုသက်သက်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝနှင့် နီးစပ်ခြင်း၊ အတွေးအခေါ်ပါခြင်း၊ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု ခိုင်မာအားကောင်းခြင်း၊ တင်ပြပုံကောင်းခြင်း စသော အားသာချက်များကြောင့်လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သူသည် ဝတ္ထုများကို ရသမြောက်အောင် ဆက်လက်ရေးဖွဲ့ရင်း နာမည်ကျော်ကြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ နောင်တွင် သူသည် ဆရာဝန်အလုပ်ကိုစွန့်ပြီး စာရေးဆရာဘဝသို့ လုံးဝကူးပြောင်းခံယူလိုက်လေသည်။

အမှန်စင်စစ် ဒိုင်းသည် စာရေးဆရာသက်သက်၊ ဆရာဝန်သက်သက်မှသာ မဟုတ်ချေ။ သူသည် စစ်မြေပြင် ဆရာဝန်အဖြစ်လည်း အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ခါးသီးသောစစ်၏ အနိစ္စရံများကို တွေ့ကြုံခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ၁၈၉၉ ခုနှစ် ၁၉၀၂ ခုနှစ်အထိ ဖြစ်ပွားသော တောင်အာဖရိက ဗိုးဝါးစစ် ပွဲ (Bore War)၌ ပါဝင်ခဲ့ရ၏။ သူသည် သူ၏စစ်အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံပြီး ဗိုးဝါးစစ်ပွဲအကြောင်း စစ်သမိုင်းစာအုပ်ကိုလည်း ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်။

ဒိုင်းသည် စာပေဗဟုသုတ၊ ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတများ ကုံလုံကြွယ်ဝသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘဝ၏ ကန်သတ်မှုဘောင်ကို လေးစားသူဖြစ်၏။ သူဖန်တီးထုတ်လုပ်လိုက်သော ဇာတ်ကောင် ရှားလော့ဟုန်းနှင့် ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့ကိုလည်း သူအလွန်လေးစား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ရှားလော့ဟုန်းနှင့် ဝပ်ဆင်တို့ကို လူသားဆန်စွာ တွေးသင့်သမျှတွေးစေပြီး လုပ်သင့်သမျှကိုသာ ဝတ္ထုများထဲတွင် လုပ်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရှားလော့ဟုန်း၏ ပါးစပ်ကိုတားပြီး ဒိုင်း၏အတွေးအခေါ်၊ ဒိုင်း၏ နိုင်ငံရေးအမြင်များ၊ ဒိုင်း၏ခံစားချက်များကို မအော်ခိုင်းခဲ့ပေ။ သူအကုန်နှင့် သူ သန့်သန့်သာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သောကြောင့် အလွန်အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။ သူ၏ဇာတ်ကောင် ဟင်္သာတစ်ယောက်

အဘယ်လောက်များ လူသားဆန်ခဲသနည်းဟူမူ ကမ္ဘာကျော် စာဖတ်ပရိသတ်ကသာမက ဇာတိအင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ စာဖတ် ပရိသတ်များကပါ ဟုမ်းတစ်ယောက် ပြင်ပလောကတွင် တကယ်ထင်ရှားရှိနေသည်ဟု ထင်မြင်ယုံကြည်ခဲ့ကြလေ သည်။

ဒိုင်းသည် စစ်တိုင်းသဘောကို စိတ်ဝင်စားပုံရ၏။ ထို့ ကြောင့် နပိုလီယံ၏ စစ်ပွဲများကို ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ရေးသား ကာ ဆက်စပ်ပြီး “ဗရိုဂေဒီယာဂျရတ်၏ စွန့်စားခန်းများ” ဝတ္ထုအဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ ထိုသို့သော စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကို ရေးရာ၌လည်း ဒိုင်းသည် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် သဘောကို လက်ကိုင်ပြု၍ ယုတ္တိတန်အောင် ရေးသားတတ် သည့်အတွက် လူကြီးလူငယ်အားလုံးက စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်ကြ ၏။ ဒိုင်း၏ “ပျောက်ဆုံးနေသောကမ္ဘာ”ဆိုသည့် ဝတ္ထုမှာ လည်း ကမ္ဘာဦးသတ္တဝါကြီးများ၏ အလေ့အထကို သိပ္ပံနှင့် ယှဉ်ပြီး ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုသဘောများဖြင့် ရေးဖွဲ့ထား သည်ကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ဒိုင်းသည် ဝတ္ထုများအဖြစ် ရေးဖွဲ့ ထားသည်ကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ဒိုင်းသည် ဝတ္ထုများအဖြစ် ပြဇာတ်များ၊ စစ်ပွဲများအကြောင်း ဆောင်းပါးအမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့၏။ ဒိုင်းသည် ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် “ဆာ”ဘွဲ့ ချီးမြှင့် ပြင်းခံရ၏။ ဒိုင်းသည် နိုင်ငံရေးသို့ ၂၇ လည်း အထူးလေ့လာ ပြီး ပေါက်မြောက်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ထူးခြားပြီး လူသိ နည်းလှသောအချက်မှာ ဒိုင်းသည် နာမ်လောက၊ ပရလောက ကို အထူးစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အသေးစိတ် လေ့လာခဲ့သူဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒိုင်းသည် လျှို့ဝှက်ဆန်း ကြယ် နာမ်လောကတွင် စန်းပွင့်ပြီး ဩဇာညောင်းနေပြီ ဖြစ်သော ဇာတ်ကောင် ရှားလော့ဟုမ်းကို သူ့အသုံးမချခဲ့ပါ ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အနုပညာမာန်အပြည့်ရှိသော အနု ပညာသမားဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

ဒိုင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ လုံးလုံး ဝိညာဉ်လောကကို လေ့လာခဲ့လေ၏။ ဒိုင်းက ထိုလေ့လာခဲ့သော နာမ်လောက၊ ပရလောကနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏အတွေးအမြင်နှင့် အတွေ့ အကြုံများကို အခြေခံကာ “ဝိညာဏဗေဒ၏ သမိုင်း” (History of Spiritualism) ဆိုသော စာအုပ်ထူကြီး နှစ် အုပ်တွဲကို ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ

လွန်စွာရှားပါးပြီး အဖိုးတန်လှ၏။ အထူးသဖြင့် နာမ်လောက ကို ယုံကြည်သော သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ဂန္ထီရပညာကို ပြက် ရယ်ပြုချင်သည့် ခေတ်ပညာတတ်များ ဖတ်ရှုလေ့လာသင့် လေသည်။

ထိုကျမ်းကြီး နှစ်ကျမ်းအဖြစ် “ဖွင့်ဟမှုအသစ်” (The New Revelation) ကျမ်းကြီးမှာလည်း သူစုဆောင်းခဲ့သမျှ ဗဟုသုတများကို ဖွင့်လှစ်ဖော်ထုတ်ပေးသည်။ “ဝိညာဏဗေဒ သမိုင်း” ကျမ်းသည် ဆွီဒင်ဘော့ဂ် (Sweden boarg)၊ အက် ဒွပ်အားရမ်း (Edwond Irving)၊ ဒေးဗစ်ပေါ့ညီနောင်များ (Earenport Brothers)၊ ဟင်နရီစလီဒ်နှင့် ဒေါက်တာမော့ င်န့်သစ်(Henry Slade and Dr.Morck) စသော ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအကြောင်း၊ ဝိညာဏလောကနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာစစ်ဆေးတွေ့ရှိရချက်များပေါင်းချုပ်၊ နတ်ဝင်သည်များအကြောင်း၊ စိတ်ပညာသုတေသနလုပ်ငန်း များ၊ ဝိညာဉ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်သူအကြောင်း၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန် နှင့် အီတာလျံမှ နာမ်လောကအကြောင်း၊ ဝိညာဏဗေဒနှင့် စစ်ပွဲအကြောင်း၊ သေပြီးနောင်ဘဝအကြောင်း စသည်တို့ကို တခမ်းတနား ရေးသားထားလေသည်။ မည်သည့်ခေတ်ကာလ ကမျှ ထိုကျမ်းမျိုး မပေါ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် စာနယ်ဇင်းအချို့က ချီးကျူး ဝေဖန်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

နိဂုံးချုပ် ဆိုရသော် ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ ဟုမ်းကို ဖန်တီးသူ စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနှင့်ဒိုင်း သည် နာမ်လောကကို အသေအချာလေ့လာသွားခဲ့သူ၊ အာနိ တရားတွေ့ရှိသွားခဲ့သူ၊ ဂန္ထီရပညာရပ်များကို လေ့လာခဲ့သူ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဆရာဝန်၊ အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

အောင်နိုင်ခဲသော စိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်ခြင်း

တက္ကသိုလ်သန်

လောကတွင် လူအချင်းချင်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်ဆံကြရ၏။ ထိုသို့ ဆက်ဆံကြရာတွင် ပုထုဇဉ်ပီပီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်လည်း ရှိ၏။ ဤသည်နှင့်အတူ တစ်ဖက်လူအပေါ် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း ဖြစ်လာကာ သည်းခံမှုပြုရသည်လည်း ရှိ၏။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် အချို့က သည်းခံတတ်ကြပြီး၊ အချို့က သည်းခံနိုင်မှုမရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။

စာရေးသူတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ရှိ၏။ တစ်ဦးသည် စိတ်ဆိုးလွယ်၊ ဒေါသဖြစ်လွယ်ကာ သည်းခံစိတ် နည်းပါးလှ၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ အရာရာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်ဦးတွင် သည်းခံစိတ်နည်းပါးသူကို အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများက မလွှဲမကင်းသာမှသာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြပြီး ဖြစ်နိုင်သရွေ့ ဝေးဝေးက ရှောင်နေတတ်ကြ၏။ ကျန်တစ်ဦးကိုမူ အများက လေးစားချစ်ခင်ကြ၏။

သည်းခံခြင်းဆိုသည်မှာ တစ်ပါးသူ၏ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်း၊ နာသာခံခက်ဖြစ်အောင်ပြောခြင်း၊ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျော့ ဆဲဆိုခြင်း၊ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့ဖြင့် နိုင်ထက်ကလူပြုမှုခြင်းတို့ကို ဒေါသအမျက်ထွက်၍ ပြန်လည်ချေပခြင်းမပြုဘဲ ခန္တီမည်သော သည်းခံခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ခွင့်လွှတ်သည်းခံခြင်း နယ်ပယ်သည် လွန်စွာကျယ်ဝန်း၏။ သို့အတွက် “သည်းခံခြင်း၊ ခန္တီအကျင့်သည် အမြတ်ဆုံးအကျင့်တရားဖြစ်သည်” ဟု ဘုရားရင်က ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခန္တီတရားသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာစသော

ကုသိုလ်တရားတို့၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းဖြစ်သည်။ သည်းခံခြင်းအမျိုးမျိုးရှိ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်၊ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဒေါသအမျက်ထွက်ခြင်း၊ စိတ်နှလုံးမသာယာခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မလာစေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းသည် သည်းခံခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ အချမ်း၊ အပူရာသီဥတု နှိပ်စက်ခံရခြင်းတို့ကိုလည်း သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်း၍ သည်းခံခြင်းသည်လည်း ခန္တီပင်ဖြစ်၏။

ဓမ္မပဒ၌ “မိမိအပေါ် အမျက်ထွက်စိတ်ဆိုးသူကို ဒေါသဖြင့်ပြန်လည်တုံ့ပြန်သူသည် ထိုသူအောက်ယုတ်ညံ့သူဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဆိုးအမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍စိတ်မဆိုး၊ အမျက်မထွက်သူသည် ‘အောင်နိုင်ခဲသောစိုက်ပွဲ’ကို အောင်နိုင်သူမည်၏။ သူတစ်ပါး စိတ်ဆိုးအမျက်ထွက်သည်ကို သိလျက် သည်းခံစိတ်မွေးတတ်ပါက မိမိနှင့်သူတစ်ပါးအကျိုးကျေးဇူးကို ကျင့်သည်မည်လေ၏” ဟု ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် အဆန်းတကြယ် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပေါ်နေသော အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက်၊ ကြည့်ရှုစရာတို့ကို လိုချင်တပ်မက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းသည်လည်း သည်းခံခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။

စင်စစ်အားဖြင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် အပြောလွယ်သလောက် လိုက်နာကျင့်သုံးရန်ခက်၏။ မိမိစိတ်ကို နှိပ်နှိမ် အရေးကြီး၏။ မခံချင်သောစိတ်သည် လူကို လွန်စွာဒုက္ခပေးတတ်၏။ မိမိတွင် အပြစ်မရှိပါဘဲလျက် မရိသတ်အလယ်၌ စော်ကားရိုင်းပျော့ ပြောဆိုဆက်ဆံခံရပါက ပြန်လည်ချေပခြင်းထက် ပြုံး၍နေခြင်းက စော်ကားသူကို

အရှက်ရစေပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီး ပြန်လည်ချေပမိပါက စွပ်စွဲပြောဆိုသူ၏ စကား ဟုတ်မှန်ကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင် ထောက်ခံသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သွားသဖြင့် မိမိသည်ပင်လျှင် အရိုင်းအစိုင်း အဖြစ် ရောက်ရှိသွားတတ်သည်။ သို့အတွက် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။

ရိုင်းပျသူများအပေါ် အခြေအနေကိုကြည့်၍ အမှန် တရားကို ဖော်ထုတ်ပြသတတ်ရမည်။ မဟုတ်မခံသော စိတ်ကို လူအများလေးစား၏။ စော်ကားတတ်သောသူကို လူအများမုန်းကြ၏။

ခွင့်လွှတ်သည့်ခံခြင်းသည် မိမိဘက်မှ အမှန် တကယ် တရားနည်းလမ်းတကျ ရှိနေပါမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း ရှိမည် ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က အမှားတစ်စုံတစ်ရာ ငြိတွယ်နေသူဖြစ်လျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း မရှိတတ်ပေ။ အနာ ပေါ်တုတ်ကျသကဲ့သို့ မခံချင်စိတ်နှင့် ပြန်လည်ချေပနေ တတ်သဖြင့် အကြီးအကျယ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေ တတ်လေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဝေသန္တရာမင်းကြီးသည် ၎င်း၏သားနှင့်သမီးကို ဇူကောပုဏ္ဏားက အလှူခံသဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့၏။ ထိုသို့လှူဒါန်းပြီးနောက် မိမိ၏ရှေ့မှောက်တွင် ပုဏ္ဏားသည် သားနှင့်သမီးကို ကံကျောက်ဆုံးမနေသည် ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဒေါသစိတ်၊ ငြစ်ပေါ်မိ၏။ သို့ရာတွင် ပါရမီရင့်သန်သူပီပီ ဒေါသစိတ်ကို မျှီသိပ်နိုင်ခဲ့၏။ သည်းခံ စိတ်ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပုဏ္ဏားကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့အတူပင် ဘုရားရှင်၏ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်ပုံ ကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါ၏။ ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဥတေနမင်း၏ မိဖုရားမာဂဏ္ဍီသည် ဘုရားရှင်အပေါ် အတိတ်ဖြစ်ရပ် ကြောင့် အငြိုးအတေးရှိခဲ့၏။ တစ်ခါသော် ကောသမ္မိပြည့် သို့ မြတ်စွာဘုရားကြွရောက်လာခိုက် မာဂဏ္ဍီသည် ဘုရား ရှင်အား ကလွဲစားချေလိုသဖြင့် 'ကျွန်ုပ်လုပ်သူများကို မွေး ပေး ပြီး ဘုရားရှင်အား ဆဲရေးစေခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေသည်။

ဤသည်ကို ဘုရားရှင်သည် သည်းခံ၍နေတော်မူ လေသည်။ ထိုသို့ ဆဲဆိုကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းကို နေ့စဉ်ကြုံတွေ့ နေရသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား အခြားမြို့ကို

ပြောင်းရွှေ့ရန် လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “သူတစ်ပါးဆဲဆိုတိုင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတိုင်း အခြားသို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားရန်လည်းမသင့်။ အဓိကရှုတ်၊ မှုခင်းပြဿနာဆို သည်မှာ ဖြစ်ပေါ်ရာဌာနမှာပင် ငြိမ်းစေရမည်။ ထိုသို့ ငြိမ်းစေပြီးမှသာ အခြားမြို့သို့သွားရမည်”ဟု မိန့်တော်မူ လေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်က “စစ်ပွဲဝင်တဲ့ကြီးဟာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကျလာတဲ့မြားဒဏ်ကို သည်းခံသလို ငါဘုရား သည်းခံနေမယ်။ အာနန္ဒာ မစိုးရိမ်နဲ့။ သူတို့ဟာ ခုနှစ်ရက်သာဆဲနိုင်။ ကဲ့ရဲ့နိုင်ကြမယ်။ ရှစ်ရက်မြောက်ကျ ရင် အဆဲရပ်ပြီး အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်”ဟု မိန့်တော်မူ သည်။

သည်းခံခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ “အကျိုး” နှင့် “အပြစ်” ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဤသို့ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ၏။

၁။ သည်းခံတတ်သူတို့ကို သူတစ်ပါးတို့က ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြ၍၊ သည်းမခံတတ်သူတို့ကိုမူ တစ်ပါးသူတို့ မုန်း တီး၏။

၂။ သည်းခံတတ်သူတို့မှာ ရန်သူမရှိ။ သည်းမခံ တတ်သူတို့မှာ ရန်သူများ၏။

၃။ သည်းခံတတ်သူတို့မှာ အပြစ်၊ ပြဿနာမရှိ။ သည်းမခံတတ်သူတို့တွင် ပြဿနာမကြာခဏဖြစ်တတ်၏။

၄။ သည်းခံတတ်သူတို့မှာ မတွေ့မဝေ ကောင်းစွာ သေကြ၍၊ သည်းမခံတတ်သူတို့မှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ သေကြ ရ၏။

၅။ သည်းခံတတ်သူတို့မှာ သေပြီးနောက် သုဂတိ ဘုံဘဝများသို့ ရောက်၍၊ သည်းမခံတတ်သူတို့မှာ အပါယ် ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သည်းခံခြင်း၊ သည်းမခံခြင်း၏ အကျိုး နှင့်အပြစ်ကို ဆင်ခြင်၍ အရာရာတွင် သည်းခံတတ်မှသာ မိမိတို့အလိုရှိသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရရှိခံစားနိုင်ကြ မည်ဖြစ်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်သင်
၀၉-၄၃၁၉၂၀၆

လောသကတိဿဇာတ်

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ကောသလတိုင်းတွင် အိမ်ခြေတစ်ထောင်ရှိသည့် ဆင်ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိ၏။ လောသကတိဿ ဖြစ်လာမည့်သူ ဇာတိသည် ပဋိသန္ဓေနေချိန်မှအစပြု၍ ရွာသားတံငါအများ ညီ ငါးတစ်ကောင်မျှ ဖမ်းဆီး၍မရကြတော့။ ရွာသည်လည်း မီးရောင်ကြိမ်တိုင်အောင် လောင်ကျွမ်းခံခဲ့ကြရ၏။ တစ်ရွာ ဆုံးပင် လာဘ်တိတ်လျက် မွဲပြာကျလာကြတော့သည်။

ထိုအခါ ရွာသားတို့က ငါတို့ရွာတွင် သူယုတ်မာတစ် ယောက် ရောက်ရှိလာ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူယုတ်အား ရှာဖွေ ဆတ်ထုတ်ကြစို့ဟု တိုင်ပင်လျက် ရွာကိုနှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ လောသကတိဿ ပါဝင်နေသော အစုသည် ဆင်းရဲခေါင်းပါးကာ အခြားအစုက စီးပွားရေးကောင်းသွား သည်။ အဆင့်ဆင့်ခွဲသွားကြရာ နောက်ဆုံးတွင် လော သကတိဿလောင်းလျာအား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော မိခင်၏အိမ်သည် သီးသန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုမိခင်အား သူယုတ်မာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြ ရသဖြင့် ရွာမှအပြီးအပိုင် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ လောသကတိဿကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် လွှားလာတတ် သည့်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် မိခင်က သူအား ခွက်တစ်ခုပေးကာ အိမ်တစ်အိမ်သို့စေလွှတ်ပြီး တောင်းရမ်း စေသည်။ ထိုသို့ အစေခိုင်းပြီး အမိသည် ဝေးရာသို့ ထွက် ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ လောသကတိဿတွင် မှီခိုစရာလူမရှိတော့။ ရောက်လေရာ နေရာဒေသတွင် တောင်းရမ်းစားရကာ ကြုံရာအရပ်မှာ အိပ်ရသည်။

တစ်နေ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် လေလွင့် နေသည့် လောသကတိဿနှင့် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် တွေ့သည်။ သနားသဖြင့် ကျောင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားကာ သာမဏေပြုပေးသည်။ အသက် ၂၀ ပြည့်သည့်အချိန်တွင် ဗုဒ္ဓဝံသတက်ပေးသည်။ ဘုန်းကံနည်းလွန်း၍ လာဘ်လာဘ ရှားပါသည်။ “အသဒိသအလှူတော်ကြီး” ပေးစဉ်အချိန် ကပင် ဝမ်းဗိုက်ပြည့်အောင် အစာမစားရဖူးချေ။ သူ၏

သပိတ်ထဲသို့ လောင်းလှူမိသူက သပိတ်ပြည့်လျှံသွားပြီဟု ထင်မြင်သွားပြီး လောင်းလှူမှုကိုဆက်မလုပ်တော့။ အသက် ရှင်နေရုံသာ စားရတတ်သည်။ ယင်းသို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရာမှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမည်ရက်သို့ ရောက်ရှိလာ သည်။

ထိုအကြောင်းကို သိမြင်သည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် “ငါသည် ယနေ့ လောသကတိဿအား ကျေနပ် တင်းတိမ်သွားအောင် အာဟာရပေးသင့်၏” ဟု နှလုံးသွင်း ပြီး အရှင်လောသကတိဿအားခေါ်ဆောင်ကာ သာဝတ္ထိ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့တစေ လောသကတိဿ ပါရှိနေ သဖြင့် အရှင်အား ရှိခိုးမည်သူပင်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် လောသကတိဿအား ပြန်လွှတ်လျက် မိမိတစ်ပါးတည်း ဆက်လက် ဆွမ်းခံကြသည့်အခါမှ ဆွမ်းများရရှိပြီး အရှင် လောသကတိဿထံ ပို့စေသည်။ ဆွမ်းပို့သွားသူများ အရှင် လောသကတိဿအား မတွေ့ကြရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ပြန်စားကြပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြန်ကြွလာသည့်အခါတွင် လောသကတိဿ ဆွမ်းမစားရသေးသည့်အကြောင်း သိရ သည်။ သို့ရာတွင် ဆွမ်းစားချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာသည် ကောသလမင်းထံမှ စတုမဂ္ဂကို အလှူခံကာ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် မိမိကိုယ်တိုင်လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အရှင်လောသကတိဿအား စားစေသည်။ ထို့ကြောင့် လောသကတိဿသည် ဆွမ်းကိုဝဝလင်လင် စားခွင့်ရသွား သည်။ ထို့နောက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာ သခင်သည် လောသကတိဿ၏ ဘုန်းကံနည်းပါးခြင်း၊ လာဘ်လာဘခေါင်းပါးခြင်းများနှင့် ယင်းသို့ ဘုန်းကံနည်း ပါပါလျက်နှင့် ယင်းသို့တရားမြတ်ကိုရရှိခဲ့ခြင်းကို အကြောင်း ပြ၍ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ကို ဟောတော်မူသည်။

□□□

ကသာပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်းတော်မူစဉ် ရဟန်း တစ်ပါးသည် သူကြွယ်တစ်ယောက်ကိုမှီ၍ ရွာငယ်အတွင်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် နေသည်။ ရဟန်းသည် ဝိပဿ နာရူပာမူတွင် အားသန်သည်။ တစ်နေ့ ရဟန္တာတစ်ပါး သည် သူကြွယ်၏အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာလေသည်။ သူကြွယ်က ကြည်ညိုလှ၍ ဆွမ်းကျွေးသည်။ ထို့နောက် မိမိတို့၏ကျောင်းသို့ ကြွခဲ့ပါရန် လျှောက်ထားသဖြင့် ရဟန္တာ မထေရ်က ကျောင်းသို့လိုက်ပါလာသည်။ ကျောင်းထိုင် မထေရ်သည် အာဂန္တုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စကားပြောဆိုနေရင်း ယနေ့ ဆွမ်းကို မည်သို့စားခဲ့သည်ကို မေးမြန်း၏။ အာဂန္တု ပုဂ္ဂိုလ်က သူကြွယ်၏အိမ်မှ စားလာခဲ့သည်အကြောင်း ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ညချမ်းချိန်တွင် သူကြွယ်က ကျောင်းသို့ရောက်လာ ကာ မထေရ်နှစ်ပါးစလုံး သူ့အိမ်သို့ ဆွမ်းလာရောက်ဘုဉ်း ပေးဖို့ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းထိုင်မထေရ် သည် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ဤအာဂန္တုပုဂ္ဂိုလ်သာ ဤကျောင်းတွင် ကြာကြာနေခဲ့ပါမူ သူကြွယ်က ငါ့အား အရာပေးတော့မည်မထင်ဟု စိတ်ကအောက်မေ့ပြီး အာဂန္တု ရဟန်း ဤကျောင်းတွင် ကြာကြာမနေနိုင်အောင် တစ်ခုခု တော့ ကြံစည်မည်ဟု နှလုံးပိုက်ကာ၊ နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောတွင် အာဂန္တုရဟန်းအား မနိုးတော့ဘဲ ကျောက် စည်ကိုလက်သညးဖြင့်သာ တောက်ထားခဲ့၏။ တံခါးကို လည်းလက်သညးဖြင့်သာ ခေါက်သည်။ ထို့နောက် မိမိတစ် ပါးတည်းသာ သူကြွယ်၏အိမ်သို့ ကြွသွားသည်။

သူကြွယ်က အာဂန္တုရဟန်းပါမလာ၍ မေးသည့် အခါ ကျောက်စည်ကိုလည်း ထိုးခဲ့သည်။ တံခါးကိုလည်း ခေါက်ခဲ့သည်။ ထိုရဟန်းအိပ်ရာမှ နိုးမလာခဲ့ပါဟု ပြော ကြားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းတွင်ကျန်ခဲ့သော ရဟန်းသည် ဆွမ်းခံချိန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အခြားတစ်နေရာသို့ ဈာန်ဖြင့်ကြွသွားခဲ့လေသည်။ သူကြွယ် သည် ကျောင်းထိုင်မထေရ်အား ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ပျား၊ သကာတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော 'ယနာ' နို့ဆွမ်းကို ကပ်လှူလေသည်။ အာဂန္တုရဟန်းအတွက်လည်း သပိတ် အပြည့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းထိုင် မထေရ်သည် ကျောင်းသို့တိုင်အောင် ယူမသွားတော့။ အာဂန္တုရဟန်းသာ ဤယနာကို စားသုံးလိုက်ရပါက

ကျောင်းမှဆွဲထုတ်သည့်တိုင်အောင် ပြန်တော့မှာ မဟုတ် ချေတော့ဟု တွေးတောလျက် လမ်းတစ်ဝက်တွင် သွန်ပစ် ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အခါ အာဂန္တုရဟန်းအား မတွေ့ရ တော့။ ဤအခါတွင်ကား ကျောင်းတိုင်မထေရ်သည် အာဂန္တုရဟန်းသည် ငါ့အကြံအစည်ကို သိရှိသွားသဖြင့် တခြားတစ်ပါးသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။ ငါသည် မပြုအပ် မပြုထိုက်သည်ကို ပြုမိချေပြီဟု နောင်တရ၍ မဆုံးနိုင်တော့။ သူသည် ထိုဘဝမှကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အခါ ငရဲသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ငရဲတွင် အနှစ်တစ်သိန်းတိုင်တိုင် ခံရပြီး လွတ်မြောက်လာသည့်အချိန်တွင် ဘီလူးဘဝတွင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုဘဝများတွင် ဝမ်းဝအောင်မစားရစေ့ ကိုယ်ဝန်သည်က စွန့်ပစ်သော အညစ်အကြေးများသာ စားသောက်ရသည်။ တစ်ဖန်ငါးကမ္ဘာပတ်လုံး ခွေးဘဝတွင် ဝင်စားပြီး ထမင်းအနိမ့်ကို တစ်ကြိမ်သာ ဝဝလင်လင် စားခဲ့ရဖူးသည်။ ခွေးဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ချိန်မှာလည်း ကာသီတိုင်းတွင် သူဆင်းရဲမျိုး၌ မိတ္တဝိန္ဒက အမည်ဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ မိဘတို့ အလွန်ဆင်းရဲသည်။ မွဲပြ ကျသွားသဖြင့် သူ့အား အိမ်မှနှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ခြေဦးတည်ရာသို့ သွားရောက်ရင်းက ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရားလောင်းသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးဖြစ်နေသည်။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဘုရားလောင်းထံမှီဝဲလျက် ပညာသင်သည်။ သို့စဉ်တိုင် ဆရာ၏သွန်သင်ဆုံးမမှုကို နာယူခြင်းမရှိဘဲ ကျောင်း နေဖက်များနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း ထွက်ပြေးရ၏။ နောက်နယ်စွန်နယ်ဖျားတစ်ခုသို့ ရောက် သွားလျက် ဆင်းရဲသူမတစ်ဦးနှင့် စုံဖက်ခဲ့သည်။ သားနှစ် ယောက် မွေးဖွားခဲ့၏။ ထိုရွာတွင်လည်း တာရှည်မရေကြည် ဘဲ ထိုရွာတွင် မင်းဒဏ်ခုနစ်ကြိမ်သင့်ခဲ့ရပြီး မီးခုနစ်ကြိမ် လောင်ကာ ရွာမှတစ်ဖက်ဆည်ကန်ကြီး ကျိုးပေါက်ခဲ့ သည့်အတွက် သူ့အား ရွာမှနှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် မယားနှင့် သားများကို ခေါ် ခေါ် လျက် ထွက်ခွာလာရာ တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်သည့် တွင် သားမယားများအား ဘီလူးများက ဖမ်းယူစားသောက် ပစ်လိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောအုပ်မှ ထွက်ပြေးသွား ခဲ့ရပြီး ဂန္ထီရခေါ်သော သဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဆိုရာမှ သဘောစီးလျက် လိုက်လာခဲ့ရာ သမုဒ္ဒရာအတွင်း နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် သဘောသည် အလိုအလျောက် တုံ့ခဲရပ် တန့်သွားခဲ့၏။ သဘောသားတို့ မည်သို့ပင် ကြိုးစားကြစေကာမူ သဘောက အလျဉ်းပင် မရွေ့ချေ တော့။ ဤတွင် သဘောသားများက သူယုတ်အား ရှာဖွေ ကြရာ မိတ္တဝိန္ဒကပင် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မဲကျ၏။ ထို့ ကြောင့် သူ့အား ဝါးခြမ်းစည်းတစ်စည်းပေးလျက် သမုဒ္ဒရာ အတွင်း ပစ်ချထားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သဘော တရွေ့လျားထွက်ခွာသွားနိုင်လေတော့သည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဝါးစည်းကိုမီတွယ်လျက် တရွေ့ ရွေ့ပျော့ပါလာခဲ့ရာ သမုဒ္ဒရာအတွင်း ရေပြင်တစ်နေရာတွင် ဖန်မိမာန်၊ ငွေမိမာန်၊ ပတ္တမြားမိမာန်၊ ရွှေမိမာန်တို့ကို အစဉ် အတိုင်းတွေ့ရှိရလေသည်။ ဖန်မိမာန်တွင် ပြိတ္တာနတ်သမီး ရှစ်ယောက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားမိမာန်တွင် ပြိတ္တာ နတ်သမီး ဆယ့်ခြောက်ယောက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေ မိမာန်တွင် ပြိတ္တာနတ်သမီး သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်တို့နှင့် လည်းကောင်း ပျော်ပျော်ကြီး စံစားခဲ့ရလေသည်။ ဤသို့ ခံစားရခြင်းကား ကဿပဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူသောအခါက စောင့်ထိန်းခဲ့ဖူးသည့် သီလ၏အကျိုးဆက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ ချေသည်။

ပြိတ္တာနတ်သမီးများသည် မိတ္တဝိန္ဒကအား အခြား တစ်ပါးသို့မသွားပါရန် ဝိုင်းဝန်းထားမြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လူတစ်ဖက်သားစကားကို နားထောင်တတ်သူ ဟုတ်သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရသည့် ရွှေမိမာန်စံ နတ်မိမယ်များအား ကျောခိုင်းလျက် စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်သွားခဲ့သည့်အခါ ကျွန်း တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤကျွန်းမှ ဘီလူးမ တစ်ယောက်သည် ဆိတ်မတစ်ကောင်အသွင် ပြောင်းလဲ လျက် ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာလျက်ရှိသည်။ ဤ အကြောင်းကို မိတ္တဝိန္ဒက မသိပေ။ ဆိတ်သားစားလိုသော အာသာဆန္ဒကြောင့် ဆိတ်၏ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘီလူးမက လွန်စွာစိတ်ဆိုးကာ သူ့ကို ဆွဲမြှောက်ပင့်ချီကာ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဗာရာဏသီမြို့ကျိုးအပြင်ဘက်ရှိ ဆူးရစ်ချုံတစ်ခုပေါ်သို့ ကျလာခဲ့လေသည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ အစာရှာဖွေစား

သောက်လျက်ရှိသည့် မင်းကြီး၏ ဆိတ်မများကိုမြင်သည့် အခါ “ဩော်... ငါသည် ဆိတ်မပစ်ချလိုက်သဖြင့် ယခု ဤနေရာသို့ ရောက်လာရသည်။ ယခုလည်း ဆိတ်မခြေ ထောက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပါက သမုဒ္ဒရာအလယ်မှ ဗိမာန် ရှင်များထံ အရောက်ပစ်ချလိမ့်မည်”ဟု အတွေးပေါက် လျက် ဆိတ်မ၏ ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။ ဆိတ်မကလန့်အော်သည့်အခါ ဆိတ်ကျောင်းသားများ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ဆိတ်သူခိုးအဖြစ် ဖမ်းဆီး ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားများက သူခိုးအဖြစ် ချုပ်နှောင်လျက် မင်းကြီးထံသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်သွားကြ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ကြီးသည် တပည့်ငါးရာတို့နှင့်အတူ ရေချိုးရန်ထွက်လာ သည်။ မိတ္တဝိန္ဒကနှင့် ဆုံမိကြပြီး ဆရာကြီးက သူ့အား ကောင်းစွာမှတ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ကျောင်းသားများ ကို “အမောင်တို့၊ သူကား ငါ၏တပည့်ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သနည်း”ဟု မေးမြန်းရာတွင် ဆိတ်ကျောင်းသားများက အကျိုးအကြောင်းကို စုံစုံလင် လင်ပြောပြကြသည်။ ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးက “သူ့ကို ငါ့ကျွန်အဖြစ် ထားရှိမည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါ့အားပေးထား ခဲ့ကြပါလော့”ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ဆရာကြီးထံ မိတ္တဝိန္ဒက သား လွှဲပြောင်းပေးထားခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာကြီးသည် မိတ္တဝိန္ဒကအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှည်စွာ ပျောက်ဆုံးနေရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို မေး မြန်းသည်။ မိတ္တဝိန္ဒကကလည်း သူတွေ့ကြုံခဲ့၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသော ဘဝအတွေ့အကြုံအဖုံဖုံကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ဆရာကြီးက “အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူတို့၏ ဆုံးမမှုကို မခံယူသူသည် ဤသို့သော ဆင်းရဲခြင်းများ၊ ဒုက္ခများကို မသွေမသွေကြုံတွေ့ခံစားရ လိမ့်မည်သာတည်း”ဟု ဆုံးမစကား ပြောကြားလေသည်။

ကိုယ့်ထက်ဂုဏ်ကြီးသူအား ဝန်တိုလျှင်မိမိသာ လာဘ်တိတ်သည်။

ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး ။ ။ နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော်ငါးရာ၏ ဆယ်။ အတ္ထကမဝဂ်၊ လောသကဇာတ်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရှိ

လှူငွေဆန်းကြယ်သော နေရာထူးနေရာမြတ်များ

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကြီး၌ အမြဲသီတင်းသုံးနေတော်မူသော ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အကြောင်းနှင့် သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ရသေ့မယ်တော်များ အကြောင်းကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌လည်းကောင်း၊ ဘုန်းရောင် ဂျာနယ်၌လည်းကောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာလမ်း လိုက်စားကြသူများနှင့် ပုတီးဝါသနာရှင် များ၊ စာပေဝါသနာရှင်များ၊ စာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိနိုင်ရန် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယခုဖော်ပြမည့် အကြောင်းတရားများသည် ရှေး ပညာရှင်များ ရှာဖွေပြုစုထားသော လက်ရေးမူသမိုင်းအရ ထုတ်နုတ်ရေးသားပါသည်။

ကျွန်ုပ် ဖော်ပြရေးသားမည့် အံ့ဖွယ်ရာအကြောင်း အရာများကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဦးသန့်(လာဘ်မိုး စွေ)က တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ကို ဖော်ပြပါအကြောင်းအရာပါ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပေးပြီး ရေးခိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကတစ်ဆင့် စာဖတ်သူများကို မျှဝေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပထမဆရာဖြစ်တဲ့ ရောင်ပြန်၊ ဘုန်းရောင် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးမောင်မောင်ပြင်အေးက ဤမှတ်တမ်းကို အရင်ဆုံး ရရှိခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဖော်ပြပါ ဆရာသမားနှစ်ဦးရဲ့ စုဆောင်းခဲ့သော ရှားပါးရှေးဟောင်းလက်ရေးမူ စာစုများမှာ မှတ်သားစရာ ကျင့်ကြံဖွယ်ရာ နေရာဒေသများကို ပုတီး ဝါသနာရှင်များနှင့် ဝိဇ္ဇာပညာ လိုက်စားကြသော သူတော်စင် များအတွက် အထောက်အကူရရှိမည်မှာ မလွဲပါ။ ဒါကြောင့်

စာဖတ်သူများ လေ့လာဖတ်ရှုမှတ်သားမှုများ ရရှိနိုင်ကြပါ စေလို့ ဆိုပါရစေ။

ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဆံတော် တိုက်(ဌာပနာတိုက်)အတွင်း ကိန်းဝပ်တော်မူလျက်ရှိကြ သော ဘုရားရှင်လေးဆူတို့၏ ပရိဘောဂများနှင့် ဂေါတမမြတ် စွာ၏ ဆံတော်ရှင်နှင့် ဓာတ်တော်ရှင်ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး များမှာ -

(၁) ကကသန်မြတ်စွာဘုရား၏ တောင်ဝှေးတော်- မူလကောင်းမူပါရမီရှင်များ ဘိုးတော်သိကြားမင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိုဠ်မင်း ထံမှ သျှင်အဿဗိရဟန္တာမထေရ်ကြီးထံမှ ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

(၂) ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ မေကရိယားရေစစ် တော် - မူလကောင်းမူတော်ပါရမီရှင် အင်းဝပထမဘုရင်မင်း ခေါင်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ တာဝတိံသာ နတ်ဘုံတွင် စူဠာမုဘွဲ့အမည်တော်ဖြင့် နေတော်မူသော နတ် သမီးတစ်ပါးဖြစ်သည့် အခြံအရံ သုံးသောင်းကျော်ရှိသည့် သျှင်မဟာကဿပ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး (အလောင်း တော်ကဿပ)ထံမှ ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

(၃) ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ရေသနုတ်တော် သင်္ကန်းတော် - မူလကောင်းမူတော်ပါရမီရှင် ဥက္ကလာ မင်းကြီး ယခုအခါ တာဝတိံသာနတ်ဘုံ၌ “ဥဒေါဇဒေါ” အမည်တော်ဖြင့် စံနေတော်မူသော နတ်သားတစ်ပါးဖြစ်သည့် အခြံ အရံငါးသောင်းရှိသည်။ တာဝတိံသာနတ်ဘုံမှ ပဉ္စာန်းဆက်၊ မင်္ဂလာဒေဝသားကြီးထံမှ ရရှိတော်မူသည်။

(၄) ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား မေကရိယားရေစစ်တော်

ဆို မူလကောင်းမှုရှင်မှာ ဘုရင်မကြီး ရှုံးစောပုံ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ယခုအခါ နန္ဒိယဗြဟ္မာဟူသော အမည်တော်ဖြင့် စတုတ္ထဈာန်ဘုံ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာဘုံတွင် စံနေတော်မူလျက်ရှိသည်။ ဘုရင်ဘုရားမှ မိခင်ပဋ္ဌာန်းဆက် ရေရစွာနတ်ဒေဝီ နတ်သမီးထံ၌ ရှိတော်မူသည်။

(၅) ဂေါတမဘုရား ဆံတော်လေးဆူကို တဖဿ၊ ဘလ္လိက နောင်တော်တဖဿမှာ ယခုအခါ တဖဿဒေဝဘွဲ့ အမည်တော်ဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ဘုံတွင် စံနေတော်မူလျက်ရှိသည်။ အခြံအရံငါးသောင်းရှိသည်။ ညီတော် ဘလ္လိကမှာ ယခုအခါ ဘလ္လိကဒေဝဘွဲ့အမည်ဖြင့် အခြံအရံခုနစ်သောင်းရှိသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဆံတော်ရှစ်ဆူနှင့် မြင့်တော်မူသည့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၊ ဆူးလေစေတီတော်တွင် နှစ်ဆူ ဌာပနာတော်မူသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရှိ အံ့ဖွယ်ထူးခြားသောနေရာများ
စာဖတ်သူများနှင့် ဝိဇ္ဇာပညာလိုက်စားကြသော သူတော်စင်များအတွက် လေ့လာဆည်းပူး ပညာယူနိုင်ရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

(၁) ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မုခ်အတွင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူသော ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်ရဲ့ ရင်ညွန့်တော်မှာ ဓာတ်တော်နှစ်ဆူ ဌာပနာထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီဘုရားရှင်ရဲ့ မူလကောင်းမှုရှင်မှာ ဘိုးတော်သိကြားမင်းလို့ ဆိုပါတယ်။ သိကြားမင်းရဲ့ ဘွဲ့တော်မှာ ဂုဏဒေဝဟု ဆိုပါတယ်။

(၂) ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့ တောင်ဘက်မုခ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ ကောဏဂုံဘုရားရဲ့ ရင်ညွန့်အတွင်းမှာ ဓာတ်တော်နှစ်ဆူ ဌာပနာထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မူလပါရမီရှင်မှာ ဘိုးတော်သိကြားမင်းဖြစ်၍ ၎င်းရဲ့ ဘွဲ့တော်မှာ သောပစ္စုရဒေဝလို့ သိရပါတယ်။

(၃) ရွှေတိဂုံအနောက်မုခ်အတွင်းရှိ ကဿပမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရင်ညွန့်တော်မှာ ဓာတ်တော်နှစ်ဆူ ဌာပနာထားတယ်။ မူလပါရမီရှင်မှာ ဘိုးတော်သိကြားမင်းဖြစ်ပြီး ဘုရားစောင့် နတ်ဒေဝါမှာ တေမိန္ဒဒေဝ ဖြစ်ပါတယ်။

(၄) ရွှေတိဂုံစေတီရဲ့ မြောက်ဘက်မုခ်အတွင်းရှိ

ဂေါတမရုပ်ပွားတော်ရဲ့ ရင်ညွန့်မှာ ဓာတ်တော်နှစ်ဆူ ဌာပနာထားပါတယ်။ မူလပါရမီရှင်မှာ ဘိုးတော်သိကြားမင်း ဖြစ်၍ အစောင့်မှာ သုမောရာဒေဝဖြစ်ပါတယ်။

(၅) အောင်ရဲနာရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဥက္ကာလုံမွေရှင်တော် ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဆံတော်ရှင် ငါးဆူ ဌာပနာထားပါတယ်။ ၎င်းနေရာမှာ မြောက်ဘက်ဆံတော်တွင်း အပေါက်ဝ အရှေ့လက်ယာမျက်နှာမူ ရုပ်ပွားတော် ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ငါးပါး၊ ၎င်းနေရာမှာ အစောင့်အဖြစ် မောတုဒေဝ ဖြစ်ပါတယ်။

(၆) ဖိန့်ချင်း(ခေါ်) အောင်စေရပ်ပွားတော် မဏိတော်မှာ ဆံတော်ရှင် လေးဆူ၊ မူလကောင်းမှုပါရမီရှင်မှာ အာကုန်းဘိုးတော် ဝိဇ္ဇာမိဂ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထွက်ရပ်ပေါက်လောက၌ ထင်ရှားလျက်ရှိသော တရုတ်မျိုးနွယ် ဝိဇ္ဇာမိဂ်ကြီး ဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့ရှိ နံရမ်းကျောင်း ဗုဒ္ဓစွယ်တော်တိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

(၇) တောင်ယံဟိန်း (ခေါ်) သိဒ္ဓိအောင်ရပ်ပွားတော် ဌာပနာသည့်နေရာမှာ မဏိတော်၌ ဆံတော်ရှင်သုံးဆူ၊ ဝဲဘက်မျက်လုံး၌ ဓာတ်ရှင်တစ်ဆူ၊ လက်ျာဘက်မျက်လုံးတော်၌ ဓာတ်တော်ရှင်တစ်ဆူ ဖြစ်ပါတယ်။

မူလကောင်းမှုရှင်များ - တန်ချီလင်းဝိဇ္ဇာရသေ့မယ်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်အမျိုးအနွယ် ရသေ့ဝိဇ္ဇာမယ်တော်တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည် ယံစီမြစ်ဝှမ်းတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက်ရှိသည်။ ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဆံတော်တိုက်အတွင်း၌ မကြာခဏ ကြွလာ၍ ဘာဝနာကုသိုလ်တော်၊ အဓိဋ္ဌာန်ကုသိုလ်တော် ပွားများအားထုတ်တော်မူလေ့ရှိသည်။

ရင်ပြင်တော်နောင်တော်ကြီးစေတီ၏ အနောက်ဘက်ကပ်လျက် အရှေ့ဘက်မျက်နှာတော်မူထားသော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ ရှိသည်။ ထိုရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးမှာ တောင်ယံဟိန်းခေါ် သိဒ္ဓိအောင်ရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဆင်တူဖြစ်သည်။

(၈) အရဟံသိဒ္ဓိရပ်ပွားတော်တွင် မဏိတော်၌ ဆံတော်ရှင် နှစ်ဆူ အထက်ပစ္စယံ (တဝဂ္ဂ)ထဲမှ ရုပ်ပွားတော်၊ ၎င်းတွင် လက်ျာဘက်ပခုံးတော်၌ ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ

မူလကောင်းမှုတော်ရှင်မှာ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ရသေ့
ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး၊ ၎င်းဘုရားစောင့်မှာ ပစ္စေရဒေဝဖြစ်ပါတယ်။

မှတ်ချက် - ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊
ပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း လူအများခေါ်နေ
သော တဝဂ္ဂ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၀) မဏိအောင်စေတီရုပ်ပွားတော်-လက်ဝဲမျက်
လုံးတော်၌ ဆံတော်ရှင်တစ်ဆူ၊ လက်ျာဘက်ပခုံးတော်၌
ဓာတ်တော်ရှင်တစ်ဆူ ဖြစ်ပါတယ်။ နေရာမှာ အရှေ့မှခဦး
တန်ဆောင်းကြီးအတွင်း ရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူရှိသည့်
အနက် လက်ျာအစွန်းမှ ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ မူလကောင်း
မှုရှင်မှာ ဝိဇ္ဇာပေါင်းစုံဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားစောင့်မှာ ဂန္ထိရဒေဝ
ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၁) တြိရတဝေအောင်ရုပ်ပွားတော်များ - နေရာ
ဂေါပကရုံးရှေ့ အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စေတီ
တော်နှစ်ဆူအနက် တဝဂ္ဂ၌ရှိသော စေတီမှ ရုပ်ပွားတော်
ဌာပနာသည့်နေရာ၊

- လက်ဝဲဘက် မဏိတော်၌ ဆံတော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ျာဘက် မဏိတော်ဆံတော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ဝဲဘက်ပခုံးတော်၌ ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ျာဘက်ပခုံးတော်မာဟံတော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- ရင်ညွန့်တော်၌ ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ဝဲဝမ်းဗိုက်တော်ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ျာဝမ်းဗိုက်တော်ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊
- လက်ဝဲဖဝါးတော်ဓာတ်တော်ရှင် - ဗုဒ္ဓစမ

လက်ျာဖဝါးတော်ဓာတ်တော်ရှင် - ဗုဒ္ဓစမ စသည်
တို့ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ကိန်းဝပ်တော်မူလျက်ရှိသော
ဌာပနာထားသည့် နေရာတော်နှင့် ဆံတော်ရှင်
ဓာတ်တော်ရှင်များကို ဖော်ပြခြင်း

(၁) ရတနာသီရိရုပ်ပွားတော်၏ ရင်ညွန့်တော်
ဆံတော်ရှင်တစ်ဆူ နေရာမှာ ရာဟုထောင့်သံတန်ဆောင်း
ကြီး အနီးကပ်လျက်ရှိသည်။ မူလကောင်းမှုရှင်မှာ ဘုရင်မ

ကြီး ရှင်စောပု ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်-မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဗညားကျန်းတော
မင်းအိုစောဘိုးမယ် ရှင်စောပုဟူလျက် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့
သော ရာဇာဓိရာဇ်၏ သမီးတော် ပဲခူးနိုင်ငံတော်၏ ဘုရင်မ
ကြီးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ နန္ဒီယဗြဟ္မာကြီးဘဝ ကူးပြောင်း
ရောက်ရှိနေတော်မူသည်။

(၂) အောင်ရတနာရုပ်ပွားတော် လက်ဝဲမျက်လုံး
တော် ဆံတော်ရှင်တစ်ဆူ၊ လက်ျာမျက်လုံးတော်တွင် ဆံတော်
ရှင်တစ်ဆူ နေရာမှာ တနင်္လာထောင့် နှစ်ဆူရှိသည့်အနက်
လက်ျာဘက်ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ မူလကောင်းမှုရှင်မှာ ဓမ္မ
စေတီမင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားစောင့်မှာ မရဂန္ဓဒေဝ ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်-ဘုရင်မကြီးရှင်စောပု၏ သားမက်တော်
ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ မာယာဘုံတွင် ဓမ္မာသောနီဒေဝ ဘွဲ့
အမည်တော်ဖြင့် စံနေတော်မူလျက်ရှိသည်။ အခြံအရံမှာ
ကိုးသောင်း ရှိသည်။

(၃) အရံစေတီများဆံတော်ရှင် ၅၀၀၀၊ ဓာတ်တော်
ရှင် ၃၀၀၀။ ၎င်းတို့မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏
ပတ်လည်အရံစေတီများဖြစ်သည်။ မူလကောင်းမှုရှင်များ
ထွက်ရပ်ပေါက် သိဒ္ဓိရှင်ပေါင်း ၅၅၆၀ ဖြစ်သည်။ ဘုရား
စောင့်မှာ ဗုဒ္ဓိတဒေဝဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်-ထိုရသေ့ ဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးမှာ
ဟိမဝန္တာတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှိကြသည်။
ထိုနေရာတွင် ရက်ပေါင်းတစ်ထောင်ပြည့်လျှင် ဝိတိုရိယ
တောင်၊ ခါကာဘိုရာဇီတောင်၊ ဂန်လန်ရာဇီတောင်၊ နာဂ
တောင်၊ ပတ်ကျိုင်တောင် စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေခဲ၍
လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော ဒေသရှိ တောင်ကုန်း
များ၊ လျှိုများ၊ လိုဏ်ဂူများထဲတွင် လှည့်လည်၍ သီတင်းသုံး
တော်မူလေ့ရှိကြ၏။

(၄) နဝင်းသိဒ္ဓိအောင်စေရုပ်ပွားတော် ဌာပနာထား
သည့်နေရာမှာ နဖူးသင်းကျစ်တော်တွင် ဆံတော်ရှင် ငါးဆူ၊
ဝမ်းဗိုက်တော်တွင် ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ ရှိသည်။ နေရာမှာ
မြောက်ဘက်ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းကြီး၏ အလယ်၌ ရုပ်ပွား
တော်ကြီးဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းထဲတွင် ဝိဇ္ဇာခိုရ်တုများ

သည်။ ဘုရားစောင့်မှာ တေရပုတ္တိဒေဝဖြစ်၏။

မှတ်ချက်-ပထမဘိုးဘိုးအောင်-ဣန္ဒာသယဘိုးဘိုးကြီး
နေယျာဝစ္စဦးကုန္ဒသယ စစ်ကွင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ
သော ဝိဇ္ဇာ ဝိဇ္ဇာမိန့်ကြီးများ ကောင်းမှုဖြစ်၏။

(၅) နမောသိဒ္ဓိရုပ်ပွားတော်-ဌာပနာသည့်နေရာ-
လက်ဝဲမျက်လုံးတော်-ဓာတ်တော်ရှင် နှစ်ဆူ
လက်ျာမျက်လုံးတော်-ဓာတ်တော်ရှင် နှစ်ဆူ
နေရာမှာ - အနောက်ဘက်မုခ်ဦးတန်ဆောင်းကြီး
အတွင်း လက်ျာဘက်စွန်း၊ တောင်ဘက်မှ မြောက်ဘက်ရှိ
ရုပ်ပွားတော်။

မူလကောင်းမှုရှင်မှာ ဘိုးတော်စန္ဒောနက္ခမံရှည်
ဆေးဆရာတော် ဝိဇ္ဇာမိန့်ကြီး ဖြစ်သည်။ အစောင့်မှာ ဂန္ဓာ
ဒေဝ ဖြစ်၏။

မှတ်ချက် - ထွက်ရပ်ပေါက်လောကတွင် ဆံရှည်
ဆေးကြီးဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။ အဓိဋ္ဌာန်
ခြံငှာထားတော်မူသော ဆံတော်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတော်မူ
သည့်အခါ တောင်ဖို့တမျှ ခြေတော်ရင်းတွင် ပုံကျနေတော်
မူလျက် ရှိသည်။ ကြွလေရာတွင် နတ်ဒေဝီတစ်ပါးက ဆံဖျား
ဆော်ကို မချီလျက် လိုက်ပါတော်မူရလေသည်။

(၆) ရန်အောင်မြင်ရပ်ရှင်တော် ရုပ်ပွားတော်-ဌာပ
နာသည့်နေရာမဏိတော်မှာ ဆံတော်ရှင် သုံးဆူ၊ လက်ဝဲ
မျက်လုံးတော်တွင် ဓာတ်တော်ရှင်တစ်ဆူ၊ လက်ျာမျက်လုံး
တော်တွင် ဓာတ်တော်ရှင်တစ်ဆူ နေရာမှာ-ရှင်မထီးတန်
ဆောင်းအနီးရှိ တန်ဆောင်းဟောင်းအတွင်း လက်ျာဘက်
အတွင်းဆောင်းတန်းမှာရှိသည်။ မူလကောင်းမှုတော်မှာ-ရှင်
အစ္စဂေါဏာ(ခေါ်) သျှင်မထီးဆရာတော် ဝိဇ္ဇာမိန့်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဖြစ်သည်။ အစောင့်မှာ ဝေပုရတ္တိဒေဝဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်-ရှင်အစ္စဂေါဏာရသေ့ဘဝမှ ရဟန်းဘောင်
သို့ ဝင်ရောက်တော်မူလာခဲ့သော သျှင်မထီးဘွဲ့ခံ ဝိဇ္ဇာမိန့်
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

(၇) အောင်ဖြူတော်ရုပ်ပွားတော်-ဌာပနာသည့်နေရာ
နဖူးသင်းကျစ်တော် ဆံတော်ရှင် နှစ်ဆူ၊
လက်ဝဲမျက်လုံးတော် ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊

လက်ျာမျက်လုံးတော် ဓာတ်တော်ရှင် တစ်ဆူ၊

နေရာ-မြောက်ဘက်ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းမှ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရခိုင်တန်ဆောင်း အလယ်ဗဟိုတည်တည် ရုပ်ပွားတော်
မူလကောင်းမှုရှင်-ဘိုးတော်ဖြူဝိဇ္ဇာရသေ့ဆရာတော်
တစ်နေရာမှာ ရက်ပေါင်းတစ်ထောင်ပြည့်လျှင် တစ်
နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိသည်။

(၈) ပြဒါးရှင်ကိုယ်တော် ရုပ်ပွားတော်-ဌာပနာသည့်
နေရာ ဝမ်းဗိုက်တော် အလယ်ဗဟိုတည်တည် မြောက်ဘက်
ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရခိုင်တန်ဆောင်း
အလယ်ဗဟိုတည်တည်ရှိ ရုပ်ပွားတော်အစောင့်မှာ သောဒဒိန္နာ
ဝဒေဝဖြစ်၏။

(၉) ဝေယျာအောင်စေရပ်ပွားတော်-ဌာပနာသည့်
နေရာ-နဖူးသင်းကျစ်တော် အလယ်တည်တည် ပြဒါးရှင်လုံး
ဌာပနာတော်တွင် ဘိုးမောင်ပု၏ အမျိုးဝိဇ္ဇာပါရမီရှင်နေရာ
အင်္ဂါထောင့်တန်ဆောင်းကြားထောင့်တွင် တည်ရှိသော ကြေး
ဆင်းတုရုပ်ပွား။

သာသနာစောင့် လောကပါလနတ်မင်းကြီးနှင့်

ဘိုးဘိုးကြီးများ၊ နတ်ဒေဝါများ

(၁) လောကပါလနတ်မင်းကြီးဘွဲ့အမည် မဟာရာဇာ
အမြစ်သီတင်းသုံးတော်မူသော နေရာတော် မာယာ
ဘုံ။

မှတ်ချက်-လူသားလောကလူဘုံကို စောင့်ရှောက်နေ
တော်မူလျက်ရှိသော လောကပါလနတ်မင်းကြီးဖြစ်၏။ ၃၁
ဘုံ ဘုံတစ်ဘုံ၌ လောကပါလနတ်မင်းကြီးတစ်ပါးစီ စောင့်
ရှောက်တော်မူလျက် ရှိနေသည်။ လောကပါလနတ်ကြီး ၃၁
ပါး ရှိ၏။

(၂) ရန်ကုန်မြို့တော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီးဘွဲ့အမည်မှာ
မဟာဂရုဏာဘိုးဘိုးကြီး သောတပန်-အမြစ်သီတင်းသုံးတော်မူ
သည့် နေရာမှာ ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင်စေတီတော်။

မှတ်ချက် - ဒဂုံဥက္ကလာပတိုင်း(ရန်ကုန်မြို့)တော်ကို
စောင့်ရှောက်နေတော်မူလျက်ရှိသော သာသနာတော်စောင့်
ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်၏။ သက်တော်မှာ ၃၀၀၀ ကျော်ရှိနေပေပြီ။

(၃) ရွှေတိဂုံဘိုးဘိုးကြီးဘွဲ့အမည်မှာ ဝင်္ကဏဒေဝ ဘိုးဘိုးကြီး သောတာပန်အရိယာ

အမြဲသီတင်းသုံးသောနေရာမှာ ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ သက်တော်မှာ ၃၀၀၀ ကျော်ရှိပေပြီ။

(၄) ဆံတော်တိုက်စောင့်နတ်ဒေဝါများ၏ အကြီးအမှူး နတ်ဒေဝါကြီး ဘွဲ့အမည်မှာ ရတုစန္ဒာဟတ္ထိဒေဝ သောတာပန်အရိယာ

အမြဲသီတင်းသုံးသောနေရာမှာ ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဆံတော်တိုက်အတွင်း

မှတ်ချက် - ဆံတော်တိုက်ကို စောင့်ရှောက်နေတော်မူလျက်ရှိသော နတ်ဒေဝါအပေါင်းမှာ ငါးသောင်းရှိ၏။

ထိုနတ်ဒေဝါအပေါင်း၏ အကြီးအမှူး နတ်ဒေဝါကြီးဖြစ်၏။

(၅) ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး ဘွဲ့အမည်-အာသောဂန္ဓာ ဒေဝဘိုးဘိုးကြီး-သောတာပန်အရိယာ အမြဲသီတင်းသုံးတော်မူသည့်နေရာ - ဆူးလေဆံတော်ရှင်စေတီတော်

မှတ်ချက်-ဆူးလေဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သာသနာတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သက်တော်မှာ ၂၅၀၀ ကျော်ရှိ၏။

(၆) ဗိုလ်တထောင်ဘိုးဘိုးကြီး ဘွဲ့အမည်မှာ-စိန္တဒေဝ ဘိုးဘိုးကြီး အနာဂါမ်အရိယာ အမြဲသီတင်းသုံးသောနေရာ ဗိုလ်တထောင်ဆံတော်ရှင်စေတီတော်

မှတ်ချက်-ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သာသနာတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်သည်။

သက်တော်မှာ-၂၈၀၀ ကျော်ဖြစ်၏။

(၇) သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေ-ကမ္ဘာအေးသာသနာတော် စောင့် ဘိုးဘိုးကြီး ဘွဲ့အမည်မှာ စိန္တနုဒေါသကဒေဝ

ဘိုးဘိုးကြီး အနာဂါမ်အရိယာ

အမြဲသီတင်းသုံးသောနေရာ သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေ (ကမ္ဘာအေးလိုဏ်ဂူတော်)

မှတ်ချက်-သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေ(ကမ္ဘာအေး) သာသနာတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ သက်တော်မှာ ၃၀၀၀

ကျော်ရှိ၏။

(၈) မှော်ဘီဘိုးဘိုးကြီး ဘွဲ့အမည်မှာ စံတလီနီယာ ဒေဝဘိုးဘိုးကြီး-သောတာပန်အရိယာ

အမြဲသီတင်းသုံးသောနေရာမှာ သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေ (ကမ္ဘာအေး)လိုဏ်ဂူတော်

မှတ်ချက်-မှော်ဘီဒေသတစ်ဝိုက် သာသနာတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ သက်တော်မှာ ၃၀၀၀ ကျော်ရှိ၏။

(၉) ကျိုက္ကဆံဘိုးဘိုးကြီး ဘွဲ့အမည်မှာ သုတောနိဝါ ဒေဝဘိုးဘိုးကြီး သကဒါဂါမ် အရိယာ

မှတ်ချက်-ကျိုက္ကဆံဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ရှင် နှစ်ဆူနှင့် ဓာတ်တော်ရှင် သုံးဆူ ဌာပနာထားတော်မူလျက်ရှိသည်။

မူလကောင်းမှုတော်ပါရမီရှင်မှာ ဝိဇ္ဇာဓိရ်ရသေ့ကြီး အဘခေါက်တစ်ဦးတည်းသာဖြစ်၏။ သက်တော်မှာ ၂၄၀၀ ရှိ၏။ ကျိုက္ကဆံဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သာသနာတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီး၏ သက်တော်မှာ ၂၀၀၀ ကျော်ရှိ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးမှ ပြောင်းလာသည်မှာ မကြာသေးချေဟု ဆိုပါတယ်။

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

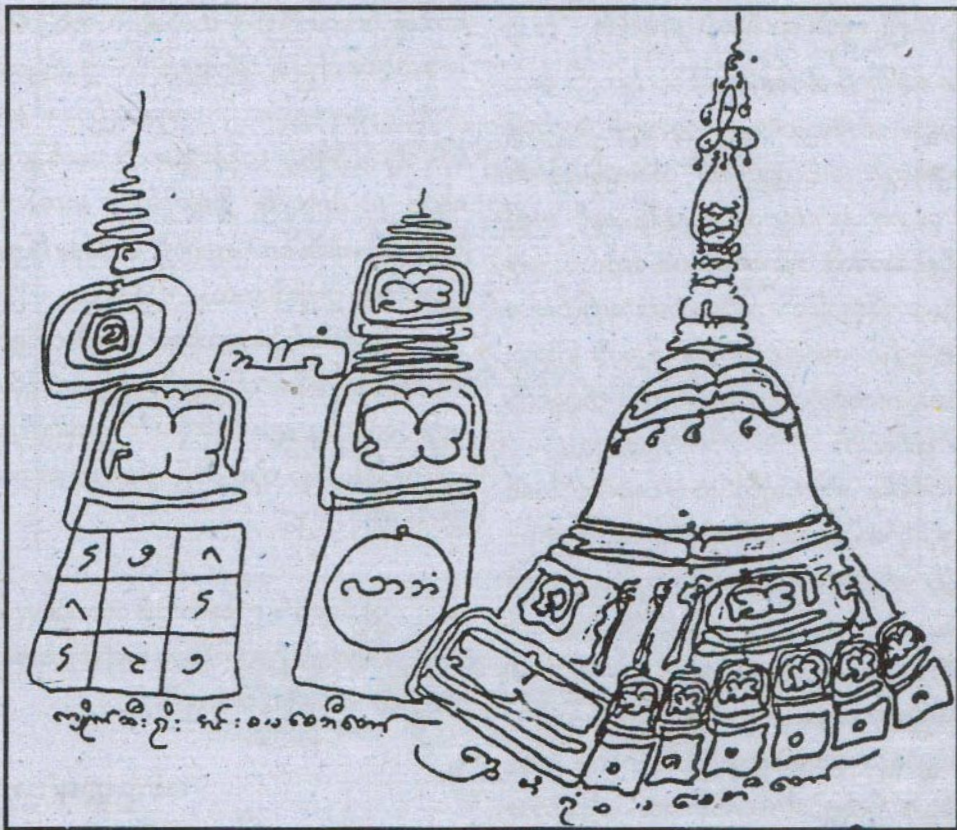
၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

(စာကြွင်း - အထက်ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများမှာ လူအများမသိနိုင်ပါချေ ။ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်စားကြသော သူတော်စင်များနှင့် ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများအတွက် အလွန်ပင် အထောက်အကူရရှိနိုင်မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ဤသာသနာပြု ဆောင်းပါးကို မျှဝေပေးလိုက်ပါသည်။)

နိဋ္ဌိမ်း

ရေးဟောင်းလက်ရေးမူသမိုင်း။

ဘုရားဒကာ မောင်ဟန်။

ရွှေတိဂုံဘုရားရှိခိုးနည်း နှင့် ကဗျိုက်ထီးရိုးဘုရားရှိခိုးနည်း

မင်းဥတ္တရ(သာပေါင်း)

ဤအထက်ပါ ဘုရားရှိခိုးနည်းနှစ်မျိုးကို စာဖတ်သူတို့သိရှုရင် သိကြမယ်။ မသိရှိကြရင် မသိကြလိမ့်မည်။ ဤဘုရားရှိခိုးနည်းကို စာဖတ်သူများ အကျိုးကို ရည်မျှော်၍ ရေးသားပူဇော်လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဘုရားရှိခိုး

“အောင်ကြောင်းမင်္ဂလာ၊ အောင်လေယျတည့်၊ မဟာ မုနိ၊ တုမရှိလျှင်၊ ဗောဓိညောင်ရွှေ၊ ပလ္လင်ဗွေမ၊ လှည့်ခြွေ စိုးစံ၊ သတ်ဌာနံတွင်၊ ခက်လှည့်ညွန့်ဝေ၊ လင်းလွန်းမြေဝယ်၊ နေစဉ်အခါ၊ ဥက္ကာလာမ၊ သမ္ဘာထူးလှ၊ တဖုဿနှင့် ဘလ္လိ ကမောင်၊ ညီနှင့်နှောင်တို့၊ ဘုန်းခေါင်ထံပါ၊ ရောက်လာပြား ၍၊ သရဏာဂုံနှင့်၊ ရှစ်စုံအမြတ်၊ သရီဓာတ်ကို၊ ရလတ်သော အခါ၊ မင်းမြတ်စွာနှင့် ဒေဝါအများ၊ မိုးသိကြားတို့၊ ကြိုးစား မယုတ်၊ ခွန်အားထုတ်၍၊ သိဂိတ်တောင်တွင်၊ တိဂုံရှင်ကို၊ ဖူးမြင်စေရာ၊ ဌာပနာ၏”

“ရှေးခါရိပ်မြို့၊ စံကြွတုံသည်၊ သံ-ဂုံ-ပရှင်၊ ထွင်သခင် ကို နောင်လျှင်မျှော်ဆ၊ ကောင်းကျိုးရဖို့၊ ဓမ္မကရိဏ်၊ ရောင် ခြောက်ဆိုင်နှင့်၊ သင်းပိုင်ရေသနတ်၊ ဆန်းစွာလုပ်သည့်၊ လက် ဆုပ်တောင်ဝေး၊ ဂုဏ်ရောင်ပြေးလျက်၊ ကြိုင်မွေးပျံသင်း၊ ဤတောင်မင်း၌၊ သီတင်းသုံးရာ၊ မှန်ခဲ့ပါ၏”

“လေးဖြာစုပုံ၊ လေးဓာတ်စုံသာ၊ တိဂုံဆံရှင်၊ မြတ်သ ခင်ကို၊ အိပ်လျှင်ရှိခိုး၊ နိုးလျှင်မိဉ္ဇာန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်ကို၊ အမှန် ရောက်ပါလိုသော၊ မြတ်ရှင်စော...ဩကာသ...ဩကာသ ဩကာသ”

(ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားရောက်ဖူးမျှော်ကန်တော့ကြ သူတိုင်း ဤဘုရားရှိခိုးနည်းဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဏာယံ၍ ရှိခိုး ပူဇော်ပါက အကျိုးထူးများ လက်ငင်းခံစားနိုင်ပါသည်။)

ကျိက်ထီးရိုးဘုရားရှိခိုးနည်း

“မင်္ဂလာမဏ္ဍိုင်၊ ခြောက်ရောင်ဆိုင်သာ၊ ဘုန်းလှိုင် သီကီ၊ မပွင့်မိလျှင်၊ မပီရောင်ဟုံ၊ သာမျိုးစုံသည့်၊ သထုံနာ ဂရ၊ တည်ဌာနဝယ်၊ နာမထင်စွာ၊ သုပိနာဟုံ၊ အောင်ချာ ပြည်ကြီး၊ လွန်အံ့ချီးလျက်၊ စည်တီးခရိုင်၊ အုပ်ချုပ်ပိုင်သည့်၊ ရန်နိုင်ရိုးပ၊ မင်းတိဿ၏၊ တိဿသားတော်၊ ရသေ့ကျော်လျှင်၊ တောပျော်ခန်းဝါ၊ ထူးသမ္ဘာကြောင့်၊ မြတ်စွာဇိနံ၊ အာကာ ယံမှ၊ ယာဉ်ပျံနဝရတ်၊ စိန်ပြာသာဒ်နှင့်၊ ထိန်လျှင်ဝါဝင်း၊ ဆိုက် လာခြင်းဖြင့်၊ ဝပ်ဆင်းကော်လေ၊ တောင်းပန်သော်လျှင်၊ ဆံ

တော်မြနှစ်၊ ရသည့်ဖြစ်၍၊ ဆယ့်နှစ်ဝသဘင်း၊ ထိပ်ထက်တင် မှ၊ နတ်ရှင်သေဌ်နှင့်၊ သိကြားမင်းနှင့်၊ လူမင်းရသေ့၊ သူမြတ် လေ့ဖြင့်၊ ချမ်းမြေ့သာစည်၊ ဘုရားတည်သာ၊ အမည်ကျော် ဟို၊ ကျိက်ထီးရိုးဟုံ၊ တန်ခိုးလွှမ်းပတ်၊ စေတီမြတ်ကို၊ မမြတ် နေ့ည၊ သတိရလျက်၊ ဦးချကြိမ်ဖန်၊ အတန်တန်ကြောင့်၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ပေါက်၊ ကောန်ရောက်၍၊ မျက်မှောက်ပြုရပါလိုသော်၊ မြတ်ရှင်စော...ဩကာသ...ဩကာသ...ဩကာသ”

(ကျိက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်ရှင်ကို သွား ရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသူတိုင်း ဤဘုရားရှိခိုးနည်း ရွတ် ဖတ်သရဏာယံပွားများ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်ကြသူတို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာ တိုးတက်၍ ချမ်းသာသုခအဝဝနှင့် ပြည့်စုံ နိုင်ပါသည်။)

ဝန်ခံချက် ။ ဤအထက်ပါ ဘုရားရှိခိုးနည်းများသည် ကျမ်းပြုဆရာတော် ဦးဘေဇနိယရဲ့ အခြေခံဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်း စာကျမ်းမှ ကိုးကားထားပါသည်။

မင်းဥတ္တရ(သာပေါင်း)

အဓိဋ္ဌာန်မြောက်မှ သိဒ္ဓိပေါက်တဲ့ဂါထာ

- ငိနော အဘဇ္ဇကော ယောပိ၊
နတ္ထိ လောဟိတ သူဒါနံ။
- တဒေဝ ဝစနံ သစ္စံ၊
ဝန္ဓေ တံ လောက နာယကံ။
- တေန သစ္စေန ပုညေန၊
ဟောတု မေ ယေမင်္ဂလံ။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး

ကြေးစလောင်းမှာကောင်းမှုပြုရေးလှူထားသည့်

အဆောင်ဂါထာ

■ ဂမ္ဘီရဆရာငြိမ်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ ရွှေတိဂုံဘုရား၊
စနေထောင့်ရှိ နေလဘုရားရှေ့တွင် အသက် ၈၀ ကျော်
အရွယ်၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ကောင်း
လွန်းလှသော အဘိုးတစ်ဦးနှင့် ကျွန်ုပ် စကားလက်ဆုံကျခဲ့
ကြလေသည်။

အဘိုးက ကျွန်ုပ်အား စေ့ငုသေချာ၊ လေ့လာအကဲ
ခတ် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးမှ သူ၏ ထင်မြင်ယူဆဟန်လေသံ
အေးအေးလေးဖြင့် စကားစလာသည်။

“မောင်ရင်ကိုကြည့်ရတာ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို စူးစူး
နစ်နစ် မဖြစ်မနေ၊ မလွဲမသွေ အောင်မြင်ထိရောက် ပေါက်
မြောက်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ယတိပြတ် သန္နိဋ္ဌာန်စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျင့်
ကြံအားထုတ်နေတာမဟုတ်လား”

“အဘိုးပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဝါတွင်းသုံးလ
တိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ သက်သတ်လွတ်စား၊ ကိုးပါးခံလ
ခံယူဆောက်တည်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင်
မွဲစိရိယာရှိရှိနဲ့ ကျင့်ကြံလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်

တိုင်းလည်း ဒီ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာပဲ ဝင်လေ့ရှိပါတယ် အဘိုး”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ကောင်းပါလေ့။ အဓိဋ္ဌာန်ဆိုတာကိုရော မောင်ရင် ဘယ်လိုသဘောပေါက်ထားသလဲကွယ်”

“စိတ်ကို အခိုင်အမာ မြဲမြံစွာ ချမှတ်ထားတာလို့ နားလည်ထားပါတယ် အဘိုး”

“အေး...မောင်ရင် နားလည်သဘောပေါက်ထားတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ပိုပြီး တိကျအောင် ပြောရရင်တော့ အဓိဋ္ဌာန်ဆိုတာ စိတ်ကို စွဲမြဲစေတာပေါ့ကွယ်။ ဘာကို စွဲမြဲစေရမလဲဆိုရင် ကိုယ်ကြံရွယ်ထားတဲ့အလုပ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရှင်သန်ထမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တာကို ပြောတာကွယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ရဲ့အစဟာ ယုံကြည်ချက်ပဲကွယ်”

“ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်လဲ အဘိုး”

“မောင်ရင်အနေနဲ့ ယုံကြည်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်ထားဖို့ လိုတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါ အဘိုး”

“ရှင်းပြရမှာပေါ့ကွယ်။ ယုံကြည်ချက်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ရာသော ရည်ရွယ်ချက်ရဲ့ အကြောင်းအကျိုးတွေကို ရှေ့နောက်လျော်စွာ ဆက်စပ်သိရှိနားလည်ပြီး မှန်ကန်တယ်လို့ လက်ခံထားတာကို ယုံကြည်ချက်လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်။ မောင်ရင်နားလည်အောင် လွယ်ကူတဲ့ ဥပမာပေးရရင်တော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ဖို့ ကျောင်းတက်ရက်မပျက် စာမှန်မှန်ကျက်မှတ် ကြိုးစားပါမှ စာမေးပွဲအောင်မြင်မယ်ဆိုတာကို နားလည်လက်ခံတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲကွယ်”

“ယုံကြည်ချက် ရှိရုံမျှနဲ့ မအောင်မြင်နိုင်သေးဘူးကွယ်။ ယုံကြည်ချက်ကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ပေးဖို့အတွက် ခံယူချက်ရှိဖို့လည်း လိုသေးတယ်ကွယ်”

“ယုံကြည်ချက်ပြီးတော့ ခံယူချက်ဟုတ်ရဲ့လား အဘိုး ဆက်ရှင်းပြပါဦးခင်ဗျာ”

အဘိုး၏စကားတွေက လေးနက်မှုရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ဗဟုသုတကိုပါ ရစေသည့်အကြောင်းခြင်းရာတွေ ပါလာလေရာ ကျွန်ုပ်က လိုလားနှစ်သက်စွာဖြင့် တောင်းဆို

စကား ပြောလိုက်ပါသည်။

“ပြောပြပါမယ် မောင်ရယ်။ ယုံကြည်ချက်ကိုပြောပြပြီး ရပ်ထားလိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားပေမပေါ့ကွယ်။ ယုံကြည်ချက်ရှိရင် ခံယူချက်ရှိရမယ်။ ယုံကြည်ချက်ရှိပြီး ခံယူချက်မရှိရင် လေဖြတ်ရောဂါသည်လို ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွယ်။

ခံယူချက်ဆိုတာက တစ်စုံတစ်ခုသော ယုံကြည်ချက်အရ ဆောင်ရွက်ရမယ့်လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ဆန္ဒပြုတာဟာ ခံယူချက်ပဲကွယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းမှန်မှန်ဟက်၊ စာမှန်မှန်ကျက်ရင် စာမေးပွဲအောင်မြင်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒီယုံကြည်ချက်အတိုင်း ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပါမယ် စာမှန်မှန်ကျက်ပါမယ်လို့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ အောင်စိတ်ဓာတ်ရှိရင် အဲဒီကျောင်းသားဟာ ယုံကြည်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ခံယူချက်ရှိနေပြီလို့ မှတ်ယူရမယ်ကွယ်။

အဲ...ယုံကြည်ချက်လည်းရှိပြီး ခံယူချက်လည်းရှိပြီဆိုရင် ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ခံယူချက်ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ ထိုင်နေလို့မရဘူး။ အိပ်နေလို့မရဘူး။ လက်တွေ့ ကာယကံမြောက်ထိရောက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားလှုပ်ရှား အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ စာကြိုးစားရင် စာမေးပွဲအောင်မြင်မယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လက်ခံထားသလို စာမေးပွဲအောင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒခံယူချက်လည်း ရှိနေလေတော့ ဒီနှစ် ငါ စာမေးပွဲအောင်ကိုအောင်မြင်ရမယ်။ အောင်မြင်အောင်လည်း ငါကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ အောင်စိတ်ဓာတ်နဲ့ လက်တွေ့ ကာယကံမြောက် ထိထိရောက်ရောက် ကြိုးစားပြလိုက်တာဟာ အဓိဋ္ဌာန်ပဲပေါ့ကွယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် စာကြိုးစားနေတာဟာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပဲကွယ်။

ဝိပဿနာအလုပ်ကို ခွဲရှိရှိနဲ့ လုပ်ရင် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်မယ်လို့ ယုံကြည်ချက်ရှိရင် ဝိပဿနာအလုပ်ကို လုပ်ချင်လာတဲ့ ဆန္ဒခံယူချက်ရှိရမယ်။ အဲဒီခံယူချက်ကို လက်တွေ့မှာလည်း ဆက်လက်ကျင့်ကြံပွားများနေမယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ မောင်ရင်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင်းပါရဲ့နော်”

“ရှင်းပါပြီအဘိုး။ အဘိုးက တစ်ကန်ချင်၊ ရှင်းပြလိုက်

ကျွန်တော် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို သိမြင်နားလည်
လာပေါက်သွားပါတယ်”

“မောင်ရင်က ဝါတွင်းသုံးလတိုင်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့
သလို ရှင်းပြရတာပါ။ ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တိုင်းလည်း
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိတယ်ဆိုလို့ မောင်ရင်
ဒီရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဆောင်ဂါထာ အဓိ
ဋ္ဌာန်ဝင်စေချင်လို့ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြနေတာပါ
မောင်ရင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးရယ်။ အဘိုးကသာ
ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအဆောင်ဂါထာပေးခဲ့ရင် အဲဒီအဆောင်
ထဲနဲ့ ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ့မယ် အဘိုး။ အဲဒီအဆောင်
ထဲမှာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း ပြောပြပါဦး အဘိုးရယ်”

“ပြောပြရမှာပေါ့ မောင်ရင်။ ပြောပြမှလည်း လက်ခံ
ကြည့်မှရှိမယ်။ ယုံကြည်သက်ဝင်မှလည်း လိုအင်ဆန္ဒခံ
မှချက်ရှိလာမယ်။ လိုအင်ဆန္ဒရှိလာမှလည်း ကြိုးစားကျင့်
ကြံလာတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာမှာကိုး။ ဟုတ်ရဲ့လား
မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး။ မှန်ပါတယ်အဘိုး”

“ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်လောက်က
သူမိုက်ကြီး ညွန့်တင်ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်ကွယ်။ အဲဒီညွန့်တင်
တာ လူရိုးလူအေး ဘဝကနေပြီး မခံချင်တဲ့ခံပြင်းဒေါသစိတ်
ကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်ကြီးဖြစ်သွားရတာပါ။ သူက လူဆိုးလူ
မိုက်ဆိုပေမယ့် မတရားတာဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ တရား
ဘာဆိုရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြိုင်ဘက်မထားခဲ့တဲ့ ပြိုင်စံ
စူး လူရိုးလူမိုက်ကြီးပေါ့ကွယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ သောင်းကျန်းဆိုး သူခိုးစားပြအဖွဲ့
ပြီးတစ်ဖွဲ့ဟာ လူမိုက်ကြီးညွန့်တင်ကြောင့် သူတို့အကြံအစည်
တွေ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးကျဆုံးရတယ်ဆိုပြီး ညွန့်တင်ကို
ထလိမ်စေ့ခြမ်းဆင် အကောက်ဉာဏ်နဲ့ ဝိုင်းပြီးဖမ်းဆီးလိုက်
ကြတာ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ ညွန့်တင်ကိုလည်းမိရော
နာကြည်းချက်နဲ့ သူတစ်လက် ငါတစ်လက် ဝိုင်းပြီးထိုးနှက်
လိုက်ကြတာ ကျင်ခဲတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖူးရောင်ရဲကလွဲလို့
သွေးလုံးဝမထွက်ဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့ ဓားပြတွေဟာ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြပြီး

ဒေါသပိုထ၊ ပိုပြီးနှိပ်စက်ကြတဲ့အပြင် ဓားလုံတွေနဲ့ ဆက်လက်
ထိုးခုတ်ကြပြန်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဓားလုံတွေဟာ ခွေပဲ့ကျိုး
သွားကြတယ်။ ညွန့်တင်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့မှ
ညွန့်တင်ကို ဒီကောင် ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီးတဲ့ကောင်ဆိုပြီး
ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချလိုက်ကြတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ညွန့်တင်က မသေခဲ့ပါဘူးကွယ်။ သူ
လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ငွေပြားလေးပေါ်က အဆောင်ဂါထာ
ကြောင့် သူဟာ ကာယသိဒ္ဓိပြီးတဲ့အစွမ်းကို သိသွားပြီး ရဟန်း
ဝတ် အရိုးထုတ်သွားခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီငွေပြားလက်ဖွဲ့ကလေး
ကိုတော့ သူမသေခင်မှာ သူတပည့်လေးကို ပေးခဲ့တယ်။
သူတပည့်လေးက အဲဒီငွေပြားလေးပေါ်မှာပါတဲ့ အဆောင်
ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ကျင့်ကြံလိုက်တာ အသက် ၈၀ ကျော်
တဲ့အထိ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလို့
လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝနေတယ်တဲ့။

အဲ . . . ထူးခြားတာက အဲဒီအဆောင်ဂါထာဟာ
ဟောဒီရွှေတိဂုံဘုရားကြီးရဲ့ ကြေးစလောင်းမှာ ဘယ်သူက
လာပြီး ရေးထိုးလှူဒါန်းထားသလဲမသိဘူး ရေးထိုးထားတာ
ရှိနေတယ်ကွယ်။ အဲဒီလို မွန်မြတ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ ရေးထိုးထား
နိုင်တာဟာ လူသာမည ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
အဆင်မြင့်တဲ့ သူတော်စင်တွေ၊ နတ်သိကြားတွေပဲ ရေးထိုး
ထားနိုင်တာပေါ့ကွယ်။ ငါ့လောက်ဆိုရင် ဒီဂါထာရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့
တန်ခိုးကို သိလောက်ရောပေါ့ မောင်ရင်”

“သိပါပြီအဘိုးရယ်။ တော်တော်အစွမ်းထက်လှတဲ့
အဲဒီဂါထာကို ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့ပါအဘိုး။ အဘိုးပြောပြတာ
နဲ့ကို ကျွန်တော် လိုချင်လှပါပြီ အဘိုးရယ်”

“ကာယသိဒ္ဓိ လိုက်စားသူတွေ၊ အောင်မြင်ကြီးပွားလို
သူတွေ၊ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံနိုင်သူတွေဆိုရင် သစ္စာဆို အဓိဋ္ဌာန်
ပြုပြီး ကျင့်ကြံကြမယ်ဆိုရင် လိုတရ ဆန္ဒပြည့်ဝစေတာပေါ့
ကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သစ္စာဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ့မယ်
အဘိုး”

“မောင်ရင်က ဂါထာကိုပဲ တောင်းဆိုနေတာကိုး။
ဘယ်လို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ်ဆိုတာလည်း မေးဦးလေ”

“ကျွန်တော်က အဘိုးပြောပြတာနဲ့ လိုချင်တာများပြီး

ဆန္ဒစောသွားလို့ပါ။ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမှာလည်း အဘိုး။ ရှင်းပြပါခင်ဗျာ”

“အေး...အဲဒီဂါထာကို တစ်နေ့ အနည်းဆုံး ပုတီး တစ်ပတ် စိပ်ရမယ်။ သုံးလတိတိ မပျက်မကွက်စိပ်ပြီးရင် ထူးခြားမှုတွေ့ရမယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးရင်လည်း အခါအားလျော်စွာ ရွတ်ဆိုပွားများနိုင်လေလေ အကျိုးထူးလေလေပဲကွယ်။ ရော မောင်ရင်အတွက် အဆင်သင့်ပဲ”

အဘိုးသည် ဝါကြန့်ကြန့်ကလေးကို ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ သို့ ထည့်ပေးကာ ကျွန်ုပ်အား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေလေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်လိုချင်လွန်းလှသည့် ဂါထာ ပါသော စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ရှေးပေ ပုရပိုက်များတွင် ရေးသားထားသော လက်ရေးလက်သားမျိုး ဖြင့် သေသပ်လှပ ဝိုင်းစက်ညီညာစွာ ရေးသားထားသည့် အောက်ဖော်ပြပါ ဂါထာကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုလိုက်ရပါတော့ သည်။

အဓိဋ္ဌာန်မြောက်မှ သိဒ္ဓိပေါက်တဲ့ဂါထာ

- ဇိနော အာဇ္ဇကော ယောဝိ၊
နတ္ထိ လောဟိံ၊ သုဒါနံ။
- တဒေဝ ဝစနံ သစ္စံ၊
ဝန္ဓေ တံ လောက နာယကံ။
- တေန သစ္စေန ပုညေန၊
ဟောတု မေ ယေမဂီလံ။

ဇိနော = ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှင်သည်။ အာဇ္ဇကောယော = မပျက်စီးနိုင်သောကိုယ်တော်ရှိသည်။ အပီ = ဖြစ်ပေ၏။ လောဟိံတသုဒနံ = မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ သွေးယိုစီးခြင်းသည်။ နတ္ထိ = လုံးဝ မရှိပေ။

တဒေဝ ဝစနံ = ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော စကားသည်သာ လျှင်။ သစ္စံ = မှန်၏။ တံ လောက နာယကံ = လောက သုံးပါး၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ = အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓေ = ဝန္ဓာမိ = ရှိခိုးပါ၏။

တေန သစ္စေန = ထိုသို့ဆိုထား သစ္စာစကားကြောင့် လည်းကောင်း။ တေန ပုညေန = ရှိခိုးပြုစု ထိုကောင်းမှု

ကြောင့်လည်းကောင်း။ မေ = အကျွန်ုပ်အား။ ယေမဂီလံ = အောင်ခြင်းဝေဖြာ မဂီလာသည်။ ဟောတု = အောင်သံလှ ခြွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါလား အဘိုး ဒါကြောင့် ဒီဂါထာစွမ်း...ဟင်...အဘိုး...အဘိုး”

ကျွန်ုပ်က ဂါထာပါ ပါဠိနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုပြီး အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောဆိုရင်းက ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော အဘိုးအား ကြည့်လိုက် သောအခါ အဘိုးမှာ ကျွန်ုပ်၏အနားတွင် မရှိတော့ဘဲ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားကာ ဝမ်းသာ နည်းသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြောလိုက်ရသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

လူရိုးလူမိုက်ကြီး ညွန့်တင်၏တပည့်သည် ကိုဂါထာ ကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ကျင့်ခဲ့ရာ အသက် ၈၀ ကျော်သည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှမရှိဘဲ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ၍ လိုရာ ဆန္ဒ ပြည့်ဝနေခဲ့သည်ဟု အဘိုးက ပြောခဲ့သည်။

အဘိုးအရွယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းထားသည့်နည်း တူ အသက် (၈၀) ဝန်းကျင်ပင် ဖြစ်နေလေရာ အဘိုးသည် ပင်လျှင် ဦးညွန့်တင်၏ တပည့်များ ဖြစ်နေလေရောသလား ဟု ကျွန်ုပ် တွေးတောခန့်မှန်းနေခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးမှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း...

“ကျေးဇူးကြီးလှ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်တော်ကို မည်သူက မျှ မဖျက်ဆီးနိုင်။ သွေးမထွက်စေနိုင်။ ထိုစကားမှန်ပါ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။ ဤသစ္စာ ဤကုသိုလ်ကြောင့် တပည့်တော်၏ အကြံအစည်မှန်သမျှ အောင်မြင်ပါရစေ သွားလေရာ လာလေရာတွင်လည်း ဘေးမသိရန်မခဘဲ စိတ် သွားတိုင်းကိုယ်ပါ၍ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ”

ဟု သစ္စာဆို ကုသိုလ်ပြု ဆုတောင်းပြီး အဓိဋ္ဌာန်ထဲ ခဲ့လေရာ ယနေ့ထက်တိုင် လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝနေပါတော့ သတည်း။

ဂန္ထီလေးရာပြိုင်

လူသစ် စိတ်သစ် ကြံတိုင်းဖြစ်

မနောလိပ်ပြာ စိတ်ကမ္ဘာစာစုများ

သက်လုံ

ရာသက်ပန် နုပျိုနေရေး

သက်လုံ - ကဲ ... ဦးသံဝေ၊ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ
မေး လိုက်ရဦးမယ်။ သိဒ္ဓိတွေအကြောင်း
ခင်ဗျား သိမှာပေါ့နော်။

သံဝေ - ကြားဖူးပါတယ်။ ကာယသိဒ္ဓိတို့၊ ဝိယသိဒ္ဓိ
တို့ ဆိုတာတွေလေ။

သက်လုံ - ဟုတ်ကဲ့။ လောကီပညာလို့လည်းခေါ်တဲ့ ဂန္ဓာရီ
ပညာလမ်းကို လေ့လာဖူးရင် ကြားဖူးမှာပါပဲ။
အဓိပ္ပာယ်က ဘာတဲ့လဲဗျ။

သက်လုံ - ကာယသိဒ္ဓိဆိုတာ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ပေါက်ပြဲရှနာ
သေကျေခြင်း မဖြစ်ဘူး။ ဓားနဲ့ထိုးလည်း ဓားကျိုး
လို့ လုံခြုံ ဆိုတာမျိုးပေါ့။ လက်နက်မှန်သမျှ ပြီးတဲ့
သိဒ္ဓိဟာ ကာယသိဒ္ဓိပေါ့။ လူတကာက ကိုယ့်ကို
ချစ်ခင်လာရတဲ့ပြီးစီးမှုတန်ခိုးက ဝိယသိဒ္ဓိပေါ့။ နေပါ
ဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဂန္ဓာရီပညာတွေအကြောင်း ဆွေး
နွေးမလို့လား။

သက်လုံ - မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ စကားဆုံးဆောင် နား
ထောင်ပါဦးဗျ။ အဲ ... ခုနက သိဒ္ဓိဆိုတာတွေထဲမှာ
ယောဗ္ဗန ('ယွတ်ဗန' ဟုဖတ်ပါ) သိဒ္ဓိဆိုတာ ကြား
ဖူးသလား။

သံဝေ - ဟင်အင်း ... မကြားဖူးဘူး။ ဘာလဲဗျ။ ယောဗ္ဗန
သိဒ္ဓိဆိုတာ။

သက်လုံ - အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး အရွယ်က နုပျိုနေ
စေတဲ့ သိဒ္ဓိလေ။ ပျိုရွယ်မှု သိဒ္ဓိပေါ့။

သံဝေ - ဟာ ... တယ်ဟန်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်
တို့လို အဘိုးကြီးတွေရဲ့ သည်းခြေကြိုက်သိဒ္ဓိပေါ့။
ဟား ... ဟား။

သက်လုံ - မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ဆိုတာလည်း တစ်နေ့

မှာ အိုမင်းလာရမှာမို့ ခုကတည်းက လေ့လာထား
ရင် မမှားဘူးပေါ့လေ။ အဲ ... အဲဒီသိဒ္ဓိဟာ ဂန္ဓာရီ
နည်းနဲ့ လုပ်တာကမှ ခက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့
စိတ်ကမ္ဘာမှာလည်း ရာသက်ပန် နုပျိုနေရေး
အတွက် နည်းတွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေကမှ လုပ်ရ
လွယ်သေးတယ်။

သံဝေ - ကဲ ... လုပ်စမ်းပါဗျာ။ ဒါမျိုးတော့ တစ်လုံးတစ်
ပါဒမှ အလွတ်မခံချင်လို့ စာရွက်နဲ့ မှတ်စမ်းပါရ
စေချာနော်။

သက်လုံ - အချက်အလက်က သိပ်များများ မရှိတာကျတော့မှ
စာရွက်နဲ့မှတ်ပါရစေတဲ့။ မှတ်ချင်မှတ်ပေါ့လေ။
တကယ်ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါ ဆွေးနွေးမှာက
ခင်ဗျားနဲ့တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေလို့ ခင်ဗျား စိတ်ပါ
ဝင်စားမှာ အမှန်ဖြစ်နေတော့ စာရွက်နဲ့မမှတ်ဘဲ
နဲ့တောင် ခေါင်းထဲရှိက်သွင်းလိုက်သလို မှတ်မိမှာ
သေချာပါတယ်ဗျာ။

သံဝေ - ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီးသေချာအောင်
စာရွက်နဲ့မှတ်ပါရစေ။ ကျွန်တော်က အသက်ကြီး
ပေမယ့် အရွယ်တင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလေးကရှိတော့
သေချာအောင် လုပ်ပါရစေဗျာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။

သက်လုံ - ကိုင်း ... လက်ညှောင်းမှာ စိုးလို့ပြောတာ။ ပြောမရ
လည်း လုပ်စေဗျာ၊ လုပ်စေ။ ကဲ ... စပြီး ဆွေး
နွေးတော့မယ်နော်။ တော်တော်မှန်တဲ့ စကားတစ်
ခွန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ နုပျိုခြင်းဆိုတာ
ဘဝရဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။
စိတ်ရဲ့အခြေအနေတစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်တဲ့။

သံဝေ - ဟာ ... စိတ်ကမ္ဘာထဲကကြည့်ရင် တယ်ဟန်တဲ့
စကားပဲ။ မှတ်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ အသက်ငယ်တာ၊

အသက်ကြီးတာတွေဟာ ဘဝရဲ့အချိန်ကာလတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ နုပျိုမှု၊ အိုမင်းမှုဆိုတာ အသက်အရွယ်ပေါ်မှာထက် စိတ်အနေအထားပေါ်မှာ ပိုပြီးတည်တယ်ဆိုပါတော့။

လုံ - ဟုတ်တယ် ... အချို့လူတွေဟာ အသက် ၃၀ လောက်မှာပဲ အိုစာနေပြီ။ အချို့လူတွေကျတော့ အသက်ကြီးရင့်လာတဲ့တိုင်အောင် စိတ်ရွှင်လန်းနုပျိုနေတယ်။ အဲဒါပဲ ကြည့်ပေါ့။

ဝေ - ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ နုပျိုတယ်ဆိုတာ ပုံပန်းနုပျိုနေတာထက် စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် နုပျိုတာကို ခင်ဗျားဆိုလိုတာပဲ။

လုံ - ဟုတ်တာပေါ့။ နတ်ရေကန်ထဲဆင်းတယ် ဆိုတာက စိတ်ကမ္ဘာကနည်းမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲကနည်းပျ။ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးမှာက တကယ်လုပ်ရင် မုချဖြစ်မယ့် စိတ်ကမ္ဘာထဲကနည်းပျ။ ဒါကြောင့် နုပျိုတယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် နုပျိုတာကို ဆိုလိုတယ်။ အသက် ၈၀ အရွယ်မှာ အသက် ၂၀ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကောက်ဝတ်တာမျိုးကိုမဆိုလိုဘူးပျ။ အသက်ကြီးမှ ရုပ်ပိုင်းကို နုနယ်အောင် ပြင်ဆင်တာ လူရယ်စရာဖြစ်တာပဲ ရှိတယ်။

ဝေ - ခင်ဗျား ပြောပြောနေတဲ့ ‘ ကျွန်တော်က အသက် ဘယ်လောက်ရောက်ရောက်၊ စိတ်ကို အသက် ၂၀ မှာချည်း ထားခဲ့တယ်’ ဆိုတာမျိုးပေါ့နော်။

လုံ - ဆိုပါတော့လေ။ သေသေချာချာလေ့လာကြည့်ရင် လူတွေဟာ ရုပ်ပိုင်းမှာ အိုမင်းတာထက် စိတ်ဓာတ်တွေ အိုမင်းရင့်ရော်ကုန်တာတွေက ပိုပြီးများတာကိုတွေ့ရတယ်။ တချို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အသွေးကလေးတွေဟာ အိုမင်းလာရင် ပျောက်ပျက်ကုန်တတ်တယ်ပျ။ ဒီလို အရည်အသွေးကလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းထားသွားနိုင်မယ်ဆိုရင် လူဟာ အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့အထိ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ နေသွားနိုင်မယ်။

ဝေ - ရာသက်ပန် နုပျိုနေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ကိုင်ရမယ်၊ ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်ပေါ့ပျ။ ကဲ ... ခင်ဗျား စုဆောင်းထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုသာ တင်ပြဆွေးနွေးပါတော့ဗျာ။

လုံ - ပျိုလွင်တဲ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းတုန်းက လူမှာရှိခဲ့တဲ့ စိတ်အနေအထားကလေးတွေကို လေ့လာပြီး ဒီစိတ်အနေအထားကလေးတွေကို အိုမင်းချိန်အထိ ထိန်းသိမ်းသယ်ဆောင်သွား နိုင်မယ်ဆိုရင် လူဟာ ရာသက်ပန်နုပျိုနေမှာပေါ့ဗျာ။

ဝေ - ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ္ပံနည်းကျပါပေတယ်။ ပျိုလွင်တဲ့ဘဝက စိတ်အခြေအနေအထားတွေဆိုတော့ တော်တော်များများပေါ့ဗျ။

လုံ - တကယ်လိုအပ်တာကတော့ အချက်သုံးချက်ပါပဲဗျာ။ မများပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာရွက်နဲ့ မှတ်စရာမလိုပါဘူးလို့ ပြောသားပဲ။ ကဲ ... ပထမဆုံး ဆွေးနွေးချင်တဲ့အချက်က “သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှု” ပဲဗျ။

ဝေ - ဟာ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ မစဉ်းစားမိတာ။ ခင်ဗျားပြောလိုက်တော့ တွေးမိသွားတယ်ဗျို့။ ပျိုလွင်တဲ့လူငယ်လူရွယ်ဘဝဟာ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတဲ့ ဘဝအချိန်ပိုင်းပဲ။ အသိပညာနဲ့ အတွေ့အကြုံပိုင်းက နည်းသေးတော့ အချို့စိတ်ဝင်စားမှုတွေဟာ မထိန်းမသိမ်းနိုင်တောင် ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။

လုံ - ဟုတ်ကဲ့၊ လူငယ်တွေမှားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုစိတ်ဝင်စားမှု လွဲမှားသွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဟာ နေပျော်၊ ထိုင်ပျော်၊ အသက်ရှင်ပျော် ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခုခုဟာ မုချရှိရမှာပဲဗျ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ဦးတည်ချက်မည်မည်ရရ မရှိဘူးလို့ဖြစ်လာရင် အဲဒါ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း စပြီလို့ဆိုရမှာပဲ။

ဝေ - ကျွန်တော်တို့ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ဝင်စားတဲ့အရာတွေ ပြောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ လိုအပ်ချက်ဖြစ်တယ် ဆိုရင်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုခုကို ရှာဖွေထားရှိရမှာပေါ့။ ဒါလည်း ခက်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

လုံ - မခက်ပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ ဘာကြောင့် လိုအပ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါဦးမယ်။ ဒီလိုစိတ်ဝင်စားမှုရဲ့ တန်ဖိုးဟာ နှစ်ပိုင်းရှိတယ်ဗျ။ ပထမတစ်ချက်က ဘာထဲဆိုရင် သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ လူကို အလုပ်

ပေးထားတယ်ဗျ။

၈၀ - အဲ... ဟုတ်တာပေါ့။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ အငြိမ်းစားယူသွားရင် သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတတ်ကြတာဟာ ဒါကြောင့်ပဲဗျ။ အလုပ်တွေများပြီးနေရာက ပြုန်းဆို ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားတာကိုး။ မလုပ်ရူးမူနဲ့ ငြီးငွေ့မှုဟာ လက်ချင်းတွဲနေတတ်တယ်။ ဒီနှစ်ခုကလည်း လူကို အင်မတန် အိုစေတာပဲဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ပင်စင်ယူပြီဆိုတာနဲ့တစ်ချက်တည်း အငြိမ်ကိုမနေတော့ဘဲ လုပ်စရာ၊ ကိုင်စရာတွေရှာလုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ စိတ်ကမ္ဘာကို လေ့လာတယ်။ ဘာသာတရားတွေကို လေ့လာတယ်။ စုံလို့ပေါ့ဗျာ။

လုံ - ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဟာ မှန်တဲ့ကိစ္စ၊ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဟော... သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုရဲ့ နောက်တန်ဖိုးတစ်ခုကို ပြောဦးမယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာအရာကို ရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာတော့ မှန်ကန်တာကို ရွေးချယ်ရမယ်ပေါ့ဗျာ။ မကောင်းတဲ့၊ မမှန်တဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုမျိုးကိုတော့ မရွေးသင့်ဘူးပေါ့။

၈၀ - ဒါကတော့ အသက်ကြီးလေ ကောင်းတာလုပ်သင့်လေပေါ့ဗျာ။

လုံ - ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီလိုကောင်းတာမှာ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုရှိခြင်းဟာ လူကို အပြင်ဘက်မျှော်ကြည့်စေတယ်ဗျ။ ဆိုလိုတာက တစ်ပါးသူတွေရဲ့ အကျိုးကိစ္စတွေကိုလည်း မျှော်ကြည့်တတ်လာတာကို ပြောတာဗျ။ အသက်မကြီးသေးဘဲနဲ့ အိုစာတဲ့လူတွေဟာ ကိုယ့်အရေးနဲ့ကိုယ် တွေးနေကြတဲ့လူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကမ္ဘာထဲ ကိုယ်နေပြီး ပြင်ပအကြောင်းဘာမှ မသိတဲ့အဖြစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။

၈၀ - အပြင်ပစိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ ကိုယ့်ရောဂါတွေ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကိုပဲ ပုံကြီးချဲ့မြင်နေတော့မှာပေါ့လေ။

လုံ - သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခုခုက တွန်းပေးလိုက်မှ တစ်ပါးသူတွေအပေါ် ကြင်နာမှုတွေ၊ သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာပေါ့။ ဒါတွေက ဘဝမှာ ရွှင်လန်းပြီးတက် တက်ကြွကြွ ဖြစ်စေတဲ့ဟာတွေပဲဗျ။

၈၀ - ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို သတိထားကြည့်ရင် အသက်ကြီးပိုင်းမှာ ဝတ်အသင်းတို့၊ တရားနာအဖွဲ့တို့ လုပ်ကြတာ ဘယ်ဆိုးလို့တုံးဗျ။ သဲသဲမဲမဲ စိတ်

ဝင်စားမှုကလေးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ပြင်ပလောကနဲ့ ဆက်ဆံမှုဖြစ်နေတာပေါ့။

လုံ - ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့လုပ်ငန်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားလို့ ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အခြား လူမှုရေးလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်လို့ရပါတယ်။ ကဲ... ရာသက်ပန် နုနုပျိုပျိုနေနိုင်ဖို့ နောက်တစ်ချက်ကို ကူးပြီး ဆွေးနွေးကြပါဦးစို့ဗျာ။

၈၀ - ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါလေ။

လုံ - ငယ်ရွယ်နုပျိုသူတွေမှာ ရှိမြဲဖြစ်တဲ့ နောက်အရည်အချင်းကလေးတစ်ခုကတော့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုပဲဗျ။

၈၀ - ဟာ... အသက်ကြီးမှတော့ ဘယ်သူကစွန့်စားစေတော့မှာလဲဗျ။

လုံ - ဪ... ဦးသံဝေနှယ်၊ ဒါလည်းပဲ သဲသဲမဲမဲစိတ်ဝင်စားမှုလိုပဲပေါ့ဗျ။ အသက်အရွယ်ကိုလိုက်ပြီး ပုံစံပြောင်းလဲမှုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ စွန့်စားလုပ်ကိုင်လိုတဲ့ စိတ်ဟာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုရင်တော့ အဲဒါ အသက်ကြီးရင့်မှုစပြီ။ ဇရာထောင်းပြီလို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။

၈၀ - ဒီလိုဆိုရင်လည်း စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုလို့ ခင်ဗျားပြောတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောဦးမှပေါ့ဗျ။

လုံ - လူဟာ အသက်ကြီးလာပြီဆိုရင် ရုပ်ခန္ဓာပိုင်းက ယိုယွင်းမှုရှိလာတယ်ဆိုတော့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုအပိုင်းဟာလည်း အကန့်အသတ်နဲ့တော့ ဖြစ်လာရပြီပေါ့ဗျာ။ အပျိုပေါက်၊ လူပျိုပေါက်ဘဝမှာ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးဟာ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုတစ်ခုပဲဗျ။ စိတ်က ခပ်ကြောက်ကြောက်၊ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေတာတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် အဲဒါဟာ ဘဝစွန့်စားမှုတစ်ခုရယ်လို့ စိတ်ကမ္ဘာမှာ ခေါ်ဝေါ်ရပါတယ်ဗျ။

၈၀ - ဪ... ငါတော့ ပင်ပန်းရတော့မယ်၊ ငါတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မယ်၊ ငါတော့ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံစရာရှိတယ် စသဖြင့် ထင်မြင်ယူဆရလို့ စိတ်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေလျက်က ဇွတ်ထပြီး လုပ်ငန်းမျိုးကို ခင်ဗျားက စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုလို့ ပြောတာကိုး။

လုံ - ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ အသက်ကြီးတဲ့လူအဖို့ စွန့်

စားလုပ်ကိုင်မှုမှာတော့ ငါတော့ ပင်ပန်းရမယ်၊ ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတဲ့ နယ်ပယ်လောက်ပဲ စွန့်စားတော့ မှာပေါ့ဗျာ။ အသက်အန္တရာယ် ရှိလောက်တာကိုတော့ ဘယ်လုပ်တော့မှာလဲ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးနေကြတာကလည်း အသက်အရွယ်ကြီး ရင့်သူတွေအတွက်ဆိုတော့ ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ရတဲ့ စွန့်စားမှုမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘဲ ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွန့်စားမှု၊ အတွေးပိုင်းဆိုင်ရာ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုလောက်ပဲ ကျွန်တော့်ဆိုလိုချက်က ကန့်သတ်ထားချင်ပါတယ်။

၈၀ - အား... ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ အသက်ကြီးလာရင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားစွန့်စားမှုကို ထားပါတော့။ အသစ်တွေ့ရမယ်၊ နက်နက်နဲနဲ တွေးရမယ်၊ ဉာဏ်မဇ္ဈိတမီ ဖြစ်နေတာကို လေ့လာရတော့မယ်ဆိုရင်တောင် ကြောက်ချင်လာကြတယ်။ ဒါ မကောင်းဘူးဗျာ။ လူကို အိုစာစေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တွေးခေါ်လေ့လာတဲ့ကိစ္စ မှာ စွန့်စားချင်လို့ ကျွန်တော့်အတွက် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကမ္ဘာနယ်မြေကို ခင်ဗျားနဲ့အတူလာပြီး လေ့လာနေတာပေါ့။

လုံ - ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနုနယ်ပျိုလွင်နေတာ ဖြစ်မယ်ဗျို့။

၈၀ - တကယ် ပြောနေတာပါဗျာ။ မနောက်ပါနဲ့။

လုံ - ကျွန်တော်ကလည်း တကယ်ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သင်္သကရိုက်ဘာသာ၊ ဂျပန်ဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာတွေကို လေ့လာနေတာ။ အတွေးပိုင်းဆိုင်ရာ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုတစ်ရပ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ရွယ်နုပျို မဖြစ်ပေမယ့် စာကျက်တဲ့နေရာမှာတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းကလိုပဲ စိတ်အနေအထား ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဒါက လက်တွေ့ပါ။

၈၀ - ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သေချာတဲ့နည်းတွေမို့ ခင်ဗျား ဆွေးနွေးနေတာပေါ့။

လုံ - အဲ... ထိုနည်းတူစွာပဲ ငယ်ငယ်ကပန်းချီမဆွဲတတ်ပေမဲ့ အသက်ကြီးလို့ လုပ်စရာ၊ ကိုင်စရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်လာရင် ပန်းချီဆွဲကြည့်မယ် စသဖြင့် တစ်ခုခုကို စွန့်စားလုပ်ကိုင်ကြည့်သင့်တယ်ဗျာ။

၈၀ - ကိုယ်မလုပ်ဖူး၊ မသိဖူးတဲ့ လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုခုကို လေ့လာလုပ်ကိုင်ကြည့်ရမယ်ပေါ့။

လုံ - ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာများအတွေးအကြံ၊ အတတ်ပညာအသစ်အဆန်းတွေ ရနိုင်သလဲဆိုတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အရင်ကမရှိဘူးလို့ ယူဆလက်ခံထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေဟာ ပေါ်ချင်ပေါ်လာနိုင်မယ်ဆိုပြီး စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်၊ နေရာသစ်တွေမှာ မိတ်ဆွေသစ်တွေပါ ဆုံစည်းနိုင်တာမို့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှုတစ်ခုခုကို ဉာဏ်ပိုင်းမှာ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့။

၈၀ - အသစ်အဆန်းလုပ်ရပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မသုံးဘဲထားတဲ့ ဦးနှောက်ထဲက ဆဲလ်အသစ်တွေကို အသုံးချရဖို့အကြောင်းက များလေတော့ မုချ အကျိုးရှိမှာပါဗျာ။ ပြီးတော့ ဆဲလ်အသစ်တွေကိုသုံးတာ နုပျိုမှုနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေတယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ထင်နေတယ်ဗျာ။

လုံ - ဟုတ်ချင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ပညာရှင်တွေ မိန့်ဆိုထားတာတော့ သတိမထားမိသေးဘူး။ ကဲ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဆွေးနွေးတင်ပြချင်တဲ့ အချက်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ပဲဗျာ။ လူငယ်လူရွယ်မှန်ရင် ခင်ဗျားကြည့်၊ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့ပဲ။

၈၀ - ဟာ... မှန်တာပေါ့။ ကလေးငယ်ကလည်း နက်ဖြန် ဘယ်လိုကစားဖို့၊ ဘယ်လိုသွားဖို့၊ လူငယ်ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း နက်ဖြန်အတွက် ရည်စူးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ပဲ။ လူရွယ်မှာလည်း စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးအတွက် ရည်စူးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ နက်ဖြန်အကြောင်းပဲ စဉ်းစားတယ်။ အဲ... လူကြီးဖြစ်လာတော့မှ သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်တော့တာပဲ။

လုံ - ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စိတ်ပျက်နေသလောက် အိုစာမှာပဲ။ မျှော်လင့်နေသလောက် နုပျိုနေမှာပဲ။ အသက်ကြီးရင်လာပြီဆိုရင် အပြုသဘော တွေးတတ်ဖို့ပဲလို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ မပြည့်စုံမှုတွေကို အာရုံစိုက်မနေဘဲ အသစ်ရရှိလာမယ့် ကောင်းကျိုးပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက်သင့်ပါတယ်။

၈၀ - ရာသက်ပန်နုပျိုနေချင်ရင်တော့ ဒီသုံးခုကို ချက်ပိုင်ရတော့မှာပေါ့လေ။

(ဆက်ရန်)

သက်လုံ

ဇာတ်နိပါတ်တော်လာ ဆင်ဖြူတော်များ

ဦးညွန့်မောင် (ဓမ္မာစရိယ၊ B.A., R.L)

၄။ ဆင်ဖြူတော် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ကိုယ်လုံးဖြူးသည်။ လက်ခြေများ နီရဲသောအရောင် ရှိသည်။ စွယ်တော်မှာ ခြောက်ရောင်စုံ ဖြူးလျက်ရှိသည်။ နှာမောင်းမှာ ငွေပန်းသဏ္ဌာန် ရှုချင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဆင်၏အရွယ်အစားမှာ ကြီးမားလှသည်။ အရပ်အမြင့် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် ရှိသည်။ ရှေ့နောက်အလျား အတောင်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိသည်။ နှာမောင်းအရှည် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် ရှိသည်။ အစွယ်လုံးပတ် တစ်ဆယ့်ငါးတောင်၊ အရှည် အတောင်သုံးဆယ် ရှိသည်။

ယင်းဆဒ္ဒန်ဆင်ကို 'နာဂရာဇာ၊ ဆင်မင်း'ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ဆင်သတ္တဝါပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆင်မင်းမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ ဖခင်မှာလည်း ဆင်မင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဆင်ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ဆင်မင်းဖြစ်လာသည်။ ဆင်မိဖုရား နှစ်ပါးကို လက်ဝဲ၊ လက်ယာထား၍ ခံစားသည်။ အလုပ်အကျွေး အခြံအရံ ဆင်ပေါင်း ရှစ်ထောင်ရှိသည်။ လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသော ဆဒ္ဒန်အိုင်အနီး တောကြီး၌ နေသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာ သယံဇာတအသီးအပွင့်များ ပေါကြွယ်ဝလေသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်မှာ လူသိများပါသည်။ စလေဆရာကြီး ဦးပုည၏ ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုလေးပုဒ်တွင် တစ်ပုဒ်အပါအဝင် ဖြစ်သဖြင့် တံကွသိုလ် မြန်မာစာကျောင်းသားများအားလုံး သိရှိကျွမ်းဝင်ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးပုည၏ လင်္ကာသွားဖြင့် ရေးဖွဲ့ရာမှာ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း နှစ်သက်ဖွယ်ရာ လွန်စွာပြောင်မြောက် ကောင်းမွန်လှသဖြင့် ကျောင်းသားများ အလွတ်ကျက်မှတ်ကြသည်အထိ စွဲလမ်းကြသည်။

ဆဒ္ဒန်အိုင်သာ

ဆဒ္ဒန်အိုင်သည် အလွန်သာယာလှသည်။ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အလျားနှင့် အနံမှာ ယူဇနာငါးဆယ်စီ ရှိသည်။ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏အလယ် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်၌ ရေသည် မြအဆင်းရှိသည်။ မှော်၊ ရေညှိ စသည် လုံးဝ မရှိပေ။ ထိုရေကြည် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၏ အပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည် တစ်ယူဇနာမှာ ကြာသိမ်တော တည်ရှိသည်။ ထိုကြာသိမ်တောကို တစ်ယူဇနာ ဝိုင်းပတ်လျက် ကြာနီတော တည်ရှိသည်။ ယင်းကြာနီတောကို ဝိုင်းပတ်လျက်ရှိသော တစ်ယူဇနာမှာ ကြာပုဏ္ဏရိက်တော ဖြစ်သည်။ ကြာပုဏ္ဏရိက်တောကို ဝိုင်းရံပတ်လျက်ရှိသော တစ်ယူဇနာတွင် ကြာပဒုမ္မာနီတော ရှိသည်။ ကြာပဒုမ္မာနီတောကို တစ်ယူဇနာစီ ဝိုင်းပတ်လျက် ကြာပဒုမ္မာဖြူတော ရှိသည်။ ယင်းကြာပဒုမ္မာဖြူတောကို တစ်ယူဇနာဝိုင်းပတ်လျက် ကုမုဒြာကြာတော ရှိသည်။ ယင်းကုမုဒြာကြာတော၏အပြင်ဘက်၌ ကြာမျိုးစုံရောနှောပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ကြာတောတည်ရှိသည်။ ကြာတောခုနစ်တို့၏အပြင်ဘက် တစ်ယူဇနာပတ်လည်တွင် သလေးနီတော တည်ရှိသည်။ သလေးနီတော၏ ရေမှာ ဆင်တို့၏ ခါးလောက်သာ နက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သလေးနီတော၏ အပြင်ဘက် ရေအဆုံး၌ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ ရောင်စုံရှိသည့် အမွှေးအနံ့ ကြိုင်လှိုင်၍ နူးညံ့သော ပန်းချုံတော တည်ရှိလေသည်။ ဤဆယ်ထပ်သော တောတို့မှာ တစ်ယူဇနာစီ အနံ့ရှိကြသည်။ ထိုပန်းချုံတော၏ အပြင်ဘက်တွင် ပဲလွန်းငယ်၊ ပဲလွန်းကြီး၊ ပဲနောက်တောများ တည်ရှိသည်။ ပဲနောက်တော၏ အပြင်ဘက်တွင် သခွားငြေ့တံ၊ သခွား

ကြောင့်၊ အိမ်ဘူး၊ ဖရုံနွယ်တောတို့ တည်ရှိသည်။ ထို
 တော၏ အပြင်ဘက်တွင် ကွမ်းသီးပင်ခန့်ရှိသော ကြံတော
 ရှိသည်။ ကြံတော၏ အပြင်ဘက်တွင် ဆင်စွယ်ပမာဏ
 အသီးသီးသော ငျက်ပျောတောရှိသည်။ ငှက်ပျောတော၏
 အပြင်ဘက်တွင် အင်ကြင်းတောရှိသည်။ အင်ကြင်းတော၏
 အပြင်ဘက်တွင် အိုးစရည်းခန့် အသီးရှိသော ပိန္နဲတော
 ရှိသည်။ ပိန္နဲတော၏ အပြင်ဘက်၌ အသီးချိုသော
 မန်ကျည်းတောရှိသည်။ မန်ကျည်းတော၏ အပြင်ဘက်၌
 သရက်တောရှိသည်။ သရက်တော၏ အပြင်ဘက်၌ သီး
 တော ရှိသည်။ သီးတော၏ အပြင်ဘက်တွင် ဝါးတော
 ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏နေရာ ဆဒ္ဒန်အိုင်
 သာတွင် သယံဇာတပန်းမန်၊ သစ်သီးတို့ ပေါကြွယ်ဝသည်
 ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ဝါတောကို တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ် ခြံရံ
 လျက်ရှိသည်။

တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်

တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို အပြင်အပမူစ၍ ဖော်ပြလို
 သည်။ အပြင်အပတောင်မှသည် အတွင်းပိုင်တောင်များ
 အထိ တစ်ယူဇနာစီ မြင့်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူရပ်
 ဒေသမှသွားလျှင် အစဦးဆုံး တွေ့ရမည့်တောင်မှာ စူဠ
 ကာလတောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယူဇနာ မြင့်သည်။ ဒုတိယ
 နှစ်ယူဇနာရှိသော မဟာကာဠတောင်ကို တွေ့ရမည်။
 တတိယ ဥဒကပဗ္ဗတတောင်၊ စတုတ္ထ စန္ဒပဿတောင်၊
 ပဉ္စမ သူရိယပဿတောင်၊ ဆဌမဏိပဿတောင်၊ သတ္တမ
 သုဝဏ္ဏပဿတောင် တည်ရှိသည်။

ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်သည် အမြင့် ခုနစ်ယူဇနာ
 ရှိသည်။ သောနတ္တိရ်မုဆိုး သွားသည့်အခါ ဤတောင်စဉ်
 ခုနစ်ထပ်ကို ကျော်ရမည်ဖြစ်သည်။ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို
 ကျော်မိသည့်အခါ တောအထပ်ထပ် ခြံရံအပ်သော ဆဒ္ဒန်
 အိုင်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သုဝဏ္ဏပဿတောင်၏
 အတွင်းနံပါးသည် ရွှေအဆင်းရှိသည်။ ထိုတောင်နံပါးမှ
 ထွက်သော အရောင်ဟပ်လျက်ရှိသော ဆဒ္ဒန်အိုင်သာသည်
 ထွက်ခါစ နေလုလင်ကဲ့သို့ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ပညောင်ပင်

ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ပညောင်
 ပင်ကြီး ရှိသည်။ ပညောင်ပင်၏ ပင်စည်လုံးပတ်မှာ ငါး
 ယူဇနာရှိသည်။ ပင်စည်အမြင့်မှာ ခုနစ်ယူဇနာရှိသည်။
 ဘေးဘယ်ညာရှိ ခက်မလေးဖြာတို့မှာ ခြောက်ယူဇနာစီ
 ရှိကြသည်။ အထက်သို့တက်သော ခက်မသည်လည်း
 ခြောက်ယူဇနာပင်ရှိသည်။ အမြစ်ရင်းမှယူလျှင် အရပ်အမြင့်
 တစ်ဆယ့်သုံးယူဇနာ ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်တွင် ပါးပျဉ်း
 ရှစ်ထောင်ပါရှိသည်။ မြတောင်ကြီးအလား အလွန်တင့်
 တယ်လှပေသည်။ ဆဒ္ဒန်အိုင်ရေမှ တက်လာသော လေ
 သည် ပညောင်ပင်သို့ သာသာညှင်းညှင်းတိုက်ခတ်လေ
 သည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် နွေအခါတွင် လေညှင်းခံ
 စံပယ်နိုင်ရန် ဆင်ရှစ်ထောင်အခြံအရံဖြင့် ပညောင်ပင်ကြီး
 ၏ ပါးပျဉ်းကြား၌ နေလေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မိုးကာလ၌ ရွှေဂူတွင်နေ
 သည်။ ရွှေဂူမှာ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အနောက်အရပ်တွင်ရှိသည်။
 ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အနောက်အရပ် ရွှေတောင်တွင် တစ်ဆယ့်
 ယူဇနာရှိသော ရွှေဂူကြီးရှိလေသည်။

အစိုးတရနေထိုင်ခြင်း

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ဆင်မင်း၏စည်းစိမ်ဖြင့် အစိုး
 တရနေထိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆင်မိဖုရားနှစ်ပါးကို
 လက်ဝဲလက်ျာထား၍ ခံစားသည်။ ဆင်ပေါင်းရှစ်ထောင်
 အခြံအရံရှိသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့်တကွ အားလုံးသော
 ဆင်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံသန်းသွားနိုင်ကြသည်။
 ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမားကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်
 ပါသည်။ ရာသီအလိုက် စံနန်းများလည်း အဆင်သင့်ရှိ
 သည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့၏အသုံးအဆောင် မင်္ဂလာဆင်
 မဖြစ်ထိုက်ဟု ယူဆပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
 ထိုဆင်များသည် လူရပ်ဌာနေသို့ သွားလာကျက်စား၍
 အစာရှာရန်မလိုဘဲ အစာရေစာ လုံလောက်ပြည့်စုံနေခြင်း
 ထိုဆင်တို့နေရာသို့ မုဆိုးများပင် ရောက်ပေါက်မှုမရှိကြပါ။
 ဆင်၏အရပ်အမောင်းလည်း လွန်စွာကြီးမားခြင်း စသည်
 အကြောင်းများကိုလည်း ထောက်ဆမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
 သည်။

ကုသိုလ်တရား ဆည်းပူးခွင့်ရခြင်း

ဆဒ္ဒန်အိုင်အနီးတွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ သီတင်းသုံးတော်မူကြသဖြင့် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ အား ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့်ရခြင်း၊ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်တရား ဆည်းပူးခွင့်ရသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က ပထမဦးစွာ ရဟန်းဖြစ် သည့် ရက္ခဉာ၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ အရှင်ကောဏ္ဍညသည် ၁၂ နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဆဒ္ဒန်အိုင်အနီးတွင် သွားရောက် သီတင်းသုံးကာ ဆင်တို့၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကို ခံယူခဲ့သည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည့်အခါတွင်လည်း ယင်းဒေသ၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့သည်။ သာဓုကိဋ္ဌနသဘင်ကိုလည်း ဆင်များက ပြုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ကြသည်ဟု ဝိဇ္ဇကစာပေတွင် တွေ့နိုင်ပေ သည်။

ဆဒ္ဒန္တဇာတ်ကို ဟောရခြင်း၏အကြောင်းရင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ တရားဟောတော်မူစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ တရားနာပရိသတ်တွင် ဘိက္ခုနီရဟန်းမတစ်ပါးသည် တရားနာလျက် အတွေးဝင်နေသည်။ တရားဟောတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂူပကာယအဆင်းတော်ကို တစ်မို့ စိမ့်ကြည့်၍ တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ငါသည် သံသရာတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဘဝတို့၌ ဤယောက်ျားမြတ်၏ မယား ဖြစ်ဖူးသလောဟု တွေးကြံမိသည်။ ယင်းရဟန်းမသည် ဇာတိဿရဉာဏ် ရသူဖြစ်သဖြင့် ရှေးဘဝများကို ပြန်လည် အောက်မေ့ ဆင်ခြင်သည့်အခါ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဘဝတွင် စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရား ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာ သွားလေသည်။ တစ်ဖန်ဆက်၍ ဆင်ခြင်ပြန်ရာ ဆဒ္ဒန်ဆင် မင်းအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့မိသော ကာသီမင်းကြီး၏မိဖုရား သုဘဒ္ဒါဘဝကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရ ပြန်သည်။ ထိုရဟန်းမ၏ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်ကို ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စူဠသုဘဒ္ဒါရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း

အင်ကြင်းတောလှိုင်လှိုင်ပွင့်ချိန် တစ်နေ့သောအခါ တွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အခြံအရံများနှင့်တကွ အင်ကြင်း တောသို့ သွား၍ ပျော်မြူးကြသည်။ အင်ကြင်းပင်ကို ဦးဖြင့် ခိုက်၍ အင်ကြင်းပွင့်များကို ခြွေချသည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရား သည် လေညာနံပါးတွင်နေသည်။ မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရား သည် လေအောက်နံပါး၌ နေသည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါ၏ ကိုယ် ပေါ်၌ သစ်ခက်ခြောက်များ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် ခါချဉ် တို့သည် ကျလေသည်။ မဟာသုဘဒ္ဒါကိုယ်ပေါ်၌ အင်ကြင်း ပန်းဝတ်မှုန်၊ ဝတ်ဆံ၊ ပွင့်ချပ်တို့ ကျသည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် မဟာသုဘဒ္ဒါအပေါ်တွင် ပန်းပွင့်များကျသော်လည်း မိမိ အပေါ်၌ သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် ခါချဉ်များကျသည်ကို မကျေ နပ်နိုင်ဘဲ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင်လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ဆဒ္ဒန်အိုင်သို့ ရေချိုးသွားကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ရေချိုးသည်။ နောက် မဟာသု ဘဒ္ဒါနှင့် စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရားတို့ ရေချိုးကြသည်။ ထို့နောက်မှ အခြံအရံဆင် ရှစ်ထောင်တို့ ရေချိုးကြသည်။ ဆင်ရှစ် ထောင်တို့ ရေချိုးပြီးနောက် အမျိုးမျိုးသော ပန်းတို့ကိုရုံး၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို တန်ဆာဆင်ကြသည်။ ဆက်လက်၍ ဆင်မိဖုရားနှစ်ပါးကို ၂ နံဆာဆင်ကြသည်။ ဆင်တစ်စီး သည် ပွင့်ချပ်ခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးကို ထူးထူး ခြားခြား ရရှိလာပြီး ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား ဆက်သသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ထိုကြာပွင့်ကြီးကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ ဝတ်ဆံ၊ ဝတ်မှုန်တို့ကို ဦးကင်း၌ ကြပြီးနောက် မဟာ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးအား ပေးသည်။ ထိုအခါ စူဠသုဘဒ္ဒါက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မိဖုရားကြီးအပေါ် အချစ်ပိုသည်ဟု ယူဆကာ ဒုတိယအကြိမ် ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။

ဆုတောင်းမှားလေပြီ

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် သစ် သီးဝလံများ၊ ကြာစွယ်ကြာရင်းများနှင့် ကြာပျားရည်တို့ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ငါးရာတို့အား လုပ်ကျွေးပြုစုကာ ကုသိုလ်လုပ်သည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်လည်း မိမိ အတွက်ရရှိသော သစ်သီး စသည်တို့ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်

မြတ်တို့အား ဆက်ကပ်ကာ ကုသိုလ်ပြုသည်။ လှူဒါန်းပြီး နောက် ဆုတောင်းသည့်အခါ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း၍ ဆုတောင်း သည်မဟုတ်။ ရိုးရိုး လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်ကိုသာ ဆုတောင်းသည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို ရန် တုံ့ပြန်ရန်သာ စိတ်အားသန်နေသည်။ ဤဘဝမှ စုတေ သည်ရှိသော် မဒ္ဒရ်မင်းမျိုး၌ သုဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော မင်း သမီးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ အရွယ်ရောက်သည့်အခါ ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ ဗာရာဏသီ မင်း၏ ချစ်ခြင်းကိုရ၍ မိမိစိတ်သည့်အတိုင်း မုဆိုးကိုလွှတ် ၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား အဆိပ်လူးသောမြားဖြင့် ပစ်သတ်၍ ဆင်စွယ်ကိုရယူနိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ ဇာတိဿရဉာဏ်ရရှိ ရန်လည်းကောင်း ဆုတောင်းလေသည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် မကြာမတင်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုရ လျှင် စူဠသုဘဒ္ဒါ၏ ဆုတောင်းသည် တောင်းတိုင်းပြည့်လေ သည်။ မှားယွင်းသောဆုတောင်းဖြစ်ကြောင်း စလေဦးပုည က အပြစ်တင်ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

လူ့ဘဝသုဘဒ္ဒါ

ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီး သုဘဒ္ဒါသည် တစ် နေ့သောအခါတွင် နာမကျန်းဟန်ပြုလျက် ကျက်သရေရှိ သော တိုက်ခန်းသို့ဝင်ကာ 'ညောင်စောင်းတွင်အိပ်၍ နေ လေသည်။ ဗာရာဏသီမင်းသည် မိဖုရားသုဘဒ္ဒါထံသွား၍ ကျောက် ပွတ်သပ်ကာ အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းသည်။ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားက မိမိမှာ ချင်ခြင်းတပ်သည့်အကြောင်းကို လျှောက်တင်သည်။ အိပ်မက်မြင်မက်သည့်အတိုင်း လိုချင် သည့် ချင်ခြင်းမှာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်ကြောင်း တင် လျှောက်သည့်အခါ မင်းကြီးက လိုက်လျောလေသည်။ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် မင်းကြီးအား မိမိ၏ ချင်ခြင်းကို မပြော သေးဘဲ မုဆိုးများကို ဦးစွာ ဆင့်ခေါ်ပေးရန် တောင်းဆို သည်။

ကာသီတိုင်း၌ရှိသော မုဆိုးတို့ စည်းဝေးရန် စည် လည်စေသည်။ မုဆိုးတို့သည် တတ်စွမ်းသမျှ လက်ဆောင် များ ယူဆောင်ကာ စုဝေးတက်ရောက်ကြရာ ရှစ်သောင်း ရှိလေသည်။ မုဆိုးများ စည်းဝေးမိသောအခါ ဗာရာဏသီ မင်းသည် လေသွန်တံခါး၌ရပ်၍ လက်ဖြင့်ညွှန်ပြကာ မုဆိုး

မိဖုရား၏ သတိပေးစကားကို ကြားရသောအခါ သောနတ္ထိရ်မုဆိုးသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ အရှင်မိဖုရားနှင့် ဘုရင့်နန်းတော်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်မျက်ရွဲတို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော အဆင်တန်ဆာများ ပေါကြွယ်ဝလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆင်စွယ်တန်ဆာကို လိုချင်ရပါသနည်း။

တို့၏စွမ်းရည်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီး မိဖုရားကြီးအား လွှဲအပ် လေသည်။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် မုဆိုးတို့ကိုခေါ်၍ မိမိချင်ခြင်း တပ်သည့်အကြောင်းကို ပြောကြားသည်။ အရောင်ခြောက် ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူသော ဆင်မင်းကို အိပ်မက်၌ မြင်မက်ကြောင်း၊ ထိုဆင်မင်း၏ အစွယ်တို့ကို အလိုရှိကြောင်း၊ မရလျှင် အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

မုဆိုးများက မိဖုရားကြီးအိပ်မက်၌ မြင်မက်သော ဆင်ကို မိဘဇာတိလက်ထက်မှစ၍ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးကြပါ။ အရှင်မိဖုရားကိုယ်တိုင်ပင် ပြောကြားရန်နှင့် ထိုဆင်နေထိုင် သည့် အရပ်ဒေသကိုလည်း ညွှန်းဆိုပေးပါရန် တောင်းဆို ကြသည်။

မိဖုရားသုဘဒ္ဒါသည် ထိုမုဆိုးတို့အလယ်တွင် သူ များထက် ထူးကဲသော ကိုယ်ကာယရှိသည့် မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ကို မျက်စိကျသွားလေသည်။ ဤကိစ္စကို အခြားမုဆိုးများ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ထိုမုဆိုးကြီးမှာမူ စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ မင်းကြီးမူ ခွင့်ပန်၍ ထိုမုဆိုးကြီးအား ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုမုဆိုး ကြီး၏အမည်မှာ သောနတ္ထိရ် ဖြစ်သည်။

သောနတ္ထိရ်မုဆိုး

သောနတ္ထိရ်မုဆိုး၏ ခြေဖဝါးသည် အလွန်ကြီးမားသည်။ သောနတ္ထိရ်မုဆိုး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပေါ်လွင်စေရန် ဦးပုည၏စာကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

“ဤယောက်ျားသည် အများနှင့်မတူ၊ အမူကြမ်းခက်၊ ကွဲအက်ညစ်တေး၊ လိပ်ကျောက်ရေနှင့်၊ ဆင်ခြေဖဝါး၊ ထန်းပလပ်ပြားကဲ့သို့ ကြီးမားသော ဖဝါးရှိသည်။ မြင်းခေါင်းကောက်ကွေး၊ မွေးမှင်သံသံ၊ ဆန်ထုပ်ဆွဲသကဲ့သို့ တွဲလျားကျသော သလုံးသားလဲရှိသည်။ ရိုးဆက်လိပ်တွေ၊ မစေ့မစပ်၊ ကျင်ဖုတင်သကဲ့သို့ မသပ်မပါယ် ရွံ့ဘွယ်စသီး၊ အလွန်ကြီးသော ဒူးဆစ်လည်းရှိသည်။ ရေပ်ဟောင်းကျောင်းဆိုး၊ အမိုးပျက်ပြီ၊ ရနယ်အိုကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ၊ ကြိုးကြယိုယိုင်းသော နံကိုင်နံရိုးလည်း ရှိသည်။ ထန်းစစ်ကြောဝက်မှင်၊ မဲခင်ကြွက်သိုက်၊ တံမြက်ချေးမှိုက်ကဲ့သို့ ဖုတ်သိုက်ထူပျစ်၊ ကောက်ကျစ်လိမ်ရှုပ်သော မုတ်ဆိတ်ပမုန်းလည်းရှိသည်။ တယ်လူးကုပ်ကွေး၊ ပြောင်းဖူးမွေးကဲ့သို့ နီကွေးသော ကျင်စွယ်လည်းရှိသည်။ ခပ်ဝါနီကြန့်၊ ကြောင်မျက်ဆန်ကဲ့သို့ လုံးဖန်သိမ်ဖျင်း၊ မျက်နက်ကုန်း၍ တုတ်ချင်းခတ်ကြောင်သော မျက်စိလည်းရှိသည်။ စာသူငယ်ကြားလင်းတနားသကဲ့သို့ မုဆိုးများအလယ်တွင် ကြောက်ဖွယ်ကျားတား ကြီးမားမြင့်မောက်သော ကိုယ်လည်းရှိသည်” ဟူ၍ စာဆိုတော်ဦးပုညက သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ သောနတ္ထိရ်မုဆိုးသည် ခွန်အားကြီးမားသည့် ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်သည်။

သောနတ္ထိရ်မုဆိုးအား လမ်းညွှန်ပြီ

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် သောနတ္ထိရ်မုဆိုးအား ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်ဘုံဆင့်သို့ခေါ်၍ ခြင်္သေ့ခံသော၊ မြောက်လေသာပြတင်းကိုဖွင့်လျက် မြောက်ဘက် ဟိမဝန္တာအရပ်သို့ ညွှန်ပြကာ ဆင်မင်းရှိရာ အရပ်ကို မုဆိုးအား ပြလေသည်။ အစပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ နောက်ဆုံး သုဝဏ္ဏပဿ ရွှေတောင်ကို ရောက်သည့်အခါ တောင်ထိပ်မှနေ၍ တောင်ခြေရင်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် တိမ်ညိုရောင်ရှိသော ပညောင်ပင်ကြီးကို မြင်ရမည်။ ထိုပညောင်ပင်ရင်း

၌ ဆင်မင်းသည် နွေရာသီကာလ၌ နေလေ့ရှိကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။ ထိုဆင်မင်း၌ အစောင့်အရှောက်ဆင်ပေါင်း ရှစ်ထောင်ရှိကြောင်း၊ စွယ်စုံဆင်ကြီးဖြစ်ပြီး အလွန်လျင်မြန်စွာ ရန်သူကို သတ်တတ်ကြောင်း၊ လူကိုတွေ့သွားလျှင် ပြာဖြစ်သွားအောင် နင်းခြေပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးစကား ပြောကြားသည်။

မိဖုရား၏ သတိပေးစကားကို ကြားရသောအခါ သောနတ္ထိရ်မုဆိုးသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ အရှင်မိဖုရားနှင့် ဘုရင့်နန်းတော်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်မျက်ရွဲတို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော အဆင်တန်ဆာများ ပေါ်ကြွယ်ဝလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆင်စွယ်တန်ဆာကို လိုချင်ရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုးများကိုပင် သေစေလိုသလား။ သို့မဟုတ် ဆင်မင်းကိုပင် သေစေလို၍လားဟူ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလျှောက်လေသည်။ မိဖုရားကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုတိုင်ပင်သည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့ပုံ၊ အိပ်မက်များ မက်သည်ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်မဟုတ်ပုံ၊ ရန်တုံ့မူလို၍ စေခိုင်းရပုံတို့ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို သတ်၍ အစွယ်တို့ကို ယူနိုင်ရန်အတွက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်ထံ ဆုတောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စ မုချအောင်မြင်မည်ဖြစ်၍ ဤတာဝန်ကို မကြောက်မရွံ့ ထမ်းဆောင်ရန် ပြောကြားသည်။ သင်မုဆိုးအား ဆုတော်လာဘ်တော်အပြင် တစ်နှစ်လျှင် အခွန်တစ်သိန်းစီထွက်သော ရွာငါးရွာတို့ကို ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသောအခါ မုဆိုးသည် သဘောတူဝန်ခံလေသည်။ ထို့နောက် မိဖုရား သုဘဒ္ဒါထံမှ ဆင်မင်းနှင့် ပတ်သက်သော အသေးစိတ်အချက်အလက်များ မေးမြန်းမှတ်သားလေသည်။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် မုဆိုးအား အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေး၍ အိမ်ပြန်လွှတ်ကာ ခုနစ်ရက်ပြင်ဆင်ချိန်ပေးလိုက်သည်။ မိဖုရားသုဘဒ္ဒါသည် ပန်းဘဲသမားတို့ကို ခေါ်၁စပြီး ပဲခွင်၊ ပုဆိန်၊ ပေါက်တူး၊ ဆောက်ပုတ်၊ ဆောက်၊ ဓားမ၊ တံစဉ်၊ သံမယ်၊ လွှ၊ သံဝှံတင်း၊ သံကက္က၊ စူးတို့ကို အမြန်လုပ်ခိုင်းသည်။ သားရေနယ်သမားတို့ကိုလည်း ခေါ်စေပြီး တစ်ကုမ္ပဏီရှိသော ဝန်ကို ဆောင်နိုင်သည့် သားရေအိတ်ကို လုပ်ခိုင်းသည်။ တစ်ကုမ္ပဏီမှ နှစ်ဆယ်

www.burmeseclassic.com

ခုနစ်တင်း နှစ်စိတ် ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့အပြင် သားရေလွန်ကြီး၊ သားရေလွန်ငယ်၊ ဆင်ခြေဖိနပ်၊ သားရေ ထီးတို့ကိုလည်း အမြန်လုပ်ခိုင်းသည်။ မိဖုရားသုဘဒ္ဒါသည် သောနတ္ထိရ်မုဆိုးအတွက် စားနပ်ရိက္ခာကိုလည်း တာရှည် အထားခံသည့် အစားအစာများကို စီရင်ပေးသည်။ လမ်း ခရီး၌ လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများ စုဆောင်းပြီးသောအခါ သားရေအိတ်နှင့်ထည့်ကာ အဆင်သင့်လုပ်ထားသည်။

ခုနစ်ရက်ပြည့်မြောက်သောအခါ သောနတ္ထိရ်မုဆိုး သည် သုဘဒ္ဒါမိဖုရားထံ ဆည်းကပ်ရောက်လာသည်။ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် ရိက္ခာနှင့်အတူ ပစ္စည်းကိရိယာအစုံ ပါသော သားရေအိတ်ကြီးကို မုဆိုးအား လွှဲအပ်သည်။ ဤမျှ များပြားလေးလံသော အိတ်ကြီးကို သောနတ္ထိရ်မုဆိုး ကောက်ယူလွယ်လိုက်သောအခါ ကွမ်းအစ်ငယ်တစ်လုံးကို သယ်ဆောင်ရသကဲ့သို့သာ ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆင် ပြောင်ငါးစီးအားရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လှပေသည်။

သောနတ္ထိရ်မုဆိုးသည် မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ကာ နန်းတော်မှဆင်း၍ ခရီးထွက်ခဲ့လေ သည်။ ရထားစီး၍သွားနိုင်သည့် ခရီးအဆုံး ပစ္စန္ဒရစ်ဒေသ အထိ အခြံအရံများဖြင့် လိုက်ပို့ကြသည်။ ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသား များက ဆက်လက်၍ တောအဝင်ထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ထို့နောက် တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ် ဖြတ် ကျော်ကာ သောနတ္ထိရ်မုဆိုးက ယောက်တည်း သွားရ သည်။ တံစဉ်ဖြင့် ရိတ်ရမည့်နေရာတွင် တံစဉ်ဖြင့်ရိတ်၍ လည်းကောင်း၊ ဓားဖြင့်ဖြတ်ရမည့်နေရာတွင် ဓားဖြင့်ဖြတ် ၍လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်ဖြင့်ပေါက်ရမည့်နေရာတွင် ပုဆိန် ဖြင့်ပေါက်၍လည်းကောင်း၊ ဆောက်ဖြင့်ထွင်းရမည့်နေရာ တွင် ဆောက်ဖြင့်ထွင်း၍လည်းကောင်း၊ လှေကားဖြင့် တက် ရမည့်နေရာတွင် လှေကားပြုလုပ်ထောင်တက်၍လည်း ကောင်း၊ ညွှန်တောသို့ရောက်သောအခါ သစ်သားများ ခင်း ၍လည်းကောင်း၊ ရေတွေ့သောအခါ လှေလုပ်ကူးခပ်၍ လည်းကောင်း၊ တောင်သို့တက်ရမည့်နေရာတွင် အသင့် ယူဆောင်လာသော သံစွဲ၊ သားရေကြိုး စသည်တို့ကို အသုံးပြုကာ တက်၍လည်းကောင်း၊ တောင်ဆင်းတွင် လည်း လွန်ကြိုးခွေကို ဖြေလျှော့ကာ ဆင်း၍လည်း ကောင်း၊ လိုအပ်လျှင် သားရေထီးကိုသုံး၍ လေဟုန်စီးကာ ခုန်ဆင်း၍လည်းကောင်း အခက်အခဲများကို ကျော်လွန်ခဲ့

ရသည်။ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်ကြာသောအခါတွင် မှ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့် သုဝဏ္ဏပဿတောင်သို့ ရောက်ရှိ လေသည်။ ယင်းသုဝဏ္ဏပဿတောင်မှာ ကိန္နရာတို့ နေ သောတောင်ဟု ဆိုပါသည်။

သုဝဏ္ဏပဿတောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ သုဘဒ္ဒါမှာလိုက်သည့်အတိုင်း တောင်အောက်တွင် ဆင်မင်း ၏ သွားလာနေထိုင်လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ မိုးတိမ်ညိုအဆင်းရှိသည့် ပညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရ သည်။ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ ဆင်ဖြူတော် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆင်ရစ်ထောင်တို့ စောင့်ရှောက်နေ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ရေချိုးသော ဆဒ္ဒန်အိုင်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ ဆင်မင်း၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုကို အသေးစိတ်လေ့လာပြီးနောက် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ကို မြားဖြင့်ပစ်၍ သတ်နိုင်မည့်နေရာကို ရွေးချယ်ကာ တွင်းတူးသည်။ တွင်းအပေါ်တွင် သစ်လုံးများ၊ ပျဉ်များ၊ ဖုံး ကာ မြေဖို့၍ အနေအထားမပျက် ပြုလုပ်ထားသည်။ ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စမှာ အန္တရာယ်များလှသဖြင့် အရေး ကြုံလျှင် အသုံးပြုရန်အတွက် သက်နိုးကိုလည်း အဆင် သင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့် နေစဉ် တစ်နေ့သောအခါတွင် ဆဒ္ဒန်မင်းသည် ရေချိုးပြီး မုဆိုးတူးထားသောတွင်း၏အထက်တွင် ရေများစစ်၍ အခြောက်ခံနေသည်။ ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ ရေတို့သည် စီးဆင်းလျက် ချက်မှနေ၍ အောက်သို့ကျသည်။ ထိုအချိန် တွင် အသင့်စောင့်နေသော မုဆိုးသည် အဆိပ်လူးသော မြားကို တအားဆွဲပစ်လိုက်သည်။ မြားသည် ဆဒ္ဒန်ဆင် မင်း၏ ချက်မှဝင်၍ ကျောက်ကုန်းကို ဖောက်ထွက်သွား လေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း မြားမှန်ခြင်း

သောနတ္ထိရ်မုဆိုး ပစ်လိုက်သော အဆိပ်လူးမြား သည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား ထိမှန်ဖောက်ထွင်းသွားသည် အခါ အဖျဉ်း၊ သရက်ရွက် စသည်တို့ ကြေမှုပျက်စီးသွား သည်။ သွေးများလည်း ဒလဟော ယိုစီးသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင် မင်းသည် ဆင်းရဲသောဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရ သဖြင့် တောတောင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သောအသံကဲ့ သုံးကြိမ်ဟည်းလေသည်။ အခြံအရံ ဆင်ပေါင်းတို့သည်

လည်း ဆင်မင်း၏အသံကို ကြားရသဖြင့် အသံပြုကြသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းထံသို့ ဆင်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဆင်မင်းအား မြှားထိမှန်ကြောင်း သိသည်နှင့် ရန်သူကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် နေရာအနှံ့ ပြေးသွားကြသည်။ မဟာ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏အနီး၌ ရပ်၍ ဆင်မင်း အား ဖေးမပြုစုပေးသည်။

မြားသည် ချက်ကို ဖောက်၍ ကျောမှထွက်သွား သည်ဖြစ်ရာ ရန်သူသည် အောက်တွင်ရှိကြောင်း ဆဒ္ဒန် ဆင်မင်း ခိုလှုံလေသည်။ နောက်တစ်ချက်ပစ်လွှတ်လျှင် မိဖုရားကြီးကိုပါ ထိမှန်မည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရန်သူကို မိဖုရားကြီးတွေ့လျှင် အရှင်မထားမည်ကိုလည်းကောင်း ဆင်ခြင်မိသည့်အလျောက် မိဖုရား မဟာသုဘဒ္ဒါအား ရန်သူရှာထွက်ရန် နှင်ထုတ်လေသည်။ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုရား ထွက်ခွာသွားသောအခါ မြေကြီးကို ခွာဖြင့်ရှုပ် လိုက်ရာ သောနတ္ထိရိမုဆိုးကို တွေ့ရလေသည်။ သော နတ္ထိရိမုဆိုးသည် အသင့်ယူဆောင်လာသော သင်္ကန်းကို နာမောင်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း သည် ဒေါသကိုထိန်းချုပ်၍ ‘အရဟဒ္ဒ’ဖြစ်သော သင်္ကန်း ကို ရိုသေသောအားဖြင့် သောနတ္ထိရိမုဆိုးအား မသတ်ဘဲ “အဘယ်ကြောင့် မိမိအား သတ်သနည်း။ မည်သူက သတ် စေသနည်း”ဟု စစ်မေးလေရာ ကာသီမင်း၏ မိဖုရားကြီး သုဘဒ္ဒါက ဆင်စွယ်ကို အလိုရှိ၍ အသတ်ခိုင်းကြောင်း မုဆိုးက ပြောကြားသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် သုဘဒ္ဒါ ဟူသော စကားကို ကြားရသောအခါ မိဖုရားစူဠသုဘဒ္ဒါ ၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆင်စွယ်ကို လိုချင်သည်မှာ အမှန်မဟုတ်ဘဲ မိမိအား ရန်ငြိုးထားကာ သတ်လိုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် သုဘဒ္ဒါမိဖုရားအား ပြောကြား စေလိုသော စကားများကို မှာကြားကာ မိမိ၏ ဆင်စွယ် ကိုဖြတ်ယူရန် ခွင့်ပြုသည်။ မုဆိုးသည် ဆင်စွယ်ကို မမီ နိုင်သဖြင့် ဆင်မင်းသည် မိမိကိုယ်ကို မြေ၌ ဝပ်တွားပေး သည်။ မုဆိုးသည် လွှဲကြီးဖြင့် ဆင်စွယ်ကို တိုက်ဖြတ်ပါ သော်လည်း မပြတ်နိုင်ဘဲရှိနေသဖြင့် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ကိုယ်တိုင်ဖြတ်၍ ပေးလေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ဆင်စွယ်ကို ဖြတ်လျှံရာတွင် ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏ ရန်ကြွေးကို ပြေစေလိုသည် တစ်ချက်နှင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိရန် ရည်သန်တောင့်တမှု တစ်ရပ် တို့ဖြစ်သည်။ စလေဆရာကြီး ဦးပုညက ဆုတောင်းခြင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆုတောင်းကောင်းရေးနှင့် ဆုတောင်း မမှားရေးကို သတိပေးကာ ထောက်ပြခဲ့သည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါ ၏ ဆုတောင်းသည် လက်စားချေရန် ဆုတောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ဆိုးကျိုးသာလျှင် အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ၏ ဆုတောင်းမှာ လောကီစည်းစိမ်ကိုပင် ဆုတောင်းခြင်း မပြုဘဲ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရရှိရန်ကိုသာ ရည်သန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ လောကသားအားလုံး၏ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်း စေခဲ့သည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ရန်သူအရှာထွက်သော ဆင် ရှစ်ထောင်တို့ ပြန်မရောက်မီ သောနတ္ထိရိမုဆိုးအား ဆင် စွယ်ကို ပေးအပ်၍ လမ်းခရီးချောမောအောင် စီစဉ်ဆောင် ရွက်ပေးလိုက်သည်။ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လ လာခဲ့ ရသော ခရီးကို ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း အစွယ်တော်၏ အာန ဘော်ကြောင့် ခုနစ်ရက်တည်းဖြင့် သောနတ္ထိရိမုဆိုးသည် ဗာရာဏသီသို့ အရောက်ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အဆိပ်လူးသော မြားဒဏ်ရာ ဖြင့်ပင် မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးနှင့် ဆင်အပေါင်းတို့ ပြန် မရောက်မီပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။ ဆင်တို့သည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့အား အသုဘရှူပင့်စိတ်၍ တရားတော် ချား ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ မီးသဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြသည်။

သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးသည် မိမိဆောင်ရွက်ခိုင်းသည့် အတိုင်း ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မဖြစ်နိုင်ဘဲ နောင်တတရားကြီးစွာရကာ ရင်ကွဲ နာကျ၍ ဘဝဇာတ်သိမ်းခဲ့ရသည်။

တိသနိပါတ်ဇာတ်တော်မှာ ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အချို့နေရာများတွင် အကျဉ်းချုပ်၍ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

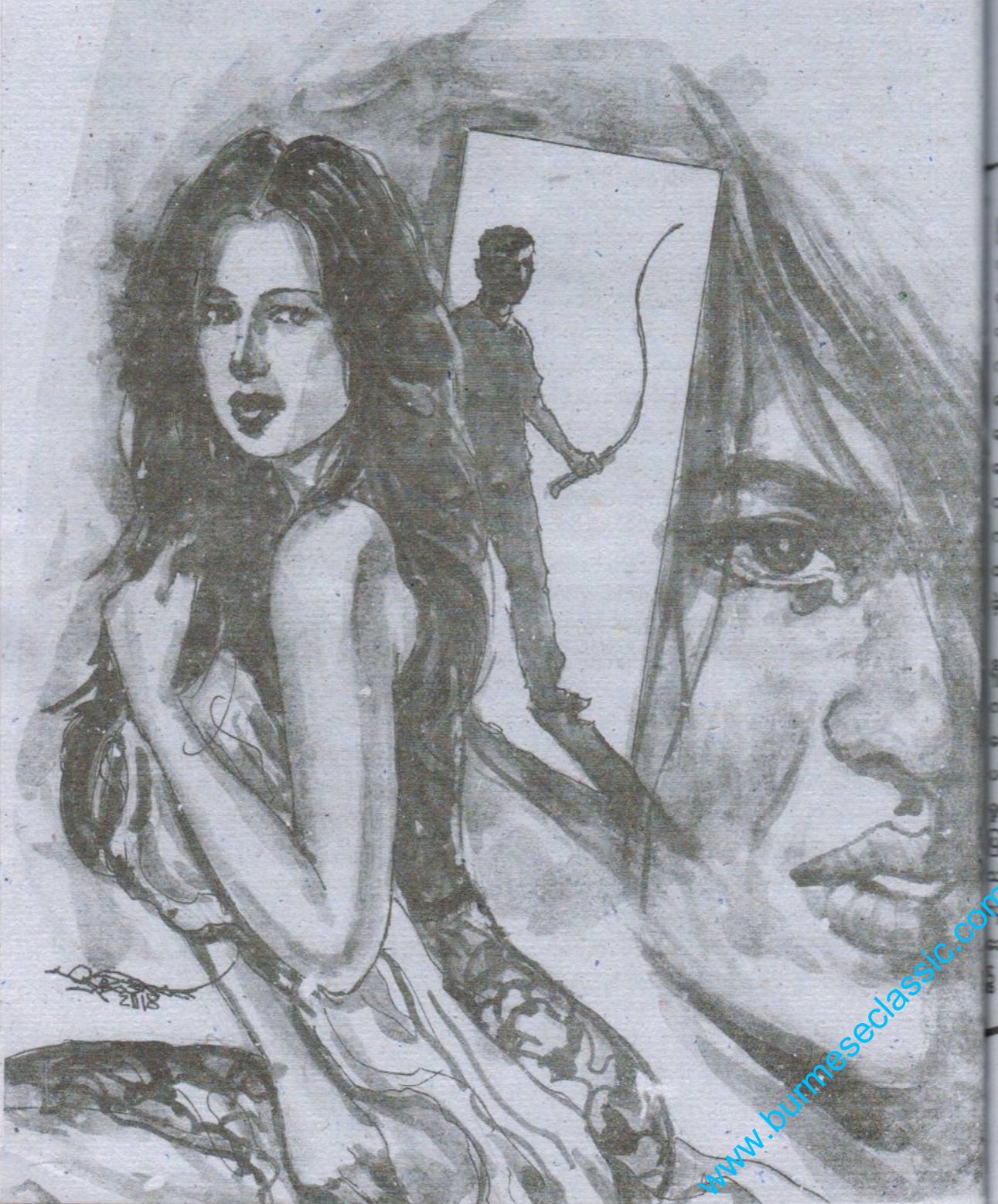
(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဦးညွန့်မောင်(ဓမ္မာစရိယ၊ B.A., R.)

မနုဿလောကဝတ်

အမျိုးသား စာပေဆုရ

၁၀၀၂၈ ခုနှစ်အတွက် စာပေဆု

ဘဝပျက်ခဲ့ရသူ၏ စိန်ခေါ်သံ

(၁)

(ဧရာဝတီ ပြန် အခန်း : ဆက် ရသ)

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဖြစ်၏။ ယူနက်စကိုအဖွဲ့ချုပ်က ကြီးမှူး ကျင်းပသော နိုင်ငံတကာပြတိုက်ပညာ ရှင်များ၏ အလုပ်ရှ်ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက် ရောက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၊ ဖန္ဒမ်ပင်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန် တော်သည် ပြတိုက်များနှင့် သက်ဆိုင် သော ဦးစီးဌာန၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ဘာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဝန်ကြီးဌာန ၏ ရွေးချယ်တာဝန်ပေး စေလွှတ်မှုအရ ဆိုအလုပ်ရှ်ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၊ ဖန္ဒမ်ပင်မြို့ ၌ အမျိုးသားပြတိုက်အတွင်း လှည့် ဆည်ကြည့်ရှုနေစဉ် တစ်ရက်သ၌ ကျွန် တော်သည် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို အလွန် စင်စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့် ရှုနေမိ၏။ နေရာကတော့ ထိုအမျိုးသား ပြတိုက်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ဖြစ်ပါ သည်။ ပြတိုက်၏ ပြခန်းအသီးသီးသို့ ဆည်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဧည့်ခန်း ဆောင်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေနားနေချိန် ၌ အဆိုပ၊ မိန်းမပျိုကို တွေ့မြင် သတိ

ပြုမိခြင်း ဖြစ်၏။ သူမ၏ ပတ်လည်တွင် အသက်ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးငယ်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိနေ ၏။ ကျွန်တော်က သူမကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသလို သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြန်လည် ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို သူမ ငေးကြည့်နေခြင်း အကြောင်းရင်းက တော့ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော့်အဝတ် အစားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပြင်ပ သို့ ခရီးသွားသည့်အခါမျိုးတွင် ပြည် ထွက်၊ ပြည်ဝင် လေဆိပ်အသွား၌ ကျွန် တော်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံ သို့ ရောက်ရှိပြီးချိန်မှစ၍ လုပ်ငန်းပြီး ဆုံးချိန်အထိ မြန်မာအမျိုးသားဝတ်စုံ ဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲတက်သည်။ အခမ်း အနားများသို့ တက်ရောက်သည်။ ယခု လည်း ဖန္ဒမ်ပင်မြို့ရှိ အမျိုးသားပြတိုက် တွင် မြန်မာအမျိုးသားဝတ်စုံဖြင့် ရောက် ရှိနေခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအမျိုးသမီး ကျွန် တော်ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းမှာ ဝတ်စုံ ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် သူမကို စိတ်ဝင်စား

နေခြင်းမှာ ညှိမှောင်သော အသား အရေနှင့် ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုရပ်ရည်၊ ဝိုင်းစက်စူးရှသော မျက်လုံးတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမကို ဝိုင်းရံနေ ကြသော အရွယ်မရောက်သေးသည့် မိန်းကလေးငယ်များကလည်း ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ မိဘမေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသူများဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ ကရုဏာသက်စဖွယ် မျက်နှာလေးများ က ဖော်ပြနေကြ၏။

“ရှင် ဘယ်နိုင်ငံသားလဲ။ ဒီလို ဝတ်စုံမျိုးနဲ့လူကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

ကျွန်တော်ထင်သည့် အတိုင်းပင် ဝတ်စုံကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူမက စိတ်ဝင်စားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မည်သည့်နိုင်ငံသားဖြစ်ကြောင်း၊ မည် သည့်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဖန္ဒမ်ပင် သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်း ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမက ပိုမို ရင်းနှီးလာဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန် တော်ကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။ မြန်မာ ပြည်သား မနုဿဗေဒပညာရှင် စာရေး ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် မြေမှတ်

လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်း
မြောက်ဂုဏ်ယူမိကြောင်း လိုက်လံစွာ
ပြောဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုတော့
ပြောပြီးပါ။ ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကိုလည်း
သိပါရစေဦး”

ကျွန်တော်၏အမေးကို ရုတ်တ
ရက် မဖြေသေးဘဲ သူမသည် အောက်
နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုင်လျက် စဉ်းစား
ခန်းဝင်နေ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်
ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ပြီးနောက်

“ရှင် အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်
တော့ ကျွန်မဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝဖြစ်
စဉ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြပေးမယ်။
ဒီအကြောင်းတွေကို စာရေးဆရာတစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရှင်က စာပြန်ရေးမယ်
ဆိုရင် မြန်မာပြည်ကလူတွေလည်း
ကျွန်မအကြောင်းကို သိရှိနိုင်ကြတာ
ပေါ့။ မြန်မာပြည်ကလူတွေသာမက
ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူတွေကို
ပါ သိစေချင်တယ်လေ။ တကယ်တော့
ကျွန်မဟာ အင်မတန်မှ ဘဝနာခဲ့ရသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရုံသာမက ဘဝ
ပျက်ခဲ့ရသူပါ။ ကျွန်မရဲ့ နာမည်က
စိုမာလီ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူမပြောပြခဲ့
သည်များကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် အသံ
ဖမ်းခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ၊
ရင်နာဖွယ်ရာ၊ သံဝေဂရဖွယ်ရာနှင့် အား
တက်ဖွယ်ရာ သူမ၏ အောက်ဖော်ပြပါ
ဘဝဖြစ်စဉ်အကြောင်းကို ရောင်ပြန်
စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးထံမှောက် နှိ တင်ပြ
နိုင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ကမ္ဘာဒီးယားနိုင်ငံ ဖန္ဒမ်ပင်မြို့မှ
ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းလျက်ရှိသော ဆေးရုံ
အိုတစ်ခု၏ လူနာဆောင်တွင်ဖြစ်၏။
ကိုယ်ခန္ဓာ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် နွေးထွေး
သော အညိုရောင်မျက်လုံးပိုင်ရှင် စိုမာ
လီ အမည်ရှိ မိန်းမရွယ်တစ်ဦးသည်
ကလေးလူနာတင်ထားသည့် ခုတင်ပေါ်
သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်ညွှတ်လိုက်သည်။
ထိုခုတင်ပေါ်တွင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ပတ်တီးများ ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ခံထား
ရသူ အသက်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး
ငယ်တစ်ဦး လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ ထို
ကလေးငယ်သည် ဝက်ဝံရုပ်ကလေး
တစ်ရုပ်ကို ဖက်တွယ်ထားပြီး မျက်နှာ
ကြက်ဆီသို့ မမှိတ်မသုန် မျက်လုံးအစုံ
ဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။ သူမ၏အမည်မှာ
“ဆရီတတပ်ချ်” ဖြစ်၏။ သူမ၏မိခင်
က ဤ ငါးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်လေး
ကို ပြည့်တန်ဆာခန်းတစ်ခုတွင် ရောင်း
စားထားခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်
တွင်မှ ရဲတွေက ကယ်ထုတ်ရယူပြီး
ဤဆေးရုံ၌ တင်ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ခံစားမှုကင်းမဲ့သော ငှုငှုငိုင်ငိုင်
မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး ဆရီတတပ်ချ်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရကတည်းက စိုမာလီသည်
မိမိ ဘာလုပ်သင့်ကြောင်း ချက်ချင်း
နားလည်လိုက်၏။ အခါခပ်သိမ်း အား
ပေးစကားတွေ ပြောကြားနေ၍ မဖြစ်။
စကားဟူသည် မသားပါတတ်၏။ နှလုံး
သားကတော့ အမှန်တရားကိုသာ ပြော
ကြားလေ့ရှိ၏။ စိုမာလီ၏နှလုံးသားက
စကားပြောလေပြီ။ သူမသည် ဆရီ
တတပ်ချ်၏ လက်ဖဝါးလေးများကို အသာ
အယာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲတွင်

ထိုအခန်းတံခါးကို
ပိတ်လိုက်သည့်အခါ
မြွေတွေက
အမှောင်ထုထဲတွင်
စိုမာလီ၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တက်ခြင်း။
လျှောဆင်းခြင်းများ
ပြုလုပ်ကြသဖြင့်
သူမသည်
အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး
ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်လေတော့၏။

ယုယစွာပိုက် ထွေးထားလိုက်သည်။
နှုတ်မှလည်း “ဆရီတတပ်ချ်ကို တို့သိပ်
ချစ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်”ဟူ၍ တိုက်
ညှင်းစွာ ပြောလိုက်၏။ တကယ်တော့
စိုမာလီကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေး
အရွယ် လူမမည်ဘဝတုန်းက ခါးသီး
လှသော အတွေ့အကြုံတို့၏ လွှမ်းခြုံမှု
ကို ခံယူပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ရာ
ဆရီတတပ်ချ်ကလေး၏ ခံစားနေရမှုကို
ကောင်းစွာနားလည်မိရ၏။ ထိုကလေး
လည်း စိုမာလီသည် သူမ၏နှလုံးသား
စိမ့်ယိုစီးကျလာသော အကြွေစမ်းတွေ
ဖြင့် ဆရီတတပ်ချ်ကို ယုယကြင်နာစွာ
ပက်ဖျန်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားစာဖြစ်ခဲ့ရသူ

မိမိ၏မိဘများ ဘယ်သူဘယ်ဝါ တွေဖြစ်ကြောင်း စုံမာလီ မသိခဲ့။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ခမာနီ “ပိုပေါ်” အစိုးရ လက်ထက် သူမ၏မိဘနှစ်ပါး အသတ်ခံခဲ့ရစဉ် စုံမာလီသည် အသက်လေးနှစ် အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူမသည် ကမ္ဘောဒီးယားအရှေ့ပိုင်း၊ မွန်ဒုလ်ကီရီ တောထဲရှိ ဝေးလံခေါင်သီလှသော ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာတွင် မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ “ဘောင်ဆာရာ” အမည်ရှိ ထိုကျေးရွာကလေးတွင် နေထိုင်ကြသူတို့မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှပေရာ ဝါး ကောက်ရိုးတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲအိမ်များ၌သာ နေထိုင်ကြရ၏။ စုံမာလီသည် တောထဲရှိ သစ်ပင်များတွင် ကြီးပုခက်ဆင်၍ အိပ်စက်ခဲ့ရပြီး သူတစ်ပါးက သနားသဖြင့် တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် ကျွေးမွေးသော အစားအစာမျိုးကိုသာ စားသောက်ခဲ့ရ၏။ သူမကို ရွာသူရွာသားတွေက “မယ်အလာ”၊ “အငယ်လေး” စသည့်အမည်များဖြင့် နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံခဲ့ကြ၏။ တစ်ရက်သ၌ ကျေးရွာအကြီးအကဲက စုံမာလီကို သူ၏တဲအိမ်သို့ ခေါ်ယူပြီး လူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံပေး၏။

“အငယ်လေးရေ... ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မင်းရဲဖေဖေနဲ့ သိက္ခမင်းခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြတယ်။ သူက မင်းကိုခေါ်သွားပြီး သူ့ရဲ့ မိသားစုနဲ့ တွေ့ဆုံပေးလိမ့်မယ်။ သူ့ကို မင်းက ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်ပါ။”

စုံမာလီသည် ထိုအရပ်ရှည်ရှည်

နှင့် လူကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ သူမ၏ဘဝတွင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဂရုစိုက်ခြင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခံရခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုသူ၏ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရတော့မည်။

ထိုဘိုးဘိုးဆိုသူ၏ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ သူတို့သည် တောလမ်းခရီးကို ရက်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ခြေကျင်လျှောက်၍ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်လုံးတွေအပြည့် တင်ထားသော ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုကားပေါ်သို့ လူတွေ အလှူအယက် ပြေးတက်နေကြသည်။ စုံမာလီသည် ဤသို့ ကြီးကြီးမားမား အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရဖူးလေရာ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးရန် ကြိုးပမ်းလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘိုးဘိုးဆိုသူက သူမကို ဖမ်းချုပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ တွန်းလှဲကာ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွား၏။ သူနှင့်အတူ သစ်တင်ကားကြီးပေါ်တွင် အတင်းစီးနင်းလိုက်ပါစေခဲ့သည်။

ဘိုးဘိုးဆိုသူက စုံမာလီကို ဗီယက်နမ်နယ်စပ်အနီးရှိ သူနေထိုင်လျက်ရှိသော ကျေးရွာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏နေအိမ်တွင် နေထိုင်စေပြီး စုံမာလီကို သန့်ရှင်းရေးနှင့် အဝတ်လျှော်ဖွပ်သည့် အလုပ်တွေကို လုပ်ခိုင်း၏။ ထမင်းဟင်းလည်း အချက်ခိုင်း၏။ မကြာခဏ အရက်မူးပြီး စုံမာလီကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတင်နေသောအကြွေး

များကို ဆပ်ခိုင်ရန်အတွက် ဘိုးဘိုးဆိုသူသည် စုံမာလီအား ဖန္ဒမ်းပင်မြို့ရှိ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံ အပြီးအပိုင် ရောင်းချလိုက်လေတော့သည်။

“လာတဲ့ညှော်သည်တွေ ကျေနပ်လောက်အောင် သူတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးလိုက်။ နို့မို့ရင်တော့ နှင်သေဖို့သာပြင်”

ပြည့်တန်ဆာခေါင်းက သူမကို မှာကြားသည့်စကား ဖြစ်၏။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမနှင့် လိင်ဆက်ဆံရန် လာရောက်သူက သူမကို အဝတ်အစားများ အချွတ်ခိုင်းရာ စုံမာလီက ငြင်းဆန်လိုက်မိသဖြင့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းက “အင်း... ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ပုံစံဝင်အောင် လုပ်ပေးရဦးမယ်” ဟု ဆိုပြီး “ပြစ်ဒဏ်ခန်း” ထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားလိုက်၏။ ထိုအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်မရှိ။ သူတို့က စုံမာလီကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ကာ မြွေတွေထည့်ထားသော ပုခြပ်တစ်ခုကို သူမ၏အနီးတွင် ကပ်၍ ချထားလိုက်၏။ ထိုအခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည့်အခါ မြွေတွေက အမှောင်ထုထဲတွင် စုံမာလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တက်ခြင်း၊ လျှောဆင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသဖြင့် သူမသည် အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် စုံမာလီအမျှ သူတို့ကို အာခံရန်နှင့် ဆန့်ကျင်ရန်အင်အားလုံးဝကုန်ခန်းသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ရဲခံရသူ ဘဝ

နှစ်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ

စိုမာလီသည် ထောင်နှင့် ချီသော ယောက်ျားတို့၏ လိင်ဆက်ဆံခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားနှစ် ဆယ်ယောက်ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လိင်ကျေး ကျွန်ပြပေးရသည်။ လည်း ရှိ၏။ သူမ အပါအဝင် ပြည့်တန်ဆာမလေးတွေ အားလုံး အလုပ်ရှင်စေခိုင်းသမျှ ငြင်း ဆန်ခြင်းမပြုကြရ။ အာခံခဲ့သည်ရှိသော် ပြစ်ဒဏ်ခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း ခံကြရ၏။ မိန်းမအင်္ဂါကို ဆေးခန်း၌ ချုပ်၍ ကညာပျံစင်အဖြစ် ဟန်ဆောင် စေကာ ဈေးမြှင့်ထားပြီး အခြား ပြည့် တန်ဆာများသို့ ပြန်လည်ရောင်းချခြင်း မျိုးကိုလည်း ပြည့်တန်ဆာခေါင်းနှင့် သူမိန်းမက ပြုလုပ်တတ်၏။ ဧည့်သည် နှင့် ဆက်ဆံရင်း ပဋိသန္ဓေစွဲကပ်လာသူ တို့၏ ကိုယ်ဝန်များကိုလည်း သားအိမ် ကို ဖဲတီးသံချောင်းဖြင့်ထိုး၍ အတင်း မာမေ့ ဖျက်ချစေခြင်းခံကြရ၏။ စို၊ ၈၃ အပါအဝင် ဤမိန်းကလေးများအဖို့ ပြေးစရာ မြေမရှိ။ ပြည့်တန်ဆာလုပ် ငန်းပိုင်ရှင်တို့၏ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်း ဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းမည့် လုံခြုံသော နေရာဟူ၍ နှုတ်။

တစ်ညသ၌ စိုမာလီနှင့်အတူ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းကလေးငယ် တစ်ခါလင်ခန့်ကို မြက်ဖျာကြမ်းတစ်ချပ် ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေကြစဉ် ပြည့်တန် ဆာခေါင်း၏ လင်ယောက်ျား “လီ”ဆို သူက “ဟိုကောင်မ ဘယ်မှာလဲ”ဟု ဆဲဆိုအော်ဟစ်ရင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့က တထောင်း ထောင်း တနေသည်။ ညာလက်ထဲတွင်

ပစ္စတိုတစ်လက် ကိုင်မြှောက်လျက် ပါ လာသည်။ ပြည့်တန်ဆာမ အသစ် ကလေး အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် “ဆရီရွန်”ဆိုသူ မိန်းကလေးသည် နေ့ ခင်းတုန်းက ထွက်ပြေးရန် ကြိုးပမ်းမိ ရာမှ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရ၏။ အလွန်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လေဖြတ်သလို ဖြစ် သွားရရာသူ ဆရီရွန်ကို လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ပြီး ဦးခေါင်းကို သေနတ်ပြောင်းဝ ဖြင့် တော့ထားလိုက်၏။ အမျိုးမျိုး ငို ယို တောင်းပန်နေသည့်ကြားမှ လီက အကြင်နာတရားကင်းမဲ့စွာဖြင့် သေနတ် မောင်းခလုတ်ကို နှစ်ချက်ဖြတ်ချလိုက် ၏။ လဲကျသေဆုံးသွားသူ ဆရီရွန်၏ ရုပ်အလောင်းကို လီ၏ တပည့်များက မြက်ခြောက်အိတ်တွင်ထည့်ပြီး သယ် ထုတ်သွားကြ၏။ နောက်ထပ် ထွက်ပြေး မှုများ မပေါ်ပေါက်စေရန် လီက ပွဲကြမ်း ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စိုမာလီသည် ထိုမြင် ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလွန် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ လီကို အကြီး အကျယ် မုန်းတီးသွားမိသလို မိမိနှင့် ဘဝတူ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း အလွန်ပင် သနားသွားမိ၏။ သူမ၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် အကြီးဆုံးဆူးကြီး တစ်ချောင်း ပေါက်လာရပြီး -

“ငါ နောင်တစ်နေ့မှာ ဒီကိုရောက် အောင်ပြန်လာပြီး နင့်ကိုသတ်မယ်”ဟု လီကို စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးပစ်လိုက်မိ၏။

(ရှေ့လတွင် တတ်သိမ်းမည်)

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အနန္တသိဒ္ဓိစွမ်းအားပြဒါးရှင် အဆောင်ဓာတ်လုံး ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်း ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လာဘ်လာဘာ ပေါ်ကြွယ်လှပြီး လူတိုင်းလို အပ်သော ပီယာ-လာဘာ-ခန-ပညာ စသည်တို့ အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်၊ ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့် ကြုံကြိုက်ချိန်၊ သမထကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်း စည်း သိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ် လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်း ကောင်း ပါးလိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင် ထားခြင်းအားဖြင့်...

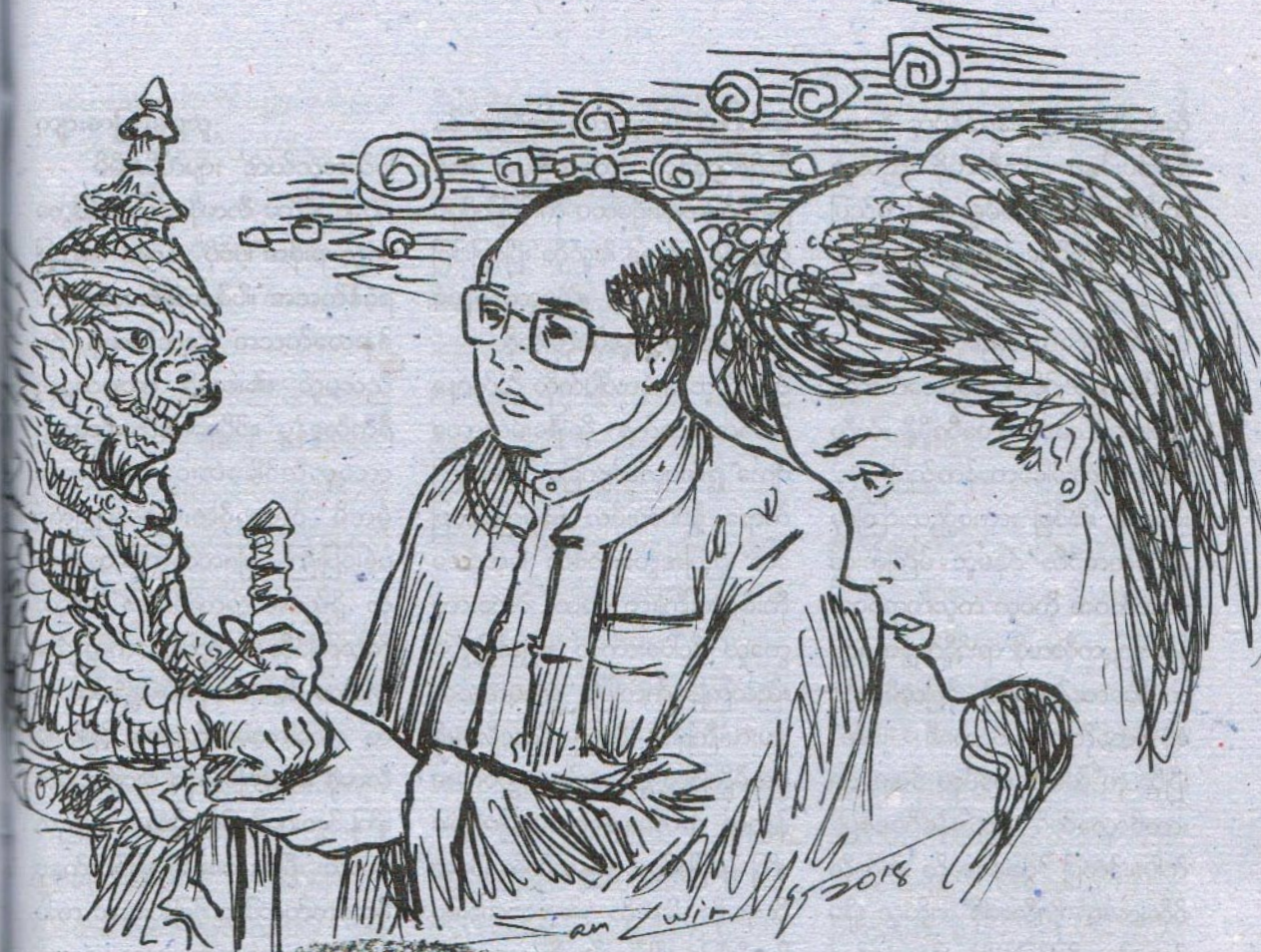
- ၁။ ဖော်ပြပါအကျိုးထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၂။ ကျရောက်မည့် ကျရောက်လတ္တံ့သော ဘေးဆိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၃။ ပီယာ+ခန၊ လာဘာ၊ ပညာရေး စသည် တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၄။ အတိုက်အခိုက် စုန်း၊ နတ်၊ သိုက် စသော နောင်ယုဂ်မူကို ကာကွယ် နိုင်ခြင်း။
- ၅။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထား ခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ် ကင်း ပြီး လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၆။ စာမေးပွဲဖြေဆို လူတွေ့စစ်ဆေး စသော ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်း ကျိုးမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလို ရှိပါက...

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉-၂၇၁၀၂၂၃၃၁

စ်
မင်း
အား
လို
အို
အို
မင်း
ကတ်
ကမ်း
ကင်
မည်
သော
သည်
သိုက်
ကွယ်
လမ်း
ထား
ကင်း
သော
ကင်း
သော
အလို
သို့
သို့

သမီးနှစ်

မြဝဇ္ဇီ

(ယခင်လမှ အဆက်)

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်သည် သူ၏ စာကြည့်မျက်မှန်ကို အပေါ်သို့ မြှင့်တင်လိုက်ရင်းက လွတ်နေသော ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ မြိုင်နှင့်ကိုထင်ကျော်မှာလည်း ဦးထွန်းမြတ်ကျော်၏ရှေ့သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဖြုန်းကန် မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ဦးထွန်းမြတ်ကျော်က ပြောသောအချိန်အတွင်းမှာပင် ကိုထွန်းကျော်မှာ အပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

မြိုင်က ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ အကဲခတ်မိလို့ပါလဲ ဦးရယ်”

မြိုင်က ဦးထွန်းမြတ်ကျော်သည် မိမိအပေါ် ဘယ်လိုများ ကျေနပ်စရာကောင်းသော အချက်များ တွေ့နေပါသလဲဟူသော အဖြစ်ကို သိချင်၏။

“အင်း...အောင်သက်မြိုင် ဆိုတဲ့အတိုင်း အလုပ်တစ်လုပ်ကို လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်လည်း ဇွဲနဲ့ကြိုးစားမယ့် လက္ခဏာပေါ့ကွယ်၊ ဒါဟာလည်း မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်မြင်လာတဲ့ အတွင်းသဏ္ဌာန်ကြေးမုံပဲ ဆိုပါစို့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်မကလည်း တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ရင် ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကြိုးစားချင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျွန်မ ဒီလာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ကား ကိုထင်၊ ကျုပ်က သိပ်ပြီးနှစ်သက်တဲ့စကား မပြောခဲ့ပါဘူး”

မြိုင်က သူမဝမ်းတွင်းမှ လျှို့ဝှက်မထားချင်သော စကားတစ်ခွန်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်ပါ၏။ ကိုထင်ကျော်နှင့် စ၍တွေ့ဆုံခဲ့ရသော လေယာဉ်ကွင်းတွင် ကိုထင်ကျော်၏ ပြောစကားများကို ထောက်ချင့်ရခြင်းဖြင့် သူမ ဒီကိုလာခြင်းကို သဘောမကျလှကြောင်း ပြခဲ့သည်မဟုတ်ပါလေလား။

မြိုင်၏မျက်နှာကို ဦးထွန်းမြတ်ကျော်သည် ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲညိတ်ကာ...

“သူက ဦးသွားတဲ့နေရာတွေကို လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေတယ်၊ အခုတစ်ခါ သွားရမယ့်ခရီးဟာလည်း အန္တရာယ်များချင် များမယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင်တော့ သွားရမယ့်ခရီးဟာ ဘေးအန္တရာယ်များတဲ့ နယ်တွေကို ဖြတ်ကျော်သွားရမှာပဲ၊ အဲဒီလိုမသွားခင် စပ်ကြားမှာ ခရီးလမ်းစိတ်ချရအောင် ဟာ ကျကျနန စီစဉ်ရဦးမယ်ကွဲ့”

“ဟင်...ကျွန်မ သိရတာက ဗြိန်းကနဲ ခရီးမထွက်သေးဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ် ဦးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ပဲ နည်းနည်းအရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်၊ ဒီပြဿနာကလည်း ဦးတို့က ဒီနေရာကို ဒီတစ်လနှစ်လတွင်းမှာ မသွားခဲ့ရင် မဖြစ်ဘူးကွဲ့၊ တကယ်လို့ မသွားရင်လည်း မိုးကျလာမှာကိုး၊ မိုးတွေ သိပ်ရွာနေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် အခုသွားရမယ့် ခရီးလမ်းဟာ ချောင်းမြောင်းအင်းအိုင် သိပ်ပေါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီတစ်လနှစ်လအတွင်းမှာ သွားကြရမှာပဲ မဟုတ်လား”

မြိုင်သည် နောက်ထပ်မပြော

တော့ဘဲ သူမ၏ ဦးခေါင်းကလေးအား အလိုက်သင့်စွာပင် ညိတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ကိုထင်ကျော်တစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ...သားရေ၊ ဖေဖေတို့အောက်ထပ် ဆိုင်ခန်းထဲကို ဟောဒီအောင်သက်မြိုင်ကို လိုက်ပို့ပါကွယ်၊ ဘယ်လောက်ပစ္စည်းတွေ စုံတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့ ဆရာမလေး...”

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်က သားကိုထင်ကျော်ကို ပြောလိုက်လေသဖြင့် ကိုထင်ကျော်က အောင်သက်မြိုင်အား

“ကဲ...ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခန်းကို လိုက်ကြည့်ပါဦး မြိုင်”ဟု ပြောလိုက်၏။

မြိုင်သည် ဦးထွန်းမြတ်ကျော်အား နှုတ်ဆက်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် လက်ဝဲဘက်ချိုးကာ ‘အာရှ အာဖရိက ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးတိုက်’ ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသော တိုက်ခန်းကို တွေ့ရလေသည်။

“အရင်တုန်းက ဆိုင်းဘုတ်တစ်မျိုး တွေဖူးသလားလို့”

မြိုင်က ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်ရင်း မေး၏။ ကိုထင်ကျော်က ရပ်၍ စောင့်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ် မြိုင်၊ အရင်က

တော့ 'ဗမာ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးတိုက်' အမည်ပါပဲ။ အခုတစ်လအတွင်းမှာပဲ တိုးချဲ့ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ မြိုင်"

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြိုင်ရသော ဆိုင်းဘုတ်မှာကား အနက်ရောင်တွင် ရွှေရောင်စာလုံး အဝိုင်းဖြင့် ရေးထားသဖြင့် ပို၍ပေါ်လွင်ကာ ညဘက်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာသူများ မြင်နိုင်စေရန်အတွက်လည်း မီးချောင်းအပေါ် အုပ်ဆောင်းနှင့် တွေ့ရ၏။ တိုက်အဝင် တံခါးနှစ်ဖက်တွင် စတင်၍ တွေ့ရသည်မှာပင် အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပါ၏။

ဟုတ်ပါလေသည်။ ထိုရှေးဟောင်းရောင်းဝယ်ရေးတိုက်အဖြစ် ပို၍ထင်ရှားစေရန်အတွက် ခါးတောင်းကျိုက်၍ ကနေဟန်တူသော နတ်ရုပ်နှင့် ဗောင်းစလွယ် ဆင်ထားသည့် ဝန်ကြီးရုပ်တုများကို အဝင်ဝ တံခါးနှစ်ဖက်ဝယ် နေရာချ၍ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အတွင်းခန်းသို့ စတင်ဝင်လိုက်လျှင်ပင် မျိုးစုံလှသော ရုပ်တုများကို တွေ့ရသဖြင့် မြိုင်မှာ ရင်တွေတုန်သွားမိချေ၏။ မှန်ပေသည်။ ယခုလို အံ့ဩစရာကောင်းလှသော ရုပ်တုမျိုးစုံကို ပြတိုက်အချို့တွင်ပင် ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု မြိုင်က တွေးမိသောကြောင့်တည်း။

အသစ်ထုထားလေသော ဆင်ရုပ်များနှင့် လှေလောင်းပုံများ၊ ရှေးခေတ်ယွန်းပန်းကန်နှင့် ကွမ်းအစ်ကြီးငယ်များ ဒေါင်းလန်များ၊ ဒေါင်းရုပ်များကို ရွှေခြည် ငွေခြည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော အလှဆင်းပစ္စည်းများ၊ စားပွဲတင် လူရုပ်၊ နတ်ရုပ်၊ ဗြဟ္မာရုပ်၊ ကိန္နရာရုပ်မှစ၍ ရှေးဟောင်းဘုရားရုပ်တုအချို့၊ ငွေစားများ၊ သံစားအမျိုးမျိုး၊ အိန္ဒိယသုံးကြေးအိုးကြေးခွက်များတွင် ရုပ်လုံးဖော်၍ထားသော ပစ္စည်းများ။ ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ကြွေပန်းအိုးကြီးများနှင့် ကြွေလက်ဖက်ရည်အိုး၊ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုအရုပ်များ၊ အာရှလူမျိုးအသီးသီး၏ ရုပ်တုများ၊ အာရှမင်းသမီး ရုပ်တုတချို့ လက်ဝတ်ရတနာများဟုခေါ်သော လည်ဆွဲများ၊ အာဖရိကတိုက်ဘုရင်များသုံးသော ပစ္စည်းတချို့ စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းများက စုံလှပါလေသည်။

အစိုးတန်လှသော ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ပစ္စည်းများကို ထူထဲလှသော မှန်နှစ်ထပ်ဖြင့် အာမခံသောများ ခံထား၏။ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုလည်း သူခိုးသူဝှက် မယူနိုင်ရန် အတွက်လည်း စနစ်တကျ ပြုပြင်ထားသည်ကို ကိုထင်ကျော်က ပြောပြလေသည်။

"တံခါးတွေ အလုံပိတ်ထားတိုင်းလည်း စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး"

အမြိုင်၊ ဒီတော့လည်း ဖိုးတန်တဲ့ အရုပ်တွေကိုရော၊ ရတနာတွေရောထားတဲ့ မှန်သေတ္တာတွေမှာဆိုရင် သူခိုးဖမ်း လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းတွေကို တပ်ဆင်ထားရတယ် မြိုင်"

ဤသို့ ကိုထင်ကျော်က ပြောလိုက်ခဲ့စဉ်မှာပင် မြိုင်၏ မျက်လုံးများသည် အရုပ်များထားသော စင်မြင့်ပေါ်သို့ မျက်လုံးများ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး မျက်လုံးကလေးများ ပြူးသွားခဲ့မိလေသည်။

ဟုတ်ပေသည်။ မြိုင်တစ်ယောက်က မြိုင်ရသည်မှာ အရုပ်ဆိုးလှသော နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရုပ်မှာ မည်းနက်၍ မျက်လုံးများပြူးလျက်ရှိပြီး ပါးစပ်ကို ဖြထားသဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ လက်တစ်ချောင်းတည်းမဟုတ်ဘဲ ကုလားများ ကိုးကွယ်သော သီဝဘုရားများပမာပင် ဖြစ်၏။

"အမယ်လေး"

မြန်းကန် မြိုင်က လန့်အော်လိုက်မိပြီး မျက်လုံးများကပင် ပြာဝေ၍ သွားမိလေတော့သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

ကိုထင်ကျော်က ပြေးလာခဲ့ပြီး မြိုင်၏ ယိမ်းယိုင်သွားလေသော ကိုယ်ကလေးအား ဖက်တွဲလိုက်ခဲ့မိသည်။ ပြီးမှပဲ မြိုင်ကြည့်သောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာက ဟားဟား၊ ဟားဟား

ဟား...ဟု ရယ်လိုက်သည်။

ကိုထင်ကျော်က မြိုင်၏ကိုယ်ပေါ် ကိုရောက်နေသော သူ၏လက်များကို အားတုံအားနာစွာ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း လိုက်သည်။

“ဆောရီး မြိုင်”

“မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲရှင်”

မြိုင်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေက အာရှယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် သိမ်း ဆည်းတယ်၊ ကတ်နိုင်သလောက် ဈေးကြီးပေးဝယ်တာပဲ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ပြင်သစ်တို့ အမေရိကန်တို့မှာ ရှိကြတဲ့ ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်း လိုက်လံရှာ ဖွေကူးသန်းနေတဲ့ လူတွေဆိုရင် ဖေဖေ ထံက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ဆက နှစ်ဆ တောင်ပေးဝယ်တယ်၊ တချို့တော့ လည်း ရောင်းတယ်၊ တချို့တော့ မရောင်းဘူး၊ ဖေဖေ မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်း တွေထဲမှာ မြန်မာဘုရင်တွေရဲ့ နန်းစင် နန်းဆက် သိမ်းဆည်းလာတဲ့ ရတနာ တွေနဲ့ ပစ္စည်းတချို့ဖြစ်တယ် မြိုင်”

ကိုထင်ကျော်က ဤသို့ ပြော ရင်းက တဖြည်းဖြည်း ရှေ့မှလျှောက် ဤသွားလေသည်။

“ကဲ...မြိုင် ဟောဒီအခန်းက ယန်းမျိုးစုံထားတဲ့ အခန်းထဲ နောက်မှပဲ ကြည့်ကြပါစို့ရဲ့ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိ တော့ဘူးဗျာ၊ ဟုတ်လား”

မြိုင်ကတော့ ခေါင်းညှတ်လိုက်

၏။ အမှန်ကတော့လည်း ကိုထင် ကျော်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို လိုက်လံပြသနေလင့်ကစား အသည်း တဖိုဖို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ရှေ့တွင် ဘာများတွေရှိပါဦးမလဲဟူ၍ အမျိုးမျိုး တွေးတောပြီးလျှင် လိုက်သွားရသူမှာ မြိုင်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ယခုလို မိုးချုပ် ကာ မှောင်စပြုနေပြီး တစ်ဆိုင်လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော အချိန် အခါမျိုးတွင် ဖိုနှင့်မ နှစ်ဦးတည်းသာရှိ သော ဤလိုနေရာမျိုးတွင် မနေသင့် ဟူ၍လည်း မြိုင်က သိထားပြီးလည်း ဖြစ်ပါလေသည်။

ယင်းနောက်တွင် အပြင်သို့ ပြန် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ပါမောက္ခ ဦးထွန်းမြတ်ကျော်၏ ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်ကား ‘ကဲ...ဒီနေ့ညတော့ ဆရာမ အေးအေး သက်သာ ပြန်ပြီးနေနိုင်ပါတယ်၊ ဪ ဒါထက် ဆရာမကို ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်မှာနေတာ လွတ်လပ် တယ်လို့ မထင်ရင် ကျုပ် အိမ်တစ်အိမ် ငှားပေးမယ်၊ ဘယ်လို သဘောရပါ သလဲ’ ဟု မေးလိုက်သဖြင့်...

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် အန်ကယ်၊ မြိုင်အဖို့ အခုလည်း အခန်းလည်းကောင်းပါတယ်၊ ထပ်ပြီး တော့ အိမ်ငှားနေရင်လည်း...”

“မဟုတ်ဘူးလေ မြိုင်၊ မြိုင်အဖို့ ပိုပြီးလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်အောင်

ပါ၊ ဘာမှ ကျွန်တော်တို့ကို အားနာ စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျုပ် လည်း ဆရာမအတွက်ကို စဉ်းစားမိနေ ပါတယ်၊ ဆရာမမှာ ကျွန်ုပ်ကို ပြုစုရဖို့ ဟာ အခုတောင် မလိုသေးပါဘူး၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်က ကျန်းမာနေသေး တာပဲ၊ ခရီးထွက်တဲ့အခါမှာသာ လိုပါ တယ်”

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်က ဝင်ရောက် ပြောလိုက်လေသဖြင့်လည်း မြိုင်က အားတုံအားနာ ပြန်ပြောလိုက်လေ သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်တို့ကို အိပ်ခန်းထပ် ငှားနေလည်း သိပ်အကြောင်းထူးမယ် မထင်လို့ မြိုင်က ပြောခဲ့တာပဲ၊ အခု တွေ့ရတဲ့ အန်ကယ်တို့ပစ္စည်းနဲ့ မြိုင် နေရမယ့်အခန်းကလည်း အင်မတန် အားရစရာကောင်းလှပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်သည် မြိုင်၏ လှပသော ရုပ်ရည်ကလေးတွင်မက မွန်မြတ်ကောင်းမွန်သော စိတ်သဘော ထားကိုပါ အကဲခတ်မိသောအခါ မတော့ အင်မတန်မှ သဘောကျသွား မိလေတော့သည်။

“ကဲ ကဲ၊ ပြန်နှင့်ကြပေတော့”

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်က အခွင့်ပြု လိုက်သည်။

x x x

မနောဟရီလမ်း၌ရှိသော
မေဃာယ်လံတုတ်၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲ
တွင် မေရီမှာ အချောဆုံး အလှနတ်
သမီးကလေးတစ်ဦးအဖြစ်လည်း
အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရ
သည်။

ကိုထင်ကျော်နှင့် ဦးထွန်းမြတ်
ကျော်၊ ဆရာမလေး ဒေါက်တာ
အောင်သက်မြိုင်တို့သည် နောက်မှ
မေဃာယ်လံတုတ်၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲသို့
ရောက်လာကြလေသည်။

မြိုင်သည် နိုင်လွန်အပြာနု
လက်တို၊ မန္တလေး ပိုးလုံချည်အပြာ
တွင် ရွှေရောင်ကြိုးကြီးချိတ်ကလေး
နှင့် ပုံတော်ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ဝတ်လာ
ခဲ့သည်။ လည်တိုင်ကြောကြောကလေး
မှာမူ ပုလဲကုံးကလေးတစ်ကုံးကိုသာ
ဆင်ထားလျက် ဆံထုံးကို ရိုးရိုး
ကလေး နောက်တွဲထုံးထားခဲ့သည်။

ပါတီပွဲလာသူများသည် မြိုင်ကို
ဆယ်ကြ။ မြိုင်ကလည်း ထိုအတန်းစား
သူများကို မသိကြ။ သူတို့နှင့် မြိုင်
သည် ယှဉ်လိုက်လျှင် မီးရောင်နှင့်
ဦးစုန်းကြိုးရောင်ပမာ ကွာလှသည်။
ဟုတ်ပါလေသည်။ မြိုင်ဝတ်လာသော
အဝတ်အထည်သည် ညှိုးနွမ်းလှချေ
၏။ မြိုင်၏ ဖြူနု၍ သွယ်သော လက်
ချောင်းကလေးများထဲမှ အဖိုးတန်ဆို၍
သူမ၏ ကျောက်နီလက်စွပ်ကွင်း
ကလေးနှင့် ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီ

ကလေးသာ သူမအတွက် အတောက်
ပဆုံးသော အရာဝတ္ထုများဟု ဆိုနိုင်၏။

မြိုင်က တွေ့နေရသောသူများမှာ
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးဝယ် ပြီးပြက်သော
စိန်ရောင်နှင့် လက်မောင်းနှင့် ဆံပင်မှ
မကျန် မီးရောင်နှင့်ပြိုင်၍ ဝင်းလက်
နေကြသည် မဟုတ်ပါလေလား။

မှန်ပါ၏။ အနည်းဆုံး ဘရိုက်တ်
တစ်ရာကျော်တန်အထိပင် ဝတ်လာ
သော မင်းကတော်မမများအတွက်
မြိုင်တစ်ယောက်မှာ အဘယ်မှာလျှင်
ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်လဲ။

ဤသို့အားဖြင့် မြိုင်တစ်ယောက်
သာလျှင် အဝတ်အစား မှေးမှိန်သဖြင့်
လည်း ရုတ်တရက် မိန်းမသားတို့၏
သဘာဝအတိုင်း စိတ်အားငယ်မိသည်။
ပြန်၍ပြေးချင်လောက်ပင် ဖြစ်မိသည်။
သူမတို့တစ်တွေ ရောက်သည်ဆိုလျှင်
ပင် ဝိုင်းဝန်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသောသူ
များမှာလည်း အထက်တန်းလွှာ
မျက်နှာကြီးမမများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်းတွေသာဖြစ်လျက်
အားလုံးကပင် ထင်ကျော်နှင့် ဦးထွန်း
မြတ်ကျော်ကိုသာ အလေးအနက်ထား
၍ နှုတ်ခွန်းဆက် ကြိုဆိုသည်သာ
ဖြစ်၏။

ဤသို့ နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုကြရာ
တွင် မြိုင်မှာ မိန်းမသားတွေ ဝိုင်းပယ်
ခံရသလို သူ့ဘဝတွင် သူမိန်းပြင်ပြင်
မသိဘာသာသဘောကဲ့သို့ပင် ဧည့်ခံ

သူများကပင် မေးခြင်း ခေါ်ခြင်း ဆို
သည်မှာ လုံးဝရှိကြသည် မဟုတ်ပါ
ပေ။ သူတို့အသိချင်း 'ဟာ...
မင်းကတော်က သိပ်ပြီးလှလို့ ဝလာ
ပါလား' ဟူ၍လည်းကောင်း၊
'အံ့မယ်...ဒေါ်ရစ်ဝင်းတို့များ သိပ်လှ
တာပဲဟေ့' ဟူ၍လည်းကောင်း
တစ်ဦးကို တစ်ဦးက ဖော်ကြူးကာ
အမွှမ်းတင်နေကြသော စကားများနှင့်-

"မေရီဘသန်း ကြည့်စမ်း၊
အယ်နီရဲ့ ပတ္တမြားကလေးဟာ သုံး
ထောင်ကျော် ပေးရတယ်၊ သိလား"

"ဟင်...အယ်လီဇဘက်ရဲ့ မြန့်
စိန်တွေချည်း ရောထားတဲ့ ဘယက်ကို
မက်ဒရစ်ကို လှမ်းမှာရတာ၊ သုံး
သောင်းကျော်ကျတယ် အယ်နီရဲ့"

ဤသို့ တစ်ဦး၏အလှကို တစ်ဦး
က ပြိုင်ဆိုင်နေသည်များမှာ မြိုင်အဖို့
ရင်တုန်စရာတွေသာဖြစ်လျက် အဘယ်
ဆီသို့ ပြေး၍ အေးအေးနေရပါမည်လဲ
ဟူ၍သာ သူမအဖို့ နားခိုစရာကလေး
သာ ကြည့်လိုက်ပါချေသည်။

မြိုင် ထိုင်နေသောဝိုင်းမှာ မေရီ
ဘသန်း၊ အယ်နီနှင့် အယ်လီဇဘက်
စသော ခေတ်အဆန်ဆုံး အမျိုးသမီး
တစ်တွေက စုဝေး၍ စကားပြောနေ
ခြင်းမို့ သူမအဖို့တွင် ဂုဏ်သရေရှိ
အမျိုးသမီးများအလယ်တွင် အားငယ်
နေမိလေတော့သည်။

သူမအား ခေါ်လာခဲ့သော

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်နှင့် ကိုထင်ကျော်တို့မှာ ယောက်ျားဝိုင်းမှာပင် စကားကောင်းနေကြသည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း မြိုင်မှာ အသိဟူ၍ မရှိသော ဤဧည့်ခံပွဲတွင်းတွင် မနေချင်တော့သည့်အပြင် သူမတွင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားလေသည့် အဝတ်တန်ဆာများမှာ အယ်လီဇဘက်နှင့် အယ်နီတို့နှင့် နှိုင်းစာခဲ့ပါသော် မိုးနဲ့မြေပမာ နှိုင်းမဲ့ရာသာ မဟုတ်လား။

အစားအသောက်များ စားသောက်ပြီး၍ တူရိယာဝိုင်းမှ ဧည့်ခံနေသော အချိန်မှာပင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးများ တွဲဖက်ကကြလေသော ကပွဲကို စတင်ရန် အခမ်းအနား စီစဉ်သူက အသံချဲ့စက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ အကဝါသနာပါလှသော အယ်နီတို့လူစုမှာ သဘောကျစွာဖြင့် လက်ခုပ်များပင် တီးလိုက်သည်။

ဤသို့အချိန်မျိုးတွင် ကပွဲပါမည်ကို ကြိုသိထားပြီးဖြစ်သော အယ်နီတို့ကံစေ့မှာ ဂါဝန်အင်္ကျီရင်ဟိုက် ပခုံးချိတ်များကို ဝတ်လာကြသည်။ သူမတို့၏ ရင်သားများက ဝင်းပစ္စာတစ်ဝက်မျှ ပေါ်လွင်လျက်ရှိပြီး လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ရွှေနှင့်ကျောက်များ စီခြယ်မွမ်းမံထားသော ရတနာလည်ဆွဲများက ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဝင်းလက်နေကြသည် မဟုတ်ပါလေလား။

ယင်းအခိုက်မှာပင် အယ်နီနှင့် အယ်လီဇဘက်တို့ဆီသို့ လူများရောက်လာကြပြီး သူတို့နှင့် တွဲကရန်အတွက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ခေါ်နေသည့်အချိန်မှာပင်လျှင် အားလုံးသော အသံများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

မြိုင်ကလည်း သူမနေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ သူမက အယ်လီဇဘက်တို့ကြည့်သော နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ အသက် ၄၀ ပြည့်မွေးနေ့ ကျင်းပသော မေဘယ်လ်တုတ်နှင့် အတူတွဲ၍ ဆင်းလာသော လှပသည့် ယမင်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာကလေး မြင်ကတည်းကပင် ကပြားမလေးမှန်းကို အတတ်သိရသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်သို့ မြင်းခြံသဖွယ် ဝဲဖြာကျနေလေသည်။

နိုင်လွန်မိုးပြာနုနု ရင်ဟိုက်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ဝင်းပနေသော ရွှေရောင်ရင်မှာ မိုးမိုးကလေး ဝင်းပစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့ကလေးဖြင့် မေဘယ်လ်တုတ်နှင့်အတူ ဆင်းလာလေသည်။

“ဟာ...သိပ်လှပါလား။”

“အေးကွ၊ တကယ့်ကို အရုပ်ကလေးကျနေတာပဲကွာ”

အယ်လီဇဘက်နှင့် အယ်နီတို့က

မေရီ ဆိုသူကလေးအား ကြည့်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုထင်ကျော်က ဒါကြောင့် သူမစွဲအပေါ် အလိုလိုက်နေတာပေါ့မင်”

“အိုင်တော့ သူ့အက်တင် သိပ် ရွံတာပဲ၊ သူက ဘားဒေါ့အတုခိုးတာကွ သိလား။”

မေရီကသန်း ဆိုသူလေးက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ပြောလိုက်သည်။

မြိုင်သည် သူတို့အနီးမှ ထလာခဲ့လေသည်။ အားလုံးသော ပရိသတ်က မေရီကိုသာ ဂရုစိုက်လျက် ရှိနေကြသည်။ ယင်းနောက်တွင် မေရီဆီသို့ လူရွယ် လူကြီးများက တိုးဝှေ့၍ သူတို့နှင့်အတူ တွဲကရန် ဖိတ်ကြားလျက် ရှိနေပါလေသည်။

မြိုင်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်မို့ပင် အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ အပြင်သို့မရောက်မီမှာပင် မြိုင်၏နောက်မှ ခေါ်သံကို ကြားရလေသည်။

“မြိုင် မြိုင်”

မြိုင်က လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ကိုထင်ကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မြိုင်”

“ကျွန်မ အိုက်တာနဲ့ အပြင်သွား
နေမလို့ပါ ကိုထင်ကျော်၊ ဒါထက်
ရှင်ရဲ့ မစွဲဆီကို မသွားတော့ဘူးလား”

“မသွားပါဘူး မြိုင်ရယ်၊ သူက
လင်တစ်ယောက်ကို ရှိတယ်လို့ကို
ပင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘဝနဲ့သူ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျေနပ်နေရရင် ပျော်
နေတာပဲ၊ အခုလည်း...”

ကိုထင်ကျော်က ဆိုနှင့်သံကြီး
ဖြင့် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။
ဤသို့ ကိုထင်ကျော်က စကားကို
ရပ်ထားလိုက်သဖြင့်လည်း မြိုင်
တစ်ယောက်မှာ ကိုထင်ကျော်အပေါ်
ဝယ် စိတ်ဝင်စားလာရပြန်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲရှင်”

မြိုင်က ကိုထင်ကျော်ပန်းဘေးမှ
ကျော်၍ မေရီဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။
မေရီနှင့် လူငယ်နှစ်ဦး စကားပြောနေ
သည်။ လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ရုပ်ရည်ချော
မောသူ ကပြားများဖြစ်သည်။ သူတို့
နှစ်ဦးက မေရီကို ဝိုင်း၍ညှပ်ထား
လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် တွဲကရန်အတွက်
အတင်းအကြပ် ဖိတ်ခေါ်နေကြလေ
သည်။

ကိုထင်ကျော်ဦးက ပြန်လှည့်
ကြည့်ရင်း ‘အဲဒီအတိုင်းပါပဲ မြိုင်၊
ကျွန်တော့်ကို လင်သားတစ်ယောက်
ရယ်ဆိုပြီးတော့ အသက်ရှိတယ်
တောင် ထင်ပါ့မလား မသိဘူး၊ အမှန်

တော့ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝချင်း
တော့ သိပ်ပြီးတူလှတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး မြိုင်’ ဟု ကိုထင်ကျော်က
သူ၏အသံများကို ထိန်းချုပ်ကာ ပြော
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း မြိုင်
မှာ ကိုထင်ကျော်ကို ကရုဏာစိတ်
ကလေးများ သန်းသွားရပြန်သည်။

အပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲမှာတော့
တိတ်ဆိတ်နေလျက် မီးရောင်အရိပ်
များက ဝေးသဖြင့် မှုန်ဝါးဝါးသာ
ကျနေလေသည်။

တစ်နေရာတွင်မူ တန်းလျားခုံ
ရှည် ဖြူဖြူကလေးတစ်ခုမှာ ကံကော်
ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ချထားသည်
ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုခုံတန်းလျား
ကလေးမှာ ထိုင်ကြရအောင်လား”

“ထိုင်ပါ”

မြိုင်နှင့် ထင်ကျော်သည် ခုံတန်း
ကလေးဆီသို့ ရောက်လာကြလေ
သည်။ ဤနေရာမှကြည့်လျှင် မီးရောင်
များ ပြိုးပြက်လျက် ရယ်မောသံများ
တူရိယာသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေ
သည့် မေဘယ်လ်တုတ်၏ တိုက်ကြီး
ကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့နေရပြီး ညမွှေး
ပန်းရနံ့များကလည်း တသင်းသင်း
တပျံ့ပျံ့ ဆွတ်ပျံ့ကြိုင်လှောင်၍ ရှိနေ
ပါချေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ တိုက်တွင်းမှ

ဆူညံနေသော အသံများကို ကြားရ
သဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်လှအောင်
ခံစားနေရသောအဖြစ်ထက် ယခုလို
ဝေးဝေးကွာကွာ အေးချမ်းသာယာလေ
သော ပန်းဥယျာဉ်တွင်းဆင်းလျက်
နေရခြင်းကပင်လျှင် မြိုင်အဖို့ အင်မတန်
မှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လန်းဆန်းနေရ
သည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပါပေ။

ဤသို့ပင်လျှင် မြိုင်က အထက်
တန်းလွှာ လူတန်းစားများ၏ကြားထဲ
ဝယ် ဦးနှောက်ခြောက်လှခမန်း နေထိုင်
ခဲ့ရခြင်းကို ကြောက်ရွံ့သွားသလို
တစ်ဦးသော ကိုထင်ကျော်မှာလည်း
ဘဝမတူသော ဇနီးအတွက် စိတ်ဒုက္ခ
ခံစားရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ကိုထင်ကျော်
မှာ ပစ္စည်းအားဖြင့် ကုလုံမျှတသည်
ဟု ဆိုသော်လည်း စိတ်ရောကိုယ်ရော
ငါ တကယ်တမ်း အေးချမ်းငြိမ်သက်
ခြင်းကို ရသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။
သူ၏ ဇနီးမှာ ဆိုရှယ်ကျလွန်းသည့်
ကပြားမလေးဖြစ်၍လည်း ယခုအထိ
ဂါဝန်ဝတ်ကို မချွတ်ချင်သေးဘဲ ဘိုမ
ကလေးစိတ်ဖြင့် ဘိုကပြားကလေး
တွေနှင့်သာ တွဲသွားချင်သော သူမ၏
အကျင့်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ရှိနေပါ
သေးသည်။

အမှန်ကတော့လည်း ယခု တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လေသော ပန်းခြံအတွင်း
နှစ်ဦးချင်း အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေ

ရစဉ်ခိုက်မှာပင် ကိုထင်ကျော်က စတင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အထဲမှာ ဆူညံနေတာနဲ့စာရင် တော့ ဒီမှာနေရတာ အသက်သာဆုံးပဲ မဟုတ်လား မြိုင်”

“ကျွန်မအဖို့ စိတ်ရောကိုယ်ရော အချမ်းသာဆုံးပါပဲရှင်”

“ကျွန်တော်လည်း မြိုင်ကို အကဲခတ်မိပါတယ်၊ မြိုင်ဟာ ဒီပါတီပွဲ လိုက်လာရတာ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲ နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“သိပ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲလှတယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုထင်ကျော်၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ မဟပ်စပ်မိတော့လည်း ကသိကအောင့် ဖြစ်ရတာပါပဲ”

မြိုင်ပြောလိုက်သောအသံက တည်ငြိမ်၏။ ဘေးတွင် မြိုင်မျက်နှာ ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော ကိုထင် ကျော်မှာပင် မြိုင်စကားကြောင့် ရင်ထဲ မှ လှုပ်ရှားမိ၏။ တကယ်တော့ မြိုင် သည် မိမိကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းတတ်ပြီး သည်းခံတတ် သော စိတ်နှလုံး အပြည့်အဝ ရနေ သည်ကို ဖော်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟောဒီလို ငှက်ကလေးတွေရဲ့ သဘာဝအသံက တိုက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ တူရိယာသံတွေနဲ့စာရင်တော့ အင်မတန် မှ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ် ကိုထင်ကျော်”

“မြိုင်က သဘာဝကို စုံမက်

တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြိုင်က သဘာဝ ကို အင်မတန် မြတ်နိုးပါတယ်၊ ဆေး ကုတာတောင်မှ လူနာတစ်ယောက်ကို ဗြန်းကနဲ လွှတ်ပြီးဆေးမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ်တတ်သလောက် စစ်မေးပြီးမှ ကုသခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မြို့မှာ ထက် တောကို ပိုပြီးနှစ်သက်တဲ့ ဝါသနာလည်း ရှိနေပါတယ်”

“အို..ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြုလို့များ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာရသေးသလဲ မြိုင်”

“အင်း..ကိုထင်ကျော် မေးမယ် ဆိုလည်း မေးထိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဆရာကြီးရဲ့ စွန့်စွန့်စားစား သွားတတ် တဲ့ ဝါသနာကို ခင်မင်ပြီးတော့ ကိုယ် တိုင်လည်း စွန့်စားချင်တဲ့ ဝါသနာရှိ တယ်၊ တောတွေ တောင်တွေ သွား တဲ့အခါမှာလည်း စိတ်ရဲ့ အေးချမ်းမှု တွေ၊ မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးသေးတာ တွေ၊ မသိရတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်ရ သိရမှာမို့လည်း စိတ်ဝင်စားပြီး လာခဲ့ တာပါ”

ကိုထင်ကျော်က သူ၏ခေါင်းကို လေးလေးနက်နက် ညိတ်လိုက်လေ သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးထွန်းမြတ် ကျော်၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တိုက်လှေကားမှ မတ် တတ်ရပ်ပြီး ပန်းခြံတွင်းသို့ စူးစမ်း ကြည့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တိုက်ရှေ့မီးရောင်တွင် ဦးထွန်းမြတ် ကျော်အား ထင်ထင်ရှားရှားပင် တွေ့ရ သည်။

ဦးထွန်းမြတ်ကျော်သည် အနောက် နိုင်ငံဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

ကိုထင်ကျော်နှင့် အောင်သက် မြိုင်သည် ထိုင်နေသော ခုံတန်းလျား ကလေးမှ ထလာခဲ့သည်။ ပန်းရုံများ ကို ဖြတ်ကျော်၍လာသော အောင် သက်မြိုင်နှင့် ကိုထင်ကျော်ကို ဦးထွန်း မြတ်ကျော်က တွေ့သောအခါတွင် ‘ကဲ...ပန်းဆိုးတန်းက အလုပ်တိုက် ကို သွားကြဦးမှ ထင်တယ်ကွဲ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲ ဖေဖေ”

“ပစ္စည်းထားတဲ့အခန်းကို သူခိုး အခိုးခံရတာပေါ့ကွယ်၊ ခိုးတဲ့အကောင် ကိုလည်း ရဲဘက်က မိထားပြီလို့ဆို တယ်၊ ဒီတော့ မြို့မဂါတ်ကို အရင် သွားရမယ်”

(ရှေ့လ ဆက်ရန်)

မြဝစီ

တ်
ရ
က်
က်
များ
များ
ဆင်
တွန်း
တွင်
ိုက်
ဟု
သူရိုး
ကောင်
လိုဆို
အရင်

BURMESE
CLASSIC
COM

အထိတ်တလန့် ဓံအိမ်

(ဘ ဝ သ ဝ ပြ န် ဝ ဣ)

သောင်းဝင်း

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အဖြစ်အပျက်
ကလေးတည်း။

“ဂျပန်တွေဟာ မလေးရှားကို လာတိုက်တော့
မယ်လို့ ကောလဟာလတွေ ဖြစ်နေတယ်။ စစ်ဖြစ်တော့မယ်
ထင်ကယ်”

မစ္စတာဂူသည် မြို့တွင်းမှ နေအိမ်သို့ ပျာယံးပျာယာ
ဝင်လာပြီး စိတ်တုန်လှုပ်စွာ ပြောကြားသည်။ သူသည် ထို
အိမ်တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မေးပေးအတူ
နေထိုင်၏။

ရောင်စွန်း ၁၂၃

www.burmeseclassic.com

မစ္စတာဂူ၏ သမီးသည် “စစ်” ဟု
သော စကားလုံးကို ကြားရခြင်းမှာ ဤ
ဟာသည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်၏။ သူ
သည် ၁၅ နှစ် ပြည့်လပြည့်ခင်သာ
ရှိသေး၏။ ရုပ်ရည်မှာ အချောအလှကြီး
မဟုတ်သော်ငြားလည်း နှစ်သက်စဖွယ်
ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်အနည်းငယ်အကြာက
မိခင်ကွယ်လွန်သွားပြီးကတည်းက ဖခင်
ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ချွဲနေသူဖြစ်၏။ ဖခင်
၏စကားများကြောင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား
ရပြီး ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောကြား
ပေးပါရန် တောင်းဆိုသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာဂူက ဤသို့ပြော
၏။

“ငါလည်း နှင့်လိုပဲ ဘာမှသိပ်သိ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညနေတိုင်း
ငါမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ငါတို့ဟာ ရေခဲဆိုင်
မှာ ဆုံကြပြီး စကားစမြည် ပြောနေကျ
ဖြစ်တယ်။ ချယ်ဟစ်ဂျပ်စ်ဆီက ငါကြား
ခဲ့တာ။ ငါတို့ထဲမှာ ဟစ်ဂျပ်စ်ဟာ ၂၃
အတတ်ဆုံးနဲ့ တတ်သိနားလည်မှုအရှိ
ဆုံးလူ ဖြစ်တယ်လေ။ သူကပြောတယ်။
ဂျပန်တွေလာတော့မယ်တဲ့။ ဒီတော့
ဂျပန်တွေ လာတော့မယ်လို့ ငါယုံကြည်
သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟစ်
ဂျပ်စ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မမှားလို့ပဲ”

၁၉၄၁ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် မလေး
ရှားသို့ စစ်ရောက်တော့မည်ဆိုသော
ကောလဟာလစကားများသည် မှန်ကန်
လာတော့၏။ လူတို့သည် တုန်လှုပ်၍
သောကဖိစီးလာကြလေသည်။ အစား
အသောက် ဈေးနှုန်းတွေ တက်ကုန်၏။
ဘာဖြစ်မည်မှန်း အသေအချာမသိကြ
သော်လည်း မိသားစုတို့သည် စုရုံး၍

တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။

လူများသည် ပိုင်ဆိုင်သမျှကလေး
တွေကို သယ်ဆောင်၍ တောရွာများ
သို့ ပြေးကြသည်။ ပညာတတ်များက
ရေဒီယိုသတင်းများကို နားထောင်၍
ပြေးရကောင်းနိုး၊ နေရကောင်းနိုးနှင့် ငြင်း
ခုံကြသည်။ ဆင်းရဲသားများကတော့
တစ်ဆင့်စကားတွေကိုသာ နားထောင်
ကြရပြီး မိမိတို့အဖို့ကား နေနေရုံမှလွဲ၍
အခြားရွေးစရာ မရှိပါ။

၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်
တွင် မစ္စတာဂူသည် အမှတ် ၂၅ ဂျပန်
တပ်မတော်သည် မလေးရှားတစ်နေရာ
သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အနီးအနားတွင်
ရှိသော တေလော့အန်ဆန်မြို့ကလေး
ကို သိမ်းယူလိုက်သည်ဟု ကြားရ၏။
ချက်ချင်းပင် အိပ်မက် လူများသည် ဖရို
ဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဂျပန်တပ်များ မရောက်နိုင်ဟု
ထင်ရသော ရွာများဆီသို့ ခရီးထွက်ကြ
တော့သည်။ လူတိုင်းတော့ ရွှေ့ပြောင်း
ကုန်ကြသည် မဟုတ်။ အချို့ကတော့
ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ရွှေ့ပြောင်း
သွားရန် အခက်အခဲရှိသောကြောင့်
ဆက်လက်နေထိုင်ကြရသည်။ အချို့က
တော့ မိသားစုထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အို
များသည် မကျန်းမာနေသောကြောင့်
ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းရွှေ့ရန် မဖြစ်နိုင်အောင်
အင်အားချည်းနဲ့နေသောကြောင့်ဖြစ်စေ
ဆက်လက်နေထိုင်ကြရ၏။

လူဦးရေနည်းပါးသော ဒေသများ
သို့တည်းမဟုတ် ရွာများဆီသို့ ပြေးသွား
ကြသူများသည် စိမ်းနေသည့် ပတ်ဝန်း
ကျင်နှင့် အဆင်ပြေရေးအတွက် စိတ်

မေးမေးသည်
သတိလစ်ပြီး
မေ့လဲတော့မလောက်
ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော် စိတ်ကို
တင်းလိုက်ကာ
ကျဉ်းမြောင်းသော
ဗီရိယံသို့ဝင်၍
တံခါးကို
ပိတ်ထားလိုက်၏။
ပိတ်လှောင်ပြီး
ညစ်ပတ်နေသော
ဗီရိယံတွင် နှစ်နာရီ
လောက်ကြာအောင်
ပုန်းနေရပြီးမှ

ကွဲစားကြရသည်။ အခြားသော နိုင်ငံ
သို့ ထွက်ပြေးကြသူများကား ယဉ်ကျေး
မှုလေ့ထုံးစံ ကွဲပြားခြင်း စိတ်ဒုက္ခကို
ခံစားကြရ၏။

ယေဘုယျ လူများအတွက် စား
နပ်ရိက္ခာ ရှားပါးရသည်။ အလွန်ချမ်း
သာသူများသော မောင်ခိုဈေးမှ ဝယ်ယူ
စားသောက်နိုင်ကြ၏။ မစ္စတာဂူနှင့် သူ
သမီးတို့မှာ ဝယ်စားနိုင်လောက်အောင်
ဆည်း မချမ်းသာ။ ခိုးဝှက်ခြင်းမပြုနိုင်
လောက်အောင်လည်း မာနကြီးလွန်းနေ
၏။ သူနှင့် သမီးဖြစ်သူ မေးမေးတို့သည်
အိပ်မက်ထွက်ခွာ၍ မစ္စတာဂူ၏ ကွယ်
ဆွန်သူဇနီး၏ အဖော်ဖြစ်သူ မာဒမ်ချင်
ရိရာရွာကလေးတွင် စစ်ဘေးမှ ရှောင်
တိမ်းခိုလှုံကြရသည်။ ထိုရွာတွင် လူ
တိုင်းသည် ခါးစည်းခံနေကြရကာ အိမ်
တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ကန်စွန်းဥနှင့်
အိမ်ကွတ်တို့ကိုသာ စား၍ အသက်ရှင်
နေကြရလေ၏။

မစ္စတာဂူနှင့် မေးမေးတို့သည်
သူတို့ မရင်းနှီးသူများနှင့် ခွဲဝေနေထိုင်
သော တဲစုတ်ကလေးတွင် နေထိုင်ရ
သော်လည်း ကျေနပ်နေကြသည်။
ဒြပ်ကြင်နာနာနှင့် ဂရုတစိုက်ရှိလှသော
မေးမေး၏ အဘွားလေးကြောင့် အဆင်
ပြေ ခံစားရမှုမှာ ပပျောက်သွားရ၏။
အစားအသောက်ကို အနည်းဆုံးသော
အဆင့်တွင်သာ ကျွေးမွေးနိုင်ပါသော်
လည်း မေးမေးနှင့် အခြားသောကလေး
များသည် မကျေနပ်ဖြစ်ခြင်း မရှိကြ
ချေ။

တစ်နေ့သ၌ . . . မေးမေးသည်
အိမ်မှောင်မိုးကောင်းကင်ထဲမှ လေ

ယာဉ်ပျံများ ထိုးထိုးဆင်းလာကြသည်
ကို တွေ့ရသည်။

“သူတို့တွေ အိပ်မက်လေယာဉ်ကွင်း
ကို ဖုံးကြံနေကြပြီ”

မိုးကောင်းကင်သည် မည်းမှောင်
ကာ ကြီးမားသော မီးခိုးတန်းကြီးများဖြင့်
ပြည့်နှက်နေသည်တွင် မစ္စတာဂူက
အလန့်တကြား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် အနီးအပါးနေရာသို့
ဖုံးများကျလာသည်။ အတော်များများက
“အိမ်” ဟု ခေါ်ဝေါ်နေကြသည့် တဲစုတ်
ကလေးမှာ လှုပ်ခါသွားပြီး သစ်သားတိုင်
များမှာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်
ယိမ်းထိုးနေကြလျက် အမိုး၏ အစိတ်
အပိုင်းအချို့မှာ စွန်ပြတ်သလို လွင့်စဉ်
ထွက်သွားလေသည် . . . လူအားလုံး
အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟစ်မိကြ၏။
မေးမေးသည် ကြောက်လန့်မှုကြောင့်
အသက်ရှူပင် မှားကာ ဘေးကင်းမှု
အတွက် စားပွဲအောက်တွင်ဝင်၍ ဝပ်
နေသည်။

ဖုံးကြံခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားသော
အခါတွင် မာဒမ်ချင်သည် သူပုန်းနေ
သော သံသေတ္တာလေးထောင့်ရှည်ရှည်
ကြီးထဲမှ ထွက်လာ၏။ အိမ်အနေ
အထားမှာ တော်တော်ကြီး ပျက်စီးသွား
၏။ ရက်မတွေ ရွံ့စောင်းကုန်သည်။
အချို့တိုင်များ ကျန်နေသေးသော်လည်း
အချို့တိုင်များကတော့ ကျိုးကုန်သည်။
အဆိုးဝါးဆုံးကား ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီး
ဖြစ်သည်။ ပြိုပျက်ကျသည့် အရာများ
ဖြင့် ပိတ်ဆို့နေပြီး ဝင်၍ ထွက်၍ မရ
အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကတော့... မျက်နှာချင်းဆိုင်

ကအိမ်ကို ကြည့်ပါဦး” ဟု မာဒမ်ချင်က
ပြောလိုက်၏။

မိုးထိမှန်ထားသဖြင့် အလယ်နေ
ရာတွင် ချွန်နေသော အမှိုက်ပုံကြီး
သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဝက်တစ်
ပျက် မီးကျွမ်းထားသော ရက်မများက
မာဒမ်ချင်၏ တံဆိပ်သို့ ဦးထိုးနေကြလေ
၏။

“ငါတို့အိမ် အနေအထားတော့
ပျက်ပါပြီ။ တို့အိမ်ဟာ သေးငယ်ပေ
မယ့် တောင်ဘက်မျက်နှာမူတဲ့ တောင်
စောင်းမှာရှိပြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ အရိပ်
ရလောက်အောင် လှပတဲ့ သစ်ပင်တွေ
ပိုင်းနေတယ်”

ဤကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတွင်
အိမ်၏ သာယာမှုအကြောင်းကို ပြောနေ
ခြင်းသည် မာဒမ်ချင်တစ်ယောက် စိတ်
ဖောက်ပြန်သွား၍ ဖြစ်မည်ဟု လူတိုင်း
က ထင်မှတ်ကြ၏။ သူတို့တွေကတော့
ဘေးကင်းရန်နှင့် နေ့စဉ် လိုအပ်ချက်
များရရှိရေးအတွက် သောကရောက်နေ
ကြသည်။

စစ်ကြီးအတွင်းဝယ် ဂျပန်စစ်သား
များ ကင်းလှည့်နေကြစဉ် ငယ်ရွယ်သူ
မိန်းမပျိုများသည် ဂျပန်စစ်သားများက
ဆွဲခေါ်သွားမည်ကို စိုးကြောက်ကြသဖြင့်
ယောက်ျားကလေးအသွင်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်
သွားလာကြ၏။

နေ့လယ်နေခင်း တစ်ခုတွင် ခြေ
သံများ ချဉ်းကပ်လာသံ ကြားရပြီး
ရုတ်တရက် ကြောက်စရာကောင်းသော
အသွင်အပြင်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများသည်
အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြကာ မာဒမ်
ကို ခြေဖြင့်ကန်ခြင်း၊ ပါးစပ်ဖြင့်များ

ကို ပြုလုပ်ကြ၏။

မေးမေးသည် သတိလစ်ပြီး မေ့လဲတော့မလောက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်ကို တင်းလိုက်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသော ဗီရိယံသို့ဝင်၍ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ပိတ်လောင်ပြီး ညစ်ပတ်နေသော ဗီရိယံတွင် နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ပုန်းနေရပြီးမှ မစ္စတာဂူက သူ့ကို ဆွဲထုတ်ယူရ၏။ အပြင်ရောက်သည်တွင် သူသည် အော့အန်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ခင် အရိုက်ခံရသည်ကို ပြန်တွေးမိကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။

ထို့ကြောက်မက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက်တွင် မစ္စတာဂူသည် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကာ မေးမေးသည်လည်း စိတ်ဓာတ်တွေကျဆင်းရသည်။ မာဒမ်ချင်သည် လေးဖက်နာကိုခံစားရရုံမက ငှက်ဖျားကြောင့် အားနည်းလာသည်။ ကျန်ရှိသော အိမ်နေလူများသည်လည်း အဖျားရောဂါရခြင်း၊ အနာပေါက်ခြင်းတို့ကို ခံစားရ၏။

“တို့အိမ်အနေအထားတော့ ပျက်ပြီ”ဟု ဆိုကာ မာဒမ်ချင်သည် သူ့တင်အောက်က သစ်သားသေတ္တာကြီးထဲမှ စာအုပ်ဟောင်းကြီးကို ထုတ်ဖတ်၏။

“တို့တစ်တွေ . . . ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ စိတ်လက်မချမ်းသာတာ မဆန်းဘူး။ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးက ပျက်စီးနေတော့ တို့တွေဟာ အရှေ့တောင်ဘက်က နံရံပျက်ထဲက ဝင်ထွက်နေကြရတယ်။ ရေချိုးခန်းက ဘုံဘိုင်တွေကလည်း ပျက်စီးနေတော့ မြောက်ဘက်ကနေရာမှာ ရေချိုးနေကြရတယ်”

မာဒမ်ချင်က ဘာတွေပြောနေနေ အခြားသူများက ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ အစာရှာ၍ အသက်ရှင်ရန် လုံးပန်းနေကြရသည်။

ဘဝသည် ပို၍ ကျပ်တည်းလာကာ မခံမရပ်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် မာဒမ်ချင်နှင့် မိသားစုသည် ကြံဖန်ရုန်းကန်နေကြ၏။

သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်ကို ပြုပြင်လာနိုင်ကြသည်။ တောင်ဘက်လှည့်သော တံခါးမကြီးကို ရှင်းလင်း၍ ပြန်လည်ပြုပြင်၏။ အိမ်တွင်းမှ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းကာ ရေဘုံဘိုင်များကိုလည်း ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

“ရှေးစာထဲမှာ ရှိဖိုက်ရင်ဝေး လို့ဆိုတယ်မဟုတ်လား”ဟု မာဒမ်ချင်က အောင်မြင်သည့်ဟန်ပန်ဖြင့် ပြော၏။

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”ဟု မာဒမ်ချင်၏ တူက မေးသည်။

“ဟဲ့ . . . အခြေအနေဆိုတာ လူက လုပ်တာလို့ ပြောတာ။ ငါတို့တွေဟာ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပြဿနာတွေကို မဖြေရှင်းကြဘူးဆိုရင် ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့ နေထိုင်မှု အခြေအနေတွေဟာလည်း ဘယ်တော့မှ တိုးတက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တောင် နေကောင်းလာပြီ”ဟု မစ္စတာဂူကလည်း သဘောတူထောက်ခံ၏။

အားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်တွေတက်လာသဖြင့် အခက်အခဲများနှင့် ဒုက္ခများကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာကြသည်။ ဤ

သို့ဖြင့် လတွေကုန်လွန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့သို့ မစ္စတာဂူက အိမ်ပြန်လာပြီး ကြားခဲ့သမျှကို ပြောပြသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှ နာဂါဆာကီမြို့ပေါ်သို့ ပြင်းထန်သော ဗုံးတစ်လုံးကိုချခဲ့ကြသည်ဆို၏။ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ သေ၍ မြို့သည်လည်း လုံးဝ ပျက်စီးသွားသည်ဟု ကြားခဲ့သည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ မစ္စတာဂူသည် အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာ၍ ဝမ်းသာအားရ ဟစ်ပြောတော့၏။

“ဂျပန်တွေ လက်နက်ချလိုက်ပြီ” လူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကုန်ကြ၏။ လူတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာကြကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖက်လှဲတကင်းနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကြ၏။ လူကြီးတွေက အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ကြသည်။ လူငယ်တွေက ခုန်ကြ၏။

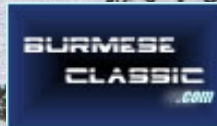
မစ္စတာဂူကလည်း ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် စကားတွေ အော်ပြော၏။ သူ့ပါးစေ့နီမြန်းလာကာ လည်ချောင်းတွေနာလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အားအင်ကုန်ခမ်းသလိုဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်လာပြီး သစ်သားတင်ကြီးပေါ် ပစ်လှဲကာ ယခင်က အိမ်မပျော်ခဲ့ဘူးသော အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အိမ်ပျော်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သောင်းဝပ်

[Evelyn Lip ရေးသားသော House of Fear ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။]

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်

ရွှေဥဒေါင်း

အခန်း (၁)

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း မှတ်တမ်း

အနောက်နိုင်ငံ ဥရောပတိုက်
 နှင့် ဂျာမဏီအာဏာရှင် ဟစ်တလာ
 ကျူးလွန်စော်ကားချက်ဖြင့် လက်
 ခံရအောင်အားနည်းသော နိုင်ငံကလေး
 များကို အဓမ္မသိမ်းယူမှုကြောင့် ဗြိတိ
 ချ - ပြင်သစ်တို့နှင့် အကြီးအကျယ်

စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ တရုတ်-ဂျပန် အရေး
 မှာလည်း အရှေ့နိုင်ငံတစ်လျှောက်
 တွင် မအေးဘဲ၊ သင်္ဘောအသွား
 အလာ၊ အဝင်အထွက် မမှန်ဘဲ၊
 အရောင်းအဝယ်များကို မသိမသာ ထိ
 ခိုက်လာလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ဥဒ္ဒိဿစေတီ
 အဖြစ် ရည်မှတ်ကိုးကွယ်ရာ အထွတ်
 အမြတ်ဖြစ်သော်လည်း လောကီတန်

ဖိုးအားဖြင့် သေးနုတ်သောပစ္စည်းဟု
 ဆိုရသော ရုပ်တု၊ ဆင်းတုမကျန် ခိုး
 ယူကြောင်းကို သတင်းစာများတွင်
 ဖတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် တစ်နေ့သောနံနက်
 လမ်းသစ်ပွဲစားအိမ်တစ်အိမ်မှ ဉာဏ်
 တော် လေးသစ်မျှဖြင့်သော သားရီး
 ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ပျောက်ကျွံ၍
 လမ်းမတော်ဌာနတွင် ထိုင်တန်း

ကြောင်း ဖတ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အရေးမပါလှသဖြင့် လျစ်လျူရှုခါ ကျော်၍ ဖတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုပင် ပန်းဆိုးတန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော သူနာပြုဌာနနှင့် ဆေးဆိုင်သို့ မသွားမီ ဘားလမ်း ပုလိပ်ရုံးကြီးအနီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏ (Private Investigation Bureau.) P.I.B “ပီအိုင်ဘီ” စုံထောက်ရုံးခန်းကိုဝင်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိလေသည်။

ဆွေးနွေးနေကျအတိုင်း စစ်သတင်းနှင့် နိုင်ငံရေးများကို စကားသတ်၍ ထပြန်မည်အကြံနှင့် ကုလားထိုင်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် တွေ့လိုကြောင်းနှင့် တပည့်တစ်ယောက်က ဂင်ရောက်ပြောကြားလေသည်။

ထိုက် - “နေဦးဗျာ။ သည်နာမည်တွေ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူး။ ဘာများအကြောင်းထူးရှိသလဲမသိဘူး။ နားထောင်သွားပါဦးလား”

ထိုစဉ် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်လည်း တံခါးမှဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်မြဲပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ပထမဧည့်သည် - “ဟော သည်မှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တစ်ခါတွေ့နေပြန်မှကို”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း - “ဪ - တခြားလူလား အောက်မေ့တယ်။ (ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ဘက်သို့ လှည့်၍) မောင်ဘတူ မတွေ့ဖူးဘူးထင်တယ်။ သူက (B.A.B.L) ဘီအေ-

ဘီအယ်လ်’ ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်တာ မကြာသေးဘူး။ ဝတ်လုံဦးစံရတို့နဲ့ တွဲလိုက်နေတယ်” (တစ်ဖန် မောင်ဘတူဘက်သို့လှည့်လျက်) “အင်း... တွေ့တဲ့အခါ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့။ ဟောသည်က ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးက မောင်တို့ကြားဖူးနေတဲ့ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ဆိုတာပဲ။ အမှုစုံထောက်မှာတော့... ”

မောင်ဘတူ - “ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာကြီးနဲ့တွေ့ရအောင် တမင်သက်သက် လာတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အတူပါလာတဲ့ ပွဲစားကြီးဦးမှော် ကိစ္စပါ”

ထိုက် - “ထိုင်ကြပါလေ၊ အကြောင်းရှိတာလည်း ပြောတာပေါ့”

တူ - “ပြောဆို သည်ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းဆိုတာလည်း တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ” (ရှက်စနိုး ရှိနေသော ပွဲစားကြီး ဦးမှော်ဘက်သို့လှည့်၍ သိလိုအရေးမကြီးပါဘူးဟူသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက်) “ကဲ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောပြပါ”

ပွဲစားကြီးဦးမှော်သည် တွေဝေနေပြန်သည်နှင့်။

ထိုက် - “ဦးသာထွန်းတော့ ရှောင်နေစရာမလိုပါဘူး။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ပါ။ အကြောင်းရှိလျှင် အကြံဉာဏ်တောင် တောင်းရပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆေးဘက်ဝါးဘက်နဲ့ဆိုလျှင် သူမပါ မပြီးပါဘူး”

မှော် - “ကျွန်တော့်ကိစ္စက ပစ္စည်းတော့ အဖိုးတန်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သည်လောက် ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထံ ဆောင်ရွက်ဖို့ တစ်လုံးတလေ လာရောက်ပြောဆိုရတယ်

ဆိုတာ ရှက်ဖွဲတောင်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ သို့ပေမဲ့... ”

တူ - “ပြောသာပြောပါ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ အချိန်ဟာ အတော်အဖိုးတန်ပါတယ်”

ပွဲစားဦးမှော်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ထားသော သတင်းစာကို ကောက်ယူ၍ လိုရာစာမျက်နှာကိုလှန်ပြီးလျှင် “သည်အမှုကို ဖတ်မိပါလိမ့်မယ်” ဟု ယခင်အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘သာရိုး’ ဆင်းတုပျောက်ဆုံးမှုကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ညွှန်၍ပြလေ၏။

ထိုက် - “ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်မိတယ်။ သတင်းစာအဆိုကတော့ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတာနဲ့ အထူးသတိမပြုလိုက်ပါ”

မှော် - “ဟုတ်ပေမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဂါတ်ကိုတော့ တိုင်ရိုးတိုင်း စဉ်းလောက်သာတိုင်လိုက်တာပဲ။ အဲဒါမတန်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ပုလိပ်လည်း တယ်ကြီးအရေးယူ မယ်မထင်လို့”

ထိုက် - “စိတ်ဝင်စားစရာမလျှင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဖိုးတန်မတန် ဂရုစိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်လိုတယ်”

မှော် - “သည်လိုပါခင်ဗျာ သည်ဘုရားက အဆက်ဆက်က ကွယ်လာတဲ့ ဘုရားလည်းတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်အိမ်ကိုရောက်လို့ ပူဇော်မှု ကျွန်တော်တို့မှာ လာဘ်သပွတ်လည်းရွှင်ပြီး စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်တော့ သည်ဘုရား သည်လို ထူးပျောက်သွားတာ စိတ်နှလုံးမသာမန် ရှိနေတဲ့အထဲမှာ ပျောက်မပြီအခါမှ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ကျွန်ကလေး

လည်း အိမ်ရှေ့မြောင်းကူးတံတားပေါ်
က ချော်လဲလို့ ခြေပွတ်တိုင်လည်သွား
ပါတယ်။ မိန်းမလုပ်သူလည်း သိမ်ကြီး
ဈေးထဲမှာ ဈေးဝယ်သွားတာ တောင်း
ထဲမှာပစ္စည်းတွေအပြည့်နဲ့ ကူလီရှာ
မတွေ့လို့ လက်ချည်းပဲ အိမ်ပြန်လာရ
တယ်။ ပုဇွန်တောင်နဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်
ပြေးခိုင်းထားတဲ့ ဘတ်စ်ကားလည်း
တာယာနှစ်လုံးပေါက်တယ်။ သည်
တော့ သည်ဘုရား အိမ်ကထွက်က
တည်းက တစ်နေ့တည်း သည်လောက်
မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေပြ
တော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်စရာ ရှိ
မလဲ”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း- “ဘုရား
ပျောက်လို့ ဘေးဒုက္ခရောက်တယ်ဆို
ချင်သလား”

မှော် - “လာပြန်ပြီ၊ သည်က
ဝတ်လုံလေး မောင့်ဘတူကလည်း
သည်လိုပဲ မေးတာပဲ။ သူကတော့
ငယ်လို့ အယူမရှိလျှင် ရှိပါစေတော့”

ထွန်း - “ကျွန်တော်တို့က
အသက်ကြီးတော့။ စဉ်းစားနိုင်ရမယ်
ပေါ့လေ”

တူ - “ကျွန်တော်လမ်းမှာ ဒါပဲ
ပြောလာတာပဲ။ အခုဟာတွေဖြစ်တာ
တော့ အိမ်ပေါ်ကဘုရားကြသွားလို့လို့
ဆိုပါလျှင် ဝါဆိုဦးက ပွဲကတော်ကြီးရဲ့
အမိဆုံးတာတော့ ဘယ်နှယ်ယူမလဲ”

မှော် - “အို... ဒါတော့ အသက်
ကြီးမုင့်ကို သေပျော်ပါပြီ”

ထိုက် - “ကိုယ့်အယူနဲ့ကိုယ်
စွဲလမ်းတာတွေထားပါဦးတော့။ ဘုရား
ပျောက်ဆုံးပုံ ပြောပါဦး”

မှော် - “ပျောက်ပုံကတော့
အတော်ထူးဆန်းတယ်။ ဘယ်အချိန်

မှာ ဘယ်လိုထွက်ပျောက်တယ်မပြော
နိုင် အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားကို
နံနက် ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်တာနဲ့၊ ည
ဆီမီးပူဇော်တာကိုတော့ ပွဲကတော်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပြုတယ်။ သည်အရင်
ညက ၆ နာရီ မီးပူဇော်တော့ ကျောင်း
ဆောင်ရှေ့က မှန်တံခါးကို အဝတ်နဲ့
တိုက်ရင်း သတိထား ကြည့်မိတယ်။
နောက်မနက် ၇ နာရီ ပန်းကပ်ဖို့ကြည့်
တော့ မတွေ့မှ ပျောက်မှန်းသိတာပဲ”

ထိုက် - “သည်အတွင်းအိမ်မှာ
တစ်ရံဆံ လူဝင် လူထွက်မရှိဘူးလား”

မှော် - “လူစိမ်းလည်း အဝင်
အထွက်မရှိဘူး။ အိမ်တွင်းလူလည်း
ကျွန်တော်နဲ့ ပွဲကတော်ကြီးကလွဲလို့
ဘယ်သူမှ မကိုင်တွယ်ရဘူး။ ကျွန်
တော်လည်း တွံတေးတစ်ညအိပ်သွား
တာ နောက်မနက်မှပြန်ရောက်တယ်”

ထိုက် - “ကျောင်းဆောင်ကို
သေ့ခတ်ပိတ်ထားသလား”

မှော် - “အမြဲဘယ်တော့မှမဖွင့်
ဘူး။ သေ့တော့ ကျောင်းဆောင်
အောက်က သံမှာ ချိတ်ထားတယ်။
နို့ပေမဲ့ ခိုးတဲ့လူက သူသေ့နဲ့သူ လာ
ဖွင့်ယူတာမှာ သူသေ့တောင် တံခါး
သေ့အိမ်မှာ တပ်ရက်သားကျန်ခဲ့
တယ်”

ထိုက် - “သည်ပြင် ဘာများ
ပျောက်သေးလဲ”

မှော် - “သည်ပြင်တော့ ဘာမျှ
လက်ရာခြေရာ မပျက်ဘူး။ တခြား
ပစ္စည်းများ ပျောက်လျှင်လည်း အခု
တော့ဖြင့် မသိသေးဘူး”

ထိုက် - “အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေ
တော့ မသင်္ကာမရှိဘူး ဆိုပါတော့။
ဘယ်သူတွေ နေကြသလဲ”

မှော် - “နေတာတော့ အရင်း
အချာချည်းပါပဲ။ မိန်းမက ပွဲကတော်
ရယ်၊ သမီးရယ်၊ တူမရယ် သုံး
ယောက်။ ယောက်ျားကလည်း ကျွန်
တော်နဲ့ ဦးရီးတော်တစ်ယောက်။ အိမ်
သူအိမ်သားပေါ်မှာတော့ အစစစိတ်ချ
ရပါတယ်”

ထိုက် - “အိမ်မှာ လူလည်း
မလစ်ဘူးလား”

မှော် - “လစ်တယ်တော့မပြော
နိုင်ဘူး။ သည်လိုတော့ တစ်ခုရှိတယ်။
သည်ညက လမ်းမတော်ရာမဇာတ်ကို
မိန်းမတွေသွားကြတယ်။ ဦးရီးတော်က
တော့ အိမ်စောင့်ပေါ့လေ။ ခါတိုင်းလိုပဲ
တံခါးပေါက်ဝမှာ အဝတ်ကုလားထိုင်နဲ့
ထိုင်စောင့်နေတာပဲ”

ထိုက် - “မိန်းမတွေ ရာမပွဲကို
ဘယ်အချိန်သွားလို့၊ ဘယ်အချိန်ပြန်
သလဲ”

မှော် - “၈ နာရီခွဲလောက်သွား
ကြပြီး ၁၂ နာရီ လောက်ပြန်တယ်။
ဦးကြီးချိုက ပေါ့ပေါ့ဆဆ၊ နမောနုမဲ့နဲ့
အိပ်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူကြီးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ အင်မတန်လုံ့လ ဝီရိယကောင်းပါ
တယ်”

ထိုက် - “ဘုရားဉာဏ်တော်နဲ့
ပုံတော်ကို အနည်းငယ်ပြောပြစမ်းပါ
ဦး”

မှော် - “ဉာဏ်တော်က လေး
သစ်ဆိုတော့ သုံးလက်မ သာသာ
ကလေး ရှိတာပေါ့။ ပုံတော်က ဗောဓိ
လက်ရိုး၊ အောက်ပလွင်မှာ ကြာကိုး
ပွင့်ခံပြီး ဘုရားနဲ့တွဲလျက် တစ်သုဉ္စ
တည်းထုထားတယ်။ ပလ္လင်အောက်
မှာလည်း ရွှေမှုှိုကိုးချက် ရှိထား
တယ်”

www.burmeseclassic.com

ထိုက် - “တော်တော်လည်း ထူးခြားပုံရပါကလား။ ရွှေမိုး ကိုးချက် ဆိုတာက ဘယ်လိုအတိတ်နဲ့ အမှတ် အသားပြုထားပုံလဲ”

ပွဲစားဦးမှော်သည် မပြောလို သော သဘောဖြင့် မျက်နှာအနည်း ငယ်ပျက်နေလေရာ ရှေ့နေ မောင်ဘ တူက “ပြောစရာရှိသရွေ့ ကုန်စင် မကျန် ပြောပြမှပေါ့ ...။ သည်လို အကြောင်းမျိုးကို ဆောင်ရွက်ရတဲ့သူ က ရှိသမျှအကြောင်းအားလုံး အကုန် သိရမှ ရှေ့နောက်ချင့်ချိန်နိုင်တော့ မပေါ့”ဟု ပြောသောအခါမှ ပွဲစား သည် နှုတ်ခပ်လေးလေးဖြင့် -

မှော် - “သည်လိုဆိုလျှင် အရင်းခံက စတင်ပြောမှဖြစ်မယ်။ သည်ဘုရားက ဘယ်သူလက်ထက် က ဘယ်လိုရလို့ ကိုးကွယ်လာကြ တယ်တော့ မသိဘူး။ ကိုးနဝင်းဦး အောင် စီမံတဲ့ဘုရားလို့ အဘေများ၊ အဘိုးများ ပြောသံကြားမိ၊ မှတ်မိ တယ်။ သည်ဘုရားက လာဘ်ရှင် တယ်။ ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ အထူး ပဲ အာရုံပြုပြီး လူသိတောင်မခံဘူး”

မောင်ဘတူ - “ခိုးတဲ့လူက ရွှေမိုးကိုးချက်ကိုလိုချင်လို့ ခိုးတာပဲ”

မှော် - “ရွှေမိုး ကိုးချက်ဆိုတာ က အမြင်သာ ရွှေမိုးတူလို့ပြောတာပဲ။ ဒါလည်း မြင်ဖူးကြတာမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုက် - “ရွှေမိုးမဟုတ်လျှင် ဘာတွေတုံး”

မှော် - “လူကြီးများပြောခဲ့တာ တော့ ရွှေလက်ဖွဲ့ကလေး ကိုးလုံးလို့ ဆိုတာပဲ။ ရွှေလက်ဖွဲ့ကလေးတွေဆို တော့ ဘယ်လောက်သားရှိမှလဲ။ သည်တော့ ကြိုးကြိုးစားစား ခိုးရ

အောင် မက်လုံးမရှိပါဘူး”

ထိုက် - “သည်ဘုရားအကြောင်း ကို ဘယ်သူများ သိသလဲ”

မှော် - “ကျွန်တော့် ပွဲကတော် ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးချိုရယ်၊ သည့်ပြင်တော့... ဪ... ညောင် ပင်သာဘုန်းတော်ကြီးကလွဲလို့ သိတဲ့ လူ မရှိဘူး”

ထိုက် - “ညောင်ပင်သာဘုန်း တော်ကြီး သိပုံပြောစမ်းပါဦး”

မှော် - “ဝါဆိုလပြည့်နေ့က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးတယ်။ အားလုံး သံဃာများ ပြန်ကြွပြီးနောက် ဆရာ တော်တစ်ပါးတည်း တရားဟောကျန် ခဲ့တယ်။ အဲသည်တော့ ဆရာတော် က ဘုရားကြည်ညိုရင်းနဲ့ ပွဲစား... သည်ဘုရား ဘယ်ကရသလဲမေးလို့ ပြန်ပြောဖူးတယ်”

ထိုက် - “သိသင့်သလောက် သိရပါပြီ။ ဆောင်ရွက်စေလိုလျှင် လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ထံကို များသောအားဖြင့် ကြီးကျယ်ခဲယဉ်းတဲ့ အမှုမျိုးကိုသာ လာရောက်စောဒနာလေ့ရှိကြတယ်။ သည်လို သေးဖွဲ့တဲ့ ...”

မှော် - “ကျွန်တော်တို့မှာတော့ အကြီးအကျယ် နှလုံးမသာမယာဖြစ် နေပါတယ်။ ပွဲကတော်ကြီးဆိုတာ တော့ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ ဘေး အန္တရာယ်တွေ တွေ့ရတော့မလောက် တွေးပြီး ကြောက်လန့်နေပါတယ်။ သည်ဘုရားများပြန်ရလျှင်တော့ ...”

ထိုက် - “ပြန်ရမယ်လို့ အာမ တော့မခံနိုင်ဘူး။ အခုသိရသလောက် မှာ မိမိရရလိုက်ဖို့ တစ်စွန်းတစ်စမှ လမ်း မမြင်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း

ကျွန်တော်တို့ မနက်စာစားသောက်ပြီး ဘာ နာရီလောက်ကို အရောက်လာခဲ့ပါ မယ်။ အိမ်ကစောင့်နေပါ။ အိမ်သူ အိမ်သားအားလုံးကိုလည်း မေးစမ်း လိုပါတယ်။ တခြားမသွားကြပါစေနဲ့”

မှော် - “ကောင်းလှပါပြီ၊ အား ကိုးပါရစေ”ဟု ပြော၍ အိတ်ထဲမှ ငွေ စက္ကူများကိုထုတ်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သို့ ကမ်း၍ပေးလျက် “ဘုရားကိုပြန်ရတဲ့အခါကျတော့လည်း ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကျေးဇူးဆပ် ပါ့မယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လှမ်း၍မယူဘဲ “အို ... သည်လို သဘောမထားပါဘူး။ အောင်မြင်တဲ့ အခါမှ သဒ္ဓါသလောက် ချီးမြှင့်တာ ပေါ့”

ပွဲစားဦးမှော်သည် ငွေစက္ကူချပ် များကို စားပွဲပေါ်တွင် စာမိသောမှန် တုံးနှင့်ဖိ၍ ထားပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထ လျက် “သွားလာရတဲ့ စားရိတ်ဆိုတာ အရင်ကုန်နှင့်တာမျိုးပဲ။ အားမနာပါနဲ့ ယူသာယူပါ” ပြော၍ထွက်သွားလေ ဖူး၏။

အခန်း (၂)

ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်

ပွဲစားဦးမှော်နှင့် ရှေ့နေမောင်ဘ တူတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သည် ငွေစက္ကူများကို တစ်ချပ်စီလှန်လျက် “ပွဲစားကတော့ အတော်သေချာစေ့စပ်တဲ့ လူပဲ။ စက္ကူ အချပ်တိုင်းမှာ တံဆိပ်နှိပ်ပြီး လက် မှတ်များတောင် ထိုးထားတယ်”

(တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်သော

အခါ လမ်းသစ်၊ အိမ်နံပါတ် - ၃၅၆
ဟု အပေါ်တန်းတွင်ပါရှိလျက် အလယ်
တွင် နေ့စွဲရက်စွဲနှင့် အောက်တွင်
ဦးမှော်ဟု လက်မှတ်ထိုးထားလေ
သည်။

“သို့သော် ပညာရှိသော်လည်း
သတိဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုသလိုပဲ ဝိရိယ
လွန်လျှင် ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေ
စက္ကူက တစ်ဆယ်တန် ငါးချပ်တောင်
မှ။ လူကြည့်ရပ်ကတော့ ထားဝယ်
လုံချည် တစ်ပတ်နှစ်၊ နေစားလို့
တချို့နေရာမှာ အရောင်ပျက်နေတဲ့
နက်ပြာသက္ကလပ်အင်္ကျီ၊ အောက်ခုံမှာ
သားရေထပ်ပိုးထားတဲ့ ဘုံဘိုင်ရေ
ဖိနပ်စီးပြီး လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့
ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးကို မီးမရှိ
ဘဲနှင့် လက်ကြားညှပ်ပြီး မပစ်ရက်
တာ ထောက်ကြည့်လျှင် အတော်စစ်
စီမယ့် လူစားမျိုးဖြစ်လျက်။ ဒါလောက်
ကိစ္စလေးဆောင်ရွက်ဖို့ကို ငွေငါးဆယ်
လုံး ပေးနှင့်ထားတာ ဘယ်သဘော
လဲ”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း - “ဘုရား
က သူပြောသလောက် ကမယ်မထင်
ပါဘူး။ အထဲမှာ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်
တစ်ခုခုပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုက် - “သည်လိုတွေးစရာ
တော့ လမ်းရှိတယ်။ သို့ပေမဲ့ လူဆို
တာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး စွဲလမ်း
အယူသီးကြတယ်။ ရိုးရိုးဘုရားတစ်ဆူ
ထွက်ပျောက်လို့ သည်လောက် ငွေ
ကျန်ကြေးကျမခံဘူး။ စွဲလမ်းခြင်း
တရားက တယ်ခက်တာမျိုးပဲ။ ဗုဒ္ဓေါ
မေ သရဏံ အညံ့နုတ္တံ။ ဘုရားမှတစ်
ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိလို့ ပါးစပ်ကသာ
တတွတ်တွတ်ရွတ်ကြတယ်။ ကြည့်ပါ

ဆေးခြောက်ဆိုတဲ့

အတိုင်း

သူတန်ခိုးသတ္တိက

အာရုံကြော

အားလုံးကို

ချဲ့ထွင်ပြီး

မြင်တတ်၊ ကြား

တတ်လေ့ရှိပြီး

ရွံ့ဗွက်ကလေးများကို

ရေအိုင်ကြီး

ထင်လိုထင်၊

ထင်းပေါက်စကို

တုံးကြီးမှတ်လိုမှတ်၊

ကြောက်စရာရှိလည်း

အထူးကြောက်

တတ်လို့

ဆေးခြောက်လို့

ခေါ်တယ်။

တော့လား။ ရုပ်တုဆင်းတုထဲမှာ အင်း၊
အိုင်၊ ဂါထာ၊ မန္တရားတွေ စုတ်လား။
လက်ဖွဲ့တွေမြှုပ်လားနဲ့။ လောကီသိဒ္ဓိ
လမ်းတွေဘက်ကို ယုံကြည်လိုက်စား
ကြတာပဲ။ ပွဲကတော်ကြီးမှာလည်း
ဘုရားထွက်ပျောက်တာနဲ့ စားမဝင်၊
အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတာ။ ဥပါဒါန်ကြောင့်
ဥပဒါရောက်ပေါ့ဗျာ။ စိတ်ကသည်လို
စွဲလမ်းလို့လည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်
ပြီး ကူလီကုလားကို ဂရုမစိုက်မိလို့
ဈေးဝယ်ပြီးသားပစ္စည်းတွေအပြည့်နဲ့
တောင်းဆုံးတာပေါ့”

ထွန်း - “တူမခြေပွတ်တိုင်
လည်တာတော့ကော”

ထိုက် - “မွေးထားတဲ့ တူမ
ကလေးဆိုတာနဲ့ အရွယ်ငယ်ကြောင်း
မထင်ရှားဘူးလား။ ကာလမိန်းကလေး
တွေက အိမ်ရှေ့ထွက်တယ်ဆိုတာ
အချိန်းအချက်ရှိလို့ ထွက်တာ များ
တယ်။ ရည်းစားမျှော်ရင်း ငေးလို့ချော်
ကျတာနဲ့တူပါတယ်”

ထွန်း - “နို့ .. ဘတ်စ်ကား
တာယာနှစ်လုံးပေါက်တာတော့ကော”

ထိုက် - “အို ... ပွဲစားဆိုတဲ့
လူမျိုးက အင်မတန်ဆယ်လီကြေတဲ့
လူစားမျိုးပဲ။ ဘတ်စ်ကားကို သူတို့
ဝယ်ထောင်တာဆိုလျှင် အချောင်ရတဲ့
အဟောင်းဝယ်မှာဗျ။ တာယာလည်း
အဝယ်ဖို့စိတ်မကူးဘူး။ သူတို့မျက်စိ
အောက် လမ်းသစ်ထဲမှာ တာယာ
အဟောင်းလိုက်ဝယ်ပြီး ပြင်ဆင်ဖာ
ထေးပြီး ရောင်းနေတဲ့ဆိုင်တွေက ဝယ်
မှာပေါ့။ သည်တော့ တစ်နေ့တည်း
နှစ်လုံးမဟုတ်ဘူး။ လေးလုံးစုတ်
တောင် ကွဲလိမ့်ဦးမယ်။ သည်လိုပါ။
သူတို့အယူသီးတာတွေက ကျုပ်တို့

သဘောနဲ့ဆိုတော့ ဘာမျှ အကြောင်း အဆက်မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့က တွေ့နိုင်၊ မြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအဆက်ကို ထောက်ပြောနေတာပါ။

ထွန်း - “ဖြစ်နိုင်စရာပါပဲ”

ထိုက် - “ကျုပ်ကလည်း တပ် အပ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စုံ ထောက်ပညာဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့လမ်း တွေကို ချိန်ဆပြီး တွေးဆယူရတာကို။ အမှန်ချည်းလည်း အခါတိုင်း တွေး နိုင်တယ်လို့ ဝန်မခံပါဘူး”

ထွန်း - “နို့ အခုဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ထိုက် - “အိမ်တွင်းသူရိုး မဟုတ်ကြောင်းတော့ သိရပါပြီ”

ထွန်း - “ပွဲစားက အိမ်သူအိမ် သားအပေါ်မှာ စိတ်ချရတယ်ဆိုလို သလား”

ထိုက် - “အို ... သော့တွဲ လည်း ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုမှ၊ အိမ်သူအိမ် သားရိုးလျှင် သော့တခြားရှာနေပါဦး မလား။ ကျောင်းဆောင်အောက်မှာ ချိတ်ထားလျက်ရှိပြီးသားပဲ”

ထွန်း - “သည်ပြင် ဘာများ လမ်းစတွေ့သေးသလဲ”

ထိုက် - “ပြောသလိုတော့ သူ တို့ သုံးယောက်အပြင် ဆရာတော် လည်း ဘုရားအကြောင်းကို သိတယ် ပြောသွားတယ်။ ဆရာတော်ကိုလည်း ပြစ်မှားစရာမရှိပါဘူး။ သည်တော့ သည်အကြောင်းကို သိတဲ့လူတစ် ယောက် ရှိရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် သိနိုင် မယ့်သူကို စုံစမ်းရှာဖွေရမယ်။ ညမီး ပူဇော်တုန်းက တွေ့သေးတယ်။ မနက် ပန်းရေချမ်းကပ်တော့မှ ပျောက်မှန်းသိ တယ်ဆိုတော့ သည်အတွင်းမှာ ဘယ်

အချိန်လစ်တယ်ဆိုတာကို ထောက် လှမ်းဖို့ရှိတယ်။ ပွဲစားအပြောက ဦးချို ဆိုတဲ့ဦးရီးတော်ကလည်း လုံ့လဝီရိယ နဲ့ စိတ်ချရတယ် ပြောထားတယ်။ သည်ပြင်အချိန်ကို ဝင်ခိုးဖို့ အခွင့် အလမ်းမရနိုင်ဘူး။ သည်တော့ သူတို့ အိမ်သွားမေးစမ်းပြီး တစ်နည်းတစ် လမ်း ပေါ်ပေါက်လာမှ သိနိုင်မယ်”

ထွန်း - “ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော် ဆေး ဆိုင်သွားပြီးပြန်မှာနဲ့ နောင်ကြီး လမ်း မှာ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အမြဲမကွာဆောင်ယူလေ့ရှိသော ဓာတ် အက်ဆစ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆရာဝန်များ သုံးသော လက်နက်ကိရိယာ အစုံ အလင်တို့အပြင် ခရီးဆောင်ရန် စီမံ ထားသော သေတ္တာကလေးကို မော် တော်ကားပေါ်သို့ တပည့်တစ်ယောက် အား ယူဆောင်တင်စေသည့်အခိုက် တွင် ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း ပြန်ရောက် လာသည်နှင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦး အနောက် လမ်းသစ်ဘက်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါသွား ကြလေ၏။

လာမည့်လမ်းကို မျှော်နေသော ပွဲစားဦးမှော်က “အိမ်မှအလွယ်တကူ တွေ့ပါ့မလားလို့ ကိုယ်တိုင်စောင့်နေရ တယ်။ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ။ အိမ်နိပါတ် ပြောခဲ့မလို့ဟာ မေ့ထွက်လာတယ်” ဟု ရိုသေကောင်းရှိုင်းစွာ ခရီးဦးကြိုပြု သော်လည်း ပွဲကတော်လုပ်သူမှာ ကျွန်ုပ် တို့အား စကားဟဟမပြောဘဲ မအီ မသာ ရှာချည်စောင်ကြီးကို သိမ်းခြုံပြီး ထိုင်နေလေ၏။ ၎င်း၏အမူအရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား အယုံအကြည်မရှိ၍ လင်ဖြစ်သူပွဲစားအား “ဘုမသိ ဘ

မသိနဲ့၊ သူလုပ်လိုက်မှဖြင့် သည်သို့ ချည်းပဲ။ ငွေငါးဆယ်ရင်မကြီး လက်ဦး လွန်၊ ခြေဦးလွန်ပေးခဲ့ရမလား”ဟု အပြစ်တင် မြည်တွန်တောက်တီးနေ ဟန်တူပါသည်။

ဦးစွာပထမ ဘုရားထားသည့် ကျောင်းဆောင်ကို ကြည့်လိုကြောင်း ဦးသောင်းထိုက်ကပြောလေရာ ပွဲစား က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ကြွရန် ပြောသည် နှင့် ပွဲကတော်ကြီးလည်း နောက်က လိုက်တက်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင်းပါးရိပ်ခြေ ကြည့်နေလေ၏။

ပွဲစားပြောသည့်အတိုင်း သော့ မှာ ကျောင်းဆောင် မှန်တံခါးသော့ ပေါက်တွင် တွဲလောင်းတင်လျက်ရှိ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုက် - “သည်တံခါးနဲ့သော့ကို ဘယ်သူများကိုင်သေးသလဲ”

မှော် - “ဘယ်သူမှ မကိုင် ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ တံခါးရွက်အောက် နားကကိုင်ပြီး လုပ်ကြည့်လိုက်တယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လက်တွင်ဆွဲထားသော သေတ္တာလေး အတွင်းမှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ ပုလင်းထဲမှ ပေါင်ဒါမှုန့်များ ကို စက္ကူတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သွန်၍ဖြန့် လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းဆောင် မှန်တံခါး လက်ကိုင်နှင့်တကွ သော့ ပေါက်အနီး မှန်သားများပေါ်သို့ ပေါင် ဒါမှုန့်များ အနှံ့အပြား ရောက်စေရန် စက္ကူကို အလိုက်သင့်ရွှေ့၍ ပါးစပ်ဖြင့် လေမှုတ်ခါ မှုတ်ခါ လုပ်လိုက်လေ သောအခါ ပေါင်ဒါမှုန့်များသည် ကပ် လည်နေရာတွင် ကပ်လျက် ကျန် လေ၏။

ထိုက် - “ဘယ်သူမှမကိုင်စေ သေတ္တာ

ကျေးဇူး ပွဲကတော်ကြီးကလည်း ဘုရား ကိုကြည်ညိုပြီး လုံ့လဝီရိယကောင်း ကောင်းနဲ့ မှန်များကို တိုက်ချွတ်ထား တဲ့အတွက် ဟောသည်မှာ သူခိုးရဲ့ လက်ပုံစံ ကောင်းကောင်းကြီး ထင် ရှားပါပေတယ်” ဟု ပြော၍ ပွဲကတော် ကြီးအားလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ “ဘုရား ကိုကြည်ညိုသည်၊ လုံ့လဝီရိယကောင်း သည်” ဟု ချီးမွမ်းသော စကားများ သည် ပွဲကတော်ကြီးနားထဲသို့ နှလုံး လေခွေဝင်လေ၏။ အောင့်သက်သက် ရှိနေသော မျက်နှာထားမှာလည်း ချို လာသည့်ပြင် သူခိုးလက်ပုံစံတွေ့လျှင် ငါတို့ဘုရားတော့ ပြန်ရတော့မည်ဟု စိတ်အချကြီးချဟန်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာလေ၏။

ဤအမူအရာကိုမြင်သောအခါ ပွဲစားက ဦးသောင်းထိုက်အား စုံ ထောက်ပညာသာမက လူကဲခတ် ကောင်း ကြိုက်လုံးကောက်ပြီး အချက် ကျ တော်တော်ပြောတတ်တဲ့ လူပါပေ ပဲဟု စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိလေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ပွဲကတော်အား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသော ကင်မရာလေးကို သာ ဖြန့်ထုတ်၍ လက်ပုံစံများကို ရိုက် ကူးယူလေ၏။ ထို့နောက် သော့ပေါက် တွင် ချိတ်လျက်တွေ့သော သော့ဖြင့် ပိတ်ချေ၊ ဖွင့်ချေ အကြိမ်ကြိမ်ခတ်ပြီး နောက် နတ်ယူပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက် သို့သွား၍ သော့လုံးအခေါင်းထဲသို့ မှန် ဘီလူးနှင့်သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် ကျွန်ုပ်အား -

ထိုက် - “ဦးသာထွန်း ခိုင်း တယ်လည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ဟို သေတ္တာထဲက ဇာဂနာအသေးဆုံး

ကလေးနဲ့ မှန်ချပ်ကလေး တစ်ပြား ရယ်၊ စက္ကူမာမာကလေး တစ်ချပ် ရယ် ထုတ်ပေးစမ်းပါ”

ထွန်း - “လက်မအားလျှင် ကူညီဖို့လိုက်လာတာပဲ။ အလိုရှိတာ သာ ခိုင်းပါ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် သော့ထိပ်အဝရှိ အခေါင်းအတွင်းမှ အမျှင်အဖတ်ကလေးများကို ဇာဂနာ နှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် စက္ကူအထူချပ်ပေါ်တွင် တင်ပြီးသော လ မှန်ချပ်နှင့် ဖိထားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၃)

သော့နှင့် ဦးထုပ်မှ အဆက်

အနောက်နိုင်ငံတွင် လောက ဓာတ်ပညာထွန်းကားသည့်အလျောက် သေးနပ်သော အရာဝတ္ထုကလေးများ ကို အပြန်ပေါင်းများစွာ ချဲ့ထွင်၍မြင် စွမ်းနိုင်သော မှန်ဘီလူးများမှာ အံ့ဩ လောက်ပေ၏။ ဒေါက်တာသောင်း ထိုက်သည် သော့ခေါင်းအတွင်းမှ ထုတ်နုတ်ဆွဲငင်ယူသော အမျှင်ကလေး များကို မှန်ဘီလူးနှင့်ကြည့်ပြီးနောက်

ထိုက် - “သော့နဲ့သော့အိမ်နဲ့ အတော်ကျပ်တဲ့ပုံထောက်တော့ ပါ လာတဲ့သော့နဲ့ အရမ်းအားတိုက် ဖွင့် ရတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ သော့မှာ သံ ချေးလည်း မတက်၊ ပြောင်လက်ပုံ ထောက်တော့ အမြဲသုံးနေတဲ့သော့နဲ့ သဏ္ဌာန်တူတယ်။ အမြဲသုံးတဲ့သော့ မျိုးကို ကိုယ်နဲ့တယ်ခွာကြတယ်မဟုတ် ဘူး။ အိတ်ထဲမှာ ဆောင်တတ်ကြ တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် နှစ်ရှည်လများ ကြာတော့ သော့ခေါင်းထဲမှာဝင်နေတဲ့

အမှိုက်၊ အမွှေးအမျှင်ကလေးတွေက သည်သော့ရှင်ဟာ အမြဲလိုလို မီးခိုး ရောင်သက္ကလပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆေးပြင်လိပ်ဆေးစာမှကျတဲ့ ဆေးမှုန့် ထည့်ပြီး ဆေးတံသောက်တဲ့လူဖြစ် ရမယ်လို့ သက်သေခံနေပါကလား။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဗေဒင်တတ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သော့ထဲကရတဲ့အမှိုက် က မှန်ဘီလူးအောက်မှာ သက်သေခံ နေတာ။ တော်တော်ကြာတော့ သည် လူကြီးဟာ စုန်းတတ်တယ်၊ မှော် ဆရာကြီး၊ ဘာညာပြော မနေနဲ့။ ပွဲ ကတော်ကြီး ဟောသည်မှာ လာ ကြည့်လှည့်”

မခေါ်ဘဲနှင့် ရောရောဝင်ဝင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိချင်လာသော ပွဲကတော် ကြီးသည် မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်သော အခါ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က “မီးခိုးရောင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် အမျှင်တွေဟာ တွေ့ရဲ့မဟုတ်လား။ အဲသည့် သိုးမွေးချည်ကလေးတွေ ဟာ တခြားကတော့ မလာရောက်နိုင် ဘူး။ အမြဲဝတ်တဲ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သော့ကိုနှစ်ရှည်လများ ထည့်ချေ ထုတ်ချေ လုပ်နေတော့ ပွန်းပြတ်ကာ အထဲဝင်ပြီး သော့ဖွင့်တိုင်း၊ ပိတ်တိုင်း သိပ်သွင်းထားသလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဟို အမှုန်အဖတ်တွေက ဆေးချေးတွေနဲ့ မည်းနေတဲ့ လက္ခဏာထောက်တော့ ဆေးပြင်းလိပ်ကကျတဲ့ အမှုန်မဟုတ် ဘူး။ ဆေးတံထဲကမှ ထွက်နိုင်တယ်”

ဤစကားကို ကြားသောအခါ ပွဲကတော်ဒေါ်ဒွန်းသာသည် အံ့ဩ သော မျက်နှာထားနှင့် လေးမြတ်စွာ ကြည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် သူမကို ခေါ်၍ ဧည့်သည်များ ညောက်ရန်

လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ လင်မနပ်နှင့် ကွမ်းဆေးလက်ဖက်မကျန် ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းစေရန် တီးတိုးစီမံလေ၏။

အပေါ်ထပ်တွင် စုံစမ်းရန်ကိစ္စ တိုးသဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာကြ သည့်အခါ အိမ်သူအိမ်သားများအနက် ဦးရီးတော်ဖြစ်သူ ဦးချိုကို စတင်မေး စမ်းရာ ဦးချိုမှာအသက်အရွယ် ၅၀ ကျော်မျှရှိ၍ အသားအရေ ပြည့်တင်းပုံ ကိုထောက်သော် ကျန်းမာသော လူ ကြီးဟု ဆိုရပေမည်။ ပြောပုံ ဆိုပုံကို ထောက်သော် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ လုံ့လရှိပုံလည်းရ၏။

ထိုက် - “ဟိုနေ့ညက ပွဲ ကတော်များ ရာမပွဲ ထွက်သွားတဲ့ နောက် အိမ်ကိုဘယ်သူများလာသလဲ။ မှတ်မိရဲ့လား”

ဦးချို - “ဘယ်သူမှမလာပါက လား”

ထိုက် - “သေသေချာချာ ပြန် တွေးစမ်းပါဦး။ တစ်စတစ်စ ပြန်တွေး လျှင် ရေးရေးပေါ်လာတတ်ပါတယ်”

ဦးချိုသည် တွေ့ဝေနေရာမှ “တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့လမ်းထိပ် လောက်ရောက်တော့ လူတစ်ယောက် လာပြီး ‘ပွဲကတော်ရဲ့တူမက ခင်များ သောက်ဖို့ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် လမ်းကြိုရင်းဆွဲသွားပါဆိုလို့ ဝင်ပေးရ တယ်’ ပြောပြီး ပေးပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ကလည်း သည်လို ပေးနေကျရှိလို့ အတူးအရေး မယူလိုက်ဘူး။ ဒါလည်း ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူး”

ထိုက် - “မဆိုင်တာ၊ ဆိုင်တာ ထားပါဦး။ လာပေးတဲ့ ဆေးလိပ်ကို သောက်လိုက်ရောလား”

ဦးချို - “မသောက်ရလို့ လွှင့် ပစ်ဖို့ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုက် - “ကိုင်း ... တူမဆို တာ ခေါ်စမ်းပါဦး”

ပွဲကတော်ကြီးသည် တူမမြသွေး ကို လှမ်းခေါ်သောအခါ အတွင်းဘက် တွင် တခါခါကျိတ်၍ရယ်နေသည်ကို မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်ဘဲ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနဲ့ ထွက်လာသော မိန်းကလေး မှာ အသက်အရွယ် ဆယ့်လေးငါးနှစ် မျှရှိသေး၍ ယောက်ျားကလေးများ အား တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ရိုးရိုးသား သား မကြည့်တတ်ဘဲ၊ စောင်းပါးရိပ် ခြေဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်တတ် သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ် လေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က မေး သောစကားမဆုံးမီပင် “ကျွန်မ ဘာ ဆေးလိပ်မှမပေးရပါဘူး”ဟု ခပ်ဆတ် ဆတ် ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ပြင် ပွဲ ကတော်ကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့အတူသွားကြတာပဲ။ သည် ဆေးလိပ်ကတော့ ကျွန်မတို့က ပြန် မပေးရကြောင်း မှန်ပါတယ်”

ထိုက် - “နို့ ... ဦးချို၊ အဲသည့်ဆေးလိပ်သောက်တာ ကုန် ရောလား”

ဦးချို - “ကုန်တော့မကုန်ဘူး။ နောက်နေ့ညသောက်တော့ ငေါ်တော် တော်ရှိတာနဲ့ ဆက်မသောက်တော့ ဘူး။ အိပ်ရာနံဘေးက နို့ဆီခွက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲရှိသေးတယ်”

ထိုက် - “သွားယူစမ်းပါ”
ဆေးလိပ်တိုကို ဦးချိုသွားယူနေ စဉ် စုံစမ်းကြည့်ရာ ပွဲကတော်က

“ကျွန်မတို့ပြန်လာတော့ အိပ်ပျော် မနေပါဘူး။ တုံးလုံးတောင်မလှဲဘူး ပြောတာပါပဲ။ လိမ်လည်းမပြောတတ် ပါဘူး။ အိပ်ချင်တယ်တော့ ပြော တယ်”

ဦးချို၏ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိ၍ သောက်ကြည့်သောအခါ စိမ်းရွေရွေ အနံ့ ထွက်လာသည်တွင် -

ထိုက် - “ထင်သားပဲ၊ သို့ သော်လည်း ထင်ရှားအောင်ဖြေကြည့် မှပဲ”ဟုပြော၍ ဆေးလိပ်ကိုလက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်၍ ဆေးရိုးများကို စက္ကူတစ် ရွက်ပေါ်သို့ သွန်ချပြီးလျှင် ဇာကနာနှင့် ဆေးရိုးစာခြား၊ ဆေးတခြား ခွဲထုတ် လေ၏။ ထိုအခါ ဆေးရွက်အဖတ်များ မှာ အရောင်ခပ်မည်းမည်းကား တချို့ နှင့် နေလောင်ထား၍ ခြောက်ရော်နေ သော သစ်ရွက်ခြောက်ကဲ့သို့ ဝါဖျော့ ဖျော့ အရောင်ကားတချို့၊ နှစ်မျိုးတွေ ရလေ၏။ ဝါဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိသော ဆေးဖတ်များကို ဇာကနာနှင့် ရွေးထုတ် ပြီးလျှင် “ဟောသည့်ဟာက ပြန်မာ ပြည်တွင် မကြာမီကမှ ရောင်းချဖို့ အစိုးရက အထူးလိုဏ်စင်ထုတ်ပေး တဲ့ ဆေးခြောက်ဆိုတာပဲ။ အထက်ကျော် ကာရီက ဆေးဝါးဖော်စပ်ဖို့တောင် ရုတ်တရက် ဝယ်ခြင်းလို့မရဘူး။ အခု တော့ အလွယ်တကူရတော့ အလိုရှိ ရာသုံးနိုင်ကြတာပေါ့”

ပွဲစားနှင့် ပွဲစားကတော် - “ပြောသံသာကြားရတယ်။ အခုပြောမှ သိရတာပဲ”

ထိုက် - “ဆေးခြောက်ဆိုတဲ့ အတိုင်း သူတန်ခိုးသတ္တိက အာရုံ ကြောအားလုံးကို ချဲ့ထွင်ပြီး မြင်တာပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကြားတတ်လေ့ရှိပြီး ခွံ့ဗွက်ကလေးများကို ရေအိုင်ကြီးထဲလိုထင်၊ ထင်းပေါက်စကို တုံ့ကြီးမှတ်လိုမှတ်၊ ကြောက်စရာရှိလည်း အထူးကြောက်တတ်လို့ ဆေးခြောက်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်၍ကြာကြာနေလျှင် အိပ်ချင်ငိုက်မြည်းတွေဝေခြင်း ဖြစ်လာတာပဲ။ အိပ်မပျော်သေးမီအချိန်ကို အတိုင်းအရှည်မရှိ၊ မေ့လျော့တတ်တဲ့ သတ္တိမျိုးလည်းရှိတယ်။ သည်အကြောင်းကိုထောက်လျှင် သည်ဆေးလိပ်ကို ပေးကတည်းက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဦးချိုကိုပေးတယ်တော့ အထူး ပြောဖို့မလိုဘူး”

ဦးချို - “ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါ။ ကျုပ်အိပ်ချင်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တုံးလုံးတောင်မလုံမိပါဘူး။ စိုးရိမ်ပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုအပ်မှားတောင် အဝတ်ကုလားထိုင်နဲ့မလုံဘူး”

ထိုက် - “အဝတ်ကုလားထိုင်နဲ့ အဝတ်လဲလှဲနေတာက တော်လိမ့်ဦးမယ်။ နို့ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဦးချို - “အပြင်ဘက်က ခုံပေါ်မှာထိုင်နေတယ်”

ထိုက် - “တစ်ခါမျှ တခြားတစ်ပါး ထမသွားဘူးလား”

ဦးချို - “တပိုတပါး သွားရအောင်တော့ ခဏဝင်မိတယ်”

ထိုက် - “အိမ်ထဲဝင်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်ခဲ့ရဲ့လား”

ဦးချို - “အင်း... အခုစဉ်းစားကြည့်မှ ပိတ်မိခဲ့ဟန်မတူဘူး။ သို့ပေမဲ့ ခဏကလေးပဲ”

ထိုက် - “ဦးချိုပြောတဲ့ ခဏ

ကလေးက ဘယ်လောက်ကြာတယ်ပြောနိုင်သလား”

ထိုက် - “တစ်အောင့်ကလေးဆိုမှ အခင်းကလေး လုပ်ပြီးပြီးချင်း ပြန်ထွက်လာတာပဲ”

ပွဲကတော် - “ဦးချို အပေါ့အလေးသွားရင် ကွမ်းတစ်ယာညက်ထက်မနည်းဘူး။ သည်ကတည်းက ကြံနေတဲ့ လူက အခါအခွင့်ရတာပေါ့။ မုချ သည်တုန်းက တက်ယူတာပဲ”

ထိုက် - “ဆေးခြောက်ဆိုတာမျိုးက ခုတင်ကပြောပြသလိုပဲ အချိန်ကို အတိုင်းအထွာမရှိအောင် မေ့လျော့စေတတ်တယ်။ ခဏကလေးကို အကြာကြီးထင်ချင်ထင်၊ အကြာကြီးကို ခဏကလေး ထင်ချင်ထင်တယ်။ အရေးတကြီး အလျင်စလို ဆောင်ရွက်စရာကိုလည်း နောက်ထားပြီး မဆီမဆိုင်တာကို ရှေ့တင်ပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြုတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးချိုရဲ့တစ်အောင့်က ဦးချိုထင်တဲ့ ခါတိုင်းတစ်အောင့်မျိုး ဟုတ်မယ်မဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ ပွဲကတော်ကြီး ယူဆတာမှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်တွင် တူမနှင့်သမီး နှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို တစ်ယောက်ဘက်သို့ တစ်ယောက်တွန်းလျက် “ညည်းမြင်တယ်၊ ငါကောက်တယ်၊ ညည်းပြော၊ ငါပြော” စသည်ဖြင့် ငြင်းခုံနေကြသည်ကို ပွဲကတော်ကမေးသောအခါ ထိုနေ့ည ရာမပွဲက အပြန် အိမ်ရှေ့မြောင်းကူးတံတားထိပ်တွင် သမီးလုပ်သူကတိုက်မိ၍ တူမလုပ်သူကကောက်ယူကြောင်း၊ ဦးထုပ်မှန်းကိုသိ၍ အရေးမကြီးသည်နှင့်

အမှတ်မဲ့ သမင်ချိုတွင် ချိတ်ထားလိုက်ကြကြောင်း ယခုမှသတိရ၍ သူခိုးဦးထုပ်များ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မလားဟု လူကြီးကိုပြရန် သူပြော၊ ငါပြောနှင့် ငြင်းနေကြကြောင်း သိရလေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဦးထုပ်ကိုလှမ်းယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် “သူခိုးဟာ သော့ကိုတောင် ချွတ်ယူဖို့ အချိန်မရပုံကိုထောက်တော့ အလျင်စလို ဆင်းပြေးရပြီး ဦးထုပ်ကျဟာတောင် ပြန်ကောက်နိုင်ဟန်မတူဘူး။ ဦးထုပ်ကသက္ကလပ်အပျော့ အိတ်လီ နိုင်ငံဖြစ် အပေါ်စားပဲ။ အတော်လည်းဟောင်းနွမ်းနေပြီ”ဟု ပြော၍ မှန်ဘီလူးနှင့် စေ့စပ်သချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် “ဦးထုပ်သက္ကလပ်ကြားထဲမှာ အဖြူမှုန့်တွေ အလိမ်းအလိမ်း ကပ်နေပုံထောက်တော့ ခိုးတဲ့လူဟာ ထုံးရှုံ၊ ဘီလပ်မြေရုံများတွင် အလုပ်လုပ်ဟန်တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပန်းရန်သော်လည်းကောင်း၊ ထုံးသုတ်တဲ့လူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမယ်”

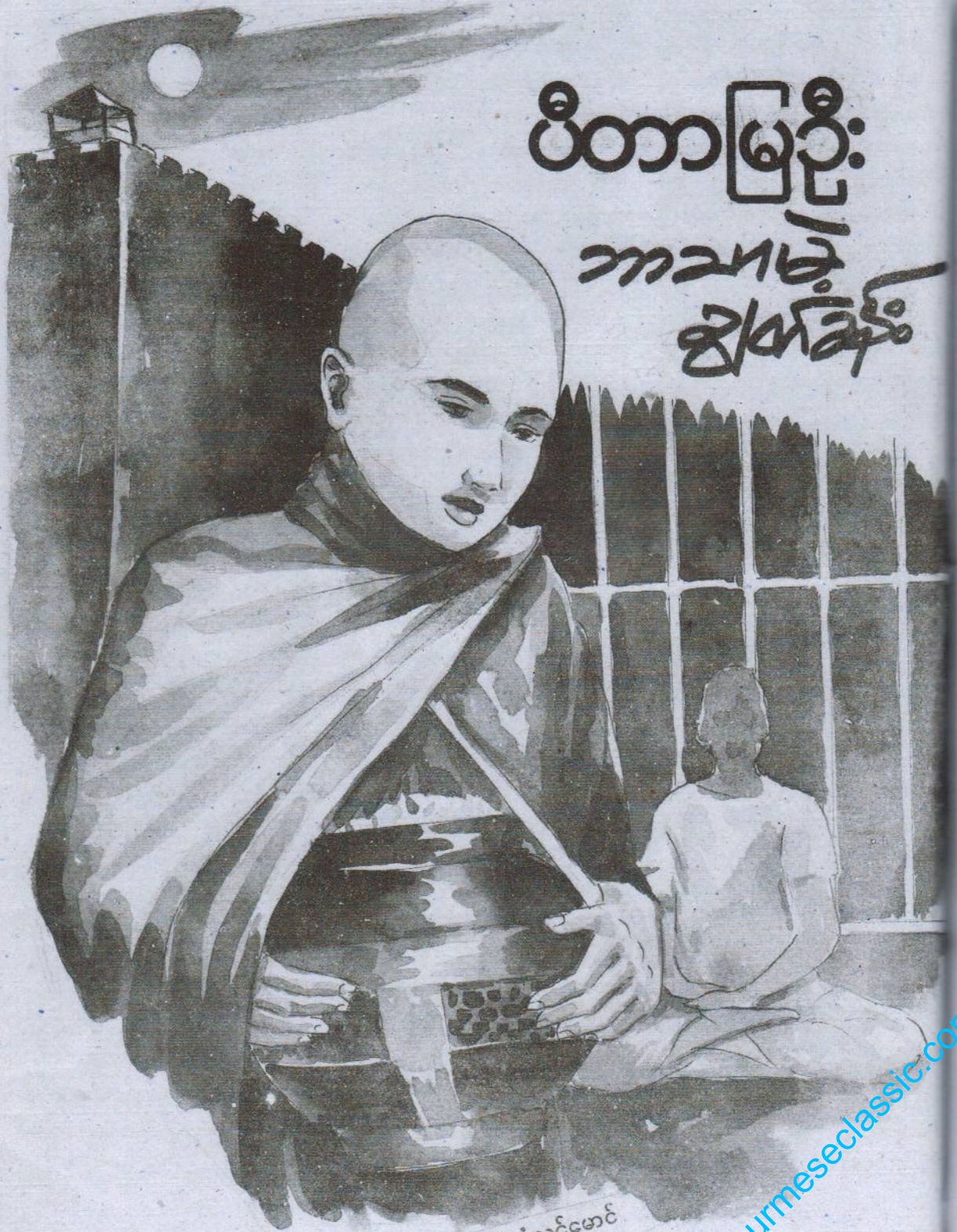
ဟုပြော၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ဦးထုပ်အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်ပြန်သော် အပြင်ဘက်နည်းတူ အဖြူမှုန့်များ တွေ့ပြန်သဖြင့် ၎င်းအမှုန့်များကို သတင်းစာစက္ကူပေါ်သို့ သွားပွတ်တံနှင့် ပွတ်၍ချလေ၏။

(ဆက်ရန်)

ရွှေဥဒေါင်း

ပိတာမြည်း

ဘာသာမန်
ဒါရန်

ဝန်းချီ စံလွင်မောင်

ဘာသာမဲ့ ချစ်ခင်နား

ပီတုပြဋ္ဌာန်း

လူတစ်ယောက်သည် အငိုနှင့်စ၍ အငို နှင့်ဆုံးရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အမိ ဝမ်းကြာတိုက်မှ ထွက်ထွက်ချင်း ငိုရ သည်မှာ အေးခဲမတတ် ခံစားလိုက်ရ သော ပြင်ပလေစိမ်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိ၍ ဖြစ်သည်။ မိမိသေရတော့မည်ကို သိချိန်၌ မျက် ရည်သွင်သွင်ကျခြင်းမှာ ကိုယ်ရောက် ရှိမည့် တမလွန်ဘဝကို တွေးကြောက် မိ၍ ဖြစ်၏။ သို့မို့ကြောင့်လည်း လူတို့ သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ကြောက်စိတ်ဖြင့် အသက်ရှင်နေရခြင်း ပေလော။

ကြည့်လေ...။

ကမ္ဘာဦးလူတို့သည် နေလုံးကွယ် ပျောက်၍ ညမောင်လျှင် ကြောက်ကြ ၏။ မိုးကြိုးပစ်သံ၊ ငလျင်တော်လည်း၊ မြေတုန်ဟည်းလည်း ကြောက်ကြသည်။ သူတို့အသိစိတ်ဝယ် ထိုအရာများသည် ရေမြေတောတောင်ကို အစိုးရသည့် မကောင်းသော နတ်ဆိုးကြီးများ၏ ပြု စားဖန်ဆင်းထားချက်များအဖြစ် ယူဆ ကာ တွေးကြောက်မိကြသည်။

ထို့ကြောင့် နေနတ်မင်း၊ မိုးနတ် မင်း၊ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ် များကို ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပူဇော်ပသ သည့် ဓလေ့ပေါ်လာသည်။ သူတို့အား ဒုက္ခပေးရန် သရေစာများဖြင့် တင် မြှောက်ပူဇော်သည့် ဓလေ့အကျင့်များ

ပေါ်လာသည်။

ဤသည်မှာ မမြင်စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးရှင်များကို ယုံကြည်ကိုးကွယ် သော ဓလေ့ထုံးစံ လူတို့၏စိတ်ဝယ် စတင် သန္ဓေတည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် လူယဉ်ကျေးမှု တိုးတက် လာသည့်အလျောက် နတ်ဆိုးများကို ကိုးကွယ်သည့်ဓလေ့ တစ်စတစ်စလျော့ ပါးလာကာ သူနေရာတွင် ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓ၊ ခရိယာန်၊ အစ္စလာမ် စသော ဘာသာ ကြီးလေးရပ်က အစားထိုး ဝင်ရောက် လာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လူမှန်လျှင် တသီး တခြား နေ၍မရဘဲ အားကိုးအားထား ပြုရာ ဘာသာကြီးတစ်ရပ်ရပ်ကိုတော့ ကိုးကွယ်ကြရသည်သာ။ သို့မှသာ လူမှု ရေး၊ စီးပွားရေး အစဉ်ချောမွေ့ အောင် မြင်နိုင်အောင် ဘာသာကြီးများ၏ လမ်း ညွှန်မှုကို ရရှိကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း လူတို့သည် ဘာသာကြီးများနှင့် ကင်းကွာ၍မရဘဲ ဘာသာတစ်ရပ်ရပ် ကိုတော့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေရမည် သာ ဖြစ်၏။

ဘာသာကြီးများကလည်း တူညီ သော လမ်းညွှန်မှုကို ပြုကြသည်။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းတာဖြစ် မည်။ မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်း တာဖြစ်မည်။ မကောင်းမှု မှန်သမျှကို လည်း တားမြစ်ထားကြသည်သာ...။

ကောင်းမှုကိုသာပြုရန် လမ်းညွှန်ပေးကြ သည်သာ။ ထို့ကြောင့်လည်း လူနှင့် ဘာသာတရားဟူသည် ခွဲခြား၍ မရ စကောင်းပါပေ။

သို့တစေ ဤလောက၌ အဆိုပါ ဘာသာကြီးများကိုသာမက အခြား မည် သည့်ဘာသာကိုမျှ မကိုးကွယ်သူတချို့ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်နိုင်ကြပါ မည်လား။

ထိုလူတို့ ပြင်ပလောက၌ ရှိနေ ချိန်တွင် လူပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား တစ်စုံ တစ်ရာ မဖြစ်တန်ကောင်းပါချေ။ သို့ရာ တွင် ထိုလူများ အကျဉ်းထောင်အတွင်း သို့ ရောက်လာမည်ဆိုလျှင်ကား ထောင် အုပ်ချုပ်သူများအတွက်သာမက ကာယ ကံရှင် အကျဉ်းသားအတွက်ပါ အခက် အခဲပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖွယ် ရှိ နေ၍ ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကျဉ်း ထောင် လက်စွဲဥပဒေတွင် ဘာသာကြီး အလိုက် သီးခြားအခွင့်အရေးပေးအပ် ထားသည်ဖြစ်ပြီး မည်သည့်ဘာသာမှ မကိုးကွယ်သူများအတွက်ကိုမူ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းမထားခဲ့ပါချေ။

ဤဖြစ်ရပ်မှာ တစ်ခါက ဘာသာ တရားကိုးကွယ်မှု မရှိသော အကျဉ်း သားတစ်ဦးနှင့် အကျဉ်းထောင် ဘာသာ

ရေးပြဋ္ဌာန်းချက်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
တွေ့ခဲ့ကြလေရာ...

၀၀၀

“ဘာ...ဘယ်လိုကွယ်၊ အဲဒီ
အပိုဒ် ပြန်မေးစမ်း”

အကျဉ်းထောင် လက်စွဲဥပဒေ
နှင့်အညီ ကျွန်ုပ် အကျဉ်းသားလူသစ်
များကို ကြည့်ရှုစစ်မေးစဉ်ကဖြစ်သည်။
ထောင်မှူးက ရှေ့ဦးဆောင်၍ အကျဉ်း
သား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်အား
အမည်၊ အဘအမည်၊ အသက်၊ လူမျိုး၊
ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ၊ အပြစ်ပေးပုဒ်မ
စသည်ဖြင့် အကျဉ်းသား၏ ကိုယ်ရေး
အချက်အလက်များကို မေးမြန်းသည်။
ကျွန်ုပ်က အကျဉ်းသား၏ ဖြေဆိုချက်
များကို ထောင်ပုံစံ (၂၁) ခေါ် အကျဉ်း
သားမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတွင် ရေးသွင်း
ထားသည့်အချက်အလက်များနှင့် ကိုက်
ညီမှုရှိမရှိ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးရသည်။

အကျဉ်းသား မောင်မောင်နွေ
ဆိုသူ၏အလှည့်တွင် ကိုးကွယ်သည့်
ဘာသာကို ဖြေကြားလိုက်၁ ကြောင့်
ကျွန်ုပ် အံ့အားတသင့် ထပ်မေးခိုင်း
လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူး
က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လူမျိုး”

“ဗမာ”

“ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ”

“မရှိ”

ကျွန်ုပ်က လက်ကပြလိုက်ကာ-
“နေပါဦးကွယ်၊ မရှိဆိုတာ ဘာ

လဲ”

“ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာ မရှိဘူးလို့
ဆိုလိုတာပါ”

“ဟေ...ဒါဆို မင်းက ဘာသာ
မဲ့ပေါ့”

“အဲလိုပဲဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ဘယ်တုန်းက ဒီလိုစဖြစ်တာ
လဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ထဲကပါ
ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မိဘတွေကပါ ဘာသာမဲ့
တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေက ခရစ်
ယာန်၊ အမေက ဗုဒ္ဓဘာသာပါ”

“အို...မိဘတွေကိုယ်တိုင် မှ
ကြည့်ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာတွေ ရှိရဲ့သား
နဲ့ မင်းကျမှ ဘာလို့ ဘာသာမဲ့ဖြစ်ရ
တာလဲကွယ်”

မောင်မောင်နွေက တံတွေးတစ်
ချက်မျှလိုက်ပြီး

“အမှန်တော့...ကျွန်တော်က
ကျောက်တွင်းမျိုးဆက်ပါ ဆရာ”

“ကျောက်တွင်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“အဲဒါ ပြည်ခရိုင် ဝက်ထီးကန်
အရှေ့ဘက် လေးမိုင်အကွာမှာရှိတဲ့ ရွာ
ကလေးပါဆရာ”

“ဟင်...ဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
၆၀ လောက်က ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ခရစ်
ယာန် ဘာသာရေးပြိုင်ပွဲကြီး လုပ်ခဲ့တဲ့
နာမည်ကျော် ကျောက်ကွင်းရွာကို ပြော
တာလား”

“အစစ်ပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီမှာ တစ်
ချိန်က ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီးဦးလောင်
ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အဘိုးပေါ့။
ကျွန်တော်က စတုတ္ထမျိုးဆက် ဆိုပါ
တော့”

“ဪ...အင်း...ဒါနဲ့ ဘာသာ
မဲ့ဖြစ်လာပုံ ပြောပါဦး”

“အဖေက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုဖို့
ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဓမ္မသီချင်း

တွေ လိုက်ဆိုခိုင်းတယ်။ ဖေဖေက
‘သခင်ယေရှုသည် အပြစ်ရှိသူတို့ကို
ကယ်တင်ခြင်းအလိုက လောကသို့ ကြွ
တော်မူသည်တဲ့ သားရဲ။ ဖေဖေတို့လူ
သားတွေဟာ အာဒမ်နဲ့ ဝေက စပြီး
အားလုံး အပြစ်သားတွေချည်းပဲကွယ်။
ဒါကြောင့် ဒီအပြစ်သားဘဝက ရှင်သန်
လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုရင် ခရစ်ယာန်ဘာ
သာကို ကိုးကွယ်မှဖြစ်မှာကွယ်’လို့
ပြောတယ်ဆရာ”

“အင်း”

“မေမေကလည်း ဥပုသ်နေ့ကျရင်
ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းခေါ်သွားပြီး
ငါးပါးသီလခံစေတယ်။ ဩကာသ ဂုဏ်
တော်ကိုးပါးနဲ့ ပဉ္စာန်းပါဠိတော်တွေ သင်
ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မေမေက ‘သား
ဆရာတော်က ဟောတယ်မဟုတ်လား။
အဝိဇ္ဇာတဏှာကြောင့် လူတွေက ဘဝ
အဖန်ဖန်ဖြစ်ပြီး သံသရာဝှံဆင်းရဲက
ဒုက္ခပင်လယ်ထဲမှာ အတောမသတ်
မျှောပါနေကြတာတဲ့။ အဲဒီဒုက္ခတွေ ချုပ်
ငြိမ်းကင်းစင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ဖို့ဆို
ရင် ဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်တွေပဲ စွမ်းဆောင်
နိုင်တာကွယ်။ အဲဒါကြောင့် သား ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကို ကိုးကွယ်ရလိမ့်မယ်’လို့
ပြောပြန်တယ်ခင်ဗျာ”

“အင်း...”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်
တော့်ဦးနောက်ထဲကို ဘယ်ဘာသာ
တရားရဲ့ အဆိုအမိန့်မှ ဝင်မလာခဲ့ဘူး။
ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်
စားနိုင်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကြာ
တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားကျောင်းသွား
တာကိုရော ဥပုသ်နေ့ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်း လိုက်ရတာတွေကိုပါ ငြီးငွေ့
ငြီး မုန်းတီးသလို ဖြစ်လာမိတယ်။ ဒီခါ

သွားတာက ပြည်မြို့မှာနေတဲ့ ကျွန်တော်အမေရဲ့မောင်လေး လေးကျော်နဲ့ လိုက်သွားခဲ့မိတာပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လား။ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက လူပျိုကြီးလေး ပြည်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ ရွာမှလွတ်တန်းကျောင်းမှာ လေးတန်းအောင်ပြီး မြို့က အလယ်တန်းကျောင်း ပြောင်းရမယ့် အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘတွေက အလည်ရောက်လာတဲ့ လေးလေးကျော်နဲ့ ပြည်ကို ထည့်လိုက်တာပေါ့ဆရာ”

“ဒါနဲ့ ပိုဆိုးသွားတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော် ပြည်ရောက်မှ သိရတာလေ။ လေးလေးကျော်က အရက်သမားကြီးဖြစ်နေပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူ့ညီနဲ့လွှဲထားတာ။ ထူးခြားတာက လေးလေးကျော်က ဘာဘုရားဝင်မှ မရှိတာပဲ။ သူ့အရက်မှူးလာရင် ပြောတဲ့စကားတွေက ကွန်မြူနစ်လိုလို ဘုရားမဲ့ဝါဒီလိုလိုနဲ့။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြောင်လိုလို၊ ကျားလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လေးလေးကျော်ဆီရောက်မှပဲ ဘာသာမဲ့လုံးလုံး ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲဆရာ”

“ဒါနဲ့ ကျောင်းတော့ ဆက်ထားပေးမှာပေါ့”

“ကျောင်းတော့ ထားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကပြန်လာရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ကူလုပ်ပေးနေရတာ ညကြီးမိုးချုပ် ဆိုင်သိမ်းချိန်အထိ ဆိုတော့ ပင်ပန်းပြီး စာကြည့်စာကျက်

မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကြာတော့ . . . ကျောင်းတက်ရတာလည်း မပျော်တော့ဘဲ ကျောင်းပျက်ရက်တွေများလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ လေးလေးကျော် အသည်းခြောက်ရောဂါနဲ့ ဆုံးပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဦးလေးအငယ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ အချိန်တွေကုန်လာတယ်။ ဘမျိုးဘိုးတူဆိုသလို ဦးလေးအငယ်ကလည်း ခွက်ပုန်းချနေရာက နောက်ဆုံးအရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်လာတယ်။ သူကလည်း လူပျိုကြီးပဲဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တာဝန်က ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်ကျလာရော ဆိုပါတော့ဆရာ”

“ဟုတ်လား။ မင်းလက်ထက်မှာတော့ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့မှာပေါ့”

မောင်မောင်နွေ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် ဒီလို

မနက်အရုဏ်မတက်ခင်ကတည်းက အိပ်ရာကထပြီး မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ ဆိုင်သိမ်းရတဲ့အလုပ်မျိုးကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်က အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ပဲ ဖြစ်ချင်တာ။ ဒါပေမယ့် ဦးစီးမယ့်သူမရှိတဲ့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ သည်းခံလုပ်လာလိုက်တာ ဦးလေးငယ်ဆုံးတဲ့အထိ ဆိုပါတော့။ ဒီတော့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောင်းပစ်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း စလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ အခု အမှုမဖြစ်ခင်အထိပါပဲ ဆရာ”

“ဒါနဲ့ အမှုကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါက ကျွန်တော်နဲ့အတူ တွဲလုပ်ရတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပွဲစားတွေအားလုံး ဘာသာပေါင်းစုံကိုးကွယ်တဲ့လူ

တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘာသာမဲ့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါ ညနေ အရက်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ဘာသာခြားတစ်ယောက်က မူးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ရှုံ့ချလာတယ်။ သူက ‘လူမှန်ရင် မိရိုးဖလာယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတရားရှိရတယ်ကွ။ ဒါမှ ကိုယ့်ဘုရားကမပြီး ကြီးပွားချမ်းသာမှာပေါ့။ မင်းကြည့်ရတာ မိရိုးဖလာကိုးကွယ်ရာမဲ့ပြီး လူယဉ်ကျေးမှုအဆင့်နိမ့်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာထင်ပါရဲ့ကွာ . . . ဟားဟားဟား’လို့ ပြောပြီး လှောင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အဲဒီကောင်ကို အရက်ပုလင်းနဲ့ ကောက်ရိုက်ပစ်လိုက်တာ ခေါင်းမှာ နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် ထောင်နှစ်နှစ်ကျလာတာပါ ဆရာ”

“အင်း . . . အင်း . . . သိပြီ”

အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာ ဘာသာအမျိုးမျိုး ရောက်လာသော အကျဉ်းသားများအား ဘာသာရေးအလိုက် သီးခြားအခွင့်အရေးပေးထားသည်။ ဥပမာ - ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးများဆိုလျှင် လပြည့်လကွယ်နေများတွင် အကျဉ်းထောင်ဧရိယာဝင်းအတွင်းရှိ သိမ်များသို့ တက်ရောက်ခွင့်ပြုရမည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များကို ဥပုသ်လတွင် သီးခြားအခန်းတစ်ခုတွင် စုပေါင်းနေထိုင်၍ ဥပုသ်စောင့်ခွင့် နံနက်စောစော ဥပုသ်မဝင်မီ နံနက်စာစားသည့် ဥပုသ်ထွက်ချိန်တို့တွင် ဥပုသ်စာစားခွင့် စတာတွေကို သီးခြားစီစဉ်ပေးရသည်။

အခန်းနေရာချရာ၌လည်း ဘာသာအလိုက် ဘုရားဝတ်ပြုနိုင်ရန် ကိုးကွယ်ဘာသာဝင် အရေအတွက်ပေါ်ကြည့်၍ အဆင်ပြေအောင် စီမံခန့်ခွဲပေးရသည်။ အဓိကအားဖြင့် အကျဉ်းသားများအား သူတို့ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရားအပေါ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်နိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤဘာသာမဲ့အကျဉ်းသား မောင်မောင်နွေအား မည်သည့်အခန်းတွင်နေထိုင်ခွင့်ပြုရမည်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရလေပြီ။ သူက အပြင်လောကတွင် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှုဖြစ်ကာ ထောင်ကျလာခဲ့သူဖြစ်ပေရာ သတိထား၍ နေရာချခါမှ တော်ကာကျပေမည်။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်မောင်နွေအား ထောင်ကျဆောင်အောက် (၃) အခန်းတွင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ ထိုအခန်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစု ဖြစ်သော်လည်း ခရစ်ယာန်စသော အခြားဘာသာဝင် အကျဉ်းသားများပါ စုပေါင်းနေထိုင်ရသော အခန်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်တစ်နှစ်ခွဲကျော်ခန့်ကြာမြင့်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ထောင်မှူးကြီး ဦးစိုးလှိုင်မှတစ်ဆင့် အကျဉ်းသား မောင်မောင်နွေက ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းကြောင်း သတင်းလာပို့လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့ရာ -
“ဆရာ... ကျွန်တော် လွတ်ရက်နီးနေပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... နောက်လထဲလောက် လွတ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော် လွတ်တဲ့နေ့မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်တယ် ဆရာ”

“ဟေ... ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်။ နေပါဦး။ ဘာဘုန်းကြီးလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် တအံ့တကြ ငေးကြည့်နေမိရာက သေချာအောင် မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုလေ... ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးဝတ်မှာပါ ဆရာ”

“ဪ... ထောင်နံကင်းစင်သွားအောင် ဒုလ္လဘဝတ်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်က ရဟန်းဘောင်ထဲ အပြီးဝင်ပြီး တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားမှာပါ”

“ဟေ...”

ကျွန်ုပ် ဒုတိယအကြိမ် အံ့သြသွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း... နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာသာမဲ့နေထိုင်ခဲ့သော မောင်မောင်နွေဆိုသူအား မည်သည့်အရာက အကျွတ်တရားရအောင် လွှဲဆော်လိုက်ပါလေသနည်း။

“နေပါဦး... ဘာသာမဲ့ဘဝနဲ့ ဒီလောက်ကြာအောင် နေလာခဲ့ပြီးမှ ဝင်မယ့်ဝင်တော့ ဘာလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာတာလဲ။ ပြီးတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဒုလ္လဘရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ တစ်သက်လုံး သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်သွားချင်တာလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကြည့်ရတာ ဘဝဘဝက ပါလာတဲ့ အထုံပါရမီကြောင့်ပဲလား။ တစ်ခုထူးခြားတာက ညအိပ်ဆောင်ပိတ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်အမေ မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်တမ်းတနေမိတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းလူကြီးတိုင်ပေးတဲ့ ဘုရားရှိခိုးစာကို လိုက်ရွတ်နေမိတယ်။ နောက်

တော့ အခန်းလူကြီးကို အတုယူပြီး ညတစ်ညမှာ ဘုရားဆောင်ရှေ့မှာ တရားထိုင်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အမေပြောတဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေကင်းစင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အေးချမ်းမှုအရိပ်နိမိတ်တွေကို နားလည်လာသလို ခံစားရမိတယ်။ ဘုရားကိုလည်း နေ့တိုင်း ရှိခိုးပူဇော်လာမိတယ်။ ခုဆို ကျွန်တော့်အသက် ၅၀ နားနီးနေပြီ။ လူ့ဘဝရဲ့ ခါးသီးတဲ့အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်တွေကိုလည်း မုန်းတီးနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျန်တဲ့ ဘဝလက်ကျန်အချိန်တွေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် ခံယူပြီး ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ သာသနာ့အကျိုးဆောင်ရွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာ အကူအညီပေးပါလားခင်ဗျာ”

ဪ... မောင်မောင်နွေအား ကျွန်ုပ်ပြောင်းရွှေ့နေရာ ချထားပေးလိုက်သော အောက်(၃) အခန်းမှာ သာမန်အခန်းသက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ ဘာသာမဲ့ချွတ်ခန်း ဖြစ်နေခဲ့ပါပေကာလား။

“ကောင်းပြီ မောင်မောင်နွေ။ ဒါသာသနာပြုတာပဲ ဆရာကူညီရမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်မိသည်။ မောင်မောင်နွေ ထောင်မှလွတ်သောနေ့တွင် မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်ရှေ့၌ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် ခံယူကာ မောင်မောင်နွေအား သာသနာ့ဘောင်တွင်း သွတ်သွင်းပေးလိုက်ပါတော့သည်။ နတ်လူအပေါင်း သာဓုခေါ်ကြပါကုန်သော်။

“ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

■ ပီတပပြဉ်း

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ် မိဘိုင်းလ်ဗေဒင်

ဒေါက်တာ စောယုနွယ်
Ph.D(Tantra) (Kol-India)

ဆရာမဒေါက်တာ
စောယုနွယ်
Ph.D-(KOL-IND)

ရာသီခွင်ဟောစာတမ်း

SMS ဖြင့် အသုံးပြုခြင်း

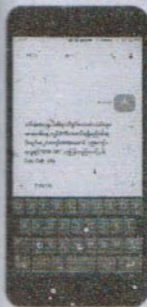
8411 သို့ SYN ဟု

SMS ပေးပို့ပြီး ဝန်ဆောင်မှုကိုရယူလိုက်ပါ။

Customer Care Center (24/7) : Call 2585399 55 / 66

www.contentshub.com

www.facebook.com/contentshub

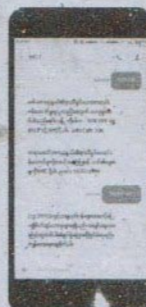
အဆင့်(၁)

★ 8411 သို့ SYN ဟု
ရိုက်နှိပ်ပြီး
စာတိုပေးပို့လိုက်ပါ။
★ ထို့နောက် SYN ON ဟု
ရိုက်နှိပ်ပြီးစာတိုပေးပို့ကာ
မိဘိုင်းလ်ဗေဒင်
ပန်ဆောင်မှုအား
ရယူနိုင်ပါသည်။

အဆင့်(၂)

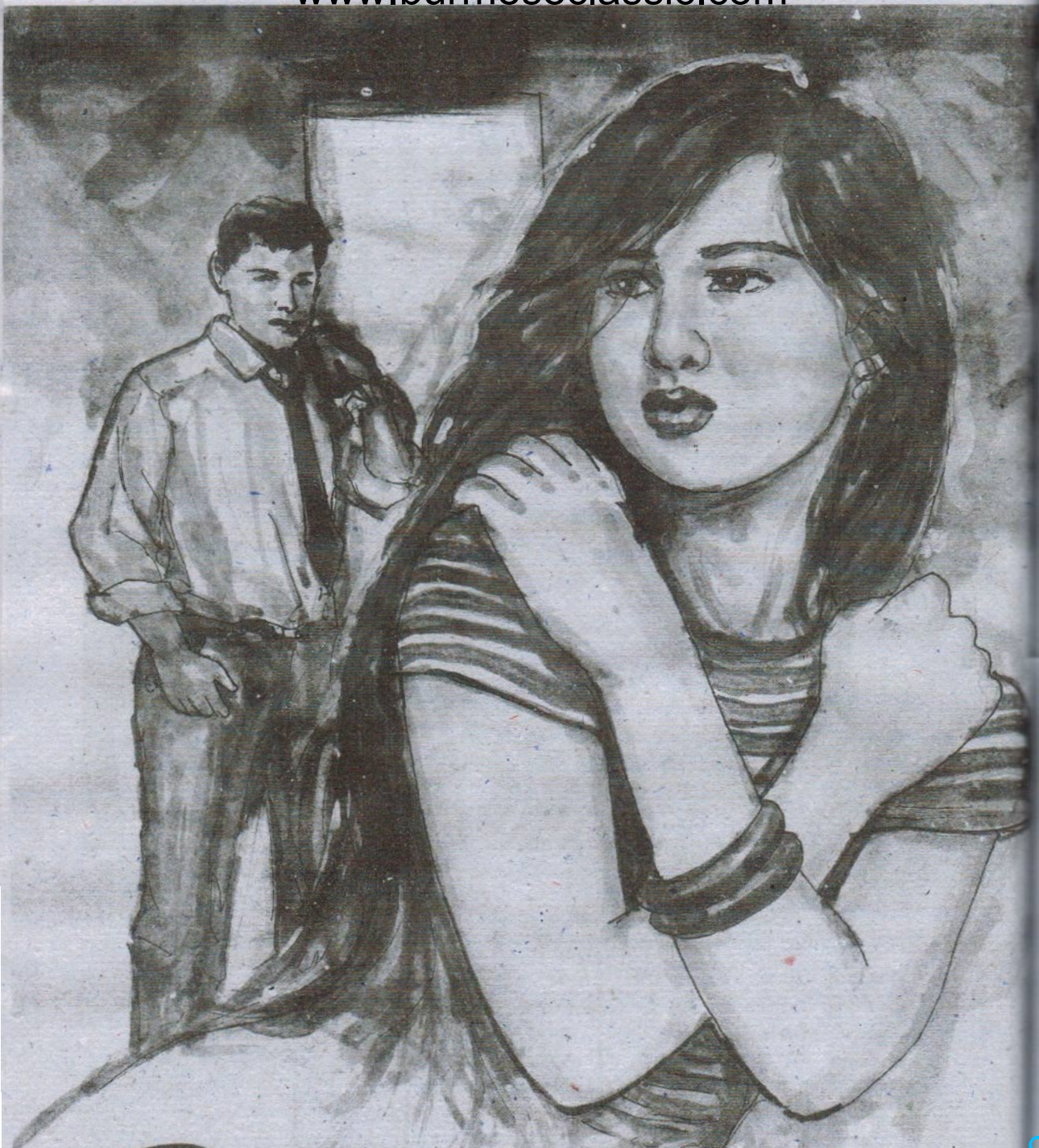
★ ဝန်ဆောင်မှုကို
စတင်အသုံးပြုနိုင်ရန်
အတွက် သင်၏
မွေးနေ့အား
(DD/MM/YYYY) ပုံစံဖြင့်
ပေးပို့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။
(ဥပမာ-26/03/1991)

အဆင့်(၃)

★ ထို့နောက် သက်ဆိုင်ရာ
ရာသီခွင်ဟောစာတမ်းအား
စတင်လက်ခံရရှိမည်
ဖြစ်ပါသည်။

စတင်စာရင်းသွင်းခ ၂၁၀ ကျပ်(တစ်ကြိမ်) SMS တစ်စောင်လျှင် ၁၅၀ ကျပ် နေ့စဉ် ဟောစာတမ်း တစ်ခုရရှိပါသည်။

မြတ်နိုးသောအားဖြင့်
သိသယ အမှန်တရား

သံသယအမှိုက်တရား

သိက်းသန်းအောင် (မြင်းခြံ)

ညွှန်းစားပွဲအောက်မှ စီးကရက်တိုလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူရင်း သန်းလွင်ဦးက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ စီးကရက်တိုက တစ်ခုတည်းလည်းမဟုတ်။ သုံးလေးခုထက်မနည်း ရှိနေသည်လေ။ သည်စီးကရက်တိုများ သူ့အိမ်ညွှန်းအတွင်းသို့ရောက်နေသည်က ထူးဆန်းလှပါဘိတောင်း။ စင်စစ် သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူမဟုတ်။ ညွှန်သည်တစ်ဦးတစ်ယောက်ပါလာသော သူ့စီးကရက်အား သောက်ခဲ့သည်ဆိုငြားအံ့။ ထိုဆေးလိပ်သောက်သူ ညွှန်သည်သည် အချိန်အတော်များများ သူ့အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူခရီးထွက်နေချိန်ကာလတွင် သူ့အိမ်တွင်းသို့ ဇနီး မေရီမောင်က ထိုညွှန်သည်အား အချိန်ကြာကြာ ညွှန်ခံစကားပြောဆိုနေခဲ့ခြင်းမှာ သန်းလွင်ဦးအတွက် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အား အဖြေထုတ်မရသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူလုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် နယ်ဘက်သို့ ညအိပ်ခရီးထွက်ခဲ့သည့်မှာ နှစ်ညတိုင်တိုင်ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ သူခရီးထွက်သည့် ထိုနှစ်ရက်အတွင်း စီးကရက်သောက်သူ ညွှန်သည်ညွှန်သည်နှင့် ဇနီးမေရီ

မောင်တို့ ဤမျှအချိန်ကြာကြာ ညွှန်ခံစကားပြောရမည့်သူ မည်သူဖြစ်လေသနည်း။ ထိုအဖြေအား သူက သိချင်နေသည်။ သူခရီးထွက်စဉ်ကာလဝယ် ညအိပ်ဖော်အဖြစ် သူ့နမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို မေရီမောင်နှင့် ညအတူ လာအိပ်ရန် စီစဉ်ပေးထားခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ညွှန်သည်က ညညွှန်သည်မဟုတ်ဘဲ နေ့ခင်းညွှန်သည် ဆိုဦးတော့။ သည်မျှအချိန်တွေကြာကြာ ဇနီးသည်နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ခြင်းမှာ ရိုးသားမှုရှိပါသည် ဆိုသည့်အတိုင်း လင်သားတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့သည့် မေရီမောင်အနေဖြင့် လက်ခံစကားပြောဆိုရန် မသင့်လျော်ဟု သူက လက်ခံထားသည်။

ဆိုရလျှင် နေ့ခင်းပိုင်း သူ၏နမလေးပြန်သွားစဉ် ဇနီးသည် မေရီမောင်က စီးကရက်သောက်သူ ညွှန်သည်အား အချိန်ပေး တွေ့ဆုံနေခဲ့ခြင်းအပေါ် သံသယတွေ ဝင်လာမိတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သန်းလွင်ဦး၏အတွေးများအား ညွှန်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခြေသံကြောင့် ရုတ်တရက် ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရဘိသည့် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ အသံလာရာဆီသို့ သန်းလွင်ဦးက လှမ်းကြည့်လိုက်ပါလေ၏။ သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က အိပ်ခန်းအတွင်းမှ

ထွက်လာသော သူ၏ချစ်ဇနီး မေရီမောင်။

“ဟင် ... မောင် ခရီးကပြန်လာခဲ့ပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ မေရီကို အသံမပေးတာလဲမောင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် မေရီ၊ မောင် ခုပဲ ပြန်ရောက်လာတာ။ ရုံးကို ရီပို့စာင်ပြီး ပင်ပန်းတာနဲ့ မေရီတက်နေတဲ့ အလှပြင်သင်တန်းကို မဝင်တော့ဘဲ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့တာ။ မေရီကရော သင်တန်းမသွားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ချေ။ မောင် ပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားရအောင် ပြင်ဆင်နေတာလေ”

မေရီမောင်က ပြောရင်း သန်းလွင်ဦးအနီးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ နောက်ပြီးမှ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ကျောပိုးအိတ်အား ဆွဲယူရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်ပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မောင်ကြိုက်တဲ့ ငါးမြင်းသားနဲ့ ဘုရုတ်ပဲငါးပိ ချက်ထားတယ်။ ကံပါလေ၊ မောင် ရေချိုးလိုက်ဦးနော်”

မေရီမောင်က ကျောပိုးအိတ်ကို အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ သူမကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာမှားယွင်းမှု ပြုလုပ်ထားခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ဟန်မယှက်ခဲ့။ သန်းလွင်ဦးက မေရီမောင်၏ နောက်ကျောပြင်

အားကြည့်ကာ သက်မ တစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးပင် ချလိုက်မိတော့ သည်။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိနေ သည်ပဲလေ။ မေရီမောင်၏ အလှက ပုရိသယောက်ျားသားတို့ မျက်စိကျ စရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အလှ အပတွေကလည်း ကြည့်ဦး။ မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့ ရှိသင့် ရှိထိုက်သော အရပ်အမောင်းက မနိမ့်မမြင့်။ စွင့် ကားသောတင်နှင့် ဖွင့်ထွားသော ရင် တို့အား ကြားမှ သေးသွယ်သော ခါး အလှက ပေါင်းကူးသဖွယ် အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာ တန်ဆာဆင်ထားသည် ပင် မဟုတ်ပါလား။ မိန်းမလှတစ်ဦး အား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသည့် သန်း လွင်ဦးအနေဖြင့် သံသယဖြစ်စရာတွေ အား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့နေ ရုံသာမက ကြားခဲ့ရသည့် သတင်း စကားကလည်း သူ၏ ဒွိဟသံသယ စိတ်အား တွန်းအားပေးနေဘိသို့ ရှိနေ သည်ပဲလေ။

သူကြားခဲ့ရသည့် သတင်းစကား ကြောင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ရသည့် ညများ နှင့်လည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့ သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရသည်။ ထို သတင်းစကားပြောသည့်လူကလည်း သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံး လူတစ်ယောက်။ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် မမှန်သည့် စကား ပြောကြားတတ်သည့် လူတစ် ယောက် မဟုတ်ပါချေ။ သူနှင့် ရင်းနှီး တည်ကြည်သော လူတစ်ယောက်၏ ပြောကြားခဲ့သည့် စကားလုံးများက သူနှင့်မေရီမောင်အပေါ် မလိုမုန်းထား ကြားလေသွေး အမုန်းစကား မဟုတ် သည်ကတော့ သေချာသည်။ ထိုသူ က စကားနည်းသလောက် တည်

တည်တံ့တုံ့နေတတ်သော ကိုဝင်းကျော် ဆိုသူ စကားများသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

“ကျွန်တော် .. ကိုယ်ချင်းစာ တရားနဲ့ ဒီစကားကို မပြောချင်ဘဲ ပြောရတာ ဆိုတာတော့ ယုံစေချင် တယ်။ ခင်ဗျား သုံးသပ်ကြည့်ဖို့က ခင်ဗျားဇနီးသည်ရဲ့ အလှနဲ့ အရွယ်ပဲ ဗျ။ ခင်ဗျားမိန်းမက မိန်းမချောတစ် ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်းက လက်ခံ ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ သူက မဖောက်ပြန်ချင်သည်ထား၊ ကြားကားယောက်ျားဆိုတာ အများ သားလားဗျာ”

ထိုစကားများနှင့် လက်ရှိပစ္စက္ခ ကာလတွေ့နေခဲ့သည့် စီးကရက်တို့ များက သန်းလွင်ဦးအား အတ္တသံသ ယပွားစရာ ဖြစ်ရပ်များပင် မဟုတ်ပါ လား။ သို့ဆိုပါလျှင် အနီကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ မည်သို့ လုပ်ဆောင်သင့်ပါ သနည်း။ နောက်ဆုံး အဖြေအဖြစ် ထွက်လာခဲ့သည်က သူတို့ နှစ်ဦး အတွက် အခိုင်မာဆုံးကြိုးတစ်ချောင်း ချည်နှောင်ထားဖို့လို အပ်နေချေပြီ။ နိုင် မာသည်ကြိုးဆိုသည်က ‘သံယောဇဉ်’ ဆိုသည့် နှောင်ကြိုး။ ထိုသံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးအား ဖန်တီးပေးနိုင်သည် က နှစ်ဦးသွေးသားဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖြစ် ပေါ်လာမည့် ရင်သွေးသန္ဓေသား။ သို့ မဟုတ် သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးတစ် မျှင်။

(၂)

ကုမ္ပဏီမှတာဝန်များ ပြီးဆုံး သဖြင့်၊ အိမ်သို့ ခပ်စောစောပင် ပြန် ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ အချိန်စောပြန် လာခဲ့သဖြင့် သန်းလွင်ဦးအနေဖြင့်

စိတ်ထဲဝယ် ပျော်မြူးနေခဲ့သည်။ သို့ လင့်ကစား သူ့စိတ်ထဲ ပျော်မြူးနေ သည့် စိတ်များအား အိမ်ရောက်သည် နှင့် ရိုက်ချိုးဖြစ်လိုက်ဘိသို့ လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။ သန်း လွင်ဦး အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်လိုက် သည်နှင့် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ဇနီးဖြစ် သူ မေရီမောင်၏ ရှိုက်ငိုနေသောအသံ ကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ သူ၏ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုများအားလုံး လေထဲဝယ် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားရချေတကား။

ဇနီးဖြစ်သူမေရီမောင် ဘာ ကြောင့် ငိုကြွေးနေရသနည်းဆိုသည့် သိလိုစိတ်ဖြင့် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ အဖြေ အလွှားပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ခန်း အတွင်း၌ မေရီမောင်တစ်ယောက် ဝမ်းလျှားမှောက်လျက်သားဖြင့် ဝမ်း နည်းကျေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေပါပကော လား။ စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်ဖြင့် သန်းလွင် ဦးက မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါလေ၏။

“မေရီ ... မေရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်။ မောင့်ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး ကွာ”

သန်းလွင်ဦးက စိတ်မချမ်းမြေ့ သော လေသံဖြင့် ပြောရင်း ဇနီးသည် ၏ပခုံးအား ပွေ့ပိုက်ရင်း မေးလိုက် သည်။ မေရီမောင်က ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူ့အား ပြန်ဖြေလိုက်ပါလေ၏။

“စောစောကပဲ မေရီအစ်မမေ က ဖုန်းလာတယ်။ မေမေ အသည် အသန်ဖြစ်နေလို့ အသက်ကို မိချင် အမြန်လာခဲ့လို့ အကြောင်းကြားတ မောင်။ မေရီတော့ ဘာလုပ်လို့လုပ် မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ မေရီ ဘာလုပ် ရမလဲ မောင်ရယ်”

“ဪ... မေရီရယ်၊ ဒီ လောက်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ် မနေပါနဲ့ကွာ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ပဲပေါ့။ နောက်ပြီး မေရီမမက မင်း ပဲခူးကိုမလာတာကြာနေလို့ အပြန်လာ အောင် တမင်လှည့်စားပြောလိုက်တာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ အရမ်း လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေမထားပါနဲ့ကွာ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိဇနီး၏ ပူပန် သောကအား ဖြေသိမ့်ပေးရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ နှစ်သိမ့်စကားက အောင်မြင်သွားသည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။ မေရီမမ၏အိပ်စက်သံတို့က တစ်စ တစ်စ လျော့ကျသွားခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“မောင်ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ မေရီ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးကိုတော့ မေရီသွားချင် တယ် မောင်ရယ်။ ဒါလေးတစ်ခုတော့ မေရီကို သွားခွင့်ပေးပါနော်”

“ဪ... မေရီရယ်၊ ဒီကိစ္စ အတွက် မောင့်ကို ခွင့်တောင်းစရာလို သေးလို့လားကွာ။ သွားပါ။ မင်းအမေ ဆီမရောက်တာလည်း ကြာပြီပဲမဟုတ် လား။ မောင့်ကိုတော့ မေရီပဲခူးရောက် မှ အခြေအနေကို ဖုန်းနဲ့ဆက်လိုက် ပေါ့”

သန်းလွင်ဦးက မေရီကိုယ်လုံး လေးအား နွေးထွေးစွာ ထွေးပိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မေရီမောင်က အင် မျက်လုံးများကြားမှ အပြုံးမျက်နှာလေး ဖြင့် သူမ၏မျက်နှာလေးအား သန်း လွင်ဦး ရင်ခွင်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက် လေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ယုယကြင်နာနေမှုတို့အား စူးစူးစိုက်

စိုက် ကြည့်နေသူတစ်ဦးကိုမူ သန်း လွင်ဦးတို့နှစ်ယောက် သတိမမူမိကြ ပါချေ။ ထိုတစ်ဦးဆိုသည်က အခြား မဟုတ်ပါလေခွဲ။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရသူ မေရီမောင်အတွက် အဖော်သဟာပြုနေရသည့် မွှေးစုတ်ဖွား ခွေးမလေး မော်လီပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

နောက်ရက်တွင် အစီအစဉ်ဆွဲ လျက် မေရီအောင် ပဲခူးသို့ နောက် တစ်နေ့နံနက်စောစော လိုင်းကားဖြင့် သွားရန် နှစ်ဦးသားပြောထားပြီး ဖြစ် သည်။ သို့တမင်ငြား သန်းလွင်ဦး အနေဖြင့် မေရီမောင် ပဲခူးသွားရသည့် အကြောင်းရင်းအပေါ် စိတ်ထဲဝယ် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေရသည်။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိသည်ဟု ဆိုရခြင်းမည် လေ။ မေရီနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေး စကား ပြောထားခဲ့သော ကိုဝင်းကျော် စကားများကြောင့်ဟု ဆိုရပေမည်။

“အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ စခန်းမှူး ကိုဖေမောင်တင်တို့ တတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာကလားဗျ။ ဟိုလူက သူ မိန်းမနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာလေ။ ဒါက ခင်ဗျားသတိထားဖို့ ပြောပြထား တာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့ဗျာ”

စင်စစ် ကိုဖေမောင်တင် ဆို သည် က သန်းလွင်ဦးနှင့် ခင်မင်မှုရှိ ပြီးသား မိတ်ဆွေများသာ ဖြစ်သည်။ သန်းလွင်ဦးအတွက် သံသယဖြစ်နေ သည်က ကိုဖေမောင်တင်က စီးက ရက်ကြိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူညှော်ခန်း စားပွဲ၏ အောက်မှ တွေ့ခဲ့ရသော စီးကရက်တို

များက သူ့အတွက်စဉ်းစားစရာများ ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားချိန် ရစေရန်အတွက် ကနေ့မှ သူရုံးစော စောဆင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူနှင့် မေရီတို့ အိမ်သော့အား တစ် ယောက်တစ်ချောင်း ယူထားသည့် အတွက် အိမ်အတွင်းဝင်ရောက်ရေးက မထောင့်သာ။ ယခုလည်း မေရီ အလှ ပြုပြင်ရေးသင်တန်းမှ မလာမီ သူက စောစီးစွာရောက်လာရင်း အတွေးနယ် ချဲ့နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့အိမ်တွင် မွှေး မြူထားသော ခွေးမလေးမော်လီက သန်းလွင်ဦးအား ဖက်လှဲတကင်း လာ ရောက် နမ်းရှုံ့ခြင်းများ လုပ်ဆောင်နေ တော့သည်။ ထိုခဏမှာပင် အိမ်ဘက် ဆီသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုဆိုင်ကယ်သံ ကြားလိုက်သည်နှင့် ခွေးမလေးမော်လီမှာ အိမ်ရှေ့သို့ အမော တကော ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ခွေးလေးမော်လီ ပြေးထွက်သွား၍ အချိန်အတိုင်းအတာအားဖြင့် တကယ့် ကိုတိုတောင်းလှသော အချိန်ပိုင်းလေး မှာပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ မေရီ၏ထိတ်လန့် တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံ၊ ခွေးလေးမော်လီ နာနာကြည်းကြည်း ခံစားမှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် ညည်းညူသံနှင့်အတူ မော်တော်ဆိုင် ကယ်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တရိတ် အုပ်လိုက်သည့်အသံတို့က တစ်ပြိုင် နက်တည်းဆိုဘိသို့ ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

ထိုစုပေါင်းထွက်ပေါ်လာသည့် အသံတို့ကြောင့် သန်းလွင်ဦးမှာ မနေ သာတော့ဘဲ အိမ်တွင်းမှ ပြင်ဘက်

သို့ ပြေးထွက်လိုက်ရတော့သည်။ အပြင်
ဘက်မှာက မျက်နှာအား လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်ကာ မချင့်မရဲ ငိုရှိုက်နေသော
မေရီ၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင်မူ မျက်နှာ
ပျက်စွာဖြင့် အံ့အားသင့်နေပုံရသည်။
စခန်းမှူးဦးဖေမောင်တင်အား သန်း
လွင်ဦး၏ အမြင်အာရုံတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာသည်။ ထို့နောက်မှ ဆိုင်
ကယ်ဘီးများ အောက်ဝယ် သွေး
အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ခွေးလေးမော်လီ၏
ရုပ်အလောင်းအား စိတ်ထိခိုက်စွာ
တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သူတွေ့လိုက်ရ
သည့် မြင်ကွင်းကတော့ မကောင်း။

မေရီက ခွေးကလေး၏ သွေး
စွန်းနေသော အလောင်းအားကြည့်
ကာ မချီတင်ကဲဖြင့် ငိုရှိုက်နေသည့်
အဖြစ်အား စခန်းမှူးဦးဖေမောင်တင်
ကသော်လည်းကောင်း၊ သန်းလွင်ဦး
ကသော်လည်းကောင်း စိတ်မကောင်း
စွာ ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ
တော့သလိုပင်။ သည်မှာပင် ဦးဖေ
မောင်တင်ထံမှ စိတ်မချမ်းမြေ့သော
လေသံက ထွက်အန်ကျလာတော့၏။

“ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီ
အဖြစ်က အဆိုးပါးဆုံးနဲ့ စိတ်မကောင်း
အဖြစ်ရဆုံးပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ
စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောရုံရှိတာက
လွဲလို့ တခြားပြောစရာစကား ရှာ
မတွေ့အောင်ပါပဲ”

သန်းလွင်ဦးအနေဖြင့် စိတ်
မချမ်းမသာ ခံစားလိုက်ရသည့်အဖြစ်
နှင့်အတူ မကျေနပ်မှုတစ်စုံတစ်ရာက
ယီးလေးခိုရင်း ကပ်ပါလာသည်ဟု
တွေးလိုက်မိပါလေ၏။ သန်းလွင်ဦး
က သူ့ရင်တွင်းမှ ဖြစ်ပျက်ခံစားမှု
ပေါက်ကွဲမလာမီ မေရီအား ပွေ့ပိုက်

ဖေးမလျက် အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်
လာခဲ့တော့သည်။ ဦးဖေမောင်တင်က
ခွေးလေးမော်လီ၏ အလောင်းအား
မချီလျက် သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ
လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။ နောက်
ပြီး ခွေးလေးမော်လီ၏ သက်မဲ့ရုပ်
အလောင်းအား အိမ်၏ နောက်ဘက်ရှိ
မာလကာပင်ခြေသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်
လေသည်။ ထို့နောက်မှ အိမ်တွင်းရှိ
သန်းလွင်ဦးတို့ဇနီးမောင်နှံရှေ့တွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့သော
လေသံဖြင့် -

“ဖြစ်ချင်တော့ ကနေ့မှ စခန်း
ကိုပြန်အလာမှာ မေရီရဲ့ အလှပြင်သင်
တန်းကျောင်းနားရောက်လို့ မေရီက
အိမ်အပြန်မှာ လမ်းကြုံနေတာနဲ့ ဆိုင်
ကယ်နဲ့လိုက်ပို့ရင်း ခုလိုစိတ်မကောင်း
စရာအဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာကလား။
မော်လီက သူ့အရှင်သခင် မေရီအနွဲ့ကို
ရလို့ အိမ်ထဲက အပြေးထွက်ကြုံဆို
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခုလို တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားရတာကို တကယ်
ကိုစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်လို့ပြော
ရင်း ကိုသန်းလွင်ဦးနဲ့ မေရီတို့ကို အနူး
အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ပြောမနေပါ
နဲ့တော့ရှင်။ တစ်ခုတော့ မောင့်ကို
တောင်းဆိုချင်တယ် မောင်။ မော်လီ
လေးကို အိမ်နောက်ဖေး မာလကာပင်
အောက်မှာ မြေမြှုပ်ပေးပါနော်။ သူ့ကို
တခြားနေရာမှာ သွားမထားချင်လို့ပါ
နော်”

မေရီမောင်၏ တောင်းဆိုချက်
ကို သန်းလွင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း
သဘောတူလိုက်ပါလေ၏။

“အေးဗျာ၊ လမ်းမှာ မေရီပြောပြ

လို့ ပဲခူးက သူ့အမေ နေထိုင်မကောင်း
လို့ဆိုတာလည်း သိလိုက်ရပြီ။ အိမ်
အပြန်ကျပြန်တော့လည်း ခင်ဗျားတို့
သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ခွေးလေး ကျွန်တော့်
ဆိုင်ကယ်နဲ့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားခဲ့တာ
ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဖေမောင်တင်
ရေ။ အဲဒါမနက်ဖြန်မနက် အစောဆုံး
ကားအမိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးရမှာ။
နောက်မှ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး
ကျွန်တော်လိုက်သွားရမယ် ဆိုပါတော့
ဗျာ”

“ကားဂိတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်
ပို့ပေးရမလား။ မနက်အစောဆုံးတော့
လိုင်းကားတွေ မထွက်သေးဘူးလေ”

“နေပါစေတော့ဗျာ။ ကျွန်တော့်
ကုမ္ပဏီက ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ လိုက်ပို့လို့ရ
ပါတယ်”

သူတို့ ယောက်ျားသားနှစ်ဦး
စကားပြောဆိုဆဲမှာပင် မေရီမောင်က
အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့
၏။ သည်တော့မှ ဦးဖေမောင်တင်က
နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြန်
ထွက်သွားလေတော့သည်။ သန်းလွင်
ဦးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ အိမ်ခန်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသော မေရီထံ
ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မေရီကတစ်ဖက်
သို့လှည့်ရင်း လဲလျောင်းနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး
တော့။ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက်သား
မေရီ၏ အနေအထားက ပုရိသ
ယောက်ျားသားတွေအဖို့ ရင်ဖိုစရာ
ကောင်းလှသည်ကတော့အမှန်။ မေရီ
အလှမှာ သားသမီးရတနာ မထွန်း
ကားသေး၍လား မဆိုတတ်။ သူ့၏
ရှိုက်ပျက်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့က

အမြင်အာရုံဝယ် ကြည့်လို့တင့်တယ် နေဆဲပါတကား။

သန်းလွင်ဦးက သက်ပြင်းတစ် ချက်အား ချလိုက်မိတော့၏။ သက် ပြင်း၏နောက်ကွယ်တွင် သံသယစိတ် များ၊ မေရီ၏အလှတို့က သူ့အတွက် အန္တရာယ်များ ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ထို့နောက်ဝယ် သူ၏အံ့သွားများအား တင်းတင်း ကြိတ်ရင်း မော်လီ၏ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်အား မြေမြှုပ်ရန်အတွက် မာလ ကာပင်ခြေရင်း၌ ပေါက်ပြားဖြင့်မြေ များကို တူးဆွနေလိုက်လေတော့ သည်။

(၄)

ရက်များကား တစ်ပတ်သီသီပင် စွန်းခဲ့ချေပေါ့။ သန်းလွင်ဦးအနေဖြင့် ထိုရက်များအား တစ်ဦးတည်းအထီး ကျန်ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည်သာဖြစ်သည်။ နီးသည်မရှိသည့် လင်ယောက်ျားများ အတွက် နေ့စာနှင့် ညစာတို့အား အပြင်စားသောက်ဆိုင်တွင်သာ အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်းလှ ပါ။ တစ်ယောက်တည်း အပြင်စား သောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်ခဲ့ရသည်ဆို တော့လည်း ညစာမစားမီ အသောက် လေးကို အဖော်ပြုလာတတ်သည်မှာ အပြစ်ဟု မဆိုသာပါချေ။ မေရီမရှိ လေတော့ သူမ၏ ဟင်းချက်လက်ရာ များကို တောင့်တမိပြန်သည်။ သို့ပေ မင့် သန်းလွင်ဦးကတော့ တောင့်တ ချက်များအား အသိဖြင့်ဖြေဖျောက်ရင်း လုပ်ငန်းခွင်တွင်းမှာပင် စိတ်ကိုဖြေသိမ့် နေလိုက်ပါလေ၏။

မေရီမရှိသည့် နောက်ပိုင်းရက် များ၌ ကိုဖေမောင်တင်ကိုလည်း မတွေ့ မိဘဲဖြစ်နေသည်။ သူပျောက်ချက် သားကောင်းနေသည်ကိုက သန်းလွင် ဦးအနေဖြင့် သူ၏သံသယကို ပိုမိုကြီး ထွားလာခဲ့ရသည်ဟုပင် ဆိုရခြင်းမည်။ ခုတော့ သူတွေ့ထင်မိသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပါပေါ့လားဟု မိုက်မိုက်မှားမှား ပင် သဘောထားလိုက်သည်။ အနီ အကြောင်းအချက်များက သူ့အစာ အိမ်အတွင်းသို့ အရက်တော်တော်များ များ လောင်းထည့်မိခဲ့သည်။ ထိုည က သန်းလွင်ဦးမှာ အတော်လေး မူး အောင်သောက်မိသည်လေ။ သို့ပေမင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်တော့ အသိ တရားရှိသည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။ အိမ် အပြန်တွင် တက္ကဆိတစ်စီးကို ငှားရမ်း ပြန်လာခဲ့သည်။ သူပြန်ရောက်၍မရှေး မနှောင်းမှာပင် ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှသော ကိုဖေမောင်တင်တစ် ယောက် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သူ့အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတော့ သည်။ ဒုလုံခြံရေး မျိုးဦးဖေမောင်တင် အား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သန်းထွန်း ဦးမှာ သူ့စိတ်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာရင်း -

“ဪ... ခင်ဗျားက ခုမှပဲ ရောက်လာတော့တာပဲကိုး။ ဘာလဲ ကျုပ်မိန်းမမေရီကို လာရှာတာလား၊ ဟားဟားဟား”

ဦးဖေမောင်တင်က သန်းလွင်ဦး စကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် သွားသည်။ နောက်မှ အရက်သောက် ထားသော သန်းလွင်ဦးအား တွေ့မြင် လိုက်သည်မှီ လေသံအေးအေးဖြင့်

ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုသန်းလွင်ဦး ... ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အိမ်မရောက်လာ တာက ပဲခူးဘက်ကို ခရီးထွက်နေရလို့ ပါဗျာ”

“ဪ... ဪ... ခင်ဗျားက အခွင့်ကောင်းရပြီဟဲ့လို့ဆိုပြီး ပဲခူးကို လိုက်သွားသေးသပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ထင်ထားသလို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ခဲ့ကြရဘူးမဟုတ်လား။ ဘယ် တွေ့ကြရမလဲလေ ... ဟား .. ဟား ဟား”

အရက်မူးမူး စိတ်မူးမူးဖြင့် သူ့ အားပြောလိုက်သော စကားများကို ဦးဖေမောင်တင်က စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားရဘိခြင်းရယ်လေ ...။ ဒီလူ အရက်မူးမူးဖြင့် ဘာတွေပြောနေဘိ သနည်းဟု အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်နေ တော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ ကိုသန်းလွင်ဦး။ ကျွန်တော် တော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ကျွန် တော် ပဲခူးကိုသွားခဲ့တယ်ဆိုတာက ခင်ဗျားမိန်းမ မေရီဆီကို သွားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုတာက ၂၄ နာရီလုံး လုံး တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေရတာ ကလား။ ပဲခူးကိုသွားရတဲ့အကြောင်း ရင်းကလည်း တာဝန်အရ ပဲခူးဘက် မှာ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကို သွား ဖမ်းတဲ့ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ခင်ဗျားထင် သလို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ကိုယ်သွား ချင်တဲ့ ဒေသကို ကိုယ်သွားချင်တဲ့ အချိန်မှာ ဌာနက ထွက်လာသွားခွင့်

မရှိပါဘူးဗျာ။ အဲ... ဒါပေမဲ့ မေရီရဲ့ အမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိထားတာမို့ ခရီးလည်းကြာနေတာနဲ့ အဲဒီအိမ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တာအမှန်ပဲ”

ထိုစကားလုံးများက သန်းလွင်ဦး၏ ငိုက်မျဉ်းခြင်းအား ပုတ်နှိုးလိုက်ဘိသည့် လန့်ဖျပ်ထိတ်လန့်သွားရတော့သည်လေ။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများ ပြန်ထွက်လာတော့ဘဲ မျက်လုံးများ အပြူးသွားနှင့်သာ ကိုဖေမောင်တင်အား ကြည့်နေလေတော့၏။ ခဏအကြာမှသာ သူပါးစပ်မှ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မဝီမသစကားလုံးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်မိန်းမေရီကို အဲဒီအိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ဒါဆို... ဒါဆို”

“နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ခင်ဗျား ထင်သလို ကျုပ် ခင်ဗျားမိန်းမ မေရီကို သူ့အမေအိမ်မှာ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ သူ့အမေက မေရီကို ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားခေါ်ခဲ့တာကို ရောက်မလာကောင်းလားဆိုပြီး အပြစ်တင်နေတာဗျာ။ သူ့အမေက ခုတော့ နေထိုင်ကောင်းသွားပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ပဲခူးကိုသွားပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြတာကလား။ ဒါကြောင့်မို့ မေရီ ခုထိပဲခူးကို ဘာလို့ မသွားခဲ့သေးတာလဲ၊ ဟိုကမျှော်နေကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က လာပြောတာပါ။”

“ခင်... ခင်ဗျား ခုပြောနေတာတွေဟာ အမှန်ပဲလား ကိုဖေမောင်တင်။ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရူးရတော့မှာ အမှန်ပဲ”

ကိုသန်းလွင်ဦး၏အဖြစ်ကို ကြည့်လျက် ကိုဖေမောင် တင်မှာ ထူးထူးခြားခြားကိုပင် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကြည့်လေ၊ ကိုသန်းလွင်ဦးက သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေပါရောလား။

“ကိုသန်းလွင်ဦး... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်က အမှန်တွေမပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့လိမ်ပြောနေရမှာတဲ့လဲ”

ကိုသန်းလွင်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ အရှူးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေချေသေးတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာအမှားအယွင်းလုပ်ခဲ့ဘိသည့် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေပုံရပါလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ လိမ်ပြောနေတာက ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးဗျာ။ လိမ်ပြောနေတာက ကျွန်တော်။ မှားသွားပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မှားသွားပြီ။ ကျွန်တော့်အမှားက ဘယ်လိုမှ ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့အမှားကြီးဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တသံသယနဲ့ ဒွိဟစိတ်တွေကို မေရီမောင်က ညှတိုင်းမျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရှင်းပြခဲ့တာကလားဗျာ။ သူ့ကို၊ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရတော့ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ။ စိတ်အေးအေး

ထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ကိုသန်းလွင်ဦး”

သည်တော့မှ ကိုသန်းလွင်ဦးက ငိုကြွေးချက်မအသံဖြင့် ဒုလုံခြုံရေးမှူးကိုဖေမောင်တင်အား ပြောပြလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား နားမလည်နိုင်အောင် ကျုပ်က လုပ်ခဲ့တာလေ။ မေရီကို ဘယ်မှသွားလို့မရအောင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့နိုင်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိတာကလား။ ဟင်း... ဟင်း... သူဘယ်သွားလို့မှမရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိပြီဗျာ”

သန်းလွင်ဦး၏ မူး၍သော်လည်းကောင်း၊ ရူး၍သော်လည်းကောင်း၊ သူပြောခဲ့သည့်စကားများအပေါ် ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုဖေမောင်တင်အနေဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သလိုလို ဖြစ်သွားလေတော့၏။ စင်စစ် ကိုသန်းလွင်ဦးမှာ အတ္တသံသယများ စွန်းထင်းနေခဲ့သည်ပဲထင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့သည့် စိတ်သည်သာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံးဟူသည်မှာ သွေးထွက်အောင်မှန်နေပါရောလား။

“ကျေးဇူးပြုပြီး... ကျွန်တော်နောက်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ မေရီ မရှိတော့နောက် ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပြီး အထီးကျန်ဆန်တဲ့အဖြစ် ရောက်သွားပါပြီ”

ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုဖေမောင်တင်မှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပင် သန်းလွင်

ဦး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရတော့၏။ သန်းလွင်ဦးက သူတို့အိမ်နောက်ဖေးရှိ မာလကာပင်ခြေအရောက်ဝယ် ခြေစုံရပ်လိုက်လေတော့သည်။ မာလကာပင်ခြေတွင် ခွေးလေးမော်လီမြှုပ်ထားသည့် မြေပုံမို့မို့လေးအား လက်ညှိုးထိုးလျက် -

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တသံသယ စိတ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးမေရီမောင်ကို အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး သူချစ်တဲ့ခွေးလေးမော်လီနဲ့အတူ မြေမြှုပ်ပြစ်လိုက်မိတယ်ဗျာ။ တရားဥပဒေအရ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းပါတော့ ဦးဖေမောင်တင်။ မေရီမရဲ့တဲ့ ဘဝမှာ အသက်ရှင်မနေချင်တော့ပါဘူးဗျာ”

သန်းလွင်ဦးဖြစ်ရပ်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ဒုရဲအုပ်ဖေမောင်တင်မှာ သံဝေဂများစွာ ရလိုက်တော့သည်။ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှတစ်ဦးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသည့် ယောက်ျားသားတစ်ဦးမှာ မိမိဇနီးမယားအပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းအားများသည်နှင့် မိမိဇနီးဆုံးရှုံးသွားမည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်များကြောင့် မှားယွင်းသော အတ္တသံသယစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ထိုသူတစ်ပါး၏ ချောမောလှပသော မိန်းမသားတစ်ယောက်အပေါ် ခင်မင်မှုဖြင့် ပြုမူဆက်ဆံခဲ့သော မိမိကိုယ်တိုင်သည်လည်း အမှားတစ်ခုအား ကျူးလွန်လိုက်ဘိသိပေ။ ထိုအကြောင်းတရား၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောဖြစ်ရပ်မှာ မည်သို့မျှ ပြုပြင်၍မရ

နိုင်သော အမှားများသာ ဖြစ်နေပေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုသန်းလွင်ဦးနှင့် သူဇနီး မေရီမောင်တို့သာမက သူအပါအဝင် လူသားသုံးဦးတို့မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ခံစားကြရသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်နေချေသည်လေ။ လူ့လောကဝယ် အပေါင်းအသင်း၊ လူနှင့်လူချင်း ဆက်ဆံခင်မင်ကြရာဝယ် သတိထားဆင်ခြင်ရမည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်နေသည်ကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်မိလေတော့သည်။

“ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ရသလို၊ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်တတ်ကြရတဲ့သဘောတရား တွေရှိနေတာကလား။ ခင်ဗျားအတွက် တရားဥပဒေဘက်ကနေ တတ်အားသမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကတိပြုပါတယ်ဗျာ။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို သွားကြရအောင်လား”

ဒုရဲအုပ်ဖေမောင်တင်က စိတ်သောကရောက်နေသော ကိုသန်းလွင်ဦး၏ ပခုံးအား နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်လျက်။ မေရီမောင် လဲလျောင်းတည်ရှိရာ မြေပုံအနီးမှ အသာအယာ တွဲခေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

မေတ္တာရည်လျက်

သိထီးသန်းအောင် (မြင်းခြံ)

၀၉-၄၀၂၅၂၃၈၇၃

အန္တသိဒ္ဓိစွမ်းအားပြဒါးရှင် အဆောင်စာတ်လုံး ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်း ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာတာပေါ့။ ပေါ့ကွယ်လှပြီး လူတိုင်းလိုအပ်သော ဝိယ-လာတာ-နေ-ပညာ စသည်တို့အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်၊ ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့် ကြုံကြိုက်ချိန်၊ သမထကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်း သိဒ္ဓိဦးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်းကောင်း ပါးလိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့်...

- ၁။ ဖော်ပြပါအကျိုးထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၁။ ကျေးဇူးကုသမှု၊ ကျေးဇူးကုသမှုအား သောသနိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ဝိယ+နေ၊ လာတာ၊ ပညာရေး စသည်တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၃။ အတိုက်အခိုက် စုန်း၊ နတ်၊ သိုက်စသော နေရာယုတ်မှုကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ် ကင်းပြီး လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၅။ စာမေးပွဲဖြေဆို လူတွေ့စစ်ဆေး စသော ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်းကျိုးမင်္ဂလာ အခြာဖြင့် ပြည့်စုံသော အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလိုရှိပါက...

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း- ၀၉-၂၇၁၀၂၂၃၃၁

မင်းဟိန်းထိပ်

ကျွန်းကျွန်းလုံး
အထီးကျန်သူများ

ပန်ချို စံလွင်မောင်

ကျောက်ဆောင်ပေါ်က

အထီးကျန် သရဲမလေး

(ယခင်လမှ အဆက်)

■ မင်းဟိန်းထိပ်

ဦးကျင်အောင်၏ ယုတ်မာခြင်း သို့မျှနှင့်ပင် မပြီးသေးပေ။ မိခင် ခြစ်သူအား အပိုင်စီးလိုက်ပြီးနောက် ခံရစ်ပိုင်းသာသာ ဖွဲ့စုအရွယ် သမီးဖြစ် ချ နန်းမြင့်သူလေးကိုပါ မျက်စောင်း နှိပ်လာပြန်သည်။

နန်းမြင့်သူအား စသလိုလိုနောက် ဆလိုလိုနှင့် နဖူးနမ်းခြင်း၊ လက်မောင်း ဆလေးများကို ဆုပ်နယ်ခြင်းအထိပင် ခံကြိမ်မက များလာလေသည်။

နန်းမြင့်သူက အလိုမတူ ဆန္ဒမပါ သော အမူအရာကိုပြကာ ငြင်းပယ် ဆောင်တိမ်း၍ နေလာသောအခါ မိခင် နှစ်သမီးမြင်သာသည်အထိ ကျင့်ပြ ဆာလေ၏။ (ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာပြ ဆဲမှာ သမီးဖြစ်သူ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှား ဆာစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင် ခြင်းကို မိခင်ဖြစ်သူက သိ၏။)

ထို့နောက် သမီးကိုအပ်ရန်အထိ အတင်ရဲပြီး မက်လုံးပေးကာ မိခင် ခြစ်သူအား ပြောလာလေသည်။

“ငါက နင့်သမီးကို အပျော်ကြံ အဆောင်ခိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်တို့ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ပေါင်ထားရတာ နယ်မဟုတ်လား။ ငါ အဲဒီဆိုင်ခန်း

ကို ရွေးပေးမယ်လေ။ အရင်းအနှီးလည်း ထည့်ပေးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နင့်သမီးကို လည်း ရွှေတစ်ဆင်စာ ပေးဦးမယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် အဆင်မပြေဘူးလား။”

ယခင်က စကားစပ်မိ၍ ဆိုင်ခန်း ပေါင်ထားရသည့်အကြောင်းကို ဦးကျင် အောင်အား ပြောပြဖူး၏။ ယခု ဦးကျင် အောင်က ထိုစကားကို အစဖော်ပြီး အပိုင်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်မြသူ မျက်ရည်တောက် တောက် ကျသွားလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ရှိုက်ရှိုက်ဖြင့် ငြိမ်၍သာနေ၏။

ဦးကျင်အောင်ကမူ အပိုင်တွက် ကာ စီးမိုးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဆက် ပြောသည်။

“ငါက အဲလောက် ပံ့ပိုးပေး လိုက်ရင် နင့်တို့သားအမိဘဝအတွက် အထောက်အကူ ရသွားမှာပဲ။ အဲဒါ နင့် ထည့်မတွက်ဘူးလား။”

ဒေါ်ခင်မြသူက ခေါင်းကို တွင် တွင်ခါ၏။

“နင့် အဲလောက်ထိ မငြင်းသင့် ဘူးကွ။ အခု နင့်သမီး ဒီရိုးမထဲမှာ ငါနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ် ပါဘူး။ နင့်သမီးလည်း အရွယ်ရောက်

နေပြီပဲ။ ငါကလည်း နင့်တို့သားအမိကို ရာသက်ပန်ယူဖို့ စိတ်မကူးမရှိပါဘူး။ အလွန်ဆုံး ဒီနေရာမှာ ဆက်နေရင် နောက်တစ်နှစ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့် လမ်းကို လျှောက်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ နင့်သမီး ငါနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာကို တစ်ယောက် မှ မသိနိုင်သလို ဘဝအတွက်လည်း တစ်ဆုပ်တစ်ခဲရသွားမှာပဲ။ အဲဒါလည်း နင့်ထည့်တွက်ဦးလေ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုလိုကတော့ နင့်သမီးလည်း လမ်း ဘေးက ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ညားပြီး လမ်းဘေးအဆင့်နဲ့ စခန်းသွားရမှာပဲ။ အဲဒါလည်း နင့်တို့ဘဝကို နင့်တို့ အသိ ဆုံးပါ။”

ဒေါ်ခင်မြသူ မျက်ရည်ကို သုတ် လိုက်ပြီး ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ အချိန်ကျတော့လည်း သူ့ဘဝသူ ဖန် တီးသွားမှာပါ။ ပုံပေးလည်း ချမ်းသာ ချင်မှ ချမ်းသာတာပါ။ မပေးလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားကြတာပါ ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝသူ ဖန်တီးပါစေ။ ကျွန်မ ကိုယ့်သမီးလေးကို ပေါင်စား ရောင်းစားတဲ့အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ပါ ရစေနဲ့။”

“နင်က အဲလို ယူဆသလား။ နင် စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း သလိုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အထဲက တစ်ခုကိုတော့ ပြောချင်တယ်။ ရောင်းစား၊ ပေါင်စား ဆိုတာနဲ့ ပတ် သက်ပြီးပေါ့။ ဒီတော့ တည်းခိုခန်းတို့ ဟိုတယ်တို့က ဟာတွေကို ဘယ်လို ပြောမှာလဲ။ ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေလည်း ပါတယ်လေ။ ရုပ်ရည်ဆိုလည်း အထူး ပြောစရာမရှိဘူး။ နင့်သမီးနဲ့ နှိုင်းလို့ တောင် မရပါဘူး။ မိဘတွေကလည်း သူတို့ အဲလိုလုပ်နေကြတာကို မသိဘဲ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝအတွက် ပိုက်ဆံရှာတာလေ။ အရင်းအနှီးစုတာ လေ”

“ဒါလည်း သူ့ဘဝနဲ့ သူပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဘာမှမပြော လိုပါဘူး”

“နင်ကတော့ နင့်သမီးကို ငါပြော တာ လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့”

ဒေါ်ခင်မြသူ ခေါင်းညိတ်၏။

ဦးကျင်အောင် ဒေါ်ခင်မြသူအား စိုက်ကြည့်နေရင်း ခနဲပြုံး တစ်ချက်ပြုံး သည်။ ထို့နောက် ပြောသည်။

“ငါက ငွေတွေ ပုံပေးမယ်လို့ ပြောတာတောင် နင်က လက်မခံဘူး ဆိုရင် နင့်သဘောလို့ပဲ ပြောရတော့မှာ ပဲ။ ဒီနေရာဟာ တောနက် ရိုးနက်ကြီး နော်။ ငါ တစ်ပြားမှမပေးဘဲ အခု နင့် သမီးကို ဆွဲကျင့်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်။ ဆွဲကျင့်ရုံနဲ့ မနေဘဲ သတ်ပစ်လို့လည်း ရတယ်။ အဲဒါ နင်သဘောပေါက်။ ကျင်အောင်ဆိုတဲ့ကလေးကို နင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်

အောင်ပဲလုပ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ ပျက် အောင်မလုပ်ဘူး။ အလျော့လည်းမပေး တတ်ဘူးဆိုတာလေ”

ဒေါ်ခင်မြသူ မျက်ရည်တောက် တောက်ကျလျက် စဉ်းစားရလေပြီ။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ဦးကျင်အောင် သည် သမီးလေးအား အကြမ်းဖက်ပေ တော့မည်။ သမီးလေးကလည်း အလို တူနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ ထိုအခါ မဖြစ်သင့် သော အရာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိန်း၍ရနိုင်မည် ပင် မထင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မြ သူသည် ထွက်ပေါက်အနေဖြင့် ကောက် ကာငင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက် ရလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကြီး ရယ် တစ်လလောက်တော့ အချိန်ပေး ပါဦး”

“ဘာကို တစ်လအချိန်ပေးရမှာ တုံး။ ငါက နင့်ကို အလျော့ပေးပြီး ခွင့်တောင်းနေရမယ့် သဘောလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို ကြီးရယ်။ ကျွန်မ သမီးလေးကို နားချ ချင်သေးလို့သာ ပြောရတာပါ”

ဦးကျင်အောင် စိုက်ကြည့်နေရင်း က ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက် ပြောသည်။

“တစ်ပတ်ဆိုရင်ကော”

“တစ်ပတ်တော့မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို ကြီးရယ်။ တစ်လလောက်တော့ နားချ ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပြီ နင်စကားပဲ တည်ပါ စေ”ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောထားခဲ့ပြီး ဦးကျင်အောင် လှည့်ထွက်သွား၏။

ဒေါ်ခင်မြသူလည်း တဝကြီး ငိုပစ်လိုက် လေသည်။ သို့သော် ငိုနေ၍ မပြီးသေး ပေ။ သည်လူယုတ်မှာကြီး (ဦးကျင် အောင်)၏ စက်ကွင်းမှ သမီးလေး လွတ်ကင်းအောင် ကြံစည်ရပေဦးမည်။

ဒေါ်ခင်မြသူ အခန်းထဲမှ ထွက် လာခဲ့၏။ ထို့နောက် သမီးလေးအား လိုက်ရှာသည်။ ကလေးစိတ် မပျောက် သေးသော သမီးလေးသည် တဲအိမ်ကြီး ၏ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် တစ်ယောက် တည်း အိုးပုတ်ကလေးများဖြင့် ဆော့ ကစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင် မြသူသည် သမီးလေးအား တစ်အောင် ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ငို၏။ သမီးလေးကား ဘာမျှမသိရှာ။

“သမီးလေး လာဦးကွယ်”ဟု ပြောကာ ခြံထောင့်တစ်နေရာသို့ ခေါ် လာခဲ့သည်။ သမီးလေးသည် မိခင် မျက်နှာမကောင်းသည်ကို မြင်၍ထင် ၏။ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ခင်မြသူ က သမီးလေးအား ကျစ်ကျစ်ဖက်ကာ တစ်ချက် နှမ်း၏။ ထို့နောက် ခြံ ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သေ သည်။

“အမေ့သမီးလေးကိုတော့ ဦးကျင် အောင် အပိုင်ကြံနေပြီ။ တစ်လအတွက် သမီးလေးကို ဝကွက်အပ်ရမယ်တုံး။ တော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မယူ ငယ်ဖြစ်ရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်အထိ မှ အမေ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

နန်းမြင့်သူသည် မျက်လုံးမှ ငွေရောင် မျှူးဝိုင်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါ်ကြည့် ခဲ့၏။

လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေသော သမီးလေး၏ အမေမိလုပ်ငန်းမှာ
 လား။ ဒီလူယုတ်မာကြီးတစ်ကောင်က
 လွတ်မြောက်အောင် မကွေးကိုသော်
 လည်း ပြေးသွားလိုက်။ ဟိုမှာ မောင်
 လေးနဲ့ အဘိုးအဘွားတွေ ရှိကြတာပဲ။
 ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေကို အမှန်
 အတိုင်းပြောပြလိုက်ရင် အဘိုးအဘွား
 တွေကလည်း လက်ခံကြလိမ့်မယ်လို့
 ထင်တယ်။ မန္တလေးသွားလို့တော့
 အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ အမေတွေမျိုး
 တွေလည်း မန္တလေးမှာ တစ်ယောက်မှ
 မရှိကြဘူး။ အမေတို့က တောကတက်
 လာပြီးသာ မန္တလေးမှာနေရင်း သမီး
 လေးရဲ့အဖေနဲ့ အကြောင်းပါကြတာပါ။
 ဒါတော့ သမီးလေးလည်း သိပါတယ်။
 ဒါကြောင့် မကွေးကို ပြေးတာကပဲ
 အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။
 “ဒီလိုဆိုရင် အမေကော ကျန်နေ
 ခဲ့မှာလား” မိမိကလေး ခေါ်သော
 အမေက ခုကွဲတပဲ ဘယ်ပြေး
 လို့ရမှာလဲ။ ကျန်နေခဲ့ရမှာပေါ့။
 “အမေကျန်နေခဲ့ရင် သမီးကို
 တစ်ပတ်လည်နဲ့ ပြေးခိုင်းလိုက်ရကောင်း
 လားဆိုပြီး ဟိုလူယုတ်မာကြီးက သတ်
 ချင် သတ်ပစ်မှာ”
 “အဲဒါလည်း အမေ စဉ်းစားမိပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ သေရင်သေပါ
 စေ။ သမီးလေး လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ လိုပါ
 တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း
 သမီးလေး မကွေးကို ပြေးဖြစ်အောင်
 ပြေးသွားလိုက်ပါလား။
 နန်းမြင့်သူ သက်မတစ်ချက်ကို
 ချစ်၏။ ထို့နောက် ပြောသည်။
 “သမီးရော အမေပါ လွတ်မြောက်

နိုင်မယ်။ အခြားနည်းလမ်းလေးများ မရှိ
 တော့ဘူး။ အဲဒါလည်း စဉ်းစားကြည့်
 ပါဦး။ တစ်လဆို အချိန်ရသေးတာပဲ။
 အဲဒါနဲ့တော့ တစ်အောင် စဉ်းစား
 လိုက်ပြီး -
 “ဒီလိုဆိုရင် သမီး ကောင်လေးတစ်
 ယောက်နဲ့သော်လည်း လိုက်ပြေးသွား
 ပါလား။ ကိုယ်အဘိုးအရွယ်လောက်ရှိ
 တဲ့ လူယုတ်မာကြီးတစ်ယောက်ဆိုမှာ
 မယားငယ်ဖြစ်ရမှာနဲ့စာရင် ဘယ်ဘဝ
 ပဲရောက်ရောက် ရွယ်တူကောင်လေး
 တစ်ယောက်နဲ့ ညားတာကပဲ တော်ဦး
 မယ်။ အရွယ်လေးလည်း ရောက်နေ
 ပြီပဲ။ ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်
 နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ်ဆိုရင် ဟိုလူ
 ယုတ်မာကြီးလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်
 တော့ဘူးပေါ့။
 နန်းမြင့်သူ သက်မတစ်ချက်ကို
 ချစ်၏။ စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း မည်
 မည်ရရ ဘာမျှအကြံမရပေ။
 “သမီးက ဘယ်ကောင်လေးနဲ့
 လိုက်ပြေးရမှာလဲ။ သမီးမှာ ရည်းစားမှ
 မရှိတာ။ ပြီးတော့ အခုဆိုရင် အလုပ်
 ပြတ်လို့ဆိုပြီး အလုပ်သမားတွေလည်း
 အရပ်ပြန်နေကြလို့ ကိုအေးချမ်းကြီး
 တစ်ယောက်ပဲ စခန်းစောင့်ကျန်တယ်
 လေ။
 “အေး - အဲဒါလည်း ဟုတ်
 တယ်။ ဒီတော့ သမီး မောင်အေးချမ်းနဲ့
 ဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။
 “ကိုအေးချမ်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စား
 ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုအေးချမ်းက သမီး
 ကို ကြိုက်ပါ့မလား။ ရည်းစားဖြစ်နေကြ
 တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။

“သက်ရှိလေးသမီးလေးရဲ့ အခြေ
 အနေကို ပြောပြပေါ့။ ပြီးတော့ အမေ
 သမီးလေးက ရပ်ရှိတယ်လေ။ ဒီတော့
 အပျိုလူမျိုးအချင်းချင်းပဲ ကိုယ်ချင်း
 စာတဲအနေနဲ့သော်လည်း ဖြစ်လာနိုင်
 ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားကြတဲ့ ဘက်
 လမ်းတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။
 နန်းမြင့်သူ တစ်အောင်လေးငြိမ်
 ပြီး စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ထို့နောက်
 ပြောသည်။
 “ဒီလိုဆိုရင် သမီးက ကိုအေး
 ချမ်းကို ယူပါလို့ ဘယ်လိုစပြောရမှာ
 လဲ။ သမီးမပြောတတ်ဘူး။
 “အဲလိုပဲ ပြောချလိုက်ပေါ့ကွယ်။
 ကိုအေးချမ်း သမီးကိုယူပါလို့။ ဒီတော့
 မှ မောင်အေးချမ်းက သမီးလေးကို ပေး
 ချင်မေးလာလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်ယူခိုင်း
 ရတာလဲဆိုပြီးတော့ပေါ့။ မောင်အေးချမ်း
 က မမေးတောင် သမီးလေးက ဖြစ်
 ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်လေ။
 အဆင်ပြေသလိုတော့ ကြည့်ပြောရမှာ။
 သူသနားလာအောင်၊ စိတ်ဝင်စားလာ
 အောင် ဆိုတာမျိုးပေါ့ သမီးရယ်”
 နန်းမြင့်သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်
 ၏။ ထို့နောက် သက်မချစ်၏။
 “အဲဒါနဲ့တော့ မျက်ရည်ကိုသုတ်
 ပြီး သမီးလေးအား ဖက်ကာနမ်း၏။
 အားနဲ့သော သားအမိတို့၏အဖြစ်
 သည် ရင်နာဖွယ်ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့်
 အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရမည်ကိုစွဲကြီးကို
 ပင် တက်သုတ်ရိုက်ပြီး စီစဉ်ကြရလေ
 သည်။
 ပင်လယ်ဒီလှိုင်းကြီးများပေါ် ရှိမ
 တောင်တန်းကြီးများသဖွယ် အနိမ့်

အမြင့်မညီသော လူ့ဘဝသည် တစ်ခါ တစ်ရံ မထင်မှတ်သော အဖြစ်များ မခေါ်ပင်ချေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သောကြောင့် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်သွားတတ်၏။ ဘဝပျက်၊ စီးပွားပျက် လူညွန့်တုံး နောက်ဆုံးတွင် လုံးလုံးကြီး အဖတ်ဆယ်၍မရတော့ဘဲ ဘဝတစ်ခုလုံး စုန်းစုန်းမြုပ်သွားသည်အထိလည်း ဒုန့်ဒေးရှိကြ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ လက်ရှိရထားသော ဘဝကိုပင် တစ်ရံတစ်ခါ နားလည်ရန် ခက်လေ၏။ ဘဝသည်ကား ဆန်းကြယ်မြဲ ဆန်းကြယ်လျက်သာရှိလေသည်။

☆ ☆ ☆

နန်းမြင့်သူက ရှိုက်၍ နေ၏။ မောင်အေးချမ်း၏ လက်မောင်းကိုလည်း ဖွဖွလေး ဆုပ်ထား၏။ မောင်အေးချမ်းက နန်းမြင့်သူ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးပြီး သူ၏ ပင်ကိုသဘောကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကို နန်းမြင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်။ ကို မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူးတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နန်းမြင့်အတွက် အဆင်အပြေဆုံး နည်းလမ်းကိုတော့ ကို ဖန်တီးပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။ အချိန်လည်း တစ်လတောင်ရသေးတယ် ဆိုတော့ နန်းမြင့် ဟိုလူကြီး (ဦးကျင်အောင်) ဆီမှာ ဘဝမနစ်မွန်းစေရဘူးလို့ ကတိပေးရပါတယ်”

“ကိုက ဘယ်လို ဖန်တီးပေးမှာလဲ။ နန်းမြင့်ကို မယူချင်လို့ တမင်ပြောတဲ့သဘောများလား”

“နန်းမြင့်ကို ယူပါမယ်လို့ တိတိကျကျ ကတိမပေးချင်သေးဘူး။ နန်းမြင့်ဘဝ မနစ်မွန်းစေရဘူးလို့ ကတိပေးပြီးပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကို စဉ်းစားပေးပါမယ်”

“ဘယ်လိုစဉ်းစားပေးမှာလဲ . . . အစ်ကိုရယ်။ ကို စဉ်းစားမယ့်အကြောင်း နန်းမြင့်ကို ပြောပြပါလား”

မောင်အေးချမ်း သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ နန်းမြင့်သူ၏ အဖြစ်ကိုလည်း အတော်လေးပင် သနားနေမိပြီ။ ထို့ကြောင့် နန်းမြင့်သူအတွက် ဘဝချင်း အလဲအထပ်လုပ်လို စိတ်ပင်ဖြစ်နေမိသည်။

ယခင်က ဦးကျင်အောင်ကိုလည်း ယခုလောက်အထိ ယုတ်မာမိုက်ရိုင်း လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ အရွယ်နှင့် အကျင့် ကွာခြားလွန်းသည်။ အမြင်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။

“နန်းမြင့်အတွက် ပထမထွက် ပေါက်အနေနဲ့ နန်းမြင့်တို့သားအမိနစ်ယောက်လုံး ဦးကျင်အောင်လက်တွင်းက လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ပေးမယ်။ နန်းမြင့်တို့ သားအမိနစ်ယောက်လုံးကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်ထုတ်သွားပြီး နေရေးစားရေး အဆင်ပြေတဲ့အထိ ကိုက လုပ်ပေးမယ်ပေါ့။ ဒုတိယထွက်ပေါက်အနေနဲ့ ကို ဦးကျင်အောင်ကို သတ်ပစ်မယ်။ အဲဒီ နှစ်မျိုးလုံးမှ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ကို နန်းမြင့်ကို ခိုးပြေးမယ် ဒါပဲ”

“အားကိုးပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အခုလိုကြားရတာ နန်းမြင့်အဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လို့လည်း မဆုံးပါ

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုပြောတဲ့အထဲမှာ နောက်ဆုံးနည်းလေးကို ရွေးလိုက်ပါလား။ ဒီတော့ ကိုနဲ့ နန်းမြင့်တို့ တစ်သက်ပတ်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရမယ်လေ။ ပထမထွက်ပေါက်ကိုလည်း သိပ်ပြီး နန်းမြင့် ဝမ်းမသာချင်ဘူး။ ကိုက နန်းမြင့်ကို ယူမယ်လို့မှ မပါတာ။ ဒုတိယ ဦးကျင်အောင်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာကျတော့ ပိုလိုတောင် နန်းမြင့် လက်မခံချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကို သေအောင် သတ်ရမယ့်ကိစ္စ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ နန်းမြင့်ရဲ့။ ဒီနေရာက မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ ရိုးမတောကြီးထဲမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဥပဒေပြင်ပလိုတောင် ဖြစ်နေတာ။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မယ့်ဟာ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ရဲရဲကြီး သတ်ရဲဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“ကိုကိုက အဲဒီလူယုတ်မာကြီးကို လျှော့တွက်နေသလား။ လူယုတ်မာကြီးက အသက်ကြီးပေမယ့် တကယ်မပျက်စီးသေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နော။ အမြဲတမ်း ရိုမ်းဆွဲလိုက်၊ ဘားလွဲလိုက်၊ ကြိုးခုန်လိုက်၊ သိုင်းကစားလိုက်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လို လေ့ကျင့်နေတာ။ ပြီးတော့ သိုင်းလည်း ကျွမ်းပုံရတယ်”

“ရတယ်လေ သူသိုင်းကျွမ်းရင် ကိုယ်လည်းသိုင်း။ လက်ငွေတွေ ရတာပဲ။ ဦးကျင်အောင်လို လူအိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်သတ်ရမှာကို နည်းနည်းလေးမှ မကြောက်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ အဲဒီလူယုတ်မာကြီးက ကိုလ

ဘယ်နေရာသွားသွား လမ်းလျှောက် သွားရင်တောင်မှ ဓားမြှောင်၊ ခြောက် လုံး ပြူး နှစ်မျိုးလုံးကို ဆောင်သွား တတ်တယ်။ ဓားပေါက်ကျွမ်းသလို သေနတ်ပစ်လည်း ပြောင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် ကိုကို အဲဒီလူယုတ်မာကြီးနဲ့ ယှဉ်သတ်မယ့်ဟာတော့ နန်းမြင့် မလို လားဘူး။ ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို နန်းမြင့် စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုပြော ခဲ့တဲ့အထဲက နောက်ဆုံးနည်းလေးရွေး လိုက်ပါလား။ ကိုဆိုရင် အမေကလည်း သဘောတူတယ်လေ။ နန်းမြင့်လည်း ကိုကိုကို အရမ်းပဲ ချစ်နေမိတာ အမှန် ပါ။ နန်းမြင့်က ကိုကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလား။

နန်းမြင့်သူက ရှက်နေ၍ ထင် သည်။ မျက်နှာလေးဝက်ပြီးသာ ပြော နေသည်။ နန်းမြင့်သူက မောင်အေးချမ်း အား ချစ်နေမိသည်ဟု ပြောသည်ကို ယုံသည်။ မောင်အေးချမ်းသည် ဤနေ ရာ၌ ရာချီသော လုပ်သားများစွာကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသည့် အောင်မြင် နေသော အလုပ်သမားခေါင်းလေးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သန့်ပြန့်စွာ ဝတ် ဆင်ပြီး တည်တည်တံ့တံ့နေသည်။ ရပ် ရည်လည်းသင့်သည်။

ထို့ကြောင့် အချစ်သွေး ဝင်ဖြူးစ အပျိုဖျန်းမလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မောင်အေးချမ်းအား စိတ်ဝင်စားသည်။ ချစ်နေမိသည်ဟု ဆိုသည်ကို သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။

သို့သော် မောင်အေးချမ်းအနေ ဖြင့် မိန်းမယုရန် စိတ်ကူးမရှိ။ နန်းမြင့်သူ ကိုလည်း အတော်ကြီးပင် သနားနေမိ

ပြီး အတိုးအရွယ်လူယုတ်မာကြီး ဦးကျင် အောင်၏ လိင်ကျွန်အဖြစ်သို့ ကျရောက် သွားရမည်ကိုလည်း မလိုလားပေ။ ထို့ ကြောင့် ယခုအလုပ်ပြတ်ခိုက်၊ ခေတ္တ ရွာပြန်နေကြသော မောင်အေးချမ်း၏ သူငယ်ချင်းများရောက်လာချိန်၌ ဦးကျင် အောင်ကို သတ်ဖြတ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိသည်။

မောင်အေးချမ်းမှာလည်း လက် မရွံ့ မိုက်ရူးရဲများရှိသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးတွင် အတွေ့အကြုံလည်းရှိကြသည်။ နှုတ် လုံပြီး လက်ရဲဇက်ရဲလည်းနိုင်ကြသည်။ မောင်အေးချမ်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲသည့် အစားထဲကလည်း ဖြစ်သည်။

သည်ရိုးမထဲ၌ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်လုပ်နေရသော မောင်အေး ချမ်းအဖို့ လိုအပ်လျှင် အသုံးချရန် ကြို တင်မိတ်ဖွဲ့ပြီး အတွင်းကျကျ ပေါင်း သင်းထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် စိတ်ချရသော အနေအထားမှာ ရှိသည်။

“စိတ်ချပါ နန်းမြင့်။ ကိုက အေး အေးလေးနေပေမယ့် ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ။ နန်းမြင့်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ အရာတွေ ထဲက ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ အောင် မြင်နေပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ။ အခုတော့ နန်းမြင့် အိမ်ပြန်လိုက်ဦး။ နောက်တော့ ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်လာအောင် ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။”

နန်းမြင့်သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် ၏။ ထို့နောက် မောင်အေးချမ်းအား ဖွဖွလေး သိုင်းဖက်ထားကာ ခဏလေး

ငြိမ်နေ၏။ ထို့နောက် -
“ကိုကို နန်းမြင့်ကိုမွေး။ ပြီးတော့ နန်းမြင့်လည်း ကိုယ့်ကို ပြန်မွေးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

မောင်အေးချမ်း နန်းမြင့်သူ ကျေ နပ်အောင် နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွလေး မွေးလိုက်၏။ နန်းမြင့်သူ၏ ကိုယ်လေး တွန့်သွားသည်။ ထို့နောက် နန်းမြင့်သူ မောင်အေးချမ်းအား ပြန်မွေးသည်။ ထိုအခါလည်း နန်းမြင့်သူ တုန်ရှိက်ကာ မျက်ရည်များပင် စို့ဝိုင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

နန်းမြင့်သူ ရည်းစားဖြစ်ဖူးဟန် မရှိပေ။ ရည်းစားမဖြစ်ဖူး၍ ကောင်လေး များနှင့်လည်း တွေ့ထိဖူးဟန်လည်း မရှိ ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ အမူ အရာပျက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မောင်အေးချမ်းအနေဖြင့် ရွယ်တူ ကောင်မလေးအချို့နှင့်ရော အပျိုကြီး အချို့နှင့်ပါ ရည်းစားဖြစ်ဖူးသည်။ သို့ သော်လည်း စိတ်ပါဝင်စား၍ မဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အားနာချစ်ကသော များ သည်။ ထို့ကြောင့် စွဲလမ်းခြင်းအားနည်း ၍ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ကြလျှင်လည်း သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်မှုမရှိခဲ့ဖူးပေ။

နန်းမြင့်သူ ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်အေးချမ်း ယုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ် လိုက်၏။ နန်းမြင့်သူတို့ သားအမိ အကြောင်းကို ဆက်စဉ်းစားသည်။

တစ်နည်းနည်းဖြင့် နန်းမြင့်သူတို့ သားအမိကို ဦးကျင်အောင်၏ လက်ထဲ မှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ထုတ်ရ ပေလိမ့်မည်။ ဦးကျင်အောင်၏ စိတ် မာခြင်းသည် လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိသော

စရာပိုင်ဆွဲ၊ အကုန်သွယ်တိုင်အောင်
 လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ သတ္တ
 ဗုတ်ပစ်ခတ် ကြွမ်းကျင်သောကြောင့်
 အာဇာနည်တော်အပေါ်မိမိသည်မဝလ
 ခြေ ။ ယလဒုံဩဇာ ယလပတ်ဝင်နုဇာ
 နှုံးဩဇာယလပတ်ဝင်နုဇာ ဂိုဏ်း ဒုံဩဇာ
 ဝိဇယ ဒုံဩဇာတစ်ယောက်မျှ ကမ္ဘာ့သီတ
 စိုက်လုပ်နန်းမြင့်မြတ်ဖြစ်နိုင်၏ ။ နန်းမြင့်
 သူခပ်ညှိုးတော့အိမ်သို့ဝင်တိုင်အောင်အားပြီ
 ဖြစ်သေး၊ ပြီးနောက်ကျားလေးမြင့်မြင့်
 ဩဇာတစ်ယောက်မျှအောင်ကိုကိုပြီးပြီး
 ပြီးနေသေး၏ ။ ဟေဝိယလဂူလေလေ
 နိမိဇ ဟေဝိအေးချမ်း၊ စာရဇီ၊ စာအုပ်
 ကြီးကိုပတ်ပြီး စာပွဲမှာ ထားထားလိုက်
 သည်။ နန်းမြင့်သူ ခပ်သွက်သွက်လေး
 အလှူကုန်ထားပြီး မောင်အေးချမ်း၏
 အနားမှာ ကပ်၍တိုင်သည်။ ထိုနောက်
 မောင်အေးချမ်း၏ လက်မောင်ကြီး ဖွဲ့
 ဖက်ပြီး မျက်နှာလေး ထက်ထောင့်လေး တို
 စက်ပြောသည်။ ။ ရှေးစခပ်လေ ။ ဩဇာပုံ
 ဂိုဏ်းဝိဇယနုက နန်းမြင့်ပြီးပြန်တော့
 သွားတော့ အမေကို ပြောပြလိုက်အား
 ဝိဇာလထီးဘာကိုလဲ နန်းမြင့် လေအနု
 ဝိဇယ မောင်အေးချမ်းကပြောလေ၊ လိုက်
 သည်လေအနုဝင်လေ၊ ဩဇာ ပြီးအ
 “နန်းမြင့် ကိုကိုနု ရည်းစားဖြစ်
 လာကြပြီလို့ပေါ့”လေ ဒုံဩဇာခပ်
 ခဲပြန်လေ၊ ဟေဝိလေ၊ ဟေဝိလေ၊ နုဗျာလေ
 ။ ဩဇာ မောင်အေးချမ်း အသံသွားသည်
 လေလေ “ဟုတ်တယ်လေ။ နန်းမြင့် ကိုကို
 ကို နိမိဇကည်နေတာ ကြာပြီလေ။ အမေ
 တော့ တကယ်ချစ်သွားကြပြီ”
 လေပြန်လေ၊ နန်းမြင့်အမေက ဘာ
 ပြောလဲ” ဝိဇယ၊ ဩဇာလေ၊ ဩဇာဂို

ကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။
ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မောင်အေးချမ်း အိပ်
ထောင်ပြုလိုစိတ် မရှိပေ။ နန်းမြင့်သူတို့
ဒီးအမိကို သနားကရုဏာ ဖြစ်နေပုံ၌
ကယ်တင်ရန် စိတ်ကူးမျှသာရှိသည်။
သို့သော် ဤသည်ကို လင်းလင်း
ကြီး ပြောလိုက်လျှင်လည်း နန်းမြင့်သူ
စိတ်ထိခိုက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် အချိန်ဆွဲလို၍ ပြောလိုက်ရသည်။
ဗွာဆို ကေတ္တုပြန်နေကြသော
သို့ငယ်ချင်းများ ပြန်ရောက်လာကြမှ
အခတ်ပြေသလို ကြည့်စိစဉ်ရမည် ဖြစ်
သည်။ တစ်နေရာသို့ “နန်းမြင့်သူတို့
သားအမိကို ကယ်ထုတ်သင့်က ထုတ်
ရမည်။ ကြိုတင်ပြီး ဦးကျင့်အောင်ကို
ရှင်းသင့်လည်း ရှင်းပစ်မည်တံ့...”
ကိုကိုမိသံတွေက အဝေးကြီးမှာ
လား။
“အင်း... ဒီကနေ နှစ်ရက်
လောက် သွားရမှာ။ ဝေးလွန်းလို့တော့
မဟုတ်ဘူး။ ခရီးထောက်လို့ပါ။”
“ဒါဆိုရင် ကိုကို ဒီနေ့သွားလိုက်
ပါလား။”
“စခန်းမှာ အစောင့်မရှိဘဲ ထ
သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ နန်းမြင့်ရဲ့”
“အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်သား
ပဲ။ ဒီတော့ ကိုကိုရယ် ကိုကိုနဲ့ နန်းမြင့်
တို့ရဲ့ အချစ်ရေး ပြောပြပါ။ နိုင်ပါတော့
မလား။ တစ်လဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ဘာမှ
မကြာဘူးလေ။ တော်ကြာ ပြည့်သွား
တော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ ဟိုသူယုတ်မာကြီး
ဦးကျင့်အောင်က ပြောလိုရတာမဟုတ်
ဘူး။ အခုတောင်မှ နန်းမြင့် သူနဲ့ မျက်
နှာချင်းမဆိုင်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေမိ

တယ်။ သူ့အကြည့်တွေက အရပ်
ကြောက်စရာတောင်လာနေတယ်လေ။
“အခု တစ်လအပြီး ကတိပေး
ထားတာပဲ။ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကတိပေး
သူမမျက်လောက်ပါဘူး။ ငါ့သမီးချင်း
တွေလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်
လာကြမှာပါ။ ဒီခဏမှာမှ ပြုကြည့်ရမ
ယ်။ နန်းမြင့် စိတ်အေးအေးလေးထား
ပြီးနေပါ” လေ ပြီ။ ငါ့ထဲထဲပဲ နှုတ်ခံ
နန်းမြင့်သူ့ သက်မှတ်ချက်ကို
ချစ်။ ထိုနောက် အကြောင်းမဲ့ ကြမ်း
ကြားကို မသက်ဆည်းဖြစ် ခြေပွတ်၍
နေသည်။ ထိုနောက် ခြေပွတ်သည်။
“ကိုကိုအိပ်ချင်းတွေ ပြန်ပြန်
ရောက်လာကြပါစေလို့ ဆိုတောင်းရ
တော့မှာပဲ။ ပြန်ပြန် နန်းမြင့်စေ လာ
စိတ်ချ နန်းမြင့်။ နန်းမြင့်တို့
သားအမိအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ
မယ်လို့ ကိုကတိပေးပြီးပြီ။ ချင်း
ချင်းတွေလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း
ရောက်လာကြမှာ သေချာတယ်။ လုပ်
ငန်းလည်း သိမ်းသေးတာမှ မဟုတ်ဘူး။
ဘယ်ကြာကြာနေလို့ရမယ်
နန်းမြင့်သူ၏ အသက်ရှူသံကို
ကြားနေရ၏။ တစ်ချက်တလေ ပြင်း၏။
တစ်ချက်တလေတိုး၏။ နန်းမြင့်သူ မည်
မျှအထိ စိတ်လွပ်ရှားနေသည်ကို သိနိုင်
၏။
နန်းမြင့်သဘောသာ ဆိုရင်တော့
ချက်ချင်းတောင် ဗဟိုချက်တယ်။
အချိန်ကြာလေ . . . နန်းမြင့်အတွက်
အန္တရာယ်များလေပဲ။ ဒါကြောင့် ခြေနိုင်
ရင် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါ။

လား ကိုကိုရယ်”

မောင်အေးချမ်း သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိပြန်သည်။ နန်းမြင့်သူဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း အန္တရာယ်များနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ လူယုတ်မာတို့၏ သဘော၊ ပေးထားသောကတိကို အတည်ပြု၍ကား မရနိုင်ပေ။

“ကိုကိုမှာ နန်းမြင့်ကို ယူမယ့် အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဟန့်အတားလေးများ ရှိနေသလား”

“ဘာကိုလဲ နန်းမြင့်”

“နန်းမြင့် တစ်ခု သိမြင်ဖူးတာလေး ပြောပါရစေနော်”

“ဘာများလဲ ပြောပါ”

“ကိုကို မြို့ကိုဆင်းတိုင်း မြို့ပွဲရုံက အစ်မကြီးနဲ့ တွဲနေကြတာကို နန်းမြင့်တစ်ကြိမ်မက တွေ့ဖူးတယ်။ နန်းမြင့်လည်း သူပွဲရုံမှာ မကြာခဏ ဈေးဝယ်ဖူးတယ်လေ။ အဲဒီ အစ်မကြီး နာမည်က မခင်တင့်တဲ့”

မောင်အေးချမ်း အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိ၏။

(မခင်တင့်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကို “အတိတ်အကြောင်းဟောင်းသည်မရှိ” အမှတ်-၃ အမည်ဖြင့် ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့ရာ ထိုဇာတ်လမ်း၌ မခင်တင့်နှင့် မခင်ယုမေဟု အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်နှစ်ယောက်ထားပြီး ရေးခဲ့သည်။ ဘဝဖြစ်စဉ် ဇာတ်လမ်းတွဲကြီးဖြစ်သည်။ နောက်လည်း ထိုကဲ့သို့သော ဇာတ်လမ်းမျိုး ရှိသေးသည်။ ရင်တွင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းများဖြစ်နေသောကြောင့် သေရွာသို့ ယူမသွားလို၍ အလျဉ်းသင့်သလို ရေးသားရန်လည်း စိတ်ကူးရှိသည်။)

“ငါ မခင်တင့်နဲ့တွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး နန်းမြင့်ရယ်။ မခင်တင့်က ငါ့ကို ဖက်တာ၊ နမ်းတာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက သူ့ဝါသနာလိုပဲ ပြောရမယ်ထင်တယ်”

နန်းမြင့်သူ တစ်ချက်ပြုံး၏။ နန်းမြင့်သူ၏အပြုံးကို သရော်ပြုံးဟု သိနိုင်သည်။

“အချစ်မပါဘဲ တွဲတာ၊ နမ်းတာရယ်လို့ ရှိလို့လား ကိုကိုရယ်။ အဲဒီအစ်မကြီးက အသက်ကြီးပေမယ့် ကိုကိုထက် သုံးလေးနှစ်အပြင် ဝိမကြီးလောက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အပျို၊ လူပျိုချင်းလေ”

မောင်အေးချမ်း ဘာမျှမပြောမိ။

“အဲဒါ နန်းမြင့် သိချင်တယ်”

“ဘာလိုသိချင်တာလဲ နန်းမြင့်”

“နန်းမြင့်က ကိုကိုနဲ့ ချစ်နေကြပြီပဲလေ။ ဒီတော့ သိချင်တာပေါ့”

“ကို မခင်တင့်နဲ့ သမီးရည်းစားမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ သိထားလိုက်ပါ”

“ကိုကိုစကားကြီးကလဲ”

မောင်အေးချမ်း ပြုံး၏။ နန်းမြင့်သူလည်း ရောရောင် ပြုံး၏။

“ကိုကိုက နန်းမြင့်ကို အရေးပေါ်အချစ်ဇာတ်လမ်းကြီး ဆင်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေသလား။ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ နန်းမြင့် ကိုကိုကို ချစ်နေမိတာကြာပြီ။ ဒါကြောင့် မနေ့က ပြောခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း၊ ဘောလီဘောပုတ်နေကြတိုင်း၊ ပြီးတော့ အခြားအချိန်တွေမှာရောက နန်းမြင့် ခိုးခိုးကြည့်မိတယ်လေ။ အဲဒါတိတ်တခိုးဆိုတာမျိုး ချစ်နေမိလို့ပေါ့။ အဲဒါ ကိုကိုယုံသလား”

“ယုံပါတယ်”

“ဘယ်လို ယုံတာလဲ”

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးအနေနီးရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဖန်မြင်ဖန်များလာကြရင် ချစ်သွားတတ်ကြတာပေါ့”

“ကိုကိုရော နန်းမြင့်ကို ခိုးမကြည့်ဘူးလား”

မောင်အေးချမ်း ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မချစ်လို့လား”

“ကိုက နန်းမြင့်ကို အပျိုလို့ တောင် မထင်သေးဘူးလေ။ ဒီတော့ ဘာလို့ အညောင်းခံပြီး ခိုးကြည့်နေမှာလဲ”

နန်းမြင့်သူ အသံတိတ်စွာဖြင့် ကိုယ်လေးသိမ်သိမ်တုန်အောင် ရယ်၏။ ထို့နောက် တံတောင်ဖြင့် ဖွဖွလေးတွတ်ပြီး ပြောသည်။

“ခုတော့ နန်းမြင့် ဖွင့်ပြောပြလိုအပျိုဖြစ်ပြီလို့လည်း သိပြီ။ ပြီးတော့ နန်းမြင့်ကလည်း အပြန်ချစ်ရေးဆိုထားတော့ ကိုကို ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“သိပ်ပြီး များများစားစားတော့ မခံစားချင်သေးဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကို ပြောပြီးပြီပဲ။ နန်းမြင့်တို့ သားအမိကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေရောက်လာကြပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်လို့”

“မရေရာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုစကားကြီးက တကယ့်အဖြေရာမရတဲ့ ပုစ္ဆာကြီးတစ်ခုလိုပါလား”

ဟု ပြောကာ နန်းမြင့်သူ မကျေနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဒါကြောင့်ကို နန်းမြင့်ကို ခြေတံတပေါ့။ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းခန့် ဆုံးဖြတ်

ထားသေးတယ်။ နန်းမြင့် စိတ်အေး
အေးထားပြီးပဲ နေဦးလို့လေ”

နန်းမြင့်သူ တစ်အောင်လေး ငြိမ်
နေ၏။ ထို့နောက် ဆက်ပြန်သည်။

“ကိုကိုစကားအရဆိုရင် ကိုကို
နဲ့ အစ်မကြီး မခင်တင်တို့ တကယ်
ရည်းစားဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့
နော်”

မောင်အေးချမ်း ခေါင်းညိတ်၏။

“နန်းမြင့်ကတော့ . . . ကိုကိုကို
တကယ် အသည်းနှလုံးနဲ့ ချစ်တာပါ။
ချစ်ဦးသူလည်း အစစ်ပါပဲ။ နန်းမြင့်က
ဒီနစ်မှ အပိုဖြစ်တာဆိုတော့ အရင်
ချစ်ခဲ့ဖူးသူဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ကိုကိုက အေးစက်စက်ကြီး
ထုပ်နေပေမယ့် နန်းမြင့်ကတော့ ကိုကို
တို့ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

နန်းမြင့်သူ ငြိမ်နေ၏။ မောင်အေး
ချမ်း ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်နေ
တန်ရှိသည်။ မောင်အေးချမ်းလည်း ဘာ
မှမပြောဘဲ နေသည်။ နန်းမြင့်သူက
မောင်အေးချမ်းကို မခင်တင်နှင့် သံသ
ယရှိနေပုံရသည်။

“အစ်မကြီးမခင်တင်က ကိုကိုကို
အတော်လေး ချစ်နေပုံပဲနော်”

မောင်အေးချမ်း ဘာမျှမပြော။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစ်မကြီးက ကိုကို
ဆက် အသက်ကြီးတော့ လင်မယား
ဖြစ်ထိုက်ပါဘူး။ မိန်းမဆိုတာ အရွယ်
ကျလွယ်တယ်လေ။ ဒီတော့ မကြာခင်
အဘွားကြီးဖြစ်သွားမှာ”

မောင်အေးချမ်း ရယ်ချင်စိတ်ကို
အောင်ထား၏။ နန်းမြင့်သူ ဘာကိုရည်
ရွယ်ပြီး ပြောနေမှန်းလည်း ရိပ်မိ၏။

ကလေးစိတ် မပျောက်သေးတော့ သူလို
ရာဆွဲပြောနေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်အေး
ချမ်း သနားချစ် ချစ်သွားမိသည်။ ရပ်
လေးကလည်း အချိုးအစားကျပြီး ဖြူ
ဖြူဖွေးဖွေး ဝကစ်ကစ် ချစ်စရာလေး
ဖြစ်သည်။

“ဒီတော့ မခင်တင်နဲ့ တကယ်ချစ်
နေကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကိုကို သူ
ဆီမှာ အဖက်အနမ်း မခံနဲ့နော်”

မောင်အေးချမ်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ခပ်ကင်းကင်းလေးပဲ နေပေါ့။ သူ
နဲ့ အတွေ့အထိလေးတွေလည်း မေ့ပစ်
လိုက်နော်”

မောင်အေးချမ်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“နန်းမြင့်ကတော့ ကိုကိုနဲ့ ယူဖြစ်
သွားရင် အရမ်းပျော်မှာပဲ။ တိတ်တခိုး
ချစ်နေခဲ့ရတာတွေ အားလုံးကို သင်
ပုန်းချေလိုက်ပြီး ဒီရခိုင်ရိုးမကြီးရဲ့ တော
တန်းတောင်စွယ်တွေမှာ လျှောက်သွား
နေကြမယ်လေ။ စမ်းရေအတူသောက်
မယ်။ ပန်းကောက်မယ်။ ကိုကိုက နန်း
မြင့်ခွေးပေးတဲ့ ပန်းလေးတွေကို ပန်ပေး
လေ။ နန်းမြင့်က ကိုကိုသောက်မယ်
ရေကို လက်ခုပ်လေးနဲ့ ခပ်တိုက်မယ်။
ပြီးတော့ ဒန်းစီးကြမယ်။ အရမ်းပျော်
စရာကြီးနော်”

နန်းမြင့်သူက ကလေးစိတ်အတိုင်း
သူစိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ပြောပြီး
တွေးပျော်နေ၏။ မောင်အေးချမ်းက
လည်း သူ၏ အပျော်စိတ်ကလေးများ
အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန်အတွက်
သူ့အလိုလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၍သာနေ
၏။

“နန်းမြင့်ဆို ဒီရခိုင်ရိုးမကြီးထဲ

ရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် တဲအိမ်
ကြီးပတ်ဝန်းကျင်ကလွဲလို့ ဟိုဒီ သိပ်ပြီး
တောင် မသွားရဲပါဘူး။ အသိမိတ်ဆွေ
ဆိုတာလည်း မရှိဘူးလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်
နဲ့ အဆက်ဖြစ်ထားတဲ့ တစ်နေရာကို
သာရောက်နေရတော့ တကယ့်အကျယ်
ချုပ် ကျနေရသလိုပါပဲ။ ဒါအပြင်ဆိုလို့
မြို့ကို ဈေးဝယ်သွားဖူးတာလောက်ပဲ ရှိ
တာပါ”

နန်းမြင့်သူသည် သူ့စိတ်မှာရှိ
သော စကားများကို ပွင့်ပွင့်လေး ပြောရဲ
လာသလို မောင်အေးချမ်းနဲ့လည်း ဝိုဝို
နီးကပ်နေရဲလာ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ
ရခိုင်ရိုးမကြီးကို မြင်နိုင်သမျှ ကြည့်ပြီး
လည်း ကြည့်နှုန်းနေပုံရ၏။

မောင်အေးချမ်းကိုလည်း ချစ်သူ
ရည်းစားတစ်ယောက်လို နီးနီးကပ်ကပ်
နေရဲလာသလို အဖေ၊ အစ်ကိုကြီးများ
ကဲ့သို့လည်း နေ၏။ မောင်အေးချမ်းမှာ
နန်းမြင့်သူ ပျော်ရွှင်ကြည်နှူးနေသည်ကို
ကြည့်ပြီး သနားကရုဏာဖြစ်နေမိ၏။

နန်းမြင့်သူကို သနားကရုဏာ
စိတ်ပိုလာသည်နှင့် အမျှ ဦးကျင်အောင်
ကိုလည်း သာ၍ပင် ဒေါသထွက်လာပြီး
အာယာတလည်း ဖြစ်လာနေ၏ . . .။
မောင်အေးချမ်း၏ သူငယ်ချင်းများနှင့်
ဝိုင်းကြံလျှင် ဦးကျင်အောင် ခံနိုင်ဖွယ်
မရှိပေ။ ရက်ဝိုင်း နာရီဝိုင်းအတွင်းမှာပင်
ကိစ္စတုံးသွားနိုင်သည်။

(ဆက်ရန်)

မင်းဟိန်းဂျီ

အိမ်နီးချင်း

မြို့မနက်လွှဲ ကျန်ခဲ့

ဗြူးမာန်ဗွတ် ကျိန်စာ

အမ်နိုင် (Oasis)

အာကာလ ညအမှောင်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အနက်ရောင်ထူထပ်လွန်းလွန်းထားလျက်။ မိုးစက်ပေါက်တို့ကလည်း ကမ္ဘာမြေပြင်ထက် သို့ တဖောက်ဖောက်နှင့် ကျဆင်းနေသံမှာ ညဦးယံ သံစဉ်တေးသွားတစ်ပုဒ်တို တီးခတ်နေသယောင်ယောင်။ ထိုအချိန်တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးမှာ ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လျက်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တို့မှာလည်း မိုးစက်များဖြင့် စိုရွှဲကာ ကပ်နေလျက် ချက်နာနှင့် ကျောပြင်ထက်သို့ ကပိတယို ကျဆင်းနေကြသည်။ သူမ၏ လက်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိသည်။ သေချာ သတိထား၍ကြည့်မည် ဆိုပါက ထိုမိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ ချောမောလှပမှုနှင့် မလိုက်ဖက်စွာပင် တင်းအခက်ထန်လျက် မျက်ဝန်းတို့ကလည်း နာကြည်းမှုကြောင့် အရောင်လက်နေသလိုလို။ မိန်းမပျို၏လက်ထဲရှိ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရာမှာတော့ စားမြောင်တစ်ချောင်းပါပေ။ သူမ၏တော့ ထိုမဟာနွယ်စံအိမ်ကြီး၏ သခင်မလေး စောနန်းဒေဝီပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ငါသွေး၊ ငါသား၊ ငါခန္ဓာနဲ့ ကျိန်

ဆိုတယ်။ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တန်ဖိုးထားစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ရတနာတွေကို မတော်လောဘနဲ့ လုယက်ယူဆောင်သွားရုံတင်မက ငါတို့မိသားစုတစ်ခုလုံးကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ မြို့စားစစ်ခွန်ဖဦးဆောင်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်စုအား ငါ့မိညာဉ်၏ လိုက်လံလက်စားချေ ဒဏ်ခတ်မှုကို ခံစားရပါစေ။ ငါ၏ခွင့်လွှတ်မှုကို မရမချင်း ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာအဆက်ဆက် ငါ၏ကျေးကျွန်များအဖြစ် ငါ့မိညာဉ်ထံပါးခစားရပါစေ။ ငါတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရတနာဖြစ်တဲ့ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးကို လက်ဝယ်ထားရှိကြသူများသည်လည်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ဆုံကြပါစေ။ ငါ၏ခွင့်လွှတ်မှု မရမချင်း ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ငါ၏ကျိန်စာ တည်တံ့ပါစေသား။”

မဟာနွယ်စံအိမ်ကြီး၏ သခင်မလေး စောနန်းဒေဝီမှာ ကျိန်စာတစ်ခုအား နာကြည်းစွာဖြင့် ရေရွတ်တိုင်တည်လိုက်အပြီးမှာတော့ သူမလက်ထဲမှ ဆုပ်ကိုင်ထားသော စားမြောင်အား ကိုင်မြှောက်ကာ ရင်ဝဆီသို့ ထိုးစိုက်ချလျက် သူမကိုယ် သူမ အဆုံးစီရင်လိုက်လေတော့သည်။ စောနန်းဒေဝီ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွား

သည့်အချိန်မှာပဲ လျှပ်စီးတို့ တဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ မိုးချိန်းသံအကျယ်ကြီးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးကပင် သူမ၏ အမှန်းကျိန်စာကို အားဖြည့်ပေးနေလေရောသလား မသိပါချေ။

“မဟာနွယ်စံအိမ်”

ထိုစံအိမ်ကြီးမှာတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသော သူဌေးကြီးဦးခွန်မြတ်သာနှင့် ဇနီးဒေါ်နန်းကြာဖြူ၊ သမီးလေး စောနန်းဒေဝီ၊ အိမ်တော်ထိန်း ဒေါ်ကြေးမုံတို့ နေထိုင်ကြလေသည်။ မဟာနွယ်၏ အရှင်သခင် ဦးခွန်မြတ်သာတို့ မိသားစုမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အတော်ပင်ချမ်းသာသည် ဆိုသော်ငြား ဟိတ်ဟန်မရှိ၊ မာနမရှိကြ။ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြား။ စိတ်ရင်းစေတနာ အလွန်ပင်ကောင်းမွန်ကာ အလှူအတန်းလည်း ရက်ရောကြသဖြင့် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ လူချစ်လူခင် များလှပေသည်။

ထို့အပြင် သမီးလေး စောနန်းဒေဝီ၏ ချောမောလှပလွန်းသော အလှအပကြောင့်လည်း မဟာနွယ်စံအိမ်မှာ ထိုနယ်တစ်ကြောတွင် လူသိများ ထင်ရှားလှပေသည်။

“စစ်ခွန်ဖ”

ထိုနယ်၏ မြို့စားတစ်ယောက်

ဖြစ်ပြီး လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြန့်လွန်းကာ လူရည်လည်လွန်း သည့်သူ တစ်ယောက်။ အပြင်ပိုင်းမှာ အပြောချိုသလောက် နောက်ကွယ်မှာ လူမိုက်များစွာ လက်သတ်မွေးပြီး ထို နယ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ပါးကြီး အုပ် ချုပ်ကိုင်ထားသူ။ သူမကျေနပ်သူ၊ သူ့ကိုအာခံသူများကို လူမသိ သူမသိ ပီရိသေသပ်စွာ လက်စဖျောက် ရှင်း လင်းပစ်တတ်သူတစ်ဦး။

ဗြိသ္မဗြညားများမှာလည်း စစ်ခွန် ဖ၏ လုပ်ရပ်များကို ရိပ်မိကြပေမယ့် ပီရိသေသပ်လွန်းလှသောကြောင့် စစ် ခွန်ဖ၏ မကောင်းမှုလုပ်ရပ်များကို သက် သေပြစရာ ရှာမခဲ့ကြသလို ကြမ်းတမ်း ရက်စက်လွန်းလှသော သူ၏တပည့်များ ရန်ကို ကြောက်ကြသဖြင့်လည်း မည် သူမှ သူ့ကို အာခံရသည့်သူ မရှိပေ။

ယခုလည်း စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် မဟာနွယ်စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ခုနှစ်သို့ပင် သွားရောက်လည်ပတ်နေ လေသည်။ အကြောင်းမှာ မဟာနွယ် အရှင်သခင် ဦးခွန်မြတ်သာထံ၌ လွန်စွာ အဖိုးထိုက်တန်သော တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ရန် ပင် ခက်ခဲသော ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသည့် စိန်တုံး ကြီးရှိသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သူ၏ အဆက်အသွယ်များမှတစ်ဆင့် သိရှိ လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ပင် စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် အကြံအစည် ဖြင့် မဟာနွယ်သို့ ဝင်ထွက်ကာ သွား လာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နဂိုကပင် ရိုးသားကာ စိတ်သဘောထား ကောင်း မွန်လှသော မဟာနွယ်၏ အရှင်သခင်

များမှာတော့ စစ်ခွန်ဖ၏အကြံအစည် ကို မသိကြရှာ။ ထိုသို့ ရိုးသားဖော်ရွေ မှုများကပင် သူတို့အတွက် ကြမ္မာဆိုး များ ဖြစ်လာမည်ဟုသာ ကြံသိခဲ့ပါ လျှင်...။

“ဦးရီးရေ...ဒီမှာ တောင်ဆိတ်ဆီ အစစ်လေး ကျုပ်တပည့် မုဆိုးတစ် ယောက်ဆီကရလို့ လာပေးတာဗျ။ သူက အဆစ်အမြစ်ကိုကဲခဲတာတွေ အတွက် တယ်ကောင်းဆိုပဲဗျ။ ဦးရီး လည်း အသက်အရွယ်လေးရလာတော့ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုကဲခဲနေမှာပဲဆို တာ တွေးမိလို့လေ။ ခုရောင်းတန်းမှာ ရောင်းနေတဲ့ တောင်ဆိတ်ဆီက အရော အနော တယ်များသကိုး ဦးရီးရဲ့ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်က အခုလို တောင်ဆိတ် ဆီစစ်စစ်လေး ရလာတော့ ဦးရီးကို သတိတရ လာပေးရတာပဲဗျ။”

“တကူးတကကွယ်၊ အားနာစရာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မြို့စား မင်းရယ်”

“ဪ...တကူးတကရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ဦးရီးရဲ့။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ အားနာစရာလည်း မလိုပါဘူး။ နောက် လိုအပ်တာရှိလည်း ကျုပ်ကိုပြော ဟုတ် ပြီလား။ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ နောက်ပြီး ကျုပ်ကိုလည်း မြို့စားမင်း၊ မြို့စားမင်းနဲ့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခွန်ဖလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ခွန်ဖရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးရီးတို့အိမ်ကို လည်း ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးလို သဘော ထားပြီး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်ကွယ်”

• • •

“မယ်မယ်ရယ်...နန်းတော့ အဲဒီ စစ်ခွန်ဖဆိုတဲ့သူကို ကြည့်လို့မရပါဘူး။ မျက်လုံးတွေကိုက ရိုးသားမှုမရှိသလိုပဲ”

“ဟဲ့...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ လဲ သမီးလေးရယ်။ မောင်ခွန်ဖက သူများတွေအမြင်သာ ဆိုးတယ်ထင်ရ ပေမယ့် မယ်မယ်တို့အပေါ်မှာတော့ အလွန်ကောင်းရှာပါတယ်ကွယ်။ နောက် တစ်ခါ အဲလိုမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်။ သူ တစ်ဖက်သားအပေါ် အားနာစရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်။ မယ်မယ် တို့ ခမည်းတော်တို့ မကြိုက်ရင် နောက် တစ်ခါ နန်းသတိထားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းကတော့ အဲလူကို သဘောမကျ တာ အမှန်ပဲ”

“ဪ...တယ်ခက်ပါလားသမီး ရယ်”

ရိုးသားလှသော ဦးခွန်မြတ်သာ နှင့် ဒေါ်နန်းကြာဖြူတို့ကတော့ စစ်ခွန် ဖ၏ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးရုပ်ကိုမမြင်။ စစ်ခွန်ဖ၏ မာယာ ပရိယာယ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော စကား လုံးများနှင့် အပြုအမူများအောက်မှာ စစ်ခွန်ဖကိုပင် ပြန်ပြီး အားနာနေမိသေး သည်။ ဦးခွန်မြတ်သာတို့ ထိုသို့ ရိုးသား လေလေ...စစ်ခွန်ဖအတွက်တော့ သဘောတွေလေလေပင် ဖြစ်ပေတော့ သည်။

တစ်ရက်...

မဟာနွယ်စံအိမ်၏ ကြမ္မာဆိုးများ အစပျိုးလာသောနေ့။

ထိုနေ့က...

“မိုးတွေကလည်း ဒီနေ့မှာ အရမ်း ကိုသည်းနေပါလား ဒေါ်ဦးမိုးရေ အိမ်

www.burmeseclassic.com

တံခါးတွေ သေချာပိတ်ပြီးပြီလား စစ်ဦးနော်။ တော်ကြာ ဝိုးတွေပက်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ သခင်မကြီး။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်တွေရော အိမ်တံခါးမကြီးကိုပါ သေသေချာချာ အကုန်စစ်ပြီးပါပြီရှင်”

“ဪ...အင်း...အင်း... ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ကြေးမုံရေ။ ကဲ...ကဲ... ဒေါ်ကြေးမုံလည်းနားတော့ ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ကိစ္စခွန်မြတ်သာနဲ့ သမီးလေးရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“သခင်ကြီးက စာဖတ်ခန်းထဲမှာပါ။ မမလေး နန်းလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အခန်းထဲမှာပဲပေါ့။ သခင်မကြီးရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ပါပြီ ဒေါ်ကြေးမုံရေ ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ထိုအချိန်တွင်...

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဦးဦးရေ...ဦးရီး တံခါးခဏလောက် ဖွင့်ပါဦးဗျ။ ကျွန်တော် ခွန်ဖပါ။ အပြင်သွားရင်း ဒီနားမှာ ကားပျက်သွားလို့ပါဗျ”

“ဟင်...မောင်ခွန်ဖဆိုပါလား။ ဒေါ်ကြေးမုံရေ...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မကြီး”

ထိုအချိန်တွင် ဦးခွန်မြတ်သာလည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး-

“နန်းရေ...အပြင်က ချိပ်ကြားသလားလို့။ ဘယ်သူတွေများလဲကွယ်”

“ဪ... မောင်ခွန်ဖတို့ပါ။ သွားရင်းလာရင်း ကားပျက်လာကြလို့တဲ့လေ။ ဝိုးတွေကလည်း အရမ်းသည်း

နေတော့ ဝိုးလာခိုကြပုံရတယ် မောင်ကြီးရယ်”

“ကျွီ...”

“ကဲ...ကဲ...ဝင်ကြ၊ ဝင်ကြ။ ဘယ်လိုများဖြစ်လာရတာလဲ မောင်ခွန်ဖရယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိမ့်လို့ပါလား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး ဦးဦးရယ်။ ကိစ္စလေးရှိလို့ အပြင်သွားတာ။ လမ်းမှာ ကားကပျက်နေတယ်လေ။ ဝိုးကလည်း ရွာချတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ တော်သေးတာပေါ့ ဦးရီးရယ်။ ဒီနားကျမှ ကားပျက်ပေလို့သာပဲ။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တော်တော်ဒုက္ခများနေဦးမယ်။ ခုတော့ ဦးရီးတို့အိမ်နဲ့လည်း နီးနေပြီဆိုတော့ ပါလာတဲ့ ကျုပ်တပည့်သုံးယောက်ပါ အတူခေါ်ပြီး ခုလိုပြေးလာရတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ဝိုးစံသွားတဲ့ထိ နေပါရစေ ဦးရီးရေ ဖြစ်ရဲ့လားခင်ဗျ”

“ဪ...ဒါများ ခွင့်တောင်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး မောင်ခွန်ဖရယ်။ အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါ။ ဒါနဲ့ ရေစိုအဝတ်တွေ လဲလိုက်ကြပါလား။ တော်ကြာ အမေးမိပြီး ဖျားနာကုန်မှဖြင့် ခက်နေမယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် ဦးရီးရယ်။ ခုလို ညကြီးမိုးချုပ် အကူအညီလာတောင်းရတာပဲ အားနာလှပါပြီ။ ကျုပ်တို့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ခွန်ဖရယ်။ ဒါဖြင့်လည်း သက်သာသလိုသာ နေကြပါကွယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒေါ်ကြေးမုံရေ မောင်ခွန်ဖတို့အတွက် စားစရာသောက်စရာလေး တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ

ကွယ်”

ဦးခွန်မြတ်သာတစ်ယောက်ကတော့ နဂိုကပင် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းမွန်သူပီပီ စစ်ခွန်ဖတို့အပေါ် အိမ်ရှင်ဝတ္တရားကျေပွန်စွာနှင့် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာပင် ဧည့်ခံလျက် ရှိနေပေသည်။ မကြာမီ ကျရောက်လာတော့မည့် ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကိုသာ စစ်ခွန်ဖတို့အုပ်စု သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်ကို သိခဲ့ပါလျှင်မူ ယခုကဲ့သို့ပင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်နိုင်ပါလေမည်လော...

အကြံသမား ခွန်ဖတစ်ယောက်ကတော့ အိမ်၏အခြေအနေကို မသိမသာအကဲခတ်ရင်း ပါလာသောတပည့်များကို မျက်စပစ်ကာ အချက်ပြလိုက်သည်မှာတော့ -

“ဟေ့...အားလုံး ဒီမှာထိုင်ကြစမ်း။ အော်မယ်မကြန့်နော်။ ငက်ပြုတ်သွားမယ်”

“ဟင်...မောင်ခွန်ဖ၊ မင်း...မင်းလို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“တိတ်စမ်း...ဦးခွန်မြတ်သာ၊ စကားမများနဲ့။ ဟိုကောင်တွေ စောနန်းဒေဝီကိုပါ ဒီကိုသွားခေါ်လာခဲ့စမ်း။ သွား...မြန်မြန်”

“ဟုတ်ကဲ့ မြို့စားမင်း”

ဦးခွန်မြတ်သာက -

“မောင်ခွန်ဖ...မင်း အကြံပက်စက်လှချည်လားကွယ်...ဟင်၊ မင်းကို ငါတို့က ကိုယ့်သွေးသား အရင်းလို သဘောထားပြီး ခင်မင်ပေးခဲ့တာ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်ကွယ်”

ဒေါ်နန်းကြာဖြူကလည်း -

“မောင်ခွန်ဖရယ်၊ မင်းလို့ဆိုတာ

ငါတို့တွေ ပေးပါမယ်။ သမီးလေးနန်းကို
စော့ လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“တိတ်စမ်း . . . စကားမများနဲ့။
ဘာမှအပိုတွေ မကြားချင်ဘူး။ ကဲ...
ဦးခွန်မြတ်သာ၊ ကျုပ်လိုရင်းကိုပဲပြော
မယ်။ ခင်ဗျားဆိုဆိုမှာရှိတဲ့ တော်ဝင်
စိန်တုံးကြီးနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ရတနာတွေကို
ကျုပ်တို့ လိုချင်တယ်။ မသေချင်ရင်
ကျုပ်တို့လက်ကို အသာတကြည်အပ်
ပါ”

“ဘာကွ။ မင်း ဘာစကားပြော
တာလဲ မောင်ခွန်ဖေ။ ဒီစိန်တုံးက ငါတို့
ဖိုးရိုးစဉ်ဆက် အသက်နဲ့ထပ်တူ တန်ဖိုး
ထား စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ တော်ဝင်
ရတနာတစ်ပါးကွ။ မင်းလိုလူနဲ့ ထိုက်
တန်မယ်လို့များ ထင်နေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဦးစပ်ခွန်ဖေ။ ရှင်လို
ကျေးဇူးဂုဏ်နဲ့ပြီး ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ
တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ
တို့ရဲ့ တော်ဝင်ရတနာက ထိုက်တန်မယ်
များ ရှင်ထင်နေသလား...ငွဲ့”

“တိတ်ကြစမ်း။ ဟား...ဟား။
စောနန်းဒေဝီ . . . မင်းလေးကလည်း
အစွာလေးပါလားကွ။ အေး...ငါက
လည်း အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာကွ။ မင်းနဲ့
ငါ ပြီးမှ စာရင်းရှင်းမယ်။ ကဲ...ဟေ့
ကောင်တွေ၊ မီးခဲသေတ္တာထဲမှာ စိန်တုံး
ကြီးနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ရတနာတွေ ရှိတယ်
ဆိုတာ ငါအတိအကျသိထားတယ်။
မီးခဲသေတ္တာဖျက်ပြီး သွားယူကြကွ။
မြန်မြန်လုပ်ကြ...သွား”

“မောင်ခွန်ဖေရယ် . . . ဒေါ်ကြီး
တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ တခြားပစ္စည်း
တွေ မင်းတို့ အကုန်ယူသွားပါ။ စိန်တုံး

ကြီးကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ခွန်ဖေ၊ မင်းလို
ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ သူက ငါတို့ရဲ့
တော်ဝင်ရတနာနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးကွ။
အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့ကောင်
တော်ဝင်ရတနာတော့ မရဘူးဟေ့၊ ဒါပဲ
ရမယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးခွန်မြတ်သာ
တစ်ယောက် ဒေါသအမျက် ခြောင်း
ခြောင်းထွက်ကာ နံရံမှ ငှက်ကြီးတောင်
စားကို ပြေးဆွဲလိုက်သည်မှာတော့-

“ဟာ...ဒီအဘိုးကြီး သေချင်
နေပြီထင်တယ်၊ ကဲကွာ...သေစမ်း”

“ရွပ်...ရွပ်”

“အမလေး...ကိုခွန်မြတ်သာ”

“သခင်ကြီး...”

“ခမည်းတော်...ခမည်းတော်”

“မင်း...မင်း ငါ့ယောက်ျားကို
သတ်တယ်၊ ကဲ...သေစမ်း”

မျက်စိရှေ့တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရ
သည်ကို မြင်လိုက်ရသော ဒေါ်နန်းကြာ
ဖြူတစ်ယောက် ဦးခွန်မြတ်သာလက်
ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆွဲယူကာ
စပ်ခွန်ဖေထံ ပြေးဝင်လာခိုက်စဉ်မှာတော့-

“ဟာ...ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှ
တာ ဒီအဘွားကြီး...ကဲကွာ၊ ခင်ဗျား
ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပေတော့။
ရော . . . သေစမ်းကွာ၊ တမလွန်မှာ
ပျော်ပျော်ကြီးပေါင်းကြဟေ့ . . . ဟား
ဟားဟား”

“အမလေး...မယ်တော်၊ မယ်
တော်၊ ခမည်းတော်”

“အမလေး...သခင်ကြီး၊ သခင်

မကြီး...လာကြပါဦးရှင်၊ လုပ်ကြပါဦး။
ဒီမှာ ဓားပြတိုက်နေလို့ပါ လာကြပါဦး”

“ဟာ...ဒီမိန်းမကြီးတော့၊ သေ
စမ်းကွာ...ကဲ”

“ရွပ်...ရွပ်”

“အား...”

“ဟင်...စပ်ခွန်ဖေ၊ ရှင်...ရှင်
လူယုတ်မာ၊ လူသတ်သမား။ ရှင်ကို
ကျွန်မ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ရှင်ကို
ကျွန်မ သတ်မယ်၊ သတ်မယ်”

“ဟားဟားဟား...ဒီမှာ စောနန်း
ဒေဝီ၊ မင်းလို နနနဲ့နဲ့ မိန်းမလှလေးက
ငါ့ကိုသတ်မယ် ဟုတ်လား။ ငါ့ကို
မသတ်ခင် မင်းလေးကို ငါက နိဗ္ဗာန်တဲ့
အရင်ပို့ပေးမယ်...လာခဲ့စမ်း”

“ဟင်...ခွန်ဖေ...နင်...နင်
မယုတ်မာနဲ့နော်၊ မယုတ်မာနဲ့”

“ဟားဟား . . . မကြောက်ပါနဲ့
အချောအလှလေးရယ်။ ငါက မင်းကို
နိဗ္ဗာန်အရောက်ပို့ပေးမလို့ပါကွ...ဟား
ဟားဟား”

ကာမတီလူးစီးနေသည့် ခွန်ဖေတစ်
ယောက် စောနန်းဒေဝီ၏ ခန္ဓာကိုယ်
လေးအား အတင်းအဓမ္မ ဆွဲလှဲကာ
ယုတ်မာရန် ကြံစည်လေတော့သည်။

“ဟင်...စပ်ခွန်ဖေ၊ နင်ကို ငါပြော
နေတယ် ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း။ ခုလွှတ်
ကဲဟာ...ကဲဟာ”

နန်းဒေဝီမှာ ရှိသမျှအားလေးနှင့်
စပ်ခွန်ဖေလက်မှ လွှတ်အောင် အတင်း
ရုန်းကန်ရင်း လက်လှမ်းမီရာ စပ်ခွန်ဖေ
၏မျက်နှာသို့ သူ၏လက်သည်းရှည်များ
ဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ဖဲ့လိုက်လေသည်မှာတော့-

“အား...ကောင်မလေး ရာရာစစ

ပြပီး
ပြပီး
သေ

နင်ကများ ငါ့အသားကို နာကျင်အောင်
သပ်တယ် ဟုတ်လား။ သေစမ်း...
သေစမ်း။

“ဖြန်း...ဖြန်း”

စောနန်းဒေဝီ၏ လက်သည်းချက်
ကြောင့် မျက်နှာတွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်
သောသဖြင့် ခွန်ဖတစ်ယောက် သူမျက်
နှာ သူစမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့
သက်သည်းဒဏ်ရာမှ မိမ့်ထွက်လာ
သော သွေးစများကို တွေ့လိုက်လေရာ
ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး စိတ်
ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စောနန်းဒေဝီ၏ ဖြူ
မွှေးနုဖတ်နေသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်အား
ညှောမတာပင် - ရိုက်ချပ်လိုက်သည်။
ထိုမျှပင်မကသေး ဒေါသအရှိန် မပြေနိုင်
သော ခွန်ဖတစ်ယောက် စောနန်းဒေဝီ
၏ လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးအား သူ
၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်ညစ်ထား
လိုက်သည်။

“သေ...သေ...သေလိုက်စမ်း
ကောင်မ။ ငါ့အသားနာအောင်လုပ်တဲ့
အကျိုးဆက်ပဲ၊ မှတ်ပြီလား။ သေစမ်း
ကွာ”

“အ...အ...အစ်...အစ်”

စောနန်းဒေဝီမှာ ရှိသမျှအားကုန်
သုံးကာ စစ်ခွန်ဖလက်မှ လွတ်မြောက်
ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရုန်းကန်ပါ
သော်လည်း ခွန်အားချင်း မမျှသော
ကြော့ပင် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်း မျက်လုံးများပြာဝေလာကာ ငြိမ်
ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား... ခုတော့
သေပြီမှတ်လား။ အေးတာပဲ။ မှတ်ထား။
အဲဒါ...ငါ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်တဲ့

အကျိုးပဲ။ ဟောကောင်တွေ...စိန်တုံးကြီး
နဲ့ ရှိရှိသမျှရတာနာတွေ အကုန်ထည့်
ပြီးပြီဆိုရင် မြန်မြန်သွားကြမယ်ဟေ့၊
လာကြ”

စစ်ခွန်ဖတို့လူစု ထွက်သွားပြီး
နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ -

“အား...ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ညည်းညူသံနှင့်အတူပင် စော
နန်းဒေဝီ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ လူးလွန်
လာခဲ့ပေသည်။

သူတို့ သေပြီးအမှတ်နှင့် ထားပစ်
ခဲ့ပေမယ့် အမှန်မှာတော့ စောနန်းဒေဝီ
မှာ သတိလစ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

“ဟင့်...ဟင့်... ခမည်းတော်၊
မယ်မယ်... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာရှင်။
နန်း အစကတည်းက ဒီလူပုံစံကို
သဘောမကျပါဘူးလို့ အတန်တန်ပြော
ခဲ့ရက်နဲ့။ ခုတော့... အဟင့်ဟင့်၊
ဘယ်သူမှမရှိဘဲ နန်းတစ်ယောက်တည်း
ဘယ်လိုနေခဲ့ရမှာလည်း မယ်မယ်ရယ်
အီး...ဟီး...ဟင့်”

သနားစဖွယ် စောနန်းဒေဝီမှာ
သူမ၏မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ရုပ်အလောင်း
ကိုဖက်ကာ ရင်ကွဲမတတ်ပင် ငိုကြွေး
လျက် ရှိနေပေသည်။ အတန်ကြာ ငို
ကြွေးအပြီးမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်အလား မျက်
ရည်စများကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပင် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တွယ်တာစရာ ဘယ်သူမှ မရှိ
တော့တဲ့ဘဝမှာ နန်းလည်း မနေချင်
တော့ပါဘူး ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်။
ဒါပေမဲ့ နန်း အဲဒီ စစ်ခွန်ဖဆိုတဲ့သူကို
ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ နန်းတို့

မိသားစုကို ပြိုကွဲအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြင်
နန်းတို့ရဲ့ တော်ဝင်ရတနာ စိန်တုံးကြီး
ကိုပါ ယူဆောင်သွားခဲ့တဲ့ စစ်ခွန်ဖနဲ့
အပေါင်းအပါတွေကို နန်းပြန်ပြီး လက်
စားချေမယ်၊ နန်း လက်စားချေရလိမ့်
မယ်”

ယခုတော့ စောနန်းဒေဝီ၏ မျက်
နှာမှာ အမှန်းတရားတို့ဖြင့် တင်းမာခက်
ထန်နေလျက်။ မျက်ဝန်းများမှာလည်း
နာကြည်းမှန်းတီးမှုကြောင့် အရောင်
တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသယောင်ပင်။
ထို့နောက်... စောနန်းဒေဝီမှာ သူမ
အတွက် ခမည်းတော်ပေးထားခဲ့ဖူးသော
ဓားမြှောင်ကို ယူဆောင်ကာ စံအိမ်
ရေညို့ အားတင်းကာ လျှောက်လှမ်းလာ
ခဲ့လေသည်။

စံအိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်အရောက်
တွင်တော့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း
သူမတို့မိသားစုအတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့
ကြဖူးသည့် စံအိမ်ကြီးကို မော့ကြည့်
ကာ မျက်ရည်များက ပါးပြင်ထက်သို့
အတားအဆီးမရှိ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်း
လာကြသည်။ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော
မိုးရေစက်များကလည်း သူမ၏ရင်ထဲမှ
အပူကို အေးချမ်းသွားအောင် မစွမ်း
ဆောင်ပေးနိုင်ပါချေ။ အတန်ကြာ အား
ရအောင် ငိုရိုက်အပြီးမှာတော့ မိုးရေ
များနှင့်စိုက်ကာ မျက်နှာပေါ် ကပို
ကယိုကျနေသော ဆံနွယ်များကို သပ်
တင်လိုက်ရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှ အမှန်း
တရားများက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကျိန်စာစကားလုံးများအဖြစ် ထွက်လာ
လာခဲ့လေတော့သည်။

“ငါ့သွေး၊ ငါ့သား၊ ငါ့အဖေ၊ ကျိန်

ဆိုတယ်။ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တန်ဖိုးထားစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ရတနာတွေကို မတော်လောဘနဲ့ လုယက်ယူဆောင်သွားရုံတင်မက ငါတို့မိသားစုတစ်ခုလုံးကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ မြို့စားစစ်ခွန်ဖဦးဆောင်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်စုအား ငါ့ဝိညာဉ်၏ လိုက်လံလက်စားချေ ဒဏ်ခတ်မှုကို ခံစားရပါစေ။ ငါ၏ခွင့်လွှတ်မှုကို မရမချင်း ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာအဆက်ဆက် ငါ၏ကျေးကျွန်များအဖြစ် ငါ့ဝိညာဉ်ထံပါးခစားရပါစေ။ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရတနာဖြစ်တဲ့ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးကို လက်ဝယ်ထားရှိကြသူများသည်လည်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ဆုံကြပါစေ။ ငါ၏ခွင့်လွှတ်မှု မရမချင်း ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ငါ၏ကျိန်စာ တည်တံ့ပါစေသား။

ရင်ဘတ်ထဲမှ အမုန်းတရားများကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကျိန်စာအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ ကျိန်ဆို၍ သူမခမည်းတော် ပေးထားခဲ့ဖူးသော စားမြောင်ဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ထိုးစိုက်ကာ သတ်သေသွားသော မဟာနွယ်၏ အရှင်သခင်မလေး စောနန်းဒေဝီ၏ ကျိန်စာများ တကယ်ပင် အသက်ဝင်လာလေမည်လော ဆိုသည်ကိုတော့...။

• • •

စစ်ခွန်ဖဦးနှင့် တပည့်သုံးဦးကတော့ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးနဲ့ ရတနာများကို လုယက်ယူဆောင်သွားပြီးနောက် အောင်ပွဲခံသည့်အနေဖြင့် စစ်ခွန်ဖဦး၏အိမ်တွင် စားပွဲသောက်ပွဲများပင် ကျင်းပလျက်ရှိ

နေပေသည်။

“ဟား...ဟား။ စားကြသောက်ကြကွယ့်။ ခုလို အောင်မြင်မှုရတာဟာ မင်းတို့တစ်တွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်လည်း အများကြီးပါဝင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီးတာနဲ့ မင်းတို့တွေကို ကျွပ်က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် မြို့စားမင်းရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ”
ထိုအချိန်တွင် -

“ဒေါက်. ဒေါက် ဒေါက်”

“တံခါးခေါက်သံပါလား။ ဒီချိန်ကြီးမှ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဟေ့... တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့တံခါး သွားဖွင့်ကြည့်စမ်းကွာ”

“ကျီ...”

“ဟင်...ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား”

တံခါးသွားဖွင့်သော စစ်ခွန်ဖဦး၏ တပည့်တစ်ဦးမှာ အပြင်တွင် မည်သူမှ မတွေ့သဖြင့် ဝေဝေဝါဖြင့် အိမ်အပြင်ထွက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုကို ခြံထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...ဘာပါလိမ့်”

ရွေးလျားနေသလိုလို၊ မျောလွင့်နေသလိုလိုထင်ရသော ထိုအရိပ်ရှိရာသို့ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံကာ ကြည့်ရှုရင်း ခြံထဲတစ်နေရာ အရောက်မှာတော့ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်က ရပ်တန့်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း သူ

ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်လာသည်မှာတော့ -

“ဟင်...စောနန်းဒေဝီ သ...သရဲ...သရဲ”

စောနန်းဒေဝီ၏ အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် ခက်ထန်သော မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးဖို့ရာအတွက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်အပြေးမှာတော့-

“ရှီ...”

“ဖောက်...”

“အ...”

ခြေကျင်းဝတ်ဆီမှ ပူခနဲဖြစ်သွားသော အသိနှင့်အတူ သူ ခွေခနဲလဲကျသွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အမြင်အာရုံတို့က ပြာဝေလာကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။ သူ့ရဲ့ ဝိုးတဝါးအမြင်အာရုံထဲမှာတော့ ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ချက်ကိုပြီးကာ မြွေတစ်ကောင်နှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော စောနန်းဒေဝီ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်ရအပြီးမှာတော့ သူ၏အသိစိတ်တို့လည်း တဖြည်းဖြည်း မှောင်အတိကျသွားလေတော့သည်။

“ဟ...ဟိုကောင် ဘယ်သွားနေတာပါလိမ့်၊ ကြာလှချည်လား။ လိုက်သွားကြည့်ကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြို့စားမင်း”

စစ်ခွန်ဖဦး၏ တပည့်နှစ်ဦးမှာ ခြံထဲသို့ဆင်းကာ လျှောက်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူတို့အဖော်၏ အဆိပ်တက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနမ်းနေသော အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုသာ တွေ့လိုက်ကြလေသည်။

ည်မှာ
...
စက်
ထား
လန်
တွက်
တာ-

စ်သွား
လဲကျ
အမြင်
ကျသွား
အမြင်
အပြု
တင်နှင့်
ရွက်ခွာ
ကို မြင်
စိတ်တို
ခတ်ကျ

သွားနေ
လိုက်

မှာ မြင်
စက်စဉ်
ပိတက်
နသော
ကြရ

“မြို့စားမင်း...မြို့စားမင်း။ ဒီမှာ ဒီကောင်သေနေပြီ။ မြွေကိုက်သွားတာ ထင်တယ်ဗျ”

“ဟေ...ဒီကောင်က ခြံထဲထိ ဘာဆင်းလုပ်တာပါလိမ့်။ နောက်ပြီး ငါ့ခြံဝင်းထဲမှာရော ဘယ်က မြွေက ရောက်လာတာတုံး။ ကဲ...ကဲ ခုမှ တော့ အဲ့ဒါတွေထားလိုက်တော့။ ဒီ ကောင်အလောင်းကိုသာ မင်းတို့ သွား ပြီး မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တော့ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ...သွားကြ၊ သွားကြ”

နောက်တစ်နေ့ည -
“လူယုတ်မာခွန်ဖ...ငါ နှင်တို့ကို လက်စားချေဖို့ ပြန်လာပြီ။ ခု နှင်တပည့် တစ်ယောက်တော့သေပြီ။ တဖြည်း ြည်းနဲ့ နှင်အလှည့် ရောက်လာတော့ မယ်။ ငါ့ရဲကုန်စာသင့်ပြီး နှင်တို့အားလုံး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေ ဆုံးနဲ့ သေစေရမယ်။ နှင်တို့ရဲ့ ဝိညာဉ် ဆွေကလည်း ငါ့ရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုမရမချင်း ကျွတ်မလွတ်ဘဲ ငါ့ရဲကျေးကျွန်တွေ အဖြစ် ငါ့ခြေရင်းမှာ ခစားရမယ်... ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟင်...မင်း...မင်း။ စောနန်း ဒေဝီ...မင်း...မင်းက သေသွားပြီပဲ။ အား...မလာနဲ့၊ ငါ့ဆီမလာနဲ့။ သွားစမ်း သွားစမ်း...အား”

စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် အိပ်ပျော် သွားရာမှ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပြီး ထယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ကာ နီး သာရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေး စေးများဖြင့် ရွှံ့နှစ်ကာ လူကလည်း ထတုန်ကယင်နှင့်။ အိပ်မက်၊ ဟုတ် သည်။ သူ စောနန်းဒေဝီကို အိပ်မက် က်သည်ပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှ စောနန်းဒေ

ဝီ၏မျက်နှာမှာ အစွမ်းကုန် တင်းမာ ခက်ထန်နေလျက် မျက်ဝန်းများက လည်း သွေးအေးရက်စက်ကာ တန်ပြန် ကလဲ့စားချေလိုသည့် အမုန်းတရားတို့ ဖြင့် တောက်လောင်လျက်။ အတော်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အိပ်မက်ပါ ပေလား။

ဒီရက်ပိုင်း စစ်ခွန်ဖ ညဘက်တွေ မှာ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပေ။ အိပ် ပျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အိပ်မက်ထဲတွင် စောနန်းဒေဝီက သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသ တကြီးဖြင့် ကြိမ်းမောင်းနေလေ့ရှိတာ ကြောင့် သူ လန့်လန့်နိုးလာရသည်။ နောက်ပြီး သူပဲ စိတ်စွဲလမ်းနေလွန်း၍ လား၊ မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စိတ်တော် ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖြူလွလွ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို သူတွေ့နေရ သည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာ -
“မြို့စားမင်း၊ မြို့စားမင်း”
“ဟဲ့...ဟုန်ဖ၊ မနက်စောစော စီးစီး ဘာတွေများဖြစ်လာတာတုံး၊ ပြောစမ်း”
“ဟို...ဟိုကောင် သေပြီ မြို့စား မင်း”

“ဘာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ငါ့ကို သေချာပြောစမ်း။ ဟုန်ဖ မင်းတို့ အတူ တစ်အိမ်တည်းနေကြတာမဟုတ် ဘူးလားကွ...ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြို့စားမင်း။ မနက် နာရီပြန် သုံးချက်တီး ကျော်ကျော် လောက်က သူ့အခန်းထဲကနေ ဗလုံး ဗထွေးနဲ့ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံတွေ ကြားရတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ သူ့အခန်းတံခါးကို

သွားခေါက်တော့လည်း ဘာမှတုံ့ပြန်သံ မကြားရတာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားလိုက် တယ်။ အဲ့ဒီမှာတင်ပဲ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ သေနေ တာကို တွေ့ရတာပါပဲ။ မသေခင်မှာ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားတဲ့ပုံပဲ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . . အပြင်း အထန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားတဲ့ပုံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မြို့စားမင်း၊ ပြီး တော့လေ...ဟို...ဟို...ကျွန်တော် လည်း...ဟို”

“ဟာ...တဟိုဟိုနဲ့ ဘာဖြစ်နေ တာတုံး၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မြို့စားမင်း၊ ပြီးတော့ လေ ကျွန်တော်လည်း ညက ဟိုမဟာ နွယ်စံအိမ်က သခင်မလေးကို အိပ်မက် မက်တယ်ခင်ဗျ”

“ဘာ . . . မင်း ဘာပြောလိုက် တယ်။ မဟာနွယ်သခင်မလေး ဟုတ် လား။ စောနန်းဒေဝီကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် မြို့စား မင်း။ စောနန်းဒေဝီပါ။ ည . . . ညက အိပ်မက်ထဲမှာ စော...စောနန်းဒေဝီ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ကျွန် တော်တို့တစ်တွေကို လက်စားပြန်ချေ မယ်။ အကုန်လုံးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေစေရမယ်ဆိုပြီး လက် ညှိုး ငါက်ငေါက်ထိုးပြီး ကြိမ်းဝါသွား တယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ မြို့စားမင်းရယ်။ ပြီး . . . ပြီးတော့လေ။

ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောစမ်း”

“ခုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာလည်း သူ... သူ မသေခင်က ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံတွေရယ်၊ ခုသေသွားတော့လည်း... အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တဲ့ အမူအရာတွေရယ်ကို တွေ့ရတာ... ဟို...ဟိုလေ...စော...စောနန်းဒေဝီ လက်ချက်လို့ပဲ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“တိတ်စမ်း...ဟုန်း၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားတွေ လာမပြောစမ်းနဲ့၊ သွားမင်း၊ ငါ့ရှေ့က ခုထွက်သွားစမ်း၊ ငါ ကြာရင် လုပ်မိတော့မယ်၊ သွား...သွားစမ်း”

စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် တပည့်ဖြစ်သူ စိုင်းဟုန်ဖပြောသည့် အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။ ဒါ...ဒါဆို စောနန်းဒေဝီကို အိပ်မက်မက်တာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ခုဆို သူတပည့်နှစ်ယောက်လည်း အသက်ဆုံးရှုံးရပြီ။ ဒါ...ဒါဆို...နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်သူ အလှည့်ဖြစ်မလဲ။ တကယ်ပဲ စောနန်းဒေဝီ၏ ကျိန်စာတွေ သူတို့အပေါ် သက်ရောက်နေလေပြီလား။

“ဘာ...မင်းတို့ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ပြန်ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စိုင်းဟုန်ဖ သေသွားပါပြီ မြို့စားမင်း။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိပေမဲ့ သူကိုင်နေကျ စားနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားတာလို့ ယူဆရပါတယ် မြို့စားမင်း”

“ဟုန်း...ဟုန်းဖက ဘာလို့ အဲလို

လုပ်ရတာလဲ။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ”

“အဲ့ဒါတော့ သေချာမသိပေမဲ့ စိုင်းဟုန်ဖ မသေခင် သုံးလေးရက် လောက်ကတည်းက သူတစ်စုံတစ်ယောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ပုံ ဖြစ်နေပါတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဂနာမငြိမ်ဘဲ ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ မေးကြည့်ကြပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရပါဘူး မြို့စားမင်း။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်ခင်ဗျ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့နှုတ်ကနေပြီး သူလာနေပြီ၊ သူလာနေပြီ ဆိုပြီးတော့ ရေရွတ်နေတဲ့အသံကိုတော့ ကြားမိတယ် မြို့စားမင်း”

“ဘာ...သူလာနေပြီ၊ သူလာနေပြီ ဟုတ်လား”

စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာကာ အကြီးအကျယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေချေပြီ။ ယခုဆို မဟာနွယ်စံအိတ်ကို ဝင်ရောက်လှည့်တုန်းက သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သော တပည့်သုံးယောက်လုံး သေကုန်ကြလေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါ...ဒါဆို မကြာမီ စောနန်းဒေဝီရဲ့ ကျိန်စာက သူထံရောက်လာတော့မှာပေါ့။ သူ သူတကယ်ပဲ သေရတော့မှာလား။

• • •

သူတကယ်ပဲ သေရတော့မှာလား။

စစ်ခွန်ဖ။

သူ ဒီရက်ပိုင်းမှာ နေနေသည့် ချောက်ချားနေရသည်။ ညဘက်တွေမှာလည်း မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တာနဲ့ပဲ

စောနန်းဒေဝီ၏ ဝိညာဉ်က ရောက်လာတတ်သဖြင့် သူ့ကြာလာတော့ မအိပ်ရဲတော့။

နေ့ခင်းဘက်တွေတောင်မှလည်း သူ့ကို တစ်နေရာရာကနေ တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်လံကြည့်ရှုနေသလို အမြဲခံစားနေရသည်။ မဖြစ်တော့။ သူ ဒီစိန်တုံးကြီးကို အမြန်ဆုံး ရောင်းထုတ်ပစ်မှပင် ဖြစ်ချေတော့မည်။ သို့မှသာ စောနန်းဒေဝီ ဝိညာဉ်၏ ခြောက်လှန့်ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ အဆက်အသွယ်တချို့ဖြင့် နယ်စပ်မှ ကျောက်ကုန်သည်များထံသို့ စိန်တုံးကြီးရောင်းရန်အတွက် စစ်ခွန်ဖ စီစဉ်လေတော့သည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ပင် ကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် စိန်တုံးကြီးအား ဈေးစကားပြောရန် ချိန်းဆိုထားပြီးလေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထိုနေ့ည -

“စစ်ခွန်ဖ...ရှင်က ကျွန်မတို့ရဲ့ တော်ဝင်ရတနာကို ရောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်နေပြီပေါ့လေ။ ဟား...ဟားဟား...ရှင်ဆီမှာ စိန်တုံးကြီးမရှိတော့တာနဲ့ပဲ ရှင် ကျွန်မလက်က လွတ်မယ်များ ထင်နေသလား။ ဝေးသေးတယ် စစ်ခွန်ဖ။ ကျွန်မ ရှင်အသက်ကို လာနှုတ်ယူတော့မယ်။ ရှင် အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားပါလေ။ ဪ...ပြီးတော့ ရှင်ကို တစ်ခုပြရဦးမယ်။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း စစ်ခွန်ဖ”

စောနန်းဒေဝီ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ အခန်းနံရံကို သူ ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ နံရံပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်များက မဟာနွယ်စံအိမ်

ပြီးတော့ မဟာနွယ်စံအိမ်ထဲတွင် စောနန်းဒေဝီ၏ အစေအပါးအဖြစ် အလုပ်အကျွေးပြုနေရသော သေဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် သူ၏တပည့်သုံးယောက်တို့၏ ပုံရိပ်များ။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ပုံရိပ်များက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်လည်မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်...ဒါ...ဒါက”

“ဟား...ဟား...ဟား။ ဟုတ်တယ် စစ်ခွန်ဗေ။ အဲဒါ ရှင်တပည့်သုံးယောက်လေ။ ရှင်မြင့်တယ်မဟုတ်လား။ နောက်ဆီရင် ရှင်လည်း ကျွန်မရဲ့ အစေအပါးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုမရမချင်း ရှင်တို့ ဝိညာဉ်တွေ လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိစေရဘဲ ကျွန်မရဲ့ အစေအပါးအဖြစ် ရှိနေစေရမယ်...ဟားဟားဟား။ မကြာတော့ပါဘူး စစ်ခွန်ဗေရယ်။ ရှင်အသက်ကို ကျွန်မ လာယူတော့မယ်၊ လာယူတော့မယ်...ဟားဟားဟား”

“အား...အား”

စစ်ခွန်ဗေ အထိတ်တလန့်နှင့် ယောင်ယမ်းကာ အော်ဟစ်ရင်း လန့်နိုးလာရသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးစေးများဖြင့် စိုရွှေ့လို့။ စောနန်းဒေဝီ၏ကျိန်စာကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီကျိန်စာကနေ လွတ်မြောက်စေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းရောတကယ်ပဲ မရှိတော့ဘူးလား။

နောက်နေ့မနက် ရောက်တော့ချိန်းဆိုထားသည့် ကျောက်ကုန်သည်နှင့် တွေ့ဆုံကာ စိန်တုံးကြီးကို ပြလိုက်တော့ အရည်အသွေး ကောင်းလွန်းလှသော စိန်တုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း ထိုကုန်သည်၏ မျက်နှာမှာ သဘောကျတပ်

မက်သည့် အရိပ်အယောင်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို စစ်ခွန်ဗေတွေ့လိုက်ရသည်။ ဈေးစကား ညှိနှိုင်းကြတော့လည်း သူလိုချင်သည့်ပမာဏအတိုင်းပင် ထိုကုန်သည်က ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးကာ စိန်တုံးကြီးအား ဝယ်ယူသွားလေတော့သည်။

စစ်ခွန်ဗေတစ်ယောက် အလွန်ပင်ကျေနပ်နေရလေသည်။ သူလိုချင်သည့် ငွေကြေးပမာဏနှင့်လည်း စိန်တုံးကြီးမှာ ရောင်းထွက်သွားလေပြီ။ ထို့ထက်ပို၍ ကျေနပ်စရာကောင်းတာက နေ့နေညည သူ့ကို အမြဲခြောက်လှန့်နေတတ်သည့် စောနန်းဒေဝီ၏ ဝိညာဉ်ကို မတွေ့ရတာလည်း ခုဆို နှစ်ရက်ပင် ရှိသွားလေပြီ။ စိန်တုံးကြီးနှင့်အတူ စောနန်းဒေဝီ၏ ဝိညာဉ်မှာ အတူလိုက်ပါသွားခဲ့လေပြီလားပင်မသိ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ သူ့အတွက် အတိုင်းထက်အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်စရာ ကိစ္စပင်တည်း။

အိမ်အပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှာထိုင်၍ တပည့်ဖြစ်သူ စီစဉ်ထားပေးသော အရက်နှင့်အမြည်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံသောက်ရင်း စစ်ခွန်ဗေတစ်ယောက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သူဆွဲထားသော အစီအစဉ်များကို ပြန်တွေးနေမိသည်။

နောက် သုံးရက်၊ လေးရက်ဆိုလျှင် စိန်တုံးကြီးရောင်း၍ ရထားသော ပိုက်ဆံများနှင့်အတူ စောနန်းဒေဝီတို့၏ ဘိုးဘွားပိုင် ရတနာများနှင့်တကွ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်တို့ကိုပါ ယူကာ တခြားနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အတွက်လည်း သူစီစဉ်ထားပြီးလေပြီ။ စောနန်းဒေဝီ၏ အရိပ်အငွေ့အသက်

များရှိရာ ဒီမြို့ကို သူစွန့်ခွာသွားတော့မည်။ နေရပ်ပေတော့ စောနန်းဒေဝီရေ။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ စောနန်းဒေဝီရယ်...ဟားဟား။ မင်း ဘယ်လောက်ထိလိုက်နိုင်မလဲ...ဟားဟား”

ထိုအချိန်တွင် သူတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသော ခံစားမှုနှင့်အတူ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသောကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ -

“ဟင်...မင်း...မင်း...စောစောနန်းဒေဝီ၊ မင်း...မင်းက စိန်တုံးကြီးနဲ့အတူ လိုက်...လိုက်သွားပြီမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟားဟား...ရှင် တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ စစ်ခွန်ဗေရယ်။ ရှင်ဆိုမှာ စိန်တုံးကြီးမရှိတော့တာနဲ့ပဲ ရှင် ကျွန်မလက်က လွတ်မတဲ့လား။ ဝေးသေးတယ် စစ်ခွန်ဗေ။ ဒီမယ်စစ်ခွန်ဗေ ကျွန်မခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ စိန်တုံးကြီးကို လက်ဝယ်ထားရှိတဲ့သူ မှန်သမျှလည်း ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေစေရမယ်။ ခုတော့ ရှင်အလှည့်ရောက်ပြီ။ ကျွန်မရှင်အသက်ကို ခုလာယူတာပဲ ...ဟားဟားဟား”

“မင်း...မင်း...ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်၊ သွား...ထွက်သွားစမ်း”

“ဟားဟား...ဘယ်လိုလဲ စစ်ခွန်ဗေရဲ့။ သူများအသက်ကို သတ်တုန်းကတော့ ရှင် အဲလိုအမူအရာလား။ ရှင် ကျွန်မမိဘတွေကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးသတ်သလို သတ်ခဲ့တာလေ။ ခုရှင်အလှည့်ကျမှ ကြောက်နေပြီလားဟားဟားဟား”

ကြောက်မက်ဖွယ် တင်းမာခက်

ထန်နေသော မျက်နှာထားနှင့် လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ သူ့ထံ တရွေ့ရွေ့
ချဉ်းကပ်လာနေသော စောနန်းဒေဝီကို
ကြည့်ရင်း စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် အတိုင်း
အဆမရှိ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ခံ
စားရကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်မျှပင် ကျ
လာရသည်။

“မင်း...မင်း...မလာနဲ့နော်၊
မလာနဲ့။ ရှေးဆက်မတိုးခဲ့နဲ့လို့ ပြောနေ
တယ်နော်...အ...အား”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဘေးဘီဝဲ
ယာ မကြည့်မိဘဲ နောက်သို့ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ဆုတ်သွားသော စစ်ခွန်ဖတစ်
ယောက် အရှိန်လွန်ကာ လသာဆောင်
ဝရံတာမုနေ၍ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားလေသည်မှာတော့ အတော်ပင်မြင့်
သည့် ဝရံတာမု ပြုတ်ကျသည့်အရှိန်
ကြောင့် အကြောများခွဲ၍ အသက်ငင်
ကာ ပါးစပ်မှ သွေးများ ပွက်ခနဲအန်
ထွက်လာပြီးနောက် သေဆုံးသွားသော
စစ်ခွန်ဖ၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း
အားရကျေနပ်စွာပြုံးကာ လှည့်ထွက်
သွားသော စောနန်းဒေဝီ၏ ပုံရိပ်ကိုသာ
စစ်ခွန်ဖတစ်ယောက် မြင်နိုင်ခဲ့မည်ဆို
ပါလျှင်....။

တစ်ဖက်မှလည်း စိန်တုံးကြီးကို
ဝယ်ယူသွားသော ကျောက်ကုန်သည်
မှာ အရည်အသွေးကောင်းလွန်းလှ
သော စိန်တုံးကြီးကိုကြည့်ရင်း စီးပွား
ရေးသမားပီပီ သူပြန်လည်ရောင်းချပါ
က ရရှိလာမည့် အမြတ်အစွန်းများကို
မြင်ယောင်ရင်း တစ်မိမိနှင့် ပီတိဖြစ်
စွာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက်
ကတ္တီပါဘူးထဲမှာ စိန်တုံးကြီးကို တယု
တယထည့် သိမ်းလိုက်ရင်း ထိုကတ္တီပါ

ဘူးကိုလည်း သူ့ခေါင်းအုံးအောက်သို့
ထည့်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

အိပ်နေရင်းမှာပင် အိပ်မက်လိုလို
တကယ်လိုလိုနဲ့ သူ့အခန်းတံခါးဖွင့်သံ
ကို သူကြားလိုက်ရပြီး မီးခိုးငွေ့လိုလို
ဘာလိုလို ဖြူဖြူအခိုးအငွေ့များ သူ
အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြည့်ဖုံးသွားရသည်။ ထို
ဖြူဖြူအငွေ့များ စဲသွားချိန်မှာတော့ သူ
ခုတင်ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်
အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ”

သူ မေးခွန်းမေးလိုက်မိပေမယ့်
စကားသံတွေဟာ သူနှုတ်ဖျားကနေ
တကယ်ပဲ ထွက်ကျလာခဲ့တာလား။
မလာခဲ့ဘူးလားဆိုတာကိုတော့ သူဝေခွဲ
မရပေ။

“ကျွန်မနာမည် စောနန်းဒေဝီပါ။
ကျွန်မက ဒီစိန်တုံးကြီးရဲ့ နဂိုမူလပိုင်
ရှင်ပါ။ ရှင်ဝယ်ယူခဲ့တဲ့ မြို့စားစစ်ခွန်ဖ
ဟာ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး ဒီစိန်တုံးကြီးနဲ့
ဘိုးဘွားပိုင်ရတာနာတွေကို လုယူသွားခဲ့
တယ်။ ခုတော့ အဲဒီလူယုတ်မာတွေကို
လည်း ကျွန်မ လက်စားချေပြီးပြီ။ အဲဒီ
တော့ ရှင်ကို ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံချင်
တာက ဒီစိန်တုံးကြီးကို သူ့ရဲ့ နဂိုမူလ
နေရာဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မဟာနွယ်
စံအိမ်ကြီးဆီကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ အဲလိုမှ
မဟုတ်ပဲ ရှင် ဒီစိန်တုံးကြီးကို ပြန်မပို့ဘဲ
မတော်လောဘနဲ့ ယူဆောင်ထားမယ်ဆို
ရင်တော့ ဘေးဒုက္ခတွေရလိမ့်မယ်။ ဒါ
ကျွန်မ ရှင်ကို လာသတိပေးတာပါ။”

ပြောပြီးပြီးချင်း မိန်းမပျိုလေးမှာ
အခန်းအပြင်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား

လေသည်။ သူဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာ
မိတော့ -

“ဟင်...ငါ...ငါ အိပ်မက်မက်
နေတာလား။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ အိပ်
မက်ဆိုပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်
နေသလို ပါပဲလား။ အိပ်မက်ထဲက
အတိုင်းဆို ငါ...ငါ...ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲ။ အို...အဲဒါတွေ အယုံအကြည်
မရှိပါဘူး။ တကယ်လို အဲမိန်းကလေး
သာ ပိုင်ရှင်အစစ် ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ခုချိန်
မှာ သူက သေသွားပြီလေ။ အဲဒါဆို
ဒီစိန်တုံးကြီးဟာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖြစ်နေမှာ
ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဒီစိန်
တုံးကြီးကို ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ဟုတ်
တယ်၊ ဒါ ငါဝယ်ထားတာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် ငါ့စိန်တုံးပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပေးနိုင်ဘူး”

ကျောက်ကုန်သည်ကြီးမှာ သူမက်
ခဲ့သော အိပ်မက်ကို တွေးရင်း တစ်
ယောက်တည်း တောင်စဉ်ရေမရအတွေး
များ စွာဖြင့် တွေးနေမိလေတော့သည်။
သို့ပေမဲ့ သူဒီစိန်တုံးကြီးကို အဆုံးရှုံး
မခံနိုင်ပါချေ။ သူ့ရဲ့ ကုန်သည်လုပ်သက်
အရ ဒီစိန်တုံးကြီး၏ အဖိုးထိုက်တန်မှု
ကို သူသိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအမျိုးသမီးကို အိပ်မက်မက်
သည့် နေ့မှစ၍ သူ ညစဉ် ကောင်း
ကောင်း အိပ်မပျော်ပေ။ ညတိုင်းလိုလို
ပင် အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုစောနန်းဒေဝီဆို
သည့် မိန်းကလေးက သူ၏စိန်တုံးကြီး
ကို နဂိုမူလနေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးရန်နှင့်
မပို့ပေးပါက ဘေးဒုက္ခရောက်မည့်
အကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုကြိမ်းဝါး
နေသောကြောင့် သူညစဉ် ထိတ်လန့်နေ
ရသည်။

“အင်း...မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီစိန်တုံးကြီးကို အမြန်ဆုံး ရောင်းပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

ထိုနေ့က သူ့လူယုံတပည့်တစ်ယောက်ကို စိန်တုံးကြီးအကြောင်း ပြောပြတိုင်ပင်ရင်း ညရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် စိန်တုံးကြီးကို ကတ္တီပိတူနှင့်ထည့်ကာ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်ထည့်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေသည်။ မည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်ရယ် မသိ။ လည်မင်းဆီမှ အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကြောင့် သူနိုးလာတော့ သူ့လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ထောက်ထားသော သူ့လူယုံတပည့်ဖြစ်သူအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...မင်း...မင်း...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“စကားမများနဲ့၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ စိန်တုံးကြီး ထုတ်ပေးစမ်း”

“မင်း...မင်း ယုတ်မာလှချည်လားကွ...ဟင်။ ငါ မင်းအပေါ် ဒီလောက်ယုံကြည်ခဲ့တာ မင်းမို့ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရက်တယ်”

“တိတ်စမ်း...အဘိုးကြီး စကားမများနဲ့၊ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ချမ်းသာဖို့ပဲ။ ခင်ဗျားမှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ စိန်တုံးကြီးရှိနေမှန်းသိမှတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ် ဘာအကြောင်းကြောင့် သစ္စာစောင့်ထိန်းစရာ လိုသေးလို့လဲ။ အဲစိန်တုံးကြီးသာ ကျုပ်ရခဲ့ရင် ကျုပ် ဒီတစ်သက် စားမကုန်အောင် ချမ်းသာပြီဗျ၊ ချမ်းသာပြီဟားဟားဟား...”

“ဒီမှာ ဟောကောင်၊ ငါမွေးတဲ့ မျောက်ကများ ငါ့ပြန်ခြောက်ရတယ်လို့ကွာ။ ငါ အသေသာခံသွားမယ်။ မင်းလို

ကောင်လက်ထဲ ငါ့စိန်တုံးကြီးတော့ အပါမခံဘူးဟေ့”

“ဟာ . . . ဒီလောက်တောင် ကဆန်ကဆန်လုပ်ချင်တဲ့ အဘိုးကြီးရောကွာ...သေစမ်း”

“ရွပ်...ရွတ်...စွပ်”

“အား...”

ကုန်သည်ကြီး၏တပည့်မှာ စိန်တုံးကြီးအကြောင်း ကြားသိရပြီးနောက် လောဘဇောတက်ကာ သခင်ဖြစ်သူအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်၍ စိန်တုံးကြီးအား ယူဆောင်သွားလေတော့သည်။ လူယုံတပည့်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အရေးကြီးပစ္စည်းများကို ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားကာ အိပ်တတ်သည့် ကုန်သည်ကြီး၏အကျင့်ကို သိထားသူဖြစ်သည့် အတွက် စိန်တုံးကြီးကိုရှာရသည်မှာ သူ့အတွက်တော့ မခက်ခဲလှပေ။ အကယ်၍များ စိန်တုံးကြီးကို ယူဆောင်ကာ ထွက်သွားသည့် သူ့ထံသို့ တစ်နေရာမှ နေ၍ မျက်ဝန်းတစ်စုံက ခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်ကို သူသိခဲ့ပါလျှင် မူ...။

...

စိန်တုံးကြီးကို ယူဆောင်ကာ ထွက်သွားသည့် သူ့ထံသို့ တစ်နေရာမှ နေ၍ မျက်ဝန်းတစ်စုံက ခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်ကို သူသိခဲ့ပါလျှင် မူ...။

စိန်တုံးကြီးကို ယူဆောင်သွားခဲ့သော ကုန်သည်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သူမှာလည်း ထိုနေ့ညက အလားတူစွာပင် စောနန်းဒေဝီကို အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ထုံးစံ

အတိုင်းပင် စောနန်းဒေဝီက စိန်တုံးကြီးကို မူလနေရာသို့ ပြန်ထားပေးရန် အတွက် ပြောကြားပြီး ပြန်မထားပေးပါက ဘေးဒုက္ခတွေစေမည်အကြောင်း လာရောက်သတိပေးပြော ကြားသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း လောဘဇောတက်နေသော သူ့အတွက်ကတော့ စောနန်းဒေဝီ၏ သတိပေးစကားများမှာ အချည်းနှီးသာပင်။ ဟုတ်သည်လေ။ ဒီစကားလုံးများအတွက်လောက်နှင့်တော့ သူ့စိန်တုံးကြီးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါချေ။ ဒီစိန်တုံးကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် သူ့သခင်ကိုပင် သူလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းပင် နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီးဖြင့် သူခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ဟိုရောက်လျှင် လူမျိုးခြားကုန်သည်တစ်စုနှင့် ဆက်သွယ်ကာ စိန်တုံးကြီးကို သူ့ရောင်းမည်။ ပြီးလျှင် တခြားတစ်နေရာသို့ အပြီးတိုင် ပြောင်းရွှေ့ကာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်မည်။ စိန်တုံးကြီးကို ရောင်းချကာ တစ်သက်စားမကုန်သော စည်းစိမ်များဖြင့် လောကီစည်းစိမ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားရတော့မည့်အချိန်များ မကြာမီ ရောက်လာတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိတော့ သူသဘောတွေကျကာ ပါးစပ်ပင်မစေ့နိုင်တော့။ သူလိုက်ပါလာသော ခရီးသည်တင်ကားကြီးမှာလည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့တာ ယခုဆို ရှေးဟောင်းစောင်းအကွေ့ သုံးငါးခုကို ကျော်ပြီးတာနှင့် သူ့သွားလိုသည့် နယ်စပ်မြို့လေးသို့ပင် ရောက်ပေတော့

မည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ -

“ဟာ...”

“အမလေး...လုပ်ကြပါဦး”

“ဘုရား...ဘုရား။ ကယ်ပါ”

“ဂျွီ...”

“ဘုန်း...”

“အမလေး...ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် လွင့်ကျသွားပြီ။ လုပ်ကြပါဦး”

တစ်ခဏချင်းမှာပဲ အာမေဩတံသံများ ဆူညံသွားရလေသည်။ အကြောင်းကား သူစီးလာသောကားမှာ တောင်စောင်းကျွတ်ပတ်ကာ တက်ဖို့အလုပ်လမ်းပေါ်သို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်လာသော ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသည့် နွားနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရှောင်ရင်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်လေရာ ကားမှာ ယမ်းခါသွားလေတော့သည်။ အရိုင်းဘာလုပ်သူ၏ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် တခြား ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စိန်တုံးကြီးထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုပိုက်ရင်း ကားနောက်ဖျားတွင် ထိုင်လိုက်လာသော ကုန်သည်ကြီး၏တပည့်ဖြစ်သူမှာတော့ ကားယိမ်းခါသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် လွင့်စဉ်ကျကာ နေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားခဲ့သော လွယ်အိတ်မှာလည်း မလှမ်းမကမ်းသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေရာ စိန်တုံးကြီးထည့်ထားသော အိတ်ရှုံ့လေးမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအိတ်ရှုံ့လေးကို မသိမသာကောက်ယူ၍ အိတ်ထဲထည့်သွားသော လူတစ်ယောက်ကိုတော့ မည်သူကမျှ သတိမထားမိကြပါချေ။

စိန်တုံးကြီးထည့်ထားသော အိတ်ရှုံ့လေးကို ကောက်ယူသွားခဲ့သည့်သူမှာလည်း စောနန်းဒေဝီ၏ ကျိန်စာများကြား ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရကာ စိန်တုံးကြီးအား လက်လွှတ်လိုက်ရပြန်လေသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် မဟာနွယ်၏ တော်ဝင်စိန်တုံးကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သမျှ လူတိုင်းမှာလည်း အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး စိန်တုံးကြီးမှာလည်း ပိုင်ရှင်အဆက်ဆက်ပြောင်းလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် မြေပြန့်မှ သူဌေးကြီး ဦးဒီပလက်ထက်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီပင် ဖြစ်သည်။ သူဌေးဦးဒီပမှာ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းမွန်လှပြီး အလှူအတန်း ရက်ရောလွန်းလှသောကြောင့် ထိုနယ်တစ်ကြောတွင် လူချစ်လူခင် များလှပေသည်။ ယခုလည်း လူတစ်ယောက်မှ ဒုက္ခရောက်နေလွန်းလို့ ကူညီပါဆိုပြီး အသနားခံကာ ထိုစိန်တုံးကြီးကို အတင်းရောင်းသွားခဲ့သဖြင့် ထိုသူကို သနားမိ၍သာ သူဝယ်ယူလိုက်ခဲ့ခြင်းပင်။ ထိုစိန်တုံးကြီးကို သူဝယ်ယူခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ညမှာပင် -

“သူဌေးမင်း...သူဌေးမင်း”

သူအိပ်ပျော်နေစဉ် နံဘေးမှနေ၍ တဖွဖွခေါ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံကြောင့် သူနိုးလာခဲ့ရသည်။ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ့ခုတင် နံဘေးမှာ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသော အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

“ဟင်...မင်း...မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့အခန်းထဲကို ရောက်နေတာလဲ မိန်းကလေး”

“ကျွန်မနာမည် စောနန်းဒေဝီပါ။ ကျွန်မက ဒီစိန်တုံးကြီးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစိန်တုံးကြီးဟာ ကျွန်မတို့ မဟာနွယ်ခံအိမ်မိသားစုရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး တန်ဖိုးထား စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ တော်ဝင်ရတနာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ညမှာ မြို့စား စစ်ခွန်ဖခင်တဲ့သူ ဦးဆောင်တဲ့ အပေါင်းအပါသုံးယောက်တို့ဟာ မတော်လောဘတောတွေတိုက်ပြီး ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး ဒီတော်ဝင်စိန်တုံးကြီးနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ရတနာတွေကို လုယက်ယူဆောင်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မကိုလည်း သေပြီအထင်နဲ့ ပစ်ထားခဲ့ကြပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်မ မသေခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိသားစုဝင်အားလုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း ဆက်ပြီး အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အဆုံးစီရင်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။

မိသားစုတစ်ခုလုံး ကျွန်မရှေ့မှာ တင် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ အတွက် စစ်ခွန်ဖကို နာကြည်းတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးမစီရင်ခင်မှာ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ခုဆို စစ်ခွန်ဖနဲ့ အပေါင်းအပါတို့ကို လက်စားချေ ဒဏ်ခတ်ပြီးတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့ ဗိညာဉ်တွေကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ အစေအပါးအဖြစ် အလုပ်အကျွေး ပြုစေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီစိန်တုံးကြီးဟာလည်း ကျိန်စာသင့် ရတနာတစ်ပါးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ထားသူ မှန်သမျှဟာ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်

သိင်တွေကြုံရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်
 စိန်တုံးကြီးကို လက်ဝယ်ထားရှိတဲ့
 ခုမုန်သမျှကိုလည်း ဒီစိန်တုံးကြီးကို
 နုလေးရာ ပြန်ပို့ပေးဖို့အတွက် ကျွန်မ
 အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ပေမယ့် လွန်
 စွာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင်
 ခိုက်တန်လှတဲ့ ဒီစိန်တုံးကြီးကို ဘယ်
 ခုကမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။
 အကြောင့်လည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသူ မှန်
 သမျှ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြ
 ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူဌေးမင်းကို
 ဆည်း ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။
 သူဌေးမင်းဟာ စိတ်သဘောထား
 ဆောင်းမွန်ပြီး အလှူအတန်း ရက်ရော
 ဆောင်ရွက်တတ်ပြီး ကျွန်မ သိထားပြီး
 ခြံတံအတွက် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းဆို
 ခဲ့တာက ဒီစိန်တုံးကြီးကို ကျွန်မတို့
 မဟာနွယ်စံအိမ်ရှိရာနေရာကို ပြန်ပို့ပေး
 ခဲ့ပဲ။

ပြီးရင် နောက်ထပ်တစ်ခုလည်း
 ဆောင်းဆိုချင်ပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင်
 ချွန်မရဲ့ ရန်ငြိုးတွေလည်း ပြေဖို့အချိန်
 ခန့်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပဲ သူဌေးမင်း
 က ကျွန်မတို့ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားပြီး
 ချဉ်းတုံအနေနဲ့ မဟာနွယ်စံအိမ်ရဲ့
 ဆုံးမကမ်းက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဒီ
 စိန်တုံးကြီးကို ဌာပနာပြီး စေတီတစ်ဆူ
 ဆည်ထားပေးပါ။ ပြီးရင် ကျွန်မနဲ့
 အတူတူ မလွတ်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို
 ခြံရံပြီး အမျှပေးဝေပေးပါလို့ မေတ္တာ
 ရပ်ခံချင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ကူညီပေး
 ခဲ့”

စောနန်းဒေဝီမှာ သူမ၏ အတိတ်
 အကြောင်းအရာနှင့် စိန်တုံးကြီး
 အကြောင်းကို ရည်လျားစွာ ရှင်းပြပြော

ဆိုပြီးနောက် သူမ၏ မျက်ဝန်းများမှာ
 လည်း အတိတ်ကို သတိရသွားသည့်
 အလား ရီဝေစိတ်က မျက်ရည်စ
 လေးများပင် တွဲခိုလာရပေသည်။ သူဌေး
 ကြီးဦးဒီပမှာလည်း စောနန်းဒေဝီ ပြော
 ပြသော အကြောင်းအရာများကို နား
 ထောင်ရင်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာပင်
 ဖြစ်ရလေသည်။

“စိတ်ချပါ မိန်းကလေး။ မင်း
 ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ငါဖြည့်ဆည်းပေးပါ
 မယ်။ မဟာနွယ်စံအိမ်ရှိတဲ့ နေရာကို
 သာ ငါ့ကို လမ်းညွှန်ပြပေးပါလေ”

ထိုနေ့ညက စောနန်းဒေဝီမှာ
 မဟာနွယ်စံအိမ်ရှိရာ အရပ်ကို ညွှန်ပြ
 ရင်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား အခါခါ
 ပြောကြားကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
 တော့သည်။

နောက်ခြောက်လခန့် ကြာသော
 အခါ...

မဟာနွယ်စံအိမ်ကြီးနှင့် မလှမ်း
 မကမ်း တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူ
 နှင့် သပ္ပာယ်လှစွာသော စေတီတစ်ဆူ
 ၏ ထီးတော်တင်မင်္ဂလာပွဲကို စည်ကား
 လှစွာပင် ကျင်းပနေလေသည်။ အပြီး
 အတေးများ ပြေပျောက်စေရန်အတွက်
 ရည်ရွယ်၍ ထိုစေတီတော်၏ အမည်
 နာမကိုလည်း “မျက်တော်ပြေစေတီ”
 ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့လေသည်။ ထို “မျက်
 တော်ပြေစေတီတော်” ၏ ထီးတော်တင်
 ရေစက်သွန်းချမင်္ဂလာပွဲမှာတော့ သူဌေး
 ကြီးဦးဒီပက စောနန်းဒေဝီနှင့် မကျွတ်
 မလွတ်သေးသော ဝိညာဉ်များအား ရည်
 စူးကာ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့လေသည်။

“ယခုပြုရသော ဤကောင်းမှု၏
 အဖို့ပါကကို စောနန်းဒေဝီနှင့်တကွ

မကျွတ်မလွတ်သေးသော ဝိညာဉ်များ
 အား ရည်စူး၍ အမျှအတန်း ပေးဝေပါ
 တယ်။ သာဓုခေါ်ဆိုကြပါကုန်လော့။
 (အားလုံး ကြားကြားသမျှ...အမျှ...
 အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်
 လော့)? (သာဓု သာဓု သာဓု)”

အမျှပေးဝေပြီး နောက်မှာတော့
 ကြည်လင်သော မျက်နှာထားများနှင့်
 သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုကာ စေတီတော်
 အား ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးနောက် သူ့အား
 လည်း ကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်းများ
 ဖြင့်ကြည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်
 ကွယ်သွားသော စောနန်းဒေဝီ စစ်ခွန်ဖ
 နှင့် အပေါင်းအပါများ၏ ဝိညာဉ်များကို
 သူဌေးကြီးဦးဒီပ တွေ့မြင်လိုက်ရပေ
 သည်။

“ကောင်းရာမွန်ရာ သွားပါလေ
 တော့ စောနန်းဒေဝီရေ။ နောင်ဖြစ်လေ
 ရာ ဘဝတိုင်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ
 နဲ့ မကြုံပါစေနဲ့လို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပေး
 လိုက်ပါတယ်ကွယ်။ ဆုတောင်းပေး
 လိုက်ပါတယ်”

စောနန်းဒေဝီတို့၏ ကျွတ်လွတ်
 သွားပြီဖြစ်သော ဝိညာဉ်များကိုကြည့်
 ရင်း ဆုတောင်းစကား ဆိုနေလေသော
 သူဌေးကြီးဦးဒီပ၏ ရင်တွင်းမှ ဆု
 တောင်းစကားများကိုတော့ ကျွတ်လွတ်
 သွားပြီဖြစ်သော စောနန်းဒေဝီတစ်
 ယောက် မကြားနိုင်တော့ပါချေ။

ဖတ်ရှုအားပေးကြသော စာဖတ်
 သူတစ်ဦးချင်းစီကို အထူးပင် ကျေးဇူး
 တင်လျက်...

ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်
 အမ်နီဒ်(Oasis)

မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်

အ ရ ခ ခ ဝိ လ် သ ဖ် လွ င်

“မရဏံမေဓဝံ - ငါ၏ သေခြင်းတရားသည် မြစ်။
ဇီဝိတံမေအဓဝံ - ငါ၏ အသက်ရှင်ခြင်းတရားသည် မမြေ”
ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

လူ့ဘဝမှာ လူတွေဟာ သေမျိုးဖြစ်လို့ ကွေးသော
လက်မဆန်မီ ဆန်သောလက် မကွေးမီ အချိန်မရွေး သေနိုင်
သည်ကို သတိပြုသင့်ပေသည်။ သို့ပေမဲ့ လူတွေဟာ သေရ
မှာကို မေ့လျော့နေပြီး ဘယ်တော့မှ မသေတော့မည့်ဟန်ဖြင့်
ဥစ္စာတွေ ရှာဖွေသိုမှီးပြီး မာနတံခွန်တွေ ထောင်လွှားပြီး
ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် အနိုင်ကြဲနေကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်ဆိုသည့် စကား
အတိုင်း မသာတစ်ခေါက်ပို့သည့်အတွက်ကြောင့် သံဝေဂရ
ဖွယ်ရာ ကိစ္စအဝဝတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆယ်
ခေါက်သွားရောက်သည်နှင့် ညီမျှသော သဘောသဘာဝတ
ရားကို ရှေးပညာရှိစာဆိုတော်များက ရေးသားသီကုံးခဲ့သည်
ကို ယနေ့ထက်တိုင် မေ့ပျောက်၍မရနိုင် ဖြစ်ပေသည်။
ဤစာသားများကို ဖတ်ရှုရသောအားဖြင့် အသိတရား၊ သတိ
တရား ရှိဖို့တော့ လိုအပ်ပေသည်။ မနေ့ရလို့ သေရတော့
မည်ဆိုရင်လည်း အသိ သတိနဲ့ သေရင် ဘယ်တော့မှ
အပါယ်ဝကျတော့ဘူးဟု မှတ်ပါ။ လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကမှာ
မသွားဘဲ နီးနီးလာတာက သုသာန်၊ သွားပါလျက် ထေးနေတာ
ကတော့ နိဗ္ဗာန် စသည်များသည် တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသော
သာဓကတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ အထူးပင် သံဝေဂတရား ရမိ
ပါတော့သည်။ သေခြင်းတရားကိုပင် ဤသို့လျှင် နေ့စဉ်နေ့
တိုင်း သတိတရား အာရုံစားမှုပြုပါလို့ အထူးပင် တိုက်တွန်း
အပ်ပေသည်။ ငါနှင့်ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူသေကြ
များလှပြီ။ ခဏမစဲ အိုစမြဲ ငါလည်းသေဘက် နီးခဲ့ပြီ။ မသေ

သေးမီ ပါရမီ ငါသည်ဖြည့်မှ သင့်တော်တော့မည် ဖြစ်ပါ
သည်။

မိမိဘဝကူးကောင်းစေရန်

စကြဝဠာအနှံ့တွင် ရှိကြကုန်သော ဝေနေယျ
သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် သေကြ
ရမည် ကောက်ဖြစ်ပါသည်။ အိုခြင်းသဘော၊ နာခြင်းသဘော၊
သေခြင်းသဘော၊ တရားတို့သည် သတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း
တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ရှောင်လွှဲမရ ကြုံကြရမည်မှာ မလွဲမကွေ
ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုသို့သေသောအခါ နိဗ္ဗာန်မရောက်
စပ်ကြား ကျင်လည်ရမည်။ ဘဝများအား မရေမတွက်နိုင်
အောင် များပြား၍ မဆုံးနိုင်အောင် လည်ပတ်ရဦးမည်
ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဘဝများတွင် ကောင်းသောဘုံတာဝသို့ ရောက်
ရှိဖို့ ကောင်းအောင် မိမိသည်သာလျှင် ကြိုးစားရမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသောကုသိုလ်ကံအလုပ်များကို ကြိုးစား
ပြုလုပ်ကာ မကောင်းသော အကုသိုလ်တရားများကို ဖယ်ရှား
ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကောင်းသောစေ
ကပ်ကာ မိမိသွားရမည့်ဘဝကို သိရှိရပြီး ဘဝကူးပြောင်း
ချိန်တွင် ညင်သာစွာ ငြိမ်သက်မှုရှိပြီး လားရာဂတိ ကောင်း
သောသူ ရှိသလို မကောင်းသောအကုသိုလ်တရားများ
နိမိတ်ထင်ဟပ်မှုကြောင့် မိမိလားရာကိုမြင်ကာ ထိတ်လန့်
ညည်းညူအော်ဟစ်ကာ သေဆုံးကာ ဘဝကူးရသူများလည်း
ရှိကြပါသည်။ ဤသို့ ဘဝများမမြင်ရလေအောင် ကြိုတင်
ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုလော့။ သတိသံဝေဂရကြစေရန် အကြံ
ကောင်း ဉာဏ်လောင်းကာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။
လူ့ဘဝလူ့လောကတွင် လူတို့သည် အသုဘကိစ္စမျိုးကို
ဒုမင်္ဂလကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဟု ထင်မြင်

သုခကြပေသည်။

ရပ်ကွက်ထဲ၌ အသုဘအလောင်း လမ်းဘေး၌ ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရင် အဝေးကပင် ရှောင်ကွင်း၍ သွားတာကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သူလည်း အသုဘတရားနှင့် တွေ့ကြုံရင် ငါလည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီလမ်းကို သွားရမှာပါလားလို့ သတိသံဝေဂရဖို့ ကောင်းပေသည်။ ယခုဆော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ လူ့ဘဝတစ်သက်လုံး မသေတော့မည့် သဘောကို လူတွေက ခံယူနေကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုဆိုသည်မှာ သေခြင်းတရားနှင့် ဘယ်သူမှ ရှောင်လွှဲလို့မရပေ။ ခန္ဓာရရှိသည့်သတ္တဝါတိုင်း သေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရားကို အထွတ်အမြတ်ထား ပူဇော်ထုတ်ကြသော သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသော်မှ မလွန်ဆန်သည်ဖြစ်မြဲဓမ္မတာ ထုံးစံဥလာအတိုင်း နိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည့်အတွက် အထူးသံဝေဂတရားရဖို့ ကောင်းပေသည်။

မိမိတို့သည် ကွယ်လွန်သူ
ဘာကြောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်စေဖို့အတွက်
ဘုရားရှင်အမျိုးပြုသော
ရဟန်းသံဃာတို့အား
ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်မှန်းပြီး
လှူဒါန်ပြုကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး၏
ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်သို့
မျက်မှောက်ပြုရန်မှာ သမထ၊
ဝိပဿနာလမ်းသာ ရှိပါသည်။

သတ္တလောကတွင် ကျင်လည်နေထိုင်ကြကုန်သော သတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းတို့သည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သေကြရမည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းသေကြရာတွင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူညီကြောင်း ကိုယ်ပြုထားသော ကံကံ၏အကျိုးတရားအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး သေခြင်းတရားလေးမျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

- ၁။ သက်တမ်းကုန်၍သေခြင်း
- ၂။ ကံကုန်၍ သေခြင်း
- ၃။ သက်တမ်းနှင့်ကံ နှစ်ပါးလုံးကုန်၍ သေခြင်း
- ၄။ အခြားသူ၏ပယောဂ တစ်ခုခုကြောင့်သေခြင်း

၁။ သက်တမ်းကုန်၍ သေခြင်း

သက်တမ်းရှိသမျှကာလပတ်လုံး နေထိုင်ရပြီးကာမှ သေဆုံးခြင်းကို အာယုက္ခယမရဏဟု ခေါ်သည်။ အသက်တစ်ရာတမ်းရှိသည့် ကာလဝယ် ပျမ်းမျှ အနှစ်တစ်ရာမျှ နေထိုင်ရပြီးနောက် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သော်မှ သက်တမ်း ၈၀ သာနေခဲ့ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခဲ့သည်ကို မှတ်သားခဲ့ပါသည်။

၂။ ကံကုန်၍သေခြင်း

ကုသိုလ်ကံရှိသမျှသာ နေရပြီးနောက် သေဆုံးခြင်းကို ကမ္မက္ခယမရဏဟုခေါ်သည်။ ကံကုန်ပြီဆိုပါက ဆက်လက်၍ နေချင်သည့်တိုင်အောင် နေ၍မရပေ။ အရွယ်ကောင်းတုန်းဘဝမှာလည်း သေကြရပေသည်။ အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်လွတ်ပြီး နို့ဖို့အရွယ် လေးဘက်သွားအရွယ်မှာလည်း ကုသိုလ်ကံကုန်နေသည့်အတွက်ကြောင့် သေဆုံးရသည်။

၃။ သက်တမ်းနှင့်ကံ နှစ်ပါးလုံးကုန်၍ သေခြင်း

သက်တမ်းရှိသမျှ ကုသိုလ်ကံရှိသမျှ အသက်ရှင်နေထိုင်ရပြီး သက်တမ်းကုန်သည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ကံကုန်ဆုံးသွားလျှင်လည်းကောင်း သေဆုံးခြင်းကို ဥတယက္ခယမရဏဟုခေါ်သည်။

အထက်ပါ သေခြင်းလေးမျိုးကို ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ ပဗ္ဗေကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့သော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ အဆိုပါသေ

ခြင်းသုံးမျိုးသည် သေရိုးသေစဉ် ဓမ္မတာ မရဏသေခြင်းတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

၄။ အခြားသူ၏ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် သေရခြင်း

သက်တမ်းတွေ ရှိပါလျက်သားနှင့် ကုသိုလ်ကံတွေ ရှိပါလျက်နှင့် သက်တမ်းနှင့်ကုသိုလ်ကံတို့ မကုန်သေးပါပဲနှင့် သေချိန်မရောက်သေးသည့်တိုင် အခြားသူ၏ ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် အသေဆိုးနှင့် သေရခြင်းကို ဥပစ္စေဒကမရဏဟု ခေါ်သည်။

လူ့ဘဝ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ဝယ်

လူ့ဘဝတွင် သေခြင်းလေးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် သေဆုံးကွယ်လွန်ပြီးနောက် လားရာဂတိ ငါးမျိုးအနက် ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံအလျောက် တစ်ပါးပါးသို့ လားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ လားရမည့်ဂတိငါးမျိုးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- ၁။ ဒေဝဂတိ - နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံသို့လားရခြင်း
- ၂။ မနုဿဂတိ - လူ့ဘုံသို့လားရခြင်း
- ၃။ တိရစ္ဆာန်ဂတိ - တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့လားရခြင်း
- ၄။ ပေတဂတိ - ပြိတ္တာဘုံသို့လားရခြင်း
- ၅။ နိရယဂတိ - ငရဲဘုံသို့လားရခြင်း

စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိမိတို့သည့် ကွယ်လွန်သူ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်စေဖို့အတွက် ဘုရားရှင်အမှုပြုသော ရဟန်းသံဃာတို့အား ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်မှန်းပြီး အလှူဒါန ပြုကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုရန်မှာ သမထ၊ ဝိပဿနာလမ်းသာ ရှိပါသည်။ အသုဘရှုပွားခြင်းသည် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း စင်စစ်ဖြစ်၍ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများသူ၏ နှလုံး၌ သံဝေဂဉာဏ် ကိန်းအောင်းနေချိန်ဖြစ်ရာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးများ ကင်းကွာနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆွမ်းပို့ခြင်း၊ ဘုရားဖူးခြင်း ကိစ္စမျိုးဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆယ်ခေါက်ရောက်ရှိသူပင် ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ထိုဉာဏ်မျိုး ဖြစ်ပွားခွင့် ကြုံချင်မကြုံနိုင်ပါသည်။ အသုဘ

လိုက်ပို့ရင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပွားခွင့်၊ သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်ပွားခွင့်ကို အမှန်တကယ်ရရှိနိုင်သဖြင့် ရှေးရှေးစာရေးဆရာကြီးများက မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်ဟူ၍ နှိုင်းယှဉ်တရား စကားပုံတစ်ခု စာဖတ်ပရိသတ် သံဝေဂတရား ရရှိဖို့ စေရန် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

တိပိဋကဓရဓမ္မာဏ္ဏာဂါရိကမင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရား၏ သံဝေဂလင်္ကာသီမှတ်စရာ

ရုပ်နာမ်ဓမ္မ၊ သင်္ခါရတို့
ကိုယ်ကဏ္ဍိပုံ၊ ဖြစ်လိုတုံလည်း
တစ်ဖုံဆင်ကွဲ၊ သူတစ်နဲ့ဖြင့်
ဖောက်လွှဲတတ်စွာ၊ ဓမ္မတာကို
ပညာစက္ခု၊ မြော်ထောက်ရှု၍
ယခုပင်လျှင်၊ မအိုခင်က
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မနာခင်က
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မသေခင်က
ကြိုတင်ကောင်းမှု၊ ကြိုးစားပြုလော့။
ရတချိန်ထောက်၊ ဤခါရောက်မှ
ချုပ်ပျောက်ခန္ဓာ၊ သေစိမ့်တဟု
သတ္တဝါခပင်။ ရှင်သေမင်းနှင့်
မိတ်သင်းဖွဲ့လျက်၊ ချိန်းအချက်လျှင်
တစ်စက်ကမှ၊ မရှိကြဘူး
အပ္ပမာဒနော ဘိက္ခဝေ သမ္မာဒေထ
ဘုရားစကား၊ လိုက်နာပွားကာ
တရားလက်မလွှတ်ကြစေနင့်။ ။

အရာခံဗိုလ်သစ်ထု

09-254383

အိမ်ရှင်ကောင်းလျှင် အိမ်ဖော်မဆိုးပါ

ခင်ယော(ရှုပ)

အခန်း (၁)

၁၉၅၃ ခု။ မကွေးတိုင်း၊ မြိုင်မြို့တွင် မေမေ မြို့အုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ မင်းကတော်က သမီးသုံးယောက် နှင့် စတုတ္ထကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားချိန် ဖြစ်သည်။ သမီးကြီး “မျိုးမျိုး” က ခြောက်နှစ်၊ ဒုတိယသမီး “စိုးစိုး” က သုံးနှစ်၊ တတိယသမီး “တိုးတိုး” က တစ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်အလုပ်ကို တစ်ယောက်တည်းမနိုင်ပါ။ အိမ်ဖော် ခေါ်ရသည်။ မြိုင်မြို့နယ် ဗိဇ္ဇာန်မကျေးရွာမှ မုဆိုးမသမီးကြီး “သန်းတင်” ရောက်လာသည်။ အပျိုပေါက်လေးညိုချော ဆံတောက်ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ် သည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် ကလေးထိန်းတော်သည်။ အိမ်အလုပ်ကို မပြောရဘဲ လုပ်သည်။ မင်းကတော်ကလည်း သမီးကြီးလို ဂရုစိုက်သည်။

တစ်နေ့။ ကလေးသုံးယောက်ကိုထိန်းရင်း မီးပူတိုက် သည်။ မီးသွေးထည်ရသည့် ကြေးမီးပူ ဖြစ်သည်။ မီးပူတိုက်ပြီး အထည်များကို “တိုးတိုး” က ဖွနေသည်။ အကြီးနှစ်ယောက်က အရပ်များနှင့် ဆော့နေသည်။ “တိုးတိုး” ကိုမနိုင်တော့ အနားရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မျိုးမျိုးက

“မေမေ...မေမေ မမသန်းက တိုးတိုးကို သေတ္တာ ထဲ ထည့်ထားတယ်”

မင်းကတော်ရောက်လာပြီး သေတ္တာထဲက ထုတ်ယူရ သည်။

“သန်းတင် နောက်ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူး။ ကလေး သေ နိုင်တယ်။ မနိုင်ရင် ကြီးကြီးကိုပြော။ မကြောက်နဲ့၊ နင်ဖြစ် ချင်တာလည်းပြော”

မြိုင်မြို့တွင် စတုတ္ထသမီး မြိုင်မြိုင်နှင့် ပဉ္စမသမီး နိုးနိုး ကို မွေးဖွားသည်။

၁၉၅၅ ခု၊ မတ်လ။ ငွေတိုက်ဝန်ရာထူးတိုးဖြင့် မကွေး

တိုင်း၊ မင်းဘူးမြို့သို့ ပြောင်းရသည်။ ရုံးနှင့်နီးသည့်နေရာတွင် ငှားနေသည်။ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်ခြံဝင်းထဲရှိ ပေ ၃၀ x ပေ ၅၀ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်တွင် ငှားနေရသည်။ အောက်ထပ်က ဒီဇင်ဘာကောင်စီရုံးမှ စာရေးကြီးဇနီးမောင်နှံ တူနှင့် တူမတို့ နေသည်။ သားသမီး မရှိပါ။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတူနှင့် ကိုးတန်းကျောင်းသူ တူမ ဖြစ်သည်။ တူက မကွေးတက္ကသိုလ်တွင် မနက်သွား၊ ညပြန် ကျောင်း တက်သည်။ မီးဖိုက ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်နောက်ဘက်တွင် သီးသန့် ရှိသည်။ ရေတွင်း၊ အိမ်သာကလည်း အဝေးတစ်နေရာတွင် ရှိသည်။

မမသန်းက ချောတော့ အိမ်ရှင်တူက ပိုးပန်းသည်။ မေမေမှာ နေနေသည့် မမသန်းအောက်ဆင်းတာနှင့် မျက်စိ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရသည်။ ပြဿနာမဖြစ်ခင် နှမြော စွာဖြင့် ပြန်ပို့ရသည်။ ငါ့သက်လုံး နေမည့်ကလေး ငိုပြန် သွားသည်။ တစ်ပတ်လောက်အထိ ကလေးတွေက “မမ သန်း” ကို လိုက်ရှာသည်။ လူကောင်းလေးရပြန်တော့ ပတ် ဝန်းကျင်က အဖျက်ပေါ်သည်။

နဂါးပွက်တောင်ခြေရင်းရွာက အသက် ၅၀ အဘိုး ကြီးနှင့် အဘွားကြီးလင်မယားက မနက် ၆ နာရီလာ၊ ညနေ ၆ နာရီပြန်၊ ထမင်းကျွေး၊ လခ ၁၅ ကျပ်ဖြင့်ရသည်။ အဆင် ပြေသည်။ မင်းဘူးမြို့တွင် ဆဋ္ဌမသားလေး “မင်းမင်း” နှင့် သတ္တမသမီးထွေး “ထွေးထွေး” ကို မွေးသည်။ သားသမီး ခုနစ် ယောက်ရသည်။

မကြာမီ ဂန်ဂေါ့နယ်ပိုင် အကြောင်းကြားသည်။ ၎င်း နယ်ပိုင်သည် အုပ်ချုပ်မှု ဆိုးသည်။ ကျေးရွာသူကြီးများက မကြိုက်ကြ။ အလံနီခေတ် ပုံတောင်ပုံညာ၊ ယောင်ဆော၊ ထီးလင်း၊ ဂန့်ဂေါ့ဒေသများတွင် အလံနီကုန်ကြီးဖြစ်ပါတီ “သခင်စိုး” ၏ အမာခံဒေသ ဖြစ်သည်။

တစ်ည ဂန့်ဂေါနယ်ပိုင်အိမ် မီးရှို့ခံရသည်။ နယ်ပိုင် ကိုသတ်ရန် ဖြစ်သည်။ နယ်ပိုင်မှာ မိသားစုမပါဘဲ တစ်ယောက် တည်း တာဝန်လာထမ်းဆောင်သည်။ အိမ်မီးရှို့တော့ နယ်ပိုင် က ထွက်ပြေးပြီး အိမ်ဘေးမှ ရေကန်ကြီးထဲရှိ ဗေဒါပင်များ ကြားတွင် ပုန်းနေ၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သည်။ နောက်နေ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အလုပ်မှထွက်ပြီး မြို့ကို ပြန်သွားသည်။ ဂန့်ဂေါအမတ်က ဖေဖေကို ဂန့်ဂေါနယ်ပိုင် အဖြစ် တောင်းဆိုသည်။ “ယောနယ်က စုန်းကဝေ ပေါပါ တယ်။ မလိုက်ရဲပါ” ဆိုပြီး အယူအဆလွဲများဖြင့် အိမ်ဖော်တွေ က မလိုက်ခဲ့ပါ။

ယောနယ်မှာ အဖော်ရှာရပြန်သည်။ မင်းရွာသူလေး အပျိုဖော်ဝင်စ “မြင့်ကြီး” ကို ရသည်။ အသက်နှင့်မမျှအောင် ရင့်ထော်နေသည်။ မိဘတွေမရှိကြတော့၊ ပျော်လျှင်ပျော် သလောက်နေမည်။ ဖျင်အင်္ကျီပွဲကြီးနှင့် ယောထဘီဝတ်ထား သည်။ မျက်နှာပြောင်နှင့် ဆံပင်ကို ငယ်ထိပ်တွင် ဆံထုံးကြီး ထုံးထားသည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ အားကိုးရသည်။ ထင်းခွဲနိုင်သည်။ ထမ်းပိုးနှင့် ရေနစ်ပိုး အသာလေးထမ်းနိုင်သည်။ ကလေးများ ကို နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်သည်။ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် ကလေး များကို ခေါင်းခေါက်တတ်သည်။ မင်းကတော်က မြင်တော့ “မြင့်ကြီး ခေါင်းမခေါက်၊ ဂျား။ ဖင်ကိုရိုက်ပါ” ပြော သည်။ မင်းကတော် စိတ်စေတနာကောင်းတော့ အိမ်ဖော် ကောင်းနှင့် တွေ့သည်။ “မြင့်ကြီး” ကိုလည်း သမီးကြီးတစ် ယောက်လို သဘောထားသည်။ မြင့်ကြီးက ကလေးများနှင့် ကစားသည်။ အိမ်ရာဝင်ပုံပြင်များ ပြောပြတတ်သည်။ ပုံပြင် များက စုန်းကဝေအကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

၁၉၆၁ ခု၊ မကွေးတိုင်း၊ စလင်းမြို့သို့ နယ်ပိုင်ဝန် ထောက်တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရသည်။ ပေ ၁၀၀ x ပေ ၂၀၀ ပတ်လည် နယ်ပိုင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတွင် နေရသည်။ ခြံပိုင်းထဲ တွင် သရက်၊ မာလကာ၊ ဆီးသီးပင်၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ နှင်းဆီ၊ ရွက်လှ၊ စံပယ်၊ ငွန်ပန်းရံများ ရှိသည်။ အကြီးငါး ယောက် ကျောင်းနေပြီ။ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် မင်းကတော်က ကလေးအငယ် နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ခန်း၊ သမီးကြီး ငါးယောက်

နှင့် မြင့်ကြီးက တစ်ခန်းအိပ်သည်။ မြင့်ကြီးက ဘာမှပြောစရာ မလို။ အိမ်ကိစ္စ၊ ကလေးကိစ္စအားလုံး စိတ်ချရသည်။ မိမိ တတ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းသည်။ မင်းကတော် စိတ်အေး ချမ်းသာရှိသည်။

၁၉၆၃ ခု၊ မင်းဘူးမြို့ကို အခွန်ဝန်ထောက်ရာထူးဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြောင်းရသည်။ မြင့်ကြီးက -

“အကျွန် ဒေါ်ကြီးတို့နှင့် မန်းဘူး (ယောသံ မင်း = မန်း)ကို မလိုက်တော့ပါ။ စလင်း(စလင်း)မှာ နေခဲ့မှာ”

“နင်က ငါတို့နှင့်မလိုက်ဘဲ ဘယ်မှာနေမှာတဲ့”

“ဒေါ်မူတို့အိမ်က သူ့သမီး ရန်ကုန်မှာရှိတာ၊ ရန်ကုန် ရောက်ပူးအောင် ပို့ပေးမှာ”

မင်းကတော် တအားအံ့သြသည်။ နယ်ပိုင်အိမ်က အိမ်ဖော်ကိုပင် မြှူဆွယ်ရဲသည်။ မင်းကတော် စိတ်ဆိုးသည်။ “ဒေါ်မူ” ဆိုသည်မှာ ခြံနစ်ခြံကျော်၊ ပွဲရဲအိမ်မှဖြစ်သည်။ မြင့်ကြီး က အငယ်ဆုံးလေးကို ကျောပိုးပြီး ထိန်းရင်း သွားလည်နေကျ ဖြစ်သည်။

“ငါတို့နဲ့ တစ်သက်လုံးနေမယ်ပြောပြီး ဂန့်ဂေါကလိုက် လာတာ။ ငါတို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်” ဝန်ထောက်မင်း သိသွား သည်။

“သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်။ သူ့စိတ်ကြိုက် မလိုက်ချင်တာ မခေါ်နဲ့။ နေခဲ့ပါစေ။ မြင့်ကြီး...ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာ နင့်ကဲပဲ။ အိမ်ပေးလည်တာကိုက ငါတို့အမှားပဲ”

မင်းဘူးရောက်တော့ ကလေးအားလုံး ကျောင်းတက် နေပြီ။ မင်းကတော် အိမ်ဖော်မရှာတော့။ မင်းဘူးမှ မင်းတပ် ပြောင်းရသည်။

၁၉၆၈ ခု ဝန်ထောက်မင်း ရန်ကုန်ကို အခွန်ဝန် ထောက်ရာထူးဖြင့် ပြောင်းလာရသည်။ ပေ ၂၅ x ၆၀ ပေ နှစ်ထပ်တိုက်အောက်ထပ်တွင် ငှားနေသည်။ အစိုးရအိမ်မရ။

အခန်း (၃)

၁၉၇၄ ခု၊ ကရင်ပြည်နယ် သံတောင်မြို့တွင် ဝန် ထောက်မင်း၊ သမီးကြီးက အထက်တန်းပြဆရာမ တာဝန်က သည်။ ၁၀ တန်းကျောင်းသားလေး စောသာထူး ၁၀ ယောက် ဖြေပြီးချိန် မိဘနှစ်ပါး မိုင်းပုံးထိပြီး ဆုံးသွားသည်။ ညီမ လေး ခုနှစ်တန်းကျောင်းသူ စောမာလာကို မျစ်ချိုပြီး ရှာကွေး

သည်။ မိဘများရှိစဉ်ကတည်းက စောသာထူးက ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အစစ ကူညီပေးနေသည်။ ၁၀ တန်း အောင်စာရင်းထွက်တော့ “ပညာရေးတက္ကသိုလ် ရန်ကုန်” တက်ခွင့်ရသည်။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများက စောသာထူးကို ကျောင်းထားပေးသည်။

“ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်တုန်း ဆရာမဆီမှ ညီမလေးကို အပ်ခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဆရာမ ခိုင်း ချင်တာခိုင်းပါ။ ထမင်းကျွေးပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရအလုပ်ရပြီးတာနှင့် ညီမလေးကို ပြန်လာခေါ်ပါမယ်”

“မင်းညီမကို ရန်ကုန်က မေမေအိမ်ကို ပို့ပေးမယ်။ မေမေကလည်း အသက်ကြီးတော့ အဖော်လိုတယ်။ ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်းစားပေါ့။ မင်းကြိုက်တဲ့အချိန် သွားတွေ့။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ပြန်ခေါ်ပါ”

စိုးစိုး၊ တိုးတိုး၊ မြိုင်တို့ တက္ကသိုလ်တက်နေချိန်ဖြစ် သည်။ မေမေနှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်လုပ်ရသည်။ တန်းတူ သားသမီးတွေစားသလို စားရသည်။ အဝတ်အစား ဆင်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မာလာ ပျော်ပုံမရ။ မေမေ သဘော ကျအဆင်ပြေသည်။

တစ်လတစ်ခါလောက် စောသာထူး မာလာကိုလာ တွေ့သည်။ မာလာအတွက် အင်္ကျီအသစ်များ ဝယ်လာတတ် သည်။ အစ်ကို ပြန်ခါနီးတိုင်း “ညီမလေးကို မြန်မြန်လာခေါ် ပါ” မာလာရောက်တာ ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ။ စောသာထူး ဘွဲ့ရပြီး လိပ်သိုရွာတွင် တွဲဖက် အ·ထ·က ဆရာအလုပ်ရသည်။ ပြောထားတဲ့ကတိအတိုင်း မာလာကို ပြန်လာခေါ်သည်။ မာလာက မေမေအတွက် အများကြီးကူညီသည်။ ဘာမှလုည့် ကြည့်စရာမလို။ ဒီတော့ ပြန်မထည့်ချင်ပေမဲ့ ပြန်ထည့် လိုက်ရသည်။

“မာလာ”က အစ်ကိုနှင့် ပြန်လိုက်ရမည်ဆိုတော့ နေ့စဉ်တစ်လျှောက်လုံး မတွေ့ဖူးသည့် အပြုံးကလေးကို မာလာ မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။ မေမေက မာလာအပြန် တစ် ကျပ်သား ဘတ်ဆွဲကြီးလေးကို လည်ပင်းတွင်ဆင်ပေးလိုက် သည်။ နောက်ထပ် မာလာအကြောင်း မကြားတော့ပါ။ မာလာ ပျော်နေမှာပါ။

အခန်း (၄)

၁၉၈၂ ခု၊ တိုးတိုး အိမ်ထောင်ကျပြီး သားနှစ် ယောက်ရပြီ။ စစ်ဗိုလ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ခင်ပွန်းသည် ရှေ့တန်းထွက်ချိန် ခင်ပွန်းသည်မိဘများနေသည့် မော်လမြိုင် တစ်ဖက်ကမ်း ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာကြီးမှာ နေသည်။ ၁၅ နှစ် အရွယ် အေးအေးက တောထဲမှ ထင်းခြောက်များကိုကောက် သည်။ တစ်နိုင်စာရွက်ပြီး ရွာဈေးမှာ လာရောင်းသည်။ တိုးတိုး က နေ့စဉ်တွေ့နေတော့ -

“အေးအေး မိဘတွေကော”

“အဖေက အေးအေးငယ်ငယ်ကတည်းက တောင်ပေါ် မှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ်။ ဒီနေ့အထိ ပြန်မလာဘူး။ အမေက နောက်ယောက်ျားနဲ့ ကလေးသုံးယောက်”

“နင် ရန်ကုန်က ငါတို့အမေအိမ်မှာ အလုပ်သွားလုပ် မလာ။ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်ဆင်၊ မုန့်ဖိုးလည်း ရမယ်”

ကျွန်မတို့အိမ်ကို အေးအေး ရောက်လာသည်။

အကြီးတွေက အိမ်ထောင်အသီးသီးကျ အိမ်ခွဲသွား ကြပြီ။ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ထွေးထွေးတို့လင်မယားနှင့် သူငယ် တန်း သားလေးတို့သာ အိမ်မှာနေတော့သည်။ ထွေးထွေးတို့ လင်မယားက အလုပ်သွား၊ သားလေးက ကျောင်းသွားနှင့် နေခင်း ဖေဖေ၊ မေမေ၊ အေးအေးတို့ပဲ ရှိသည်။

အေးအေးက သမဝါယမမှာ ခွဲတမ်းရသည့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆပ်ပြာ၊ သကြား၊ နို့ဆီတို့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားထုတ်ရ သည်။ တစ်အိမ်လုံး ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ကြမ်းတိုက် ပြောစရာမလို။ အကုန်လုပ်တတ်သည်။ သားသမီးတွေ အမေ အိမ် လာညအိပ်သည့်အခါ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးကို ဧည့်လာရင်း တိုင်တော့လည်း အေးအေး သွားသည်။ နောက်တော့ ကောင် စီရုံးက စာရေးနှင့် အေးအေး ကြိုက်နေတာ သိရသည်။

၁၉၉၁ ခု၊ အေးအေးက သူ့ချစ်သူနှင့် ယူတော့မည် ကို ဖွင့်ပြောလာသည်။ နှမြောပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ မပေးစားရင်လည်း ထွက်ပြေးမယ့်အတူတူ ထည့်ပေးလိုက် ဝေ့သည်။ ထွေးထွေးက အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကသီလင်တ နိုင်ပြီ။ ဖေဖေကလည်း အသက် ၇၇ နှစ်ရှိပြီ။ မေမေကလည်း ၇၅ နှစ်ကျော်လာပြီ။ ခြောက်လလောက်နေတော့ တိုးတိုးလဲ ၁၃ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ပို့ပေးတာမည်။ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်ဆင်၊ သုံးလတစ်ကြိမ် ကျပ်ကို

ရွာမှာရှိသည့် မိဘတွေထံ ပို့ပေးရသည်။ ဖေဖေအတွက် လမ်းလျှောက်ဖော်၊ ထမင်းချက်ချိန် ပန်းကန်ဆေး၊ တံမြက် စည်းလှည်း၊ ကြမ်းတိုက်ပေးသည်။ ထမင်းဟင်းက ထွေးထွေး ချက်တော့ အဆင်ပြေသည်။ အကူအညီအများကြီးရသည်။ သားနှင့်ရွယ်တူမို့ ကစားဖော်ရသည်။ နှစ်တန်းအထိ ကျောင်း နေခဲ့ဖူးတော့ ရွှေသွေးဂျာနယ်၊ တေဇဂျာနယ်တို့ ပေါင်းဖတ်ရင်း သတင်းစာအထိ ဖတ်နိုင်သွားသည်။ ဖေဖေအတွက် အများ ကြီး အထောက်အပံ့ရသည်။

ကလေးဆိုတော့ ဆော့ချင်သည်။ အလုပ်စိတ်မဝင် စား၊ ခိုင်းရင်လုပ်သည်။ ထွေးထွေးအလုပ်သွားလို့ ခိုင်းထားခဲ့ ရင် မေ့တတ်သည်။ နောက်တော့ -

“အေးထွန်း၊ နင်က မေ့တတ်တယ်။ မှန်ကြည့်ဖို့တော့ အမြဲသတိရတယ်။ မှန်မှာ လုပ်စရာရှိတာ စာရေးထားခဲ့မယ်။ အကြီး အလုပ်သွားတုန်း ကောင်းကောင်းလုပ်ထားနော်”

တံမြက်စည်းလှည်းထားပါ။ ကြမ်းတိုက်ထားပါ။ ဓား သွေးထားပါ စသည်တို့ ရေးပြီး မှန်မှာ စာရွက်လေး ကပ်ထား ခဲ့တော့ အဆင်ပြေသည်။

ဖေဖေ အသက် ၇၉ နှစ်မှာ ဆုံးသွားသည်။ မေမေ က အသက် ၇၇ နှစ်။ မေမေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့တတ် လာသည်။ အေးထွန်းနှင့် နေ့ခင်း နှစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရင်း အေးထွန်းကို ကြောက်သည်ဟု ပြောလာသည်။ ကျွန်မ ခိုင်းခဲ့ လို့ အေးထွန်း နေ့ခင်း မီးဖိုထဲမှာ ဓားသွေးနေသည်။ မေမေ က ရေချိုးခန်းဝင်ဖို့ မီးဖိုထဲသွားရင် အေးထွန်းက ဓားသွေးရင်း လူအသံကြား၍ ဓားကိုကိုင်ပြီး နောက်လှည့်သည်ကို မေမေက

“အေးထွန်းက မေမေ မီးဖိုထဲဝင်တော့ ဓားကြီးကိုင် ပြီး မေမေကို လှည့်ကြည့်နေတယ်။ မေမေ အေးထွန်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေ့ခင်း မနေချင်ဘူး”

မကြာခဏ ပြောလာတော့ အေးထွန်းကို ညောင်ပင် ဆိပ် ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ အိမ်အလုပ်၊ ရုံးအလုပ်နှင့် ပင်ပန်းတော့သည်။

အခန်း (၅)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေမေဆုံးသည်။ သားက BE နောက် ဆုံးနှစ်၊ နေ့ခင်း အိမ်မှာဘယ်သူမှ မရှိ။ မိသားစု သုံးယောက် နေတော့သည်။ အိမ်ဖော်မခေါ်တော့။ ခေတ်တွေမီလာတော့

အဝတ်ကို အဝတ်လျော်စက်နှင့်လျှော်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်ပိတ်ရက်လုပ်။ ဈေးများများဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထား အဆင်ပြေပါသည်။

၂၀၁၅ ခု။ သားကအိမ်ထောင်ကျ အိမ်ခွဲသွားပြီ။ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေရသည်။

ယခုတစ်လော သတင်းစာများတွင် အိမ်ဖော်တွေကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ကြသည့်သတင်းများ ကြားရသည်။ တချို့အိမ်ဖော်တွေကလည်း လစ်တာနှင့် အိမ်ရှင်၏အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို ခိုးယူထွက်ပြေးကြသည်။ ပွဲစားနှင့်ရသည့် အိမ် ဖော်များကိုတော့ သုံးလေးလထားပြီး လာပြန်ခေါ်သွားကြသည်။ ငွေပိုရသည့် တခြားနေရာ ပို့ပြန်သည်။ ခေတ်ကမကောင်းပါ။

၂၀၁၈ ခု။ အခု အသက်ကြီးလာတော့ အလုပ်လုပ်ရ တာ ပင်ပန်းလာတော့ အိမ်ဖော်ငှားချင်ပေမယ့် မငှားရဲ။

မေမေလက်ထက်က အိမ်ဖော်တွေက မေမေက လည်း သမီးတွေနှင့် တန်းတူကျွေး၊ သမီးတွေ ကျောင်းအား ရက်၊ အိမ်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်ရသည်။ အိမ်ဖော်တွေကို တန်းတူ ဆက်ဆံခံရတော့ အိမ်ဖော်တွေ ပျော်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တို့ကျောင်း သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းနေချင်ကြသည်။

အိမ်ဖော် ကောင်းတာရှိသည်။ ဆိုးတာရှိသည်။ အိမ် ရှင် ကောင်းတာရှိသည်။ ဆိုးတာရှိသည်။

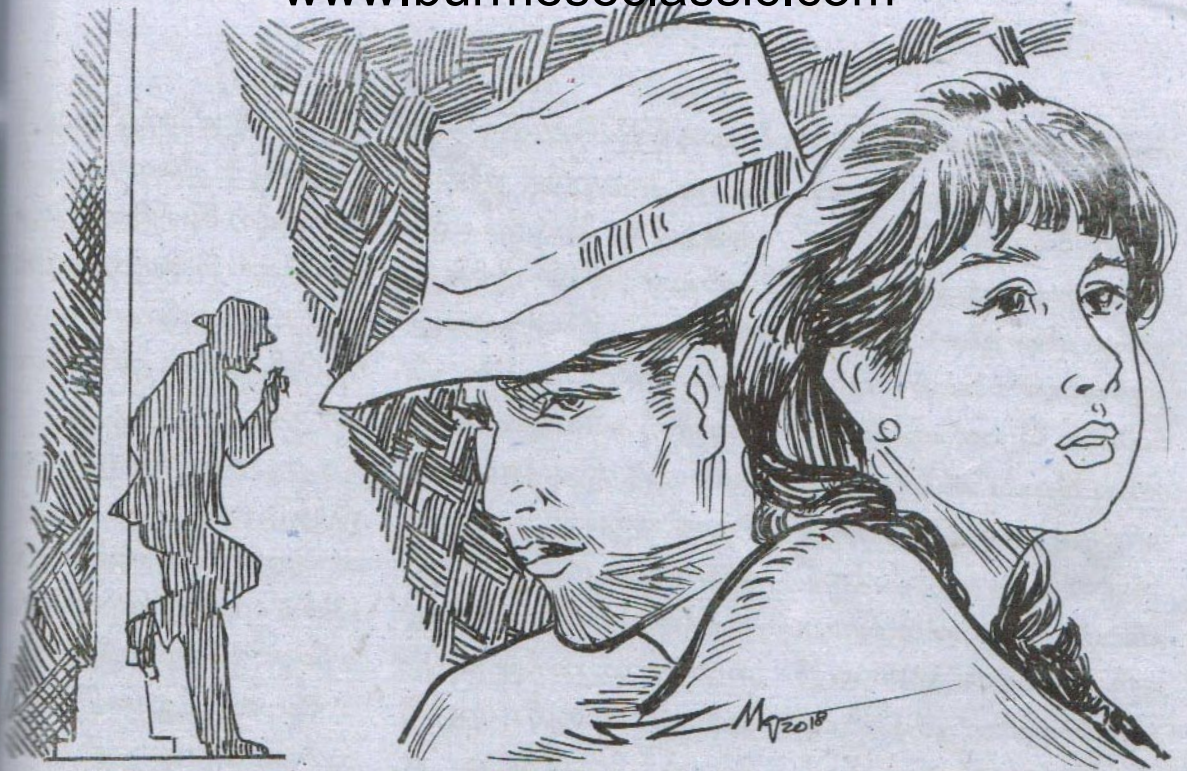
တကယ်တော့ ဘဝကံအကျိုးပေးမကောင်းလို့ အိမ် ဖော်လုပ်ရသည့် ကလေးများသည် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘဝ အကြောင်း နားမလည်သည့်၊ ဗဟုသုတနည်းပါးကြသည်။

အိမ်ဖော်လေးများကို ညွှန်ကြားပြသသူက အရေးကြီး မည်ထင်သည်။ မေမေကိုတော့ ချီးကျူးပါသည်။ သားသမီး ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်၊ လိမ္မာ တဲ့သူလေးတွေဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။ မေမေလည်း အိမ်ဖော်ကောင်းလေးများနှင့် တွေ့သည်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူတစ်ပါးအိမ်ပို့ခိုနေကြ ရမည့် ကလေးများ ကံကောင်းကြပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သမိပါတော့သည်။

ခင်ယော(ခင်)

09501286

မီးတိုင်အောက်က ခေါင်နေတဲ့
လူတစ်ယောက်

မင်းသိင်္ခ

ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်အဖေက သားသမီးဆိုလို့ ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မွေးခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ့ဘာကိုမှ မကြိုက်ပါ
ဘူး။ အိမ်မှာ မြစေချင်လို့ 'မောင်အိမ်မြ' လို့ နာမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ နာမည်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲဗျ။ လူမှန်း သိတတ်စကတည်းက
အိမ်ကို မကပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဆယ်တန်းကို ရောက်တဲ့နှစ်မှာပဲ ကျုပ်ဟာ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့
နေ့မှာ အိမ်က အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုးတဲ့ မိုက်တဲ့ လူတွေနဲ့မှ
ရွေးပြီးပေါင်းမိတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုးပေ့ မိုက်ပေ့ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို မရမက လိုက်ရှာပြီး အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြန်တယ်။
ဆန်းတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို။ စာကောင်းကောင်း မကျက်ဘဲနဲ့ စာအမေပွဲ ဖြေခဲ့တဲ့

ကျုပ်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်နေတယ်
ဗျ။ ကျုပ်တို့ခေတ်မှာတုန်းက အခု
ခေတ်လို ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ် ခေါ်
လေ့မရှိဘူးဗျ။ တက္ကသိုလ် စရောက်
တဲ့နှစ်မှာ အိုင်အေဂျူနီယာပဲ။ ပထမနှစ်
လို့ မခေါ်ဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ကျုပ်တို့
လမ်းထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ချစ်
ကြီးသွယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက
ကျောက်မြောင်းဈေးထဲမှာ အထည်
ဆိုင်ဖွင့်တယ်။ သူ့နာမည်က 'တင်တင်'
တဲ့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှတယ်၊
မျက်နှာ သွယ်တယ်။ သွေးက အလွန်
ညီတယ်။ လျှာ၊ အာ၊ နှုတ်ခမ်း အလွန်
နီတယ်။ အသားအရောင်ကလည်း ဝင်း
ဝါတယ်။ အသံကလည်း အေးတယ်၊
ခြေဆံ လက်ဆံ သွယ်တယ်။ ဆံပင်
က နက်ပြီး ရှည်တယ်။ မျက်ဝန်း
ကျယ်တယ်။ မျက်တောင်၊ မျက်ခုံး
လှတယ်။ ဒီလောက် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြ
ရရင် တော်ပါပြီဗျာ။ အတိုချုံးရင်တော့
တင်တင်ဟာ မိန်းမချောကပ်ယောက်
ပဲပေါ့။

တင်တင်က မိန်းမချောကပ်ယောက်
ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကကော
ဘယ်လိုလူစားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြော
ပြရဦးမယ်။ အီဖေကိုယ်လည်း ခေသူ
မှ မဟုတ်ဘဲ။ အရပ်အမောင်းကောင်း
တယ်။ ရင်အင်ကျယ်တယ်။ အသံဩဇာ
ရှိတယ်။ မျက်နှာကလည်း မိန်းမလျှာ
လို လှတာမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျား

ပီပီသသနဲ့ ကြည့်ကောင်းတာ၊ နှုတ်ခမ်း
မွေး သဲ့သဲ့ထားတယ်။ အဲဒီတော့
ကျုပ်နဲ့ရွယ်ဝူ မိန်းကလေးတွေရဲ့
ပါးစပ်ဖျားမှာ 'ကိုအိမ်...ကိုအိမ်နဲ့...'
တစ်အိမ်တည်း ဖြစ်နေပြန်တာပေါ့။
အဲဒီထဲမှာမှ တင်တင်က ချစ်ကံကောင်း
သူဆုကြီးကို ပေါက်သွားတာ။ အခု
ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ မဟာ
ကံထူးရှင်ဆုကြီးပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါများ
နှစ်ယောက်သား ကန်တော်ကြီးစောင်း
မှာ ချိန်းတွေ့ကြတာ ရဲတစ်ယောက်
က ဘာဘာညာညာထင်ပြီး အရေးပူ
မလို့ လာသေးတယ်။ ကျုပ်တို့
နှစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ရော 'ရှေ့
သွားနောက်လိုက် ညီပါပေတယ်' ဆို
ပြီး ချီးမွမ်းထားပန်ပြီဦး လွတ်လိုက်
တယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။
တင်တင်ကို ကျုပ်ချစ်တာ အပေါ်ယံ
ကြောချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နှလုံး
သားမှာ ကျောက်ထက်အကွာရာတင်
ပြီး နစ်နစ်နောနော ချစ်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့လည်းဗျာ၊ အချစ်စစ်
အချစ်မှန်ဆိုတာ ဘယ်အခါမှ မဖြောင့်
ဖြူးဘူးဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားအတိုင်း
ကျုပ်တို့ရဲ့ အချစ်ဟာလည်း မဖြောင့်
ဖြူးခဲ့ပါဘူး။ တင်တင်အမေကြီးက
ကျုပ်ကို နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူးဗျ။
'အိမ်မြဲဆိုတဲ့အကောင်ကို ငါ့သမီးက
မျက်စိကျပြီး လိုက်သွားရင်တော့ ကြက်
သတ်ဆေးကို သက်စေ့သောက်ပြီး

သေမယ်' လို့ ကြိမ်းတယ်ဗျ။ အဲဒါ
က သူ့အမေကြီး ကြိမ်းတာ။ သူ့အဒေါ်
ဒေါ်ခင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက 'ငါတူမ
ဟင်တင်သာ အိမ်မြဲဆိုတဲ့အကောင်
နောက် လိုက်သွားလို့ကတော့ ငါလျှာ
ကို ငါ့ကိုက်ဖြတ်ပြီး ငုတ်တုတ်သေ
မယ်' တဲ့ဗျ။

ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ
ကို ပြန်ပြီး စားမြုံ့ပြန်ရတာ စိတ်မချမ်း
သာပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် တိုတိုနဲ့
လိုရင်းပဲ စကားကြောဖြတ်လိုက်တော့
မယ်။ တင်တင်ဟာ အလွန်သတ္တိနည်း
တဲ့ မိန်းကလေးဗျ။ သူ့အမေကြီး ကြွက်
သတ်ဆေး သောက်သေမှာကို စိုးတယ်
ဗျ။ အဲဒီတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အဓိက
ဇာတ်ကောင် 'တင်တင်' ဆိုတဲ့ မိန်း
ကလေးရယ်၊ သူ့အမေကြီးရယ်၊ ကျုပ်
အိမ်မြဲရယ်ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဖြစ်
ဖော်ဖြစ်ဖက် သုံးဦးသားရှိတဲ့အနက်
ကံကွက်ကြား မိုးရွာပြီး ကျွန်တော်မို့
'ငါ့အိမ်မြဲ' အပေါ် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့
တင်တင်က 'ကိုအိမ်မြဲ ရှင်ကို တင်တင်
မယူနိုင်ဘူး၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့' တဲ့
အိမ်မြဲဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လောက်ဆွေ
သွားမယ်ဆိုတာ ဒင်း မသိရှာဘူး။
အဆွေးကြီး ဆွေးသွားတယ်ဗျာ။

ကျုပ်က စာရေးဆရာ မဟုတ်
တော့ ရေးလည်း မရေးပြတာပဲဘူး။
ရင်ထဲမှာတော့ အနှစ်ရှစ်သောင်းရွာတဲ့

အဲဒါကမ္ဘာပျက်မိုးလို့ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မျက်ရည်မိုးတွေ ရွာခဲ့ရတယ်။ အဟုတ်ပါ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ကျုပ်ဟာ အရက်ပြင်းပြင်းကို ရေမရောဘဲ သောက်တတ်လာတယ်။ စီးကရက်ကို ဖွာပြီး မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်လာတယ်။ ပြောရဦးမယ်။ အိုင်အော့ဂျီယာကနေ ဆက်ပြီးကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ ကျောင်းလည်း ထွက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လွမ်းမိုးတွေခွေပြီး မပြေခင်မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ တင်တင်နဲ့ ဝေးအောင်ဆိုပြီး မိဘတွေ ထားခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို လျှော့ချေးပေါ့ချေးနဲ့ရောင်းပြီး သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အကြာကြီး နေရတယ်။ ဥပမာပေါ့ဗျာ ဒေါက်တင်တဲ့အခါမျိုးမှာ နေရတာပေါ့။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတက်တဲ့အခါမျိုးမှာလည်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ အကြာကြီး နေရတာပေါ့။

အဲဒီလိုနေရတဲ့အခါမျိုးမှာ အခြားအခြား သင်္ဘောသားတွေကတော့ စိတ်ညစ်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ စိတ်မညစ်ရေးချ မညစ်ဘူး။ အဲဒီမြို့မှာ

ရှိတဲ့ ဂျိုးတောလေတွေနဲ့ ပေါင်းတယ်။ သူခိုးသူဝှက်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှ ဖိမိစီးစီး သင်ယူခဲ့တယ်ဗျာ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်လည်း ပြန်ရောက်ရော ကျုပ်ဟာ လုံးဝအဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ လူကောင်းစာရင်းမှာလည်း မရှိတော့ဘူး။ လူဆိုးစာရင်း ဝင်သွားပြီပေါ့ဗျာ။

တစ်ခုပြောထားရဦးမယ်။ လူဆိုးဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ နာမည်က 'အိမ်ခြံ' မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ တစ်မျိုး ပြောင်းထားပြီ။ ဒုစရိုက်လောကမှာ 'စွယ်စုံမောင်မောင်' ရယ်လို့ လူသိများတယ်ဗျ။ ခါးပိုက်နှိုက်တယ်ဗျာ။ သူများအိမ်ပေါ် တက်ခိုးတယ်ဗျာ။ အဖော်ကောင်းရင် ဓားပြတိုက်တယ်ဗျာ။ ကလေးကို ခမည်းပေးထားတဲ့ နားခွဲကလေးကို ဖြုတ်ယူတဲ့ အမှုမျိုးကနေ သိန်းပေါင်းများစွာ ရလိုက်တဲ့ ဓားပြမှုကြီးအထိ ကျုပ်ဟာ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးပြီ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့။ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲလုပ်တဲ့ လူတွေ ရဲက ဖမ်းမိတဲ့အခါ ရဲက မရမက စစ်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ စွယ်စုံမောင်မောင် ဆိုတဲ့လူဖြစ်တယ် ဆိုတာ မဖော်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲက ကျုပ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်နေတယ်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လွဲနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ထောင်နန်းမစ်ရ

သေးတာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ကျက်စားခဲ့တာက ရန်ကုန်မြို့ မပါဘူး။ နယ်မြို့တွေမှာ ကျက်စားခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ဆောင်းအဝင်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ တင်တင်ကို အရမ်းသတိရတယ်။ သတိရမယ့်သာ သတိရတာပါဗျာ။ တင်တင်ဟာ ကျုပ်နဲ့ တန်းဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့အမေ သဘောကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ မမြဲပါဘူး။ ဆီးချိုရောဂါနဲ့ အဲဒီယောက်ျားဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားရှာတယ်။ ကြေးချင်းတိုက်ပြီး ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တင်တင်က တစ်ခုလပ်မနော်။ ငအိမ်ခြံဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ 'မ' ဆိုလို့ ယင်မတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့ လူပျိုအစစ်ဗျ။ ဟေ ဟေ...။

ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ဆောင်းဝင်လာတဲ့အခါမှာ တင်တင်ကို ဘာလို့သတိရတာလဲဆိုတော့ သူနဲ့ ကျုပ် ချစ်သူဖြစ်ကြတာ အဲဒီဆောင်းရာသီပဲဗျ။ ကျုပ်က သူ့ကို သဇင်ပန်းကလေး လက်ဆောင်ပေးဖူးတယ်။ ဟဲ...ဟဲ...ပြောရဦးမယ်။ သဇင်ပန်းလို့ အများခေါ်နေကြတဲ့ ပန်းဟာ ရှေးအခါက သန့်စင်ပန်းလို့ တောင် ခေါ်တယ်တဲ့ဗျ။ နှင့်တူလှိုင်လှိုင်ကျတဲ့အခါမှ ဝေဝေဆာဆာ

ဖြစ်တဲ့ ယန်းမျိုးဗျ။ ကဲဗျာ၊ သည်ဆောင်း
ဟောမာန်ဆိုတဲ့သီချင်း ခင်ဗျားတို့လည်း
ရပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အကြိုက်
ဆုံးပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ယူဆောင်
ဆက်သွင်းဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေးနားက
အတော့်ကို နွဲ့နွဲ့လေး ဆိုရတာဗျ။
ဟဲ...ဟဲ...သူခိုး ဓားပြ ဆိုလို့ အထင်
မသေနဲ့နော်။ အနုပညာဘက်ကလည်း
သိပ်ပြီးမဆိုးလှဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ခေတ်
က တယောဆရာကြီးတွေဆီမှာ
လက်ကျလက်န မိအောင် သင်ထားတဲ့
တယောသမားဗျ။ တင်တင်တို့ အိမ်
တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်တဲ့အခါမှာ သည်
ဆောင်းဟောမာန်သီချင်းကို တယောနဲ့
ထိုးခဲ့တာပေါ့ဗျ။ ထိုးရတင် မဟုတ်
ဘူးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ အသံဝါကြီးနဲ့ သည်
ဆောင်းဟောမာန်ခါ ဆိုတဲ့အပိုဒ်ကို
ငိုသံပါကြီးနဲ့ ဆိုခဲ့တာပေါ့ဗျ။

ဟိုတိုပြောမယ်ဗျာ။ သိပ်ပြီး
သတိရလာတော့ တင်တင်တို့အိမ်မှာ
တယ်လီဖုန်း ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်ကို ရှာပြီးတော့ တင်တင်ဆီကို
တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တယ်။
အောက်ကျခံပြီး ဆက်လိုက်တာပေါ့
ဗျာ။ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ပါရ
စေလို့ တောင်းပန်ရတယ်။ ကျွန်တော့်
အသည်းနှလုံးကို တင်တင်ခြေထောက်
အောက်ကို ထိုးထည့်ပြီး အသနားခံခဲ့
ရတာပါ။

အဲဒီတော့ တင်တင်က ကျွန်တော့်
ကို ပြန်ပြီးစကားပြောတယ်။ ‘ကိုအိမ်

တဲ့ ဘယ်တော့တွေ့ရမှာလဲ၊ ဘယ်နား
မှာ တွေ့ရမှာလဲ’ တဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့်
ဗျာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လဲမသွားအောင်
မနည်းကို ထိန်းထားရတယ်။ ပြီးတော့
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ‘အခုလာမယ့်
ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်၊ မမှားနဲ့နော်၊
အဲဒီနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်နေ့ ည ၈ နာရီ၊
မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်လမ်းခွဲ လမ်းဆုံနား
က မီးတိုင်အောက်မှာ စောင့်နေမယ်၊
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လာပြီးတွေ့စေချင်
တယ်’ လို့လည်း အသနားခံလိုက်
သေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်း
က မန္တလေးကနေ ဆက်လိုက်တာ။
ဆက်တဲ့နေ့က ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်
နေ့။ ကျုပ်က ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့
ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ၂၁ ရက်နေ့မှာ
ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ၂၅
ရက် ခရစ္စမတ်နေ့ ည ၈ နာရီမှာ
တော့ ကျုပ်ဟာ မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်
လမ်းခွဲက ဓာတ်မီးတိုင်အောက်ကို
ရောက်နေပြီဆိုတာ အသေအချာပေါ့
ဗျာ။

ပြီးတော့ ကျုပ် အသည်းနှင့်
အောင် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူ
တင်တင်နဲ့ တွေ့ရဖို့ကလည်း မြေကြီး
လက်ခတ်မလွဲပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့
ဘယ်လောက်အူမြူးနေမယ်ဆိုတာ
စဉ်းစားသာကြည့်ကြပေတော့ဗျ။
ဟေ...ဟေ့...။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ
ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဒီဇင်ဘာလ ၂၅

ရက်နေ့ ခရစ္စမတ်ည ၈ နာရီတွင်
မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်လမ်းခွဲနဲ့ အနီးဆုံး
လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ
ဓာတ်မီးတိုင်အောက်၌ ဘောင်းဘီ
ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက်
သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်
ဆောင်းထားသော အရပ်မြင့်မြင့် လူ
တစ်ယောက်သည် ဓာတ်တိုင်ကိုလိုက်
ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် သူ၏အနီးမှ ဖြတ်
သွားသော မော်တော်ကားများပေါ်၌
စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်း၍ကြည့်
နေ၏။ ထို့အတူ အနီးမှ ဖြတ်သွားသူ
များကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်၍
ကြည့်နေ၏။ ၈ နာရီထိုးပြီးသောအခါ
၌ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိ မိန်း
တစ်ဦးသည် ကြိမ်ခြင်းကလေး
လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် အခြား
သော လက်တစ်ဖက်တွင် ခြောက်
အရွယ် ကလေးမလေးကို ဆွဲထူ
သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်
လိပ်စာပါသော စာအိတ်ကလေး
ထိုးပြလျက်...

“တောကလာတာပါရှင်၊
လိပ်စာကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထို
လည်း ထိုလိပ်စာကို ကြည့်ပြီး
စိတ်ထဲ၌ ထိုမိန်းမအား သံသယ
ကာ ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ထို
သည် တစ်ခါက ချစ်သူ ဖြစ်

သော တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ဦး
ကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် ယခု သူ၏ရှေ့မှောက်တွင် လာ
ရောက်မေးမြန်းနေသော မိန်းမမှာ
တင်တင်မဟုတ်ကြောင်း သိနေ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တင်တင်
သည် လှ၏။ ထိုမိန်းမသည် မလှပေ။

“ခင်ဗျားမေးတဲ့လိပ်စာက ဒီ
ဘက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟိုဘက်ကို
ပြန်သွားရမယ်။ ကန်တော်မင်ဈေး
ဘက်ကနေ သွားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမလည်း
ကလေးမလေးကို လက်ဆွဲလျက် ခရေ
ပင်လမ်းခွဲရှိ တစ်ဖက်သော ပလက်
ဖောင်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ကူးသွား
လေ၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်
လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်စုကို တွေ့ရလေ
၏။ သူသည် ထိုရဲများဆီသို့ သွားကာ

“ဒီမှာရှင်...ဒီမှာ...သိပ်ကို
အရေးကြီးပါတယ်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့က အလို
ရှိနေတဲ့ လူဆိုးဝမ်းပြေး စွယ်စုံမောင်
မောင်ဆိုတာ ရှင်တို့ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲ
တစ်စုလည်း မျက်လုံးပြူး၍သွားလေ
၏။ ထိုအခါ မိန်းမက...

“အဲဒါ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊
ဟောဟိုဓာတ်တိုင်အောက်မှာ ဆေးလိပ်
သောက်နေတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့လူပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာဉ်ထိန်း

ရဲများလည်း စခန်းကို တယ်လီဖုန်း
ဆက်သူဆက်၊ ထိုသူအနီးသို့ မယောင်
မလည် ကပ်သူက ကပ်ကြပြီးလျှင်
ထိုသူအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလိုက်ကြ
လေ၏။ ထိုသူသည် အဖမ်းခံရသော
အခါ၌...

“ကျွန်တော် ဂါတ်ကို လိုက်ဆို
ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ မပြောပါ
ဘူး၊ ခဏလေးတော့ ဆက်ပြီးစောင့်
ပါရစေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ
ကို ဆက်ပြီးစောင့်ပါရစေဗျာ၊ သူလာ
ဖြစ်အောင် လာမှာပါ”

ဟု ဆိုနှင့်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်
လေ၏။ အမှန်စင်စစ် သူ့အား စာအိတ်
ပေါ်မှ လိပ်စာကို ပြု၍ လာမေးသော
မိန်းမမှာ သူ၏ချစ်သူ တင်တင် ဖြစ်
၏။ တင်တင်သည် အိမ်မြဲ၏ သတင်း
ကို အစဉ်သဖြင့် နားစွင့်နေသူဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် အိမ်မြဲသည် ဓားပြကြီး
ဖြစ်သွားပြီး နာမည်မှာလည်း အိမ်မြဲ
မဟုတ်တော့၊ စွယ်စုံမောင်မောင် ဟု
သော နာမည်ရထားကြောင်းကိုလည်း
သိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တင်တင်
သည် သူ၏ချစ်သူကို ဒုစရိုက်လောက
တွင် ဆက်၍ကျင်လည်ခွင့် ပေး
တော့ဘဲ ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ သူ
ကိုယ်တိုင် ဆွဲသွင်းလို၏။ ပြီးလျှင်
အပြစ်ရှိက အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေလို
၏။ အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီး လူကောင်း

ပကတိဖြစ်သွားမှ မောင်အိမ်မြဲနှင့်
တင်တင်တို့ ပေါင်းကြလေသတည်း
ဟု အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်
သူသည် ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
၏။

“အိမ်မြဲမှာလည်း ချစ်သူ
တင်တင်ကို လှတုန်းဝတုန်းအရွယ်တွင်
သာ တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တင်တင်
မှန်း မသိရှာခဲ့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် အချစ်
ကြီး ချစ်တတ်သော အိမ်မြဲသည်
အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော
အခါ၌...

“ရက်စက်လှချည်လား တင်
တင်ရယ်၊ ငါ မင်းကို စောင့်နေခဲ့ပါ
တယ်၊ မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူး
ကွယ်”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူး
ကွယ်...”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူး
ကွယ်...”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူး
ကွယ်...”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ရူးသွပ်သွားရှာ
လေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

၁၆-၁၆

ဖတ်စရာဂျာနယ်၊ အမှတ်(၁)
(၄-၁-၁၉၈၅)

အဘိုးကျား

စာအုပ်အကြောင်း

ကျွန်တော်၏အမည်မှာ မောင်အောင် ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုအချိန်က အသက် ၃၀။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။
 အလုပ်က ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က
 ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သော ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့
 ဝင်ငွေ ငါးရာကျော် ရှိပါသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက တစ်နေ့
 ဝင်ငွေငါးရာကျော် ဆိုသည်မှာ အလွန်ပင် ကံကောင်းသူများ
 အခွင့်အရေးရသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ရာနှစ်ဆယ်
 ခြောက်ကျပ် တစ်လရသူများခေတ်တွင် ကျွန်တော်သည်
 တစ်နေ့ ဝင်ငွေ ငါးရာကျော် ရရှိသည်မှာ အလွန်ထူးခြားကံ
 ကောင်းလှသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဓာတ်ဆီ
 စက်ဆီ ချောဆီများကို အစိုးရက ကိုင်သည်မို့ ယခုခေတ်လို
 ဝယ်ချင်တိုင်း ဝယ်၍မရပါ။

ကားရှိသူများ ဆီစာအုပ်ဖြင့်သာ ဝယ်ယူခွင့်ရသော
 အချိန် ဆီဆိုင်က မန်နေဂျာမပြောနှင့် နေ့စားနှင့် မန်နေဂျာ
 က ခေါ်ယူဆီထည့်ခိုင်းသူသည်ပင် အဆင်ပြေလှ၏။ မည်သို့
 မည်ပုံ ဝင်ငွေရသည်ကို မပြောလှဟော့ပါ။ ထိုသို့ ငွေအဆင်
 ပြေသော ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဘဝကပင် မယ်ဒ
 လင်း၊ ဇုံးမင်း၊ ဂီတာ စသည်များကို တီးခတ်တတ်ပါသည်။
 ယခုအချိန်တွင်တော့ အဆိုပါ တူရိယာပစ္စည်းများကို ကျော်၍
 မဟာဆန်ဆန် စောင်းတီးလေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆရာဖြစ်သူမှာ စောင်းသိန်းဖေ ဖြစ်ပါ
 သည်။ ဆရာသည် အတီးပင်မက အဆို အရေးဘက်တွင်ပါ
 ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မြန်မာ့အသံတွင် ဓာတ်ပြားများစွာ ရရှိခဲ့
 သလို ဆရာ၏သီချင်းများကလည်း ပေါက်မြောက်လှပါသည်။
 တစ်နေ့တွင် ဆရာက ကျွန်တော်အား အင်းတိုင်သို့ သွား
 ရောက်မည်ဆိုသဖြင့် ဆရာနှင့်အတူ အင်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
 ပါသည်။ အင်းတိုင်ရောက်ရှိပြီး ခြေလျှင်ခရီးဖြင့် ဆက်လက်
 ၍ တောစပ်သို့ နှစ်ဦးသား လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ လက်စွဲ
 တော်စောင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ပါတည်း ပါရှိခဲ့
 ပါသည်။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် အင်းတိုင်တောတွင်းသို့

ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဆရာနှင့်အတူ ဇရပ်လိုလို ကျောင်းဟောင်း
 တစ်ခုလိုလို နေရာတွင် နားလိုက်ကြပါသည်။

ထိုဇရပ်လိုလို ကျောင်းဟောင်းလိုလို နေရာတွင်
 နေထိုင်သူကား “အဘိုးကျား” ဆိုသူ အသက် ၇၀ ကျော်ခန့်
 အဘိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကျားသည် ဆရာနှင့်
 စကားစမြည်ပြောကြရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များထိ ပြော
 ကြဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆရာက “ဘိုးကျား” ကို
 “ကျော်ကျော်တစ်ယောက် ရောက်မလာဘူးလား။ ကျွန်တော်နဲ့
 မတွေ့တာတော့ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်လောက် ရှိပြီခင်ဗျ” အဘိုး
 ကျားက “ဟုတ်လား။ ဒီကောင် မနက်ပေါက်ချလာလိမ့်မယ်
 ကွ” ဟု ပြောသံကြားရပြီး ထိုညတွင် ဆရာနှင့် ကျွန်တော်
 သည် အဘိုးကျား ညွှတ်သော အစားအသောက်များကို
 စားသောက်ကြရင်း ပါး... နှင့် ဆရာတစ်လှည့်
 ကျွန်တော်တစ်လှည့်... သည်။ လပြည့်ည
 ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မီးလွှဲ... သာညတွင် စောင်း
 သံနှင့် တေးဆိုရသည့်... စွာပင် ကြည့်နိုးစရာ
 ဖြစ်တော့၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ထိ သီချင်းများ တီးမှုတ်
 ဖျော်ဖြေကြပါသည်။ သီချင်းသီဆိုကြပြီး အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်
 ဆရာက ကျွန်တော်အား အဘိုးကျားသည် ဘိုးဘိုးအောင်၊
 ဘိုးမင်းခေါင်တို့နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။
 ကျွန်တော်အနေနှင့် ဆရာပြောသည်ကိုသာ နားဆင်နေရ
 သော်လည်း စိတ်တွင်း၌မူ ယုံကြည်မှု မရှိလှပါ။ ကျောင်းသား
 ဘဝကတည်းက ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံပညာကိုသာ အလေး
 ထားယုံကြည်မှု ရှိပါသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာကိုကား လက်တွေ့ကျ
 လှသဖြင့် ယုံကြည်မှု မရှိလှပေ။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထကာ
 မျက်နှာသစ်ပြီး ဆရာ၊ အဘိုးကျားတို့နှင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်
 နေစဉ် ညွှတ်သည်တစ်ဦး ကျွန်တော်တို့နားနေရာ ကျောင်းသား
 သို့ တက်လာလေသည်။ တက်လာသူပုဂ္ဂိုလ်မှာ ညွှတ်ရပ်

ကောင်းကောင်း။ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသားလတ်လတ်ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကျားက -

“ဟော...တွေ့လား ကိုသိန်းဖေ။ ကိုကျော်ကျော်ရောက်လာပြီလေ”

“ဟာ...အဘိုးကျား ညကပြောတာ မှန်လိုက်တာ။ ကိုကျော်ကျော်ရေ၊ အဘိုးကျားက ဒီမနက် ခင်ဗျားရောက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

ကိုကျော်ကျော်က ပြုံး၍ အဘိုးကျားနှင့် ကျွန်တော်၊ ဆရာအား ဝမ်းပမ်းတသာစကားများ တစ်ဖောင်ကြီးပြောကြလေ၏။

အဘိုးကျားနှင့် ကိုကျော်ကျော် တစ်နေရာတွင် လမ်းလျှောက်စကားပြောနေကြစဉ် ကျွန်တော်၏ ဆရာက

“အဲဒီ ကိုကျော်ကျော်ဆိုတာ ...ဆရာဝန်က မောင်အောင်ရ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဘယ်ဆေးရုံကလဲခင်ဗျ”

“ခုတော့ ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ ဆမလက်မှတ် သိမ်းခံရလို့ ကုန်သည်အလုပ်ပဲ လုပ်တော့တယ်”

“ဗျာ...ဆရာဝန်လက်မှတ်သိမ်းခံရတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ ဆရာရယ်”

“အေး...ဒီလိုကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကိုကျော်ကျော် အဘိုးကျားဆီလာတော့ အဘိုးကျားက မင်းဒီကပြန်သွားရင် ကလေးမွေးမယ့် လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုဖို့ လာခေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လာခေါ်ရင် မလိုက်နဲ့။ အကြောင်းပြပြီး ရှောင်လိုက်။ တကယ်လို့ မင်းလိုက်သွားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။”

ကိုကျော်ကျော် ပြန်သွားပြီး အိမ်ရောက်တော့ ရေဗိုးခွံ ထမင်းစားပြီး အနားယူနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကားရပ်သံကြား၏။ လူတစ်ယောက် တက်လာပြီး သူ့ခန်း ကလေးမွေးခါနီးလို့ ဆရာကူညီဖို့ ပြောသတဲ့။ ကိုကျော်ကျော်ကလည်း အားနာတတ်တဲ့လူဆိုတော့ အဘိုးကျားပြောလိုက်တာကို မေ့သွားပြီး ဆေးအိတ်ဆွဲလို့ လိုက်သွားတာပေါ့။ သို့သော်လည်း ကံမကောင်းစွာဘဲ ကိုကျော်ကျော်ကုလိုက်တဲ့ မီးဖွားမယ့် လူနာဟာ ဆုံးသွားတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ လိုရင်းပြောရရင် သူ့ကို ထာခေါ်တဲ့ လူနာရှင်ဟာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ အလွန်ပဲ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ခန်းဆုံးတာကို ကုတဲ့ဆရာဝန်ညွှန်လို့ ဆရာဝန်

အပြစ်ဆိုပြီး တိုင်လို့ ကိုကျော်ကျော်လည်း ထောင်ထဲရောက်သွားလေရဲ့။

အဘိုးကျားက ကိုကျော်ကျော် ထောင်ထဲရောက်တဲ့ အချိန် ထောင်ထဲထိ သွားတွေ့တယ်တဲ့။ ထောင်ကလွတ်ဖို့ အစီရင်လည်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကိုကျော်ကျော် ထောင်ကလွတ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လက်မှတ်တော့ သိမ်းခံလိုက်ရတာပေါ့ကွာ။ ဟော... အဘိုးကျားတို့လည်း ပြန်လာကြပြီ။ ကဲ...မောင်အောင်၊ တို့လည်း ဒီနေ့ပြန်ကြမယ်နော်။ မင်းလည်း အခွင့်အရေးရတုန်း အဘိုးကျားဆီက တစ်ခုခုတောင်းပေါ့ကွာ”

အဘိုးကျားနှင့် ကိုကျော်ကျော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့နားသို့ ဝင်ထိုင်ကာ ရေမွှေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောကြလေ၏။

ကိုကျော်ကျော် ပြန်မည်ဆို၍ ကျွန်တော်၏ဆရာက တောစပ်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။ ထိုသို့ လိုက်ပို့စဉ် ကျွန်တော်နှင့် အဘိုးကျားတို့ ရေမွှေးကြမ်းသောက်ရင်း ကျွန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်ကား ကျွန်တော်ဆရာ ပြောသည်များကို ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေသော်လည်း လူငယ်ပီပီ ရသည့်အခွင့်အရေးလက် မလွတ်ရလေအောင် ကျွန်တော်ဆရာ၏စကားအတိုင်း အဘိုးကျားအား “အဘခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဘလို အသက်ရှည်ပြီး အနာကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပါခင်ဗျာ”ဟု စိတ်ထဲရှိသည်ကို အဘကျားအား ပြောချလိုက်တော့၏။ အဘကျားဆို၍ နာမည်သာဆန်းသည်။ လူပုံစံက ဘာမှမထူးခြားပါချေ။ သာမန် စွပ်ကျယ်လက်ရှည်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် လည်ပင်းပတ်၊ လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားသူ အသက် ၇၀ ကျော် အဘိုးတစ်ယောက်ပုံစံသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ထိုသို့ အဘကျားအား ပြောလိုက်သောအခါ အဘကျားက “အေးကွယ် ကူညီရတာပေါ့။ ဟောဟိုမှာ ပုတီးတွေ့တယ်မှတ်လား”

အဘပြောသောအခါ ကျွန်တော်၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် သာမန်ပုတီးတစ်ကုံးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အေး...အဲဒီပုတီးကိုယူပြီး တို့ကျောင်းရှေ့က တရားထိုင်တဲ့ဂူလေးတွေ တွေ့တယ်မှတ်လား။ အဲဒီမှာ ဒီပုတီးကို ယူပြီး တစ်ပတ်စိပ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာတွေရွတ်ပြီး စိပ်ရမှာလဲ အဘရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“အရဟံ ဇိနောသိဉ္ဇိ ပုတီးတစ်လုံးချ၊ တစ်ပတ်ပြည့် အောင်စိပ်ကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပုတီးလေးကို လှမ်းကောက်ယူရာ ပုတီးကလေးမှာ တော်တော်နှင့် ကောက် ယူ၍မရပေ။ မျက်မြင်တွင် ၁၀၀ လုံး ပုတီးကလေးသာ ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့ကောက်ယူလိုက်သောအခါတွင်မူ တော်တော်နှင့် ကောက်ယူ၍မရဘဲ အလွန်ရှည်သော ကြိုးခွေ တစ်ခုကို ကောက်ယူနေရသကဲ့သို့ ဆွဲယူ၍မဆုံး ရှိနေတော့ ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပင် အံ့အားသင့်ကာ ဤ ၁၀၀ လုံးသော ပုတီးတစ်ကုံးသည် ပေတစ်ထောင်မျှရှည် သော ကြိုးတစ်ခွေကို ဆွဲယူနေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရကာ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ပုတီးကို မဆုံးဆုံးအောင် လက်တွင်ရစ်ကာ ပတ်ယူနေရ၏။

အချိန်အတော်ကြာမှ ဤပုတီးလေးတစ်ကုံးကို ရယူ နိုင်တော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် အဘပြောသော တရား ထိုင်သည့် ဂူထဲသို့ဝင်ကာ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် စိပ်လိုက်ရာ ညနေစောင်းသွားပါတော့သည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုး ကျားအကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ “ဦးကျော်ကျော် မနက်လာ မည်ကို အဘယ်ကြောင့် ကြိုတင်ပြောနိုင်သလဲ။ ၁၀၀ လုံး သော ပုတီးလေးတစ်ကုံးကို ကျွန်ုပ် ကောက်ယူလိုက်သော အခါ ဒးဘယ်ကြောင့် တော်တော်နှင့် မရနိုင်သလဲ” ဟူသော အတွေးများကို ကျွန်တော် ထပ်ကာတလဲလဲ တွေးမိသော် လည်း မည်သို့မျှ ကောက်ချက်မချနိုင်ခဲ့ပေ။ အဘိုးကျားကား ထူးခြားသူဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ နောက် ဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်တို့နှင့် သူငယ်ချင်းဆိုသည်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

ကျွန်တော် အဘိုးကျားဆီမှ ပြန်လာပြီး တစ်လအခါ အကြာတွင် ကျွန်တော်၏ စောင်းဆရာ ဦးသိန်းဖေက “မောင် အောင်၊ ရှေ့လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မနက်စောစော တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်း ကန်ဖျားကျောင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးကို ကျောင်း အပ်ပွဲရှိတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ဆရာ စောင်းနဲ့ ရတုသီဆိုပူဇော်ရ မယ်ကွ။ ဒါကြောင့် မင်းလည်းလိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်” ဆိုသဖြင့် ဆရာနှင့်ကျွန်တော်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစော အင်း လျားကန်စောင်းရှိ ကန်ဖျားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ ပါသည်။

ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိပြီး ဆရာတော်ကြီး အား ဖူးမြော်ကြည်ညိုကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီးက

“ဒကာကြီးဦးသိန်းဖေ၊ အဘိုးကျားရော ပါမလာဘူးလား” ဟု မိန့်သဖြင့် ဆရာက မပါကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော် ကြီးက “ပါတယ်ဒကာကြီးရဲ့၊ ကျောင်းဝမှာ စောင့်နေတယ်။ သွားခေါ်လိုက်ပါ” ဟု မိန့်ပြန်သဖြင့် ဆရာက ကျွန်တော်အား “ကဲ... မောင်အောင်၊ အဘိုးကျားကို သွားခေါ်ကွာ” ဟု ဆို သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ကျောင်းထဲ ထွက်ကာ အဘိုးကျားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ ကျောင်းသို့အလာတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆရာတော်က အဘိုးကျားလာသည်ဟု မိန့်သည်မှာ ထူးခြားလှ၏ဟု စဉ်းစားမိတော့၏။

ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း ကျောင်းထဲသို့ လျှောက်လာ ရာ ကျောင်းထဲသို့ အရောက်တွင် အဘိုးကျားသည် တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးတိုကိုဝတ်လျက် မတ်တတ်ရပ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်နေဟန် တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်ကား အဘိုးကျား၏ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြမိပါ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးကျားအား ကျောင်းဝမှ ကျောင်းတွင်း သို့ ခေါ်ဆောင်လာရပါတော့သည်။ အဘိုးကျားသည် ဘယ် တုန်းကလာသနည်း၊ ဤပွဲကို မည်သို့သိသနည်း ကျွန်တော် ဘာမျှမမေးမိပေ။ အံ့သြဝမ်းသာလျက် အဘိုးကျားအား ဆရာ တော်ကြီးရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်ကာ နေရာပေးလိုက်ရလေ၏။

ဆရာတော်ကြီးရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီလျက် အဘိုး ကျားကို ဆရာတော်ကြီးက အသေအချာ ခါးကိုညွှတ်ကာ အားပါးတရ ကြည့်ရှုရင်း “ဪ... အဘိုးကျား၊ အဘိုးကျား ကျုပ် ငါးနှစ်သား ကိုရင်ဘာဝထဲက ဒီရုပ်ဒီရည် အဘိုးကျား ခု ကျုပ်အသက် (၈၀) ကျော်နေပြီ။ ခုထိလည်း ဒီရုပ်ဒီရည် အတိုင်း အဘိုးကျားပါပဲလားဗျာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ... အဲဒါပဲ စာရေးဆရာရေ၊ ကျုပ်တွေခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိုးကျားဆိုတဲ့ အဘိုးကျား မထူးဆန်းဘူးလားဗျာ”

“ဒီလောက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့ တွေ့တာကိုများ ဘာအနု အရေး ဘာဆေးမှမတောင်းတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ”

“ဪ... ဒါကတော့ ဆရာရယ်။ ပြောလည်းမရဘဲ စရာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာတို့ စာရေးဆရာတွေ သိပ္ပံသမားစစ်စစ်လေဗျာ။ ဒါကြောင့် ယုံရခက်ခဲတာနဲ့ ယုံခက်နေရင်း အခွင့်အရေးတွေ လက်လွှတ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ”

မောင်တော်ထိ

ထွဋ်ခေါင်သော်တာ

ရည်ရည်မွန်(မန္တလေး)

“တောက်”

အချိန်အခါမဟုတ် နွေခေါင်
ခေါင်ကြီး မိုးရွာရတယ်လို့။ နွေခေါင်
ခေါင်မဟုတ်ပါဘူး။ နွေကို မရောက်
သေးတာ။ ခုမှ ဆောင်းကုန်မလို့ ကြံ
တုန်း။ မုန်တိုင်းရှိလို့ဆိုလားပဲ။ ကျုပ်
ဆိုတဲ့ကောင်က မိုးဆို လွှတ်မုန်းတာ။
အဲဒီလောက်ထိ။ ဘာဖြစ်ရမလဲဗျာ။
မိုးရွာရင် အိမ်ထဲမှာပဲ ကုပ်နေရတော့
တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ အပြင်သွားစရာရှိ

တဲ့ ကိစ္စတွေ လုံးဝရပ်ထား။ တစ်အိမ်
လုံးရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်ကအစ အဝတ်
အစားတွေထိ စိုထိုင်းထိုင်းနဲ့။ ဒါတောင်
ကျုပ်က တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးမို့
သန့်ပြန်နိုင်လွန်းလို့။ အိမ်ထောင်သည်
ကလေးငယ်တွေရှိတဲ့ အိမ်ဆိုရင် ဘယ်
လောက် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်
မလဲ။

ကျုပ်က ဌာနမှာ ရုံးအုပ်ကြီး။
တတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ မွေးသန္ဓေဆိုတာ

ဖျောက်လို့ရခဲတာကိုး။ ကျုပ်က ငယ်
ငယ်ကတည်းက အသန့်သိပ်ကြိုက်
တာ။ ကျုပ်အဝတ်အစားဆို ကော့နေမှ။
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အိမ်ခန်းအလှပြင်
အလှဆင်တာလည်း ဝါသနာပါလိုက်
သေး။ ဒီတော့ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်
ကြီးကို သတ္တုခွက်ကြီးခံပြီး အသက်
တတ်တဲ့ ကျုပ်အမေနဲ့ သေးငါးရက်မှ
ရေတစ်ခါချိုးချင်တဲ့ ကျုပ်အဖေတို့
ကျုပ်နဲ့ လာမကြတာ အဆန်းလား။

“ဒီကောင် မိန်းမရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် အသန့်ကြိုက်နေတာ”

ကျုပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေက အဲဒီလို မှတ်ချက်ချခဲ့တာ။ အဖေ ဗေဒင် မှန်နေပြီလား မသိဘူး။ အခု အသက်လေးဆယ်နား ကပ်တဲ့အထိ ကျုပ်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ မပေါ်သေးဘူး။ မနက်မိုးလင်းရင် အိမ်ရှေ့ တံမြက်စည်းလုံး အိမ်ထဲ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းချီကားတွေ ဖုန်သုတ်၊ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေသုတ်၊ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နဲ့ ဘယ်မလဲ အားလပ်ချိန်။ ရုံးတက်ချိန်က ၉ နာရီခွဲမို့သာ။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးတွေလို ဖီးလိမ်းပြင်စရာ မလိုလို့သာ။ နို့မို့ဆို ရုံးမိတ်ရက် တစ်ရက် မှုန်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီလို့။

ကျုပ် အသန့်အပြန့်ကြိုက်လွန်းတာ ဘေးလူတွေကို မထိခိုက်ပေမယ့် စိတ္တဇကြီးလို ကျုပ်ကိုယ်မှာ ပူးကပ်နေတာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဘယ်နယ်လုပ်ရမုန်း မသိတော့ဘူး။

“ကိုထွဋ်ရာ . . . ခင်ဗျားဟာကလွန်လွန်းတယ်။ ယောက်ျားလေးပဲ။ တော်ရုံလန်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ဗျ”

အလုပ်စားပွဲချင်းကပ်လျက် ဌာနစုမှူး ကိုအောင်ဖေက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်သာသလို ဆိုတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဌာနတည်းမှာ အတူတွဲလုပ်လာတာ ကြာပြီဆိုတော့ ကျုပ်အကြောင်း အူမချေးခါး အကုန်သိနေလို့ပေါ့။

“ကျုပ်ကိုကျုပ်လည်း စိတ်ကုန်နေပြီ။ ကျုပ်ဟာက စိတ်ရောဂါကြီးလို ဖြစ်နေတော့တာ။ တချို့က ကျုပ်ကို ကွယ်ရာမှာ အတင်းတုတ်ကြမှာဗျ”

ကိုအောင်ဖေက လူရိုးမို့ ရင်းရင်းနီးနီးဖွင့်ပြောမိတာ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က အသန့်ကြိုက်တဲ့အပြင် လူကိုလည်း ရွေးပေါင်းသေးတာ။ သေချာတယ် ကျုပ်ရေမှာ မပြောဘူးထားပါ။ ကွယ်ရာမှာတော့ ကျုပ်ကို ဂေါ်နေပြီပြောကြမှာပဲ။ ရာသီတွေထဲမှာ ကျုပ်အချစ်ဆုံးက ဆောင်းဗျ။ ဘယ်လောက်အေးအေး၊ နင်းဘယ်လိုဝေဝေ ကျုပ်ကတော့ သဘောကျတယ်။ ရာသီဆောင်းက ကျုပ်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့စေတယ်။ အဲ . . . မိုးနဲ့ နွေကတော့ ကျုပ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် အလွန်ပေးတဲ့ ရာသီတွေ။ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း နွေနဲ့ မိုးဆိုတာကလည်း လင်မယားလို အမြဲတမ်း တွဲလျက်မဟုတ်လား။ ပုံမှန်ရွာရင် ကျုပ် ဒီလောက် စိတ်မပျက်ပါဘူး။ လေပြင်း ပါတိုက်ရင်တော့ သေချင်လောက်အောင် ကျုပ်စိတ်ညစ်တော့တာ။ ဝင်းပြောင်နေအောင်တိုက်ထားတဲ့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ဟာ ချက်ချင်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၊ ကျုပ်ပန်းချီကားတွေ ဖုန်တက်။ မှန်ပြတင်းတွေကို မိုးရေပြောက်ကွက်တွေနဲ့ မိုးရွာပြီးနောက်တစ်ရက် ကျုပ် အလုပ်များပြီသာမှတ်။ အဲတော့ ကျုပ် မိုးကိုမုန်းတာ ရောဂါကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့တာ။

“ရုံးအုပ်ကြီးရေ . . . ဒါ မြစ်ကြီးနားက ပြောင်းလာတဲ့ ငွေစာရင်းအရာရှိမလေး မေသော်တာတဲ့။ သော်တာ သူက

စီမံဌာနက ရုံးအုပ်လူပျိုကြီး ကိုထွဋ်ခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သော်တာကို အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါ”

ရုံးအလုပ်တွေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေထဲမှာပဲ နစ်နေတဲ့ သဘာဝလွန် အသန့်ကြိုက်လူပျိုကြီး ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားတယ်။ ကိုအောင်ဖေ ကျုပ်ကို အစွဲထုတ်နေပြီ။ အမှတ်တွေ ဘယ်ထိပေးထားမုန်း မသိဘူး။

သော်တာက တစ်ပတ်အတွင်း ကိုကြီး၊ ကိုကြီးနဲ့ ကျုပ်အနားက မခွာတော့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လည်း အတူတူ။ ထမင်းစားကြတော့လည်း အတူတူ။ တစ်ခါတလေ ပိတ်ရက်တွေမှာ သော်တာက ကိုအောင်ဖေနဲ့ ကျုပ်အိမ်ကို လာလည်တတ်သေးတယ်။

“ကိုကြီးအခန်းက အပြတ်သားနားတာပဲ။ ပန်းချီကားတွေ သော်တာ သဘောကျတယ်”

အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်း ကြားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်က လွှတ် ပျော်တော့တာ။ ဆယ်နှစ်လရာသီ ဖင်ကြီးတကုန်းကုန်းနဲ့ ကြမ်းတိုက်ထားရတဲ့ အမောတွေ ချက်ချင်း ပျောက်ပဲ။ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေနဲ့ ဧည့်ခံရင်း ကျုပ် အိမ်အလှကို တစ်နေကုန် ကြွားတော့တာ။

“ကိုကြီးကိုရတဲ့ မိန်းမကတော့ ကံကောင်းတာပဲနော်၊ အဆင်သင့်တက်နေလိုက်ရုံပဲ”

သော်တာရဲ့ ရေကန်ပြောင်းပေးစကားအောက်မှာ ကျုပ်က တပြုံးပြုံး။

www.burmeseclassic.com

ကိုအောင်ဖောက်လည်း နဂါးတည်းက ကျုပ်ကို စွဲစေချင်နေတာဆိုတော့ အောင်မလွတ် အသွားမလွတ်တွေ သွေပြောနဲ့ ကျုပ်တို့စကားဝိုင်းက စိုပြည် လို့ တစ်ရုံးလုံးကလည်း လူပျိုကြီး ကျုပ်ကို စေတာနာရှိတဲ့သူရော၊ မရှိတဲ့ သူရော သော်တာနဲ့ အမြန်ယူစေချင် ကြတယ်။ ကျုပ်လူရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုအောင် အပါအဝင် ကျုပ်အပေါ် မေတ္တာရှိ အသွေတွေကတော့ မိန်းမအလုပ်တွေ ရော၊ ယောက်ျားအလုပ်တွေပါ မိနေတဲ့ ကျုပ်ကို ဝင့်ကျွတ်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သိ။ ကျုပ်ကို မေတ္တာပျက်တဲ့သူတွေ ကတော့ ဒီလိုတွေးမယ် မထင်ဘူး။

ဒီလောက် ဝီထကြောင်တဲ့ အလှ ကြက်၊ အသန်ကြိုက်ကြီး မိန်းမရပြီး သိပ်တဲသိကြီး ဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သိလေ။ အင်း... ကျုပ်ဘက်ကလား၊ ကျုပ်လည်းယောက်ျားပဲဗျာ။ ယောက်ျား တစ်ရှိတာပေါ့။ သော်တာလို မိန်း မလေးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ပြော ခင် ပြောတဲ့သူက အရူးမို့ပေါ့။ မျက်နှာ သူ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဘာမှပြော မမှန်ရဲ့။ သူ့ရတနာ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း သိတာတွေကလည်း နိမ့်တဲအထက်မှ ဆုတ်တာ။ သော်တာအမေနဲ့ အစ်မ တွေကို ကျုပ်လည်း မြင်ဖူးတာပဲဟာ။ သားသားနားနားတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆိုတဲ့ကောင်က ဦးပေါ်ဦး လျှောက်ထုံး ဆဲက “ရွှေဇာတ်တော်စုရှောက်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားလို့ပဲ သူများ မတွေးတာ သွားတယ်။ သူများမလုပ်ချင်တာဆို အကုန်ကြိုက်တဲ့ကောင်။ သော်တာကို

လက်ထပ်တာ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ခပ် ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် “အိမ်ခါးပန်းကကြက် ဘယ်အချိန် ရိုက်ချက်ချက်” ဆိုသလိုမျိုး ပေါ့။

“ကိုထွဋ် ဘယ်တော့လဲဗျာ။ ကျုပ် တို့ ဘယ်နေစားရမှာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုယ့်လူတို့ရော၊ ပွဲက သေချာပြီးသားပါ”

“စဉ်းစား ကိုထွဋ်ရှေ့ ယောက်ျား လေးဆိုတော့ ရှေ့တိမ်နစ်မှာပူရတယ်။ မိန်းမလည်း မိန်းမရအောင် အချိန်ယူ စဉ်းစား”

“ကိုအောင်ပေးရဲ့ အငေါ်တူးစကား ကြောင့် ကျုပ်ပြုံးမိတယ်။ သူလည်း ဘေးတီးရတာ မောလှရောပေါ့။ သော် တာနဲ့မတဲသက်ပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်တဲ့ ကျုပ် အတွေးနယ်ချဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလို ဗျာ။ သူ့ကို ကျုပ် လက်ထပ်လိုက်ပါ ပြီတဲ့။ ကျုပ်ရင်ခွင်မှာ သူ့ကိုထားပြီး ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ၊ ကြင်နာတဲ့ အကြောင်းတွေပြောမှာ အလွန်ဆုံးကြာ ရင် ခြောက်လာ တစ်နစ်ပေါ့။ အဲဒီက ကျော်ရင် ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် မွေးမယ်။ ထားပါ။ သိပ်မမွေး ချင်ရင်လည်း သားဆက်ခြားလို့ ရပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လောက် တော့ မွေးမှ။ ဟာဗျာ... အဲဒီလို မရယ်ပါနဲ့။ ကျုပ်အတွေးကို မကွယ် ဝှက်ဘဲပြောပြတာကို ခင်ဗျားတို့ကျေနပ်။

မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် တာ ဝန်တွေဝိုလာမယ်။ အနီးလျှော်တာ မီးပူ တိုက်တာကအစ သူနဲ့ကျုပ် တစ်လှည့် စီ လုပ်ရတော့မှာ။ သေချာတာက

ကျုပ်ချည်းပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်က သိပ်စိတ်မြန်တဲ့ ကောင် မဟုတ်လား။ စွပ်ကျယ်တစ် ထည်တောင် ကျုပ်က အကြွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ လျှော်စရာရှိရင် ချက်ချင်း ထလျှော်တာ။ သူများတွေလို ရုံးပိတ် ရက်မှ စုလျှော်တာမျိုး မလုပ်ဖူးဘူး။ နောက်ပြီး ကလေးတွေ ကစားတဲ့ အရွယ်ရောက်လာရင် ကျုပ် တယု တယု မြတ်မြတ်နီးနီး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အိမ်အပြင်အဆင်လည်း ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အခုလို စားပွဲပေါ်မှာ အလှတင်ပန်းအိုးတို့၊ ကိန္နရီ ကိန္နရာ ရုပ်တုတို့ ထားလို့ ရချင်မှရမယ်။

ယောက်ျားလေးမွေးရင် ဘောလုံး ကန်တာ၊ ပေါက်တာ လုပ်လို့ ကျုပ် ပန်းချီကားတွေထိမုန်း၊ ကျွဲကွဲ၊ မုန်ကွဲ တွေ တစ်အိမ်လုံးပြန့်၊ ဟား...မလွယ် ပါလား။ ဒါ...ကျုပ်အတွေးနဲ့ ကလေး မွေးကြည့်လိုက်တာ။ နောက်ပြီး သူ ဘက်က ဆွေမျိုးတွေ လာကြဦးမယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် နှစ်ရက်သုံးရက်အလည် လာရင်တော်သေးတယ်။ ကျုပ်အိမ်မှာ နေပြီး ကျောင်းလာတက်မှာမျိုး။ ဆေး လာကုမှာမျိုးဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူများ အကြောင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ် ဘူး။ ဘယ်သူသိန်းဆုကြီးပေါက်ပေါက် ကျုပ်နင်းဆီပင်က အညောင်သစ်လေး ထွက်လာတာလောက် ကျုပ်က စိတ် ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲရှိ တာကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ချတာပါ။ အိမ်တံနယ်လွန်နေပြီလို့ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်

www.burmeseclassic.com

ဆို၊ ရူးနေပြီလို့ ပြောချင်ပြော။ ကျုပ် ဦးနောက်ကတော့ ပုံမှန်ပဲ။ ကျုပ် ဘယ် သူ့အပေါ်မှ မတရားတာ မလုပ်ဘူး။ ကျုပ်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရောက် ဖူးဘူး။ ခုချိန်ထိ ကျုပ်စိတ်ဟာ သန့် ရှင်းနေတုန်း။

“တစ်ရုံးလုံးကလည်း မေးလှပြော လာပြီ။ ဟိုက မိန်းမသား။ ကိုထွဋ်ပြော တော့ ကျုပ်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခ မရောက်ဖူးဘူးဆို”

ကိုအောင်ဖေဆီက အဲဒီလိုစကား ဖျိုး ကြားရပြီးနောက် မကြာခင်ရက်ပိုင်း မှာပဲ သော်တာကို လက်ထပ်ဖို့ ကျုပ် ဘာသာ အတည်ပြုလိုက်တယ်။ ကျုပ် ရဲ့ ညတန်းရည် စဉ်းစားပွဲကြီး ခဏ ရပ်ထား။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ လက်ထပ်ပြီးမှ သော်တာကို ပြင်စရာ ရှိတာပြင်ရုံပဲလို့ လူငယ်လေးလို ကျုပ် တွေးလိုက်တယ်။ နီးစပ်ရာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ဖို့ စီစဉ် ရတယ်။ အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းက သိပ် ဝယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာ အသုံး အဆောင်တော်တော်များများ ရှိတာပဲ ဟာ။ ကျုပ်အခန်းထဲက ခုတင်ကို အပြင်ထုတ်ပြီး နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင် အသစ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်။ မွေ ရာ၊ ခေါင်းအုံးတွေက ကိုအောင်ဖေတို့ စုပြီး လက်ဖွဲ့ကြမှာ။ ဒါကတော့ ကျုပ် တို့ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းထုံးစံပါပဲ။

သတို့သမီး သတို့သား လိုအပ် တဲ့ပစ္စည်းဝယ်ပြီး လက်ဖွဲ့ကြပြီးမှ လစာထဲက တစ်ယောက်ဘယ်လောက် ဆိုပြီးဖြတ်။ လောလောဆယ် အဆင်

ပြေတဲ့လူကစိုက်ထား။ လက်မထပ်ခင် တစ်ပတ်အလိုမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခန်းကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ကြတယ်။ ကျုပ်က တချဲ့တတ်သူဆိုတော့ ပစ္စည်း တွေ ဟိုနေရာရွှေ့ ဒီနေရာမ လုပ်ရတာ ပေါ့။ ကိုအောင်ဖေက ဘာကူရဦးမလဲ မေးပေမယ့် ကျုပ်ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်က သဘောရိုးနဲ့ပေါ့။ ဒါကို ဒီလူ ဘယ်လိုတွေးပြီး တဟားဟားရယ်နေ တယ်မသိဘူး။ လူတွေဗျာ တောတော် ခက်တာပဲ။ ကျုပ်က သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ကျုပ်ဇနီးဖြစ်တော့မယ့် သော်တာ အပေါ်မှာ ကျုပ် အဲဒီလို သိမ်ဖျင်းတဲ့ အမှုအကျင့်တွေ မပြုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့လိုက်၊ မလိုက်၊ သယ်လိုက်၊ နားလိုက်၊ ကော်ဖီ သောက်လိုက်နဲ့ လုံးချာလည်နေတာ။

“ကိုကြီး . . . ဒီနားမှာ သံတစ် ချောင်း ရိုက်ပေးဦး။ သော်တာအင်္ကျီ တွေ ဒီဘက်မှာ ချိတ်မှာ”

သူပြောသလို ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာက စတာပဲ။ တစ်မနက်လုံး ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရ တာမို့ ချွေးထွက်သန့်တဲ့ ကျုပ်မှာ ဝတ် ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်တစ်ထည်လုံး ရွဲနှစ် နေပေမယ့် အလှမပျက်တဲ့ သော်တာ မျက်နှာလေးကို ကျုပ်စိုက်အကြည့် သော်တာက ရှက်ပြုံးကလေးနဲ့ သူ ရင်ဘတ်ကြားက လက်ကိုင်ပဝါဆွဲ အထုတ်မှာ အပေါ်ကြယ်သီး (နှိပ်သီး) ပြတ်ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးကို ကျုပ်မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျုပ် လက်တွေကို အမြန်လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တယ်။ ဖျတ်ခနဲ ဆောင်ခွဲလိုက်လို့ ကြယ်သီး(နှိပ်သီး) ခြောက်လုံး ပြတ်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အံ့သြစရာကောင်း လောက်အောင် ခရသင်းကွက်ကြီးတွေ က နေရာယူနေတယ်။

“ဟာ . . .”

ကျုပ်ခေါင်းကြီး ချာချာလည်သွား တယ်။ ခေတ်ပေါ်ပုံစံ လည်ဟိုက်တွေ ဘယ်တော့မှမဝတ်ဘဲ အမြဲတမ်း မြန်မာ ပုံ ကော်လာဝိုင်းတွေ မချွတ်တမ်းဝတ် တတ်တဲ့ သော်တာ။ ဝန်ထမ်းနှစ်ပတ် လည်နေ အပျော်ခရီး ချောင်းသာကို သွားတော့ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ ရေချိုးဖို့ ငွတ်ငြင်းခဲ့တဲ့ သော်တာ။

“ကိုကြီး အဲဒီလောက် အသန် ကြိုက်နေရင် သော်တာ နှုသွားရင် ခုနဲ့ နိုင်ပါ့မလား”

လို့ ကျုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မေးဖူး တဲ့ သော်တာ။ ဘာတွေလဲ . . . ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကံကြမ္မာက ကျုပ်အပေါ် အဲဒီလောက်ကို မညှာတာပါလား အိုဗျာ . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . ဘာ ဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ။

ရည်ရည်မွန်(မန္တလေး)

www.burmeseclassic.com

မျက်ရည်၏ အဓိပ္ပာယ်

ခံစားသူ

ဈေးသည် တစ်စတစ်စ စည်ကားလာနေသည်။ ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူ၊ ပစ္စည်းသယ်သူ၊ ဈေးထဲမှ ဖြတ်သွားသူ စသည်ဖြင့် အသံပေါင်းစုံလည်း ညံ့စီနေသည်။ လိပ်သည်းကျောက်ခင်းထားသော လမ်းမဘေးမှာ ပန်းပျိုးပင်၊ သစ်သီးပျိုးပင်ကလေးများ စီရံချလျက် ဈေးသွားဈေးလာများကို မျှော်လင့်မျက်စိများနှင့်ကြည့်ရင်း ဈေးခေါ်ရသည်

မှာလည်း အလေ့အကျင့်မရသေး၍ အဆင်သိပ်မချောသေး။ နားထောင်ရသည်မှာ တစ်ခုခု လိုနေသေးသည်။ နံဘေးမှ ပဲပင်ပေါက်၊ ပဲပြားသည် ကောင်လေးက -

“အဘ အသံကို လွှတ်ပြီးတော့ အော်ရတယ်ဗျ။ အဘအသံက တစ်ခုခုကို ထိန်းထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးလေးပဲထား”

ကောင်လေးက ငယ်သေးပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အတွေ့အကြုံများသည်။ ကိုယ်က ခုမှ ဈေးခေါ်သင်ရတုန်း။ ကျင့်ရတုန်း။

“ကဲ . . . ပဲပင်ပေါက်ပဲပြားတွေ၊ ပဲသွေးတွေ လတ်မှလတ်၊ လတ်လတ်တွေဗျ။ ကြော်မယ်၊ ချက်မယ်၊ ရောသမ၊ မွှေမယ် ကြိုက်သလိုစားမလို့လို့”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ ပဲပြားရယ်။

ဟိုမှာ ဖြတ်သွားတဲ့သူတွေ လန့်ကုန်ပြီ။
ငါတို့ဘက်ကို လူမလာဘဲနေဦးမယ်။
တော်ကြာ နေ့တွက်ကိုက်အောင်မရောင်း
ရရင်ဒုက္ခ”

ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ ခရမ်းချဉ်သီး
သည် ကောင်မလေးက ပြောသည်။ ထို
ကောင်မလေးကတော့ ပဲပြားသည်
ကောင်လေးထက် အသက်ကြီးပုံရလေ
သည်။

“အစ်မကလည်း ကျယ်ကျယ်
အော်မှ လူများများကြားပြီး မေ့လျော့
နေတာရှိရင် သတိရမှာပေါ့ဗျာ။ ဘာ
ဝယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ ပဲပင်ပေါက်၊
ပဲပြားကြော်လေးစားရရင် ကောင်းမှာပဲ
ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“နင် ဈေးမရောင်းပဲ ကွက်စိပ်
ဟောစားပါလား။ အောင်မြင်မှာပဲ။ ငါး
ဆယ်သားလား အစ်မ”

ခရမ်းချဉ်သီး ကောင်မလေးက
ဈေးဝယ်သူကို ချိန်တွယ်ပေးရင်း ဆက်
ပြောသည်မှာ...

“သိလား အဘ။ ဒီကောင် ဈေး
ရောင်းကာစက ဘာသံမှကိုမထွက်တာ။
ဈေးလဲမခေါ်ရဲ ဈေးမေးရင်လည်း မဖြေ
ရဲနဲ့ ဝယ်သူလာရင်ကို သူ့မျက်နှာက
သွေးဆုတ်နေတာ။ ဝယ်သူလာရင် ပျော်
ရမှာကို သူက ပြောင်းပြန်”

“အဲဒါကတော့ဗျာ ဈေးစရောင်း
ခါစဆိုတော့ ရှက်သေးတာကိုးဗျ။ ဈေး
ဝယ်ကို ခေါ်ရမှာလည်းရှက်၊ ကိုယ့်
ပစ္စည်းကိုယ် ကြော်ငြာရမှာလည်းရှက်”

ကောင်လေးပြောမှ ကိုယ့်လိုအပ်
ချက်ကိုယ်သိသွားရသည်။ ဈေးခေါ်သံ
တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်မှာ ရက်စိတ်

ကြောင့်ဟု သုံးသပ်ရသည်။ ဒါကြောင့်
ပီပီပြင်ပြင် အဆင်ချောချောမဖြစ်တာ
ဖြစ်ရမည်။ ဈေးရောင်းကာစမှာ တွေ့ရ
သည့် ဗဟုသုတပေါ့ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေး
မိသည်။

“နင်းဆီပင်က ဘယ်လောက်လဲ
အဘ”

ဈေးဝယ်ကောင်မလေးက မေး
လျှင် ရုတ်တရက် မေ့နေသေးသည်။
ပြီးမှ ကမန်းကတမ်းနှင့် -

“တစ်ပင်ငါးရာ သမီး။ အပွင့်
လည်းလှတယ်။ ကြီးလည်း ကြီးတယ်။
မွှေးလည်းမွှေးတယ်။ အရောင်စုံရှိတယ်
သမီး။ ကြိုက်တဲ့အရောင်ကို ရွေးယူရုံပဲ”

ကောင်မလေးက မတ်တတ်ရပ်
နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နင်းဆီပင်
ပေါက်များကို ရွေးနေသည်။

“အဖြူရောင်နဲ့ မိတ်ကပ်ရောင်
နဲ့ပေးပါ”

“ရှိတယ်။ နှစ်ရောင်စလုံးရှိတယ်။
ဒီအိတ်ကလေးကို ဓားနဲ့ခွဲချပြီးတော့
ပန်းအိုးထဲမှာ ထည့်စိုက်ရုံပဲ”

ပန်းပင်လေးများကို အိတ်ထဲ
ထည့်ပေးရင်း ပြောတော့ ကောင်မလေး
က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့
ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းပြီး ထွက်သွားသည်။

“အဘက ဈေးသည်အသစ်လို
သာပြောတယ်။ ကြော်ငြာတတ်လိုက်
တာ။ ညွှန်နေတာပဲ။ အဘ အရင်တုန်း
က ဘာလုပ်သလဲဟင်”

ကောင်မလေး ထွက်သွားတော့
ပဲပင်ပေါက်သည် ကောင်ကလေးက
မေးသည်။ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိသဖြင့်
ခေတ္တငြိမ်သက်သွားပြီးမှ အမှန်အတိုင်း

ဖြေတာကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။

“အရင်တုန်းက အဘက ရှေ့နေ
ပေါ့ကွာ။ ပင်စင်ယူပြီးတော့မှ အေးအေး
ဆေးဆေး အပင်လေးတွေစိုက်ရင်း
အကြံရပြီး ပျိုးပင်တွေရောင်းဖြစ်တာ”

“ဒါဆိုရင် အဘက ဘော့စ်ပဲ။
ပင်စင်လည်းရတယ်။ ဒီကဝင်ငွေလည်း
ရတယ်။ အဘမှာ သားသမီးတွေ ရှိ
သလားဟင်”

“ဟယ်...ပဲပင်ပေါက် နင်ဈေး
ရောင်းမှာလား။ အဘကို ဗျူးမှာလား။
ဟိုမှာ ဝယ်သူလာနေပြီ ရောင်းလိုက်ဦး”

ခရမ်းချဉ်သီးသည် ကောင်မလေး
က ခပ်စူးစူးအော်လျှင် ပဲပင်ပေါက်
သည်ကောင်လေးက ဟဲခနဲရယ်ပြီး
ဈေးလှည့်ရောင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို
ဆက်မေးပြန်လေသည်။

“စိတ်ဝင်စားလို့ပါ အဘရဲ့ အဘ
က ရှေ့နေကြီးလည်း ဖြစ်သေးတယ်။
ပျိုးပင်ပေါက်တွေလာရောင်းနေလို့ သား
သမီးမရှိဘူးလားလို့ မေးတာပါ။ သား
သမီးတွေဟာ အဘကို ဒီလိုပဲ...”

ကောင်လေးက ဘာဆက်ပြောရ
မှန်းမသိသလို ဆက်ပြောရမှာကို အား
နာသလို စကားရပ်သွား၏။

သားသမီးတွေက အိမ်ထောင်ရှိ
သူတွေရော၊ မရှိသူရော သူတို့ဘာသာ
ပြေလည်ပြည့်စုံကြပြီးသား။ အဘိုး
ကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်သားက
လည်း ပင်စင်လစာများနှင့် အိမ်တစ်
ခြမ်းငှားရသော လစာနှင့် လောက်ငြိ
သား။ ဒါတွေပြောရင် ကြွားရာရောက်
လေမလား။

“သားသမီးတွေက ရှိတော့ရှိပါ

ငယ်။ ဒါပေမယ့် အဘကလည်း ပန်းပင်လေးတွေ ပျိုးထောင်ရတာကို သဘောကျလို့ ကိုယ်နဲ့ဝါသနာတူတဲ့ သူတွေကို သက်သက်သာသာနဲ့ လိုချင်တာရစေချင်တယ်ကွာ။ ပြီးတော့...

ပြောရင်ကောင်းမလား။ မပြောဘဲထားရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားရင်း စကားခဏရပ်သွား၏။ ကောင်လေးက စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်နေသည်။

“ပြီးတော့ ဒီလိုလာရောင်းခြင်း အားဖြင့် မင်းတို့တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတယ်ကွာ။ မကောင်းတာ ဘာရှိသလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်လေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးသည်။

“အဘက ရှေ့နေလို့ မပြောရဘူး။ စကားတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လို လမ်းဘေးဈေးသည်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတော့ ဘာအကျိုးအမြတ်ရှိမှာမို့လို့လဲ”

“ဟ... အကျိုးအမြတ်ရှိမှပဲ အပေါင်းအသင်းလုပ်ရတော့မှာလားကွ။ မင်းတို့မှာလည်း မင်းတို့ပညာနဲ့ မင်းတို့အရည်အချင်းရှိတာပဲ။ ခုန မင်းပဲပြောတယ်။ ဈေးဝယ်ခေါ်ရတဲ့ပုံစံ။ ကိုယ့်ဘာသာဆိုရင် ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ။ အဲဒါ သူပညာနဲ့ သူကွ”

ကောင်ကလေး သဘောကျစွာဖြင့် တဟဲဟဲရယ်နေသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးသည် ကောင်မလေးကလည်း လေးစားစွာကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံနေသည်။

ဈေးကွဲ၍ ဆိုင်တွေသိမ်းကြသော အခါ ပျိုးပင်ကလေးများကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်သည်။ တွန်းလှည်းတွန်းဖို့ပြင်တော့ ပဲပြားသည်ကောင်လေးက -

“ကျွန်တော် ကူတွန်းပေးမယ် အဘ။ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ။ ဈေးနဲ့ဝေးသလား။ ဝေးရင် နောက်နေ့တွေမှာ မနက်စောစောကို ကျွန်တော် လာကူတွန်းပေးမယ်”

“ရပါတယ်ကွ။ လှည်းက သိပ်မလေးပါဘူး။ တွန်းနေမကျလို့ ကိုးရိုးကားယား ဖြစ်နေတာပါ”

“ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ် အဘရာ။ ကျွန်တော့်မိဘလို သဘောထားပြီး ကျွန်တော်ကူညီချင်လို့ပါ”

ကောင်လေးကို တစ်ချက်တော့ စိုက်ခနဲ ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။ သားအငယ်ဆုံးထက် ငယ်မညီပုံရ၏။ သားအကြီးက မွေးထားသည့် မြေးအကြီးဆုံးထက်လည်း အသက်ကြီးမည့်ပုံ။ နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းတော့ရှိမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စေတနာကို လက်ခံလိုက်တာက သူ့ကို ကျေနပ်စေလိမ့်မည်။

ကောင်လေးက စကားတွေပြောရင်း တွန်းရင်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဈေးသည်ကြီး။ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေသလား မပြေသလားဆိုတာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရလာတာပဲ ကြည့်တော့ အဘွားကြီးရေ။ လာ... ကောင်လေး။ ရေသောက်ဦး။ ရေပဲတိုက်စရာရှိတယ်”

“ရေပဲ အကောင်းဆုံးပါပဲ အဘရာ။ မြန်ကောင်းသက်သာပေါ့”

“ဒီကောင် ဟာသဉာဏ်တော့ ကောင်းတယ်”

“ဒီလိုပဲ ပျော်စရာရှာရတာပေါ့ အဘရာ။ ကျွန်တော်တို့က ဘဝသမားတွေကို။ ဒါက အဘသားသမီးတွေလား”

ကောင်လေးက နံရံမှာချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရင်းမေးသည်။ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ တစ်ခုကိုတော့ ကောင်လေးစိုက်ကြည့်ပြီး -

“ပြန်ဦးမယ် အဘ။ ကျွန်တော် ပြန်မှ မနက်စာချက်ရမှာ”

“အတူတူပါပဲကွာ။ တို့တွေလည်း အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်တည်း အေးရာအေးကြောင်းပဲ”

“သွားပြီ အဘ”

ကောင်လေး ခြင်းတောင်းကလေးဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ငေးကြည့်မိကြသည်။

“အဲဒါ ဆရာမ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိလို့ ဒီလောက်ကြာသွားတာ။ အဘက မိုးတွင်းရောက်ရင်တော့ မရောင်းတော့ဘူးလို့တော့ ပြောတယ်”

ကြားရသမျှသည် နားထဲမှာ တထိန်းထိန်းနှင့် ဆူညံပေါက်ကွဲလျက် ရင်ထဲမှာ ဘလုပ်လုပ်တုန်လာသည်။ အာခေါင်ခြောက်လာ၍ တံတွေး ခဏခဏမျှချသော်လည်း မလျော့ပါး။ မသက်သာ။ ကောင်လေးကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ရင်း ဘာမေးရမှန်းမသိသလို ပါးစပ်ဟစ်ဟစ်ဖြစ်ကာ ဘာမှ မထွက်မလာနိုင်ချေ။

တော်တော်ကြာမှ...

www.burmeseclassic.com

“မင်းသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဒီစကားလေးထွက်ဖို့ကိုတောင် တော်တော်ကြီး ကြိုးစားရသည်။

“တစ်လလောက်ရှိပြီ ဆရာမ”

ခေါင်းထဲမှာ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားလျက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်ဟုတော့ တုန်ချည့်ချည့် တုံ့ပြန်လိုက်ဖြစ်သည်။

အဖေနဲ့အမေ ပင်စင်လစာနဲ့ မလောက်ဘူးလား။ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကျပ်တည်းသွားရသလား။ သားသမီးတွေက ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာ အဆင်ပြေကြတယ်ဆိုပေမယ့် များပြားစွာ ပိုလှုံခြင်းမရှိ၍ အဖေအမေကို လှည့်မကြည့်နိုင်ကြ။ တခြားမောင်နှမတွေအိပ်ကလည်း ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် အဆင်ပြေနေတယ်ပဲ ထင်မိသည်။ ကိုယ်ကလည်း အိမ်နဲ့ကျောင်း ဝေးသဖြင့် အဆောင်မှာ လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲကိစ္စရှုပ်နေသဖြင့် အိမ်မပြန်ဖြစ်တာ အတော်ကြာနေပြီ။ ကောင်လေးက အဆောင်နားက ပင်မင်းဆိုင်မှာ နေ့လယ်ပိုင်း အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ နိုင်းစေရင်းနှင့် ခင်မင်နေသည်မို့ ပြောပြရဲခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ သူက လူရှင်းတာကိုစောင့်ပြီး အလိုက်တသိပြောပြခြင်း။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေဆုံးမထား၍ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်မှန်သမျှကို ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု မမြင်ခဲ့။

ဒါပေမယ့် ယခု ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူပူနေတာသည် ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ကောင်လေး လာပြောသွားသည်

ညနေစောင်းကတည်းက စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်ပဲ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပဲနှင့် မနက်အစောကြီးနိုးနေခဲ့သည်။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း စိတ်မပါတော့ဘဲ ခြေထောက်များဆွဲခေါ်ရာသို့ အလိုက်သင့် လိုက်သွားမိတော့...

သာမန်ရပ်ကွက်ဈေးကလေး၏ အသွင်အပြင်မှာ အနည်းငယ်တော့ သေးနပ်လေသည်။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ထွက်လာသဖြင့် ဒီဈေးနှင့် ဒီအသွင်က ထူးခြားစွာ ကွဲပြားနေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်မိတော့ ဈေးနှင့်အထာကျနေသော အဖေ့ကို တွေ့ရသည်။ ပြုံးရွှင်တက်ကြွလျက် သိမ်ငယ်ရိပ်တစ်မျှ မရှိသော ရောအိုသည် ပျိုးပင်ပေါက်များအကြောင်းကို ဝေဝေဆာဆာရှင်းပြရင်း ရောင်းချနေ၏။

မြင်ကွင်းသည် ရုတ်တရက် ဝေဝါးသွားပြီး ပါးပြင်တစ်လျှောက် ပူနွေးမှုကို ခံစားရသည်။ ဖွေးဥသော လက်ချောင်းများက ကြွေရောင်တောက်ပနေသော ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်သဖြင့် မြင်ကွင်းက အနည်းငယ် ပြန်ကြည်လာသည်။

“ဆရာမ”

“အဖေ”

“သမီး”

ပဲပြားသည်ကောင်လေး၏ အသံတိုးတိုး၊ ပြီးတော့ အဖေရဲ့ အံ့ဩတကြီးအသံ၊ ပြီးတော့ အဖေ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တက္ကသိုလ်ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ အရှိန်အဝါက အဖေ့ပျိုးပင်ပေါက်တွေရေမှာ မေးမိန်

သိမ်ငယ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

အဖေ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဈေးသည်များက ဒီမြင်ကွင်းကို သိသိသာသာ လှည့်ကြည့်စပ်စုကြ၏။

“သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“သမီး အိမ်အတွက် တစ်ခုခု ဝယ်ဖို့လာရင်း...”

ဒီတော့မှ ပဲပြားသည်ကောင်လေး အသက်ရှူချောင်းသွားသလို ပင့်သက်ရှိက်သည်။

အဖေက ခဏချင်းမှာပင် ပျက်သွားသောမျက်နှာကို တည်ငြိမ်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲလိုက်နိုင်သည်။

“သမီး ရှက်သွားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့်...”

“သမီးတို့ကို အဖေ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဆုံးမခဲ့တယ်လေ။ သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းမှန်ရင် ရှက်စရာမလိုဘူးဆိုတာ”

“သမီးရှက်တာက အဖေဈေးရောင်းတာကို မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်တာပါ”

အဖေ ဘာပြောရမှန်းမသိသလို တိတ်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စကားပြန်ပြောနိုင်သည်။ (အဖေက ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။)

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ရှက်စရာမလိုဘူး သမီး။ သမီးက အဖေတို့ကို ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်လို့လည်း ရှက်စရာမလိုဘူး။ သမီးလိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သိက္ခာရှိရှိ နေတယ်။ သမီးကြောင့် အဖေတို့ အရှက်မရခဲ့ဘူး။ ဂုဏ်ပီယုခဲ့ရတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် အတော်ပါပြီသမီး။ အဖေတို့ ကျေနပ်တာပဲ။ ဒီဟို ထော

ပင်ပေါက် ရောင်းတယ်ဆိုတာလည်း မိတ်ဆွေလိုချင်တဲ့သဘော ခဏတစ် ဖြတ် ဈေးထဲမှာ လာရောင်းတာ။ ဒီမှာ ဖောက်သည်တွေရသွားရင် အိမ်မှာပဲ ရောင်းတော့မှာ။ တော်ကြာ မိုးချုပ်ပြီ ဆိုရင်လည်း အဖေ ဈေးထဲမှာ ရောင်း တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီမှာ အဖေ မိတ်ဆွေသစ်တွေတိုးပြီး ဗဟု သုတအသစ်တွေတောင် ရနေသေး တယ်”

အဖေက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောကာ ဘေးမှ ဈေးသည်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေး နေသေးသည်။ အလိုက်သင့် ပြုံးပြရင်း အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးဖို့ အားယူလိုက်သည်။

“အဖေ ပျော်သလား”

မေးခွန်းအဆုံးမှာ မျက်ရည်တစ် ပေါက် လျောခနဲ စီးကျသွားသည်။ အဖေက ထိုမျက်ရည်အတွက် နှစ်သိမ့် ခြင်း မပြုပါ။ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြီး အဖြေပေးသည်။

“ပျော်တယ်သမီး။ ဒီလောက် ဆိုရင် သမီးကျေနပ်ရောပေါ့။ အိမ်ကို သွားမှာဖြင့်လည်းသွား။ မေမေတော့ အံ့ညွှန်နေတော့မှာပဲ။ အဖေက ခဏနေ ရင် ပျိုးပင်တွေသိမ်းပြီး ပြန်ခဲ့မယ်”

“သမီး စောင့်သိမ်းပေးမယ်လေ” ဒီတော့ ပဲပင်ပေါက်သည် ကောင် လေးက ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကူသိမ်းပေးနေကျ သီးကြောင်ပါ ဆရာမ။ ကျွန်တော် အဘနဲ့အတူ ဂုဏ်ပြန်နေကျပါ”

အဖေက သွားပါဆိုပေမယ့် ခြေ တစ်ဖက် ထောက်တွေက ရွှေ့လျားမရဘဲ မြေ

ကြီးကို ဖက်တွယ်ထားကြ၏။ တော် တော်ကြီး အားယူပြီးမှ ခြေတစ်လှမ်း ရွှေ့သွားသည်။ ကြိုးစားရွှေ့လျားရသော ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမြောက်တွင် နောက် ဘက်ဆီမှ ဈေးရောင်းသံကို ကြားနေ ရသည်။

“အဘ ခရမ်းသီးပင် ရှိလား”

“ရှိပါဗျာ”

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“တစ်ပင်ငါးရာ ကြိုက်တာရွေး ယူဗျာ”

“သုံးပင်ပေး အဘ။ မလျော့ တော့ဘူးလား”

“ဒီဈေး အနည်းဆုံးလေကွာ။ မင်း ကလည်း ဝယ်နေကျကို။ ဒီဈေးမျိုး ဘယ်နေရာမှ မရဘူး။ ပစ္စည်းကောင်း ဈေးမှန်”

နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်လျှင် ပျိုးပင်များကိုယူပြီး ထွက် သွားသော ကောင်ကလေးနှင့် ပိုက်ဆံ များကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည့် အဖေကို တွေ့ရသည်။

အဖေမျက်နှာသည် လတ်ဆတ် စွာ ပြုံးရွှင်လျက်။ အဖေလှုပ်ရှားမှုများ သည် တက်ကြွစွာ ဖျတ်လတ်လျက်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ရင်ထဲကို လှိုက် လှိုက်ခါလျက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျစေလေ သည်။

စံထိုက်သူ

၀၉-၇၉၀၅၇၁၂၇၃

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒိပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း ၍ လူဘုံလောကတွင် ကျင့် လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား စရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒိပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာ ပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင် လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ် ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း အင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီ ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့် မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံ ထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုး နှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ နိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၁၀၂

တိုက်ဆိုင်မှုလေး စိတ်မှာစိုးတပါး

ဆွေကြည်အေး

(၁)

ကိုဦးသည် ပြည်နယ်ရုံးရှေ့က
နေ ကားလေးကို ဗြဲနီးခနဲ နောက်
ဆုတ်လိုက်ရာ -

“ဒုန်း”ခနဲ မြည်သံကြားသည်
နှင့် ချက်ချင်း ဘာရိတ်အုပ်ပြီး နှုတ်မှ
လည်း -

“ဟာ ... သွားပြီ။ ဘာနဲ့ခိုက်
မိတာပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ကားစက်ကို
ရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ရေကန်ပေါင်ကို ဝင်
တိုက်မိပြီ။ ဒါပေမယ့် ကန်ပေါင်နံဘေး
က ကြွေပြားတွေပဲ့မသွားလို့ တော်ပါ
သေးရဲ့။ ကားနောက်ပိုင်း ချိုင့်သွား
တာပြင်ရင် တစ်သိန်းလောက်တော့
ကုန်တော့မယ်ထင်တယ်။ ငါ့နယ့်နော်။
ဒီနေရာမှာ ကားရပ်ပြီး နေ့တိုင်း ဒီလို

ပဲ နောက်ဆုတ်နေကျဟာ။ ဒီက
ရောက်တာပဲ ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့
ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလင်းတို့ ဘေး
ဒီရုံကို သွားပြမှဖြစ်မှာပါဆိုပြီး သွား
လိုက်တော့ ကိုလင်းက သေသေ
ချာ ကြည့်ပြီး -

“တစ်သိန်းခွဲကျမှ ဆရာ
တဲ့။

(၂)

ယနေ့။ ကဆုန်လပြည့်နေ့။
ညောင်ရေသွန်းရန် ကိုဦးနှင့် အေမီတို့
နှစ်ယောက်သား ထွက်လာကြ၏။

“ကိုဦး... ဖြည်းဖြည်းမောင်း
နော်။ ဒီနေ့ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ
တအားရှုပ်တာပဲ”

“အေးပါကွာ။ ဒီမြို့မှာလည်း
ခပ်သောက်(လိုင်စင်မဲ့)တွေကလည်း
ပေါ့။ ယာဉ်စည်းကမ်းမသိတဲ့သူတွေက
ဆည်း များတော့ ယာဉ်တိုက်မှုတွေ
များလာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ကားကို မင်း
ဆမ်းမကနေ ညာဘက်ရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းရှိရာ လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်
ဆိုက်သည်။ ငိုလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်
ဆက်မှာက အုတ်တံတိုင်းမြင့်မြင့် ကာ
ဆေးသော ခြံကြီးတိုက်ကြီးတွေကို
ကျော်ပြီးမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းမုခ်ဦးသို့
ဆင်ရမည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့တွင်
ကန်လန်ဖြစ်လမ်းကြားတစ်ခု ရှိနေ
သည်။ ထိုလမ်းကြားလေးကို မရောက်
မီ Slowdown ရှိသည့်အတွက် ကား
အရှိန်ကို လျှော့လိုက်စဉ်မှာပင် အေမီ

အေး

“ကိုဦး ဟွန်းတီးလိုက်ပါဦး”

“ဟဲ့ သတိပေးလိုက်တဲ့အတွက်
ဦးလည်း ဟွန်းနှစ်ချက် ခပ်နာနာ
အပြီး လမ်းကြားကို အဖြတ်တွင် -

“ဒုန်း”

“ဟာ... ဆိုင်ကယ်ကို ခိုက်မိ
သေချာချာပြီ”

မြောက်မှ တောင်သို့ ရုတ်တ
ဆရာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာ
သော နားတွင် သီချင်းနားကြပ်တပ်ပြီး

သီချင်းနားထောင်လာသော ဆိုင်
ကယ်စီးဦးထုပ် ဆောင်းမထားသော
ဆိုင်ကယ်က ကားဟွန်းသံကိုမကြား
ဘဲ ရှေ့ကအဖြတ်မှာ ကားနှင့်ခိုက်မိပြီး
ဆိုင်ကယ်ရောလူပါ လဲသွားပါချေပြီ။
အေမီ အလန့်တကြားနှင့်ဆင်းပြီး -

“ဘယ်နားခိုက်မိသွားလဲ လူ
လေး”

ဟု မေးရာ ဆိုင်ကယ်သမား
လေး သူ့ဘာသာ ထလာ၏။ ညာ
ဘက်ခြေမျက်စိနားတွင် အနည်းငယ်
ပွန်းသွား၏။ ဆိုင်ကယ်ညာဘက်ခြေ
နင်း ကျိုးသွားပြီး ဒူးက ညာဘက်
ထိပ်တွင် လက်တစ်ဝါးစာခန့် ပဲ့ထွက်
သွား၏။ နားမှ နားကြပ်ကို ဆွဲဖြုတ်
ရင်း သူ့အမှားကို သိဟန်တူသော လူ
ငယ်က ဘာမှမပြောသော်လည်း အေမီ
က လက်ပွေ့အိတ်ထဲက တစ်သောင်း
တန်နှစ်ရွက်ကို ထိုလူငယ်၏ လက်ထဲ
ထည့်ပေးရင်း -

“ခြေထောက်က အနာမယင်း
အောင် ဆေးထိုးလိုက်။ ဒူးကာရော
ခြေနင်းပါလဲလိုက်နော်။ တော်ပါသေး
ရဲ့။ လူကို ကြီးကြီးမားမား မခိုက်မိလို့”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ထိုလူ
ငယ်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆိုင်ကယ်
ကိုစီးပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။ ကား
နားသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ရှေ့
အင်ဂျင်ကို ကာထားသော အကာ
တစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသည်ကို
စိတ်ဆင်းရဲစွာ မြင်တွေ့ရလေတော့
သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲရှိ အလှူ
ခံဌာနတွင် ငွေလှူပြီး ဗောဓိညောင်ပင်
ကို ရေသပ္ပာယ်ကာ ကိုလင်းတို့ ဝပ်

ရှော့သို့ သွားပြရပြန်၏။ ကိုလင်းက
ကားကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး -

“ပြန်လဲထုရမယ်။ ဆေးလည်း
မှုတ်ရမယ်။ ကလစ်တွေလည်း စုပ်ရ
မယ်။ ငါးသောင်းလောက်ကျမယ်” တဲ့။

ဘယ်သူမှားမှား။ လူကိုကြီးကြီး
မားမား မခိုက်မိတာရယ်၊ စုစုပေါင်း
ခုနစ်သောင်းလောက်ပဲကုန်မှာမို့ တော်
ပါသေးရဲ့ဟု တွေးရင်း သက်ပြင်းကို
သာ ချမိလေတော့သည်။

(၃)

ယနေ့ဈေးနေ့။ အချိန်က မနက်
၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်။

“တော်တော် နေပြင့်နေပြီပဲ။ ဒီ
အချိန်ဆို ကျောင်းပို့တဲ့ကားတွေ ဆိုင်
ကယ်တွေ၊ ဈေးလာတဲ့ ကားတွေနဲ့
တော်တော်ရှုပ်မှာ။ နောက်ကျရင် ပို
ဆိုးမှာ။ ဈေးကို မြန်မြန်သွားမှပါ”

ဟု စဉ်းစားရင်း ခြံထဲမှ ကားကို
မောင်းထွက်လိုက်၏။ အေမီတို့ ခြံ
သည် ၎င်းရပ်ကွက်၏ အနောက်မြောက်
ထောင့် စွန်းလမ်းလေးခုဆုံရာတွင်ရှိ၍
လမ်းနှစ်ဖက်ပေါက်၏။ မြောက်ဘက်
က လမ်းမှာ လမ်းပြင်နေသောကြောင့်
အောက်ဘက်သို့ ချိုး၍မရ။ အထက်
ဘက်တွင် ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်
နေသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် သဲပုံ၊ အုတ်ပုံ
များဖြင့် သွားရန်မသင့်။ အိမ်ရှေ့လမ်း
မှာ လမ်းကျယ်ပြီး ကားလေးစီးခန့်
သွားသာရန် ကျယ်၏။ သို့သော် မျက်
နှာချင်းဆိုင်တိုက်ရှေ့တွင် ကုန်ကား
ကြီးများ ရပ်ထားလေ့ရှိ၏။ အေမီတို့
ခြံ၏ လမ်းမဘေးတွင် အေမီကိုယ်တိုင်
ဝက်သစ်ချ၊ ပိတောက်၊ ပင်းရှူး၊

အော်ရေးသူ။ မဟောဂနီပင်စသည့် အရိပ်ရပ်များ တန်းစီ၍ စိုက်ထား၏။ လိုင်စင်မဲ့ ကားပေါ်သော မြို့ဖြစ်သဖြင့် မြောက်ဘက်သို့သွားသော လမ်းကျဉ်း ကျဉ်းပေါ်တွင် ကားများတန်းစီပြီး ရပ် ထားလေ့ရှိသဖြင့် ကာတစ်စီးသာ သွားနိုင်ပြီး နှစ်စီးဆုံလျှင် ရှောင်ရန် ခက်လေတော့၏။

ဈေးနောက်ကျမှာစိုးသည့် အေမိ က လမ်းညာဘက် ခြမ်းအတိုင်း ရှေ့ ကို မောင်းထွက်လိုက်ချိန်မှာ မြောက်မှ တောင်သို့ လမ်းပြောင်းပြန်မောင်းရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသည့် ကား တစ်စီး။ အေမိက ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားမည်ဟု အချက်ပြသော်လည်း နောက်ဆုတ်မပေး။ လမ်းဘယ်(သို့) ညာသို့ ခေတ္တကွေ့ပေးပြီး အေမိကား ဖြတ်သွားပြီးမှ သူကားက ပြန်နောက် ဆုတ်ကာ တောင်ဘက်သို့ ဆက်သွား လျှင်ရသော်လည်း အချက်လည်းပြန် မပြဘဲ ပေကပ်နေလေ၏။ အေမိကား ဘေးတွင် ကားတစ်စီးရှောင်ရန် လမ်း ရှိသော်လည်း အနောက်ဖက်အိမ်ရှေ့ က ကုန်ကားနှင့် လွတ်မည်မထင်။

ထို့ကြောင့် အေမိက စိတ်ကောင်း ထားကာ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးမိ၏။ ကိုယ်က မိန်းမသားဖြစ်ပြီး လမ်းမှန်နေ ပါလျက် လမ်းလည်းမှား ယောကျ်ား သားလည်းဖြစ်ပြီး လျော့မပေးသည့် အသားနီစစ်စစ် မျက်နှာပြားပြားနှင့် လူကို စိတ်တိုပြီး အရှိန်နှင့် နောက် ဆုတ်လိုက်ရာ လမ်းဘေးက ဝက်သစ် ချပင်ကြီးကို ကားနောက်ဘက် ညာ ဘက်ခြမ်းဖြင့် ဝင်တိုက်မိလေတော့ သည်။

မိုက်ရိုင်းသောလူက သူကားကို နောက်ဆုတ်ပေးရင်း သစ်ပင်ကို ဝင် တိုက်မိသွားသော အေမိကားကိုလှည့် ခြံ့ပင် မကြည့်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တီခနဲ တစ်ချက်တောင် ဟွန်းမတီးဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းသွားလေ၏။ ထို နေ့က ညာဘက်နောက်မီးခွက်အတွင်း တစ်သိန်းခုနစ်သောင်း။ ပြန်ထုခ၊ ဆေးမှုတ်ခက ခုနစ်သောင်း။ စုစု ပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း။

(၄)

အေမိတို့မြို့ကနေ မိုင်တစ်ရာ ကျော်ဝေးသော မြို့ရှိ ကိုကျော်ကျော် နှင့် ဖြူဖြူတို့ ဇနီးမောင်နှံက သူတို့ မပြောင်းခင် အလည်လာရန် မကြာ ခဏ ဖုန်းဆက်၏။ အေမိနှင့် ဖြူဖြူ မှာ သူငယ်တန်းမှသည် ဘွဲ့ရသည် အထိ အလွန်ခင်သော ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရုံးပိတ် ရက်စနေနေ့ မနက်သွား။ ဘုရားတွေ ဖူး။ တစ်ညအိပ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေစောင်းအမိ ပြန်လာကြမည်ဟု တိုင်ပင်ကာ စနေနေ့ မနက် ၈ နာရီ ခန့်တွင် အိမ်မှ ထွက်လာကြ၏။

နေ့လယ်တွင် တရုတ်စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ နေ့လယ်စာ စားပြီး ဆက်ထွက်လာကြ၏။ မိုးရေတိုက်စား ၍ လမ်းပန်းစောင်းများ ပိုနက်လာပြီး လမ်းကကျဉ်းလာသည်။ တစ်နေရာ တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသော နက်ပြာရောင် Honda Fit ကားနှင့် နှစ်စီးစလုံး အရှိန်မလျှော့ဘဲ မောင်း ကြရာ ဖန်းခနဲ နောက်ကြည့်မှန် နှစ်ခု

တိုက်မိကြ၏။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းက အေမိပါးမှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုဦးက

“ဟာ... ဘက်မှန်ကွဲသွားပြီ။ လမ်းပန်းအထိ ချမောင်းလျက်နဲ့ကွာ”

ဟု ရေရွတ်သော်လည်း ကားကို မရပ်။ ဟိုဘက်ကား၏ နောက်ကြည့် မှန်လည်း ကွဲသော်လည်း အရှိန်ပြင်း ပြင်းဖြင့် ဆက်မောင်းသွား၏။ အေမိ က ပါးကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ လက်မှာ သွေးစများ တွေ့ရ၍ လန့်သွားပြီး -

“ကိုဦး... ကားခဏရပ်ပါဦး။ အေမိပါးမှာ သွေးတွေထွက်နေတယ်။ မှန်စရသွားတယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောမှ ကားကိုရပ်ပြီး အေမိ ပါးကိုကြည့်ရာ မှန်ကွဲစငယ်များ စင်ပြီး သွေးထွက်နေသော နေရာသုံးနေရာ တွေ့ရ၏။ ဒဏ်ရာက မနက်သဖြင့် ကံကောင်းလှ၏။ လိုရမည်ရ ယူလာ သော ဘီတာခိုင်းနှင့် ပလက်စတစ်မိ သောကြောင့် တော်သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ အပြန်လမ်းမှာ တော့ကိုဦးက သတိထားပြီး ကားကို မှန်မှန်မောင်းလေ၏။ မိုင် ၂၀ ကျော် အရောက်တွင် အေမိတို့ရှေ့ တောင် ပေါ်အဆင်းလမ်းအတိုင်း ကုန်ကား ကြီးတစ်စီး ကွေ့ဆင်းလာသည်။ တွေ့ရ၍ အကွေ့မရောက်ခင်မှာပင် အေမိက -

“ကိုဦး ဟွန်းတီး... ဟွန်းတီး ခဏရပ်ပေးလိုက်ပါဦး”

ဟု သတိပေးလိုက်မိ၏။ ကိုဦးက လည်း အကွေ့မရောက်ခင်မှာပင် ဟွန်းတီး လည်းတီး၊ လမ်းဘေးသို့လည်း ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် တော့ပေါ်သို့ နေ အရှန်ဖြင့်ဆင်းလာသော ၂၂

အားကြီးသည် တံတောင်ဆစ်ချိုးကွေ့
ချလိုက်ရာ -

“ဂုန်း ... ဒိုင်း”

ဟု မြည်ကာ အေဒီနံဘေး
အား၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်း ရှေ့ပိုင်းကို
တိုက်မိကာ နောက်ခြမ်းကိုပါ ဆက်ပြီး
တိုက်မိလေတော့၏။ လူတွေကတော့
ဘာမှမဖြစ်။ အေမိက ကားပေါ်က
ဆင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထား
သော ကုန်ကားကြီးနားသို့ စိတ်တိုတို
ဖြင့်သွားရာ ကားဒရိုင်ဘာ လူငယ်
လေးခမျာ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ဆင်း
လာ၏။

“ကားကို ဘယ်လိုမောင်းတာ
လဲ။ တို့က ကားကို ရပ်ပေးထားပြီး
ဘုန်းလည်းတီးလျက်နဲ့ ဝင်တိုက်ရ
ဘယ်လို့။ အန်တီကို မင်းရဲ့ ယာဉ်
မောင်းလိုင်စင်ပေးပါ။ ဒီကားကို ဝယ်
ထားတာ ငါးလပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းပဲ
ဝယ်လိုက်တော့ကွာ”

ဟု ဒေါတသကြီး ပြောမိလေ
တော့၏။ ကားဆရာလေးမှာ မျက်နှာ
ငယ်လေးဖြင့် -

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ ကျွန်
တော်က ဒရိုင်ဘာပါ။ လိုင်စင်လည်း
ယူလာမိဘူး။ အန်တီ ကျွန်တော့်ကို
မှတ်မိဘူး ထင်တယ်။ အန်တီတို့အိမ်
နဲ့ ဘေးချင်းကပ်လျက်က ညောင်ပင်
ကြီးရှိတဲ့ အိမ်ကပါ။ အခုပဲ အဖေ့ဆီ
နန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်။ အန်တီတို့
ဆရာတာနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်တဲ့
အထိ လိုက်ပြင်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်
တော် ဘီလပ်မြေတွေကို ဒီနေ့ညနေ
အရောက်ပို့ရမှာမို့ စိတ်လောသွားလို့
တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ”

ဟု ရည်မှန်စွာ ရှင်းပြတောင်းပန်

လေ၏။ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်နေသဖြင့်
စိတ်ကိုလျှော့ကာ ကားကို ဆက်ထွက်
လာရင်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဈေးလာ
မိ၏။

ယခုခြံကို အေမိတို့ ဝယ်ထား
သည်မှာ ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ ဝယ်စဉ်
တုန်းက ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်။ ထောင့်
ကွက်။ လမ်းနှစ်ဖက်ပေါက်။ အိမ်ကို
ကြိုက်လွန်း၍ ဝယ်မိရာ ခြံချင်းကပ်
လျက် တောင်ဘက်ခြံထဲတွင် ညောင်
ပင်ရှိနေသည်ကို သတိမထားမိကြ။
ဝယ်ခါစက အပင်က သိပ်မကြီးသေး
သဖြင့် ရန်ကုန်ကနေ အလည်လာ
သော ကိုဦး၏ အမေလည်း ဘာမှ
မပြော။ ဒုတိယအကြိမ် လာလည်
တော့မှ ခြံထဲကို လျှောက်ကြည့်ရင်း
အေမိတို့အိမ်နှင့် ၂၅ ပေခန့်သာ ဝေး
သော ညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့သွား
လေ၏။

“ဟိုဘက်ခြံထဲက ညောင်ပင်
ကြီးက တအားကြီး လာတယ်နော်။
ဝယ်ခါစက အဲလောက်မကြီးသေးဘူး။
ဒီမှာက မိုးများတော့ မိုးတွင်းဆို လေနဲ့
မိုးနဲ့။ သားတို့ အိမ်ဘက်ကို လဲကျရင်
အိမ်ပြိုနိုင်တယ်။ လူလည်းအန္တရာယ်ရှိ
တယ်”

ဟု သတိပေးခါမှ အေမိကြောက်
လာ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မြို့၏
တောင်ဘက်စွန်းက စစ်တပ်ရှေ့က
ကုက္ကိုပင်ကြီး ညမိုးသည်းသည်းမှာ
လဲကျပြီး သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်
ထားသော ကားနှစ်စီးပြားသွားလေ၏။
ညအချိန်မို့ ကားပေါ်တွင် လူမရှိ၍
ဒဏ်ရာရသူမရှိ။ အမေပြန်သွားပြီး
တစ်ပတ်အကြာမှာဖြစ်လို့ တော်ပေ
သေးသည်။ တောင်လေလာ၍ မိုးရွာ

လျှင် ညောင်ပင်ကြီးမှာ အေမိတို့ အိမ်
ဘက်သို့ လဲကျနိုင်၏။ သို့ဖြစ်လျှင်
အိမ်ပြိုကာ အေမိတို့နှစ်ယောက်စလုံး
သေနိုင်လေ၏။ အရှေ့အရပ်သို့ လဲကျ
လျှင်တော့ ထိုခြံထဲမှ အပင်ကြီးအောက်
ရှိ အိမ်ငယ်လေးမှာ လုံးဝပြိုကျမှာ
အသေအချာ။ ထိုအိမ်လေးတွင် အေမိ
တို့ထက် အသက်ငယ်ပုံရသော လင်
မယားကိုတွေ့ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး
နေ့စဉ် အလုပ်သွားကြ၏။ သူတို့၏
သားလေးက ကုန်ကားမောင်းကြောင်း
စကားစပ်မိဖူး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့
ခြံရှေ့တွင် ကုန်ကားကြီးရပ်ထားတာ
မြင်ဖူးသော်လည်း အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့။

အခြေအနေကို မသိသေးသဖြင့်
အေမိတို့နှစ်ယောက်သား စည်ပင်သာ
ယာသို့ သွားပြီး သစ်ပင်ခုတ်ခွင့်ရရန်
လျှောက်လွှာတင်ကြသည်။ တာဝန်ရှိ
သူနှစ်ယောက် လိုက်ကြည့်ပြီး ခွင့်ပြု
သောအခါမှ ထိုခြံထဲက အိမ်ရှင်လင်
မယားထံ ခွင့်တောင်းရ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ
က -

“ခုတ်ပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မတို့
လည်း နေ့စရာမရှိလို့သာ နေရတာ။
ဘယ်အချိန်များ လဲကျမလဲ မသိဘူး
ဆိုပြီး အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရပါဘူး။
ခြံပိုင်ရှင်တွေကိုလည်း လှမ်းပြီး ခွင့်
တောင်းပါ့မယ်။ သူတို့လည်း ခွင့်ပြုမှာ
ပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ငွေကြေးအင်အားမရှိ
တော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ကြောက်
ကြောက်နဲ့ နေနေရတာပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလေသည်။

ညောင်ပင်ခုတ်မည့်အဖွဲ့ ခေါင်း
ဆောင်မှာ ကယားလူမျိုး၊ ခရစ်ယာန်
ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ။ တိုင်းရင်းသား
ဖြစ်သော်လည်း စကားပြော ဆင်လွန်

ကောင်း၏။ အတွေ့အကြုံများမှန်း သိ သာ၏။

“ဆရာမ။ ပင်စည်ကို ၈ ပေ လောက်ချန်ပြီး ကိုင်းတွေ အကုန်ခတ် ပေးမယ်ဗျ။ ပတ်ပတ်လည်မှာ နတ်နေ ကိုင်းလေးကိုင်း ချန်ထားပေးမယ်။ ဆရာမတို့က ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ။ ကျွန် တော်တို့က တစ်ပွဲထိုးမယ်။ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့မို့ ခုတ်ရဲတာ။ တစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာကြည့်။ ဘယ်သူမှ မခုတ်ရဲ ဘူး။ အရမ်းအန္တရာယ်များပါတယ် ဆရာမ”

ဆိုပါလား။ ခုတ်ခကို မေးလိုက် တော့ အေမီမှန်းထားသည်ထက် ငါး ဆခန့်များနေ၏။ အေမီစိတ်ထဲတွင် အိမ်ပေါ်ကို သစ်ပင်ကြီးပြိုကျလို့ အိမ် ပြင်ရလျှင် ဒီထက်ပိုကုန်မည်။ လူတွေ ကို ခိုက်မိလျှင်တော့ ပြီးပါလေရောဟု တွေးကာ သဘောတူလိုက်ရသည်။ ခုတ်ပေးမည့်သူ မောင်မင်းကြီးသား တွေကိုပင် ကျေးဇူးတင်၍မဆို။

ထိုသူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကန်တော့ပွဲထိုး။ ခြံထဲက အမျိုးသမီး က သပြေပန်း။ ပေါက်ပေါက်နှင့် အမွှေးတိုင်ထွန်းကာ တောင်းပန်မည် ဟု ပြောသဖြင့် အေမီလည်း ရေတော် ခွက်။ ပေါက်ပေါက်ပွင့်၊ မုန့်၊ သပြေ ပန်းနှင့် အမွှေးတိုင်များကို မိမိအိမ် ဘက်ကနေ ညောင်ပင်ကြီးမှ မြင်အပ် မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ရည်မှန်းလှူ ခါန်းပါ၏။ မေတ္တာသုတ်များ နေ့စဉ် ရွတ်၍ မေတ္တာပို့ကာ အမျှအတန်းဝေ ပါ၏။ အေမီတို့ အိမ်ရှေ့တွင် စိုက်ထား သော ဝက်သစ်ချပင်၊ မဟော်ဂနီပင်၊ ဩရေးသျှပင်များပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့

စံမြန်းကြပါရန်လည်း ပန်ကြားခဲ့ပါ သည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ အောက်နား က ကိုင်းများကို(နတ်နေကိုင်း)များ ချန် ပြီး အရင်ချိုင်ကြ၏။ ချိုင်မည်ကိုင်းကို ကြိုးများဖြင့်ချည်ပြီး အောက်ကလူ များက ဝိုင်းထိန်းကြကာ ခေါင်းဆောင် က အပေါ်သို့တက်၍ ချိန်းဆော့ဖြင့် ဖြတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်သို့ ဆွဲချရသည်။ ဂရုတစိုက်လုပ်နေသည့် ကြားက နတ်နေကိုင်းအဖြစ် ချန်ထား ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် ကိုင်းများပေါ် သို့ အပေါ်ကကိုင်းများကျိုးကျသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အနောက်တောင် ထောင့်က နတ်နေကိုင်းတစ်ကိုင်းသာ ကျန်လေတော့သည်။

တကယ်တမ်း ခုတ်ပြီးချိန်တွင် ပင်စည်အမြင့် ၁၂ ပေခန့်နှင့် နတ်နေ ကိုင်းတစ်ကိုင်းသာ ကျန်သော ညောင် ပင်ကြီးကို ကြည့်မိတိုင်း အေမီစိတ်ထဲ မကောင်း။

ညောင်ပင်ကြီးကို ခုတ်နေသည့် ရက်များက နေ့စဉ် လှူဒါန်း၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ နေခဲ့မိချေပြီ။ ခုတ်ပြီးသည်မှာ လေးလကြာပြီဖြစ်ခါ ထိုအချိန်အတွင်း လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ကားကို ခိုက်မိခဲ့ လေသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးအဆိုးဆုံး။ ဟိုဘက်ခြံ က နှစ်သိန်းခွဲအကုန်အကျခံကာ ကား ကို ပြင်ပေးရပေသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် လိုက်တော့ အေမီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေတ်ပညာထတ်အရာရှိများဖြစ်၍ ယုံ

ကြည်ကိုးကွယ်ရာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမှ လွဲ၍ ရိုးရာဓလေ့ထုံး စံများ ကို မသိ။ မလုပ်ဆောင်မိခဲ့။ အခုတော့ အေမီ အသိတရားရခဲ့လေပြီ။

မနက်ဖြန်ကျလျှင် ဈေးသို့ ကိုယ် တိုင်သွားပြီး ကန်တော့ပွဲအတွက် လို အပ်မည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်မည်။ ဗောဓိ ညောင်ပင်ကြီးအား စောင့်ရှောက်နေ သည့် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များ အား ကန်တော့ပွဲတင်ကာ ထပ်မံ တောင်းပန်တော့မည်။ နေ့စဉ်ဘုရား ရှိခိုးမည်။ ဆွမ်းတော်တင်၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးများ ကပ်လှူပြီးတိုင်း လည်း မေတ္တာပို့ အမျှဝေတော့မည်။ ယခုဝါဆိုလ။ မိုးဖြိုငြိုရွာပြီဖြစ်၍ ညောင်ပင်ငုတ်တို့ကြီးလည်း အခက် အလက်အရွက်များဖြင့် ပြန်လည် ဝေဆာနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အမျက်အာဃာတမထားဘဲ ခွင့်လွှတ် ပါရန် တောင်းပန်ရပေမည်။

ကားမောင်းသက် ၂၆ နှစ် အတွင်း တစ်ခါမျှမဖြစ်ဖူးသောကြောင့် အသိတရားရကာ အေမီလည်း မဝင် ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မိုးကုတ် ဝိပဿနာတရားစခန်းတွင် ၁၀ ရက် တရားစခန်း ဝင်တော့မည်။ ကိုဦးကို လည်း ဒုလ္လဘရဟန်းခံပြီး တရား စခန်းဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းရမည်။ နောက် များမှာလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပို၍ သတိကြီးစွာထားပြီး ကားမောင်းရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိပါတော့ သည်။

ဆွေကြည်အေး
၀၉-၀၂-၃၄၉၆၀၆

ဝိဇ္ဇာတဝါဒါနံ သင်ကြားချက်များ နေပင်လုံ

၁။ တပည့်ခိုင်မာ ဆရာလာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အလုပ်အကိုင်အားယူကာ ဂျာနာတာမြို့ ဆာရီပစ်ဖစ် (SARI PACIFIC) ဟိုတယ် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ ကေစာရီကျင့်နေသည့် အခါကဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၁ ရက် မနက်ခင်း။

နှစ်သစ်ကူးအခါဖြစ်၍ တစ်ညလုံး လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော မြို့ကြီးသည် မနက်အရုဏ်တက်ခါမှ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ မိုးမြူများ ပါးပါးချွတ်၍ ပြားပြားဝပ်လျက်ရှိသော မြို့မြင်ကွင်းကို ၁၈ ထပ်အမြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အုပ်မိုး၍ မြင်နေရသည်။

ယခုလို နေသွားလမ်းကြောင်း မြောက်ဘက်သို့ ပြောင်းစအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဂန္ဓာရီပုဂ္ဂိုလ်များ အကျင့် စခန်း ဝင်ကြရပါသည်။ ထိုမနက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သီတင်းသုံးဖော်များနှင့်အတူ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသော “တပည့်ခိုင်မာ ဆရာလာ” ဆိုသော စကားလုံးက အတိအကျ မနောအာရုံမှာ အခါခါ ထင်လျက်ရှိပါသည်။

“တောက် . . . တောက် . . . တောက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံ သဲ့သဲ့ကလေးကြားသဖြင့် ထဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေဝါရောင်ဝင်းလျက်ရှိသော အဝတ်ဖြင့် တိတတက်အနွယ်ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဝေဖန်စောကြာလိုတဲ့ ဇောနဲ့ လှုပ်သွားတဲ့စိတ်က လေးကို ခဏလေး သည်းခံထိန်းလိုက်ပါ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အသားအရေမှာ ဆင်စွယ်ရောင် မလှိုင်သွေးပေါက်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကို ကြည့်ခြင်းအား ဟတ္ထယောဂနှင့် စခန်းပြီးမြောက်ထားသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အတတ်သိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဂျကာတာမြို့လယ် ဟိုတယ်ကြီး၏အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိလာရသည်ကိုလည်း သိချင်စိတ် တဖွားဖွားဖြစ်မိသည်။

သို့ရာတွင် အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ကြုံရသည့် အခိုက်တွင် ယင်းသို့သော အရေးမပါ အရာမရောက်

သည့် အမေးများဖြင့် အချိန်မကုန်စေလင့် ဆိုသော ဂန္ဓီရ ဥပဒေသ ရှိပါသည်။ ထိုဥပဒေသကို ယခင်က ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော်လည်း ထိုအခိုက်လေးမှာ ဖျတ်ခနဲ အာရုံဖြင့်သိလိုက်ရပါသည်။ (နောက်ပိုင်း ယင်းဥပဒေသ အမှန်ပင်ရှိကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါသည်။)

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီခံပေါ်တွင် နေရာပေးပြီး ဦးခိုက်မိပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အာရုံ၌ ဂန္ဓီရပညာဆိုင်ရာ မေးစရာအချက်များ တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း ဆက်ကာစီကာ ပေါ်လာ၏။ ထိုသို့ပေါ်လာသည့် အခါတိုင်း အဖြေပါရ၏။ အချို့အဖြေကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် နှုတ်မှပြောသည်။ အချို့ကိုမူ အာရုံမှာ အလိုလို အဖြေပေါ်ပြီး ပြေလည်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်သာ ရှိတော့၏။

“ကဲ...လောကအကျိုးအတွက် မင်းဆောင်ရွက်ရမည့် အပိုင်းကဏ္ဍနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာတွေ သိရပြီ။ သိသင့်တာတွေလည်း ပြောခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ပြန်ကြွသွားပြီးတော့မှ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ထပ်ဆက်သွယ်တာပေါ့။ ပထမအကြိမ် အဆက်ရဖို့ပဲ လိုတာပါ။ တစ်ခါ လမ်းပေါက်ပြီးရင် နောက်လိုအပ်သလို ဆက်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာသခင်၏ ကိုယ်ရိပ်ကို ခိုနေ၍ စိတ်အာရုံများ အထူးနိုးကြားလန်းဆန်းနေရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်ပြန်ကြွတော့မည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့် လှုပ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ နှလုံးသွေးလည်း

အတိုးမြှန်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ရမည့် လမ်းခရီးကိုလည်း သိခွင့်ရှိသလောက် သိပါရစေ”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားသော စိတ်စကားလုံးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း မကြာခင် တောင်တွေ့အများကြီးတက်ရတော့မယ်”

“တောင်တွေ့ . . . ဟုတ်လား။ ကောင်းပါလေ။ တိဗက်လား။ ဆွစ်ဇာလန်လား။”

ကျွန်တော် ရည်စူးထားသော နေရာများ ဖြစ်၏။ သည်တော့မှ အလွန်တရာ နားလည်ရခက်သော အပြုံးများဖြင့် ဆရာသခင် ဖြေပါသည်။

“မင်းတို့ သာမန်ဗေဒင်ဆရာတွေဟာ ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေရဲ့ အနေအထားက ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ အသိထက် ပိုပြီး ဘာမှ မသိလာနိုင်ဘူးတောင်တက်တယ်ဆိုတာက သည်ထက် ကျော်လွန်မြင့်မားတဲ့ အသိထွေ သိလာနိုင်အောင် နားလည်လက်မလှာနိုင်အောင် မင်းရဲ့ စိတ်သမာဓိအဆင့်ကို အမြင့်တကာအမြင့်ဆုံးထိ တက်ဖို့ တင်ဖို့ပြောတာ”

“ဒါဆို ဆရာသခင် အခုကြွလာတာက” (ကျွန်ုပ် စိတ်လှိုင်း)

“အေး . . . တပည့်ခိုင်မာတော့ ဆရာလာ ဆိုတာလို မင်း အခုတော့ တက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ တွေ့ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတဲ့ အခါက မင်းကိုယ်ရဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ကို မင်းတွေ့

လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ရဲ့ နောက်တစ်ခြမ်း ဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက အတွင်းမနောဓာတ်ကို ပြောတာလား။”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်လှိုင်းများ သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ခါသွား၏။

“မဟုတ်သေးဘူးကွယ်။ ဒါက တခြား။ လောလောဆယ် မင်းနားလည်အောင် ပြောရရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကို ရုပ်ခန္ဓာ ဖွဲ့ကြည့်လိုက်။ သာမန်လူတွေဟာ နေ့စဉ် စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ နေ့စရာတွေနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်သန်နေတဲ့ ဒီရုပ်/နာမ်ခန္ဓာတွေကိုပဲ မြင်ကြတယ်။ ဒါတွေကိုပဲ ငါစားတယ်။ ငါသောက်တယ်။ ငါကြံတယ်လို့ တွေးထင်ယူဆပြီး ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေ လုပ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲ။ နောက်တစ်ခြမ်းက နေ့စဉ် စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ နေ့စရာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အနန္တစကြဝဠာတိုက် အသောင်းသောင်းမှာ ပျံလွင့်တည်ရှိနေပြီး အသစ်ဖန်ဆင်းလို့လည်း မရ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့လည်း မရတဲ့ စွမ်းအင်တွေကို ရယူရှင်သန်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ နာမ်ခန္ဓာပါ။ မင်းရဲ့ ရုပ်/နာမ်ခန္ဓာကြီးမှာ အပြင်ပလောကဓာတ်ကြီးထဲက စွမ်းအင်တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ သူ့(စက္ကရ)နှင့်သူ ရယူပြီး ရှင်သန်နေရတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတစ်စိတ်တစ်ဒေသရှိနေတယ်။ အဲဒါကို တောင်တက်ပြီး အသိထူးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ မြင်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သာမန်လူသားတွေ သိမြင်လုပ်ဆောင် အသုံးပြုနေတာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်တစ်ခြမ်းက လက်ရှိ ကိုယ်နဲ့ တစ်သားတည်း ကပ်လျက်ရှိနေပြီးသား။ ဒါကို မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်ကြလို့သာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အမြှာကိုယ်လို့ တချို့က ခေါ်ကြတာ”

ဤအပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် နားလည်သလို မလည်သလိုနှင့်သာ ပကတိ ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း ကျွန်ုပ်သိကျွမ်းထားသော ဂြိုဟ်နက္ခတ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များနှင့် မစပ်ဆိုင်ဘဲ သမာဓိအဆင့်မြင့်ခြင်းဖြင့် ရှေ့ဖြစ်ဟောနေခြင်းကိုလည်း သံသယဝင်မိသည်။ နောက်ဆုံး မမျှီသိပ်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ဆရာသခင် စိတ်သမာဓိကို ဘုံအဆင့်မြင့်တက်သွားသည့်အခါ ဖြစ်ပြီးသော အတိတ်ကို သိနိုင်တာတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ။ မဖြစ်သေးတဲ့ အနာဂတ်ကို မြင်တွေ့ရတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အထင်အမြင်မှား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ဪ... ဒါလား။ တို့လောကီဘုံသားတွေအဖို့တော့ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုအရင် မြင်တာနဲ့ နောက်ဖြစ်တာကို အချိန်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်နဲ့ တိုင်းတာပြောဆိုကြတာကိုး။ တကယ်တော့ အချိန်ဆိုတာ တကယ်ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ၊ အရှေ့အနောက် အချိန်တွေ တူကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာကြီးအပြင်

ထွက်သွားရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ဘယ်အချိန်နဲ့ တိုင်းတာမလဲ။ စိတ်သမာဓိ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်တက်သွားပြီး ပရမတ္ထသဘာဝတွေကို သိမြင်သဘောပေါက်လာတဲ့အဆင့်မှာ အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အတိတ်ရယ်၊ အနာဂတ်ရယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘူး။ အမြဲတမ်း ပစ္စုပ္ပန်ပဲရှိတယ်။ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်လို့ တို့လူတွေ သိထားတာတွေဟာ ဝိပ္ပလ္လာသတရားထင်မှတ်မှားနေကြတာပဲ။ တကယ်တော့ အားလုံးအတူတူ ပစ္စုပ္ပန်ချည်းပါ။ ဒီအကြောင်းကို သေသေချာချာ လေးလေးနက်နက် ဆက်တွေးပါ။ ဉာဏ်တွေ ပွင့်လာလိမ့်မယ်”

“သာမန် လူသားတွေအဖို့တော့ ခုနေခါ အလျား၊ အနံ့၊ ထုဆိုတဲ့ သုံးဘက်မြင် (3-Dimansion) အတိုင်း အတာပဲ သိနိုင်ကြတယ်။ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ကျော်ရင် စတုတ္ထအမြင် (4th Dimension) တွေကိုပါ နားလည်နိုင်တဲ့ အသိထူးတွေ ရနိုင်တယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်းတို့နားလည်နိုင်ဖို့ လွယ်တဲ့ဥပမာ ပေးရရင် မင်း ခဏခဏဆိုနေတဲ့ ဘာဘရာစထရေဆန်ရဲ့ ကောလ်အောန်ကလီးယားဒေး (BAR-BRA STREISAND'S CALLED ON A CLEAR DAY) ကို တစ်ခေါက်ပြန်ဆိုလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီမှာ အဖြေရှင်းသွားမယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာသခင်၏ မှောက်၌ သိချင်းပြန်ဆိုရမည့် အရေးကြောင့် ရှက်သွေးဖြာကာ ရယ်သွင်း

သွေးမိလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒီ သီချင်းကို စာသွားအလွန်ကြိုက်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ် အခါခါ ဆိုခဲ့ဖူး၏။ ဒါကို ဆရာ သခင်က သိနေပါသည်။

“လုပ်ပါ။ သူတော်ကောင်းတွေမှာ ရှက်စရာ နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ အကုသိုလ် အမှုပြုရမှာကို ရှက်၊ နောက် ကုသိုလ် အမှု မပြုရမှာကို ရှက်။ ဒါပဲ။ အခု မင်းပြုရမှာက မဟာကုသိုလ်”

ဟုတ်ပါသည်။ သီချင်းအမည်ကို က -

“အဝိဇ္ဇာကင်းသောနေ့”

“မင်းကိုယ်မှာရှိတဲ့ တန်ခိုးစွမ်း အင်တွေကို ဘယ်သူသိမှာလဲ”

“ခွဲစိတ်ခန်းက ဆရာလည်း ကိုယ် မှာရှိတဲ့အကုန် မသိနိုင်ပါ”

“ပိတ်ဆီးထားတဲ့ အဝိဇ္ဇာကန်လန် က အသာမကြည့်ပါမှ”

“အံ့မခန်းစရာ... မင်းခန္ဓာမှာ အသေအချာတွေ့ရမှာ”

“တောင်ကြီးတွေဟာ... မင်းပဲ၊ ပင်လယ်ပြင်ဟာ မင်းပဲ၊ သောင်ကမ်း ခြေဆိုတာလည်း မင်းကလေးပါပဲ”

“နီးနီးဝေးဝေး မကြားဖူးသေးတဲ့ လောကကမ္ဘာ၊ ထာဝရမြင်နိုင်ကြားနိုင် တော့မှာ အဝိဇ္ဇာကင်းတဲ့ အဲဒီတစ်နေ့ မှာသာ”

သီချင်းဆုံးသည်နှင့် နှလုံးသွေး တစ်ချက်ခုန် ကာလမျှ ဆရာသခင် ငြိမ် သက်သွားသည်။ ပြီးမှ -

“အေး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာမောဟကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိပလ္လာသ ဝါရာတွေ ကင်းတဲ့နေ့မှာ မင်းတို့ အသိ

ထူး အမြင်ထူးတွေ ရကြမှာ”

ဆရာသခင်က ကျေနပ်စွာ ပြော နေသလောက် ကျွန်ုပ်မှာ မွေးရာပါ ပုစဉ်းရင်ကွဲသဖြင့် ဘာဘရာစထရေ ဆန်၏ သီချင်းကို ဆရာရှေ့မှောက်၌ ဆိုပြရသည့်အဖြစ်ကြောင့် “ရှက်အား နာ”စိတ်များ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းအသံက ဘာဘရာနဲ့ ဘာ လို့တူရမှာတဲ့။ ငှက်အားလုံးရဲ့ မြည်သံ ဟာ ဥဩသံပဲဖြစ်နေရင် တောကြီး တစ်ခုလုံး အလွန်ပျင်းစရာကောင်းပြီး အကျည်းတန်သွားမှာပေါ့။ မင်းအသံက လေးပေါက်ခွဲသံမျိုးပဲ။ မင်းတို့ကဆရာ ကြီး ပေါလ်(PAUL WINTER) ဟာ ဒီလေးပေါက်ခွဲသံတွေ များများသုံးပြီး ရေထဲကလင်းပိုင်တွေ၊ ဝေလငါးတွေက တဲ့တေး၊ ဝံပုလွေတွေ၊ သိမ်းငှက်တွေ အတွက် နှစ်ပါးသွားတေးတွေ သီကုံးခဲ့ တယ် မဟုတ်လား။ အေး... တို့တိုင်း ပြည်က လေးပေါက်ခွဲသံကို အဲဒီသတ္တဝါ တွေ ကောင်းကောင်း နားလည်ခံစား နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်”

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပေါ့ ပါးသွားပါ၏။

“တို့လူ့ပြည်က အချိန်နဲ့ အနီး စပ်ဆုံးပြောရရင် ဒီနှစ် ဒီငွေဘာလ ခရစ္စမတ်ရက်လောက်မှာ မင်းရဲ့ အမြွှာ ကိုယ်ကို ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်”

“ပြန်တွေ့မယ် ဟုတ်လား။ ကျွန် တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ တွေ့ရင် ခုတစ်ခါ ပထမဆုံးပဲဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဒီတစ်ဘဝတည်း မတွေ့နဲ့လေ။

သံသရာခရီးတစ်လျှောက် ဘဝထိုထို မှာ ဘယ်နှစ်ခါတွေ့ခဲ့ပြီဆိုတာ နောက် တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ခါတွေ့ရမှာကိုမှ ဘာလို့ ထူးထူးခြားခြား ပြောနေရတာ လဲ။ ဒါပဟေဠိပဲ”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးများက ကွန်မြူး သွားသည်။

“အေး... အဲဒါ မင်းဘာသာမင်း ကိုယ်တိုင် အဖြေရှာမည့် ပဟေဠိတစ်ခု ပဲ။ ကဲ... ငါ့သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆရာသခင် မှာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် တော့ တကယ်ကြွသွားပါတော့မည်၊ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်သက်လုံး အတူနေခဲ့ရ သည့် မွေးဖခင်နှင့် ရုတ်တရက် ခွဲလိုက် သလို ရင်ထဲ၌ မြက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုခဏမှာပင် ဆရာသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအစုံကို အောက်မေ့လိုက် ပြီး ဆရာမေတ္တာဓာတ်လှိုင်းများ စီးဝင် လာပါသည်။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ဖြင့် သော “အမြွှာကိုယ်” (TWIN SELF) နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည့်အရေးကို တွေး လာ၍ ပီတိစိတ်များ နှလုံးအိမ်ကို လွှမ်း သွားပါသည်။

အခန်းတံခါးဆီသို့ ဆရာသခင် လည်း သွားသည်ကို တံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးရန် ကျွန်ုပ် နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။ ထိုသို့သွားနေရာမှ ခေါင်းရင်းဘက်စား ရှေ့အရောက်၌ ဆရာသခင်က ငြိမ် သက်အေးဆေးစွာ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် သွားဆီ အာရုံ ရာ ပင့်ဆောင်ခဲ့သော ရှေ့ဟောင်းဘုရား မေးလိုက်

ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ စံပယ်ကိန်းဝပ်
လျက်ရှိ၏။ ပတ္တမြားရောင် ဖန်မီးတိုင်
ဖြင့် ပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင်မှ
အလင်းဓာတ်တို့သည် ဆရာသခင်၏
ဆင်စွယ်သွေးမျက်နှာပေါ်သို့ တင့်တယ်
စွာ တဖျတ်ဖျတ် ကျလျက်ရှိပါသည်။

ဤဟိုတယ်တွင် တည်းခို၍ ကေ
စာ စခန်းဝင်သည့်အခိုက် ဤစားပွဲရှေ့
၌သာ ပရိတ်၊ မန္တန်များ ရွတ်ဖတ်၍
တရားထိုင်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် နေ့စဉ်ပြုခဲ့
ပါသည်။

“မျက်စိမှိတ်ထား ဖွင့်မကြည့်နဲ့”

ဆရာသခင်က ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်း
ပေါ်သို့ လက်ဖဝါးကို ဆန့်ဆန့်ကလေး
တင်ကာ ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော ပရိတ်
မန္တန်တစ်မျိုးကို ရွတ်ဖတ်ပေးနေပါသည်။
မန္တန်မှာ သင်္သေခရိုက် (SASNKRIT)
ဘာသာ၊ လာတင်ဘာသာ (LATIN)
ကဲ့သို့သော ရှေးဟောင်းဘာသာတစ်ခု
ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်လေ့လာဖူး
သမျှ ထိုဘာသာများ မဟုတ်သည်
တော့ သေချာလှ၏။ မန္တန်အဖွဲ့ ဗန္ဓုမှာ
နဂါးစည်း ချက်ကျနစွာဖြင့် ဂီတသံစဉ်
ခွဲစည်းမှုမျိုးဖြစ်ပြီး ရွတ်ဖတ်ရာတွင်
လည်း ဌာန်၊ ကရိုဏ်း၊ ဝယက်အမြင်
ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော သံစဉ်များစွာ
ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာသခင်၏
လက်ယာနံစောင်းဘက်တွင် ရပ်လျက်
နီနောမှ ဦးခေါင်းကို ညွတ်ပေးရန်
အာရုံပေါ်လာသည်နှင့် အသာ ဦးညွတ်
ပေးလိုက်မိသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်ုပ်

ရှုဖူးသမျှ အမွှေးတိုင်နဲ့ လောဟနဲ့ ဘယ်
အနံ့နှင့်မျှမတူသော စန္ဒကူးနံ့ခပ်ပြင်း
ပြင်း သင်းပျံ့သွားသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မနှောသည် မျက်စိမှိတ်
ထားသဖြင့် နက်မှောင်၍နေသော မဟူ
ရာ ကတ္တီပါကာကြီးနောက်သို့ ထိုး
ဖောက်ရောက်သွားပြီး သူတော်စင်အရှင်
ရာဖေးလ် (SAINT RAPHAEL) ၏
ဘုရားကျောင်းရှိ ခုံညားထည်ဝါလှပါ
သော ကျွန်းတံခါးကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။ ထိုစေ့ထားသော တံခါးကြီး၏
နောက်မှ သီလရှင်များ၏ ခရစ္စမတ်တေး
သံကို ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ကြား
နေရပါသည်။

“တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ညယံ
ထွတ်ထွတ်မြတ်မြတ် ညယံ”

“Silent Night ... Holy
Night”

တစ်စစ သီချင်းသံတိုးသွားသည်
နှင့်အမျှ ဆရာသခင်၏ မန္တန်ရွတ်သံ
သဲ့သဲ့ကလေး ပေါ်လာသည်။ ထူးခြား
သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သာမန်နားဖြင့်
မကြားနိုင်လောက်အောင် တိုးလှသော်
လည်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှမကျန်အောင်
ဝီသကြည်လင်စွာ နားလည်နေရသည်။
သာမန်လူသားများ အနေဖြင့် ၂၀
မက်ဂါဟတ်စ် (20 MHz) အထက်
လှိုင်းနှုန်းများသာ အသံများကို မကြား
နိုင်ပေ။ ယခု ဆရာသခင်၏ မန္တန်ရွတ်
သံမှာ ယင်း ၂၀ မက်ဂါ ပတ်ဝန်းကျင်
လှိုင်းနှုန်းများကို သံစဉ်အဖွဲ့ဗန္ဓုတစ်မျိုး
ဖြင့် သီကုံးထားဟန် ရှိပါသည်။ သာမန်
နားဖြင့် မကြားနိုင်လောက်အောင် တိုး

လှသော်လည်း အလွန်တရာ သဲကွဲ
ဝီသစွာ နားလည်နိုင်ပါသည်။

မန္တန်ဆုံးသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်
ဦးခေါင်းပေါ် တင်ထားသော လက်မှာ
“ပေါ့”ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏
မနှောဓာတ်မှာလည်း စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့်
ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ပြန်လည်လာလေသည်။
သည်တော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရာ ဆရာသခင်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် တရားထိုင်၍ သမာ
ဓိအရိန်ကောင်းနေစဉ် ရုတ်တရက်
ထလိုက်ရတ်သကဲ့သို့ ကိုယ်ရေစိတ်ပါ
သွက်သွက်လှုပ်ခါနေပါသည်။ တစ်ခန်း
လုံးကိုလည်း မျက်လုံးကစားကြည့်
လိုက်၏။ ဘာဆိုဘာမှ ထူးခြားသည့်
လက္ခဏာ မတွေ့ရ။ အခန်းတံခါးဖွင့်သံ
ကိုမျှ မကြားရ။ ဟိုတယ်အခန်းတံခါး
များမှာ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အထဲမှ သိ
နိုင်ရန် သံစဉ်ခလုတ်များ တပ်ဆင်ထား
သည်။

လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များ ငြိမ်
သက်သွားစေရန် ခုတင်ခြေရင်းမှ ကြည်
ပြာပန်းခက်ကလေးများ ထိုးထားသည့်
စောင်ပါးကို အသာဆွဲ၍ ပြတင်းပေါက်
ကို မျက်နှာပေးထားသော ဆိုဖာပေါ်သို့
မှီချလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်
လုံး ငယ်ထိပ်ဆံဖျားမှ ခြေသည်းဖျား၊
လက်သည်းဖျားတိုင်အောင် ဖြန့်ကြက်
လျက်ရှိသော နွေးကြော၊ လေကြော
များကို လျော့ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ဟို
အဝေ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ မြို့တော်ဂျာကာ

တာ၏ ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်သော မာဒေးကား (လွတ်လပ်ရေး) ကျောက် တိုင်ကြီးထိပ်မှ ရွှေစင်တုံးကြီးမှာ ဝင်းဖြာ လျက်ရှိပြီး နေရောင်ခြည်မှတစ်ဆင့် တစ်မြို့လုံးသို့ ရွှေရည်များ ဖြန့်ကြက်ပေး နေပါသည်။ ယင်းရွှေတုံးကြီး၏ အလေး ချိန်မှာ ခြောက်တန်ကျော် ရှိပြီး မီး တောက်မီးလျှံပုံ သွန်းထုထား၏။ ရွှေ၏ သဘောမှာ တရုတ်ဘာသာဖြင့် “ယန်” ဓာတ်ဖြစ်၍ သည်းခြေကို အားပေး၏။ သို့ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများထဲမှ အဝလွန်သူများ သည်းခြေဖောက်ပြန် သူများအား ယင်း “မာဒေးကား” ကျောက် တိုင်ရှေ့ရှိ “မာဒေးကားရင်ပြင်”တွင် ရွှေဝါရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ အနီရောင် ပိုးထည်များ ဝတ်ဆင်စေ၍ နံနက်စော စော လေရှူ နေရောင်ခံ လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်ပြုလုပ်စေရန် စိတ်ကူးဉာဏ်သစ် ကလေး လှစ်ခနဲ ပေါ်လာပါသည်။

ယင်းသို့သော အခိုက်အတန့် ကာလမျိုးတွင် ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကူးများ ယခင်အခါက မပေါ်ခဲ့ဖူးပါ။

စိတ်ပျက် အားငယ်နေရသည့် အခိုက်ကလေးတွင် ယင်းသို့ အထူး အဆန်းကလေးများ ပေါ်လာရသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး ကျွန်ုပ်ရေးရေးမျှ ပြုံးမိပါသည်။

“စိုးကြောက်စရာ လုံးဝမရှိပါ။ ကယ်မမည်သူပေါ်မှာ သေချာ”

ပြုံးရင်းကပင် ငယ်ငယ်ဘဝ မွေ သစ်ကျမ်းစာ သင်ခဲ့စဉ်အခါက မာသာ ကြီးဆိုပြသည့်အသံကို ကြားယောင် လာရပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်

များကို အိပ်မက်လေလားဟုလည်း သံသယဝင်မိပါသည်။ သည်တော့မှ ဆရာသခင် ကျွန်ုပ် အခန်းတွင်း ဝင်လာ စဉ် ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းပေးသွားသော ကတ် ပြားကလေးက ယခု ကျွန်ုပ်၏နံဘေး မှန်စားပွဲကလေးပေါ်တွင် အထင်းသားရှိ နေသည်ကို သတိပြုမိပါတော့သည်။

လှမ်းပေးစဉ်ကတော့ သာမန် လိပ်စာကတ်တစ်ခုအမှတ်အဖြစ် ကြည့် ပင်မကြည့်မိလိုက်ဘဲ တင်ထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခုမှ ကောက်ယူကြည့်မိ လိုက်ရာ ကြွေအဖြူပြောင် ကတ်ပြား ပေါ်တွင် ဗေဒါရောင်ရင့်ရင့်ဖြင့် ရိုက် ထားသည့် စာက -

“ထူးတော့မည်။ ပြင်ထား”

ကတ်ပြားနှင့်အတူ “ဂူဘား” ချော ကလက်မြေပဲ (Goobar) တစ်ထုပ်ကို လည်း တွေ့ရသည်။ အောက်ထပ် ညှို့ ကြိုဆောင်တွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော အရာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည် တော့ သေချာပါသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ် နှင့် ထားခဲ့ပါသနည်း။

ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုရဘဲ ရောက် လာပြီး အလွန်တရာ လေးမြတ်စွာ လက်ခံကြိုဆိုလိုက်ရသော ကျွန်ုပ်၏ ညှို့သည်ကြီး ဆရာသခင်သည် ကျွန်ုပ် အတွက် တွေးစရာများစွာ ထားခဲ့ပါ သေးတာကလား။ ကျွန်ုပ်လည်း တွေး လက်စရှိသည်နှင့် ဆက်၍ ကျွန်ုပ်လေ့ လာဖူးသမျှ ဝိဇ္ဇာကြီးများအကြောင်းကို ပါ ဆက်တွေးနေမိသည်။

ဝိဇ္ဇာကြီးများမှာ သူတို့ကိုယ်ကို မြင်စေလိုသည့်အခါ သူတို့ယူထားသော ရုပ်သန္တန်၏ ရုပ်မြူတစ်ခုချင်း အတွင်း

ရှိ တုန်နှုန်း (ဖြစ်/ပျက်ကြိမ်)ကို သာမန် နှုန်းအတိုင်း ရှိစေပြီး ကိုယ်ပျောက်စေ လိုသောအခါ၌ ယင်းဖြစ်/ပျက်ကြိမ်ကို တစ်စက္ကန့်လျှင် အကြိမ်သန်းပေါင်းများ စွာ တိုးမြှင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် သာမန် လူတို့ မြင်နိုင်ခြင်း ထိတွေ့နိုင်ခြင်း မရှိ တော့ပါ။

ယခင်က ဤအကြောင်းကို ဖတ် ဖူးကြားဖူးရုံသာရှိပြီး ယခုလို ကိုယ်တွေ့ ကြုံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်မိ ပါ။ ယခုအဖြစ်မှာ ကျွန်ုပ် သွေးလေ ချောက်ချား၍ ထင်မိမြင်ရာ ယောင်မှား ခြင်းမဟုတ်။ ချောကလက်မြေပဲထုပ်နှင့် ကတ်ပြားကလေးများက သက်သေ ကျန်ရှိနေပါသည်။

ဝိ၍ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုနိုင်သည့် အကြောင်းမှာ ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်ရေးသား ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဖြစ်ဟောခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် တစ်ခါမျှ တွေး ခေါ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသည့်အပြင် အချို့ အချက်အလက်များမှာ ဗေဒင်ကျမ်း အဆူဆူတို့၌ အကိုင်အဖျားမျှသာ ပါရှိ ပြီး ယင်းတို့၏ အရင်းအမြစ် အနှစ် အသားများ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အထက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အဆက်ရ၍ ထိုအထက် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မေတ္တာဓာတ်၊ ဉာဏ် အလင်းဓာတ်ဖြင့်သာ ထင်လင်းလာနိုင် ပါကြောင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဆိုပါရစေ။

ဒီလောကေ နာမံ ဘဝိဿတံ
နေပင်လုံ

စကြာဝဠာသိအိုရီ

လောကဓာတ်ဒေသနာတော်သို့

အောင်မြင်မြတ် (ပြည်ရွှေဘို)

လူသားနှင့် စကြာဝဠာ

လူတိုင်းကမ္ဘာမြေပေါ်ရောက်လာပြီး အရာဝတ္ထုတွေကို ကြည့်မြင်တတ်စ အချိန်ကပင် လူကြီးသူမတွေက ကလေးငယ်အား ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာ ဟောဟိုမှာ ဖိုးရွှေလမင်းကြီး၊ ဝါ ဝါ ဝါ။ စကားပြောတတ်စ အချိန်မှာ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ချောမြူပေးရသူမှာလည်း ဖိုးရွှေလ၊ အငိုတိတ်အောင် အရိပ်ရောင်ပြရသူမှာလည်း ဖိုးရွှေလ၊ လူလားမြောက်ကြတဲ့အခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ချိန်းဆုံပေးရသူမှာလည်း ဖိုးရွှေလ။

ဘဝတစ်သက်စာမှာ နေထွက်ကစ နေဝင်ချိန်အထိ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရပြီး ဘဝတစ်သက်တာ ကုန်ဆုံးလို့ နောက်ဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရ၊ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်သူက တောင်စွယ်မှာကွယ်လုလု မေးတင်နေတဲ့ နေမင်းကြီး။

ပူတစ်ခါ အေးတစ်လှည့် လူသားတွေကို ရာသက်ပန် ယုယစွာ ပိုက်ထွေးခဲ့ကြတဲ့ နေနဲ့လ။ “ရဝိန္ဒုဒဿန-နေလပြတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ”နဲ့ စတင်ခဲ့ရတဲ့လူသား။ လူသားနဲ့ နေလကမ္ဘာ စကြာဝဠာ၊ လူသားဟာ စကြာဝဠာကြီးအတွင်း ဘယ်ပုံရိပ်တည် ရှင်သန်ရွှေလျားပြီး စကြာဝဠာလည်း ဘယ်လိုရိပ်တည် ရှင်သန်ရွှေလျားနေပါသလဲ။ လူသားနဲ့ စကြာဝဠာ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မှုတွေရှိနေပါသလဲ။ ကလေးဘဝကတည်းက ပထမရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ နေလကမ္ဘာအကြောင်း အရာတွေက စဉ်းစားလေ့နက်နဲလေ၊ တွေးလေဝေးလေ ဖြစ်နေကြရတယ်။ နက်နဲတာကို ဆောက်တည်ထိတွေ့လို့

ရအောင်၊ ဝေးနေတာကို နီးကပ်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာက မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

နေလနက္ခတ်တာရာ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကမ္ဘာဘာသာတိုင်းမှာ အနည်းနဲ့အများ မိန့်ဆိုချက်တွေရှိနေကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်မဖော်ပြ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ အပြင်ပန်းထက် အတွင်းသားကိုသာ စေ့ငုစေချင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထက် လူကိုသာ မဏ္ဍိုင်ပြုစေလိုပါတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ စကြာဝဠာအကြောင်း အနှစ်ချုပ်မှာ -

- ၁။ အနန္တလေးပါး (သတ္တဝါ၊ အာကာသ၊ စကြာဝဠာနဲ့ ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်)
- ၂။ အစိန္တေယျ မကြစည်အပ်တဲ့အရာလေးမျိုး - ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်အရာ၊ ဈာန်အရာ၊ ကံအရာနဲ့ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကအကြောင်း။
- ၃။ စကြာဝဠာကမ္ဘာလောကကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံ၊ လူသားတွေရဲ့ အပူလှိုင်းတွေကြောင့် ပျက်စီးပျောက်သွားရပုံ နေချန်စင်း ထွက်လို့ ကမ္ဘာပျက်ရပုံတွေ။
- ၄။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ အရင်ဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးသက်ရှည် ဗြဟ္မာကြီးက လောကကြီးတစ်ခုလုံး သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း သူဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်လာရတယ် အထင်ရောက်စွာ အခြားနောက်ပေါက် ဗြဟ္မာအစဉ်အဆက်တွေကလည်း အဲသလို ထင်မြင်ကြပုံတွေ။

- ၅။ အသေး၊ အလတ်၊ အကြီး လောကဓာတ် စကြဝဠာ သုံးမျိုးရှိပုံ၊ အင်္ဂုတ္တ-တိက-စူဠနိကာယ သုတ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ယနေ့ခေတ် အသေးစား လောကဓာတ်လောက်ကို လူသားတွေ မကျက်စား။ မထိတွေ့နိုင်သေးကြောင်း သိရှိရပါတယ်။
- ၆။ ဈာန်အဘိညာဏ်ရတဲ့ ရောဟိတသင်္ခေါတဲ့ ရသေ့တစ်ပါး မြားလောက်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ အနှစ်တစ်ရာ တိုင်တိုင် မနေမနား စကြဝဠာ ကမ္ဘာလောရဲ့ အဆုံးရောက်အောင် သွားရာ စကြဝဠာကမ္ဘာ လောက အဆုံးမရောက်ခင် သက်တမ်းကုန်လို့ သေခဲ့ရကြောင်း သင်္ဂါထာသံယုတ်မှာ ဟောခဲ့ပါတယ်။ စကြဝဠာအကြောင်း မြတ်ဗုဒ္ဓစာပေအမြင်နဲ့ ဆက်လက်လေ့လာလိုသူများအတွက် အရင်းအမြစ် ကျဆုံး ပိဋကတ်လမ်းညွှန်စကားဖြစ်ပါတယ်။

သတ္တဝါတို့၏ ကျေးဇူးရှင်နေမင်း

နေစကြဝဠာဟာ အလျားအနေနဲ့ အလင်းနှစ် ၁၀၀၀,၀၀၀ ခန့်ရှိတဲ့ ခရုဗွေပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော နဂါးငွေ့တန်း ကြယ်စုကြီး The Milky Way Galaxy ခေါ် မဟာစကြဝဠာကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှ လက်ဝဲဖက်သို့ အလင်းနှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀၀၀ အကွာအဖျားမကျ၀. ကျမှာ တည်ရှိတယ်။

နေမင်းကြီးဟာ နေကြယ်တစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ကြယ် Star ဆိုတဲ့ စကားကို လူတွေက ကမ္ဘာထက်သေးငယ်တဲ့ ဂြိုဟ်တစ်လုံးလို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ထုတ်လွှင့်နိုင်တဲ့ စကြဝဠာကြီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နေဟာလည်း နေကြယ်တစ်လုံးဖြစ်တယ်။ မဟာစကြဝဠာကြီးထဲရှိ ကုဋေတစ်သောင်းသော နေကြယ်တွေထဲက ကြယ်လတ်တစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေစကြဝဠာတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

နေကြယ်ကြီးဟာ မိမိရဲ့ဝင်ရိုးပေါ်မှာ ၂၆ ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လက်ဝဲရစ်အနှောက်မှ အရှေ့သို့လည်ပတ်နေတယ်။ နေကြယ်ရဲ့တစ်ရက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာ ၂၆ ရက် ကြာတယ်လို့ဆိုတယ်။ နေကြယ်ကြီးဟာ မိမိနေပတ်လမ်းကြောင်းအတွင်း လည်ပတ်နေစဉ်မှာ ဂြိုဟ်ကြီး ကိုးလုံးနဲ့ အခြားဂြိုဟ်သိမ်း၊ ဂြိုဟ်မွှားအဖွဲ့ဝင်တွေကလည်း နေကြယ်

လည်ပတ်နေတဲ့ အလားတူ မိမိရဲ့ ဝင်ရိုးအသီးသီးပေါ်မှာ လည်ပတ်ရင်း နေကြယ်ကြီးကို တစ်ဖန် လက်ဝဲရစ် ပတ်နေကြပြန်ပါတယ်။

နေကြယ်ကြီးကို မိသားစုဂြိုဟ်တွေကပတ်၊ နေကြယ်ကြီးကလည်း မိမိဝင်ရိုးအပေါ်လည်ပတ်ရင်းက တစ်ဖန် မိခင်ကြယ်စုကြီးဖြစ်တဲ့ မဟာစကြဝဠာနဂါးငွေ့တန်းကြီးရဲ့ ဗဟိုချက်မကို အလယ်ဗဟိုထားပြီး မိမိနေပတ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လည်ပတ်ပြီး လိုက်နေကြတယ်။ နေပတ်လမ်းကြောင်းရဲ့ အချင်းမိုင်မှာ ကုဋေ ၇၀၀ ကျော် အထိ ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိနေတယ်။ နေကြယ်ကြီးဟာ မိမိ မိသားစုဂြိုဟ်တွေနဲ့အတူ တစ်နာရီ မိုင်တစ်သန်းခန့်နှုန်း (တစ်စက္ကန့် ၁၂ မိုင်နှုန်း)နဲ့ မဟာစကြဝဠာကြီးကို လက်ဝဲရစ်လည်ပတ်နေတယ်။ မဟာစကြဝဠာကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ဖို့ နှစ်သန်းပေါင်း ၂၀၀ ကြာတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဟာကြူလီနကွတ်ကြယ်တာရာကို တစ်စက္ကန့် ၁၃ မိုင်နှုန်းနဲ့ တည့်တည့်ကြီးပြေးနေပြန်တယ်။ နေကြယ်လိုပဲ အခြား ကြယ်ပေါင်းကုဋေတစ်သောင်းတို့လည်း မဟာစကြဝဠာကြီးရဲ့ ဗဟိုကို လည်ပတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ တစ်ချို့ကြယ်တွေဟာ တစ်စက္ကန့်မိုင် ၅၀ နှုန်းနဲ့ ပတ်နေကြပါတယ်။

နေကြယ်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

နေကြယ်ကြီးဟာ မိုင် ၈၆၄၀၀၀ ရှိတယ်။ နေရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ပလာစမာ Plasma ခေါ် အရည်မဟုတ် အစိုင်အခဲမဟုတ်၊ အငွေ့လည်းမဟုတ်တဲ့ အလွန်သိပ်သည်းတဲ့ ဓာတ်ငွေ့လုံးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားလို့ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းတဲ့ ဓာတ်ငွေ့လုံးကြီး ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာနဲ့မိုင်ပေါင်း ၉၃ သန်းခန့် ကွာဝေးတယ်။ အချင်းမိုင် ၈၀၀၀ နီးပါးရှိတဲ့ ကမ္ဘာလုံးမျိုး တစ်သန်းလုံးသိန်းခန့်ကို နေရဲ့အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရနိုင်တယ်။ တစ်စက္ကန့်မိုင် ၁၈၆,၀၀၀ ပြေးတဲ့ နေရဲ့အလင်းရောင်ဟာ ကမ္ဘာသို့ရောက်ဖို့ ရှစ်မိုင်ခန့် လာတယ်။ အဆိုပါအလင်းရောင်ဟာ ပူပြင်းလှလို့ မျက်စိနဲ့ အလွတ်မကြည့်သင့်ပေမဲ့ ကမ္ဘာသက်ရှိ ရုပ်ဖြစ်ထွန်းမှုကို အားပေးသမို့ နေမင်းဟာ ကမ္ဘာ့မိခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးဖြစ်တယ်။ နေရောင်ခြည်ကိုသာ မရရှိပါက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သတ္တဝါတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ပျောက်ကွယ်သုဉ်းပါလိမ့်မယ်။

လူသားတွေ နေထိုင်ရာအရပ်

လူသားတွေ နေထိုင်ရာအရပ်မှာ ခရီးသွားအားဖြင့် တေရန်းပိုင် ၁၉၇ သန်း ကျယ်ဝန်းတဲ့ ကမ္ဘာ့အပြင်ပိုင်း ကမ္ဘာ့ မျက်နှာပြင်ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို လေထုကြီးက ရစ်ပတ် သိုင်းခြုံထားတယ်။ လေထုကြီးဟာ နေထံမှ ၁၀၀၀၀၀

၁၀၀၀၀၀ လက်မသာရှည်တဲ့ လှိုင်းတိုအဖြစ်နဲ့ ရောက်ရှိ သာတဲ့ အပူချိန်ကို ကာကွယ်ပေးတယ်။ ကော့စမစ်ရောင် ခြည် စတဲ့ လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ရောင်ခြည် တွေကို ကာကွယ်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လူသားတွေဟာ အပူ သွန်ကဲမှုဒဏ်ကို မခံကြရပါ။ လူတွေအတွက် လေတိုက် ခတ်မှု၊ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှု၊ မိုးရွာသွန်းမှုစတာတွေကိုလည်း လေထုကဖြည့်စွက် ပြုလုပ်ပေးပါတယ်။

လေထု၊ ရေထု၊ မြေထု သုံးခုနဲ့ ပူးပေါင်းဖန်တီးမှု ကြောင့် အချို့သော အရပ်ဒေသတွေဟာ လူသားတွေ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ လူသားတွေနေထိုင်ဖို့ မသင့်လျော်တဲ့ ရေထုနဲ့မြေထု သမုဒ္ဒရာကြီးတွေ၊ ပင်လယ်ကြီးတွေဟာ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အများစုခရီးသွား ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင် ၈၀ ပေါင်းရဲ့ ၇၁ ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ ကျန် ၂၉ ရာခိုင်နှုန်း ဟာ တိုက်မြေကြီးတွေဖြစ်တယ်။ ရေခဲဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ကုန်း မြေအစိတ်အပိုင်းတွေပါ ထည့်သွင်းရေတွက်ပါမှ စုစုပေါင်း ကုန်းမြေရဲ့ ခရီးသွား စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၅၇ သန်းသာ တယ်။ လူသားတွေဟာ ဒီမျက်နှာပြင် ကျဉ်းမြောင်းလှ တဲ့ မြေပြင်မှာ နေထိုင်အသက်မွေးကြရတယ်။ မိမိတို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ သဘာဝ ဘေး သစ်တွေကို ကြုံကြုံခံကာ အသက်တစ်ချောင်းကို ကာကွယ် ဆာင့်ရှောက်နေရပါတယ်။

သတ္တလောကနှင့် ဓူကွလောက

မျက်မှောက်ခေတ်ရဲ့ သက်ရှိတွေကို ခွဲခြားရင် သတ္တလောက Animal Kingdom နဲ့ ဓူကွလောက Plant Kingdom လို့ လောကကြီးနှစ်ရပ် ခွဲခြားနိုင်တယ်။ သက်ရှိ တွေဟာ အစဉ်သဖြင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်ခြင်း (Evolu- tion of Life) ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သန်း ၃၀၀၀

လောက်အချိန်ခန့်က သက်ရှိလောက စတင်ခဲ့တယ်လို့ လက်ခံထားကြတယ်။ ကလပ်စီး (တစ်နည်း) ဆဲလ် (Cell) တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ ဖြစ်ထွန်း ခဲ့ကြတယ်။ ဆဲလ်တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ သက်ရှိတွေမှာ ဆဲလ် များစွာရှိတဲ့ သက်ရှိတွေအဖြစ် ရောက်ရှိဆင်းသက်လာကြ တယ်။ ဒီကတစ်ဆင့် ဖွဲ့စည်းပုံအဆင့်အတန်း ပိုမိုမြင့်မားတဲ့ သက်ရှိများအဖြစ် တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ပထမဆုံးအပင် များအနေနဲ့ ကမ္ဘာဦးကာလက အယ်လ်ဂျေ (Algae) ပင်လေးတွေ စတင်ပေါက်ရောက်တယ်။ ဒီအယ်လ်ဂျေပင်၊ ကျောက်က ၀က်ပင်များမှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက် ကာ ရေညှိပင်များ၊ ဝတ်မှုန်၊ ကုန်းနေပင်များ ပေါက်ရောက် လာတယ်။ ဒီကတစ်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပြီး ပန်း ပွင့်မဲ့သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်ပါသစ်ပင်တွေ၊ အပင်မြင့်ကြီးတွေ ဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ ပေ ၁၀၀ လောက်ထိ မြင့်မားလာ

လူသားတွေဟာ သဘာဝ

လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့

စိတ်တရားအကြောင်းကို

တစ်စွန်းတစ်စ

စမ်းမိကြပေမယ့်

အလွန်အသိခက်တဲ့အရာ၊

မမြင်နိုင်တဲ့အရာဖြစ်လို့

ခပ်ဝါးဝါးနဲ့သာ

ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ

စခန်းသိမ်းနေခဲ့ကြရပါတယ်။

တယ်။ ဒီနောက် အသီးမျိုးစုံသီးတဲ့အပင်များမှ ယခုမြင်တွေ့
နေရတဲ့ အသီး၊ အရွက်၊ အခက်အလက်၊ အပွင့်မျိုးစုံ
လှပကြီးမားတဲ့ အပင်လောကကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။
အယ်လ်ဂျေပင်မှာ မျက်မှောက်ခေတ် အပင်လောကကြီးဆီ
ရောက်ရှိလာဖို့အတွက် နှစ်သန်းပေါင်း ထောင်နဲ့ချီလို့ ဖြတ်
သန်းလာခဲ့ရတယ်။ တစ်မျိုးမှတစ်မျိုး တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့
အတွက် အချိန်ကာလ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ သိန်းသန်းကြာညောင်း
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာရတာ မဟုတ်ပါ။ ရာသီအလိုက်၊ မျိုးစေ့
အလိုက်၊ ရေမြေသဘာဝအလိုက် ပေါင်းစပ်တိုးတက်လာ
ရခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

လူ၏ဖြစ်စဉ် သိပ္ပံသမိုင်းအမြင်

တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါလောကဟာ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ
ချီလို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ရတယ်။ အမီးဘား သတ္တဝါလေး
များမှတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်မြင့်မားလာရာက မျက်
မှောက်ခေတ် မြင်တွေ့နေရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးစုံတွေနဲ့ ဆန်းပြား
လှတဲ့ သတ္တဝါလောကကြီးကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ရေခဲခေတ်
အတွင်းက သက်ရှိများ၏ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာမှု
သမိုင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျိုးစိတ်တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာပေးမှာ
အထွတ်အထိပ်အဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ အဆိုပါမျိုး
စိတ်မှာ Homo sapiens (ဟိုမိုစပ်ယင်)ခေါ်တဲ့ လူဖြစ်တယ်။
သူဟာ အသိဉာဏ်ကြီးမားခြင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်
အတန်း မြင့်မားခြင်းတွေကြောင့် အထူးခြားဆုံး သတ္တဝါ
ဖြစ်ပါတယ်။

လူဟာ နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်ဦးဖြစ်ကာ မျိုးစဉ်တစ်ခု
ဖြစ်တဲ့ ပရိုင်းမိတ်(Primates) အုပ်စုမှာ ပါဝင်တယ်။ ပရိုင်း
မင်းအုပ်စုမှာ ပါဝင်ကြတဲ့ သတ္တဝါများမှာ လီမား(Lemurs)၊
တာစီးယား(Tarsiers) မျောက်တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ ဖြစ်ကြ
တယ်။ ပရိုင်းမိတ်ဟာ ခြေတံနဲ့ လက်တံတွေ ရှည်လျားကြီး
မားကာ လက်သည်းများစွာပါရှိတဲ့ ခြေချောင်းနဲ့ လက်
ချောင်း ငါးခုစီ ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်ကြတယ်။
လက်မနဲ့ ခြေမတွေဟာ တခြားလက်ချောင်းနဲ့ ခြေချောင်း
တွေက ကွာဝေးနေလို့ ခြေလက်တို့နဲ့ တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်
ကိုင်တွယ်ရာမှာ အလွန်အဆင်ပြေကြတယ်။

ရှေးအကျဆုံး ပရိုင်းမိတ်တွေဟာ တတိယယုဂ်အစ
ပိုင်းက စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ ယခုခေတ် သစ်ပင်ပေါ်နေ
(Tree Shrews) နဲ့ ဆင်တူပြီး မျက်နှာချွန်ကာ ခြေသည်း
လေးစုံပိုင်တဲ့ သေးငယ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်ကြတယ်။
ဒီနောက် တဖြည်းဖြည်း အဆင့်အတန်းမြင့်မားလာတဲ့ တာ
စီးယားတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ အော်လီဂိုဆင်း အဏုယုဂ်
အချိန်မှာ ရှေးကျတဲ့ တာစီးယားအနွယ်တစ်ခုအနေနဲ့ အန်
သရိုပိုင်ဒီယား (Anthropoidea) အုပ်စုတစ်ခုပေါ်လာခဲ့
တယ်။

အဆိုပါအုပ်စုမှာ မျောက်များ၊ ဝက်ဝံများနဲ့ လူတွေ
ပါဝင်ကြတယ်။ သူတို့တွေဟာ ပိုမိုကြီးမားတဲ့ ဦးနှောက်၊
ကိုင်တွယ်ရာကိုယ်လက်အင်္ဂါရပ်အနေနဲ့ တိုတောင်းကောင်း
မွန်လှတဲ့လက်များ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ လက်စွယ်၊ ခြေ
စွယ်တွေအစား လက်သည်းနဲ့ ခြေသည်းတွေ ပြောင်းလဲ
လာတယ်။ လူနဲ့တူတဲ့ မျက်နှာပေါက်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနဲ့
အခြား ပရိုင်းမိတ်တွေနဲ့ ကွာခြားတယ်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ

သိပ္ပံပညာရပ်က အပြင်ရုပ်ကိုသာ ကြည့်ရှုလေ့လာ
တယ်။ အတွင်းစိတ်ကို အလေးအနက်နှိုက်ပြီး မလေ့လာ
နိုင်ပါ။ အဝေးကိုသာ ကြည့်ရှုသုံးသပ်တယ်။ အနီးကို
လေ့လာမှု အားနည်းတယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ထပ်ပိုပြီး
နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ သဘောတရားတွေကို လေ့လာရှာဖွေမယ်
ဆိုရင် ဗဟိဒ္ဓခေါ် ပြင်ပထက် အဇ္ဈတ္တခေါ် အတွင်းကို စူး
စိုက်ကြည့်ရှုရပါမယ်။ အဝေးထက်အနီးကို စူးစိုက်ရပါမယ်။
အကြောင်းက ရုပ်တရားထက် လှုပ်ရှားမှုလျင်မြန် နူးညံ့သိမ်
မွေ့တဲ့ သဘာဝဓမ္မတွေဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အတွင်း
သဏ္ဌာန်မှာ တည်နေတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အာရုံငါးပါးနဲ့
ထိတွေ့စမ်းသပ်လို့မရတဲ့ အလွန်နူးညံ့တဲ့ သဘာဝဓမ္မတစ်
မျိုးဟာ ဧကန်အမှန်ရှိနေသေးတယ်။ ဒီသဘာဝဓမ္မကို
အာရုံငါးပါးဖြစ်တဲ့ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်၊ နားနဲ့ မကြားနိုင်၊
နားခေါင်းနဲ့လည်း နမ်းရှုပ်စမ်းသပ်လို့ မရနိုင်၊ လျှာ
လျက်ကြည့်၊ စားကြည့်လို့လည်း မသိနိုင်၊ ခန္ဓာကိုယ်
ထိတွေ့ကြည့်လို့လည်း မရနိုင်၊ ဒီအရာမှာ သဘာဝတရား
လျှို့ဝှက်ချက်မှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံးဖြစ်လို့ သက်မဲ့ရင်လောက

နာ မရှိနိုင်ပါ။ သက်ရှိ ရုပ်လောကမှာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်ပေါင်းစပ်နေတယ်။ ဒီသဘောတရားကို ခေတ်သစ် သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဆဋ္ဌမမြောက်အာရုံလို့ခေါ်ကြတယ်။ အချို့က သိပ္ပံနယ်လွန် သဘောတရားလို့ဆိုကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီသဘောတရားမှာ အထင်အရှားရှိတယ်။ ဒီသဘာဝမှာ အရှိတရားဖြစ်လို့ အသိတရားနဲ့ လေ့လာသုံး သပ်မှ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ လွန်စွာမှာ ပြောင်းလဲမှု မြန်ဆန် လှတယ်။ စွမ်းအင်သတ္တိကောင်းလှတယ်။ ဒီသဘောတရား ကို ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မက နာမ - နာမ်လို့ အမည်ပေးထားတယ်။ နာမဗေဒခေါ် နာမ်တရားအကြောင်းကို မြတ်ဗုဒ္ဓက အပြည့် အစုံ အတိအကျဟောပြောတော်မူခဲ့တယ်။

သဘာဝလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လေ့လာမယ်ဆိုရင် ရူပဗေဒသမ္မက နာမဗေဒနဲ့ ရူပဗေဒပညာရှင်တွေကို နား လည်ရပါမယ်။ ဒါမှသာ သဘာဝလောကရဲ့ အရှိကို အရှိ တိုင်း သဘာဝကျကျ သဘောတရားမိမိ အသိမှန်ကို အမှန် သိရပေလိမ့်မယ်။ အသိမှန်ကို အမှန်သိမှ ထာဝရချမ်းသာ တဲ့ သန္တိသုခ တကယ်ငြိမ်းအေးရာချမ်းသာကို ရပါလိမ့် မယ်။ သဘာဝလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဖော်ထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝဓမ္မဆိုတာ ဆန်းကျယ်လှ၊ လေးနက်လှ၊ ကျယ်ဝန်း လှလို့ အမှန်သိမြင်နိုင်ခဲ့လှပါတယ်။ ဘီစီ ၂၅၀၀ လောက် က မဇ္ဈိမဒေသရှိ သမထကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံနေကြတဲ့ ယောဂီရသေ့ရဟန်းတွေဟာ စိတ်စေတသိတ် သဘာဝ တရားတွေကို အကြမ်းအားဖြင့် ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ စိတ်တရားကို ကသိုဏ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သမာဓိရအောင်ထိန်းကာ စာနာတရားတွေကိုရအောင် ကြိုး စားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမ်တရားတွေကို တိတိကျကျ ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်လို့ မပြသနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။

ခေါမခေတ် အတွေးအခေါ် ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ် တဲ့ ဒီမိုကရိတပ်က “စကြဝဠာတစ်ခုလုံးရဲ့ အခြေခံမူလဟာ အဏုမြူအစုအဝေးမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီအဏုမြူတွေမှာ လည်း အနူးအညွှတ်အသိမ်မွေ့ဆုံး အဏုမြူမှာ စိတ်သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း” မြွက်ဆိုခဲ့တယ်။ သင်္ချာပညာရှင် ဂျီပင်ဟောင်း ဝါး (၁၃၀၈-၁၈၆၀)ကမူ “စိတ်ဆန္ဒဟာ တစ်လောကလုံး မှာ အရာရာကိုစိုးမိုးတယ်။ ဒီလောကကြီးအတွင်း ရှိရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးမှာ စိတ်ဆန္ဒစွမ်းအားကြောင့် သာ ဖြစ်ပေါ်နေကြရတယ်။ မည်သည့်ဘုရားသခင် အနန္တ

ဝိညာဉ်တော်ကြောင့်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာကြတာမဟုတ်ပါ” လို့ တစ်လောကလုံးမှာ စိတ်ဆန္ဒသာ ပဓာနဖြစ်ပုံကို ထုတ်ဖော် မိန့်ဆိုခဲ့တယ်။ သိပ္ပံပညာရှင် ပိုက်သရီးရပ်ကလည်း “ဒီစကြ ဝဠာအတွင်းရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးရဲ့ အခြေခံ သဘောမှာ ဝိညာဉ်ဖြစ်ကြောင်း” ခံယူခဲ့တယ်။

ဆာဂျိမ်းဂျင်းစ်က တင်ပြခဲ့ပုံမှာ “ဒြပ် (ရုပ်ဝတ္ထု) နဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲသို့ စိတ်ဟာ မတော်တဆ ရောက်လာတာမဟုတ် စိတ်ဟာ ရုပ်ဒြပ်နယ်ကို ဖန်တီးသူ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သူဖြစ်တန်ရာသည်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ သံသယဖြစ် စ ပြုလာရပေတယ်” ဆိုလိုချက်မှာ စကြဝဠာအစဉ်အတူ မြင်မြင်သမျှတွေရဲ့ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာမှုမှာ စိတ်သာပဓာန ဖြစ်ကာ အရာရာမှာ စိတ်သာအစိုးရလို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေ တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ သူက ဆက်လက်ဆိုထားသည်မှာ ယနေ့သိပ္ပံပညာမဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အရာတွေ များပြားလာတာ မှုန်ဝါးဝါးကလေးကို မနည်းကရိုက်ကြည့်မှ မြင်ရပုံ၊ ဒီမှုန်ဝါး ဝါးကလေးကိုပင် မျက်စိမှောက်သွားလို့ မှားတတ် ပျောက် တတ်ပုံတွေကိုလည်း သူရဲနက်နဲလှစွာ စကြဝဠာနိဂုံးစာအုပ် မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

လူသားတွေဟာ သဘာဝလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ စိတ်တရားအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ စမ်းမိကြပေမယ့် အလွန်အသိခက်တဲ့အရာ၊ မမြင်နိုင်တဲ့အရာဖြစ်လို့ ခပ်ဝါးဝါး နဲ့သာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ စခန်းသိမ်းနေခဲ့ကြရပါတယ်။

သဘာဝလောကကြီးကို လေ့လာမည်ဆိုလျှင်

သဘာဝလောကကြီးဟာ ဆန်းပြားသလောက် တည်ဆောက်မှုရှင်းလင်းလှတယ်။ ဖြစ်စဉ်အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စုံလင်နေပေမယ့် ဖြစ်ရပ်အားလုံးတိုင်းအတွက် ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်မှုအပြည့်အစုံ ပါရှိနေတယ်။ အဘယ်ရုပ်တရားနာမ် တရားမျှ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်ပေါ်လာတာမဟုတ်၊ အကြောင်းမဲ့ ချုပ်သွားတာမရှိ၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အကြောင်းရင်းခံ ရှိစမြဲဖြစ် တယ်။ ဆန်းပြားတဲ့ လောကကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာရင် လွန်စွာရှင်းလင်းကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။

သဘာဝဓမ္မဟာ ဒီလောကကြီးမှာ အမှန်အကန်ရှိ တယ်။ သဘာဝဓမ္မကို ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရား၊ ရူပဗေဒနဲ့ နာမဗေဒလို့ နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင်တယ်။ ရူပဗေဒတစ်ခုတည်းနဲ့

သဘာဝဓမ္မကို ပြီးပြည့်စုံစွာ မဖော်ပြနိုင်သေးပါ။ နာမဗေဒကိုလည်း ကုန်စင်အောင် ဖော်ထုတ်တွက်ချက်ရပါမယ်။ ဒီလို ရူပနာမနစ်ပါးစုံ ကုန်စင်အောင်သိမြင်မှသာ သဘာဝဓမ္မကို အမှန်ရှိတဲ့အတိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိသူလို့ ခေါ်ဆိုရပါမယ်။

နာမရူပ သဘာဝဓမ္မရဲ့ နယ်ပယ်မှာ သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောကလို့ လောကကြီး သုံးမျိုးရှိတယ်။ စကြဝဠာအနန္တလို့ သိနေခြင်းဟာ ဩကာသလောက တစ်ခုတည်းကိုသာ သိမြင်ခြင်းဖြစ်လို့ မပြည့်စုံသေးပါ။ ဒီထက်ဆန်းကြယ်တဲ့ သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကိုလည်း လေ့လာရပါဦးမယ်။ သတ္တလောကဟာ ဆန်းပြားသလောက်ဆန်းကြယ်လှတယ်။ အာရုံငါးပါးနဲ့ သိနိုင်တဲ့ သတ္တဝါရှိသလို မသိနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ မိမိမသိတာဟာ မိမိရဲ့အားနည်းချက်သာဖြစ်တယ်။ အပြည့်အစုံလေ့လာမှုကိုတော့ ပြုရပါဦးမယ်။

သတ္တလောက၊ ဩကာသလောကတို့ကို ဆယ်သွယ်ပေးတဲ့ လောကတစ်ရပ်တည်ရှိသေးတယ်။ ဒီလောကမှာ သင်္ခါရလောကရှိကြောင်းကို အဘယ်သိပ္ပံကိရိယာတွေကမှ မဖော်ပြနိုင်လို့ အဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်ကမှ သိနိုင်နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ သတ္တဝါတွေသန္တာန်မှာ စိတ်၊ စေတသိက်တရားတွေက ဦးဆောင်ပြုလုပ်နေကြတယ်။ ကောင်းဆိုးနှစ်ရပ် လှုပ်ရှားပြုပြင်မှုကြောင့် သတ္တလောက၊ ဩကာသလောကတွေ ပေါ်ပေါက်လာရတယ်။ ဒီအခါ သင်္ခါရလောကဆိုတာ အရေးပါဆုံး လောကကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်လာတယ်။ လောကကြီးကို လေ့လာရင် သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောကကြီးသုံးရပ်တို့ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်မှုပါ ထည့်သွင်းလေ့လာရပါမယ်။ ဒါမှသာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လေ့လာမှုဖြစ်ပါမယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လောကဓာတ်အကြောင်းကို အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း၊ အသိကို အသိအတိုင်း တိကျခိုင်လုံကြောင်း ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်စွာ ဟောပြောခဲ့သူမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ စကြဝဠာသီအိုရီမှ လောကဓာတ်ဒေသနာတော်ကို ဆက်လက်လေ့လာဖို့ လိုပါတယ်။

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုကို ဆန်းစစ်ဖို့

လူသားတွေဟာ ဒီလောကမှာ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးသော သူတွေဖြစ်တယ်။ “မနောဥဒန္တတေသံတိမနုဿ” မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူများဖြစ်လို့ မနုဿလို့ခေါ်ကြောင်း ပါဠိသဒ္ဒါပညာရှင်တွေက ဝိဂြိုဟ်ပြုဖွင့်ဆိုခဲ့ကြတယ်။ လူသားဘဝဆိုတာ သုံးဆယ်တစ်ဘုံလောကဓာတ်တစ်ခုမှာ အကောင်းဆုံးနေရာကို ရရှိထားသူများ ဖြစ်တယ်။ လူသားဘဝမှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးစုံလင်စွာနဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုလုပ်ဖြည့်ဆည်းနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မိမိဘဝကို မိမိကြိုက်သလို ဖန်တီးခွင့်ရှိတယ်။ ပဋိသန္ဓေ ကံနိုင်ကျလို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ မိဘဝမ်းရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်ပေမယ့် ပဝတ္တိအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကာ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြင့်နဲ့ အဆင့်ဆင့်ကြိုးပမ်းပါက အထက်တန်းစား ဘဝသို့ရောက်နိုင်သူ ဒုနဲ့ဒေးပေါများတဲ့ လောကဖြစ်ပါတယ်။ နတ်လောကမှာ မိမိရဲ့အတိတ်ကံအရသာ ဘဝကိုတည်ဆောက်လို့ ရတယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံနဲ့ မြင့်မားအောင် ကြိုးစားလို့မရနိုင်ပါ။ ကံဘုံသက်သက်သာဖြစ်ပါတယ်။ လူလောကလို ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ အသုံးချလို့ မရပါ။ လူလောကမှာသာ ထူးခြားစွာ တည်ရှိတဲ့ အခွင့်ထူးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ လူနဲ့နီးစပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လောကမှာပင် ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မရနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဒီလိုအခွင့်အရေးကောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လောကလူသားဘဝကို ရတောင့်ရခဲရလာပြီဖြစ်လို့ ဘဝသမ္မတ္တနဲ့ ပြည့်စုံနေတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အသိဉာဏ်ခံယူချက်၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေးတွေလည်း ရှိနေပြီဖြစ်လို့ ဘောဂသမ္မတ္တိလည်း ရှိနေပြီဆိုရပါမယ်။ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လူသားဘဝကိုရပြီး တွေ့ကြုံဖို့ခဲယဉ်းလှတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံရချိန် ယခုလို ဘဝမျိုးမှာ မိမိဘဝအတွက် အရေးပါဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုကို ဆန်းစစ်ဖို့ အမြဲတမ်းလိုအပ်နေမှာဖြစ်လို့ ဘဝနဲ့လောကဝန်းကျင် အတွေးအမြင်သစ်တွေရှိဖို့ ဒီစာစုနဲ့ နှိုးဆော်သတိပေးလိုက်ပါရစေ ...။

အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို)

လျှပ်ကြမ်း နတ်ကြမ်း

ကေတုမောင်ညိုလင်း

ကျွန်တော်တို့ ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေးဌာနခွဲက တောင်ငူမြို့၏ မြောက်ဘက် ခြောက်မိုင်ကျော်ကျော်တွင်
တည်ရှိသည့်အပြင် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းဟောင်းကြီး၏ အရှေ့ဘက် လေးဖာလုံခန့် သွားရသေးသည်။
ဆိုသော် စက်ပြင်၊ ယာဉ်မောင်း၊ ရုံးအဖွဲ့သားများ စုံစုံညီညီရှိနေလျှင် ပျော်စရာတော့ကောင်းသည်။ ယခုလို
ယာဉ်မောင်းများ ခရီးရှည်ထွက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယာဉ်
မောင်းများ ခရီးထွက်ပြီဆိုလျှင် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုသလို စက်ပြင်နှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်များကလည်း
ခရီးစဉ်အလိုက် ပါသွားတတ်သောကြောင့် ရုံးအဖွဲ့သားများသာ ကျန်နေတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့သားများကို ရုံးစောင့်နတ်ကြီးများဟုပင် ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

သည်ကနေလည်း ယာဉ်အုပ်စုများ ခရီးထွက်သွားသဖြင့် ဌာနခွဲရုံးကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
နေလည်ခင်းတွင် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့သားများ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။
ဆိုအဖွဲ့မှာက ရုံးအုပ်ကြီး ကိုရဲဆွေ၊ အကြီးတန်းစာရေး ကိုသိန်းအောင်၊ အကြီးတန်းစာရေး ပျိုးမြင့်နှင့် ကျွန်တော်
ပါဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြစဉ် ယာဉ်နောက်လိုက် ကျားလေးက
ဆက်ထဲတွင် ဘာအရွက်တွေရယ်မသိ ဆုပ်ကိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒါကိုမြင်တော့ ရုံးအုပ်ကြီးက စပ်စပ် စုစု လုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ကျားလေး၊ မင်းလက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်လာတဲ့ အရွက်တွေက ဘာတွေလဲကွ”

“ဒါလား ဆရာ၊ ဒါတွေက ဂိတ်ကြီးရှေ့က ညောင်ပင်က နူးလာတဲ့ ညောင်ချဉ်ဖူးတွေပါ ဆရာ”

“ဟာ...အဲဒီညောင်ပင်မှာ နတ်စင်ရှိတာ မင်း မသိဘူးလား”

ရုံးအုပ်ကြီး ကိုရဲဆွေက ပြုံးပြုံး ပျာပျာဖြစ်ကာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြုံးလျက် ထပ်မေးပြန်သည်။

“သိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နတ်စင်ကို ဘာလုပ်တာမှတ်လို့၊ ညောင်ချဉ်ဖူးကိုပဲ နူးလာတာလေ”

“အင်း...မင်းက ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနေတယ်၊ ဟိုက မကြိုက်လို့ တစ်ခုခုလုပ်...”

“ဪ...ကိုရဲဆွေရယ်၊ ပြောရရင် ခင်ဗျားလည်း ရုံးစောင့်နတ်ကြီးပါဗျ၊ ဘယ်နှယ် လုံဖျားပုစဉ်းနားတာနဲ့ ကျီးကန်းချေးပါနေရတာလဲဗျ”

ရုံးအုပ်ကြီး စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ရုံးအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြုံးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက် မျက်စာင်းကြီးခဲကာ ပြန်ပြောလာသည်။

“ဒီက အကောင်းပြောနေတာ ခင်ဗျားက မဟုတ်မဟတ်တွေ ဝင်ပြောလာပြန်ပြီ၊ ဒီလူရှေ့မှာ စကား

အကောင်းကို ပြောလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း စကားအကောင်းပြောနေတာပါပဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘေးကဝင်ကြောက်နေလို့ပါ၊ ဟိုက နူးလာလို့ပဲ ဒီတောင်ရောက်လာနေပြီပဲဟာ၊ နတ်ကိုင်ချင်ရင် အပင်ပေါ်တက်ကတည်းက ကိုင်လိုက်မှာပေါ့”

“အေးပါ၊ ခင်ဗျားက မကြုံဖူးသေးလို့ ဒီစကား ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“ဪ...ကြုံဖူးလို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ရွာက ကိုဝင်းမောင်နဲ့ ကိုစိန်ထွန်းအကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ညနေစောင်းတာနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာမြောက်ဖျားမှာရှိတဲ့ ထန်းတောကိုသွားပြီး ထန်းရည်သောက်နေကျ၊ အဲဒီထန်းတောရဲ့ မြောက်ဘက်နားကပ်နေတဲ့ရွာက ဝက်ဖြူကုန်းရွာတဲ့၊ အဲဒီရွာက ဘိုးဘိုးကြီးနတ်စင်က ထန်းတောနဲ့ကပ်လျက် အရှေ့ဖျားမှာရှိတယ်၊ အဲဒီဘိုးဘိုးကြီးက ကြမ်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ ကြမ်းသလဲဆိုရင် ကိုယ့်ရွာက မသိနားမလည်တဲ့ကလေးကိုတောင် သည်းမခံဘူး၊ အမှားလုပ်မိတာနဲ့ ကိုင်လိုက်တာပဲတဲ့ဗျ”

ကျွန်တော်က စကားစကိုဖြတ်ကာ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ဝင်တစားနှင့် နားထောင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အင်း...ဘယ်လိုကိုင်လိုက်တာလဲဗျ ကိုညိုမောင်ရ၊ ခင်ဗျားက စကား

ကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်းကြီးနဲ့ ရပ်ထားတာကိုးဗျ”

မျိုးမြင့်က စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် ဝင်မေးလာသည်။

“ဘယ်လိုကိုင်လိုက်တာလဲဆိုတော့ အဲဒီကလေးက ဘိုးဘိုးကြီးနတ်စင်ဘေး ရှူရှူးသွားပန်းလိုက်တာ ဆီးအောင့်အောင် လုပ်လိုက်လို့ ကလေးခမျာ တစ်ညလုံး လူးလိမ့်နေခဲ့ရတယ်တဲ့၊ နောက်တော့ အကျိုးအကြောင်သိလိုက်လို့ ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲတောင်းပန်းလိုက်မှ ပြန်ကောင်းသွားတယ်အထိပဲတဲ့၊ တစ်နေ့တော့ ကိုဝင်းမောင်နဲ့ ကိုစိန်ထွန်းတို့က ကိုရှမ်းကြီးထံတော်မှာ ထန်းရည်သောက်ရာက ကလည်းမူး၊ မိုးကလည်း ချုပ်သွားလေတော့ ကိုရှမ်းကြီးကို ရွာပြန်ပို့ခဲ့သတဲ့၊ ဒီတော့ ကိုရှမ်းကြီးဆိုတဲ့လူကလည်း အရွတ်အနောက်သန်တဲ့လူတော့ ငါကတော့ လိုက်မပို့နိုင်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ ခေါ်သွားရဲရင်တော့ နတ်စင်က ဘိုးဘိုးကြီးကို ခေါ်သွားကြပေါ့ ပြောလိုက်သတဲ့”

အဲသည်မှာ သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုင်းညွတ်လာကြလျက် မျိုးမြင့်က စကားထောက်ပေးလာသည်။

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ သူတို့ကလေးဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ လူတွေပဲ၊ အေးပေါ့ ခင်ဗျား လိုက်မပို့နိုင်လည်း ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ပဲ ခေါ်သွားကြ

တောမှာပေါ့ဆိုပြီး ဘိုးဘိုးကြီး ခင်ဗျား မြေးတော်တို့ ရွာမပြန်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် အားနာစွာနဲ့ပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းရပါတယ်။ ရှေ့က ကြွတော်မူပါဆိုကာ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ရုပ်ကို ပွေ့ပြီး ထွက်သွားကြသတဲ့။ ဒါကို နွားကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ နွားကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်က မြင်တော့ ရွာလူကြီးကို သွားပြောတဲ့အတွက် ရွာလူကြီးလည်း သူတို့နောက်ကို လူစုပြီး နောက်ကလိုက်ကြတာပေါ့။ သူတို့ကလည်း နောက်က လူအုပ်ကြီးကို မြင်တော့ အသားကုန်ပြေးပေးမယ့် မလွတ်တော့မှန်း သိတာနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး နတ်ရုပ်ကြီးကို စစ်တောင်းမြစ်ထဲ ပစ်ချခဲ့ပြီး ဆက်ပြေးခဲ့ကြပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ မိသွားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရွာတစ်ရွာ နေလာသူတွေဆိုတော့ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက်တော့ မဖြစ်ကြပါဘူး။

“ဒါဆိုတော့ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ရုပ်ကြီးကတော့ ရေထဲနစ်သွားမှာပေါ့နော်”

သည်တစ်ခါတော့ တစ်ချိန်လုံး အိပ်ငိုက်နေသော ကိုသိန်းအောင်က ဝင်မေးလာသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးက တန်ခိုးရှိတော့ ဘယ်နှစ်ပါ့မလဲဗျ”

“ဟာ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သစ်သားရုပ်ကြီးပဲဗျာ၊ ဘယ်နှစ်ပါ့မလဲ၊ ပေါလောပေါလောနဲ့ မျောနေလို့ ဆယ်ယူလိုက်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားကတော့ ပြောရောမယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ကြေအေးလိုက်ကြရောလား”

“ဘယ်ကြေအေးပါ့မလဲဗျာ၊ နတ်ရုပ်ခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ် လုပ်ကြသေးတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးက တုန်တုန်ရီရီ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကြီးနဲ့ ရွာလူကြီးကို အိပ်မက်လာပေးလို့ မစွဲဖြစ်တော့တာတဲ့လေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုး လာပေးလို့ တရားမစွဲဖြစ်တာတဲ့လဲ”

ရုံးအုပ်ကြီး ကိုရဲဆွေကလည်း စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဝင်မေးလာပြန်သည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ တရားတဘောင်တွေ ဘာတွေလည်း လုပ်မနေကြပါနဲ့တော့ကွာ၊ အခုတောင် ဒီကောင်တွေက ဘာအငြိုးအတေးမှ မရှိတဲ့ ငါ့ကို ရေနစ်သတ်နေသေးတာ၊ တရားစွဲလို့ သူတို့ ထောင်ကျသွားရင်တော့ ငါ့ကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် မောင်းဆုံထဲထည့် ထောင်းမယ့် အကောင်စားတွေကလို့ အိပ်မက်ပေးသတဲ့ဗျ”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ရယ်သံများနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လုံခြုံရေး ဦးသာဒွန်းက ကျွန်တော့်အနား လာရပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ မေးမိလိုက်သည်။

“ဦးသာဒွန်းက ဘာများပြောစရာရှိနေသေးလို့လဲဗျ”

“ဪ...ဆရာက လူကြမ်းနတ်ကြမ်း မခံနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားတော့ ကျွန်တော်ကလည်း နတ်ကြမ်းတော့ လူကြမ်း မခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့လေး ပြောပြချင်လို့ပါ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေ့အကြုံလေးကို...”

ထိုအခါ ဦးသာဒွန်းလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ကာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဒီလို ဆရာတို့ရဲ့ဟုဆိုကာ နတ်သံနှော၍ ပြောပြလာလေသည်။

x x x

ဦးသာဒွန်းက အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ဌာနခွဲကို ဝင်ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစ အချိန်တွင် ရောင်စုံသူပုန်များ ထကြွသောင်းကျန်းလာခဲ့ရာ ဦးသာဒွန်းက အလံနီကွန်မြူနစ် သခင်စိုးကြီး၏ အဖွဲ့တွင် နယ်မြေတာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က တပ်မတော်ထဲက ဗိုလ်ကြီးများ၊ ဗိုလ်မှူးအချို့နှင့် ရဲဘော်များကလည်း မိမိတို့ ခံယူချက်ကြောင့် တောခိုခဲ့သူများ ရှိခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ပြန်လည်၍ အလင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ နေရာ

ရလာသည့်အတွက် ဆရာသမားများ
၏ ကျေးဇူးဖြင့် ဦးသာဒွန်းလည်း
လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက အလံနီ
ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဌာနချုပ်က ပခုက္ကူ
ဘက်မှာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့
တောင်ငူမြို့ နယ်မြေတာဝန်ခံဆိုတော့
ဒီမှာပဲ နေရတာပေါ့”

“ဒါဆိုတော့ တောင်ငူမြို့နယ်
တစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို
ဦးစီးပြီး တိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က သိလျက်နှင့်
ဦးသာဒွန်း ဘယ်လိုဖြေလာမည်ကို
သိချင်သဖြင့် မသိဟန်ပြုကာ မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ...နယ်မြေတာဝန်ခံဆိုပေ
မယ့် အဲဒီလိုတော့ တိုက်ပွဲတွေကို ဦးစီး
မတိုက်ခဲ့ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နယ်မြေ
အခြေအနေတွေကိုတော့ သတင်းပေးပို့
ရပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့
ဦးသာဒွန်းကို အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်လောက်
စာလို့ ခေါ်ကြတယ်ဆို၊ ဘာကြောင့်
လဲဗျ”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်အရပ်
က ဆရာတို့ မြင်ကြတဲ့အတိုင်း အရပ်
က ငါးပေမပြည့်တဲ့အပြင် လူက ဝဝ
လုံးလုံး၊ ပစ္စတိုကြီး တကားကားနဲ့မို့
ဗိုလ်လောက်စာလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က
ဟိုမေး ဒီမေး လုပ်နေတာနဲ့ ဗိုလ်လောက်

စာ အဲ...အဲ...ဦးသာဒွန်း ပြောရမယ့်
စကားကို မရောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊
ကဲ...ကဲ ဦးသာဒွန်း ပြောမယ့်စကား
ကိုသာ ဆက်ပြောပါတော့”

ကျွန်တော်က အတည်လိုလို၊
ယောင်သွားသလိုလိုနှင့် ဗိုလ်လောက်စာ
ဟု သုံးနှုန်းလိုက်သဖြင့် ဦးသာဒွန်းမှာ
အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပုံနှင့် အဟဲ
ကနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
သူက စကားကို ဆက်လာသည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့
ဌာနချုပ်က ပါတီညီလာခံ တက်ရောက်
ဖို့ စာရောက်လာတယ်ဗျ၊ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော် မိုးကြိုးအပစ်ခံရတော့တာ
ပါပဲ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်း
က ဦးသာဒွန်း မိုးကြိုးအပစ်ခံရတယ်၊
ဒါတောင် မသေဘူးနော်”

မျိုးမြင့်က အထိတ်တလန့်ပုံစံမျိုး
နှင့် ပြူးပြူးပြဲပြဲလုပ်ကာ မေးလျက်
ကျွန်တော့်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလာသည်။

“ဟာ...ဆရာတို့ကလည်း
ဘယ်ကလာ မိုးကြိုးပစ်ရမှာလဲ၊ တင်
စားပြီး ပြောလိုက်တာပါဗျ၊ ကျွန်တော်
က ပခုက္ကူဌာနချုပ်ကို သွားဖို့ရာ လမ်း
စရိတ်မရှိတာကြောင့် စိတ်ညစ်တဲ့
သဘော ပြောလိုက်တာပါ”

“ဪ...သိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်
က အဟုတ်များ မိုးကြိုးပစ်သလားလို့
ပါ၊ အဲဒီလို လမ်းစရိတ်မရှိတော့
သူတို့က ထုတ်မပေးဘူးလား”

“ထုတ်ပေးဖို့ နေနေသာသာ

သူတို့တောင် မျှစ်ပြုတ်ကို နပ်မှန်
အောင် စားရရဲ့လား မသိပါဘူးဗျာ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရ
တဲ့အဆုံး လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီး
ကို အလှူခံခိုင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့
တွေးမိလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ၊ လက်ခြောက်ဖက်
အရှင်ကြီးကို အလှူခံခိုင်းမှ ဖြစ်တော့
မယ် ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါ အမှန်တကယ်
ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသူကတော့
မျိုးမြင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီး
နတ်ကွန်းက သူနေထိုင်ရာ ရခိုင်စု
ရပ်ကွက်၏ အနောက်စွန်တွင် တည်ရှိ
နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီးကို နတ်ကြီး
စင်ဟုလည်း ခေါ်ကြသေးသည်။ ထိုသို့
ခေါ်ဆိုခြင်းကတော့ နတ်ရုပ်ကြီးက
ကြီးလို့ နတ်ကြီးစင်ဟု ခေါ်တာလား၊
သို့တည်းမဟုတ် ကြမ်းလွန်းလို့ နတ်
ကြီးစင်ဟု ခေါ်တာလားဆိုတာကို
တော့ မသိကွဲလှပေ။ တောင်ငူမြို့မှာ
တော့ အမှန်တကယ်ကို ထင်ရှားသော
နတ်ကွန်းဖြစ်သည်ကတော့ သေချာ
လေသည်။ ရှင်လောင်းပြခြင်း၊ မိမိတို့
ဝယ်ယူထားသော ကား၊ ဆိုင်ကယ်
များကိုလည်း ထိုနတ်ကွန်းတွင် ပြသရ
လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့၊
ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်က... မိမိတို့
မရှိတာ၊ ဒီတော့ လမ်းစရိတ်လောက်

တော့ရအောင် အလှူခံခိုင်းမယ်ဆိုပြီး အဲဒီကို လှူရှင်းတုန်းသွားပြီး ရှိရှိသေသေ တောင်းပန်ရှိခိုးကာ လက်ခြောက်ဖက် အရှင်ကြီးဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ညီလာခံတက်ဖို့ လမ်းစရိတ် မရှိပါ သဖြင့် ညနေစောင်းလျှင် လမ်းစရိတ် ရနိုင်အောင် အလှူခံပေးပါ လက် ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီးဗျားလို့ တိုးလျှိုး ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ လူမမြင်ကွယ်ရာ ထောင့်စွန်မှာ တစ်ရေးတမော သွား အိပ်နေလိုက်တာဗျ”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အဲဒီလို အလှူခံခိုင်းတော့ လက်ခြောက် ဖက်အရှင်ကြီးက အလှူခံပေးရော လား”

ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်နှင့် မေးလိုက်တော့ ဦးသာဒွန်းက မဲ့ရှုံ့ လျက် တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောလာသည်။

“ရှာတော့ ရှာပေးပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဪ...ရှာပေးရင် ပြီးပြီပေါ့ ဦးသာဒွန်းရယ်၊ အခုတော့ မဲ့ရှုံ့နေလိုက် တာ”

“မပြီးလို့ ပြောနေရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ပြောလေ ဗျာ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားစကားက ဝေ့ လည်ကြောင်ပတ်နဲ့”

ရုံးအုပ်ကြီး ကိုရဲဆွေက စိတ် မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ရောက်ပြော ဆိုလာသည်။

“ပြောနေတာပဲလေ၊ ဆရာတို့ က တစ်ယောက်တစ်မျိုး မေးနေကြ

တော့ လိုရင်းကို မရောက်တော့တာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ပြောဗျာ”

“အဲဒီလိုနဲ့ ညနေစောင်းတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးလာတယ်၊ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ လက် ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီး ငါ့အတွက် လမ်းစရိတ် အလှူခံပေးတာ ရလောက် ပြီထင်ပါရဲ့လို့တွေးပြီး လူသူလေးပါး အရိပ်အခြည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လို့ လူရှင်းတာနဲ့ အလှူခံပုံးနား အပြေး အလွှားသွားကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့...”

ဦးသာဒွန်းကလည်း လူလည် ကြီးသားသမီးတစ်ယောက်ဟုပင် ဆိုရ ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့က စိတ်ဝင်တစားရှိနေ မှန်းသိတော့ စကားကိုဖြတ်ကာ လက် ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက် သောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စိတ် မရှည်နိုင်စွာဖြင့် မေးမိလိုက်သည်။

“အဲဒီလို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းစရိတ်အတွက် အလှူခံရငွေတွေ အများကြီး ရလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ ပခုက္ကူညီလာခံ လမ်းစရိတ်မပြောနဲ့၊ အင်ဒိုင်းရွာကို ပြန်ဖို့ ဆိုက်ကားခတောင် မပြည့်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ် လောက် ရလိုက်သလဲဗျ”

“ခြောက်ဆယ့်ငါးပြားတဲ့ ဆရာ

ရယ်”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးသာဒွန်းအဖြေစကားအဆုံးမှာ တော့ အရယ်သန်လှသော ကျွန်တော် တို့ ဝိုင်းတော်သားများမှာ တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျသွားတော့တယ်။

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်လည်း ဒေါ ပွပွနဲ့ ဟင် အလှူခံတာ ဒီလောက်ပဲ ညံ့ရသလားဟာဆိုပြီး လက်ခြောက်ဖက် အရှင်ကြီးကို ပါးပိတ်ရိုက်မိလိုက်တယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီး ဘာဖြစ် သွားသလဲဗျ”

ကျန်တဲ့လူတွေ ဦးသာဒွန်းစကား ကြောင့် မင်တက်မိကာ မျက်လုံးအပြူး သားဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က စပ်စု လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဦးသာ ဒွန်းက မဲ့ရှုံ့ကာ ပြန်ပြောလာသော စကားကြောင့် စောစောက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပုံရသော အဖွဲ့သားများမှာ ပတ်တုတ်မရအောင် ဟားတိုက်ရယ် မောလိုက်ကြပြန်ပါတော့သည်။ ဦးသာ ဒွန်း ပြန်ပြောလိုက်ပုံကတော့...

“လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီးက တော့ ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိလိုက် ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပါးကြီးရွဲ့သွားလိုက်တာ ခုနစ်ရက် လုံးလုံး မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ အော်နေရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွား တော့တာပါပဲ ဆရာတို့ရယ်”

ကေတုမောင်ညိုမင်း

စွန့်စွန့်စားစား စတန့်မင်းသားများ

ဖောင်ချိုမင်း(တန္တရာဝတီ)

စစ်ကြိုခေတ် စတန့်ရုပ်ရှင်မင်းသားများသည် ပိတ်ကားပေါ်တွင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာကောင်းအောင်ပဲ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထုတ်လုပ်သူ ငွေရှင်ကြေးရှင် ဒါရိုက်တာတို့ကလည်း မင်းသားလုပ်မည့်သူ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာထက် စွန့်ရဲလုပ်ရဲသော သတ္တိမျိုးကိုသာ ဦးစားပေးရွေးချယ်တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျော်ညွန့်၊ ချစ်ရွှေ၊ ကျော်အေး၊ တင်ငွေ၊ တင်ဖေ၊ တင်ဆွေ စသည်တို့မှာ လူကြိုက်များလှသော စတန့်မင်းသားကောင်းများအဖြစ် နယ်ချဲ့ခေတ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

သူတို့လို စတန့်မင်းသားများထဲမှ ကျော်အေးကမူ စွန့်စွန့်စားစား စတန့်မင်းသားသာမက သီချင်းဆိုပါ ကောင်းခဲ့၍ ဂျပန်ခေတ်တစ်လျှောက်လုံးနှင့် စစ်ပြီးကာလ ဝင်းဝင်းကာဌေးပြဇာတ်ခုံများပေါ်တွင်ပါ ကျော်ဇောနာမည် အထူးပေါ်လွင်ခဲ့ပါသည်။ ကျော်ညွန့်က (ကျွန်းဘားသမားပီပီ ဒိုင်ဗင်ထိုးကောင်းလှသလို ရဲခေါင်ချစ်ရွှေကြီးက ဖလင်ပေါ်တွင်သာမက ပြင်ပလောကတွင်ပါ ခပ်စွန့်စွန့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ချစ်ရွှေတို့ စွန့်စားလိုက်ပုံမှာ ဦးကျော်ရင်၏ မီးပုံပုံကြီးကိုပင် အသည်းယားလောက်စဖွယ်ဖြစ်အောင် တက်စီးပြပြီး ကောင်းကင်ယံပေါ် အသက်စွန့်လိုက်သွားခဲ့ပုံများကို အေဝမ်းဖလင် မြူဂိုင်ဇာတ်ကား ကြည့်ဖူးသူတိုင်း လက်ဖျားခါကြပေလိမ့်မည်။

တင်ငွေက မြင်းစီးနှင့် ဆိုင်ကယ်စီးကောင်းရုံအပြင် လေယာဉ်ပျံပင် တက်မောင်းပြလိုက်ခဲ့သေး။

တကယ်တမ်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးကောင်းပြီး စွန့်စားပုံသူမှာ မင်းသားတင်ဖေ ဖြစ်သည်။ ကာယဗလ တောင့်တင်းလှသော မင်းသားတင်ဖေ၏ စွန့်စားပုံကို အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြပါဦးမည်။ အသံတိတ်ခေတ် ကုန်ဆုံးခါနီး ၁၉၅၅ ခုနှစ် (ကိုးသုံးလုံး) ဇာတ်ကားတွင် တင်ဖေက စုံထောက်

အဖြစ် ပါဝင်ထားသည်။

လူကြမ်းရာဘကြီးတို့ လူစုက ဒုစရိုက်မှုမျိုးစုံ ကျူးလွန်ပြီး အမိုးဖွင့်ထားသော ဂျစ်ကားဖြင့် ရှေ့မှနေ၍ တရကြမ်းမောင်းနှင်ထွက်ပြေးသွားရာ နောက်သို့ ရဲအရာရှိ တင်ဖေက ဘီအက်(စ်)အေ အမျိုးအစား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ ထက်ကြပ်မကွာ နောက်မှ လိုက်သည်။ လူဆိုးတစ်သိုက်က နောက်မှ ဆိုင်ကယ်မလိုက်နိုင်စေရန် တာမွေလေး မီးရထားသံလမ်းအကူး ပေတစ်ရာကားလမ်းပေါ်တွင် ဓာတ်ဆီပုံး သွန်ချ၍ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဇာတ်လိုက်တင်ဖေက ဆိုင်ကယ်ကို မတ်တပ်ရပ်စီး၍ မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ခုန်ဘက်လိုက်သွားပုံမှာ တစ်ရံလုံး လက်ခေါက်မှုတ် ဩဘာ

သရုပ်ဆောင်မင်းသား ရွှေဘ

သောသောညံ့ခဲ့သည်။

ဗလကောင်းကောင်းမင်းသား အဝမ်းညွှန်မောင်က
ညည်း နွယ်ကြိုးခိုပြီး တောတွင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရ
တာ မြိုင်ယံဘွားတို့ သမန်းကျားတို့ဖြင့် နာမည်ရခဲ့သည်။

တင်ဆွေသည်လည်း စတန်မင်းသားကောင်းတစ်ဦး
ထို့ကြောင့် ရွှေမြင်းမိုရ်ရုပ်ရှင်မှ ဦးဘသာ ရိုက်ကူးသော
ဆောင် ခွန်ချိုခွန်သာလို ဇာတ်ကားတွင် ကျော်အေးနှင့်
အောင် ခိုင်ဗင်ထိုးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လူတို့တစ်တွေ စစ်ကြိုခေတ် ရုပ်ရှင်နယ်
ဆိုင် အသီးသီး ကျင်လည်နေခဲ့ကြရာမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ထဲကြောင့် သူတို့တစ်ခေတ် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရသည်။

ရဲခေါင်ချစ်ရွှေကြီးကမူ အင်အားချင်းမမျှသည်ကို
မိလျက် တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း ရန်သူနယ်မြေ
ဆွင်း ရဲတင်းစွာ ငွတ်အတင်းဝင်သွားသဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့
ရသည်။ ဤမင်းသားများမှာလည်း စစ်ပြီးဆုံးစာချိန် အနား
ချကာယူ၊ နာမည်ကျ စန်းကျသူကကျနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

ငကန်းသေ ငစွေပေါ်စမြဲဆိုသည့် စကားအတိုင်း
အောင်းတို့ချုပ်ငြိမ်းရာတွင် အသစ်အသစ်တို့ ပေါ်လာတတ်
သဖြင့်ရာ အထက်က စတန်မင်းသားများနေရာတွင် ကျော်
ဆွေ၊ ကျော်ဖေ၊ တင်ညွန့်၊ သူရ၊ ရွှေဘ၊ ခိုင်ဗင်တင်လှ၊
ဆွေနှင့် ညွန့်ရွှေတို့ ထပ်မံပေါ်လာကြပြန်သည်။

ကျော်ဆွေ မင်းသားဖြစ်ကာစ ပဲရောက်ဖလင်မှ
အဝမ်းသို့ ကူးပြောင်းချိန် အဝမ်းထွက်ဇာတ်ကားများတွင်
ထင်ဆွေ၏ စွန့်စားခန်းမျိုးစုံကို တသွေးတမြေချစ်ရဲဘော်၊
ထိခွန်နှင့် သက်ပြင်းနဲ့ စံရှားတို့တွင် အသည်းယားဖွယ်
ကဲ့သို့ရ၏။

ကျော်ဆွေနှင့် မရှေးမနှောင်း တင်ညွန့် ပေါ်လာသည်။
အန်စင်စစ် မင်းသားတင်ညွန့်မှာ ဂျပန်ခေတ်ကပင် ရုပ်ရှင်
ဇာတ်နယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ နယ်လှည့်
သွားခဲ့ပြီးသူဖြစ်၍ ဆွေဗမာ ဖလင်ဦးလွန်းဖေ၏ မြှောက်စား
ဖြင့် နာမည်ရလာခဲ့သည်။

အဝမ်းမင်းသားကျော်ဆွေ နာမည်အတော်ရလာပြီး
နိကျမှ ကျော်ဖေ မင်းသားဖြစ်လာသည်။ ကျော်ဖေကို
ဇာတ်ကားဦးအောင်ကြီး၏ လူပေါ်လူဇော်ဇာတ်ကားမှ စတင်

ကြည့်ဖူးခဲ့ရပြီး ကျော်ဖေ စတန်ကောင်းခဲ့သော ဇာတ်ကားမှာ
ဘွဲ့ဖြူဖြစ်သည်။

နဂါးငွေ့၊ လောဘာမုန်တိုင်း၊ ဆုထူးငယ်ပန်၊ မော်ဘီ
မန်းစိန်၊ သူခိုးငတက်ပြား၊ သားနဲ့သွေးနှင့်(ရွှေ)ဇာတ်ကားတို့
တွင်လည်း ကျော်ဖေ နာမည်အထူးပေါ်လွင်ခဲ့ပါသည်။
ကျော်ဖေနှင့်ပတ်သက်၍ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်
ရပ်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်က ပဲရောရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ကိုဖေကြိုင်
သည် ကျော်ဖေ၊ ရွှေကို၊ ညွန့်ညွန့်ဆွေ၊ ခင်မာလာတို့နှင့်
ဗျတ်ဝီဗျတ္တ ရာဇဝင်ဇာတ်ကားကို ရိုက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က
ကျော်ဖေတို့ နာမည်ဟိုးဟိုးကျော်နေပြီဖြစ်ရာ မင်းသားဖြစ်စ
ကကဲ့သို့ ခိုင်ဗင်ကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မထိုးဖော့။ ဘွဲ့ဖြူ
ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်ကဆိုလျှင် အောက်မှ ပိုက်ခံထားသည့်တိုင်
နှစ်ထပ်တိုက်အမြင့်ပေါ်မှ အသည်းယားစဖွယ် ကိုယ်တို့
ခိုင်ဗင်ထိုးခဲ့သေး၏။ ယခုတော့ နောက်ကွယ်မှ လူသားများ
ခေါ်သုံးသည့်အခြေ ရောက်နေပြီ။

ထိုခေတ်ကာလ လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်များဖြစ်ကြသော ဖေတင်၊ လှဖေ၊ ဝင်းမောင်နှင့် ဖေသောင်း (နောင်အခါ ချီးပူး)တို့မှာ မင်းသားများကိုယ်စား နောက်ကွယ်မှ စွန့်စွန့်စားစား အနာခံ၍ ခိုင်ဗင်ထိုးပေးရရာ ဤသို့ အသက်စွန့်ရသည့်တိုင် ရသည့်ငွေက ငါးဆယ်၊ တစ်ရာကျပ်ထက် မပိုရှာ။

ဗျတ်ဝိဗျတ္တကို ရိုက်ကြပါပြီ။ ယင်းဇာတ်လမ်းမှာ လူတိုင်းသိထားကြပြီးဖြစ်သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ဇော်ဂျီဝင်သားစားမိ၍ လူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်လာကာ မည်မျှအမြင့်ကိုမဆို ခုန်ပျံကျော်လွှားနိုင်သည့် နတ်ရာဇဝင်ဇာတ်ကား လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် ဝင်းမောင်က ကျော်ဖေကိုယ်စား အင်းလျားကန်သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်မှ ရေနက်ထဲသို့ ခိုင်ဗင်ထိုးချရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က သရက်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်တက်၍ မင်းသားကိုယ်စား ရေထဲ ခိုင်ဗင်ထိုးချခဲ့သော ဝင်းမောင်တစ်ယောက် ရေထဲတွင် ဦးခေါင်းဖောက်ထိုးကျသွားကာ ပြန်ပေါ်

လာခြင်း မရှိရှာတော့။ ရေငုပ်ရှာဖွေချိန် အတန်ကြာမှ ဗိညာကင်းမဲ့နေသော ဝင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတော့သည်။

ညွှန်ရွှေဆိုသူမှာ ထိုခေတ် စတန်မင်းသားများထဲတွင် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သူဖြစ်၍ အောင်ဇေယျရုပ်ရှင် ပင်လယ်စာဇာတ်ကားတွင် မင်းသမီးစမ်းစမ်းမြင့်နှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ ယင်းမင်းသမီးမှာ ဂီတလှလင် ဦးကိုကို၏ ငမီးဖြစ်ခဲ့၏။

ခိုင်ဗင်တင်လှက ခိုင်ဗင်ထိုးကျွမ်းကျင်လှသည်။ ဇောတန်ရုံအမြင့်ကို အောက်တွင် ပိုက်မခံဘဲ ထိုးချခဲ့သူဖြစ်၍ အောင်ဇေယျရုပ်ရှင်၏ မြောက်စားမှုကို ခံခဲ့ရသည့် မင်းသားတစ်ဦးပင်။ ဝင်နီ၊ ရယ်လီမြ၊ စမ်းစမ်းမြင့်၊ မြင့်မြင့်ခင်တို့က တွဲ၍ စတန်ဇာတ်ကားများ ရိုက်ခဲ့ဖူး၏။

ရဲဆွေကိုမူ ချစ်ရွှေနှင့်ဆင်သည်ဆိုပြီး ရွှေမြင့်ပိုင်ရုပ်ရှင် ဦးသန်းဖေက သဘောကျ၍ မင်းသားတင်ပေးခဲ့၏။ ရဲလှလှဝွံနဲ့ဗမာ၊ ဗိုလ်လှပွဲ စသည့် ဇာတ်ကားတို့အပြင် ရဲဖွေပါသော ဇာတ်ကားများအနက် ပဲရောရုပ်ရှင် မေနနှင့် တွဲခဲ့သည့် မင်းဘီးလူးရာဇဝင်ဇာတ်ကားတွင် ရဲဆွေ၏ စွန့်စားခန်းများ ရင်ဖိုစရာ ကြည့်ခဲ့ရဖူးသည်။

ဆရာဦးသုခ ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများတွင် ဘုန်းကြီးခန်းမှ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း တစ်ချိန်က ပဲရောရုပ်ရှင်ထွက် စတန်မင်းသား သူရပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

အထက်ပါ မင်းသားများထဲတွင် သူလိုကိုယ်လို ဗင်လည်းကောင်း၊ ကာယဗလပါ တောင့်တင်းပြီး အကြံတိုနှင့် သရုပ်ဆောင်ပီပြင်သူကို ပြပါဆိုလျှင် အခြားမဟုတ်။ ဆင်းရဲသားနှင့်ပြားတို့၏ ရွှေဆောင်းဖလင်ကော်ပြပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ သက်တမ်းရှည်ကြာ မင်းသားဖြစ်သော ရွှေဘပင် ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ချိုမင်း (ကန္တာရဝတီ)
၁၉၄၅-၁၉၄၆

အတုယူမှ ချစ်ရာကျမည်

မောင်ကျေးဇူး

နယ်ချဲ့ဖက်ဆစ်၊ တော်လှန်စစ်ဖြင့်
အမြစ်ပါဖြုတ်၊ သူတိုက်ထုတ်သည်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြည့်ခေါင်းဆောင်။

အောင်ဆန်းမှသည်၊ အာဇာနည်တို့
မြန်ပြည်လွတ်ရေး၊ အသက်ပေး၍
စတေးခဲ့သည်
တကယ့်တိုင်းပြည် ကျေးဇူးရှင်။

■ ပြည်သူချစ်ပန်း၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းကို
ကြည်ညိုချစ်ခင်၊ မြတ်နိုးကြင်မှု
လုပ်ခွင်ကြီးပမ်း၊ စည်းကမ်းလိုက်နာ
မရှာကိုယ်ကျိုး၊ ရိုးသားပြောင့်မန်
ထက်သန်စိတ်ဓာတ်၊ ချစ်တတ်တိုင်းပြည်
ကိုယ်ရည်မသွေး၊ နောက်ဖေးဈေးဆိုင်
ကိုယ်တိုင်မြေပေါက်၊ လက်အောက်ကိုညှာ
ချွေတာခြိုးခြံ၊ ရှာကြံဗဟု
လေ့လာမှုဖြင့်၊ အတုယူမှ
ချစ်ရာကျမည်
အဖဗိုလ်ချုပ် အာဇာနည်။ ။

အသက်သေကြံ့မု နောင်တရ

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

■ မောင်ကျေးဇူး

တစ်ခါက အာသန်တောင်ကုန်းဒေသရှိ အိန္ဒိယရွာ တစ်ရွာမှာ ဂူလ်ဘိုဆိုသူ သမင်လိုက်သမားတစ်ဦး ရှိတယ်။ အတော်ဆုံးမုဆိုးမို့ လက်ဖြောင့်လေးသမားလို့တွင်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ရွာထဲက မုဆိုးများ တောလည်ထွက် အမဲလိုက်တာ သမင်များစွာရတယ်။ အများစုက ဂူလ်ဘိုလက် ချက်ပါ။ သမင်သေများကို အရေခွာ အသားလှီးကြတဲ့အခါ အဲဒီအလုပ်ကို ဂူလ်ဘိုက ငြင်းတယ်။ အမဲလိုက်စဉ် က ဝေပုံကျထက် ပိုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီလို့ အကြောင်းပြတယ်။ တခြား မုဆိုးတွေက သူ့ကို ဝေစုနှစ်ဆ ပေးပါတယ်။

ဒါကိုပင် ဂူလ်ဘိုက ဘဝင်မကျ။ အနာဂတ်တွင် သူ့ဘာသာသူ အမဲလိုက်တော့မယ်လို့ သူငယ်ချင်းများကို ပြောတယ်။ တစ်ဦးတည်း အမဲလိုက်ရင် အန္တရာယ်များလို့ သူငယ်ချင်းတွေ တားပေမဲ့ သူနားမထောင်။

နောက်တစ်နေ့ သူ့ဘာသာသူ အမဲလိုက်ထွက်တယ်။ တစ်နာရီအတွင်း သမင် ၂ ကောင် ပစ်ချနိုင်တယ်။ သူလို တောလည်ထွက်တဲ့ သူငယ်ချင်းများ သမင်တစ်ကောင်မှ မရ။ သူတို့ပြဿနာကို ဆွေးနွေးပြီး လေးအတတ် ပိုကျွမ်း ကျင်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဂူလ်ဘို တောလည်ထွက်တဲ့အခါ စိတ်ကူး တစ်ခုရတယ်။ သမင်ရေခြံထားရင် သမင်နား ပိုမိုနီးကပ်စွာ ချဉ်းကပ်နိုင်တယ်လို့ တွေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့ စမ်းသပ် ကြည့်တော့ တစ်နာရီအတွင်း သမင် ၂ ကောင် ပစ်နိုင် တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ နေ့စဉ် သမင်များစွာရတယ်။ လူတွေက သူ့ကို နည်းလမ်းမေးတဲ့အခါ သူချိန်ရွယ်ချက် အလွန်ကောင်း လို့ပါလို့ ကြွားထားပြီး စာကယ်အခြေအနေကို လျှို့ဝှက်ထား တယ်။

တစ်နေ့တော့ သူမျှော်လင့်မထားတာ ကြုံရပါပြီ။ သမင်အုပ်အလာ ချုံပုတ်ထဲက သူ့အစောင့် သူ့သတိမပြုတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ကလည်း သမင်ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။

ဂူလ်ဘိုက သမင်ကို ၂ ချက်ဆင့် အမြန်ပစ်လိုက်တယ်။ လဲကျသွားတဲ့သမင်ဆီ သူက ပျော်ရွှင်စွာ အသွား ကျား လည်း သမင်ကို ခုန်အုပ် သူနဲ့ကျား လက်တစ်ကမ်းအကွဲ မှာ ရှိနေတယ်။ ဂူလ်ဘို အံ့အားသင့် မင်တက်မိသွားတယ်။ လေးကိုချ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွား ပြီ။ ကျားက သူ့အပေါ်မိုးထားတယ်။ သူ့ကိုခုန်အုပ်တော့မယ်။ အခိုက် ကျားရဲအသည်းနှလုံးသို့ ပြားတွေ ထိုးစိုက်သွားတယ်။ နာလို့ အော်သံကြီးနဲ့အတူ ကျားကြီးလဲကျသေဆုံးသွားပါပြီ။

ဂူလ်ဘိုက အံ့သြပြီး ခေါင်းရမ်းမိတယ်။ ဘယ်သူ့မှာ ကျားကို ချိန်ကိုက်ပစ်ချ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်ကြတာ လိမ့်။ သူ့ဆီ မုဆိုးတစ်စု လာနေကြတာ မြင်ရပါပြီ။ သူက စွန့်ခွာထားခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေများပါလား။ ကျားနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရဲတဲ့ သူ့သတ္တိကို သူငယ်ချင်းများက ချီးကျူးတော့ စိတ် မလုံမဲ ဖြစ်မိတယ်။ အံ့သြလို့မဆုံး။ သူ့အသက်ကယ်ပေး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူငယ်ချင်းများကို ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ခွဲထွက်သွားခဲ့တဲ့ အများကို နောင်တရကြောင်း၊ သူငယ်ချင်း များနဲ့ ပြန်လည်ပူးပေါင်းလိုကြောင်း ဂူလ်ဘိုက ရှက်ရှက် ပြောရှာတယ်။ သူငယ်ချင်းများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက် ကမ်းကြိုဆိုကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဂူလ်ဘို မာနမကြီးတော့။ လက် မထောင်တော့။ သူတစ်ပါးကို အထင်သေး ကိုယ့်ကိုယ် အထင်ကြီး မဖြစ်တော့။

မောင်ကျေးဇူး

09-2542632

Ref:

- (1) Indian Folk Tales
- (2) မောင်ကျေးဇူး၏ ပြည်ပဝတ္ထုပုံပြင်လက်ရွေးစင်

စန်းတူ-လက်ပူး

ဗုဒ္ဓိလိလှူးကြီးနှစ်ယောက်

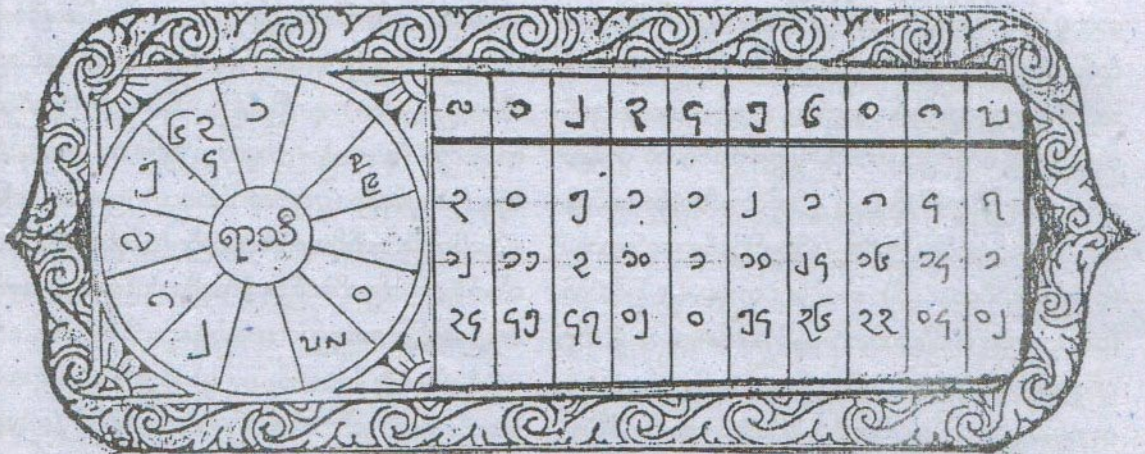
ဂုရုအောင်

ယခုဖော်ပြပေးလိုက်သော ဗုဒ္ဓိလိလှူးနှစ်ယောက် တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထူးခြားစွာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားကြ သည့် (စာရေးဆရာကြီးများ) ဖြစ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ဇာတာများတွင် (လက်တည်) ရာသီချင်းတူညီမှု၊ (လက်အိမ်ရှင် ပြုဟ်) ရပ်တည်နေသည့် ရာသီချင်းတူညီမှု၊ (လက်စီးနက္ခတ် ပါဒ်) တူညီမှုနှင့်တကွ (စန်းယုဉ်နက္ခတ်) တို့လည်း အလင်း ပြုဟ်များ ဖြစ်ကြသော တနင်္ဂနွေနှင့် တနင်္လာတို့ ဖြစ်နေကြ သေးခြင်းတို့ကြောင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ရာတွင် လွယ်ကူစိမ့်သော ဖာ ၎င်းတို့၏ ဇာတာများကိုလည်း ဇာတာအမှတ်(၁)နှင့်

ဇာတာအမှတ်(၂) ဟူ၍ သတ်မှတ်ခွဲခြား၍ ဖော်ပြပေးလိုက် ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေသည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာ ဝေဖန်သုံးသပ်မှု သုတေသနပြုပါရန် ဖိတ် ခေါ်တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ဇာတာ နှစ်စောင်စလုံးတွင် (လ) အမှတ်ဖြစ်သော (လက်) ဇာတာသည် (ကြကုဉ်ရာသီ)တွင် (ဗုသျှနက္ခတ် တတိယ ပါဒ်)နှင့် ယှဉ်ရပ်တည်နေကြပါသောကြောင့် အခြေခံအားဖြင့် တက်ကြွခြင်း၊ ပြတ်သားခြင်း၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်း၊ ညှာတာ ထောက်ထားတတ်ခြင်းနှင့် ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့် လုပ်ဆောင်

ဇာတာအမှတ်(၁)

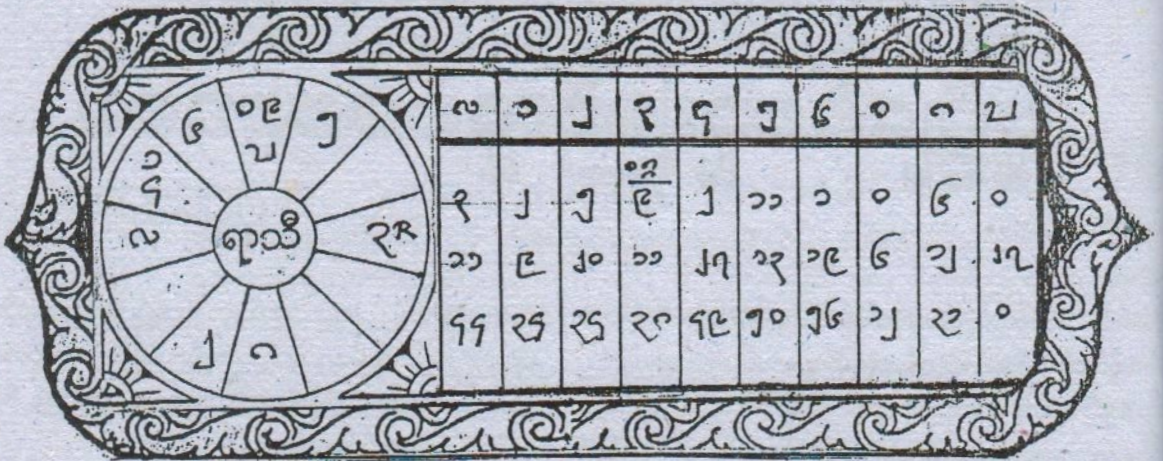

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၄ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

(ဖွား)

(ခရစ် ၂၃-၄-၁၈၁၂) မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ (တနင်္ဂနွေထူ၊ ၂ နှစ်၊ ၁၀ လ၊ ၃၀ ရက်)

ဇာတာအမှတ်(၂)

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၁ ခု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

(ဖွား)

(ခရစ် ၂၅-၆-၁၉၃၉) နံနက် ၈ နာရီခန့် (တနင်္လာထူလ၊ ၂ နှစ်၊ ၀ လ၊ ၂၇ ရက်)

တတ်လျက် အပေါ်စီးရမလည်း ကျေနပ်တတ်ခြင်းမျိုး ရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် (ကြကဋ်ရာသီလက်) တို့၏ (ဘဝကကြမ္မာ)သည် မှတ်သားစရာကောင်းလျက် တိုးတက်မှု အပိုင်းမှာရော ကျဆုံးမှုအပိုင်းများတွင်ပါ ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်ကြရတတ်ပေဟူ၍လည်းကောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ (ဖုသျှနက္ခတ်)၏ သဘာဝမှာလည်း (ဖုသျှနက္ခတ်) ဆယ်လုံးမှန် ငက်ချေးခံနယ်လို။ ကျွေးမွေးစေတတ် ပွားများတတ် မှတ်ကြမိပွယ်ဆို ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ တစ်ဖန် ၎င်း (ကြကဋ်ရာသီလက်)တို့၏ (အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်တနင်္လာ)သည် (၃ တန် လိပ်ဋ္ဌာန (ဝါ) စာပေရေးသားမှုဋ္ဌာန) ဖြစ်သည့် (သဟဇာတာဝ(ဝါ)မိဒီယာသဘာဝနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် ကိစ္စရပ်များဆိုင်ရာဋ္ဌာန)တွင် ရပ်တည်နေပါသည်။ ၎င်း (သဟဇာတာဝ)သည်လည်း အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစားယူရသည့် “ဝီရိယ” ဋ္ဌာနဖြစ်လျက် “ကညာပျိုတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် “ကောက်ဆုပ်”လက်တစ်ဖက်တွင် “မီးတုတ်”ကိုငြိမ်းလှောင်စီးနေခြင်း”တည်းဟူသော (နိမိတ်ပုံလေးမျိုး)တို့ဖြင့် ဖော်ညွှန်းထားသည့် (ကန်ရာသီ)ပင် ဖြစ်၍နေပါသေးသည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်များနှင့် ယှဉ်နေကြသည့် နက္ခတ်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း (ဇာတာအမှတ်-၁) တွင် (ကန်ရာသီတနင်္လာ)သည် “အလင်းဂြိုဟ်ကြီး တနင်္ဂနွေ”က စိုးမိုင်၍ ထားသော “ဥတ္တရာရာရုဏ္ဏီနက္ခတ် တတိယပါဒ်”နှင့်ယှဉ်၍ ရပ်တည်နေပါသည်။ ၎င်းတနင်္ဂနွေသည် မင်းအစိုးရနှင့် သက်ဆိုင်သည့် (ရာဇကောရကဂြိုဟ်ကြီး) ဖြစ်လျက် (ရာသီစက်)ဇာတာတွင် (၁၀ တန် = ကမ္မဘာဝ)ဖြစ်သော (ဒဿနအိမ်)တွင် (ဥဉ်)မှုနေပြီး (ဋ္ဌာနဗလ-ဒိသဗလ) အားနှစ်ပါးအပြည့်နှင့် ရပ်တည်လျက်ရှိနေပါသေးသည်။ (ဥဉ်မှုသောဂြိုဟ်သည် မင်း၏ချီးမြှောက်မှုကိုခံရခြင်း၊ ခွဲသတ္တိကောင်းခြင်းနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်း စသည့် ကောင်းကျိုးများကို ဖန်တီးပေးတတ်လေသည်)ဟူ၍ “ဥပဒေသ”က ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ဇာတာအမှတ်(၂)တွင် ၎င်းတနင်္လာဂြိုဟ်သည် မိမိပိုင် (ဟဿတနက္ခတ်ပါဒ်ပြည့်)နှင့်ယှဉ်၍ ရပ်တည်နေပြီး ၎င်းနက္ခတ်တွင် တနင်္လာဂြိုဟ်သည် (ကန်ရာသီ)တွင် ရပ်တည်နေပါသည်။

၎င်း(ကန်ရာသီ)ကိုလည်း နိမိတ်ပုံ လေးမျိုးဖြင့် ဖော်ပြထားလေရာ (အမျိုးသမီး)နိမိတ်ပုံသည် နိမိတ်ထောင်တော်မြောက် နိမိတ်ပုံများဖြစ်သည်။

ကျ သေသည့် (ကညာပျို)ကိုလည်းကောင်း၊ လက်တစ်ဖက်
က (ကောက်ဆုပ်)နိမိတ်ပုံသည် (စားနပ်ရိက္ခာ)ကိုလည်း
ကောင်း၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က (မီးတုတ်)နိမိတ်ပုံသည်
(ဉာဏ်ပညာအလင်းရောင်)ကိုလည်းကောင်း၊ (လှေဖောင်)
နိမိတ်ပုံသည် (လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာမှု)ကိုလည်း
ကောင်း အသီးသီး ညွှန်ပြ၍ထားပေသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း
(ကန်ရာသီ=သဟဘောဝ)တွင် ရပ်တည်နေသည့် တနင်္လာ
ဂြိုဟ်သည် လက်အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်လည်းဖြစ်၍နေပြန်ပါသေးသဖြင့်
အကျိုးပေးမှု ဖြစ်ပေါ်နေပုံတို့မှာ (၁) ကန်ရာသီတွင် ရပ်တည်
နေသည့် တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ဇာတာရှင်အား (ကခုန်ခြင်း၊
သိဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း)တည်းဟူသော အနုပညာရပ်တို့တွင်
သီသနာပါစေတတ်ခြင်း၊ စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို နှံ့စပ်တတ်သိ
စေတတ်ခြင်းနှင့် အသိပညာရှင်ဖြစ်စေတတ်ခြင်း ရှိပေသည်
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (၂) သဟဘောဝတွင် ရပ်တည်နေသည့်
တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ဇာတာရှင်အား ဇွဲသတ္တိရှိခြင်း၊ ပညာ
ဘတ်ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းနှင့် စီးပွားရေးတွင်လည်း တိုးတက်စေ
တတ်ခြင်း ရှိပေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (၃) အင်္ဂါအိမ်ရှင်
ဂြိုဟ်သည် သဟဘောဝတွင် ရပ်တည်နေလျှင် ဇာတာရှင်
အား ဇွဲလုံ့လရှိစေပြီး တိုးတက်ကြီးပွားစေတတ်ပေသည်ဟူ၍
လည်းကောင်း အသီးသီး ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

၎င်းဇာတာအမှတ် (၂)တွင်ပင် (စန်းယုဉ်နက္ခတ်
အိမ်) အမှတ်သော) “ရာဇကောရကဂြိုဟ်ကြီးတနင်္ဂနွေ “သည်(ကြ
ပြည့်စုံရာသီလက်)မှ (၁၂ တန်း)ကျသည့် (မေထုန်ရာသီ)တွင်
ရပ်တည်နေခြင်း၌ (တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် မေထုန်ရာသီတွင် ရပ်
တည်နေ)လျှင် ဉာဏ်ပညာနုလုံးရည်နှင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုရတတ်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် အတတ်ပညာ
ဘာသာရပ်တို့တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တတ်ခြင်း
ရှိပေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ဗျုဟဘောဝ)
တွင် ရပ်တည်နေလျှင် ဆုံးရှုံးကုန်ကျမှု များရတတ်ခြင်း၊
သည့် နှစ်စွဲဝေဖန်ခံရတတ်ခြင်း၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ အပို့ခံရတတ်ခြင်း၊
တို့နှင့် အချုပ်အနှောင်သော်လည်း ခံရတတ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးညံ့
့ဆင်းရဲခြင်း ရှိပေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။
(စန်းယုဉ်နက္ခတ်)တို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း (ဥတ္တရာဘရာဇဏ္ဍီ

နက္ခတ်)ကို (ပြုပြင်ဥတ္တရာဘရာဇဏ္ဍီ နှစ်လုံးစီတူပြီးညောင်စောင်း
လို ကောင်းကျိုးထွေထွေ စီးပွားငွေ ယူစေတတ်၏ဆို)ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ (ဟဿတနက္ခတ်)ကို (ဟဿတမှာ ငါးလုံး
သာ ပမာလက်ဝါးလို ပုဏ္ဏားမြေးသား ဖြစ်တုံငြား လာဘ်
ကား ဝိုးသို့စို)ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသီးသီး ဖွင့်ဆိုထားပါ
သေးသည်။

ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးသည်တို့မှာ (လင်) (လင်စီးနက္ခတ်)
(တနင်္လာစန်း) (စန်းယုဉ်နက္ခတ်)တို့နှင့်တကွ (အလင်းဂြိုဟ်
ကြီးတနင်္ဂနွေ)၏ ရပ်တည်မှုဆိုင်ရာ အားဗလများအရ အကျိုး
ပေးသက်ရောက်ပုံများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျန်နေသေးသည့်
ပဉ္စတားဂြိုဟ် ငါးလုံးတို့၏ ရပ်တည်နေမှုများနှင့်တကွ (ယုဂ်
များ) ဖြစ်ပေါ်နေမှု၏ အကျိုးပေးသက်ရောက်ပုံများကိုလည်း
ဆက်လက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဇာတာအမှတ် (၁) တွင် (၆ တန်း အာရိဘာဝ)နှင့်
(၉ တန်း=သုဘဘာဝ)တို့ကို စိုးပိုင်ထားသော ကြာသပတေး
ဂြိုဟ်ကြီးသည် (ကြကဋ်ရာသီလက်)၏ (၁၂ တန်း = ဗျုဟ
ဘာဝ) ဖြစ်သည့် (ရန်ရာသီအိမ်)တွင် (ဥစ္စဗလ ၅၁ ဝိရူပ
၅၈ အနုရူပ)နှင့် ရပ်တည်နေခြင်း၊ တစ်ဖန် ၎င်းကြာသပ
တေးဂြိုဟ်ကြီးသည် မိမိပိုင် (ခနရာသီ=၆ တန်း အာရိဘာဝ)
တွင် ရပ်တည်နေသော စနေဂြိုဟ်သို့လည်း သမသတ်အား
ဖြင့် ဆက်သွယ်မြင်ရှိ၍ နေသေးခြင်းတို့ကြောင့် အကျိုးပေး
အားဖြင့် ကောင်းကျိုးများတွင် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးနှင့်
ပရဟိတအရေးကိစ္စတို့တွင်လည်းကောင်း၊ ပညာရပ်တစ်မျိုး
မျိုး၌ လေ့လာသုတေသနပြုရသည့် ကိစ္စတို့တွင်လည်းကောင်း၊
ငွေကြေးသုံးစွဲမှုများ ရတတ်ခြင်း၊ ငွေကုန်ကြေးကျ အလွန်များ
သည့် အလှူမင်္ဂလာကြီးများကို ပေးလှူရတတ်ခြင်းရှိသလို
မကောင်းကျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း (မထင်မှတ်သည့်
ကံကြမ္မာ)၏ တွန်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ဆိုးကျိုးဖြစ်
ပေါ်ရန် ကိစ္စမျိုးတို့တွင် ပါဝင်နေတတ်ခြင်း ရှိပေသည်ဟူ၍
ဖော်ပြထားပေသည်။ (ဥစ္စအားအပြည့်သည် “၆၀ ဝိရူပ”
ဖြစ်ပါသည်။)

ဇာတာအမှတ် (၂) တွင် ၎င်းကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီး
သည် (ကသစ်ရာသီ)ဖြစ်သော (၉ တန်း = သုဘဘာဝ)တွင်

အားဗလများနှင့် ရပ်တည်နေသလို (လက်စမ်း) နှစ်ပါးသို့ လည်း (ကိန်း ကြိကောဏ)များအားဖြင့် ဆက်သွယ်မြင်ရှိ၍ နေပါသေးသည်။ အကျိုးပေးအားဖြင့် (သုဘအိမ်)၌ ရပ်တည် နေသော ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် ဘာသာရေးကိစ္စများတွင် အလေးဂရုပြု၍ ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာ ထက် မြက်၍ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် လုပ်ကိုင်ရပြီး ကြီးပွား ချမ်းသာတတ်ခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်ခံရတတ်ခြင်း၊ ရာထူး ကြီးကြီးရတတ်ခြင်း၊ နေရာတိုင်းတွင်လည်း ဦးစီးဦးဆောင် မှုပြု၍ ဆောင်ရွက်ရတတ်ခြင်းရှိပေသည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားပေ သည်။

အထူးသဖြင့် ဇာတာနှစ်စောင်စလုံးတွင် ယင်းကြာ သပတေးဂြိုဟ်ကြီး၏ (ကိန်းအိမ်)များဖြစ်ကြသော (၄ တန်း) နှင့် (၇ တန်း)တို့၌ တနင်္လာဂြိုဟ် ရပ်တည်၍ နေပါသော ကြောင့် ထူးခြားကောင်းမွန်သည့် (ကောသရီယုဂ်)ကို ရရှိနေ ပြန်ပါသေးသည်။ အကျိုးပေးသက်ရောက်ပုံမှာ ရန်ခပ်သိမ်းကို (ကောသရာဇာခြင်သော်မင်း)ကဲ့သို့ နှိမ်နင်းအောင်မြင်နိုင်ခြင်း၊ ပရိသတ်အလည်၌ ရဲရင့်စွာ ဟောပြောနိုင်ခြင်း၊ အလွန်ပညာ ရှိခြင်း၊ အလွန်ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ ပျော်မွေ့ခြင်း၊ မိမိ၏ ဘုန်း တန်ခိုးတေဇာ် အာနုဘော်ဖြင့် ဘုရင်ခံသိန်းကို အောင်မြင် နိုင်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

သဘာဝအားဖြင့် အလှအပတို့ကို မြတ်နိုးခင်မင် တွယ်တာတတ်သော သောကြာဂြိုဟ်သည် ဇာတာနှစ်စောင် စလုံးတွင် (၁၁ တန်း လာဘဘာဝ)ဖြစ်သည်။ (ကသစ်ရာသီ) တွင် ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် အကျိုးပေးအားဖြင့် မင်းစိုး ရာဇာတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စမျိုးတို့တွင် သိက္ခာရှိစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတို့နှင့် ပြည့်စုံနိုင်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာရှိလျက် လုပ်နိုင်သလောက် ကောင်းကျိုးခြင်း၊ ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်ခြင်း ရှိပေသည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားပေသည်။ ဤတွင် ဇာတာအမှတ်(၁)၌ ၎င်းသောကြာသည် “မိတ်ဂြိုဟ် ဗုဒ္ဓဟူး” နှင့်ရော “ပျိုဂြိုဟ်အင်္ဂါ” နှင့်ပါ အတူတကွ ရပ်တည် လျက်ရှိနေပါသေးသောကြောင့် ကောင်းကျိုးများတွင် သန့်သန့် ရှင်းရှင်း မရှိတတ်ဘဲလျက် မကောင်းကျိုးများပါ ရောထွေးနေ

တတ်သေးသည်ကို ဖော်ပြ၍ နေပါသည်။ ဇာတာ အမှတ်(၂) တွင်မူ ၎င်းသောကြာဂြိုဟ်သည် တစ်လုံးတည်း သီးသီးသန့် သန့် ရပ်တည်၍ နေပါသောကြောင့် ကောင်းကျိုးများတွင် လည်း ထူးထူးခြားခြား ကောင်းနေတတ်ကြသည်ဟူ၍ ဖော်ပြ နေပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ယေဘုယျအားဖြင့် အထွေထွေ ဆက်သွယ်ရေးကို လွှမ်းမိုးနေသည့် (မီဒီယာဂြိုဟ်) ဖြစ်ပါ သည်။ ၎င်းဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ဇာတာအမှတ်(၁)တွင် (၁၁ တန်း = လာဘဘာဝ)၌ ရပ်တည်၍နေပါသောကြောင့် အကျိုး ပေးသက်ရောက်မှုအနေနှင့် အစီအမံ အကြံအစည်တိုင်းတွင် နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် ဆက်သွယ်ကြိုးစားကာ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းယူနိုင်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေတို့ကြောင့် အကျိုးရှိခြင်းနှင့် ကြီးပွားတိုးတက်လျက် အသက်ရှည်ရှည်နေရခြင်းမျိုးကို ဖန်တီးပေးသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဇာတာ အမှတ်(၂)တွင် ယင်းဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် (ဒီဂရီ-အံသာ)အရ (ဘာဝစက် ဇာတာ)၌ (လဂ်)နှင့်အတူ (ဒီသပလ)အားအပြည့်နှင့် ရပ် တည်၍နေပါသောကြောင့် ဇာတာရှင်အား စာပေဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်ခြင်း၊ သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ ပညာရပ်များတွင်လည်း တတ်မြောက်စေနိုင်ခြင်း၊ လျင်သောအသိအမြင်ရှိခြင်း (ဝါ) ကြည့်တတ်မြင်တတ်သိမှတ်တတ်သည့် ဉာဏ်ပညာ အရည် အချင်းနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်ခြင်း၊ အနုပညာ ကဗျာစာပေတို့တွင် တတ်သိလိမ္မာခြင်း၊ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းနှင့် တိုးတက်ကြီးပွားရခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်ပေသည်ဟူ၍ ညွှန် ပြထားပေသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်းဇာတာ အမှတ်(၂)တွင်ပင် (သောကြာ-ကြာသပတေး-ဗုဒ္ဓဟူး) ဂြိုဟ်သုံးလုံးတို့သည် “က ကြမ္မာ”ကို ဖန်တီးပြုလုပ် အဆုံးအဖြတ်ပြုသည့် (တနင်္လာ ဂြိုဟ်=စန္ဒြေလဂ်)မှ ရှုမြင်သုံးသပ်ပါလျှင် (ကိန်း-ကြိကောဏ ကျသော (ကသစ်ရာသီ)များနှင့် ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် အလွန်လှပသည့် (သုရဿတီယုဂ်)တို့ ရရှိနေပြန်ပါသေး သည်။ ၎င်းယုတ်၏ အကျိုးပေးဖန်တီးပုံမှာ ဉာဏ်ပညာ အလွန်ထက်မြက်ခြင်း၊ ပြဇာတ်လင်္ကာ ကဗျာပြင်တို့ သီကုံးရေးဖွဲ့နိုင်ခြင်း၊ ဂဏန်းသင်္ချာ အတတ်အချက်တို့တ

ည်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်း ဂါထာဗန္ဓု ဖွဲ့ဆိုရာတွင်လည်း
ဏာင်း စကားပြေအရေးအသားတွင်လည်းကောင်း သိမ်မွေ့
ဏာင်းမွန်ခြင်း၊ လောကုတ္တရာကျမ်းဂန်စာပေတို့တွင်လည်း
နှစ်တတ်သိခြင်း၊ အလွန်ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်း၊ ဇနီးမယား
သာသမီးတို့နှင့် ပြည့်စုံတင့်တယ်စွာ နေခြင်း၊ အလွန်
ဆံကောင်းလျက် စီးပွားနေတိုးတက်ခါ မြတ်သောမင်းတို့၏
(သံပိုင်တော) ရိုသေစွာ ပူဇော်ခံရခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေသည်။

အထူးတလည် တင်ပြပေးအပ်သည်မှာ အရာရာ
ဆိုင်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးစားပြီး ရယူတတ်သည့် စနေ
ဦးကြီးသည် ဇာတာအမှတ် (၁) တွင် (နေရာသီ) ဖြစ်
သော (၆ တန်း=ဒတရီဘာဝ=ဥပစ္စည်းအိမ်)တွင် ရပ်တည်၍
နေသလို (ကြကင့်ရာသီလက်)မှ (၁၂ တန်း=ဗျဿဘာဝ)
ဖြစ်သော (မေထုန်ရာသီ)တွင် ရပ်တည်နေသည့် (ကြာသပ
တေးဂြိုဟ်)နှင့်လည်း အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဆက်သွယ်မြင်ရှိ
လျက် ရှိနေသေးသောကြောင့် ကောင်းနေပြန်ပါသည်။ ဤ
တွင် ၎င်းစနေဂြိုဟ်သည် (ကုမ်ရာသီ)ဖြစ်သော (၈ တန်း =
မရဏဘာဝ)ကိုလည်း စိုးပိုင်ထားသေးလျက် ၎င်း(မရဏ
ဘာဝ)သို့ (၃ တန်းအမြင်)နှင့် အထူးဆက်သွယ်မြင်ရှိနေ
ပြန်သေးသောကြောင့် ၎င်း(မရဏဘာဝ)သည်လည်း အား
ကောင်း၍ နေပါသေးသည်။ ဤအချက်များကို အကြောင်း
ပြု၍ ဇာတာရှင်သည် (၉ တန်းသခင်ဂြိုဟ်ကြာသပတေး)၏
ထူလဒသာတွင် (ဂုဏ်ထူးဆောင်) အဆင့်နှင့် အထူးတာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့ရလေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း (စနေဂြိုဟ်)၏
ထူလအန္တရဒသာတွင် “ကွပ်မျက်ခံရခြင်း”ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍
လည်းကောင်း (ပညာရှင် ဒေါက်တာဗိုလ်လေး)၏ ဇာတာနှင့်
တကွ ပောကိန်းမိုချက်ပေးထားသည်ကို (၁၉၉၂ ခုနှစ်၊
ဖေဖော်ဝါရီလ ဇောတိသဝေဒမဂ္ဂဇင်း)တွင် တွေ့ရှိရပါသည်။

၎င်းစနေဂြိုဟ်သည် ဇာတာအမှတ် (၂) တွင် (၁၀
တန်း ကမ္မဘာဝ) ဖြစ်သည့် (နိမ်ရာသီ)တွင် ရပ်တည်နေခြင်း
တဖန် (နိမ်ရာသီ)ကို စိုးပိုင်သည့် အင်္ဂါဂြိုဟ်သည်လည်း
စနေဂြိုဟ်ပိုင် (ဥရုရာသီ)တွင် ရပ်တည်၍ နေသေးခြင်းတို့
သည် အလွန်ထူးခြားသည့် (ပရိဝတ္တနယုဂ်)နှင့် (နိစ္စဘင်္ဂရာ
ရယုဂ်)တို့ကို ရရှိနေခြင်းများပင် ဖြစ်ပေသည်။ အကျိုးပေးပုံ

တို့မှာ (ပရိဝတ္တနယုဂ်)သည် (၁၀ တန်းနေ စနေဂြိုဟ်)၏
မကောင်းကျိုးများနှင့် (၇ တန်းနေ အင်္ဂါဂြိုဟ်)၏ မကောင်း
ကျိုးများကို ပျက်ပြယ်စေသလို (နိစ္စဘင်္ဂရာရယုဂ်)သည်
ပျက်ပြယ်သွားသည့် မကောင်းကျိုးများနေရာတွင် “ခွဲလုံ့လ
အားမာန်သတ္တိ”ပမာနဖြင့် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်တိုးတက်
ကြီးပွားရခြင်းမျိုးကို ဖန်တီးပေးတတ်ပေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် စန်းတည်ရာသီချင်း တူညီနေကြသလို
လက်တည်ရာသီချင်းတွင်လည်း တူညီနေကြလျှင် အထူး
သဖြင့် (လက်စီးနက္ခတ်ပါမိန်)တို့တွင်ပါ တူညီနေကြပါသဖြင့်
(စန်း တူ-လက်ပူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးနှစ်ယောက်)ဟူ၍ အမည်ပေး
ထားသော ဇာတာရှင်တို့၏ အခြေခံဇာတာ (ရာသီစက်)တို့ကို
ဝေဖန်သုံးသပ် သုတေသနပြုထားသည့် “နက္ခတ်ဗေဒင်
ဆောင်းပါး” အဆုံးသတ်ပါပြီ။

အထူးမှတ်ချက်အားဖြင့် ဇာတာအမှတ်(၁)တွင် (ရာဇ
ကာရက)ဖြစ်သော (အလင်းဂြိုဟ်ကြီးတနင်္ဂနွေ)သည် လက်
၏ (၁၀ တန်း = ကမ္မဘာဝ)၌ (ဥရု)မူနေသောကြောင့်
ထူးခြားစွာ ကောင်းကျိုးပေးလျက် (ဘုရင့်စာဆိုတော်) ဖြစ်ရ
သည်ဟူ၍ ၎င်းဇာတာအမှတ် (၂) တွင်မူ ၎င်းတနင်္ဂနွေ
ဂြိုဟ်သည် လက်၏ (၁၂ တန်း = ဗျဿဘာဝ)၌ ရပ်တည်၍နေ
သောကြောင့် ဆိုးကျိုးပေးခါ (ထောင်နန်းစံရခြင်း) ဖြစ်ရသည်
ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး မှတ်ချက်ပေးအပ်ပါသည်။

ဇာတာအမှတ် (၁) ဖြစ်သော ဦးပုညသည် စလေ
မြို့ဇာတိ ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းမင်းလက်ထက် မြန်မာနှစ် ၁၁၇၄
ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၁၂)တွင် ဖွားသည်။ ငယ်မည် မောင်ပုတ်
စည် ဖြစ်သည်။ ဦးပုည၏ဖခင်မှာ မြို့သူကြီးမျိုးရိုး ဖြစ်သည်။

ဦးပုည၏ ငယ်ဆရာများမှာ စလေမြို့မှ ခင်ကြီးနှင့်
တူမောင်းဆရာတော် ဦးဒီပတို့ ဖြစ်သည်။ အာရပူရမြို့
ဗန်းမော်ဆရာတော်ထံတွင် ပညာဆက်လက်ဆည်းပူးသည်။
ဦးပုည၏ ရှင်သာမဏေဘွဲ့မှာ ရှင်ပုညဘိဓရ ဖြစ်သည်။

ရှင်လူထွက်ပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းညီတော် ကနောင်
မင်းသားထံတွင် ခစားရသည်။ နောင်တွင် မင်းတုန်းမင်းထံ
ခစားရာ လဘက်ရည်တော်ဘက်တွင် (မင်းလှသင်္ခယာ)ဟူ
သော ဘွဲ့နှင့် ထမ်းရွက်ရသည်။ ရွာစည်ရွာကိုလည်း စားရ

သည်။ မင်းတုန်းမင်းထံခစားစဉ် မြင်ကွန်း မြင်းခုံတိုင် မင်းသားတို့ ပုန်ကန်သည့်အရေး၌ အခါပေးသည်ဟု သင်္ကာမကင်းသဖြင့် မြို့ဝန်ဦးသာဒိုးအိမ်တွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရာမှ ကွပ်မျက်ခံရသည်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးက နှမြောလှ၍ (လူကို ခွေးသတ်လေခြင်း)ဟု မိန့်ခဲ့သည်။

ဦးပုညသည် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သည်။ တခံဏှပွတ္တိဉာဏ်လျင်သည်။ ပဋိဘာန်ဉာဏ်ရွှင်သည်။ သို့ဖြစ်ရကား သူ့စာများသည် ရွှန်းရွှန်းဝေနေတော့သည်။ ကဗျာဉာဏ်အာဘော်ကလည်း ကလော်တိုင်းထွက်သောကြောင့်ဟု သူကိုယ်တိုင် ဆိုခဲ့ဘူးသည်။

ဦးပုညသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၇၀ ကျော်က မြန်မာဝတ္ထုဆရာကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်သည်။ သူဝတ္ထုများသည် ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းအဆန်းတကြယ်ဖြစ်မှုကြောင့် ကျော်စောသည်မဟုတ်။ လူသရုပ်ကို ဝိသအောင် ဖန်ဆင်းပြနိုင်သောဂုဏ်ကြောင့် ကျော်စောခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုခေတ် ပညာရှိများက ဦးပုညကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ရိုတ်စပီးယားနှင့် ခိုင်းနိုင်းလေ့ရှိကြပေသည်။ ဦးပုညသည် မင်းညီမင်းသား မိဖုရားတို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် ပြဇာတ်များကို ရေးသားစီကုံးခဲ့ပေသည်။ ရေးသားခဲ့သည့် ပြဇာတ်များမှာ ရေသည်ပြဇာတ်၊ ပဒုမပြဇာတ်၊ ဝေသန္တရာပြဇာတ်၊ ဝိဇယပြဇာတ်၊ ကောသလပြဇာတ်၊ ဝါသုဒေဝပြဇာတ် စသည်တို့ဖြစ်သည်။ (ဂင်္ဂါမာလခေါ် ရေသည်ပြဇာတ်ကို မင်းတုန်းမင်းကြီးနှင့် ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းတို့ စိတ်မကြည်ရှိကြရာမှ ပြန်လည်သင့်မြတ်သောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက တောင်းပန်ဝန်ချခန်းပါသော ရေသည်ပြဇာတ်ကို ဦးပုညအား ရေးသားဆက်သွင်းစေသည်။ ထိုရေသည်ပြဇာတ်ကို မင်းတုန်းမင်းကြီး ဖတ်ရှုရသောအခါ ညီတော် ကနောင်မင်းကို ပိုမိုချစ်လာလေသည်။ ၎င်းပြဇာတ်ကို အထူးနှစ်သက်တော်မူ၍ ရှေ့တော်၌ အခါခါအထပ်ထပ် ဖတ်လျှောက်ကပြကြရသည်ဟူ၍ ဒသမတန်း မြန်မာစကားပြေ လက်ရွေးစဉ် စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဇာတာအမှတ်(၂)ဖြစ်သော ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခသည် ၎င်းကလောင်အမည်ကို မယူခင်က မူရင်းနာမည်ဖြစ်သော

အောင်ထွန်းနှင့်တကွ အောင်စိုး(အညတြ)၊ အောင်သင်း၊ ချစ်မုန်း၊ နန်းဝေ ဟူသော ကလောင်အမည်များနှင့် ရေးသားခဲ့ပါသေးသည်။ အမှန်တကယ် စာရေးဆရာလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးခါမှ မင်းသိင်္ခဟူသော ကလောင်အမည်ကို အင်္ဂလိပ်ဗေဒင်ပညာဖြင့် တွက်ချက်ရွေးချယ်ယူခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာကိုမြတ်ခိုင်၏ မင်းသိင်္ခနှင့် စကားပြောခြင်း ဆောင်းပါး၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

ဦးအောင်ထွန်းခေါ် စာရေးဆရာကြီး မင်းသိင်္ခသည် စာပေဝတ္ထုရေးသားမှုများတွင် ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်သလို ဗေဒင်လက္ခဏာယတြာ စသည့် ဂန္ထီရပညာရပ်တို့တွင်လည်း နှံ့စပ်တတ်မြောက်ပါသည်။ တောတောင်လျှိုမြောင်များသို့လည်း ဂန္ဓာရီခရီးအဖြစ် သွားခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်တိုင်း၊ မော်ဘီမြို့ မရမ်းတလင်း အယူတော်မင်္ဂလာခြံကြီးတွင် အခြေချနေထိုင်ပြီး မနောမယဂန္ထီရဂျာနယ်ကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ထုတ်ဝေခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့ကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဘေးမဲ့လွှတ်ခြင်း ထို့ပြင် ၎င်းထံသို့ လာရောက်ကြသော သက်ဆိုင်သူ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့အားလည်း ထမင်းကျွေး၍ ဗေဒင်ဟောခြင်း သင်ပေးခြင်းနှင့် လိုအပ်ပါက ယတြာချေပေးခြင်း စသည်တို့နှင့်တကွ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့အားလည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့သည့် ပညာရေးအလှူမင်္ဂလာများကိုပါ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပြုလုပ်ကျင်းပပေးခဲ့လေ့ ရှိပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ . . .

ဂုရုအောင်

သူပုန်ပိုလ်ပေါအိကြီးအား အသေပစ်သတ်၍ ကျန်ုပ်ဖမ်းခဲ့စဉ်က

■ ရွှေဘိုဘာမထီင်အောင်

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ် သူ့ကို အသေပစ်သတ်လိုက်ရသည်။
သူက ဦးစွာ လုံတံကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပစ်သဖြင့်
အသေပစ်သတ်လိုက်ရခြင်းပါ။

လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ကလည်း ငှက်ကြီးတောင်စား
ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အသေခတ်သူအား အသေမသတ်ပါဘဲ စား
ကိုင်ထားသည့် လက်မောင်းအိုးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်ရ
၏။ ကိုယ့်ဗမာအချင်းချင်း မသတ်လိုချင်ပါ။

ကျွန်ုပ်က နယ်ချဲ့အရင်းရှင် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူအစိုး
ရ၏ ကြေးစား “ကျွန်ုပ်လိပ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်နေလင့်ကစား
အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား အလိုမရှိ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည်
ဒီဗမာအစည်းအရုံး (သခင်)အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ပေ၏။ အင်္ဂလိပ်
အစိုးရ မသိရအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း ဝင်ရခြင်းပါ။ သူတို့သိ
သွားလျှင် အလုပ်က ချက်ချင်း ထုတ်ခံရမှာ သေချာသည်။
ဘကယ်မှာတော့ ကျွန်ုပ် (သခင်-ဖေခင်)သည် အင်္ဂလိပ်ရဲ့
သစာကိုယူထားပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရအပေါ် သစ္စာမစောင့်ခြင်း
ဝင်တည်း။

မတတ်နိုင်ပြီ။

လုပ်ငန်းအပေါ်တော့ ကျွန်ုပ်က အပြတ်လုပ်၏ တာ
ခန့်နှင့် ဝတ္တရားကိုတော့ဖြင့် အထိမခံနိုင်။ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာ
ဖြူတွေ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်က ပီတိဖြစ်နေတတ်၏။
ဥပမာ - ၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၂ ရက် ညက
သစ်တောမင်းကြီး မစ္စတာအဲလဗက် MR. ALBERTT အား
အဲဒီပိုလ် ဘကောင်းကြီးက စားနှင့် တက်ခတ်မှုဖြစ်ရာ
ရွှေဘိုခရိုင်သစ်တောမင်းကြီး လက်ပြတ်သွားရသည်။ စားပြ

ပိုလ်ဘကောင်းကြီးလည်း သေနတ်စာ အကျွေးခံရသည်။
အဲသဟာကို ကျွန်ုပ်က သဘောကျမှကျသနဲ့။
တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း လူကောင်းလူမြတ် မဟုတ်ပေ။
ရွှေဘိုမြို့ပေါ်က သခင်တွေကို ရွှေဘိုခရိုင် ပုလိပ်အဖွဲ့
က ဖမ်းတော့မည်ဆိုတော့ သခင်စံမြ၊ သခင်ဗကြည်၊ သခင်
ဒေါင်းညိုတို့ အဖွဲ့အား ညချင်း တိတ်တဆိတ် အပြေးခိုင်းခဲ့
၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား သစ္စာဖောက်လိုက်ခြင်း၊ တို့ဗမာ
သခင်အဖွဲ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိလိုက်ခြင်းဟူ၏။ ကိုယ့်လူ
မျိုးကိုယ်စောင့်ရှောက်ရမှာပ။

□ □ □

အခန်း (၂)

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ရွှေဘိုသားတို့အပေါ် သုံးသပ်ချက်
မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ ရှိကြသည့် ဗမာလူမျိုး
အားလုံးအနက် အထက်မြန်မာပြည် ရွှေဘိုခရိုင်အတွင်းမှာ
ရှိကြသည့် ဗမာလူမျိုး ရွှေဘိုသား၊ ရွှေဘိုနယ်သား၊ တော်
တော်များများသည် ကျွန်ုပ်တို့အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား ဒုက္ခအပေး
ဆုံး၊ အဆိုးဆုံး၊ လူမိုက်လူဆိုး၊ လူညံ့တွေ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့
အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်မှုတို့ကို အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ပြီး ဒုက္ခလှလှ
ကြီး ပေးကြလေ့ရှိ၏။

ရွှေဘို၊ ဝက်လက်၊ ကန့်ဘလူ၊ ရေဦး၊ ခင်ဦး၊ ဒီပဲ
ယင်း၊ တန့်ဆည်၊ ကျွန်းလှ၊ မြို့နယ်ဘက်ဆီက သူပုန်စားပြ
ပေါ်ပေါက်နေလေ့ရှိ၏။

ဘယ်လိုသတ်သတ် မကြောက်တတ်ကြချေ။ ယင်း
ရွှေဘိုသား/ရွှေဘိုနယ်သားအပေါင်းတို့သည် Red Indian

လူရိုင်းတွေကဲ့သို့ ကြမ်း၏။ ရမ်း၏။
မိုက်မဲ၏။ သေရဲကြ၏။ ၎င်းတို့အား
အကြမ်းဆုံး ဥပဒေသစ်တစ်ခု သီးသန့်
ရေးဆွဲ၍ အုပ်ချုပ်ပါမှ တော်ရုံကျပေ
မည်။ Divide and Rule လည်း သုံး
ရမည်။ ဗမာသည် ဗမာလူမျိုးဘက်က
ဘက်လိုက်ယိမ်းနွဲ့ တတ်ကြသည်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ သိထား
သင့်၏။ သေရမ္မာကို မကြောက်တတ်
သည့် မိုက်လုံးကြီးလှသော ရွှေဘိုသား
အများအား မြှောက်ပင့်၊ ကျွေးမွေးကာ
စည်းရုံးကြည့် စမ်းကြည့်သင့်သေးသည်။

ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ကြီးလှ
သော ရွှေဘိုသားတို့အား ဇာတိသွေး
ဇာတိမာန်ကို ရိုက်ချိုးပစ်ရမည်။ ရွှေဘို
သား။ ရွှေဘိုသူအပေါင်း၏ အသည်း
တွင်းတွင် အမြဲရှိနေလေသည်။ သူတို့၏
ရှေးဘုရင် အလောင်းဘုရားဦးအောင်
ဇေယျကို မြေမြှုပ်ချိုးနှိမ်ထားမှ ဖြစ်
မည်။ သူပုန်တိုင်းလိုလိုသည် အလောင်း
ဘုရားအား အားပြုကာ မိုက်တွင်းနက်
လျက် ရှိနေကြကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့
အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ကြိုတင်၍ သိထားရ
ပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ရွှေဘိုနယ်က သူပုန်...

သူပုန်...ထ...ထ

ရွှေဘိုသူအင်္ဂလိပ်ရင်က အင်္ဂလိပ်
လူမျိုး စက်ရှင်တရားသူကြီးအား ဓားမနှင့် ခုတ်ဖြတ်မှု၊
ရွှေဘိုသား အောင်ဒင်က ခရိုင်ဆည်မြောင်းမင်းကြီး
မစ္စတာဘလူး(Mr.Blue)အား ဓားနှင့် ခုတ်မှု၊
ဒီပဲယင်းနယ် ကြည်ရွာက (ရသေ့ဗန္ဓက) ဦးဆောင်
ပုန်ကန်မှု၊
ဒီပဲယင်းမြို့နယ် အရှေ့သရက်ကန်ရွာသား ဆရာစံ
(သုပဏ္ဍကဋဏရာဇာ)ဘွဲ့ခံ တောင်သူလယ်သမားခေါင်း

ဖေဖေ ဦးဖေခင် (သူရဲကောင်းဘွဲ့ရ) C.I.D အင်းစိန်၊ ၁၉၃၀

ဆောင်သူပုန်၊
ရေဦးမြို့နယ်က သူပုန်ဗိုလ်ပေါအိကြီးခေါင်း
သော သူပုန်အဖွဲ့၊
ကန်ဘလူးမြို့နယ်က ဓားတစ်လက်နှင့် အင်္ဂလိပ်
ရအား တော်လှန်သူ(မျှော်)နှင့်အဖွဲ့၊
တန်ဆည်မြို့နယ် ဒေါင့်ကြီးရွာက အင်္ဂလိပ်အား
ထတော်လှန်သည့် သူပုန်ကြီး ဘကျား။

ကနောင်မင်းတရားကြီး၏ သားတော် ထိပ်တင်မှတ်
 ၁၈ ရွှေဘိုဘက်မှ ရပ်ကာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား လူစု၍
 တော်လှန်ခဲ့ရာဝယ် ရွှေဘိုသား၊ ရွှေဘိုနယ်သားတွေကို အလွန်
 အားကိုးခဲ့၏။ သတ္တိကောင်းပြီး သေရဲ့ သတ်ရဲသည့် ဗမာသွေး
 ချသူတွေ မဟုတ်ပါလား။ စစ်ကဲဦးရောက်သည့် ရွှေဘို၏
 အနောက်မှူးကမ်းကြီးရွာသား ဖြစ်၏။ စစ်ကဲကြီး ဦးရောက်
 ၏ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်လောနှင့် ဗိုလ်ဝင်းတို့
 ညီအစ်ကိုသည် ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၏။ မဟုတ်လျှင်မခဲ။ ဇာတိ
 သွေး ဇာတိမာန် ရင့်သူပီပီ ထပ်တင်မှတ်၏ တော်လှန်ရေး
 သမားဖြစ်သည်နှင့်အညီ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် မူးကမ်းကြီးရွာ
 အနီး၌ တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ လက်တင်ဖက်ကို
 ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ရဲသူမှာ မူးကမ်းကြီးသား ဗိုလ်လောပင်
 တည်း။ (စကားချပ် ။ စံတော်ချိန်သတင်းစာ အကြံပေးအယ်
 ဒီတာ ဦးခင်မောင်ဦး(ရွှေဘို) ကလောင်အမည် (ဒီဦး)သည်
 နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား တော်လှန်ပုန်ကန်ရင်း အသက်
 ပေးသွားရသူ ဗိုလ်လောနှင့် “ဘေး”တော်စပ်၏။ ရွှေဘို
 ဘာမထီခင်အောင်)

ရွှေဘိုခရိုင်၊ ကျွန်းလှမြို့က သူပုန်ခေါင်းဆောင် ဆရာ
 တော်ဦးသုမန(သိုက်ဘွား) စသည် စသည်ဖြင့် ဟိုရွာက
 ထပုန်ကန်လိုက်၊ ဒီနယ်က ထတော်လှန်လိုက်နှင့် ဦးက
 ထောင်၊ ပဲကရွှေနှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား ဒုက္ခလှလှပေးခဲ့
 ကြ တော်လှန်ခဲ့ကြသည်။

ရွှေဘိုသူ၊ ရွှေဘိုသားတွေ ညီလိုက်ပုံက အင်္ဂလိပ်
 အစိုးရအား ပုန်ကန်နေသူအား ဘယ်သူကမှ လက်ညှိုးထိုး
 ကာ ဖော်ထုတ် လမ်းပြ မပေးလေချေ။

“တကာကြီး အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူကို ပုန်ကန်လို့ ဝရမ်း
 ပြေးဖြစ်နေသပဆို ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ်လည်း ဗမာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့
 ဝေဠုဝန်ကျောင်းထဲမှာ ဖွက်ထားပေးမယ်။ ဘယ်ကလောက်
 ကြာကြာ ကြာပလေ့လေစေ။ စားဖို့သောက်ဖို့ ဘာမှမပူနဲ့။
 ကျုပ်တာဝန်သာထား” ရွှေဘို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက် ဆရာ
 တော်ဦးဝေန် စကား။

“ဆရာတော် ဘုရားကို တောက်ထွန်းကို ရွှေဘိုမြို့ထဲ
 မသွားစေပါနဲ့ ဘုရား။ အပြင်မှာတွေ့ သတင်းလာပေးတာနဲ့
 တစ်ပြိုင်နက် တပည့်တော်က ဖမ်းပေးရတော့မှာပါဘုရား”

“အိမ်း...သခင်၊ သခင် ဘာမှမပူနဲ့။ တောက်ထွန်း
 ကို ပြောထားမယ် ကြားလား”

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ လစားကျေးကျွန်ဖြစ်နေရသူ
 ပုလိပ်စုံထောက် (ရာဇဝတ်အုပ်)ဖြစ်သူ ဖေခင်တစ်ယောက်
 ကလည်း ရွှေဘိုသားတို့၏ သွေးကို ပြုလျက်တည်း။

□ □ □

အခန်း (၃)

ရေဦးနယ်က သူပုန်ဗိုလ် “ပေါအိကြီး”ကို
 စုံထောက်ဖေခင်က ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း

ကျွန်ုပ်(ဖေခင်)သည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ရွှေဘို ပုလိပ်
 အဖွဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် S.L.P ရာထူးနှင့်ပင် ရေဦးမြို့ ဌာနအုပ်
 (Police - Station Officer) P.S.O ရာထူးတာဝန်ဖြင့်
 ပြောင်းရွှေ့ရ၏။

ရာထူးမတိုး တာဝန်သာ တိုး၏။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၏
 ညစ်ကွက်၊ ရေဦးမြို့သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေစဉ် သူပုန်ကြီး
 “ပေါအိ”က လူစု၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား ပုန်ကန်လျက်ရှိနေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရွှေဘိုခရိုင် ပုလိပ်ဝန်ကြီး (D.S.P)
 မစ္စတာအဲလစ်ဘရောင်း (MR. ALISS BROWN) က
 ကျွန်ုပ်အား ဆင့်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရွှေဘိုမြို့သို့ အော်စတင်
 ကားနှင့်သွားရသည်။ (ရေဦး - ရွှေဘို ၂၀ မိုင်ပဲ ဝေး၏။)

□ □ □

အခန်း (၄)

အထူးတာဝန်ပေးအပ်ခြင်း

ရွှေဘိုခရိုင် ပုလိပ်ဝန်ကြီး၏ ရုံးခန်းသည် အလျား
 ပေ ၂၀ x အနံ ၁၀ ပေခန့် ကျယ်၏။ ကော်ဇောအနီ
 ခင်းထား၏။ သူစားပွဲက ဘဲဥသဏ္ဌာန်အဖွဲ့ကို ကတ္တီပါအနီ
 ရင့်ရောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ စားပွဲရည်ကြီးအပေါ်၌ စာအုပ်
 ထူကြီး ၄-၅ အုပ် File တွဲများ ကလောင်တန်နီ၊ ပြာ၊
 နက် မင်အို၊ တံဆိပ်တုံးများ၊ စာရွက်၊ စာအိတ်များ စုံစုံညီညီ
 ထား၏။ ပုလိပ်ဝန်၏ ဆုံလည်ပက်လက်ကုလားထိုင်ခုံ
 အကြောဘက်မှာ ယူနီယံဂျက်အလံတော်ကို စပွတ်သကျ
 ချိတ်ဆွဲထားသည့် King George ၏ ပုံ။

သူရုံးခန်းထဲဝင်လျှင် (၁) သေနတ် မယူရ၊ (၂) ဖိနပ်မစီးရ၊ (၃) ဦးထုပ်ချွတ်ခဲ့ရသည်။ အပေါက်စောင့် နှစ်ဦးက ပန်ချာပီ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုယ်စီနှင့် လူတကာ စိုးရုံအောင် ဟန်ရေးပြထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်။

မစ္စတာ အဲလစ်ဘာရောင်းသည် အသက် ၅၀ အရပ်ခြောက်ပေ၊ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၂၀၀ မျှ ရှိ၏။ အသားနီစပ်စပ်၊ သတ္တိကောင်းသူပါ။ ပြတ်သားတတ်သလို ရက်စက်တတ်၏။ သခင်တွေကို အလကားနေရင်း မုန်းနေသူ။

သူစားပွဲအနီး ခြေဆန့်ကာရပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်အပြီး -

“မင်း ရွှေဘိုမှာ ငါ့လက်အောက်မှာ တာဝန်ယူရစဉ် လူဆိုးတော်တော်များများကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး အရမ်းရဲတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရေဦးဌာနအုပ်ရာထူးနဲ့ ပြောင်းပို့လိုက်တာပဲ။ အဲ...အခု မင်းရဲနွယ်မြေမှာ ငါတို့အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပုန်ကန်ရဲတဲ့ ပေါအီခေါင်းဆောင်တဲ့ သူပုန်ပေါ်နေပြီး အဲဒါမောင်ဖေခင် အုပ်ချုပ်ရတဲ့ နယ်ပဲ။ ကဲ...မင်းဘာလုပ်မလဲ ငါ့ကို ဘာကတိပေးမလဲ ပြော”

“ကျွန်တော် ဖမ်းပေးပါမယ်”

သူက တစ်ချက်ပြုံးဝင့်လိုက်ပြီး စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်အပြီး “အဲဒါ ငါလိုချင်တဲ့အဖြစ်ပဲကွ။ ရအောင်ဖမ်း။ တိုက်ပွဲဖြစ်မှာ၊ အသေသတ်ခဲ့ ဒါပဲ” တဲ့။

□ □ □

အခန်း (၅)

မဟာမြိုင်သို့ နယ်မြေနှင်းခြင်း တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီ

ကျွန်ုပ်အား ရွှေဘိုခရိုင် ပုလိပ်မင်းကြီး Mr. Alis Brown က စားပြ သူပုန်ခေါင်းဆောင် ပေါအီကြီးနှင့် အဖွဲ့အား သွားရောက်ဖြိုရန် အမိန့်ပေးသည့်နေ့မှာပင် တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

အသက်ငယ်၍ သန်စွမ်းရဲရင့်သည့် လူငယ်လူရွယ် ပုလိပ် ခြောက်ယောက်နှင့် ဆာဂျင်(တပ်ကြပ်ကြီး)တစ်ယောက် ပေါင်းခုနစ်ယောက်အား ရွေးလိုက်သည်။ ၁၀ ယောက်စာ ရိက္ခာအခြောက်များကို အိုးခွက်အပါအဝင် စီစဉ်ရသေးသည်။ အမဲခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ ကုလားပဲ၊ ဆား။

ကြက်သွန်နီ၊ ဖြူ၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ဆန်၊ မြင်း ရှစ်ကောင်ကိုလည်း ရွေးထားသည်။ “ဝါန” အမည်ရှိ မြင်းမလေးကို ကျွန်ုပ်စီးနေကျ မြင်းမို့ ဘယ်သူမှ မကိုင်ရချေ။

ခရီးထွက်မည့်ရက် ၁၁-၁၁-၁၉၉၃ ရက် နံနက် ၇း၀၀ နာရီ။

တိုက်ပွဲဝင်မည့် ပုလိပ်ခုနစ်ယောက်အား တန်းစီစေပြီး တိုက်ရေးထွက်စကားကို ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။ “နားထောင်၊ တို့သူပုန်ဗိုလ်ပေါအီကြီးနဲ့အဖွဲ့ကို ဖမ်းရမယ်။ မဟာမြိုင်ထဲမှာ အောင်နေတယ်။ အင်အား ၂၀ ခန့် ရှိမယ်။ တောအတွင်း တိုက်ပွဲဖြစ်ရမှာ သေချာတယ်။ ပစ်ဖမ်းရမယ်။ သူတို့က လက်နက်ချမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက အချက်ပေးမှ ပစ်ရမယ်။ ငါရှေ့ကနေမယ်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကျည်အတောင့် ၅၀ စီ ဘက်နက် ငါးမြောင် စေ့ငွစွာ ပါမပါ အခုစစ်မယ်။ အနွေးထည်၊ စောင်၊ ရိက္ခာ၊ အိုးခွက် ပြည့်စုံရမယ်။ အဲ...မြင်းစာလည်း ပါရမယ်။ မှာထားမယ်။ ဆင်၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ မြွေ၊ မျောက်၊ ကင်းပေါတဲ့ မဟာမြိုင်ထဲဖြတ်ရမှာ သတိကြပ်ကြပ်ထား။ မြင်းတွေမလန့်အောင် ထိန်းပါ။ ကျား၊ ဆင်ကို ရှောင်ရမယ်။ မရှောင်သာမှ ငါပစ်မယ် ဆာဂျင်စိန်ရ မီးဒုတ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မီးခြစ်တွေ ပါရဲ့လား။ ကဲ...အားလုံးကိုစစ်မယ် အဆင်သင့်ပြင်”

နာရီဝက်မျှ သေသေချာချာစစ်အပြီး မြင်းကိုယ်စီစီးလျက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ ရေဦးမြို့မှ မဟာမြိုင်တောနက်ကြီးဆီသို့ ခရီးနှင်ကြသည်။

□ □ □

အခန်း (၆)

တွေ့ကြ၊ တိုက်ကြပြီ

မဟာမြိုင်တောနက်ကြီးအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ပေါအီတို့ သူပုန်အဖွဲ့အား လှည့်လည်၍ ရှာဖွေကြရာ ရှစ်ရက်မြောက် ညနေ ၅း၀၀ နာရီခန့်တွင်၌ တောတွင်း၏ တစ်နေရာဝယ် ယာယီတဲထိုးကာ ခိုအောင်းနေလေသော-ပေါအီတို့အား တွေ့ရလေချေသည်။ အရက်သောက်ရင်း ထမင်းဝိုင်၍ စားသောက်နေကြစဉ်...

ဆာဂျင်စိန်ရက “ရှေ့မှာ...ရှေ့မှာ” လေသံဖြင့်

သတင်းပို့၏။

“တွေ့တယ်။ သေနတ်တွေမောင်းတင်။ ဘယ်ညာလူခွဲ
ပိုင်းစမ်း”

ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးစဉ် ထင်းစီးတွေ ထမ်းရွက်လာ
သော သူပုန်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်သွားကာ

“ရန်သူ ရန်သူ၊ ရန်သူ ရန်သူ”

အော်ရင်း ထင်းစီးချ ပြေးလေတော့၏။

“ပစ်...”

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

တစ်တောလုံး သေနတ်သံတွေ ဟိန်းသွားသည်။
ပဲ့တင်ထပ် ဆူလှိုညှပ်လို့လေ။ ပေါအိတို့ကလည်း ခံပစ်သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်၍ နာရီဝက်ကျော်ကျော် အကြာတွင်
ကျွန်ုပ်နှင့် ပေါအိကြီး တစ်ယောက်ချင်းချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့
ကြတော့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လှံတံကြီးနှင့်ရယ်။ ကျွန်ုပ်က
ခြောက်လုံးပြူးနှင့်။ ပေါအိကြီးက ခါးတောင်းကို မြှောင်နေ
အောင် ကျိုက်ထား၏။ သူ့ကိုယ်လုံးက ပေါင် ၂၀၀ မက။
အရပ် ငါးပေ ရှစ်လက်မလောက် ရှိနိုင်သည်။ မျက်နှာက
ပိုင်းစက်စက်။ ကျောက်ပေါက်မာတွေ ဗရပွနှင့်။ သူ့သျှောင်
က ပိတုန်းရောင်တမျှ။

ကျွန်ုပ်အား အံ့ကြိတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ လုံကြီး
နှင့်လည်း ချိန်ရွယ်ထားသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်ကလည်း ခြောက်
လုံးပြူးနှင့် ချိန်ရွယ်လျက်ပါ။ သူနှင့် ကျွန်ုပ် ၁၅ ပေမျှပဲ
ကွာသည်။

“လက်နက်ချလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ဘူး”
သူက ဘာမှမပြော။

“ဟိတ်လူ...လက်နက်ချ” စကား မဆုံးမီ -

ပေါအိကြီးက သူ့ညာလက်ထဲက လှံတံကြီးကို အားရ
ပါးရ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က တိမ်း
ရှောင်လိုက်ရာ အနီးက ညောင်ပင်ကြီးကို သွားရောက်စိုက်
သည်။

“ခိုင်း...”

သူပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားရသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပစ်မသတ်ချင်လို့ လက်နက်အချ
ခိုင်းတာ။ ခင်ဗျားနားမထောင်ဘူး။ ဗမာအချင်းချင်းမို့ ကျုပ်

မသတ်ရက်ဘူး”

ပေါအိကြီး၏ရင်ဘတ်က သွေးတွေ ဒလဟောပန်း
ထွက်နေလေသည်။ ရဲလို့နီလို့လေ။ ပေါအိကြီးက စကားမပီ
မသဖြင့် ပြောလိုက်သည့် နောက်ဆုံးစကားကတော့ -

“ကျုပ်...ကျုပ်...သူကြီးပါ။ ဗမာတွေကို နှိပ်
စက်...နှိပ်စက်လွန်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ကလဲ့စားချေချင်လို့
သူပုန်...သူပုန်လုပ်တာ” တဲ့ဗျား...။

ပြီး ပေါအိကြီး အသက်ထွက်သွားသည်။ ပေါအိ၏
နောက်ဆုံးစကားသည် မျိုးချစ်စကားပေမို့ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးကို
ထိသွားကာ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရလေတော့
သည်။

(မှတ်ချက်) ။ ။ သူပုန်ဗိုလ်ပေါအိကြီးကို အသေ
သတ်၍ ဖမ်းပေးနိုင်ခဲ့၍ ရန်ကုန်မြို့နေ ပုလိပ်မင်းကြီး Mr.
Well-Born က သူရဲကောင်းတံဆိပ်နှင့် ဆုတော်ငွေ
Rupee ၅၀ ဆုချခဲ့၏။

အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်၏နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
သာ ဖြစ်နေပါက ဗြိတိန်နိုင်ငံအထိ စာတင်ပေးပြီး (ဘုရင့်
ဂုဏ်ပြုလွှာ၊ ရာထူး၊ ဆုတော်ငွေ ၅၀၀၀ ထက်မနည်း ချီး
မြှင့်မည်မှာ သေချာသည်။ ဗမာလူမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုက်
ထိုက်တန်တန် မချီးမြှောက်ပေ။ ထိုသည်မှာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်
မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့၏ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့သော ဉာဏ်ဖြစ်ချေ
သည်။

ဝန်ခံချက် ။ ။ ဖေဖေဦးဖေခင် သူရဲကောင်းဘွဲ့ရ၏
အင်္ဂလိပ်လို ရေးမှတ်ထားသော ရာဇဝတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့်
နေ့စဉ်မှတ်တမ်း မြောက်မြားစွာထဲမှ ၁၉၃၃ ခုနှစ်က ရေဦး
မြို့ ဌာနအုပ်ဘဝက သူပုန်ကြီးပေါအိအား အသေပစ်သတ်၍
ဖမ်းပေးလိုက်ရသည့် ရာဇဝတ်မှုကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်
ဝတ္ထုဆင်ပြီး ရေးပါသည်။ ဖေဖေသည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်က
ရွှေဘိုခရိုင် ရဲဝန် (D.S.P) ရာထူးဖြင့် ပင်စင်ယူခဲ့၏။ ယခု
ကွယ်လွန်။

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

09-459183021

ကျွန်တော် လူထုပညာရေးမှူး

(ယခင်လမှ အဆက်)

သူတော်စင် မင်းအောင်

ချောင်းဒေါင်းရွာ ရက်ကန်းလုပ်ငန်း

ချောင်းဒေါင်းရွာကြီးသည် မြင်းခြံမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ စွန်းလွန်းရွာကဲ့သို့ပင် မြို့၏ နယ်နိမိတ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၍ မြင်းခြံထောင်ကြီး၏ဘေးလမ်းမှ ချောင်းဒေါင်းရွာသို့ သွားရသည်။ ချောင်းဒေါင်းမြောက်ရွာ၊ တောင်ရွာဟု ရွာကို နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ခေါ်ကြလေသည်။

ချောင်းတောင်ရွာတွင် အဓိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ ချည်ထည်ရက်ကန်းလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၊ တိုက်များအတွက် လက်ရာကောင်းသော လက်သမားအကျော်အမော်များလည်း ထိုချောင်းဒေါင်းရွာမှ ထွက်သည်။ အထက်မြန်မာပြည်တွင် နာမည်ကျော်ကြားသော ချောင်းဒေါင်းမြေပဲယိုနှင့် နှမ်းပြစ်လုပ်ငန်းလည်း ရှိပါသည်။

ရက်ကန်းလုပ်ငန်းများတွင် ကျားဝတ်လုံချည်၊ စားပွဲခင်း၊ လက်သုတ်ပဝါ၊ ချည်ခြုံစောင်များ ရက်လုပ်ကြသည်။ ချောင်းဒေါင်းလုံချည်များမှာ ဆေးခိုင်ပြီး ချောသဖြင့် လူလတ်တန်းစားနှင့် ဆင်းရဲသားများ၊ အလုပ်သမားများ အားထား ဝတ်ဆင်ကြသည်။ နာမည်လည်းရသည်။ ထိုအခါက လုံချည်တစ်ထည်ဈေးနှုန်းမှာ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်ဖြစ်သည်။ ရွှေတောင်ဘက်ကထွက်သော နွားရိုင်းတံဆိပ်နှင့် ဂျစ်ကားတံဆိပ်လုံချည်များမှာ လေးကျပ်ခွဲဈေးပေးရသည်။

ရက်ကန်းလုပ်ငန်းတွင် သုံးစွဲသော ချည်များကို မန္တလေးမြို့နှင့် မုံရွာများသို့ သွားရောက်ဝယ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှထွက်သော ချည်များကို ဝယ်ယူသုံးစွဲကြသည်။ အိုင်စီအိုင် ချည်ဆိုးဆေးများကို ရန်ကုန်မှာ ဝယ်ကြရသည်။

ချည်များနှင့် ချည်ဆိုးဆေးများကို ရန်ကုန်မြို့ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးဌာနမှာ ဝယ်ယူခွင့်ရရှိရေးအတွက် ရက်

ကုန်း သမဝါယမအသင်း ဖွဲ့စည်းရလေသည်။ သမဝါယမအသင်း ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် ကျွန်တော်နှင့် သမဝါယမဝန်ထမ်းမှူးတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရသည်။ သမဝါယမဌာန၏ စည်းမျဉ်းဥပဒေများနှင့်အညီ ဖွဲ့စည်းနိုင်ရေး၊ ရက်ကန်းလုပ်ငန်းသမအသင်းအတွက် အခြေခံစည်းမျဉ်းဥပဒေများ ထားရှိရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးနှင့် စာရင်းစစ်တို့ လိုက်နာရမည့်အချက်များ ပြည်စုံစွာထားရှိရေးအတွက် သမဝါယမဝန်ထမ်းမှူးက ဦးဆောင်ကူညီရေးဆွဲပေးပါသည်။ ဖွဲ့စည်းပြီးသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးဌာနမှ ချည်ထုပ်များ၊ ချည်ဆိုးဆေးများကို ဝယ်ယူခွင့် ရရှိသဖြင့် ယခင်ကပုဂ္ဂလိက ကုန်သည်များထံမှ တစ်ဦးချင်း ဝယ်ရသည့်ဈေးနှုန်းထက် များစွာ သက်သာပါသည်။ ကုန်ကြမ်းဈေးသက်သာသည့်အတွက် အကျိုးအမြတ် ပိုမိုရရှိလာပါသည်။ ယခင်က ကျားဝတ်လုံချည်တစ်ထည်လျှင် နှစ်ကျပ်တစ်မတ်ဈေး ရောင်းနေရာမှ နှစ်ကျပ်ဈေးဖြင့် ရောင်းနိုင်လာပါသည်။ သုံးစွဲသူများလည်း လုံချည်တစ်ထည်လျှင် တစ်မတ်ဈေးသက်သာသွားသည်။

ထိုအခါက ဘူးနို့ဆီ၊ နို့စိမ်းဘူးတို့ဖြင့်ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်မတ်ပေးရသည်။ ယခုခေတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင် သုံးနေသောပန်းကန်များထက် ကြီးသော ပန်းကန်များဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ခြောက်လည်း အရောအနှော အကြိအဖန်မရှိ။ အကောင်းစားများဖြင့် သဖြင့် ယခုခေတ် “ထူးရှယ်”ထက် အရသာပိုကောင်းသည်။

သမဝါယမအသင်းဖွဲ့စည်းပြီး စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများနှင့်အညီ အသင်းအမှုအဆောင်များက ကြီးကြပ်ခြင်း၊ အသင်းသားများကလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးစဉ်းလက်တွေ့အကျိုးကျေးဇူးခံစားကြရပုံကို အသင်းဝင်များ

အားလုံး သိရှိလာကြလေသည်။ မိမိတို့လုပ်ငန်းအတွက် ရရှိသော ကုန်ကြမ်းများကို ကုန်ချောထုတ်လုပ်ကြခြင်းကြောင့်သာ အကျိုးကျေးဇူးကို အသင်းသားတိုင်း ရရှိခံစားကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ မိမိတို့ရရှိသော ကုန်ကြမ်းများကို ကုန်ချောမထုတ်လုပ်ကြဘဲ ချည်ထုပ်များ၊ ဆိုးဆေးများကို အပြင်သို့ရောင်းစားကြမည်ဆိုလျှင် သမဝါယမအသင်းလည်း ပျက်ပြီး ရေရှည်အကျိုးရရှိကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရက်ကန်းသမဝါယမအသင်းအတွက် ဝယ်ယူရရှိသော ချည်ထုပ်များနှင့်ဆိုးဆေးများကို အမှန်သုံးစွဲမှုရှိ မရှိ ကုန်ကြမ်းများအပြင်သို့ ရောင်းချမှုရှိ မရှိတို့ သိရှိနိုင်ရန်အတွက် လစဉ်စိစစ်စစ်ဆေးသည့် တာဝန်ကိုလည်း သမဝါယမဝန်ထမ်းမှူးနှင့် ကျေးရွာလူကြီး ငါးဦးပါဝင်သော အဖွဲ့မှစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းပြီး အမြဲစစ်ဆေးရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ရက်ကန်းသမဝါယမအသင်းသည် တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့လေသည်။ ကျေးရွာစီးပွားရေးဝင်ငွေလည်း တိုးတက်လာလေသည်။

ရက်ကန်းသမဝါယမအသင်း၏ အောင်မြင်မှုကို အခြေပြု၍ ချောင်းဒါးရွာမှာလည်း စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကို နတ်ထားရွာကဲ့သို့ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ဖွင့်လှစ်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဘောလုံးကွင်းဟောင်းမှာ ချောင်းဒါးရွာထိပ်မှာ ရှိသဖြင့် ကျေးရွာလူငယ်များအတွက် ဘောလုံးအသင်း၊ ဘော်လီဘောအသင်းများ ဖွဲ့စည်းပေးပြီး ကျေးလက်ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ လူကြီးနှင့်လူလတ်များအတွက် ခြင်းလုံးပိုင်းများလည်း ထောင်ပေးထားလေသည်။

မြင်းခြံမြို့တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပသော လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲတွင် ဘော်လီဘောအသင်း၊ ခြင်းလုံးအသင်းများနှင့် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲများတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြလေသည်။

မြင်းခြံမှာလေ့လာစရာနေရာများ

မြန်မာ့သမိုင်းစာမျက်နှာတွင် အထင်ကရဖော်ပြပါ ရှိသော ‘ရန္တပို’ စာချုပ်နှင့် ‘မြင်းခြံခံတပ်’တို့ တည်ရှိရာနေရာများကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာလိုသော ဆန္ဒများ မြင်းခြံသို့ တာဝန်ချထားသော အော်ဒါထွက်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မြင်းခြံသို့ရောက်ရှိသော အချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှာ ကွန်မြူနစ်များစခန်းချနေကြခြင်း၊ ဝင်ထွက်သွားလာ ကျက်စားခြင်းတို့ ရှိနေသဖြင့် အတင့်ခြီးမသွားဝံ့သေးချေ။ အခြေအနေစုံစမ်းပြီးမှ သွားမည်ဟု အားခံထားသည်။

မြင်းခြံခံတပ်သည် မြို့နှင့်မဝေးသောနေရာတွင် ရှိသဖြင့် ပထမဦးစွာ သွားရောက်လေ့လာဖြစ်သည်။ အဲဒီနေရာက မြန်မာ့သမိုင်း၏နောက်ဆုံးနေ့များရဲ့ အဓိကနေရာဖြစ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရ”ဟု မန္တလေးနေပြည်တော်မှ အမိန့်ထုတ်သည့် ကြေးနန်းကို မနာခံဘဲ မျှပ်မျက်ချခဲ့၍ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည့် နောက်ဆုံး ခံတပ်လည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးဘုရင်သီပေါမင်းလက်ထက် ၁၈၈၅ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၁၁ ဆက်တွင် နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်သည်။ အရွယ်ကငယ်ငယ်၊ အတွေ့အကြုံက နုနုနယ်နယ်၊ သူမိဖုရားစုဖုရားလတ်က သွက်သွက်လက်လက်၊ ထက်ထက်မြက်မြက် မင်းနှစ်ပါးမှာ ခစားနေကြသော မျူးမတ်များက ငယ်ရွယ်နုနယ်သော အရှင်နှစ်ပါးကို သူတို့လိုရာ ပုံသွင်းချင်ကြသည်။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး မျက်နှာကိုမထောက်ထား၊ မစဉ်းစား။ သူတို့အတ္တအကျိုးတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်ကြပြီး သူဘက်ကိုယ့်ဘက် ယက်နေကြချိန်။ မိမိတို့ဩဇာတန်ခိုးကြီးမားအောင်သာ အားပြိုင်နေကြသည်။

အမှန်တော့ ထိုအချိန်က မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့လက်အောက် ကျရောက်ဖို့ တည်းတည်းလေးသာ လိုတော့သည့် ‘ချိန်’။ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို အင်္ဂလိပ်တို့က သိမ်းပိုက်ထားပြီး ဖြစ်နေသည့်။ မြန်မာဦးစွန်း၊ မြန်မာထီးနန်းရှိရာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို

သိမ်းပိုက်ဖို့ အခွင့်ကောင်းကိုချောင်းနေတဲ့အချိန်။ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်းကလည်း သီပေါမင်းကိုဖြုတ်ချမည်။ သူကြီးဆွဲသလိုကမည့် မင်းသားတစ်ပါးပါးကို နန်းတင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းမှာလည်း အရေးပါ အရာရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းက စည်းလုံးညီညွတ်မှု မရှိ။ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးက တစ်အုပ်စု၊ တိုင်တားမင်းကြီးက တစ်အုပ်စု၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းက တစ်အုပ်စု သုံးအုပ်စုကွဲလျက်ရှိနေပေသည်။

ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့က သီပေါမင်းကို မလိုလား။ ထက်မြက်သော အာဏာရှင်စုဖုရားလတ်က ဘုရင်အပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ စုဖုရားလတ်ကလည်း မယ်တော်ရင်းဆင်ဖြူမရှင်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်နေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးကိုလည်း အယုံအကြည် မရှိ။ ဤသို့ဖြင့် နန်းတွင်း၌ဩဇာအာဏာကျဆင်းနေကြသော ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ ပူးပေါင်းပြီး သီပေါမင်းကိုနန်းချရန် ကြံစည်နေကြသည်။

အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေသော အင်္ဂလိပ်တို့က ထိုအခြေအနေကိုသိပြီး မြန်မာတို့ကို စစ်ကြေညာသည်။ ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့က အင်္ဂလိပ်တို့ကို ဖက်ပြိုင်ပြီး စစ်မတိုက်ချင်။ ထို့ကြောင့် လွှတ်တော်အစည်းအဝေးမှာ “အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် စစ်မတိုက်ဖို့” တင်ပြပြောဆိုကြသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးစုဖုရားလတ်က လုံးဝလက်မခံ။ သတ္တိမရှိရင် ထာဘီဝတ်ထားဟုပင် ရင့်ရင့်သီးသီးပြောသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးကလည်း ဇွဲမလျော့။ “စစ်တိုက်ဖို့” ကျိုးကြောင်းစုံပြပြီး ဖျောင်းဖျာသည်။ စုဖုရားလတ်က မာန်မဲလိုက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမည့် သီပေါမင်းအလှည့်သို့ရောက်လာသည်။ စုဖုရားလတ်၏အလိုကိုသာ အမြဲလိုက်နေသော သီပေါမင်းက စုဖုရားလတ်သဘောအတိုင်းပင် “စစ်တိုက်ဖို့” ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ အဓိကစစ်အင်အားမှာ ရေတပ်သာ ဖြစ်သည်။ ရေတပ်ဖြင့် ရောဝတီမြစ်စဉ်တစ်လျှောက် ဆန်တက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လာမည်။ ထိုရေတပ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ မြန်မာ့ရေကြောင်း စစ်သေနာပတိချုပ် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းက မြင်းခြံခံတပ်ကို အဓိကမဏ္ဍိုင်ပြုပြီး ခံတိုက်ရန် စီစဉ်သည်။ တပ်စစ်သည်အင်အား ၇၀၀၀

ကျော်ရှိသည့်အနက် တစ်ဝက်ကို မြင်းခြံခံတပ်အတွင်းထားပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို ဂွေးချောင်းခံတပ်၊ မင်းလှခံတပ်၊ အင်းဝခံတပ်၊ စစ်ကိုင်းခံတပ်တို့မှာ ခွဲဝေတာဝန်ချထားသည်။

အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သည် ရောဝတီအောက်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ခံတပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုချေမှုန်းတိုက်ခိုက်လာပြီးနောက် မြင်းခြံခံတပ်ကမ်းနားသို့ နီးကပ်စွာရောက်လာလေပြီ။ မြင်းခြံခံတပ်မှာ ရေကြောင်းစစ်သေနာပတိချုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကြပ်မတ်နေကြောင်းကိုလည်း သိနေပေသည်။ သတိကြီးစွာထားပြီး ချဉ်းကပ်လာနေကြသည်။

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းက ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော သူ၏လက်ရွေးစင် ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သားများဖြင့် မြင်းခြံခံတပ်ကို အခိုင်အမာပြုထားပေသည်။ အမြောက်ကြီးများကိုလည်း စံနစ်တကျ နေရာချစီစဉ်ထားသည်။ ရန်သူစစ်သင်္ဘောများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးနိုင်သည့် မီးဖောင်များကိုလည်း အသင့်ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နေပြည်တော်ရှိ လွှတ်တော်မှ “အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရ” ဟူသော ကြေးနန်းက ဝင်လာသည်။

ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ၏သွေးသောက်လက်ရုံး ဗိုလ်မင်းတို့ကိုခေါ်ယူပြီး -

“ဒီကြေးနန်းဟာ ကင်းဝန်မင်းကြီးလက်ချက်ဖြစ်တယ်။ ငါတို့အလုပ်က ကျူးကျော်လာတဲ့ရန်သူကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကလွဲပြီး အခြားဘာမျှမရှိဘူး။ ငါကတော့ နောက်ဆုတ်မည်မဟုတ်။ ကိုယ့်အရှင်၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်တိုက်မယ်။ သွေးသောက်တို့ တိုက်ရဲလား” ဟု မေးတော့ -

“တိုက်မယ် ... တိုက်မယ်” ဟူသော အသံပြိုင်ကြွေးကြော်သံများက မြင်းခြံခံတပ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ရေတပ်မှ တိုက်သင်္ဘောတစ်စင်းသည် မြင်းခြံခံတပ်အနီး အမြောက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မြေကတုတ်ကျင်းများမှာ အမြောက်ကြီး၏ ရုတ်တရက် ပစ်ခတ်သံများသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ဆူညံသွားသည်။ အင်္ဂလိပ်တိုက်သင်္ဘောများကလည်း စီးပြီးတစ်စီး အလှည့်ကျတက်ရောက်ကာ မြန်မာတပ်များကို

အမြောက်စက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ မီးဖောင်များကို မျှောသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တိုက်သင်္ဘောများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြသည်။

ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းတို့ယ်တိုင် မြင်းခြံခံတပ် ကတုတ်ပေါ်မှ ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် အမိန့်ပေးနေသည်။ ရန်သူကလည်း ရွှေထီးတဝင့်ဝင့်ရှိနေသော ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှိရာဆီသို့ ပစ်မှတ်ထားပြီး ကော်သေနတ်များဖြင့် ဒရစ်ပစ်ခတ်ကြသည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်၏အနီးအနားတွင် ရန်သူကျည်ဆန်တို့သည် နီးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျနေသည်။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘဇာကိုမျှ မမှု။ ဒီခံတပ်ကျလျှင် မြန်မာ့ထီးနန်းလည်း ရန်သူတို့လက်အောက်သို့ ကေနံကျရောက်ပေတော့မည်။ ရန်သူကျည်ဆန်တွေ တဝီဝီကြားက ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် သူ့ရဲမက်များကို အမိန့်ပေးနေသည်။ “ပစ်... ပစ်” ရဲမက်စစ်သည်များကလည်း ဒူးမထောက်၊ လက်မမြှောက်၊ ရန်သူတို့ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် မနားတမ်း ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

မြန်မာ့ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရွှေထီးတဝင့်ဝင့်နှင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်မှာ ဤနေရာများဖြစ်လေလော။ အမြောက်ကြီးတွေ ဆင်ထားတာက ဤနေရာဖြစ်နိုင်သည်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါရဲမက်များက ထိုကတုတ်ကျင်းများကနေ ခုခံပစ်ခတ်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်သည် မြင်းခြံ ခံတပ်ကုန်းမို့မို့ပေါ်တက်ပြီး တွေးနေမိသည်။

အကယ်၍သာ မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးနှင့် ရေတပ်ကြီး၏လက်ဝယ်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ကဲ့သို့ ခေတ်မီသေနတ်များ၊ အမြောက်ကြီးများ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ အသင့်ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ဤမြင်းခြံခံတပ်နေရာတွင် မြန်မာ့သမိုင်းအတွင်းလဲသွားနိုင်ပေမည်။

လက်နက်ခဲယမ်းအင်အားခြင်း တူဦးတော့။ ‘မြန်မာ့အတိအကျသွေး’၊ ‘သတ္တိ’၊ ‘စွန့်လွှတ်စိတ်ထား’ကို အင်္ဂလိပ်တို့ဆယ်နည်းနှင့်မျှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်။ ယခုတော့...

လက်နက်အင်အား အဆမတန် သာလွန်နေသော အင်္ဂလိပ်တို့က မြန်မာ့ထီးနန်းကို အလွယ်တကူသိမ်းပိုက်နိုင်လေပြီ။ “တောက်” မြင်းခြံခံတပ်ပေါ်မှ ကျွန်တော် “တောက်” ခေါက်သံ။ ထိုအခါ မိမိသည်လည်း မြန်မာ့ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ သွေးသောက်တစ်ဦး ဖြစ်နေမည်လား။

ဒီအတွေးက ကျွန်တော့်ကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထစေခဲ့သည်။ မျိုးချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်သွေးတို့ ပြန်လည်ဆူဝေလာခဲ့လေသည်။

ဪ... ယခုတော့ အရာရာတို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ တစ်ချိန်က စည်ကားလှသော မြင်းခြံဆိပ်ကမ်းနေရာမှာ သဲသောင်မြေနုများ မြင့်တက်လာပြီး ဆေးရွက်ကြီးခင်းများ၊ လူနေအိမ်ခြေများ ဖြစ်နေပေပြီ။ ရေဝတီမြစ်ကြောင်းသည် တစ်မိုင်ခန့်ဆုတ်ခွာပြီး စီးဆင်းနေလေသည်။

မြင်းခြံခံတပ်ဟောင်းသည် ကုန်းမို့မို့တစ်ခုအနေသာ ရှိနေတော့သည်။ ဤမြေကုန်းမို့မို့ကိုပင် လူတို့၏ တူးဆွဖြိုဖျက်ခြင်းကို ခံရကာ ဤမြေပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့မည်။

မြန်မာဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်အတွက် မြန်မာရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့သော သမိုင်းဝင်မှတ်တမ်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထာဝစဉ်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းထားရပါလျှင် နောင်းခေတ်မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အကျိုးရှိနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ခေတ်သစ်မျိုးချစ်လူငယ်များ အလွယ်တကူမှတ်သားနိုင်စေရန် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၁၁ ဆက် အတိုအလင်္ကာလေးကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- (၁) လောင်း - အလောင်းဘုရား
- (၂) နောင် - နောင်တော်ကြီးမင်း
- (၃) ဆင် - ဆင်ဖြူရှင်မင်း
- (၄) စဉ့် - စဉ့်ကူးမင်း
- (၅) မောင် - ဖောင်းကားစားမောင်မောင်
- (၆) ဘိုး - ဘိုးတော်ဘုရားမင်း
- (၇) ဘ - ဘကြီးတော်ဘုရားမင်း
- (၈) သာ - သာယာဝတီမင်း
- (၉) ပု - ပုဂံမင်း
- (၁၀) မင်း - မင်းတုန်းမင်း
- (၁၁) သီ - သီပေါမင်း

မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း

ထနောင်းတိုင်ရွာကြီးသည် မြင်းခြံမြို့မှ လေးမိုင်ခန့် ကွာဝေးပါသည်။ ယခင်က ကတ္တရာလမ်းရှိသော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပျက်စီးသွားသဖြင့် အချို့လမ်း

ပိုင်းမှာ မြေသားလမ်းသာ ကျန်နေပါသည်။ နွားလည်း မြင်းလည်းနှင့် စက်ဘီးတို့ ကောင်းစွာသွားလာနိုင်ပါသည်။

မြင်းခြံမြို့နယ် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးသိန်းမောင်သည် ထနောင်းတိုင်ရွာသားဖြစ်၍ ထနောင်းတိုင်ရွာမှာပင် နေထိုင်လေသည်။ ဦးသိန်းမောင်သည် သမဝါယမသင်တန်းမှူးသင်တန်းကို ရန်ကုန်မြို့တွင် လာရောက်တက်စဉ်က “ပွင့်ချိန်တန်လျှင်” ဦးပွဲ၏အိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။ ဦးပွဲမှာလည်း ထနောင်းတိုင်ရွာသားဖြစ်သဖြင့် ဦးသိန်းမောင်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနောက်များဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက ဦးသိန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် မြင်းခြံရောက်ကတည်းက သူ၏အကူအညီ များစွာရပါသည်။ ထနောင်းတိုင်မှာ မွေးမြူရေးသမဝါယမအသင်းဖွဲ့စည်းကာ နွားမွေးမြူခြင်း၊ ဆိတ်မွေးမြူခြင်း၊ ဥစားကြက်မွေးမြူခြင်းတို့ကို ကျွန်တော်နှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ထနောင်းတိုင်ရောက်လျှင် သူ့အိမ်သည် ကျွန်တော့်စားအိမ်၊ သောက်အိမ်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပတ်ခန့်ထိ ထနောင်းတိုင်မှာ နေဖြစ်သည်။ နွားခြံ၊ ဆိတ်ခြံ၊ ကြက်ခြံများကို စနစ်တကျ တစ်ခြံစီ ခွဲထားသည်။ နွားခြံနှင့် ဆိတ်ခြံများမှာ အမိုးမရှိပါ။ ခြံတိုင်များတွင် ဝါးတန်းများတန်းပြီး ဆူးပင်ကိုင်းများခုတ်၊ ဆူးကိုင်းများကို ထန်းလျှော်ဖြင့် ချည်တုတ်ခြံခတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နွားကောင်ရေ ၅၀၊ ဆိတ်ကောင်ရေ ၁၀၀၊ ကြက်ကောင်ရေ ၅၀၀ ခန့် ရှိပါသည်။ ကြက်ခြံကို ဝါးကပ်မိုး၊ ဝါးထရံကွက်ကျကာပြီး အခင်းမှာ ဝါးလုံးများ စီခင်းပေးထားသည်။ နွားနှင့် ဆိတ်များကို နွားကျောင်းသား၊ ဆိတ်ကျောင်းသားများဖြင့် စားကျက်မှလွှတ်ပြီး ထိန်းကျောင်းရသည်။ ကြက်ကိုတော့ ကြက်စာများ စနစ်တကျ ကျွေးရသည်။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် ဦးသိန်းဆွေမြင့်က မွေးမြူရေးခြံများကို ကြီးကြပ်ကုသ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

ထနောင်းတိုင်ရှိ တောင်သူများသည် ကုန်းဆေးခေါ် ဆေးလိပ်လိပ်ရာမှာ သုံးစွဲသော မြန်မာဆေးရွက်ကြီးများကို အဓိကထား စိုက်ကြသည်။ နံစားပြောင်းလည်း စိုက်သည်။ ကြက်သွန်နီ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ပြောင်းဖူးပင်များလည်း ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးကြသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းလည်းရှိသဖြင့် မြင်းခြံမြို့နယ်ထဲတွင် စည်ကားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်၊ ဘော်လီဘောအသင်း၊ ဘောလုံးအသင်း၊ ခြင်းလုံးအသင်းများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က စနစ်တကျဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပေးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထနောင်းတိုင်အင်းမှ ငါး၊ ပုစွန်များလည်းထွက်သည်။ မြင်းခြံမှာ အခြားကျေးရွာများတွင် ငါး၊ ပုစွန်မရှိပါ။ အမဲသား၊ ဝက်သား၊ ကြက်သားတို့သာရှိပါသည်။

ဆောင်းရာသီမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ပြောင်းဖူး၊ ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ အလွန်ထွက်သည်။ မြင်းခြံသို့လည်းများဖြင့်ပို့ပြီး ရောင်းချကြသည်။ တောင်သူများ နေ့စဉ်ဝင်ငွေရွှင်သော ရာသီဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

စိုက်ခင်းထဲက ချက်ချင်းခူးတဲ့ ခရမ်းသီးကိုမီးဖုတ်ပြီး ကြက်သွန်မြိတ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဆီဆမ်းသုပ်သော ခရမ်းသီးသုပ်၊ ပြောင်းစိုက်ခင်းထဲက ချက်ချင်းခူးပြီး ကြော်တဲ့ ပြောင်းဖူးကြော်များသည် အရသာလွန်စွာ ကောင်းပါသည်။ မြို့ပေါ်မှာရှိသည့် မည်သည့်ဟိုတယ်မှာမှ မရနိုင်ပါ။ ရသည်ဆိုပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲက အသီးအနှံများဖြစ်သဖြင့် စိုက်ခင်းထဲကချက်ချင်းခူးတဲ့ အသီးအနှံအရသာကို မရှိနိုင်ပါ။ လတ်ဆတ်ပြီး အဟာရဓာတ်အပြည့်အဝရှိသော အသီးအနှံများ၏အရသာမှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာများပါပေ။

ငယ်ငယ် စာသင်သားတုန်းက “မိုးခေါင်ရေရှားရစ် ဝန်းဒေသ၊ ဆူးပင်နှင့်ချုံပုတ်ပင်များသာ ပေါက်သည်” ဆိုတဲ့ စာကျက်ပြီး အဲဒီအရပ်ကလူတွေ ဘာများစားနေကြမလဲဟု ကလေးတွေ့ဖြင့် တွေးဖူးပါသည်။ ယခု မြင်းခြံမှာရောက်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ မရှိသောအသီးအနှံများ ပေါပေါများများထွက်နေတာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရလေသည်။ မန်ကျီးပင်ကြီးတွေ၊ တမာပင်ကြီးတွေ၊ ထနောင်းပင်ကြီးတွေ၊ မြန်မာကျွန်းလိပ်ပင်ကြီးတွေမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ မရှိပါ။ အလွန်ရှားပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် တမာချဉ်ကို အလွန်ကြိုက်ပါတယ်။ မြင်းခြံကစားတမာကို အညွန့်ကလေးများ၊ အလေးများကို ဆီးချဉ်သီးနှင့်ထည့်၊ မြေအိုးလေးနဲ့ထည့်ပြီး ပိုပေးပါသည်။ အမဲသားကောင်းကောင်းရွှေ့ပြီး အမြော်

လေးတွေညှင်းသည်။ ရှောက်ရည်အနည်းငယ်နယ်ပြီး အခြောက်လှန်းရသည်။ အမဲခြောက်နှင့် တမာချဉ်အိုးကို အဖေနှင့် အမေတို့ဆီ မကြာခဏ ပို့ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ အဖေက “မင်းတို့ အညာက နွားတွေက ဆီးချဉ်သီးကိုစားလို့လား မသိဘူး။ အသားမှာချဉ်နေပါလားကွာ” ဟု ပြောတော့ ကျွန်တော် ရယ်မိသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့။ အမဲခြောက်ဖုတ် စားတဲ့အခါ အသားမွှေနေအောင် နေမလှန်းမီ ရှောက်ရည်နဲ့ နယ်ထားလို့ အချဉ်ဓာတ်ပါနေတာပါ” ဟု ရှင်းပြရသည်။

ကျွန်တော် သတ္တမတန်းကျောင်းသားတုန်းက မြန်မာကဗျာထဲမှာ “ချိုးနှစ်ကောင် ထနောင်းပင်ညီနောင်က လွမ်းအောင်ကူခွဲ” ဆိုသည့် ကဗျာသင်ရတာကို အမှတ်ရမိ သည်။ မြန်မာစာဆရာဦးဘစိန်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ကျို့ မငေးမြို့သား။ အညာကို မရောက်ဖူးပါ။ ထိုကဗျာကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြောတော့ ထနောင်းပင်ကိုမမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန် တော်ဆရာက “ထန်းနောင်း” ဆိုတော့ ထန်းပင်အိုအိုကြီး နှစ်ပင်၊ “ညီနောင်” ပေါ်က ချိုးကလေးရဲ့ကူသံက လွမ်း အောင်ကူခွဲနေတာပေါ့ကွာဟု ပြောပြတာကို ပြေးပြီးသတိ ရမိသည်။ ဆရာဦးဘစိန်သည် ကွယ်လွန်ရှာပြီ။ ပြန်တွေးမိ တော့ လွမ်းမောရပါသည်။

မြင်းခြံမြို့၏ ဘုရားပွဲတော်များ

မြင်းခြံမီးရထားဘူတာမှ မြို့ထဲသို့လာသော ပါလက် လမ်းမှာ မီးလောင်ထားသဖြင့် လူနေအိမ်များ ခပ်ကျဲကျဲ သာရှိသည်။ ရန်အောင်မြင်မြတ်စွာဘုရားကြီးမှာ ထိုပါလက် လမ်းမ၏ဘေးတွင်ရှိသည်။ ဆင်းတုရပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ဘင် ပလ္လင်ခွေပုံတော်ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်တော်မှာ ၁၂ ပေခန့်ရှိ မည် ထင်ပါသည်။ အချိုးအစားပြေပြစ်ပြီး လွန်စွာသပ္ပာယ် သည်။

မြို့လယ် မိတ္ထီလာလမ်းဘေးတွင် ကိုးဆောင် ကျောင်းတိုက်ကြီး ရှိသည်။ “ယခု နိုင်ငံတော်သံဃမဟာ နာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇ အဂ္ဂ မဟာသမ္ဗုဒ္ဓဇာတိက ဘဒ္ဒန္တသောဘိတ” ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူသော စာသင်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်းမှာ မြင်းခြံဈေးသူ၊ ဈေးသားများ

စုပေါင်းလှူဒါန်းထားသော သံတန်ဆောင်းကြီးမှာ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ထိုတန်ဆောင်းတော်ကြီးအတွင်းမှာ လျောင်းတော်မူဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာ အလွန်သပ္ပာယ်ပြီး အချိုး အဆစ် ပြေပြစ်လှသည်။

သပြေပင်ရပ်ကွက်၊ ဘုရားလမ်းတွင် နှစ်ကျိပ်ရှစ် ဆူစေတီတော် တည်ရှိပါသည်။ နှစ်စဉ် နယုန်လပြည့်နေ့မှာ ဂေဇက်ဝင်ဘုရားပွဲ ကျင်းပပါသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဆယ့်နှစ်ပွဲလိုက် ဈေးသည်များနှစ်စဉ် လာရောက်ရောင်းချ သည်။ ဘုရားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ပွဲဈေးတန်း၊ ဆိုင်တန်းများကို ဝါးကပ်မိုး၊ ဝါးထရံကာပြီး၊ ဝါးကပ်ကြမ်းများ ကြမ်းခင်းပေးထားသည်။ ကြမ်းခင်းမှာ မြေပြင်မှတစ်တောင်ခန့်မြင့်သည်။ အဝတ်အထည်မျိုးစုံ၊ ချုပ် ပြီးအင်္ကျီ၊ ဇာဘော်လီမျိုးစုံ၊ အနွေးထည်၊ တိုက်ပုံ အင်္ကျီ၊ ဂျက်ကင်များ၊ ပခုက္ကူနှင့် မုံရွာမြို့မှထွက်သော ခြုံထည်ချည်စောင်များ၊ စားပွဲခင်း၊ လက်သုတ်ပဝါမျိုးစုံ၊ ကလေးကစားစရာမျိုးစုံ၊ အလှကုန်မျိုးစုံ၊ နံ့သာဖြူ၊ ကရ မက်နှင့် အမွှေးနံ့သာမျိုးစုံဆိုင်များ၊ ပျော်ဘွယ်၊ ရမည်းသင်း မြို့မှ ကြေးကုန်၊ သံကုန်နှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းဆိုင်များ၊ ပုဂံ ညောင်ဦးမှထွက်သော ယွန်းထည်၊ ယွန်းအစ်၊ ဆွမ်းအုပ် မျိုးစုံ၊ မြန်မာ့မုန့်မျိုးစုံဆိုင်များ အတော်စုံလှသည်။ အညာ ဝေလေမှာ တောင်သူများ၊ ကျေးရွာသူရွာသားများသည် ထို ဘုရားပွဲတော်မှ မိမိတို့လိုသော ပစ္စည်းများ တစ်နှစ်စာ ဝယ်ယူကြသည်။ အိမ်သုံးမြေအိုး၊ စဉ့်အိုး၊ ဒန်အိုးဒန်ခွက် ဆိုင်များ၊ လယ်သမား၊ တောင်သူသုံးသော ထွန်ကိုင်၊ ထွန်တုံး၊ ထွန်သွား၊ ထယ်သွား၊ နွား နဖားကြိုး၊ ရေပုံးကြိုး မှအစ စုံလင်လှသည်။

ဇာတ်ရုံတစ်ရုံမှာ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားအနီးတွင်ရှိ ပြီး၊ အခြားတစ်ရုံမှာ ပွဲဈေးတန်း၏အလယ်လောက် လမ်း ဘေးအတွင်းဘက်တွင်ရှိသည်။ နာမည်ကြီးဇာတ်ပွဲများဖြစ် သော ရွှေမန်းကင်မောင်ဇာတ်အဖွဲ့၊ စိန်မဟာသဘင်ဇာတ် အဖွဲ့၊ စိန်အောင်မင်းဇာတ်အဖွဲ့နှင့် မြို့တော်သိန်းအောင် ဇာတ်အဖွဲ့များ သူရက်နှင့်သူကပြကြသည်။

ဆက်ကပ်ရုံ၊ ရဟတ်၊ ရုပ်သေးရုံများမှာ မိတ္ထီလာ လမ်းမကြီးအနောက်ဘက်ခြမ်း “မင်းကျောင်းကွင်း” ကြီးထဲ တွင်ရှိသည်။ ထိုဘုရားပွဲတော်ကို ဝါဆိုလဆန်းအယ် ၁၅ ရက်ကျင်းပသည်။ လွန်စွာ စည်ကားလေသည်။

“မင်းကျောင်း” ဆိုသည်မှာမြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမ ဦးစွာပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံ ရေးဖြေတို့မှာထူးချွန်စွာအောင် မြင်တော်မူသော တိပိဋကဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက၊ ဆဋ္ဌသင်္ဂါ ယနာ အခြေဆရာတော် အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယက အကျိုးတော်ဆောင်ဆရာတော် “ဦးပိစိတ္တသာရာဘိဝံသ” ဆရာတော်ဘုရားကြီးငယ်စဉ် ကိုရင်ဘဝမှာ ပရိယတ္တိစာပေသင်ကြားခဲ့သော မင်းကျောင်း တိုက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

မြို့၏တောင်ဘက်စွန်းတွင် နိုင်ငံကျော်စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘွဲ့တော် “ဦးကဝိ” သီတင်းသုံးတော် မူသော စွန်းလွန်းဂူရိပ်သာကျောင်းကြီးရှိလေသည်။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချပြီးနောက် ကျန်ရှိသော ရုပ် ကလာပ်တော်မှာ မပုပ်မသိုးသည့်ဆေးများ လုံးဝမထိုးဘဲ သဘာဝအတိုင်း မပုပ်မသိုးဘဲ တည်ရှိနေပါသည်။ ရုပ် ကလာပ်တော်မှာ ကျူပြီးခြောက်သွားသည်။ မျက်လုံးတော်၊ နှာခေါင်းတော်၊ နားရွက်တော်တို့မှာ လုံးဝ မပျက်စီးပါ။ ယခုအချိန်အထိရှိနေပါသည်။ မှန်ခေါင်းတော်ဖြင့် စံကျောင်း တော်စေတီတော်အတွင်းမှာ အများပြည်သူဖူးမြော်နိုင်ရန် ထားရှိပါသည်။

မြို့၏အလယ် ကွေ့ကြီးရပ်ကွက်မှာ ဘုရားသုံးဆူ ကျောင်းတော်ရှိသည်။ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သုံးဆူဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် တော်သလင်းလဆန်းတွင် မြို့တွင်းသို့ဘုရားသုံးဆူ ဒေသစာရီ ကြွချီသောပွဲတော်မှာလည်း လွန်စွာစည်ကားလှ သည်။ စည်တော်အဖွဲ့၊ ကွေ့ကြီးနရီးတီးဝိုင်းအဖွဲ့၊ “ဂျီအမ် အေ” ဟု အမည်ပေးထားသော “ကွေ့ကြီး” ခေတ်ပေါ်တူရိ ယာတီးဝိုင်းနှင့် “မြို့မ” ခေတ်ပေါ်တူရိယာအဖွဲ့တို့က လော် လီကားကြီးများကို အလှဆင်ပြီး ဘုရားလှည့်ပွဲတွင်ပါဝင်ကြ လေသည်။

မြို့ပေါ်ရှိရပ်ကွက်တိုင်းမှ ယိမ်းအဖွဲ့များ၊ သံချပ် အဖွဲ့များ၊ အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းများ၊ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသော လူပျော်လူနောက်များမှာ များစွာပါဝင်ကြသဖြင့် မဲနှိုက်စေပြီး ပေါက်မဲအတိုင်း အလှည့်ကျစီတန်း၍ တစ်မြို့လုံးသို့လှည့် လည်ကပြရင်း သံချပ်ထိုးပျော်ပါးကြလေသည်။ သံချပ်များ မှာ ရပ်ကွက်အတွင်း အမြင်မတော်တာများ၊ ဆေးလိပ်ခုံ အမျိုးသမီးများ၊ အပျိုကြီးများ၏အတင်းများကို အပျော် သံချပ်ထိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့လူထုကလည်း ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ မဏ္ဍပ်များထိုး

ပြီး အကျွေးအမွေးတို့ဖြင့် ညှဉ်းခံကြသည်။ လက်ဖက်သုတ်၊ (ဂျင်း)ချင်းသုတ်၊ ဝက်သားကိုပြုတ်ပါးပါးလှီးပြီး သခွားသီး၊ ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီး၍ သုတ်ထားသော ဝက်သားသုတ်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်၊ ထန်းသီးမုန့်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း စသည်တို့ဖြင့် ညှဉ်းခံကျွေးမွေးကြသည်။

ဘုရားသုံးဆူလှည့်ပွဲကို အစနေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ မှာ စတင်ပြီး ကျောင်းတော်ရှေ့မှထွက်ကြသည်။ ထိုနေ့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ မိုးလင်းလှည့်ကြသည်။ နောက်တစ် နေ့နံနက် ၉ နာရီလောက်မှ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ပြန် ဝင်ကြသည်။ မြင်းခြံမြို့သူမြို့သားများ၏ အကြီးမားဆုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ဘုရားပွဲဖြစ်လေသည်။

မြို့၏မြောက်ဘက် ပြောင်းပြာတ်တားထိပ်အနီး တွင် “ရွှေဘုံသာ” စေတီတော်ရှိသည်။ ရွှေဘုံသာဘုရားပွဲ တော်ကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာ ကျင်းပလေသည်။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူပွဲကဲ့သို့ မကြီးကျယ်ပါ။ ပွဲလမ်းသဘင်တော့ပါ သည်။

ဝါတွင်းမုဝါကျွတ်ထိ အဖိတ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းတော် ကြီးခံအဖွဲ့များ ရပ်ကွက်အလိုက်လှည့်ပြီး ဆွမ်းတော်ကြီး ခံကြသည်။ မြို့လူထုက ဆွမ်းဆန်များ၊ သစ်သီးများ၊ မုန့် များ၊ ငွေများ လောင်းလှူကြသည်။ ဆွမ်းတော်ကြီးအဖွဲ့ သားများသည် ဝတ်စုံဖြူများဝတ်ကြသည်။ တီးဝိုင်းများဖြင့် လှည့်ပြီး ဆွမ်းတော်ကြီးခံကြသည်။ အဖိတ်နေ့ညမှာ ဓမ္မ စကြာ၊ ပရိတ်တရားတော်များ စုပေါင်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပြီး ဥပုသ်နေ့ အာရုံတက်တွင် မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းတော်ကပ် ပြီး သံဃာတော်များကိုလည်း အာရုံဆွမ်းကပ်လှူကြသည်။ ဝါကျွတ်သည့် သီတင်းကျွတ်လမှ တန်ဆောင်မုန်းလအထိ ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲများ ကျင်းပပူဇော် ကြသည်။ အချို့ရပ်ကွက်ကြီးများမှာ ဇာတ်ပွဲများပါသည်။ ရပ်ကွက်သေးဆိုလျှင် အငြိမ့်တော့ပါသေးသည်။

စာတတ်၊ ပေတတ် ဆရာတော်ကြီးများ မွေးဖွားသော မြို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံကျော်စွန်းလွန်းဆရာ တော်ကြီး၏ ဝိပဿနာတရား ထွန်းကားရာဒေသဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း မြင်းခြံမြို့သည် ဘာသာတရားကြည် ညိုသူများဖြင့် စည်ကားလှသောမြို့ကြီးဖြစ်လေသည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

သုတေသနစာအုပ်

မောရစ်ကောလစ်

နှင့်

ဂဗ္ဘိရ

ယခင်လမှ အသက်

■ လှိုင်း(ပညာရေး)

၁၉၂၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်သည်
စံရွှေဘူးနှင့်အတူ မြောက်ဦးမြို့သို့ သွားရောက်လာခဲ့ကြ၏။
ယခင် အခေါက်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်သည် နန်းမြို့ကြီး
တည်ခဲ့ရာ ကုန်းပေါ်ရှိ ဗိုလ်တံတွင် တည်းခိုခဲ့သည်။ ထိုဗိုလ်
တံတည်နေရာမှာ မြောက်ဦးနေပြည်တော်ခေတ်က ဘုရင့်
ဘဏ္ဍာတော်တိုက် ရှိခဲ့သည့်နေရာဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်နှင့် စံရွှေဘူးသည် ညစာစားပြီး
ဗိုလ်တံ၏ ညွှန်းခန်းထဲဝယ် မီးပိုက်မိုက်ထွန်းလျက် ထိုင်စကား
ပြောနေကြသည်။ ဝရန်တာသို့ ထွက်သောတံခါးမှာ ဖွင့်ထား
ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုတံခါးမှနေ၍ အဝင်ဝ ကျောက်
လှေကားထပ်များအထိ ဝရန်တာတစ်လျှောက်ကို မြင်နေရ၏။
ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ
စပ်ဆိုနည်းအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ ထိုခဏ၌ ဗိုလ်တံ
ကြီးတစ်ခုလုံးသည် သိမ်သိမ်ခါသွားသည်။ ကျွန်တော်သည်
လျှင်များ လှုပ်လေသလောဟု ထင်မှတ်မိသည်။

လှေကားထပ်များမှနေ၍ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်
လာနေသော အမယ်အိုကြီးတစ်ဦးကို မြင်နေရ၏။ လှေကား
ထိပ်ရောက်လျှင် သူမသည် ငြိမ်အက်စွာ ရပ်လိုက်သည်။
ညအချိန်မတော်ကြီးတွင် ဘာကိစ္စလာသနည်း။ ကျွန်တော်
သည် ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရန် ရှေ့သို့ ကုန်းကြည့်လိုက်မိ၏။
မီးမအိုကြီး၏မျက်နှာကို ပြတ်သားစွာ မမြင်ရသော်လည်း
မျက်နှာအိုမင်းပုံရ၏။ ကျွန်တော်အား စိမ်းစိမ်းကြီး စူးစိုက်
ကြည့်ရှုနေသည်ဟု ထင်မှတ်သည်။ ထိုနောက် သူမသည်
ညဘက်သို့ လျှောက်သွားရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်

သွားလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် စံရွှေဘူးတို့သည် ထိုင်ရာမှထကာ
ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်ကြည့်ရာ ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့ရ။
ကျွန်တော်တို့သည် တစ္ဆေခြောက်ခြင်းခံရပြီဟု စိတ်ထဲမှ သိ
လိုက်ရ၏။

အထက်ပါစာပိုဒ်သည် မစ္စတာ မောရစ်ကောလစ်
ရေးသော (In to Hidden Burma) စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်၍
ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောရစ်
ကောလစ်သည် ထိုစဉ်က ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် အရေးပိုင်
အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေခြောက်သည်။ သေသူက ကိုယ်ထင်ပြသည်
စသော စကားများကို မနောသုတေသီတို့က ခိုင်လုံသော
အကြောင်းမရှိဟု ဆိုကြ၏။ သေသူသွားလာလှုပ်ရှားသည်ဆို
သည်မှာ စိတ်အာရုံ၌ ထင်မှု (Hallucination) အနေဖြင့်
သာ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှမနော
သုတေသနအသင်းကြီးကမူ တစ္ဆေမြင်ဖူးသည်ဆိုသော လူတို့
၏ တင်ပြချက်အားလုံးကို အရမ်းလက်မခံ။ သေချာတိကျစွာ
စနစ်တကျ ဆန်းစစ်ခဲ့၏။ သိပ္ပံနည်းကျ စူးစမ်းလေ့လာရာမှ
ထုတ်ဖော်ခဲ့သည့် အချက်များမှာမူ မောရစ်ကောလစ်နှင့်
ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူး ဖတ်ဖူးသည့် တစ္ဆေအကြောင်း ကိုယ်
တွေ့ဝတ္ထုများနှင့် မထူး။

ထိုအသင်းကြီး၏ သုတေသနမှတ်တမ်းများအရဆို
သော် တစ္ဆေဟူသည် လူတို့ထင်မြင်သကဲ့သို့မဟုတ်။ အမာခံ
ရပ်ခြံကင်းမဲ့သော အရာဟုဆို၏။ ထိုတွေ့မြင်မှု ရက် ၁

ရက် ပေါ်လာ၍ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ၎င်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မရ။ ၎င်းပြောသောစကားကို အသံသွင်း၍ မရ။ ခြေသံများကို ကြားရသောအခါ လေထဲ၌ လှိုင်းထလာခြင်း မရှိ။ မြင်သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် ထင်မှုဖြစ်ပြီး မြင်ရသူများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်စိတ်ချင်း ကူးစက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မစ္စတာ မောရစ်ကောလစ် တစ်ဦးတည်း မြင်ရခြင်း မဟုတ်။ ဦးစံရွှေဘူးပါ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူကြီးလူကောင်း(Gentleman) များ ဖြစ်ကြသည်။ စာဖတ်သူတို့ကို လုပ်ကြံ၍ ပြောစရာအကြောင်းမရှိ။ ထိုဗိုလ်တဲကြီးမှာလည်း ယခင် ဘုရင်မင်းများလက်ထက်က ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ဟောင်းကြီးနေရာဖြစ်သဖြင့် သာမန်လူသားတွေ နားမလည်နိုင်သော ပရလောကသားများကို အစောင့်ထားခဲ့သည်ဟု မောရစ်ကောလစ်က ယုံသည်။ ပထမဆောင်းပါးတွင်လည်း သူ မြိတ်မြို့တွင် အရေးပိုင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကလည်း အထက်ပါဖြစ်ရပ်အတိုင်း တစ္ဆေခြောက်ခြင်း ခံခဲ့ရဖူးသည်။ မြိတ်မြို့ရှိ အရေးပိုင်အဆက်ဆက် နေထိုင်သောအိမ်သည် မြိတ်ဆိတ်ကမ်းပေါ်ရှိ တောင်စောင်းလေးပေါ်တွင် တည်ရှိခဲ့သည်။ မြိတ်မြို့တွင် နေထိုင်သူအားလုံးကမူ ဆယ်မြူရယ်ပိုက်နှင့် သူ့အဖွဲ့သား ဘေးလုံး တစ္ဆေများ ဖြစ်သွားကြပြီး အထက်ဖော်ပြပါ အိမ်ကြီးတွင် ထာဝစဉ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်ဟု ယူဆကြသည်။ မစ္စတာ မောရစ်ကောလစ် မိသားစုနှင့် ညှိသည် ဘယ်(လ်)ဂျီယံအမျိုးသားကလေးထိန်းအမျိုးသမီးနှင့် အစောင့်ရဲသားနှစ်ဦးပါ တစ္ဆေအခြောက်ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ တစ္ဆေသည် ထိုအိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာတွင် စကြံလျှောက်နေလေ့ရှိသည်။ သဏ္ဌာန်မှာ မြန်မာအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ထင်သည်ဟု မောရစ်ကောလစ်က သူ၏နာမည်ကျော် (In to Hidden Burma) စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ မစ္စတာ မောရစ်ကောလစ်အဖို့ ကျောက်ဖြူမြို့သို့ လက်ထောက်အရေးပိုင်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းသည် စိုင့်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အရှေ့တိုင်း၏ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ဂန္ထိရပညာနှင့် လောကီပညာတွေကို လေ့လာလိုသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ရခိုင်ပြည်နယ်သည်

အကောင်း ဆုံးဖြစ်သည်ဟု မောရစ်ကောလစ်က ယူဆ၏။ ဦးစံရွှေဘူးဆိုသူ ရခိုင်အမျိုးသား ပညာတတ်တစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရခြင်းသည် သူ့လေ့လာလိုသော သူသိလိုသည့် ပညာရပ်တွေကို လေ့လာနိုင်ရန် လမ်းပွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးစံရွှေဘူးထံမှ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ရောမမြို့မှထုတ်ဝေသော ဗရင်ဂျီ ဘုန်းတော်ကြီး “မန်းရစ်၏မှတ်တမ်း”ကို ဖတ်ရှုခွင့်ရရှိခဲ့၏။ ထိုစာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သို့ ပြန်ဆိုရေးသားထားပြီး ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုတော့သဖြင့် ထိုစဉ်ကပင် အလွန်ရှားပါးသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ကြီးများမှာပင် မရှိတော့။

ဗရင်ဂျီ ဘုန်းတော်ကြီး မန်းရစ်သည် ၁၆၃၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၀ ခုနှစ်အတွင်း ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ နေထိုင်သွားခဲ့သဖြင့် သူ့ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ရခိုင်ပြည်နယ်၌ ထိုစဉ်က ကျော်ကြားနေသည့် အင်းအိုင်ခါးလှည့်၊ ဂါထာမန္တရား အတတ်ပညာအကြောင်း စုစုစည်းစည်း တင်ပြထားခဲ့သဖြင့် မောရစ်ကောလစ်အဖို့ ရှားပါးသော ရတနာသိုက်ကြီးကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

မောရစ်ကောလစ်အဖို့ ထိုအတတ်ပညာများသည် ယုံကြည်သည်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်မိသည် ဆိုသည်ထက် လေ့လာမှတ်သားဆင့်သော ပညာရပ်တစ်ရပ်ဟု ယူဆသဖြင့် လေ့လာသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့၏ ရှေးဟောင်းသမိုင်းအကြောင်းလည်းပါသဖြင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မန်းရစ်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည့် ဂန္ထိရပညာရပ်တွေအပေါ် ကောလစ်က စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူနှင့် ဦးစံရွှေဘူးတို့သည် ရခိုင်ရာဇဝင်အကြောင်းနှင့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် ပညာရပ်တွေအကြောင်း ဆောင်းပါးများရေးသားကာ ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော မြန်မာနိုင်ငံသုတေသနအသင်း “ဂျာနယ်”စာစောင်သို့ ပေးပို့ခဲ့ရာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မောရစ်ကောလစ်သည် ဦးစံရွှေဘူးနှင့်အတူ မြောက်ဦးမြို့တော်ဟောင်းကြီးသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပြီး ရှေးဟောင်းလျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် ပညာရပ်များနှင့် စိတ်ဝင်စားရင်းလည်း အင်းချထားသော ကျောက်ပြားကြီးများကို လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။ မြို့ဟောင်းကြီးကို ရန်သူများလက်မှ

ထာကွယ်ရန် ထိုစဉ်က စိုးစံခဲ့ကြသော မင်းတို့ အင်းအိုင်ခလဲ့ အတတ်ပညာတို့ဖြင့် စီရင်ထားခဲ့သည်ကိုလည်း အသေးစိတ် လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

မြို့ဟောင်းကြီး၏ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရှေးဟောင်း လောကီပညာရပ်များနှင့် စီရင်ထားသည်ဟုဆိုသော ခေါင်း လောင်းကြီးပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော အင်းအိုင်မန္တရားများ ထို လေ့လာခဲ့သည်။ ယင်းခေါင်းလောင်းကြီးကို လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်သည့် ပညာရပ်၊ အစီအရင်များနှင့် ပြုလုပ်ထား ကြောင်း၊ ထူးခြားသည့်အစွမ်းသတ္တိရှိသည်ဟုဆိုကြောင်း သို့ ဆော် ခေါင်းလောင်းသံ အစွမ်းပြနိုင်ဖို့အတွက် ထိုးရမည့် အချိန် မှန်ဖို့လိုကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ မှန်ကန်မှ ခေါင်းလောင်း ပေါ်တွင် စီရင်ထားသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသလိုဖြစ်မည်ထင် ကြောင်းတို့ကို မောရစ်ကောလစ်သည် သူ၏ (Into Hid- den Burma) တွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှု ခဲ့ကြရသည်။

ဤကဲ့သို့ ဦးစံရွှေဘူးနှင့် တွေ့ရခြင်းသည် နောင်အခါ မောရစ်ကောလစ် ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာ သောအခါ (The land of the great Image) ကို ရေးသား ချိန် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ (ယင်းစာအုပ်ကို ဆရာကြီးဦးလှအင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။)

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများ အသေးစိတ် ထို မောရစ်ကောလစ်သည် သူ့နောက်ဆုံး မကွယ်လွန်မီ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် (The Journey Up) စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။ မောရစ်ကောလစ်သည် ဦးစံရွှေ ဘူးထဲမှ ရရှိခဲ့သည့် အထက်ဖော်ပြပါ ဩဂတ်စတင်ဂိုဏ်း ခင် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီး ဆီသာရီမန်ရစ် (Sebastiao Manrique) ၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှု ရခြင်းသည် သူလေ့လာလိုသည့် ခက်ခဲနက်နဲသော မြန်မာ မိန့်ငံ၏ ဂန္ထီရပညာများကို သိခွင့်ရသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မန်ရစ် ၏ မှတ်တမ်းသည် ခရီးသွားမှတ်တမ်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုစဉ်က ရခိုင်ပြည်အား စိုးစံနေသည့် မင်းများသည် ဂန္ထာရီပညာရပ်များကို အထူး ယုံယုံကြည် ကြည်နှင့် လေ့လာလိုက်စားကြသည်ကို မောရစ်ကောလစ်၏

(The Land of the great image) တွင် ထင်ဟပ်ထား၏။

မန်ရစ်ကို ခရစ်နှစ် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပေါ်တူဂီ မိန့်ငံ၊ အော်ပိုတိုမြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလကပင် ဩဂတ်စတင်ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ပေါ်တူဂီ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းဌာနခွဲတစ်ခုရှိရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘင်္ဂလား ပြည်နယ်၊ ဟူဂလီမြို့ (ယခု ကာလကတ္တားမြို့အနီး) တွင် နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုဟူဂလီမြို့မှတစ်ဆင့် ရခိုင်ပြည်အပါအဝင် စစ်တကောင်းမြို့သို့ ခရီးဆန်ခဲ့သည်။

မြောက်ဦးမြို့တွင် စိုးစံနေသော သီရိသုဓမ္မမင်းထံ သွားရောက်ခစားခဲ့ရသဖြင့် ထိုစဉ်က နန်းတွင်းရေးများ၊ ကိုးကွယ်မှုဓလေ့ထုံးစံများ၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများ၊ လျှို့ဝှက် နက်နဲသည့် ဂန္ထီရပညာရပ်များအကြောင်းကို မန်ရစ်သည် အသေးစိတ် လေ့လာခဲ့ပြီး သူ့မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ မန်ရစ်၏ မှတ်တမ်းများမှာ လေ့လာဖွယ်၊ ဖတ်ရှုဖွယ် ကောင်းသော မှတ်တမ်းဖြစ်သဖြင့် မောရစ်ကောလစ် စိတ် ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် မန်ရစ်ပေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသော အရပ် ဒေသများသို့ အနှံ့အပြား သွားရောက်လေ့လာခွင့် ကြုံခဲ့ရ သဖြင့် မန်ရစ်၏ မှတ်တမ်းကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကပင် မောရစ်ကောလစ်သည် နောင်အခါ အလျင်းသင့်လျှင် စာတစ် စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြောက်ဦးမြို့ဟောင်းကြီး၏ ယတြာခေါင်းလောင်းတော်ကြီး သည် အမှန်အားဖြင့် အချက်ပေးတီးရသည့် ခေါင်းလောင်း ကြီးမဟုတ်၊ ရန်သူများ လာရောက်တိုက်ခိုက်ပါက ထိုးစစ်ဆင် နှဲရန် အားပေးသော ခေါင်းလောင်းကြီးဖြစ်၏။ ဂါဘာမန္တန် များနှင့် အင်းအိုင်တို့၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် စီရင်ထားသော ယင်းခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရလျှင် ရန်သူတို့ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု မန်ရစ်က ဖော်ပြခဲ့သည်ကို မောရစ်ကော လစ်က သူ၏ (The Land of the great image) တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် ဤခေါင်းလောင်းကြီး တီးခတ်သည့် အသံသည် ရန်သူတို့၏ ဇာတာစန်းလက်များကို ပြောင်း

www.burmeseclassic.com

ကပြန် ဖြစ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မောရစ်ကောလစ်သည် ယင်းသို့သော အင်းအိုင်၊ မန္တန်၊ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာကို ယုံကြည်စပြုနေသည့် အချိန် အခါဖြစ်သဖြင့် မန်ရစ်၏ မှတ်တမ်းကို အထူးလေးလေးစားစား လေ့လာခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူ့အတွက် ပိုယုံကြည်စရာ ဖြစ်လာရသည်မှာ တောင်ရင်းဆရာတော်၏ ဟောစာတမ်းပါ အချက်တစ်ချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိလေသည်။ ဆရာတော်၏ ဟောစာတမ်းတွင် မကြာမီအတွင်း ငွေအစုလိုက် အပြုံလိုက် ရစရာပေါ်လာမည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဟောစာတမ်းကို ဖတ်ရှုရစဉ်ကမူ မောရစ်ကောလစ်အဖို့ ယင်းအချက်သည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လားဟု သံသယရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူမြောက်ဦးမြို့တော်ဟောင်းကြီး သွားရောက်လေ့လာနေစဉ် သူ့ဇနီး၏ဘက်မှ မိသားစုအမွေများ ရရှိသည့် သံကြိုးစာကို အမှတ်မထင် ရရှိခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးရရှိသည့် အမွေသည် ထိုခေတ်က တန်ဖိုးအားဖြင့် မနည်းလှ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဟောစာတမ်းကို လေးလေးစားစား ယုံကြည်လာသူ မောရစ်ကောလစ်အဖို့ မြောက်ဦးမြို့တော်ဟောင်းကြီး၏ မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရသည့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာ၏အစွမ်းထက်ပုံကို ယုံကြည်သည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။

ထိုမန်ရစ်၏ မှတ်တမ်းတွင်ပင် ရခိုင်အမျိုးသားတို့၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဆေးပညာအကြောင်း ဖော်ပြထားခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မန်ရစ်၌ အဖျားရောဂါ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေသခံ ဆေးဆရာများ၊ ဆေးများကိုလည်း မန်ရစ်က မယုံကြည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာသော သူ့ရောဂါဝေဒနာအခြေအနေကို ရခိုင်ဘုရင်မင်းမြတ် ကြားသိရသောအခါ နာမည်ကျော် ဘုရင်သမားတော်ကြီးတစ်ဦးကို မန်ရစ်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုသမားတော်ကြီး၏ ဆေးစွမ်းကား ထက်လှသည်။ သူဖော်စပ်ထားသော ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတို့မှာ အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစု၊ ဂျားဗားကျွန်း၊ စီလီဘီကျွန်းများတွင်သာ တွေ့နိုင်သော ရှားပါးလှသည့် (Lucerrage) ခေါ် ဆေးမြစ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ယင်းဆေးမြစ်ကား အထူးရှားပါးလှသဖြင့်

ဈေးများတွင် ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်ဟု ဆိုသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ထိုဆေးမြစ်နှင့် မြန်မာပြည်မှ ရှားပါးသည့် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးဖြစ်သည်။ ဆေးအစွမ်းက အထူးထက်လှသည်။ မန်ရစ်တွင် စွဲကပ်နေသော ငှက်ဖျားရောဂါ ဝေဒနာမှာ ယူပစ်သကဲ့သို့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့၏။ ထိုဆေးမြစ်၏ အစွမ်းသတ္တိကို ပြလိုသဖြင့် ရာဇဝတ်အပြစ်ဒဏ်ခံရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား ခေါ်ခဲ့၏။ ပြီးလျှင် အဆိပ်ကျွေးစေ၏။ အကျဉ်းသားပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စိစိထွက်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီးလျှင် လူးလိမ့်၍ သတိမေ့သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ သမားတော်ကြီးသည် အထက်ဖော်ပြပါ ရှားပါးသည့် (Lucerrage) ဆေးမြစ်ကို သွေး၍ တိုက်ကျွေးလိုက်သောအခါ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရာဇဝတ်သားမှာ အကောင်းပကတိ ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မန်ရစ်ခမျာ သမားတော်ကြီး၏ ဆေးကြောင့် စွဲကပ်နေသော ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။ သမားတော်ကြီးသည် သူကုသသော ကုထုံးမှာ လျှို့ဝှက်ထား၏။ တပည့်နှင့်ဆရာလက်ဆင့်ကမ်း သင်ယူကြရသည့် လျှို့ဝှက်ပညာရပ် ဖြစ်နေသဖြင့် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ဆေးမြစ်သည် မြားဆိပ်၊ မြွေဆိပ်များကိုပင် ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဟု မောရစ်ကောလစ်၏ စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့သည်။

ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။

လှစိုး(ပညာရေး)

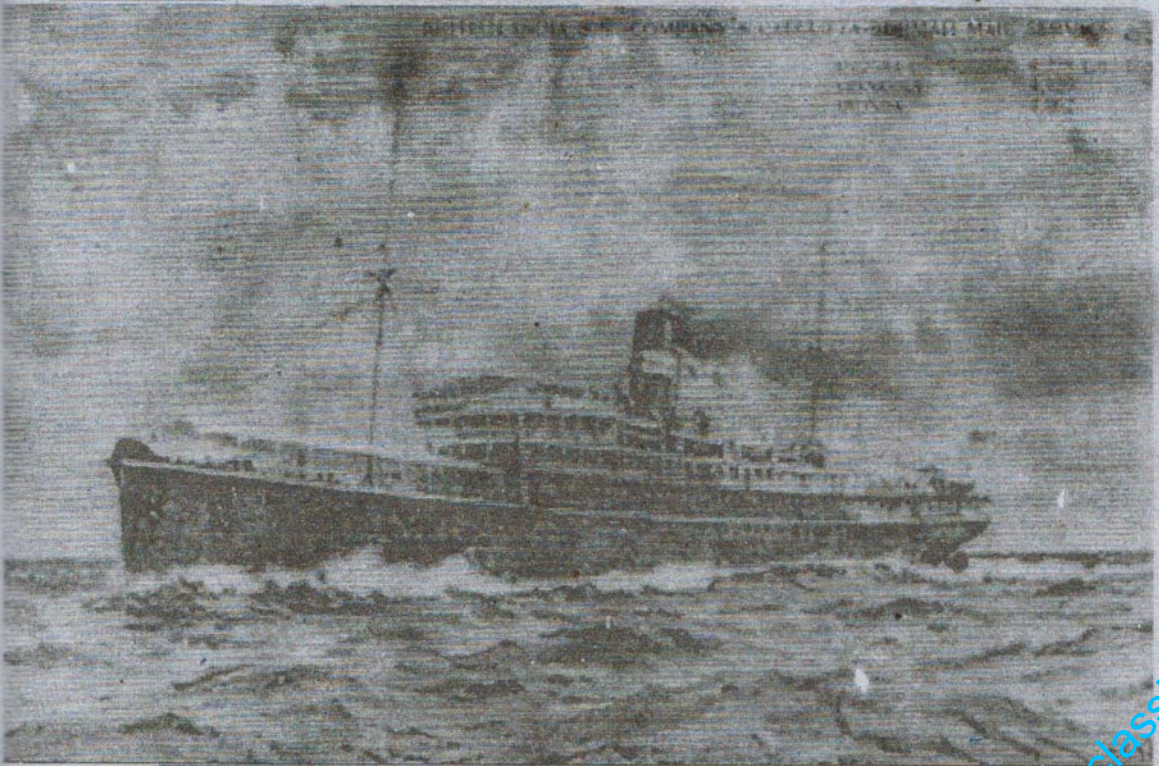
ကျမ်းကိုး

- (၁) The Joureny outward By M. Collic
- (၂) The Journey up
- (၃) Into Hidden Burma
- (၄) Trials in Burma

လှပခေတ်မှီ - မြို့တော်ဆီသို့

■ မောင်အေးသန့် ■

ယခင်လမှအဆက်

အေဆီယားတံတစ်(Asiatic)မီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ
ရန်ကုန် - ကာလကတ္တား ပြေးဆွဲသော မီးသင်္ဘောတစ်စင်း

အိန္ဒိယအလုပ်သမားများ ဝင်ထွက်မှု

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အလုပ်သမားများ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဝင်ရောက်လာသည့် လူဦးရေစာရင်းကို ကြည့်လျှင် အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ခုနှစ်	ဝင်	ထွက်
၁၈၈၅ -	၅၁,၈၇၁	၄၈,၃၁၆
၁၈၈၆ -	၇၄,၂၈၀	၅၀,၉၆၆
၁၈၈၇ -	၈၇,၄၁၁	၄၉,၈၅၈
၁၈၈၈ -	၈၁,၆၄၈	၆၁,၉၀၂
၁၈၈၉ -	၈၇,၇၁၆	၆၅,၅၈၆

အလုပ်သမားများ၏ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စရပ်များတွင် ၁၈၈၂-၈၃ ခုနှစ်၌ တန်းလျားအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်လုံးရေ (၁၀၀)ခန့်ကို မဒရပ်မြို့မှ ကူလီများအား ငှားရမ်းထားကြောင်း၊ ထိုအငှားအိမ်များမှာ သတ်မှတ်ထားသော စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း ကျန်းမာရေးအရာရှိက ထောက်ပြထားသည်။ စည်းမျဉ်းဥပဒေအရ လူတစ်ဦးအတွက် နေထိုင်ရမည့် အကျယ်အဝန်းမှာ (၂၄)စတုရန်းပေ၊ (၅-ပေပတ်လည်နီးပါး) ရှိရမည်ဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်ပိုင်ရှင်များကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ပရိုဂျက်သန့်ရှင်းရေးအတွက် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ် နံနက် (၁၀)နာရီအချိန်တွင် အမှိုက်စွန့်ပစ်ရန် လေဝင်လေထွက် ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရမည့် နေရာများကို စနစ်တကျထားရှိရန်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာက ညွှန်ကြားထားသည်။

ဟိန္ဒူနှင့်အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်အချို့၏ ပဋိပက္ခ

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းပါမောက္ခ ပန်း (B.R. PEARN) ၏ ရန်ကုန်သမိုင်းအဆိုအရ ၁၈၉၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင် အရေးအခင်းငယ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ (၂၉)လမ်းရှိ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း အပြင်ဘက်တွင် ဘက်ကရီ အစ်နေဉ် မြို့ဝန်က တားမြစ်ထားသည့်ကြားမှ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တစ်စုက နွားကို ဘာသာရေးအရ ဟာလာပြုလုပ်မည့်ကိစ္စကို တောင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ဟိန္ဒူနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တို့ အကြား ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ယင်းပဋိပက္ခကို ရွှေတိဂုံဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင် တပ်စွဲထားသော စစ်ပုလိပ်များက လာရောက် ပစ်ခတ်ဖြိုခွဲခဲ့သဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးမှုများရှိခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အင်္ဂလိပ်တို့အုပ်စိုးစဉ် ကာလအတွင်း အစောဆုံးဖြစ်ပွားခဲ့သော အရေးအခင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် သန့်ရှင်းရေးအခြေအနေ

ရန်ကုန်မြို့တော်နေပြည်သူတို့၏ ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေး အခြေအနေကိုကြည့်လျှင် မြေယာပြုပြင် ထိန်းသိမ်းမှု မရှိသေးသော မြို့ဆင်ခြေဖုံးရှိ လူအများ အပြားနေထိုင်ရာ အရပ်တွင် ဆိုးရွားလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ပုဇွန်တောင်ရပ်ကွက်သည် အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။

မြို့နေပြည်သူအချို့သည် ဒီရေအတက်အကျ ရှိသော ပုဇွန်တောင်ချောင်းကမ်းပါးတွင် ဝါးအိမ်ငယ်များဖြင့် နေထိုင်ကြရာ ဒီရေတက်လျှင် အိမ်အောက်သို့ ရေများဝင်ရောက်သည်။

ရေကျလျှင် ရွံ့ပုပ်အနံ့များဖြင့် လျှိုင်းနေတော့သည် ထိုမှတစ်ပါး ထိုအရပ်နေပြည်သူများက ဝက်များကို များစွာမွေးထားကြသည့်အပြင် အိမ်သာများမရှိသဖြင့် ကျန်းမာရေးရှာထောင်မှုကြည့်လျှင် နေထိုင်ရန် မသင့်လျော်သော အရပ်ဒေသပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ပုဇွန်တောင်ရပ်ကွက်သာမက ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းတွင် လမ်းမတော်၊ အရှေ့ပိုင်းတွင် ဗိုလ်တထောင်၊ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် သိမ်ဖြူနှင့် ဘာမေအရပ်ဒေသများတွင်လည်း ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်မှု

မရှိကြောင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများမှာ အနိုင်ပိုင်လယ်ကွင်းများ၊ ချောင်း၊ မြောင်းရွှံ့နွံ့စိမ်းမြေများတွင် နေထိုင်ကြရကြောင်း ၁၈၈၈-၈၉ မြူနီစီပယ်အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

အခြားကျန်းမာရေးအတွက် ရတက်မအေးရသော အခြေအနေတစ်ရပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့တော် ဝန်းကျင်တွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြူနီစီပယ် နယ်နိမိတ်အတွင်းစိုက်ပျိုးကော (၁၄၃၁)ဧက ရှိခဲ့သည်။

၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ သိမ်ဖြူလမ်း (စတော့ကိတ်-STOCADE)၊ မြန်မာ့ ဂုဏ်ရည်လမ်း (ကာလ်ဗတ် CULVERT) လမ်းများနှင့် ကမ်းနားလမ်းအကြား၊ အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ကန်တော်မင်ဘောင်ဒရီလမ်း (CANTOMENT BOUNDARY R.D) နှင့် ကန်တော်ကြီးပန်းခြံ (DALHOUSIE PARK) အကြားရှိ တရုတ် စိုက်ပျိုးရေးဥယျာဉ်ခြံများတွင် မိလ္လာနှင့် ကျင်ငယ် ရေများကို အသုံးပြုစိုက်ပျိုးခြင်း မပြုရန်ကိုပင် အစိုးရက တားမြစ်ရသည့် အခြေအထိဆိုက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်တွင် အစောဆုံးလာရောက် နေထိုင်အခြေချကြသော တရုတ်လူမျိုးများမှာ ကတ္တူလှေသမားများ၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း လုပ်သူများ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပန်းပဲ၊ လက်သမား၊ ပန်းရံ လုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသည်။

ပမာအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ထင်ရှားသော ပရဟိတ ဝိသနာရှင် တရုတ်သူဌေးကြီး ချန်မာဖီ (ယခင်က အလုံတွင် ချန်မာဖီ အိမ်ရှိရာလမ်း (ချန်မာဖီလမ်း)၊ ယခု နှင်းဆီလမ်း အမည် ရှိခဲ့ဖူးသည်။) သည် မကြီးပွားမီအချိန်က ပန်းရံသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယနေ့ ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော် အောင်မြေ အနီးတွင် စုလစ်မွန်ချွန်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဘုံ(၇)ဆင့်ပါ အာရုံခံ ပြာသာဒ် တန်ဆောင်းတစ်ခု တည်ရှိသည်။

ထို တန်ဆောင်းတွင် မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့ဟန်ဖြစ်သော ဘုရင်၊ ဝန်ကြီး၊ နတ်ရုပ်စသော ပန်းပုလက်ရာများ၊ ဗုဒ္ဓဝင်မှ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားတောထွက်ခန်း၊ ကြာချည်လုပ်ခန်း၊ ဘုရား ဖြစ်တော်မူခန်း၊ မာန်စစ်သည်များကို အောင်တော်မူခန်း၊ ဥရ ဝေဠု ကဿပကို ချွေချွတ်တော်မူခန်း စသည့် ပြောင်မြောက်သော ပန်းပုလက်ရာများကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

ထို အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ သူဌေးကြီးချန်မာဖီနှင့် ဇနီး ဒေါ်အေးမြတို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြစ်သည်။ ချန်မာဖီသည် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်များတွင် တရုတ်ပြည် အမှိုက်မှ မလက္ကားရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာသူဖြစ်သည်။ ပထမ သမ္ဗန်သမားဘဝ၊ ထိုမှ ကုန်သည်ကြီးဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသူ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ရန်ကုန်မြို့တော်အတွင်း ကျောက်ရောဂါ၊ ပုလိပ်ရောဂါ၊ ကာလဝမ်း ရောဂါ၊ ဝမ်းပျက် ဝမ်းလျောနှင့် အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါများ ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် အသေအပျောက်နှုန်းမှာလည်း မြင့်မားနေခဲ့သည်။

ပမာအားဖြင့် ၁၈၈၄ ခုနှစ်မှ ၁၈၈၉ ခုနှစ်အတွင်း လူ (၁၀၀၀) တွင် သေဆုံးမှုနှုန်းမှာ ၃၁.၈၇% ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၈၉၀ မှ ၁၈၉၉ ခုနှစ်အတွင်း မြေအောက် မိလ္လာပြန်စနစ်ဖြင့် အညစ်အကြေးစွန့်ပစ်ရန် စက်ရုံ (SEWAGE PLANT) တစ်ခု တည်ထောင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း လူသေဆုံးမှုနှုန်းမှာ လူ(၁၀၀၀) လျှင် ၃၃.၇၈% ရှိနေပေသေးသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သူ မြို့သားများ ရောဂါ ထူပြောလာခြင်း၊ အသေအပျောက်များခြင်းတို့မှာ နေထိုင်ရာ ဒေသဝန်းကျင်တွင် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိခြင်း၊ ရွံ့နွံထူသော အနိမ့်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြရခြင်း၊ အညစ်အကြေး စွန့်ပစ်မှုကအစ၊ ရေစီးရေလာကောင်းအောင် စနစ်တကျဖောက်လုပ် ထားသော ရေမြောင်းများမရှိခြင်း၊ သန့်ရှင်းသော သောက်ရေ၊ သုံးရေလုံလောက်စွာ မရရှိခြင်း၊ လူဦးရေ ထူထပ်လာခြင်း စသည်တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

၁၈၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်များနှင့် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်လွန်များအချိန်က ရန်ကုန်မြို့လယ် ကွက်ကွက် ကလေးမျှကိုသာ မြေမျက်နှာပြင်ကို မြေဖို့ မြှင့်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျန်ရပ်ကွက်များမှာ တောင်ကုန်းများမှ လွဲ၍ ရေဝပ်သော အနိမ့်ပိုင်းတွင် လူအများနေထိုင်ကြရသည်။ ပမာအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းအကြားရှိ သိမ်ဖြူလမ်းပင်လျှင် မြေနိမ့်ပိုင်းတွင်တည်ရှိပြီး ရွံ့နွံထူထပ်စွာ ရှိနေပေသေးသည်။

ထို့ပြင် ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးရေမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရာထောင်ချီ၍ တိုးတက်များပြားလာသည်နှင့်အမျှ မြို့တွင်းရှိ အိမ်ခန်း၊ ဈေးနှုန်းများမှာလည်း ကြီးမြင့်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆင်းရဲသားများမှာ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိသော ဆင်ခြေပုံရပ် ကွက်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြရသည်။

ယင်း အခြေအနေတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မြေအရောင်း၊ အငှားချထား၍ ရန်ပုံငွေရှာဖွေကာ တိုးတက်လာသော မြို့နေလူထုနေထိုင်နိုင်ရန် မြေနုရာ ပြုပြင်ဖော်ထုတ်သည့် လုပ်ငန်းများကို အစဉ်တစိုက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

ရေဒုက္ခ

ရန်ကုန်မြို့တော် လူဦးရေသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်ကာလက ၁-သိန်း၊ ၃-သောင်း၊ ၄-ထောင် ရှိခဲ့ရာမှ တစ်သိန်း ဂသောင်းအထိ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ လူဦးရေတိုးတက်လာမှုနှင့်အတူ ရေ အခက်အခဲက ကပ်ပါလာသည်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်၊ နွေရာသီသည် ရေရှားပါးမှုကို အထူးကြုံတွေ့ကြရ သောနှစ်ဖြစ်သည်။ ရေကိုဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များသို့ပင် တိုးချဲ့ပေးဝေနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဒေါပုံဘက်ကမ်းတွင် နေထိုင်သူများသည် ရန်ကုန်ဖက်ကမ်းတွင် စိုက်ထူပေးထားသော ရေတိုင်မှ ရေကို လာရောက်သယ်ယူကြရသည်။

ပုဇွန်တောင်ရပ်ကွက်တွင်လည်း ရေမလုံအလောက် သည့်အပြင် ဒလဘက်ကမ်းတွင် ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သောရေကို ကန်များမှလည်းကောင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်တွင် ရေတွင်းများမှ ရေကိုလည်းကောင်း ရယူသုံးစွဲနေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အစိုးရသည် ကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့စည်းကာ ထိုကော်မတီက ရွှေတိဂုံကုန်းတော်၏ ကောင်စွယ် (? ဂေါ်ရာကုန်း)တွင် ပင်မရေလှောင်တမံတစ်ခု တည်ဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို ကုန်းပေါ်ရှိ ကန်သို့ အင်းလျားနှင့် ကန်တော်ကြီး အကြားရှိ ဗဟိုစခန်းမှ ရေမောင်းတင်၍ ရန်ကုန် တစ်မြို့လုံးကို ရေပေးဝေရန် စီမံခဲ့သည်။

၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် ရွှေတိဂုံကုန်းတော် ရေလှောင်ကန်ရေကို မြို့တွင်းသို့ စတင်ဖြန့်ဝေပို့လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ရေအခက်အခဲမှာ ရှိမြဲရှိနေပေသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာဏာပိုင်တို့က လှော်ကား (သာရကန်)တွင် ရေလှောင်ကန်တစ်ခု တည်ဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဆက်ပါဦးမည်.....

မောင်အေးသန်း

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

နှင့်

အိယန်သင်းဆုန်၏ ဓမ္မသရီ

ဆလိုင်းရွှေလင်း

သူမအမည်က Iang Tin Sung ဖြစ်သည်။ မြန်မာလို အနီးစပ်ဆုံး အသံထွက်ရလျှင် အိယန်သင်းဆုန် ဖြစ်၏။ သူမကိုမသိတာဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးလေးမှာ မိတ်ထားမြင့်မြတ် ကောင်းမွန်သူများ ဖြစ်သည်။ အင်က ဦးလျှိုင်မှိုင်း (U Lain hmung)၊ မိခင်က ဒေါ် Nly Hling၊ မွေးချင်း လေးဦးအနက် သူမက အကြီးဆုံး။ ၁၇-၉-၇၇ တွင် ဟားခါး၌ သူမကို မွေး၏။

ဘာသာခြားအဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့ရသော သူမသည် ဘာနှင့် အသင်းတော်တို့၏ သွန်သင်ချက်အတိုင်း အရာရာတိုင်းမှာ ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်အားကိုးနေခဲ့ပါသည်။ ဖန်ဆင်းရှင်ကို တကယ်အားကိုးပြီး လေးလေးနက်နက် သေသေချာချာ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ဆုတောင်းချက်ကို ပစ်ပယ်လစ်လျှူရှု မထားပါနှင့်။ အရေးအယူပြုပေးပါ)ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော စကားမှာ “နားညောင်းတော်မူပါ”ဟု ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် နားညောင်းတော်မူပါဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေက ဆန့်ကျင်ဘက်ဆွဲချည်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သော၊ အဆင်းတော်စလှကြီးဖြစ်ခဲ့သော၊ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖခင်ကြီးမှာ သူမအနှစ်သမီးအရွယ် ၁၉၈၇ တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ အင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လူမမည်သားသမီး လေးဦးကို ဆင်ပန်းခံ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သော၊ မိခင်ပီသသော၊ ဖန်ဆင်းရှင်ကို အစဉ်အမြဲဆက်ကပ် ဆုတောင်းခဲ့သော မိခင်ဦးမှာလည်း ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး ၁၀ နှစ်အကြာ ၁၉၉၈

တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြန်သည်။ မိခင်သေပုံကလည်း စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်၏။ မိခင်ကို တိုက်ရိုက်လုပ်ကြသည်မဟုတ်သော်လည်း၊ နှုတ်ပိတ်သည့်အနေဖြင့် အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်က အကောင်းဘက်သို့ချည်း ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် ဖြစ်လာတာက အဆိုးတွေချည်း။

သူမအဖို့ မေးစရာတွေ၊ ဆင်ခြင်တွေးဆစရာတွေများ၍များ၍လာသည်။ စိန္တာမယဉာဏ်ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သက်ရှိဘုရားရှင် ဖြစ်တာမှန်လျှင် သူမတို့ကို ဘာကြောင့် မိဘမဲ့ဖြစ်စေခဲ့သလဲ။ အရာရာတိုင်းသည် ဖန်ဆင်းရှင်အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ နားညောင်းတော်မူပါဟု စိန်ခေါ်၍အကြိမ်များစွာ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါလျက် ထူးခြားနားဖြစ်ခဲ့ရာ နားညောင်းမည်သူကော တကယ်ရှိပါရဲ့လား။ တကယ်အားကိုးခဲ့ပါလျက် အားကိုးရကျိုးမခပ်သည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ။ အကောင်းတွေချည်း ဆုတောင်းခဲ့ပါလျက်၊ ကြုံလာသမျှတွေက အဆိုးတွေချည်းဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာရှိနေသလား။ ချမ်းသာသူမိဘဝန်းကျင်မှ မွေးလာသူရှိသလို၊ မွေးပြီးပြီးချင်း အစွန့်ပစ်ခံရသူလည်း ရှိနေရာ ဒါတွေကော ဖန်ဆင်းရှင်၏ အလိုတော်တွေပဲလား။ ကျမ်းဟောင်းနှင့် ကျမ်းသစ်ဆန့်ကျင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူဝင်စားတွေရှိနေခြင်းကလဲ ဆင်ခြင်တွေးဆမှုကို ပို၍လေးနက်စေခဲ့သည်။ ဘာသာခြားတို့အဖို့ သေပြီးလျှင် ခရစ်တော်၌အိပ်ပျော်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လူဝင်စားဆိုတာ လုံးဝ လက်ခံကြသူများ

မဟုတ်။ သို့သော် ဟားခါးတွင် လူဝင်စားဆိုတာအမှန်ပင် မွေးဖွားခဲ့ဖူးသည်။ ဘာသာခြားတွေက ကျမ်းချက်အရ လူဝင်စားကို လက်မခံကြသော်လည်း၊ ပြင်ပလောက၌မူ ယုံကြည်သင့်သလောက် ယုံသူများလည်း ရှိနေ၏။ ဘာသာ ခြားဝါဒအရ တစ္ဆေဆိုတာမရှိပေမဲ့၊ မိဘတွေ၏ ဝိညာဉ်ဆို တာလည်း ယုံသူက ရှိနေကြသည်။

သူမအသက် ၁၈ နှစ်သမီးတွင် မင်းတပ်ဇာတိဖွား ကိုနိုင်မာန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ကိုနိုင်မာန်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ဖနီးမောင်နံသည် မိမိတို့ယုံကြည် ရာ သာသာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်နေခဲ့ကြသည်။ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။

သူမအဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည့်အချက်မှာ ရတနာမွန်၊ သာထွန်းပြန့်၊ မြတ်မင်္ဂလာစသော ဗုဒ္ဓဘာသာ စာစောင်များကို ဖတ်ရှုနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကံနှင့် ကံအကျိုးပေးဆိုင်ရာ စာမူကောင်းကောင်းများကို ဖတ်ရှုခွင့် ကြုံခဲ့သည်။ ဖန်ဆင်းရှင်က အရာရာကိုဖန်ဆင်းတာတော့ မဟုတ်နိုင်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိမြင်လာခဲ့သည်။ အစ ပိုင်း၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးများကို ဘယ်လိုမှလေးစားနိုင် ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူမမေးသော မေးခွန်းများကို လိုရင်းရောက် အောင် မဖြေဘဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်။

ဘာသာရေးစာစောင်များကို ဖတ်ရှုရသဖြင့် လူဝင် စားကိစ္စ သဘောပေါက်လာ သည်။ ကံနှင့် ကံအကျိုးပေးကို နားလည်လာသည်။ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)၏ ဘဝနှင့် ရင်းရသော အတွေးအမြင်များစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရသောအခါ တွင်မူ ရတနာသုံးပါးကို အကြွင်းမဲ့ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်နိုင် သော စွမ်းအားသတ္တိများ ရှိလာပါပြီ။ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည် သာ)ကိုစည်း အလွန်ပင် ကြည်ညိုလေးစားမိသည်။ မေတ္တာရှင် လူဝတ်မလဲမီက ကြည်ညိုလေးစားသလို၊ လူ ဝတ်လဲပြီးနောက်၌လည်း ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ကြည်ညိုနေမြဲ ပါဟု ၁၅-၅-၂၀၁၆ တွင် မအီယန်သင်းဆုန်က စာရေးသူ အား ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောဆိုသည်။ မေတ္တာရှင်၏ စာပေနှင့် တရားတော်များက အချိန်မရွေး ဖတ်ရှုနာယူသူ တို့အား ကောင်းကျိုးဖြစ်စေမြဲဖြစ်၍ ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။ လူ့ဘဝတွင်လည်း မေတ္တာရှင်သည် ကောင်း မူများသာ လုပ်နေမည်ဟု မသိတာ ယုံကြည်နေသည်။

သူမသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်မီကတည်းက ဗုဒ္ဓ

အီယန်သင်းဆုန်

တရားတော်များကို ယုံကြည်သက်ဝင်နေခဲ့သော်လဲ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်မူ သရဏဂုံဆောက်တည်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ အဖြစ် ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ခံယူလိုက်သည်။

သူမ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ခံယူလိုက်သည့်အတွက် မျိုးနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းတို့က သူမကို စိတ်ဆိုးကြသည့် သူမ၏ တုံ့ပြန်စကားမှာ “ဆွေမျိုးတွေ နာကြည်းတာ ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသထွက်စိတ်ဆိုးတာကို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”ဟု ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်တွင် ကန်ပက်လက်မြို့၌ ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည် ဆရာ

အရှင်အဂ္ဂဓမ္မ(နိက္ခမ)က မအီယန်သင်းဆုန်အား တွေ့ဆုံ
မေးမြန်ရာ၌ ထိုသို့ဖြေကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းက
ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လို့၊ ခင်ပွန်းရဲ့ အဓမ္မစည်းရုံးမှု ဆွဲဆောင်မှု၊
ခြိမ်းခြောက်မှုတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာရခြင်း
မဟုတ်ကြောင်းလည်း သူမက အတိအလင်းဖြေဆိုသည်။
မိမိယုံကြည်ရာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ကြစတမ်းဟု
ကတိရှိထားခဲ့ကြသဖြင့် သူမ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ခံယူလာသော်
လည်း ဦးနှိုင်းမာန်က ပိုမို ဝမ်းမြောက်ဟန်ပင် မရှိ။ သို့သော်
မှတ်မှတ်ရရစကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောပါသည်။

“မင်း စာဖတ်တယ်ဆိုတော့ စာထဲက အမှန်တရား
ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သားပဲ”

အမျိုးတွေက သူမကို “မှားပါတယ်”ဟု ပြောစေ
ချင်ကြသည်။ သူမကလည်း မမှားမှန်း သိသောကြောင့်
ဆက်ဆံရေးက အဆင်မပြေ။ ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်
ကိုးကွယ်လာသူတို့၏ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသောအဖြစ်ကို
အမည်ခံမိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့က မသိနိုင်။ သိရန်လည်း
အားမထုတ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာပြီးနောက် သူမ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသော အချက်တစ်ချက်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ နွေး
ထွေးသော လက်ကမ်းကြိုဆိုမှုကို မရရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
အမှန်တော့ ရတနာမှန်စာစောင်နှင့် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်
သာ)၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုမှတ်ဆင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍
မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းရာထူးတက်ဖို့ သို့မဟုတ် မိမိအခွင့်
အရေး တစ်စုံတစ်ရာရဖို့ မျှော်လင့်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်
လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ သို့သော် သူမသည် လူသားတစ်
ယောက်ဖြစ်၍ အမျိုးတွေ၏ ပစ်ပယ်မှုကြောင့် အထီးကျန်
တာကို ဝမ်းနည်းမိသလို၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ နွေးထွေး
သော လက်ကမ်းကြိုဆိုမှုကိုတော့ လိုလားတောင့်တမိသည်
မှာ အမှန်ပါဟု မအီယန်သင်းဆုန်က ရီဝေသော မျက်လုံး
များဖြင့် လှစ်ဟဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ဟိုဘာသာမှာတုန်းက
အားမငယ်ခဲ့ရဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာမှ အားငယ်လာ
တတ်တာလည်း အသိသာကြီးပါ။

အပြင်မှာ တွေ့ရသော သံဃာနှင့် ဗုဒ္ဓတရားတော်
တွင် တွေ့ရသော သံဃာ၏ကွာခြားချက်ကိုလည်း သူမ

သိလာရသည်။ ဦးစွာတွေ့ရသော အပြင်ကသံဃာတော်
များကို ရုတ်တရက် မကြည်ညိုနိုင်တာကတော့ အမှန်ပါ။
သူမသည် တတ်စွမ်းသလောက် လှူခဲ့ဖူးသည်။ အလှူရှင်၏
လှူဖွယ်ဝတ္ထုက ညံ့ချင်ညံ့နေမည်၊ အလှူခံကလည်း ကြိုက်
ချင်မကြိုက်မည်။ သို့သော် လှူသူ၏စေတနာကို အသိ
အမှတ်ပြု၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နွေးထွေးပျူငှာစွာ လက်ခံ
စေချင်သည်မှာ သူမ၏ ဆန္ဒ။ သို့သော် ထိုသို့ဖြစ်မလာပါ။
အလှူရှင်ကွယ်ရာမှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လွှင့်ပစ်ချင်လည်း
လွှင့်ပစ်ပါ။ သို့သော် ရှေ့မှာတော့ လက်ခံစေလိုပါ၏။

ဆင်းရဲသူကိုတစ်မျိုး၊ ချမ်းသာသူကိုတစ်မျိုး ခွဲခြား
ဆက်ဆံမှုတွေကိုလဲ သူမကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ ဗုဒ္ဓဓမ္မအချို့ကို
သာ လက်ခံနိုင်သေးသော စမ်းတဝါးဝါးကာလများဆီက
အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေပေါ့။ ပရမတ္ထသံဃာတော်တို့၏
ဂုဏ်တော်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာ သဘောပေါက်ရသောကြောင့်
သံဃာတော်များကို သံဃာရတနာ၏ ကိုယ်စားလှယ်များ
ဟု ကြည်ညိုလာလေသည်။ သူမ၏ ချင်းအမည်ကို ခေါ်ရ
ခက်လှသည်ဟု မိန့်ဆိုဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို စာရေးသူ
သတိပြုမိတော့ ဖြူးဆရာတော်၏ တရားတော်ကိုကြား
ယောင်လာသည်။ ဖြူးဆရာတော်က (မြန်မာအသံထွက်
တွေသာ ပီအောင်မဆိုကြတာ၊ ဘုံတို့ပထွေးစာ အင်္ဂလိပ်စာ
ကျတော့ပီပ)ဟု သတိပေးဖူးသည်။ ချင်းအမည်တွေကိုကျ
တော့ ခက်လှချည်ရဲ့ဟု ထင်ရာမြင်ရာဆိုနေပြီး၊ နိုင်ငံ
တကာ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ကရုတစိုက်ပြောဆိုနေသူ
အချို့လည်း ရှိနေပြန်သည်။

“ကျွန်မဆွေမျိုးတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကို မှား
တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ဆုံး သဘာဝအကျ
ဆုံးဘာသာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်
လာတာလို့ ပြောချင်တာပါ”ဟု သူမက လေးလေးနက်နက်
ဆို၏။

“ဟိုဘာသာကို ပြန်ဝင်ရင် လိုအပ်မှုအားလုံး၊
လိုလားမှုအားလုံး ပြည့်စုံသွားမယ်။ သားချင်းဆွေမျိုးထဲမှာ
အရေးပါအရာရောက်နေသူတွေ အများကြီး၊ ပြည်တွင်း
မှာရော၊ ပြည်ပမှာပါလေ။ လားတွေလည်း မြင့်မြင့်မားမား
ပညာသင်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်
လောက်ပေးပေး၊ အမြဲတမ်းတော့ အလကားမပေးနိုင်ဘူး

ဆိုတာ သိတယ်။ ဒီဘဝမှာပဲ ခံစားရပြီး၊ သံသရာအတွက် စိတ်မချရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရော သားသမီးတွေပါ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပဲ ကိုးကွယ်ချင်ပါတယ်။ သားသမီးတွေကိုလည်း ပြောဖြစ်ပါတယ်။ ချင်းဖြစ်ရလို့၊ ရုန်းကန်ရလို့ အားငယ်နေဖို့ မလိုသလို (မာန်)ထောင်ဖို့လည်း မလိုဘူးလို့”

ဗုဒ္ဓဘာသာမှ အခြားဘာသာသို့ ပြောင်းသွားကြသူများလည်းရှိရာ မအီယန်သင်းဆုန်က ဤသို့မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။ “အခွင့်အရေး(သို့) မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်လာကြသူများဟာ ဗုဒ္ဓတရားကို တကယ်လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့အတွင်းက အနှစ်သာရကို သိသူဟာ သံသရာတစ်လျှောက်မှာ ချမ်းသာဖို့၊ စိတ်ချရဖို့အတွက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတာပါ။ ဗုဒ္ဓတရားရဲ့ အနှစ်သာရကို မသိသူတွေကသာ အခြားဘာသာကို ပြောင်းကြတာပါ”

ဗုဒ္ဓတရားတော်က လေးနက်မှန်ကန်သော်လည်း၊ ဘာသာခြားတို့၏ သာသနာပြုနည်းများက ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ သာသနာပြုနည်းများထက် မနှိုင်းယှဉ်သာလောက်အောင် ကောင်းမွန်နေကြောင်း မအီယန်သင်းဆုန်က အပြုသဘောဖြင့် ထောက်ပြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းတွင် ပညာသင်လာခဲ့သော ချင်းလူငယ်တစ်ယောက် ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် ဘာသာခြားသို့ ဝင်ရောက်သွားကာ တရားဟောဆရာ ဖြစ်သွား၏။ ဤသို့သော ဖြစ်ရပ်များကို ခဏခဏ ကြားရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖို့ သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်းဖြစ်ရသော သံဝေဂရဖွယ်၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ် ဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်။ ဤသို့သောဖြစ်ရပ်တွင် အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိသည်ဟု စာရေးသူ သုံးသပ်မိသည်။ ပထမအကြောင်းအရင်းက ဘာသာခြားများက စားဝတ်နေရေး၊ ပညာသင်ကြားရေးကို အခမဲ့ရသောနေရာ၌ အခွင့်အရေးယူရုံသာမက လာနေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြောင်းရင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က မေတ္တာဖြင့် ယှဉ်၍ ထိထိရောက်ရောက် နွေးနွေးထွေးထွေး သာသနာမ ပြုနိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

မအီယန်သင်းဆုန်ကမူ မိမိတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ချို့ယွင်းအားနည်းချက်များကို အချိန်မီပြုပြင်ဖို့ အကြံပြုသည်။

“နေမကောင်းဘူးဆိုပါတော့ တစ်ဦးတည်းက လူလွတ်ပြီး ငါးသောင်း လှူခိုင်းတာထက် အဖွဲ့ဝင်တွေစုပြီး ၅၀၀၀ ပဲ သွားလှူကြတာက လူနာအတွက်ပိုပြီး ခွန်အားဖြစ်စေတယ်။ အားပေးစကားပိုင်းပြောကြတာ၊ ဆုတောင်းပေးကြတာ အားရှိသွားတယ်။ ငွေထက်နွေးထွေးမှုက ပိုပြီး ပျော်ရွှင်စေတယ်။ အဲဒါကို သတိပြုဖို့လိုပါတယ်”

ဘာသာခြားတို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ အပတ်စဉ်တွေ့ဆုံမှုရှိပြီး အလွန်စည်းလုံးညီညွတ်ကြသည်ကို သူမက ပြောပြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များမှာမူ ဝါတွင်းကာလ၊ သင်္ကြန်ကာလလောက်မှာသာ တွေ့ဆုံနိုင်ကြကြောင်း၊ ထိုသို့တွေ့ဆုံကြသော်လည်း ဘာသာရေးသီးသန့်သာဖြစ်၍ လူမှုဒုက္ခများကို မျှဝေဖြေရှင်းနိုင်သော အဖွဲ့အစည်းပုံစံ မဟုတ်ကြောင်း၊ စည်းရုံးမှုနှင့် နွေးထွေးမှုအားနည်းလှသည်ဟု ခံစားရကြောင်း သူမက ရှင်းပြသည်။

စီမံခန့်ခွဲမှု အတတ်ပညာ (အုပ်ချုပ်မှု) ညံ့ဖျင်းလှသောကြောင့် ငွေကြေးနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများ အလေအလွင့်များ၍ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့ကြောင်းလဲ ထောက်ပြသည်။ လူကိုလူလိုမြင်တတ်၍ မေတ္တာဖြင့်ဆက်ဆံတတ်ဖို့၊ အမိန့်အာဏာဖြင့် ပြောဆိုပြုမူခြင်းထက် နှလုံးသားထဲ ထိရောက်အောင် ဆက်ဆံတတ်ဖို့လိုကြောင်း သာမကတစ်ချို့ဖြင့် သူမက ရှင်းပြသည်။

“အချို့အလှူတွေမှာက လူကြီးတွေကိုပဲ ဦးဦးဖျားဖျား ကျွေးကြတယ်။ ဆင်းရဲသူ၊ အဖိနှိပ်ခံတွေထက် ချမ်းသာသူ၊ ရာထူးရှိသူကို ဦးစားပေးပြီး ကျွေးတယ်။ အဲသလိုခွဲခြားဆက်ဆံတာဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ထိခိုက်ပါတယ်။ လူကြီးတွေက ဗုဒ္ဓသာသနာ ခိုင်မာပြီးသားဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ဘာသာလည်း မပြောင်းတော့ပါဘူး။ လူငယ်တွေကတော့ သူတို့ကို နှိပ်တယ်လို့ ခံစားရတဲ့အခါမှာ စိတ်ဒဏ်ရာရသွားပြီး ဘာသာပြောင်းသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် လူငယ်တွေကို ဂရုစိုက်ဖို့၊ မေတ္တာနဲ့ ဆက်ဆံဖို့လိုပါတယ်။ စိတ်ဒဏ်ရာတွေရပြီး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကျောခိုင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓတရားတွေ မခိုင်မာသေးတော့ အစစအရာရာ သတိပြုဖို့လိုပါတယ်”

(မှတ်ချက် ။ စာရေးသူသည် အလှူပွဲများနှင့်တရားမျှတမှုအဖြစ်ဆုံး၊ အမြန်ဆုံး၊ ဝေယျာဝစ္စ ဒုက္ခခံနည်းဆုံး၊

တစ်ပြိုင်နက် ကျွေးမွေးနိုင်သော သီရိလင်္ကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တို့၏ ကျွေးမွေးနည်းကို တင်ပြခဲ့ဖူးသည်။ အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြပါဦးမည်။ စားလိုသူတို့သည် ဇလုံ တစ်လုံး၊ ဇွန်းတစ် ချောင်း၊ မတ်ခွက် တစ်ခွက်ကိုယူကာ တန်းစီရသည်။ ထမင်းအိုးကြီးနားရှိ လူတစ်ဦးက တန်းစီသူတို့၏ ဇလုံများ ထဲသို့ ထမင်းကို ထည့်ပေးသည်။ နောက်တစ်ဦးက ဟင်း များကို ထည့်ပေးသည်။ အခြားတစ်ဦးက မတ်ခွက်ထဲသို့ အရေ သောက်ဟင်းကို ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ထမင်းပိုင်းများ ခင်းမထားပါ။ သင့်လျော်ရာတွင် ထိုင်၍စားကြသည်။ မဝ သေးပါက ထပ်၍တန်းစီနိုင်သည်။ ရာထူးရှိသူ၊ မရှိသူ၊ ငွေကြေးရှိသူ၊ မရှိသူ မခွဲခြားဘဲ စားကြသည်။ ထမင်းပိုင်း ပြင်ပေးစရာမလို၊ ပုဂံများစွား ဆေးစရာမလို၍ ဝေယျာဝစ္စ ဒုက္ခ အနည်းဆုံးဖြစ်သည်။)

တစ်ဦးက ငွေငါးသောင်းဖိုးပေးလှူပေမယ့် တစ် ဖက်သားကို အထင်သေးသော မျက်လုံး၊ နှိမ်သောသဘော ထားဖြင့် ပေး၏။ အခြားတစ်ဦးကမူ ၅၀၀၀ ဖိုးသာ ပေးလှူ ပေမဲ့ ခင်မင်နွေးထွေးစွာဖြင့် မိဘကသားသမီးကို ပေးသကဲ့ သို့ ပေး၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်တွင် ဒုတိယလူက မေတ္တာဖြင့် ဆက်ဆံသူ၊ လူကိုလူလိုဆက်ဆံသူ၊ နှလုံးသားထဲ ထိ ရောက်အောင် စီမံနိုင်သူဖြစ်၍ အောင်မြင်သည်မှာ အထူးချွဲ ကားရေးသားဖွယ် မလိုပေ။ မအီယန်သင်းဆုန်က ဗုဒ္ဓဘာ သနာပြုများကိုလည်း ထိုသို့အောင်မြင်စေလိုသည်မှာ တကယ့်စေတနာ ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ဗုဒ္ဓဘာသနာပြု ပရဟိတလုပ်ငန်းများတွင် အပင်ပန်းခံ၍ ဆောင်ရွက်လာခဲ့ သည်။ ဆောင်ရွက်ဆဲလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အတွင်းကျကျ သိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာက ဝေယျာဝစ္စလုပ် တဲ့သူတွေကို အနိမ့်စား၊ အောက်တန်းစားလို့ အချို့ကထင် ကြတယ်။ ငွေကြေးအလှူ မလှူနိုင်ပေမဲ့၊ လုပ်အားအလှူ လှူနေကြသူတွေရဲ့ ကောင်းမှုကိုလည်း ဟောပေးကြစေ လိုပါတယ်။ လူတွေရဲ့ဘဝထဲ ဝင်နိုင်အောင် သင်ပေးကြစေ လိုပါတယ်” ဟုလည်း ဆိုပါ၏။

စာရေးသူ မကြာခဏ ရေးသားဟောပြောခဲ့သော ပါယာသီမင်းနှင့် မင်းမှုထမ်းတို့အကြောင်းကို သူမအားထပ်

ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ပါယာသီမင်းကြီးမှာ ဘာသာမဲ့ဖြစ်နေရာမှ ရဟန္တာကြီးတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးဖြင့် ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ သံဃာတော်များအား ပစ္စည်းလေး ပါးဖြင့် လုပ်ကျွေးရန် မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးကို တာဝန်ပေး သည်။ ထိုမင်းမှုထမ်းသည် ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည် ညီဆည်းကပ်သူဖြစ်၍ မင်းကြီး၏အလှူကို စနစ်တကျ အလေအလွင့်မရှိအောင် စီမံသည်။ သံဃာများ ချမ်းသာ အောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သာဟတ္ထိကဒါနမြှောက် ရှိရှိ သေသေ လှူဒါန်းသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသေ၍ နတ်ပြည် တွင် နတ်သားဖြစ်ကြ၏။ မင်းမှုထမ်းသည် စေတနာပါပါ အပင်ပန်းခံ၍ အလေအလွင့်မရှိအောင် ရှိရှိသေသေကပ် လှူခဲ့သောကြောင့် ပါယာသီနတ်သားထက် ပို၍တန်ခိုးကြီး သော နတ်သားသွားဖြစ်သည်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တတ်လျှင် ငွေကြေး ဥစ္စာလှူသူထက်ပင် ပို၍ကုသိုလ်ရသော သာဓက ဖြစ်ရပ်တည်း။

နေ့ရက်က ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၅ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။ အချိန်က နေ့ခင်း ၁ နာရီ။ နေရာက ချင်း ပြည်နယ်၊ ကန်ပက်လက်မြို့နယ်၊ ၉၆၉ နတ်မတောင် ဟိတရေ ပရဟိတကျောင်း။ စာရေးသူသည် ဝေယျာဝစ္စ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အီယန်သင်းဆုန်နှင့် စကားပြောကောင်း နေလိုက်သည်မှာ အချိန်တော်တော် ကြာသွားသည်။ ၂၀၁၄ တွင် စတင်တည်ထောင်သော ၉၆၉ ဆရာတော် အရှင်ဝိမလာဘိဝံသ၏ နတ်မတောင် ဟိတရေဂေဟာတွင် ကျောင်းသူ ၆၀ ဦးနှင့် ကျောင်းသား ၁၀ ဦးခန့်ကို ကျွေး မွေး၍ ပညာသင်ကြားပေးလျက်ရှိသည်။

မအီယန်သင်းဆုန်၏ သာသနာရေးဆိုင်ရာ အပြု သဘော အကြံပြုချက်များကို သီးသန့်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထပ်ရေးမှ ပြည့်စုံမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆလိုင်းရွှေလင်း

တန်ခိုးရှင်

မောင်အောင်မြင် (မိတ္ထီလာ)

တန်ခိုးရှင်

ကိုးကွယ်ရာကို ဒီပါဗွေ
ရွှေပြည်သူတို့ ဆုယူရှင်လန်း
တင်လှူဒါန်းသည့် တိမ်ပန်းပဏ္ဍိတ်
ချိန်းမဲ့သုန်သည်
ကဆုန်ရွှေညောင်ရေသွန်းတည်း။

(နဝဒေး)

ကဗျာကဝိစာဆို နဝဒေး၏ အထက်ပါ တန်ခိုးရှင် ကဗျာကို ဖတ်မိချိန်တွင် လွန်ခဲ့သော ၅၃ နှစ်ခန့် ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်၌ မျက်မြင်ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသည့် အံ့ဖွယ်တန်ခိုးရှင် ဘုရားနှစ်ဆူ၏ တန်ခိုး ကြီးမားပုံအဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားရန် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူသည် ကျန်းမာရေးမူ့ဖြစ်သည့်အလျောက် ခရိုင်အတွင်း ၁၀ နှစ်ပြည့် ဝန်ထမ်းများ ခရိုင်ခြားသို့ ပြောင်း ရွှေ့ရသည့် ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာန၏ ဝန်ထမ်းရေးရာမူ့အရ မိတ္ထီလာခရိုင်မှ မန္တလေးခရိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာ မန္တလေး ခရိုင်၊ အမရပူရမြို့နယ်(ရွှေကြက်ယက်) ကျန်းမာရေးဌာနသို့ “မန့်က” အဆုံးအဖြတ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသူ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မိမိ(စာရေးသူ)မှာ အိမ်ထောင်ရှိသော်လည်း ဇနီး သည်မှာ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း (သားဖွားဆရာမ)တစ်ဦးဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်တွင် အဆင့်မြင့်သင်တန်း (ကျန်းမာရေး ဆရာမ)သို့ တက်ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနှင့်အတူ မိသားစုပါ မလာနိုင်ပဲ တစ်ဦးတည်းသာ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကြက်ယက် ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ရောက်ရှိပြီး

တစ်လခန့်အကြာ မိမိအသမ္ပာ လူငယ်တစ်ဦးအား မိမိအတွက် ကူဖော်(ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်စောင့်) ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ခေါ်ယူရောက်ရှိလာသဖြင့် မိမိ၏ စားရေး နှင့် လူမှုရေးအတွက် ကူညီမှုရရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ ခေါ်ယူခဲ့သည့် လူငယ်မှာ လူငယ်တို့ဘာဝ စွန့်စားလိုစိတ်၊ လူအများအထင်ကြီးခံလိုစိတ်များကြောင့် နေ့ခင်းတိုင်း ရေချိုး ချိန်တွင် မြစ်ဆိပ်တွင် ရေမချိုးဘဲ ရွှေကြက်ယက်ဘုရား ရင်ပြင်အစွန်းမှ ရေဝတ်မြစ် “ရွှေကြက်ယက်”ဝဲအတွင်းသို့ ခိုင်ပင်ထိုး ကျွမ်းပစ်ရေချိုးမှုကြောင့် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ် ရသဖြင့် ရောက်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် ၎င်း၏နေရပ်(ရွာ) သို့ ပြန်ပို့လိုက်ရသဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် မိမိကိုယ် တိုင် ဆောင်ရွက်ရသည်။

သို့ရာတွင်...ရွှေကြက်ယက် ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ရောက်စ တစ်ဦးတည်းရှိစဉ် မိမိဌာနမှ ဝန်ထမ်းဆရာမများနှင့် အတူ ရွှေကြက်ယက်(ကိုးသင်းရပ်)မှ ဦးဘအေး-ဒေါ်ဝင်းထိန် မိသားစုနှင့် စိန်တုံးရပ်မှ ကျောင်းဆရာ ဦးညီမောင် မိသားစု တို့မှ မိမိ၏စားဝတ်နေရေးနှင့် အခြားလူမှုရေး(ဝေယျာဝစ္စ) များကို ကူညီပံ့ပိုးပေးကြသဖြင့် အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပါ။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေကြက်ယက် ကျန်းမာရေးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်အတွင်း ကိုးသင်းမှ ဦးဘအေး (ငှက်ခတ်သူ) ဒေါ်ဝင်းထိန်တို့မိသားစု သားသမီးများနှင့်အတူ စိန်တုံးရပ်မှ ဆရာဦးညီမောင်(မူလတန်းပြဆရာ)တို့ မိသားစု တစ်အိမ်သားလုံးနှင့်လည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့်မိသားစု ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိလာကြသဖြင့် မိမိ၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် အခြားလူမှုရေး အိမ်၏ဝေယျာဝစ္စကိစ္စများ ကူညီပံ့ပိုးပေး ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဆရာဦးညီမောင်၏ ယောက္ခမကြီး၏ ကျန်းမာရေးကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မှုကြောင့် ကျေးဇူးတင် သည့်အနေဖြင့် ၎င်းတို့၏မိသားစု သားအရင်းပမာ အသိ အမှတ်ပြု ကူညီထောက်ပံ့မှု ရရှိသလို ဦးညီမောင်၏ဇနီးနှင့် ခယ်မတို့ကလည်း အမေကြီးနည်းတူ သံယောဇဉ်တွယ်ကာ ခင်မင်မှုခံရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဆေးကုသပေးမှုကို ကျေးဇူး ဆပ်သည့်အနေဖြင့် အမရ ပိုးတွဲလုံခြုံသတိထည့် လက် ဆောင်ပေးရာ မိမိက လက်မခံ ငြင်းသော်လည်း အမေကြီး စိတ်မကောင်းမှာဖြစ်၍ နောက်ဆုံး လက်ခံခဲ့ရပြီး ၎င်းတို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာအောင် ဝတ်ပြုရခဲ့မှုကို ယခုတိုင် မြင်ယောင် အမှတ်ရနေမိသည်။

ယခု ဤဆောင်းပါးရေးနေချိန် ၂၀၁၈ ခုနှစ် နှစ်ပေါင်း ၅၄ နှစ်ခန့် ကြာနေပြီဖြစ်ရာ ထိုအချိန်က မိမိအား မိသားစု ပမာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသော ဦးဘအေး၊ ဒေါ်ဝင်း ထိန် သားသမီးများနှင့် ဆရာ ဦးညီမောင်၊ အမေဒေါ်---နှင့် မိသားစုများထံ မရောက်ဖြစ်တော့။ လူ့ဘဝ၌ ရှိမရှိကြသေး ရဲ့လား ဆိုပြီး အထူးသတိရနေမိပါသည်။

ရွှေကြက်ယက် တန်ခိုးကြီးဘုရားနှစ်ဆူနှင့် ကဆုန်လပြည့် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်

ရွှေကြက်ယက်ကျန်းမာရေးဌာနတွင် တာဝန်ကျခိုက် ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်တွင် အဆိုပါ ဦးဘအေး၊ ဇနီးသားသမီးများနှင့် ဆရာဦးညီမောင်၊ ဇနီး၊ ခယ်မတို့နှင့်အတူ ရွှေကြက်ယက်မှ လူနာမိသားစုတို့၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ၎င်းတို့ဆန္ဒအရ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သို့ လိုက်ပါခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

ရွှေကြက်ယက်/ရွှေကြက်ကျ ဘုရားနှစ်ဆူမှာ ရွာ၏ အရှေ့ဖျားနှင့် အနောက်ဖျားရှိ ကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ရှိပြီး ရပ်ကွက်သုံးခု ခြားလျက်ရှိပါသည်။ ရွှေကြက်ကျဘုရားမှာ ရွာအနောက်ဖျား ရောဝတီရေဆိပ်အနီး ကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ (ထိုဘုရားကုန်းတော်ခြေရင်းတွင် ရောဝတီ ရွှေကြက်ယက်ဝဲ ရှိပါသည်။)

စိန်တုံးရပ်နှင့် ကိုးသင်းရပ် (ရွှေကြက်ယက်) ကဆုန် ညောင်ရေသွန်း ပျီဖြူအဖွဲ့သည် ရပ်ကွက်အပိုင်းလိုက်

ကဆုန်လပြည့်နေ့
ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲ
ပြုလုပ်ပြီးတိုင်း မိုးကြိုးထစ်၊
လျှပ်စီးလက်မှုနှင့်အတူ
မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီး
ဘုရားရင်ပြင်တော်
သန့်ရှင်းပေးကြောင်း သိရှိရသည်။

ကဆုန်လပြည့်နေ့ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းကြရာ စိန်တုံးရပ် အဖွဲ့မှ လှပျီဖြူ ၂၀ ခန့်က ရေချမ်းအိုးကိုယ်စီဖြင့် ရွာ အနောက်ဘက်ရှိ ရွှေကြက်ကျ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် တက်ရောက်ကြပြီး ရွှေကြက်ကျ ဘုရားရင်ပြင်မှ ရှေးဦးစွာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းပြုလုပ်ပြီးမှ ဘုရားရင်ပြင်တော်ရှိ ဗောဓိညောင်ပင်အား ရေသွန်းလောင်း ပေးကြ၊ လိုရာဆုတောင်းကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ၅ နာရီ ခန့်သာရှိပြီး ရပ်ရှစ်ခွင် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင် တောက်ပ တိမ်ကင်းစင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

မိမိတို့ ရွှေကြက်ယက် ကိုးသင်းနှင့် စိန်တုံးအဖွဲ့ ရွှေကြက်ကျဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ရှိ မဟာဗောဓိရွှေညောင်ပင် အား ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းလောင်းပူဇော်ပြီး ဘုရားကုန်း တော်ပေါ်မှ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဆင်းပြီး မိမိတို့နေအိမ် ရောက်ရှိချိန်တွင်မူ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နေရောင်ခြည် တောက်ပ၊ တိမ်ကင်းစင်နေရာမှ မိုးသားတိမ်မည်းများ ရပ်ရှစ် ခွင် တစ်ပြင်လုံး ရွှေလျားရောက်ရှိ ဖုံးအုပ်လာမှုနှင့်အတူ မိုးကြိုးထစ်သံ၊ လျှပ်စီးလက်မှုများ မီးမောင်းထိုးလိုက်သည့်အပြင် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး ခဏအကြာတွင် သည်းထန်စွာ

မိုးရွာသွန်းမှု ဖြစ်ပေါ်လာရာ မိမိတို့ ကဆုန်လပြည့် ကဆုန်
ညောင်ရေသွန်းအဖွဲ့တို့ အိမ်အရောက်စောသဖြင့် မိုးလွတ်ရုံ
သာ ရှိတော့သည်။

ဤသို့ ရုတ်တရက် တစ်နာရီခန့်ကြာ မိုးသည်းထန်
စွာ ရွာသွန်းလိုက်သော မိုးရေတို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သော တစ်
နာရီကျော်က ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲကျင်းပရာ ရွှေကြက်
ယက်ဘုရားရင်ပြင်တော်ရှိ အညစ်အကြေးအမှိုက်များ မိုးရေ
နှင့်အတူ မျောပါလျက် ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်ပြင်လုံး အညစ်
အကြေးအမှိုက်များ သန့်ရှင်းသွားမှုကို နောက်တစ်နေ့နံနက်
တွင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် မိမိအဖို့ ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်ရသော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ယခုလို ကဆုန်လ
ပြည့်နေ့ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲ ပြုလုပ်ပြီးတိုင်း မိုးကြိုး
ထစ်၊ လျှပ်စီးလက်မှုနှင့်အတူ မိုးကြိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း
ပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းပေးကြောင်း သိရှိရသည်။
ထို့အတူ ရွှေကြက်ယက်ဘုရားတွင်လည်း ရွှေကြက်ကျ
ဘုရားရင်ပြင်ကဲ့သို့ မိုးရေဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ကြောင်းဖြင့်
သမိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီး ရွှေကြက်ယက်/ရွှေကြက်ကျ ဘုရား
များအဖြစ် ထင်ရှားနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထူးခြားမှု
တစ်ခုမှာ အဆိုပါ ရွှေကြက်ယက်/ရွှေကြက်ကျ တန်ခိုးကြီး
ဘုရားနှစ်ဆူအား ကဆုန်လပြည့်နေ့ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းမှု
မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမှုဖြစ်ပြီးနောက်တွင် တစ်ထွာခန့်
ကင်းခြေများကြီးတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် လူသတ္တဝါ
တို့အား အန္တရာယ်မပြုကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

တန်ခိုးရှင်

- (၁) ပွဲတော်ညောင်ရေ သွန်းမြဲပေတည့်
- စိန္တေဆင်းလှ မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့်
- ရွက်လှစိမ်းဝေ ညောင်ဗုဒ္ဓေအား
- ဆုချွေရည်မှန်း စိမ်းစိုလန်းဖို့
- စိတန်းညီညာ ပျိုကညာတို့
- ပိုက်ခါအိုးသေး ရေသန့်အေးဖြင့်
- သွန်းပေးလောင်းလှူ တောင်းဆုယူကြ
- ပြည်သူအများ နိုင်ငံသားတို့
- ခံစားမျှဝေ ငြိမ်းအေးစေ။

- (၂) သွန်းလောင်းပေးရေ လှပျိုမေတို့
- ဆုချွေပြန်ကြ ထိုခဏတွင်
- ဖြူလှပြာလွင် ထက်ကောင်းကင်ဝယ်
- ရွှေလျင်လှုပ်ရှား တိမ်မဲများဖြင့်
- ဖုံးသွားမြင်ရ မိုးလုံးပ။

- (၃) မကြာမီပင် ရပ်ရှစ်ခွင်ဝယ်
- တိမ်စင်ညစ်နွမ်း ငြိုးမာန်စွမ်းဖြင့်
- ဖုံးလွှမ်းပြည့်လျက် မိုးလုံးနက်သည်
- ဆင်းပျက်ရပ်သွင်အာကာပြင်။

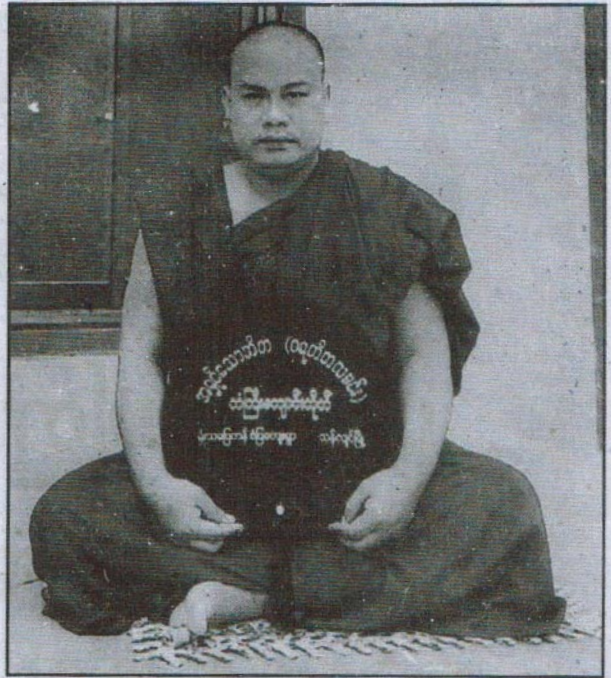
- (၄) မုန်တိုင်းပမာ မိုးညိုရွာသွန်း
- ပြင်းထန်လွန်းလှ မိုးကြိုးခသည်
- ဝိသမြည်ဟီး ရိုက်စည်တီးဖွယ်
- ရုတ်ခြည်းကြားရထိုခဏ။

- (၅) ရင်ပြင်တဝှမ်း မိုးရေလွှမ်း၍
- ညစ်နွမ်းဝန်းကျင် ရှင်းသန့်စင်သည်
- တွေ့မြင်သိရ ထူးဆန်းလှကား
- ကြီးစွစွမ်းအင် တန်ခိုးရှင်ဖြစ်
- မည်တွင်သိရရွှေကြက်ကျ။

(မန္တလေးတိုင်း၊ အမရပူရမြို့နယ်၊ ရွှေကြက်ယက်
ကျန်းမာရေးဌာနတွင် ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ကျန်းမာရေးမှူးတာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ကဆုန်လပြည့် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်
အပြီး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမှုနှင့်အတူ ရွှေကြက်ယက်၊
ရွှေကြက်ကျ ဘုရားရင်ပြင်တော်ဝန်းကျင်တွင် မိုးရေများဖြင့်
ဆေးကြောသန့်စင်မှုမြင်ကွင်းကို “တန်ခိုးရှင်”ဆောင်းပါး
အတွက် ရေးစပ်ပါသည်။)

မောင်အောင်မြင်(မိတ္ထီလာ)

မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဝါတွင်းခုနစ်ရက် စခန်းပွဲ

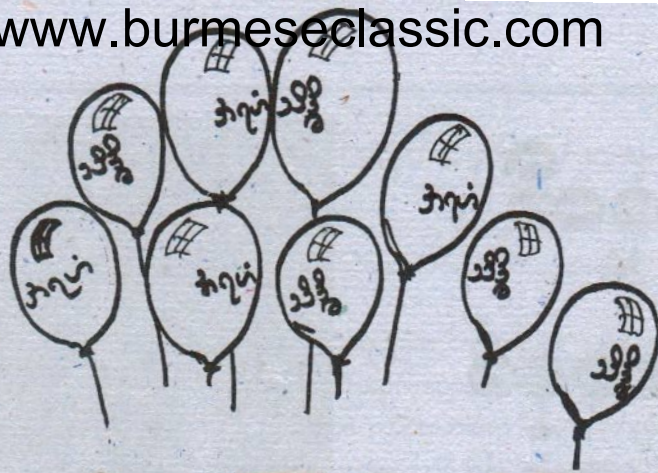
ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်
အရှင်သောဘိတ(ပရဟိတလမင်း)
ကံကြီးကျောင်းတိုက်

ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင်၊ သန်လျင်မြို့နယ်၊ ရုံးသပြေကန်စံပြကျေးရွာ ကံကြီးကျောင်းတိုက်၌ ဝါတွင်း ခုနစ်ရက် ဆရာစခန်းပွဲကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိဿယအတိုင်း သစ္စာတရားတော်များကို ဟောကြား ဩမည်ဖြစ်ပါ၍ တရားစခန်းဝင်လိုသည့် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ယောဂီသူတော်စင်များ ၁၃၈၀ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၇ ဆက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီအရောက် တရားစခန်းပွဲဖွင့်ရာ ကံကြီးကျောင်းတိုက်သို့ လာရောက်ကြပါရန် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ ဆော်ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

တရားစခန်းဖွင့်မည့်ရက်	- ၁၃၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါခေါင်လဆုတ် ၇ ရက်၊ (၂.၉.၂၀၁၈) တနင်္ဂနွေနေ့။
အချိန်	- ညနေ ၄ နာရီ အရောက်လာရန်။
နေရာ	- ကံကြီးကျောင်းတိုက်၊ ရုံးသပြေကန်စံပြကျေးရွာ၊ သန်လျင်မြို့နယ်။
ဆက်သွယ်ရမည့်ဖုန်းနံပါတ်	- ဆရာတော် အရှင်ကောသရ ၀၉၇၉၉၄၄၅၆၁၆ - ၀၉၇၉၉၄၅၇၇၃၅

မှတ်ချက် ။ ။ ဆွမ်းစားစရိတ်၊ ရိပ်သာဝင်ကြေး (အခမဲ့)၊ ရေမီးအစုံ စီစဉ်ထားပါသည်။
လမ်းညွှန် - ၃၄ ခရမ်းသုံးခွ ကားများစီး၍ သူဌေးကွင်းရွာမှာဆင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီစီးရန်။

ရိပ်သာကော်မီတီ
မိုးကုတ်ဓမ္မရိပ်သာ၊ ကံကြီးကျောင်းတိုက်၊ ရုံးသပြေကန်စံပြကျေးရွာ။

ပူဖောင်းယတြာ လုပ်ကြည့်ပါ

တက်လူမျိုးသစ်

“အရပ်ထဲမှာလည်း အရပ်ထဲအလျောက်၊ လုပ်ငန်း ခွင်မှာလည်း လုပ်ငန်းခွင်အလျောက် အနိမ်ခံနေတယ်။ ဒီလို မျိုး ဘဝကနေ ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မယ် မသိပါဘူး။”

“ခုတစ်လော ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တစ်ခု မှ အပေါက်အလမ်းမတည့်ဘူးဗျာ။ ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့ လေဦးမလား မပြောတတ်ပါဘူး။”

“စီးပွားရေးအခြေအနေကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တကယ့်ကို ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်။ ဟူး...သေသာသေလိုက်ချင် တော့တယ်”

“အနှောင်အဖွဲ့တွေ သိပ်များတယ်ဗျာ။ လူကို ပိတ် လှောင်မွန်းကျပ်နေတာပဲ။ တောင်ပံတွေသာ ပါလို့ကတော့ မြေပြင်နဲ့ ကင်းလွတ် ဝေဟင်လေဟာပြင်ထဲကို ခုန်ထွက်ပြီး ပျံဝဲပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“လူတစ်စု ပူမှရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေ” ဟူ၍ တင်စား ပြောဆိုကြသည်မှာ လွန်အံ့မထင်။ အမှန်တကယ်လည်း လူ ရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုကတည်းက အနှောင်အဖွဲ့တွေ များလွန်း လှသည်။ အခက်အခဲတွေ၊ အတားအဆီးတွေကလည်း ပေါ်မူပေါ်။ လူမှုရေးအခက်အခဲ၊ စီးပွားရေးအခက်အခဲ၊ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာအခက်အခဲ၊ ငွေကြေးအခက်အခဲ မည်သို့ပင် အခက်အခဲတွေ ကြုံတွေ့ရစေကာမူ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ကျော်

လွှားရမည်ပင်။ ပူပင်သောကတွေ ကင်းငြိမ်းနိုင်ဖို့ရာ အချို့က လောကုတ္တရာအလုပ်တွေ လုပ်ကြ၏။ လွန်စွာမှ ကောင်းမွန် လှချေ၏။ အချို့ကျတော့လည်း လောကီအစီအရင်ဖြင့် ရင် ဆိုင်ကျော်လွှားကြချေ၏။

ဤ၌ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် ကြုံနေရမှုများ၊ ထွက်ပေါက် ပိတ်သလို ဖြစ်နေသူများ၊ စီးပွားရေးအလုပ်အကိုင် အဆင် မပြေလွဲချော်နေမှုများ၊ အထက်သို့ တက်လှမ်းလိုရာ၌ အဆင် မပြေ ဖြစ်နေကြသူများအတွက် လောကီအစီအရင် ယတြာ လေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါသည်။ ၎င်းယတြာမှာ “ပူဖောင်း ယတြာ”ဖြစ်ပါသည်။ ပူဖောင်းဆိုရာဝယ် သာမန်ပူဖောင်း မဟုတ်ဘဲ မိုးပျံပူဖောင်းဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ကိုင်ရမည်မှာ မိုး ပူဖောင်းပေါ်၌ ဆော့ပင်ဖြင့် (အရဟံ သိဒ္ဓိ) ဟူ၍ရေးကာ ပူဖောင်းချည်သောကြိုးအား မိမိ၏ အရပ်နှင့်တိုင်း၍ ဖြတ် ချည်ရပါမည်။ ပြီးနောက် သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည် လျက် လိုရာဆုအား တောင်းခံလျက် သစ်ပင်များ၊ ဓာတ်တိ ဓာတ်ကြိုးများ၊ အဆောက်အအုံများ ကင်းလွတ်ရာနေရာ၊ ရွေးလျက် လေဟာနယ်တွင်း လွှတ်တင်လိုက်ပါ။ အကျိုး များ ခံစားရတတ်ပါ၏။

တက်လူမျိုးသစ်

အပူမီးငြင်းစေ ရွှေထီးမိုးလို့ ယတြာချေ

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

တစ်နေ့သ၌ အဘိုးအင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆရာသိန်းထံသို့ ရပ်ကွက်လမ်းထဲတွင် နေထိုင်သော ကိုဝေလွင်ဆိုသူသည် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကိုဝေလွင်သည် အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ အဘိုးဆရာသိန်းသည် ကိုဝေလွင်၏ မိဘများနှင့် ခင်မင်သူဖြစ်ရာ ကိုဝေလွင်နှင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသူ များဟု ဆိုရမည်ပင်။

“ဦးလေးဆီကို မလာစဖူး အလာထူးတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းထူးတော့ရှိတာ သေချာတယ်”

အဘိုးဆရာသိန်းက ကိုဝေလွင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကိုဝေလွင်က ပြုံးပေမယ့် အသက်မဝင်သလို မြင်တွေ့ရသည် ကိုဝေလွင်၏မျက်နှာ မရွှင်မပျူဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အဘိုးဆရာသိန်းက ကိုဝေလွင်၏ ဇာတာကို အရင်စစ်ဆေးနေသည်။

“မောင်ဝေလွင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မရွှင်မပျူဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးသိန်း၊ စိတ်ထဲမှာ မရွှင်မပျူဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီ။ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပါသလိုပဲ”

“မောင်ရင်တို့လင်မယား အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ ကြာပြီလား”

“လေးငါးခြောက်လရှိပြီဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကျတာ ၁၃ နှစ်ရှိပြီ။ ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ဘဲ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်တူကိုယ်တူ ပေါင်းဖက်လာကြတာပါ။ ဟင်း... လွန်ခဲ့

တဲ့လေးငါးခြောက်လကစပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားပြောတာကအစ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ သူပြောတာကိုလည်း ကျွန်တော်က အကောင်းမထင်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာကိုလည်း သူက အကောင်းမထင်ဘူး။ စကားများရန်ဖြစ်ရတာလည်း မကြာခဏပဲ။ ကြာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို စကားပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့ဘူး။ စကားပြောမိတာနဲ့ စကားများရတော့တာပဲ။ စကားမပြောဘဲ နေတာတောင် ကြာပြီ။ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဦးလေးသိန်းဆီကိုလာပြီး ဇာတာစစ်ဆေးကြည့်တာ။ ဇာတာညံ့နေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုဝေလွင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းတို့လင်မယားနေတွေက ရန်ဘက်တွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်တည့်ခဲ့တဲ့ လင်မယားက တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အကောင်းမမြင်ဘူးဆိုတာကတော့ အံ့သြစရာပဲကွ။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာမှာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သမရိုးကျ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းတွေရှိသလို အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆရာက ထွင်ပြီးသုံးရတဲ့ ကာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ရာထူးတိုးတက်အောင်၊ စီးပွားရေးတိုးတက်အောင်၊ ဈေးရောင်းကောင်းအောင်၊ အချုပ်အနှောင်က လွတ်မြောက်အောင်၊ အနှောင်အယှက်တွေက ကင်းလွတ်အောင်၊ ကွဲကွာနေတဲ့ လင်မယားတွေ ပြန်ပေါင်းအောင်၊ အချင်းချင်း မသင့်မြတ်တာတွေ သင့်မြတ်အောင် ဓာတ်ဆင် ဓာတ်ရိုက်ပေးရတာပေါ့။

အဲဒီဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းတွေကို သုံးစွဲအခါ

ထီးရိုးနဲ့ ယပ်တောင်ရိုးကို
 ဇာပိတ်ဖြူစနဲ့ လုံခြုံအောင်
 ရစ်ပတ်ရမယ်။ ပြီးရင်
 ထီးနဲ့ယပ်တောင်ကို
 ပန်းအိုးထဲမှာ
 စိုက်ထူထားရမယ်။ အုတ်ခဲကို
 ရွှေစက္ကနဲ့ လုံခြုံအောင်ပတ်ပြီး
 ပန်းအိုးတင်တဲ့
 အောက်ခံအဖြစ် ထားရမယ်။

ပညတ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပါတယ်။ ကတ်ကင်းပါတယ်။ နဝင်းပါတယ်။

မောင်ရင်တို့လင်မယား အစဉ်အမြဲ မသင့်မတင့်ဖြစ်နေတာဟာ ပြောရမယ်ဆိုရင် အပူမီးတွေဝင်နေတာပဲ။ ငါတို့အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာမှာ ဂြိုဟ်ကြီးရစ်လုံး ရှိတယ်။ ပါပဂြိုဟ်နဲ့သောမဂြိုဟ်တို့ဆိုတာပဲ။ ပါပဂြိုဟ်က လေးလုံး၊ သောမဂြိုဟ်က လေးလုံးဆိုပါတော့။ ပါပဂြိုဟ်က အပူဂြိုဟ်၊ သောမဂြိုဟ်က အအေးဂြိုဟ်။ အပူကို အအေးဖြစ်အောင် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ရမယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အပူတွေငြိမ်းပြီး အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးသိန်း”

“ယတြာဆောင်ရွက်ရာမှာ ထီးတစ်လက်၊ ယပ်နှစ်ချောင်း၊ ပန်းအိုးတစ်လုံး၊ အုတ်ခဲအသစ်တစ်လုံး၊ ဇာပိတ်ဖြူရှည်တစ်စ၊ ငွေတစ်ရာကျပ်တန်အသစ် တစ်ဆယ့်တစ်ရွက် လိုအပ်တယ်”

“မှတ်ထားပါတယ် ဦးလေးသိန်း”

“ထီးလုပ်တဲ့အခါ ရွှေစက္ကကို အသုံးပြုရမယ်။ ထီးရိုးကိုတော့ ဝါးပိုးဝါးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး လုပ်ရမယ်။ ထီး

အရွယ်အစားကတော့ အချင်း ကိုးလက်မရှိရမယ်။ ထီးကိုဖွင့်ထားတဲ့ အနေအထားလုပ်ရမှာနော်။ အဲဒီဖွင့်ထားတဲ့ ရွှေထီးရဲ့ အဖျား စတွေမှာ ငွေတစ်ရာကျပ်တစ် တစ်ဆယ့်တစ်ရွက်ကို ဆယ့် တစ်နေရာမျှတပြီး အပ်ချည်ဖြူနဲ့ ချည်နှောင်ထားရမယ်။ ယပ်နှစ်ချောင်းကိုလည်း ရွှေစက္ကနဲ့ပဲ လုပ်ရမယ်။ ယပ်အရိုးကလည်း ဝါးပိုးဝါးကိုပဲ သုံးရမယ်။

ထီးရိုးနဲ့ ယပ်တောင်ရိုးကို ဇာပိတ်ဖြူစနဲ့ လုံခြုံအောင် ရစ်ပတ်ရမယ်။ ပြီးရင် ထီးနဲ့ယပ်တောင်ကို ပန်းအိုးထဲမှာ စိုက်ထူထားရမယ်။ အုတ်ခဲကို ရွှေစက္ကနဲ့ လုံခြုံအောင်ပတ်ပြီး ပန်းအိုးတင်တဲ့ အောက်ခံအဖြစ် ထားရမယ်။

အဲဒီယတြာကို ဆောင်ရွက်ပြီးရင် ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ကို ၁၁ ခေါက် ရွတ်ဆိုရမယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့လင်မယားရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အပူတွေက အေးငြိမ်းသွားပြီ။

ထီးဆိုတဲ့ စနေနံကို အအေးသဘောသုံးတယ်။ ရာဟုနံယပ်ကို အအေးသဘောသုံးတယ်။ အုတ်ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေကို ခိုင်မြဲစေချင်တာမို့ အောက်ခံအဖြစ်သုံးတာ။ ဇာဆိုတဲ့ အင်္ဂါနံ၊ ရွှေစက္ကဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနံတွေကို အပူကို အေးစေလိုတဲ့အတွက် သုံးတာပါ။ ငွေတစ်ရာကျပ်တန် ဆယ့်တစ်ရွက်က အပူဆယ့်တစ်မီးကို ငြိမ်းစေချင်လိုသုံးတာ။ အဲဒီယတြာ ဆောင်ရွက်ထားတာကို ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ထားပြီး လှူထားလို့လည်း ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးသိန်း။ အခုပြောတဲ့ယတြာကို ချေပါမယ်”

ကိုဝေလွင်သည် အဘိုးဆရာသိန်းကို စာအိတ်ဖြင့် ဉာဏ်ပူဇော်ကာ ငွေလှူဒါနပြီး ပြန်သွားပါသည်။ မကြာမှီ ကိုဝေလွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ဘုရားဖူးသွားကြသည်ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည်။ အပူမီးငြိမ်းစေ ရွှေထီးမီးလို ယတြာ ချေဆိုသည့်အတိုင်း အဘိုးဆရာသိန်း၏ ယတြာက အစွဲထက်ကြောင်း ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ့်)

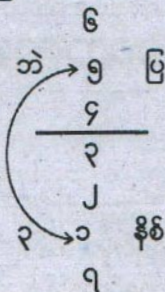
၀၉-၂၆-၁၃၇၃

အစွမ်းထက်သော ဘဲဥယတြာ

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ပုဇွန်တောင်အနီး ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားအနီး ဗေဒင်ဟောခန်းများအနက်မှ မိတ်ဆွေဗေဒင်ဆရာအချို့ထံ ဝင်ရောက်နွှတ်ဆက်ပါသည်။

ဆရာဦးအုန်းဟန် B.A (Philosophy) ဆန်းကျမ်းလက္ခဏာနှင့် နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်ထံ ရောက်သောအခါ ဗေဒင်စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ စာအုပ်အမည်မှာ လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့လက်ဆန်းပညာ၏ အစွမ်းထက်သော ဘဲဥယတြာနှင့် ကျန်းမာရေးအတွက် အဆောင်ယတြာများဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဦးအုန်းဟန်မှ ဗေဒင်ဟောလက်စကို ခေတ္တရပ်ကာ စာရေးသူနာမည်ရေး၊ လက်မှတ်ထိုး၊ တံဆိပ်တုံးရိုက်ကာ မေတ္တာစေတနာနှင့် ပေးပါသည်။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ဖုန်းဆက်မှာထား၍ နှစ်အုပ် ဝယ်ယူအားပေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရောက်မှ သေချာဖတ်ကြည့်ပါသည်။ လွယ်ကူထိရောက်သော ယတြာဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သက်ရောက်နေ၍ တနင်္ဂနွေနှင့် ကြာသပတေး (၁ + ၅) နှစ် မိနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဆန်းကျမ်း သုံးတန်ပေါ်နှိပ် ပညာအရ မအူပင်ကိုင်းရလျှင် ကိုင်းကို အသုံးပြုပြီး မရပါက (ဘဲဥ) ၅-၁ အသုံးပြုကာ အညံ့များချေပါသည်။

ခုနစ်နေ့သားသမီးများ တနင်္ဂနွေသက်ရောက် ဆန်းကျမ်း သုံးတန်ပေါ်နှိပ်ပညာအရ ဘဲဥတစ်လုံးကို ခြေရင်းမှာ ထားအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အမှိုက်ပုံသို့ စွန့်ပစ်ရပါသည်။ ယခု ဆရာဦးအုန်းဟန်မှ ဘဲဥယတြာအစွမ်းထက်ပုံကို ပြည့်စုံစွာရေးသားဖော်ပြပေးထားပါသည်။ ဥပမာ (၇) စနေနေ့ သားသမီးတစ်ဦးဦး ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက်ရောက်နေပါက ဘဲဥယတြာချေပေး၍ ရပါသည်။ အပြိုင်အဆိုင် အတိုက်အခံနှင့် ဘဲဥယတြာ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။ ကြာသပတေးသက်ရောက်နေသော စနေသားသမီး -

၃	၆
၂	၅
၁	၄
၇	၃
၆	၂
၅	၁
၄	၇

အပြိုင်အဆိုင် အတိုက်အခံများကို ဖယ်ရှားရာ၌ ဘဲဥယတြာသည် အစွမ်းထက်၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတာရှင်အား ဘဲဥခွဲသည့်ယတြာကို ပြုလုပ်စေသည်။

၅-၁ သည် နှိပ်ပြကြိုးမဟုတ်၍ ဘဲဥအိုးကို ဇာတာရှင်နှင့်ညီအိပ်ရန်မလို။ နှိပ်ကြိုး ၅-၁ အရ ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘဲဥယတြာကို တစ်နေ့တည်း အပြီးလုပ်ခိုင်းလိုက်၏။ အတိုက်အခံ ပြုလုပ်နေသူ၏နာမည်ကို ဘဲဥမှာ စာရေးရသည်။

ဘဲဥယတြာကို ဇာတာရှင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာမရှိဘဲ သုံးစွဲ၍မရပါ။ ဒ. ကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်နေမှသာ အသုံးပြုရပါသည်။

ဘဲဥယတြာအသုံးပြုနည်း

- ယတြာတွင် အသုံးပြုမည့်ဘဲဥကို ဦးစွာရေဆေးပါ။ ပြီးလျှင် အဝတ်သန့်ဖြင့် သန့်စင်ပါ။ သို့မှသာ စာရေးရာ၌ ထင်သာမြင်သာ ရှိပါမည်။
 - စာရေးမည့်သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လျှင် ဘုရားရှေ့တွင် ထိုင်ပါ။ ငါးပါးသီလခံယူလျှင် ပိုကောင်းပါသည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။
 - ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်လျှင် မိမိတို့ဘာသာအရ မြင့်မြတ်ရာ နေရာတွင် ထိုင်နိုင်ပါသည်။
 - ဘဲဥပေါ်စာရေးရာတွင် စာလုံးမကြီးလွန်း၊ မသေးလွန်း၊ ပီပြင်ထင်ရှားအောင် ရေးပါ။ ဘော့ပင်သုံးလျှင် အဆင်ပြေပါမည်။
 - စာရေးနေစဉ် စကားမပြောရ။ နေရာမပြောင်းရ။ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး မိမိရေးမည့်စကားလုံးများပေါ်တွင် အာရုံစိုက်ထားပါ။ ဖျက်ရာ၊ ပြင်ရာမရှိဝေရ။
 - စာရေးမည့်နေရာတွင် မြေအိုးငယ်တစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ်အိတ် အဖြူရောင်ကို သုံးနိုင်သည်။ ပြီးမှ ပလတ်စတစ်အိတ် အမည်းတွင် ထည့်ပြီး အမှိုက်ပုံတွင် စွန့်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။
 - ပလတ်စတစ်အိတ်အမည်း အသုံးပြုခြင်းဖြင့် လူသူလေးပါး မမြင်နိုင်၊ မြင်တွေ့လျှင် စပ်စုတတ်သူနှင့် တွေ့လျှင် ရှင်းပြနေရဦးမည်။ ဘဲဥ (၅-၁)၊ မြေအိုး (၅-၁) ဓာတ်တူနံတူ ဖြစ်၏။ အိတ်ဖြူ (၁-၅)၊ အိတ်မဲ (၁-၅)၊ အမှိုက်ပုံ (၁-၅) ဘဲဥ၏ ကက်ကင်းဓာတ်များ ဖြစ်၏။ ဆောင်ရွက်နည်း ဆက်လက် ဖော်ပြပေးပါမည်။
- မိမိသည် ဦးဘဆိုသောသူနှင့် အမှုပြဿနာဖြစ်ပြီး စိတ်သောကရောက်နေရပါက -

ဘဲဥတွင်စာရေးသားပုံ -

သို့မဟုတ် ဦးဘ၏အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်သော အမှုသောကများဟူ၍ ရေးရပါမည်။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ သက်ရောက်တွင် ဘဲဥတွင် လိုအပ်တာရေးပြီး အိပ်ရာခြေရင်းတွင်တစ် ညထားအိပ်ရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ယူ၍ အမှိုက်ပုံသို့ စွန့်ပစ်ရပါမည်။ အခြားသက်ရောက်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် တစ်ရက်တည်းနှင့် အပြီးပြုလုပ်ပေးပါ။

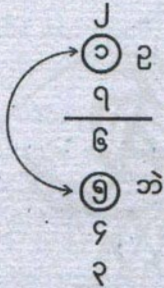
စွန့်ပစ်သောအခါ ဦးဘနှင့်ဖြစ်ပေါ်နေသော အမှုအခင်းများ အမြန်ပြီးစေ၊ အမြန်ပြတ်စေ၊ အမှုသောကများ အေးငြိမ်းပါစေ စသည်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး စွန့်ပစ်ရပါမည်။

အိမ်ထောင်ရေး အငယ်အနောင်၊ လူမှုရေးကိစ္စရပ်များတွင် မစန်းစန်းနှင့်ပတ်သက်သော အမှုသောကများ၊ မစန်းစန်းနှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာများ၊ မစန်းစန်းနှင့် ပတ်သက်သော အနှောင့်အယှက်များဟု လိုအပ်သလိုရေးရမည်။

ဘဲဥကို မိမိခြေရင်းမှာ တစ်ရက်တာထား ခြေရင်းဘက်မှာ ကြပ်ကြပ်အိတ်နှင့်ထည့်ပြီး ညနေပေါင်းမိုးချုပ်မှ

အမှိုက်ပုံ၊ ရေမြောင်းထဲသို့ သွားရောက်စွန့်ပစ်ရပါမည်။
စာရေးသူထံသို့ တနင်္ဂနွေသမီးတစ်ဦးအတွက် မေဒင်လာ
မေးသည်။ သူမသည် တနင်္လာသက်ရောက်နေပါသည်။

သူမသည် စာရွက်စာတမ်းကိစ္စအတွက် အချုပ်
အနှောင်ခံနေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏အကျိုးနှင့်ဓာတ်ပုံ
ခြေရင်းတွင် ဘဲဥတစ်လုံးထားခိုင်းလိုက်သည်။ ဘဲဥမှာ
“မဥမှာ အချုပ်အနှောင် အမှုအခင်းပြဿနာများ”ဟု ရေး
ခိုင်းလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ထိုဘဲဥကိုယူ၍ “မဥမှာနှင့်
ပတ်သက်သော အမှုကိစ္စများ၊ အချုပ်အနှောင်ကိစ္စများ
အမြန်လွတ်မြောက်စေ”ဟု ပြောဆိုပြီး အမှိုက်ပုံစွန့်ခိုင်း
လိုက်သည်။

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း အာမခံရကာ အချုပ်
အနှောင်မှ လွတ်မြောက်လာပါသည်။ (ယခုအခါ အမှုပြီး
ပြတ်သွားပါသည်။ အချုပ်ထံလည်း ပြန်မရောက်တော့
ပါ။)

ဘဲဥယတြာ တကယ်စွမ်းပါသည်။ ရောဂါဝေဒနာ
နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် -

ဒေါ်နု အသည်းရောဂါနှင့် ပတ်သက်သော “အပူ
သောကများ (သို့မဟုတ်) ဒေါ်နု၏အသည်းရောဂါနှင့် ပတ်
သက်သော ခံစားချက်များ” အဆင်ပြေသလိုရေးပါ။ (ဘဲဥ)
မှာ ပျောက်စေ၊ ပြေးစေ၊ နိုင်စေဟု မရေးရပါ။ ပစ်သော
အခါမှသာ ပြောဆိုပြီး ပစ်ရပါမည်။

ဘဲဥစွန့်ပစ်ရာတွင် ဘဲဥတွင်ရေးသားထားသော
ဝါကျနောက်တွင် “နင်နဲ့အတူပါသွားစေ”ဆိုပြီး စွန့်ပစ်ရပါ
မည်။

တစ်ဖန် တနင်္ဂနွေသက်ရောက်တွင် (၅+၁) နိစ်ပြု
ကြိုးမိနေသည်။ မယားကြီးဖြစ်သူက မယားငယ်ကိစ္စ
အတွက် စိတ်ညစ်နေရသည်။

ဘဲဥတွင် “မ-----နှင့်ပတ်သက်သောအပူသော
ကများ”(မယားငယ်အမည်) ရေးရမည်။ ဘဲဥကိုမြေအိုး
လေးဖြင့် ထည့်ရမည်။ ဘဲဥကိုစွန့်ပစ်ရာတွင် “မ-----
နှင့်ပတ်သက်သော အပူသောက၊ ရန်များ နင်နဲ့အတူပါသွား
စေ”ဆိုပြီး အိုးကွဲအောင်စွန့်ပစ်ရမည်။ အိုးကွဲမှ အိုးစားကွဲ
မည် ဖြစ်၏။ (၁+၅) (၅+၁) နိစ်ပြုကြိုးဖြစ်၍ ဘဲဥမြေအိုးကို
ဇာတာရှင်နှင့် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ စွန့်ပစ်စေ၏။ သို့သော်
အရေးပေါ်ကိစ္စဖြစ်လျှင် မည်သည့်နေ့မဆို ချက်ချင်းပြုလုပ်
နိုင်သည်။

ဘဲဥအစွမ်းထက်ယတြာ အပြည့်အစုံသိလိုပါက ဆရာ
ဦးအုန်းဟန်၏ အစွမ်းထက်သောဘဲဥယတြာစာအုပ် ဝယ်
ဖတ်ရန်အကြံပြုပါသည်။ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ
ကြပါစေ။

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

၀၉-၄၂၀၀၄၇၀၆၉

ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ် ပညာအမွေခံ ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ်၏ တပည့်များ

ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ်၏ ကော်သ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတွင် ရနံ့သင်းသော ပန်းကလေးများရှိခဲ့ပါ၏။ ဥယျာဉ်မှူးကြီး မရှိသည့်နောက်တွင် ပျိုးပင်အသစ်ကလေးများအား ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်နှင့် ကော်သ ဆရာများက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် ရနံ့သင်းသော ပန်းပွင့်ကလေးများ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။ ထိုပန်းကလေးများသည် ယခင် ပန်းကလေးများကဲ့သို့ပင် ပွင့်သောပန်းများမွှေး၍ မွှေးသော ပန်းများ လှပနေကြပြီ။ ထိုပန်းကလေးများ၏ သင်းပျံ့သော ရနံ့ကို စိတ်ချလက်ချ ခံစားနိုင်စေရန်၊ ၎င်း ပန်းကလေးများ၏ နေရာများကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- ၁။ ဆရာလှိုင်ဘွားဦး ♦ ဆိုင်အမှတ်-၅၊ ကျိုက္ကဆံစေတီတော်၊ အနောက်ဘက်မုခ်(ယက္ခဉ်နောင်အနီး)၊
ပုန်း-၀၉-၄၃၀၅၇၄၅၅
- ၂။ ဆရာမြတ်သူကောင်း ♦ အခန်း(၆)တိုက်(၂၀၃)၊ ရပ်ကွက်(၂)၊ ရန်အောင်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ပုန်း-၀၉-၅၁၅၃၄၅၇
- ၃။ ဆရာမမျိုးသီရိ ♦ အမှတ်-၃၃/က၊ ဒုတိယထပ်၊ နွယ်နီလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ပုန်း-၀၉ ၄၄၈၀၁၃၄၇
- ၄။ ဆရာသာထူးစံ ♦ သုဓမ္မာသုနန္ဒာလမ်းဆုံအနီးအမှတ်(၃)လမ်းမကြီးသုနန္ဒာမုတ်တိုင်၊မ/ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်၊
ပုန်း-၀၉ ၂၅၀ ၃၆၀၄၇၆
- ၅။ ဆရာမခင်စုစုသော် ♦ ရေးဘူတာ မီးရထားဝင်းရေးမြို့နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်။ ပုန်း-၀၉-၂၆၅၄၆၉၅၂၊ ၀၉ ၃၁၃၃၁၂၉၅
- ၆။ ဆရာမနုဦးရွှေရည် ♦ အမှတ်-၄၉၊ ကန်သာယာလမ်း၊ရပ်ကွက်ကြီး(၁)၊၁၂-ရပ်ကွက်၊လှိုင်သာယာ။
ပုန်း-၀၉ ၃၁၃၀၃၇၇၇
- ၇။ ဆရာမရွှေယမုံဦး ♦ မီးရထားကြီးကြပ်ရေးတိုက်(၂)၊အခန်း(၁၂)၊အနောက်ကြိုကုန်း၊ရန်ကုန်-အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊
ပုန်း-၀၉ ၃၁၀၇၂၆၆၅
- ၈။ ဆရာထက်အောင်ရှိင်း ♦ အမှတ်(၃၇)၊ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ပုန်း-၀၉-၅၁၅၃၅၅၄၅
- ၉။ ဆရာမခွဲချာဆွေလင်း ♦ အိမ်နံပါတ်-၉၇၉၊ ဇေယျာမြိုင်လမ်း၊ ၅၇-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဒဂုံ။ ပုန်း-၀၉-၅၀၀၆၂၆၂
- ၁၀။ ဆရာDr.ထွန်းအောင်ရဲလင်း ♦ ဥပါတသန္တီစေတီတော်၊ တောင်ဘက်မုခ်။ ပုန်း-၀၉-၄၂၇၂၅၆၅၇
- ၁၁။ ဆရာကျော်ငင်သွေး ♦ (C)ဘလောက်၊ (၁၄)လမ်းထိပ်၊ ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်။ ပုန်း-၀၉-၉၇၃၃၂၅၇၆၁
- ၁၂။ ဆရာကျော်စစ်သွေး ♦ တိုက်-၂၂၊ အခန်း-၂၁၊ တော်ဝင်အိမ်ရာ-၄၁-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း
- ၁၃။ ဆရာမသင်းနစံ ♦ ၁/၇-လမ်း၊ အမှတ်-၂၁၈၊ မြို့သစ်၊ အင်းစိန်။ ပုန်း-၀၉-၈၅၇၄၀၇၆၂၊၀၉-၇၈၈၀၀၂၉၀၉
- ၁၄။ ဆရာမစောလဲ့နွယ် ♦ အမှတ်-၂၅၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ စမ်းချောင်းမုန်လက်ဆောင်းတောင်ရပ်ကွက်၊ ပုန်း-၀၉-၄၂၁၀၆၆၁
- ၁၄။ ဆရာမအေးခန့်မွန် ♦ အိမ်အမှတ်-၁၂၊ လုံးချင်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ မီးရထားအိမ်ယာဝင်း၊ ပုဇွန်တောင်ဘူတာအနီး၊
ပုန်း- ၀၉ ၃၁၀၄၀၅၆၂၊၀၉-၇၈၈၀၀၂၉၀၉

ပဌာန်းအကျိုး ကောင်းမကောင်း

ပဌာန်းယဇ်ဇာ ကောင်းမကောင်း

ကြည်တင်နိုင်

ကျွန်တော်တွင် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ စ၍ လူမှုန်းသိတတ်စေရန်အတွက် ထူးဆန်းသည့် ဝါသနာ လေ့စရိုက်တစ်ခုရှိ၏။ အဆိုပါအကျင့်ကား ကောင်းမွန်သော အကျင့်စရိုက်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား ဂါထာ၊ မန္တန်၊ မန္တရားများကို ရွတ်ပွားပူဇော်တတ်သည် လေ့ရှိခြင်းပင်တည်း။ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်း ဘေးရန်တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံတွေ့လာတိုင်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကို ရွတ်၏။ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကား ကိုးနှစ်သားအရွယ်မှစ၍ အလိုလိုရွတ်ဖတ်တတ်လာ၏။ သင်ပေးခဲ့သူမရှိချေ။ အဆိုပါ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်၏ အကျိုးအာနိသင်ကြောင့် ပြန်မလော့ မြစ်မလယ်တွင် ရေယိုနေသော လှေငယ်လေးနှင့် ပင်လယ် ပြင်ပန်တိုင်းဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ အောင်လံမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကာလ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလှဖေမှ ကျွန်တော်၏ဇာတာပေါ်ဝယ် ဘားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားမှ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်၏ သရဖူဝယ် ရေးထိုးစေခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓေါလောကေ သမုပ္ပန္နော ဂါထာတော်ကို ရေးပေးခဲ့သဖြင့် ထိုဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ရာ အောင်လံမြို့နယ်၊ ရွှေပန်းတောကျေးရွာတစ်ရွာ၌ လှည်းပေါ်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဇောက်ထိုးပြုတ်ကျခဲ့ရာ ခန္ဓာကိုယ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်းလည်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့် ဘေးမသိရန်မခ ကျသွားခဲ့သည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ၁၉၈၈ ခု၊ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကာလတွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဒီမိုကရေစီ တောင်းဆိုမှု ဆန္ဒပြပွဲတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေစဉ်ကာလ ညဉ့်တစ်ည၌ တစ်ညလုံး ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်မှ လူမမြင်ရဘဲ အသံဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို အလွတ်ရစေသည် အထိ ကျက်မှတ်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုဂါထာတော်မြတ်မှာ “ဥုံ - ဗုဒ္ဓစက္ခု ကိုယ်လုံးခြုံစေသော်၊ ဓမ္မစက္ခု ကိုယ်လုံးခြုံစေ

သော်၊ သံဃာ့စက္ခု ကိုယ်လုံးခြုံစေသော်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်တွင် စာရေးဆရာမကြီး ကမ္ဘာလှည့်ဒေါ်တင်တင်စိန် (မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကရေ)၏ မြတ်ပုဂံဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ် လောကနန္ဒာဘုရား ရင်ပြင်တော်ဝယ် လှည့်လည်ပူဇော်နေရင်း နှုတ်မှ ပဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေရာမှ အောက်ပါဂါထာမြတ်ကို အလိုလို ဖွင့်ဟရွတ်ဖတ်နေမိပါသည်။

နမောတေ ဗုဒ္ဓါယူ၊ အရဟံ၊ သိဒ္ဓိဘဂဝါ
ဘဂဝါ သိဒ္ဓိအရဟံ၊ နမောတေဗုဒ္ဓါယူ။
ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြောင်းဖြစ်စဉ်များကို ရေးသားတင်ပြနေခြင်းမှာ ရတနာသုံးပါး၏ ဗုဒ္ဓဂုဏ်၊ ဓမ္မဂုဏ်၊ သံဃာဂုဏ်တော်များကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းသည် မမျှော်လင့်သော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကျိုးများမှ အလိုအလျောက် ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်ဟူသော ကောင်းကျိုးကို စာဖတ်သူများ ရရှိစေလိုသော စိတ်စေတနာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ပဌာန် ဒေသနာတော်၊ ပစ္စေယ - နိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့သည့် အကျိုးအာနိသင်ကြောင့် မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဖြစ်ရန်ဆိုးတစ်ခု လွတ်ကင်းခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောင်းရေးသားလိုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပဌာန်းဒေသနာတော်မြတ်ကို နံနက်အိပ်ရာထတိုင်း နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်အားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့သည် ၂၀၁၇ ခုနှစ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်ကုန်ရက် ၃၁-၁-၂၀၁၇ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာကြီးတင့်တယ်၏ နှစ် ၁၁၀ အမှတ်တရစာအုပ်တွင် ပါဝင်ရေးသားခဲ့သည့် ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာမောင်လွမ်းနွယ်(အောင်လံ)၏ စာမူခန့်စာအုပ်ကို ထုတ်

ယူရန် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်မျိုးဝင်းထံမှ ဖုန်းဝင်လာကြောင်း၊ စာရေးဆရာအုန်းမြင့်ဦးမှ အကြောင်းကြားလာခဲ့ပါသည်။ ဆရာမကြီးမှာ လေထန်ကုန်းလက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ စောင့်နေပါသည်။ သူနှင့်အတူ သွားကြမည်။ ဆရာအောင်ချစ်စိုး (လသာ)လည်း လာမည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အုန်းမြင့်ဦး ရှိရာ သိမ်ဖြူလမ်း စာအုပ်ဈေးပွဲတော်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာအုန်းမြင့်ဦးဆီသို့ မရောက်ပါ။ အကြောင်းကား သိမ်ဖြူလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်း မီးပွိုင့်တွင် ကျွန်တော့်အား မောင်ဇော်ဦးအမည်ရှိ မောင်းနှင်လာသည့် ကားအမှတ်--- မှ ဝင်ရောက်တိုက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မီးပွိုင့်မှ လူကူးမီးစိမ်းပြ၍ လမ်းကူးလိုက်မိသော်လည်း သိမ်ဖြူလမ်းမှ ကွေ့ဝင်လာသော ကားသည် ကျွန်တော့်အား တိုက်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိမိကိုကားနှင့် တိုက်မိပြီဟု သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် စိတ်မှ ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းကိုသာရွတ်နေမိသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ ဘေးတစောင်းအနေအထားဖြင့် ကျွန်တော် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ဦးခေါင်းနှင့်လမ်းပေါ် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကိုင်၍ ပြန်ထနိုင်သည်။ ထူးခြားချက်ကား လက်မောင်းနှင့် နံဘေးတစ်ချက်တွင် အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့သည်မှလွဲ၍ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် မရခဲ့။ ခေါင်းတွင် လက်သီးလုံးခန့် အဖုကြီးဖြစ်လာသည်။

လမ်းဖြတ်ကူးသူ အမျိုးသားတစ်ဦးမှ ယာဉ်ထိန်းရဲသို့ အကြောင်းကြားရန် ပြောလာသည်။ ကျွန်တော် လက်ကာပြလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ကားနှင့်တိုက်လိုက်မိသည့် တက္ကစီကားမောင်းသူမှာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း မောင်းနှင်မပြေးဘဲ ကျွန်တော့်အား ကြင်နာစွာဖေးမကူညီနေပြီး နီးစပ်ရာ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ကုသပေးရန် တောင်းပန်စကား ပြောကြားနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယာဉ်တိုက်မှုအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပွားခဲ့လျှင် လူမဆန်စွာ မောင်းနှင်ထွက်ပြေးသွားသော တက္ကစီမောင်ကားသမားများ ရှိတတ်သည်။ ကျွန်တော့်အား တိုက်မိသော ကားကို မောင်းနှင်သူမှာ ဤသို့မဟုတ်ချေ။ မိမိပြစ်မှုအတွက် သူတာဝန်ယူရဲသည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ထားကို ကျွန်တော် လေးစားသည်။

မောင်ဇော်ဦးသည် ဒေါပုံမြို့နယ်တွင် နေကြောင်း သူ၏ ဖုန်းနံပါတ်မှာ --- ဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင်အိုကြီးနှင့် ကင်ဆာရောဂါ ခံစားနေရသော သူ၏ညီမကို ဆေးကုနေရ

ကြောင်း မောင်းသည်ကားမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံမှ နေ့တွက်ဖြင့်ယူပြီး မိသားစုဘဝကို ရုန်းကန်နေသူဖြစ်ကြောင်း သူပြောပြသည်။

ကျွန်တော့်အား ပုဇွန်တောင်၊ ရေကျော်ရပ်ကွက်၊ YMBA အသင်းခန်းမရှေ့ရှိ မိုးသီးဆေးခန်းတွင် ဦးခေါင်းအား ဓာတ်မှန်ရိုက် စစ်ဆေးပေးခြင်းနှင့် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများ ကုသပေးခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကားတစ်စင်းလုံး ဝင်ရောက်တိုးမိသော်လည်း ဦးခေါင်းတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဓာတ်မှန်တွင် အခြေအနေအားလုံး ကောင်းမွန်ခဲ့ပါသည်။

ဤဖြစ်စဉ်သည် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်ပျက်စီးနိုင်သည့် အခြေအနေ၊ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး ကျိုးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေများ ဖြစ်ပွားလာနိုင်သည်မှာ ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပဋ္ဌာန်းအကျိုးကြောင့် ကျွန်တော့်အား ကားမတိုးနိုင်ခဲ့ပါ။ ပဋ္ဌာန်းယဓိကကြောင့် ကားမတိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

နိုင်ငံတော် သံဃာမဟာနာယကဥက္ကဋ္ဌ ကျေးဇူးရှင် ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာဟော်မြတ်ကို ပူဇော်ခြင်းသည် ဤဘဝ၊ နောက်ဘဝ ဘဝအဆက်ဆက် ထူးချွန်ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ကြုံတွေ့ဆဲ၊ ကြုံတွေ့လတ္တံ့သော ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့ကို လွန်မြောက်နိုင်ခြင်း၊ ဆောင်ရွက်သမျှ ကောင်းကျိုးအဝဝတို့ ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်ခြင်း၊ မကောင်းကျိုးဖြစ်စေမည့် အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်းတို့မှ ရှောင်လွှဲနိုင်ခြင်း၊ အဆိုးဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ကို လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုရခြင်း စသည့်အကျိုး တရားတို့ကို ရရှိစေနိုင်ပါသည်ဟု ခိုင်မာစွာ ညွှန်းဆိုဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်မြတ်ကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်မှန်သမျှ၊ ဘေးရန်မှန်သမျှ ရှောင်လွှဲ၊ ကောင်းကျိုးလိုရာသန္န ပြည့်ဝလာနိုင်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်ပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းအကျိုး၊ ကောင်းမှုတိုး၏
ပဋ္ဌာန်းအကျိုး၊ ကားမတိုးနိုင်
ပဋ္ဌာန်းယဓိက ကားမတိုက်နိုင်ပါဟု ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ကြည်တင်နိုင်
၀၉-၄၄၇၅၃၀၄၃၅

ကံတက်ဖြန့်စေရာ

နဝင်း ကနက္ကဒဏ်ထီး လှူပါ

မော်တင်ဗိုင်းဇော်

ထီးလှူဒါန်းက ပုချမ်းမသိ၊ ကြေးညိုမတင်၊ ကင်းစင်ရန်ဘေး၊ ကင်းဝေးနှောင့်ယှက်၊ မပျက်ရှိသေ၊ အရေနုငယ်၊ စင်ကြယ်နုလုံး၊ ဆောင်သုံးရိပ်ဖြူ၊ ဤရစ်ချာ၊ ထီးလှူအကျိုးမှတ် ဟူသော လှူဒါန်းရကျိုး အကျိုးရစ်ပါးကို လှူဒါန်းသူအနေနှင့် ခံစားရတတ်ကြောင်းကို ကျမ်းမြတ်လာတို့၌ အတိအလင်း အထင်ကရပင် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

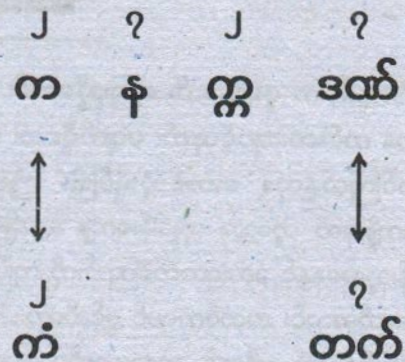
“ထီးလှူဒါန်းကြသည် ဆိုရာ၌ ဘုရားစေတီပုထိုးများတွင် ရွှေထီး၊ ငွေထီး၊ ကြေးထီး၊ သံထီး၊ ကျောက်ထီးများ လှူဒါန်းခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော် သီလရှင်နွယ်ဝင်များကို သာသနာနွယ်ဝင်များကို၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သုံး ထီးများ လှူဒါန်းခြင်း၊ နေအိမ်ဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်၊ ကျောင်းနှင့် ဓာတ်ခန်း၊ နတ်ခန်းတို့၌ ရွှေထီး၊ ငွေထီး၊ ကြေးထီး၊ ထီးဖြူ ကနက္ကဒဏ်ထီးများ ကပ်လှူလှူဒါန်းခြင်းဖြင့် သာသနိက သာသနာနယ်မြေ၊ ဇရပ်၊ နားနေဆောင်၊ လူသွားလမ်း၊ ကွင်းပြင်၊ ကားဂိတ်၊ ရေဆိပ်၊ လှည်းဆိပ်တို့၌ အရိပ်အာဝါသများ ရရှိစေရန်

လှူဒါန်းခြင်းများ အမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ “ထီး”ဆိုသည် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၏ သရုပ်သကန် စွမ်းအင်နှင့် ဓာတ်သဘောမှာ နေပူရှိန်ဒဏ်၊ ဆီးနှင်း၊ မိုးပေါက်၊ ဘေးဘယာ ရာသီဥတုဒဏ်နှင့် အမှိုက်သရိုက်တို့ကို ကာကွယ်ပေးသည့် ဂုဏ်ရည်စွမ်းပကားများကို ရယူဆောင်သပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထီးလှူက တူသောအကျိုးများ ပေးစွမ်းရရှိကာ ကျမ်းမြတ်လာပါအတိုင်း အကျိုးရစ်ပါးများနှင့်အတူ ကံကြမ္မာဆိုင်ရာ အေးချမ်းလုံခြုံသော အရိပ်အာဝါသ အေးရိပ်ထူးများကို ရရှိခံစားရနိုင်ပါသည်။ လောကီလာများအရမူ ထီးကို အထူးသဖြင့် စားဝတ်နေရေး၊ ဘဝကိုယ်ရေး ပင်ပန်းဆင်းရဲသူများ၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်စုံတစ်ရာကို ကျခံရန်ရှိသူများ၊ ရပ်ဝေးသို့ သွားရောက်လုပ်ကိုင်မည်သူများနှင့် ဦးခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာဆိုးရှိသူများအနေနှင့် လှူဒါန်းသင့်ကြပါသည်။ ထို့အတူ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး၊ သံ၊ ကျောက်၊ ပိတ်ထည်သား “ကနက္ကဒဏ်”ထီးတို့အနက် အထူးသဖြင့် “ကနက္ကဒဏ်”ထီး

သည် တနင်္လာနံ ၂ နှင့် စနေနံ ၇ တို့ ပါရှိကာ ပေါင်းသော် ကိုးနင်းကြေမည် ပေါက်သည့် အမည်၊ ပညတ်၊ နံဓာတ်များ ရှိ၍ ကိုးနင်းကို ယုံကြည်အားထား လှူဒါန်းတတ်သူများ အနေနှင့်လည်း လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။ ဗဟုသုတအရရော၊ ကိုယ်တွေ့ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များအရပါ “ကနက္ကဒဏ်”ထီး ကို သက္ကစွဂါရဝ၊ အတိဂါရဝ ကြီးမားထက်သန်စွာနှင့် တယုံ တကြည် တထွတ်တမြတ် မပြတ်တမ်းဆိုသလို ဘုရား၊ စေတီ၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဓာတ်ခန်း၊ နတ်ခန်း၊ သာသနာ့ အဆောက်အအုံတို့၌ လှူဒါန်းသူ အလှူရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ် ကြသည့် ဝန်ထမ်း၊ ပြင်ပ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်၊ အရောင်း အဝယ်လုပ်သူနှင့် ပညာရှင်တို့သည် ရာထူးဉာဏ်ကြီးမား ခြင်း၊ စီးပွားရေးနှင့် အရောင်းအဝယ်များ ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ရောက်ရာ၌ အဆင်ပြေအေးချမ်းခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်မှ သက် သာခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်းရှင်းခြင်း၊ လူမှုဘဝနှင့် မိရိပ်ဖရိပ် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်၊ အပေါင်းအသင်းရိပ်များရရှိခြင်း၊ ဦးခေါင်း ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါ ဝေဒနာဆိုးများ ပပျောက်သက်သာခြင်း နှင့်အတူ ကံဇာတာကံကြမ္မာကံ ရိပ်များလည်း အတက် မြန်တတ်ကြသည်ကို မှတ်သားတွေ့ရှိရပါသည်။ “ကနက္က ဒဏ်”ထီးများအနေနှင့် ဗဟုသုတရ၊ အနိမ့်ဆုံး အသေးဆုံး ခုနစ်လက်မမှအထက် အကြီးဆုံး ၃၆ လက်မခန့်အထိရှိ ကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါသည်။ “ကနက္ကဒဏ်”ထီးဖြူတော် များကို အများအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် တို့၏ လက်ဝဲတော်နှင့် လက်ယာတော်ထံပါး နေရာမြတ် တော်တို့၌ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ (စုံ) သဘောမျိုး နှစ်လက် လှူဒါန်းထားတတ်လေ့ရှိကြပါသည်။ ထိုသို့ လှူဒါန်းထား ဆက်ကပ်ထားတတ်ကြရာတွင် နှင်းကြေမည်သဘော “ကနက္ကဒဏ်”ထီးကို ငွေပဒေသာသဘော နှင်းကြေ သဘောဖြစ်အောင် တစ်ထောင်တန်ငွေကြေးစက္ကူ ကိုးရွက်ကို ပတ်လည်ကိုင်းတံခြေ ကိုးခုနေရာ၌ ချိတ်ဆွဲ ပူဇော်ထားတတ် ကြပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ငွေ ၂ နှင့် ထီး ၇ ပေါင်း (၉) နှင်းသဘော အပေါ်ဆုံးက ရွှေရောင်ရွှေချ ထီးအုပ်တံခွန်၊ အောက်မှကပ်လျက်ရှိသော ပြန့်ကားလှပ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိ တင့်တယ်လှသော အဖြူရောင်ထီး

ရွက်တော်၊ အလယ်က ရွှေရစ်၊ ငွေရစ်များပါ ထီးရိုးတံ အရှည်၊ အောက်ဆုံးက အနီရောင်နှင့် ငွေမင်သုတ် တိုင် ခြေပိတ်ခုံတို့နှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အလွန်အထူးကောင်းလှ သော “ကနက္ကဒဏ်”ထီးတော်များကို တတ်အားသရွေ့ လှူ ဒါန်း၊ ကုသိုလ်ယူလျက် တူသောအကျိုးပေးများကို တုံ့ပြန်၊ ဝိပါက၊ ခံစား ခံစားနိုင်ကြပါမည့်အကြောင်း နှစ်ဖြာသော အကျိုးကိုမျှော်၍ လေးမြတ်စွာ အကြံပြုတင်ပြအပ်ပါသည်။ ဗေဒင်ရှုထောင့်လာများအရမူ မိမိအသက်ပိုင်းအရ ရောက်ရှိ ဆဲသက်ပိုင်း၏ ဂြိုဟ်အိပ်ဖြစ်ရာ ဂြိုဟ်ထောင့်ရှိ ဘုရား ရှင်ရုပ်ပွားတော်မြတ်များအား “ကနက္ကဒဏ်” ထီးတော် များကို လှူဒါန်းဆုတောင်းပါက ဂြိုဟ်စီး ဂြိုဟ်နင်းများ ပျောက်ကင်းလွတ်ကင်းကာ ကံမြင့်၊ ကံတင့်၊ ကံကောင်း တတ်ပါသည်။ ရောက်ရှိဆဲ သက်ပိုင်းကံဇာတာများ ကောင်းမွန် တတ်ပါသည်။

ကက်ကင်းနှင့် နှင်းဓာတ်သဘော

ဝန်ခံချက် ။ ။ သမ္မတသင်္ကန်းတိုက် မိသားစု မွေဗိမာန်အလှူတော် လှူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဒုလ္လဘရဟန်းသာမဏေ များ သိမှတ်ဖွယ်ရာအဖြာဖြာ ကျမ်းမြတ်ပါ ထီးလှူရကျိုးရှင်ပါ မွေလက်ကံမွန်ကို ကိုးကားဖိုငြိမ်းပါကြောင်း ဝန်ခံတင်ပြစာ ဖြစ်ပါသည်။

မော်တင်သန်းဇော်

သိသာစေကြောင်း

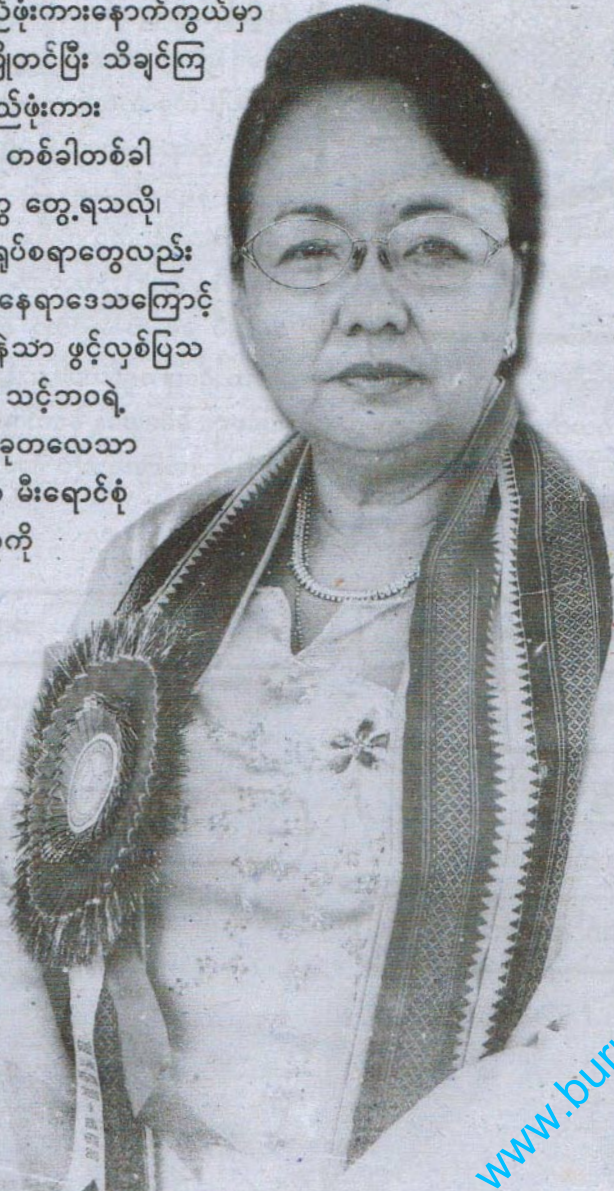
မင်္ဂလာဒိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

အမှတ် (၂၀၅/က)
 ပိတောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀
 ၀၉-၇၈၉၉၅၉၅၆၇

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာတွေ ဖြတ်သန်းရမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ရင်လည်း ဆုတံဆိပ်တွေ ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် အကျိုးပေးသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလှူအတန်းပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ငွေရှာရ လွယ်ကူသလောက် စုဆောင်း၍ မရ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေဝင်လျှင် လက်ထဲမှာ မထားဘဲ ရွှေဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ယခုကာလတွင် စနေနံ ပစ္စည်းများ ဝင်လာပါက ခိုက်တတ်ပါတယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ မြေနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စ၊ အမွေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ သင်၏အိမ်သို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသော နိမိတ်တွေ့ပါကလည်းကောင်း၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောက်လာသော နိမိတ်တွေ့ပါကလည်းကောင်း ငွေများစွာ

ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှားခြင်း၊ ဆေးမှားခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းလာရန်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရန်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၄၃၊ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အသွလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အပူတင် မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအပူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပူတွေကပါ ကိုယ့်ကို ဟပ်စေပါတယ်။ မိသားစုဝင်တွေလည်း ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခန်းတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဆေးဝါးကုသဖို့ မိမိအိမ်ကို လာတည်းလျှင် လက်မခံပါနှင့်။ ရုတ်တရက် ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ဆုံးပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ခရီးတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ခရီးကောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် ကူးသန်းရောင်းဝယ် သွားလာခြင်းမျိုးတော့ မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ယခုကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လများ ပါဝင်နေရင် ဇနီးမယားနှင့် စကားအခြေအတင် ပြောရခြင်း၊ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရပါတတ်တယ်။ ငွေလည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း

ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နှံရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ ငွေဒလဟောထွက်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သင်သည် စနေနေ့ညတွင် အင်္ကျီဟောင်း၊ လုံချည်ဟောင်းကိုဝတ်ပြီး အမျိုးသားဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အမျိုးသမီးဆိုလျှင် မယ်သီလရှင် ကျောင်းကိုသွားပြီး တစ်ည အိပ်လိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ညကဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကို လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ သွားစွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ ခါးအောက်ပိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့် (၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိကိုယ်ပေါ် အတောင်ရှိသော သတ္တဝါ အညစ်အကြေး စွန့်ခြင်းမျိုး ကြုံပါက အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းသီးစိတ်များ၊ အုန်းဆွမ်းများကို မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိဒိဋ္ဌိ၊ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တို့မှ လာဘ် လာဘများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဝယ်ယူခြင်း၊ တူး ဖော်ခြင်း၊ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရနိုင်တဲ့ကာလဖြစ်ပါ တယ်။ အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်တန်းကောင်း တက်ရခြင်း၊ ပညာ ကောင်း ရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခံလေးတွေတော့ အနည်းငယ် ရှိပါတယ်။ စပ်တူရှယ်ယာ လုပ်ငန်းလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ အဖိုးတန် စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာ တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရလွယ်သလောက် ငွေဝင်ငွေထွက် ကြမ်းနေတတ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့

သတင်း ကြားရတတ်ပါတယ်။ ဘာအခက်အခဲပဲရှိရှိ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရပိုင်ခွင့် တွေ ရှိနေမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံကောင့်၌ အုန်းညွန့် (၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကန္တက္ကဒါန်ထီး(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၃၊ ၃၄၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အသုဘပို့ခြင်း မပြုရ။ သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကိတ်မုန့် ၂ ချပ်နှင့် နွားနို့ ၇ ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သင်သည် ယခုကာလတွင် မိမိနေအိမ်ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်း၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်အသစ်ဆောက်လှူလည်း အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်ရှိ အလုပ်အပြင် အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာတတ်တယ်။ လုပ်ငန်း အသစ်များလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူ ဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့လုပ်ရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်ခြင်း၊ ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဓာတ်တော်၊ ရှင်သီဝလီရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်တယ်။ အလုပ် အကိုင်ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံ ရှိတယ်။ မိမိအထက်လူကြီး သို့မဟုတ် မိမိဖခင်မှ အထင်အမြင် လွဲမှားတတ်တယ်။ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်

ရနိုင်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံ မထားပါနှင့်။ မိတ်ဆွေရင်းက အထင်လွဲမှားတတ်တယ်။ အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနာလေးတွေပေါက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ပြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လာလျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။ အိမ်အနီးတွင် ဆိုင်သစ်တစ်ခုဖွင့်သော နိမိတ်တွေ့ပါက အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းဆွမ်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှ လုပ်ငန်းတွေ အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ရပြီး အဆင်မပြေမှုလေးတွေ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် အလုပ်အပြောင်းအလဲ မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ အထက် လူကြီး ဗြိုသြင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုသူတွေက ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မျိုး ခံရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလ များ ပါရင်တော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်အကိုင် ငွေကြေးဝင်တာ ညံ့ပေမယ့် စုတ်ကောင်းလာဘ်ကောင်း ဝင်ခြင်း၊ အချစ်ရေးကောင်းခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့ သားသမီးရတနာ ထွန်းကားတတ်ပါတယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါ။ ပြည်ပနဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်း ရရှိမယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ မြေကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငွေဝင်ကိန်း ရှိပါတယ်။ ပညာရပ် တစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ပတ်

သက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ မကြာခဏ ကြွက်တက်ခြင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း ပုပ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင် (၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၉၊ ၇၅၊ ၇၄၊ ၅၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ရွှေငွေပေါင်နှံခြင်း၊ ချေးငှားခြင်း၊ အာမခံလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

ပဌာန်းဒေသနာတော်ကို မကြာခဏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်ကနေ တခြားကို ပြောင်းချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ မပြောင်းပါနှင့်။ နောက်ပြောင်းတဲ့အလုပ်က အကျိုးမပေးပါဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့ခရီးတွေ၊ မရည်ရွယ်တဲ့ခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စကြောင့် သွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့သူအဖို့ အလုပ်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ များနေတတ်ပါတယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတွေ ပြုလုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် အထစ်အငေါ့ ကြုံရတတ်တယ်။ ရက်ရွှေ့ပြီးမှ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခု ထူးထူးခြားခြား သင်ကြားရတတ်တယ်။ ထိထိုးရင် ကံကောင်းတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်

မယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပေါင်ခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်း လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ အဆင်မပြေတတ်ပါ။ အပျော်ခရီး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ အသွားအလာ ဆင်ခြင်မှသာ ကံကောင်းပါမယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း နည်းနည်းညံ့တတ်တယ်။ ခြေထောက်၊ ကျောတို့မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ သွားတစ်ချောင်းကလည်း ဒုက္ခပေးပါလိမ့်မယ်။ အိမ်မှာနေရတာ မပျော်ဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စိတ်တိုင်းမကျဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှိုးများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၅၇၊ ၅၈၊ ၅၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနား၌ အလှူမင်္ဂလာပျက်သွားခြင်း၊ အလှူမင်္ဂလာတွင် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်းမျိုး ကြုံပါက သင့်အတွက် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို ရည်စူးပြီး ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလှူအတန်းတွေ မုချပြုလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ အလှူသေးသေးလေး လုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ အလှူကြီး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် ငွေတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လည်း ရတတ်ပါတယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးကနေပြီး စီးပွားတက်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကုမ္ပဏီများ ထူထောင်နိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိလုပ်ငန်းကို အင်နုအားနုနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ငွေအလွယ်ရနိုင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ငွေရှာခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီကာလမှာ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်လိုက်ပါ။ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုရင် အလုပ်မှ ထွက်ချင်စိတ် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ စာရွက် စာတမ်းကိစ္စ၊ စာချုပ်ကိစ္စတွေအတွက် လက်မှတ်ရေးထိုးမယ်ဆိုရင်

ညံ့သွားတတ်တယ်။ ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဘာပဲကြုံကြုံ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးဘဲ နှစ်ခါ နှစ်ခါ ထပ်ပြီးဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပူရတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တို့တွင် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် အရိုးကျိုးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နှလုံးကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဖွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒါန်ထီးဖြူ(၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၇၇၊ ၂၇၊ ၇၂

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်တို့တွင် မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူရှိရင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်လာ ရောက်ပြီး မီးဖွားသော နိမိတ်တွေ့ရင်သော်လည်းကောင်း ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက်ရတတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နန်ကထိုင်မုန့် ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးလေးတွေ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ကောင်းများ၊ အဆက်အသွယ် ကောင်းများ ရတတ်တယ်။ လုပ်သလောက်တော့ အမြတ်အစွန်း မရနိုင် သေးပါဘူး။ အလုပ်တွေ ဟိုဟာလုပ်ရမလို့ ဒီဟာလုပ်ရမလို့နဲ့ အချိန်ကုန် သွားတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းကစ်ခုကို ငွေများစွာ ရင်းနှီးပြီး မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာ လိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည်ဆောက်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ် တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ၊ သူတစ်ပါးအတွက် သွားရတဲ့ခရီးတွေ ပေါ် လာတတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် အပျို၊ လူပျိုတွေ ဂရုစိုက်ပါ။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပေါင်းလနှင့် ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင် ငွေဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်းမှာ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခြင်း၊ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်

ဦးခေါင်းကိုက်နေရင် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ကံကော်ညွန့် (၁၅)ညွန့်၊ နန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၅၊ ၆၄၊ ၄၆၊ ၄၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမအရှုပ်အထွေး ပြဿနာမျိုး ကြုံတွေ့ရလျှင် သင့်အတွက် ညံ့တတ်ပါတယ်။ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရပါက ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မကြာခဏ မုန့်လုံးရေပေါ် လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေ့ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏာဝံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတဲ့ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေရန် ကျွန်မတတ်လောက်ပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍များ ဘဝဇာတ်ပုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ခဲ့မယ် ခုပါက...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁-၆၄၁၀၃၀၊ ၀၉-၇၇၉၅၅၅၆

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရခြင်း၊ နေအိမ်ပြောင်းနေရခြင်းနှင့် ကြုံမည်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်တတ်သည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖိတ်ကြားမှုများခံရမည်။ မင်္ဂလာသတင်းများကြားရမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများအား ကျောက်ကျွေးဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

အလုပ်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ဓာတ်လိုက်ခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ အစွမ်းအစွဲခံရတတ်သည်။ မိမိ အလုပ်မှအပ အပြင်သို့ ထွက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ အစစ်အဆေး ခံရတတ်သည်။

ယတြာ

သရက်သီးဖျော်ရည်တစ်ဘူး အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအား ကျွေး

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရာထူးတက်မည်။ သင်တန်း တက်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့်တွေ့မည်။ လက်ရှိအလုပ်ထက် ကောင်းသော အလုပ်သို့ပြောင်းရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်မည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကြက်သားကြော် ဝယ်ကျွေးပါ။

ပုဒွဟူးသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ်၊ နေရာသစ် ပြောင်းလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ မပြောင်းပါနှင့်။ ယခုနေရာသည် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ညစ်နေရသော်လည်း နောက်နေရာသည် ပိုဆိုးလိမ့် မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။ ချစ်သူကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

ယတြာ

ထောပတ်ဘူးပေါ်တွင် မိမိဓာတ်ပုံ တင်ပြီး ဘီရိုပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မမျှဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ်သည်။ အလုပ်အတွင်း အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အင်္ဂါနှင့် တနင်္ဂနွေ သားသမီးများက ကူညီမည်။ ထိပေါက်တတ်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပက်(ပ်)စီ ဝယ်တိုက်လိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းများ မငှားပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။ အမှုဖြစ်နေသူကို အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ အလုပ်အတွင်း၌ လက်အောက်ငယ်သား ထွက်ပြေးသောကြောင့် ပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ ငွေကျပျောက်တတ်သည်။

ယတြာ

ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ခင်မင်သူတစ်ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

ငွေများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်လိမ့်မည်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် ပေါ်မည်။ အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်။ ဆီးရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှိ သူများ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သတိပြုပါ။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ချောကလက်တစ်ခု ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ်ပေါ်လာပြီး ၎င်းအလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ရလိမ့်မည်။ သူခိုး ခိုးခံရ တတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားရတတ်သည်။ အလုပ်ကောင်းသော် လည်း ရန်ပေါ်တတ်သည်။ သတိပြုပါ။

ယတြာ

မိမိအိမ်က အိမ်သစ်ကို မကြာခဏ ချေးငွေပါ။

ကိုရီးယားနိုင်ငံစက်သစ်ကြီးများဖြင့် အထူးစီမံထုတ်လုပ်လိုက်သော

ဧကမ္ဘာ

ဆေးတိုက်မှ ဆေးအသစ်များ

၁၁/၂၀၁၁/တနင်္လာ/တိုင်း(၂၅၉)
10 Nov 2011

ဧကမ္ဘာ ပန်းခါးဆေးလုံး

TMR 011961 (0516)

ဆီးချို၊ သွေးချို၊ သွေးတိုး၊
ငှက်ဖျားကြိုတင်ကာကွယ်ဆေး။

ဧကမ္ဘာ တပင်တိုင်မြေနန်းဆေးလုံး

TMR 011510 (1215)

အာရုံစူးစိုက်မှု၊ ပြည်တည်နာ၊
မြစ်ပွားနာ၊ အစာအိမ်နာ၊ သားအိမ်အတွင်း
အလုံးအကျိတ် ရောဂါများအတွက် သောက်ဆေး။

ဧကမ္ဘာ ရဲယိုဆေးလုံး

TMR 011510 (1215)

လေထိုး၊ လေအောင့်၊ လေနာ၊ လေးဘက်နာ၊
အကြောအဆစ်ရောင်ရောဂါ သောက်ဆေး၊
ကိုယ်ခံစွမ်းအားတက်၍ နုပျိုလန်းဆန်းစေပါသည်။

ကျန်းမာရေးမြန်မာ့ဆေး **ဧကမ္ဘာ** မှ အစဉ်ပေး

ဧကမ္ဘာဆေးတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သည်။

- ❖ ၁၃၄၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်၊ ကုက္ကိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၁-၅၄၉၁၁၆၊ ၁၁-၅၉၂၂၃၇
- ❖ ၂၈၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး (မြောက်ဘက်တန်း အပေါ်ထပ်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၁-၂၄၀၉၆၆-လိပ်ခွဲ-၄၁၅

www.burmeseclassic.com